

Ai Đâm Sau Lưng Tui Vậy?

Contents

Ai Đâm Sau Lưng Tui Vậy?	2
1. Chương 1: Chuyện Ma Quái	2
2. Chương 2: Người Mới	6
3. Chương 3: Bị Đè	10
4. Chương 4: Nhân Tính	15
5. Chương 5: Quen Biết	18
6. Chương 6: Quỷ Phù	22
7. Chương 7: Con Người Màu Lam	25
8. Chương 8: Sa Đọa	28
9. Chương 9: Thời Thơ Ấu	30
10. Chương 10: Đại Sư	33
11. Chương 11: Phòng Cưới (bắt Côn Trùng)	37
12. Chương 12: Tỳ Hưu	40
13. Chương 13: Hôn Lễ	43
14. Chương 14: Khôi Thịt	45
15. Chương 15: Nằm Mơ	48
16. Chương 16: Xương Khô	51
17. Chương 17: Mờ Âm	54
18. Chương 18: Chuyện Khó Xử	57
19. Chương 19: Anh Linh	59
20. Chương 20: Ba Ba	62
21. Chương 21: Tỉnh Mộng	65
22. Chương 22: Sát Cục	68
23. Chương 23: Tiện Thụ	71
24. Chương 24: Về Mặt Tươi Cười	74
25. Chương 25: Ca Mổ	77
26. Chương 26: Hẹn	79
27. Chương 27: Ghen	82
28. Chương 28: Oan Quỷ	84
29. Chương 29: Bị Lừa	87
30. Chương 30: Hồi Quỷ	89
31. Chương 31: Ân Tình (v)	93
32. Chương 32: Nghi Ngờ (v)	96
33. Chương 33: Đắm Say	99
34. Chương 34	100
35. Chương 35: Thất Quan (v)	104
36. Chương 36: Kinh Hôn	107
37. Chương 37: Quấy Rối	110
38. Chương 38: Hung Thủ	113
39. Chương 39: Hạnh Phúc	116
40. Chương 40: Quá Khứ	119

41. Chương 41: Sống	122
42. Chương 42: Xui Xẻo	125
43. Chương 43: Sinh Tử	128
44. Chương 44: Buồn Bã	131
45. Chương 45: Thất Tình	134
46. Chương 46: Tù Tuẫn	137
47. Chương 47: Sắc Quỷ	140
48. Chương 48: Âm Thai	143
49. Chương 49: Ăn Hồn	147
50. Chương 50: Ma Ám	150
51. Chương 51: Sinh Nhật	153
52. Chương 52: Xem Trò	156
53. Chương 53: Ma Trơi	159
54. Chương 54: Cầu Cầu	162
55. Chương 55: Trùng Hợp	165
56. Chương 56: Đáp Án	169
57. Chương 57: Nói Thật	172
58. Chương 58: Chân Thực	175
59. Chương 59: Hứa Thanh	177
60. Chương 60: Huyền Thuật	180
61. Chương 61: Luyện Thi	183
62. Chương 62: Dương Văn	185
63. Chương 63: Bãi Tha Ma	188
64. Chương 64: Hung Thú	191
65. Chương 65: Tắm Hình	195
66. Chương 66: Trương Ngọc	199
67. Chương 67: Bày Tổ (đại Kết Cục)	202

Ai Đâm Sau Lưng Tui Vây?

Giới thiệu

Editor: Hiền Vũ Thể loại: linh dị thần quái, tình hữu độc chung, hoan hỉ oan gia, cường thủ hào đoạt. Trương Úc Giai x

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-dam-sau-lung-tui-vay>

1. Chương 1: Chuyện Ma Quái

Trương Úc Giai là bác sĩ thực tập ở bệnh viện nhân dân cấp thành phố của thành phố A, nói chính xác thì qua hôm nay phải đem hai chữ ‘Thực tập’ kia bỏ đi, trở thành một bác sĩ chân chính.

Thực ra thì bác sĩ thực tập thông thường phải theo quy định của bệnh viện, hết thời hạn hai năm mới có thể chuyển thành chính thức, huống hồ Trương Úc Giai còn lười tha lười thôi, cầu thả qua quýt, thi thoảng sai lầm lớn, luôn luôn sai sót nhỏ như vậy, thế nhưng không quá nửa năm cậu đã được chủ nhiệm phê duyệt.

Điều này khiến cho vô số người vào cùng lúc cậu, hoặc vào trước cậu nhưng vẫn giậm chân tại chỗ hăm mộ không thôi, chỉ là bỏ đi một nửa xưng hô nhưng tiền lương lại nhiều gấp đôi, huống hồ cậu từng hai lần để quên bông vải trong dạ dày bệnh nhân, ba lần phối sai thuốc nước, làm cho bệnh nhân chỉ muốn chết chứ chả thiết sống. Nếu không phải chủ nhiệm Lưu giúp cậu che dấu thì cậu đoán chừng đã chết ba lần, sau khi tạ ơn chủ nhiệm Lưu, chủ nhiệm Lưu lại cười nói với cậu: “Tiểu Giai à, biểu hiện của cậu vô cùng tốt, bệnh viện chúng tôi chính là cần nhân tài như cậu, dưới tình huống không xảy ra chết người nhưng lại cố

gắng hết sức nâng cao thu nhập căn bản của bệnh viện, đây mới là bác sĩ đủ tư cách được chủ nghĩa xã hội khoa học hun đúc a. “.

May mà Trương Úc Giai là một đứa nhỏ vô tâm vô phách, đối xử với người khác nhiệt tình lại thật lòng thật dạ nên quan hệ rất tốt với các đồng nghiệp trong bệnh viện, tuy họ thường dùng sai lầm của Trương Úc Giai để đùa giỡn cậu nhưng cậu cũng không để bụng mà luôn lấy tư tưởng lớn ‘Người không phải thánh hiền, ai có thể không mắc sai lầm’ chọc cười các đồng nghiệp.

Lúc này, cậu đang cầm một chồng đơn tuyển dụng chính thức thật dày ngồi trong phòng làm việc của chủ nhiệm, không chút do dự bôi nước miếng lên ngón tay cái để lật giấy, sau đó ký vô số lần tên của mình vào đó, cho đến khi lật tờ cuối cùng thì ai ngờ lại là một tờ giấy ó vàng, hơn nữa chữ đỏ sẫm trên tờ giấy này khiến cho người ta có một cảm giác không thể nói rõ, mà thông tin trên giấy chỉ chứa ra thời gian sinh nhật mà thôi. Sau khi Trương Úc Giai điền xong liền giao cho chủ nhiệm Lưu.

Chủ nhiệm Lưu đem hợp đồng phân thành hai bản, sau đó đóng dấu lên coi như là hoàn thành.

Trương Úc Giai cầm bản hợp đồng, lúc thay chủ nhiệm Lưu đóng cửa lại, cậu nắm chặt tay quát to một tiếng “A——”, sau đó nhảy lên cao ba thước rồi chạy một mạch về phòng làm việc bên khoa tràng vị(khoa tiêu hóa) của mình. Trên đường hề gặp người nào, kể cả bác gái quét rác đều bị cậu bắt lại hôn cho hai cái, chọc trúng bác gái khó tính, người ta bùm mặt giậm chân nói: “Tiểu lưu manh không biết xấu hổ, mẹ già này kiện cậu quấy rối ***.”

Trương Úc Giai cũng không quan tâm bác gái nói gì mà chỉ muốn trở về phòng làm việc, cậu liền hát to: “Đừng xem tôi chỉ là một con dê, cây cỏ xanh tươi sẽ vì tôi trở nên ngon miệng hơn, phụ nữ sẽ vì tôi trở nên phóng túng hơn, oh yeah...”

Đồng nghiệp Lưu bên cạnh liền cười nói: “Rốt cục cũng ngóc đầu dậy rồi à? ! Người xinh đẹp thiệt là khác biệt mà.”

Vương Chinh một đồng nghiệp khác chen miệng nói: “Thời nay đều là dựa vào gương mặt kiếm cơm, dù nam hay nữ đều giông nhau.”

“Các người không có có bản lĩnh thì đừng nói người ta, biết tiểu Trương sẽ không cãi lại nên các người càng đắc ý phải không? ” đây là người phụ nữ lớn tuổi nhất khoa tràng vị, tên Trần Lan. Thật ra cô cũng chỉ mới ba mươi bốn tuổi, nhưng bởi vì cô đối với mọi người sẵn sốc có thừa nên các đồng nghiệp đều thích gọi cô là mẹ trẻ Trần, cô cũng vui vẻ tiếp nhận. Đối với Trương Úc Giai, tuy cô cảm thấy đứa nhỏ này mặc dù chỉ có chút cân nặng nhưng cũng không đến mức để cho bọn họ bắt nạt như vậy.

Mà thái độ của mấy người phụ nữ khác trong phòng làm việc đối với Trương Úc Giai cũng trái ngược nhau, đầu tiên là bởi vì cậu là nơi trút giận, nói gì cũng chỉ cười ha ha, tiếp theo là vì các cô có muốn nhờ mua hộ điểm tâm gì đó, cậu cũng không từ chối.

Có lẽ cách nhìn đời của Trương Úc Giai và người bình thường có sự chênh lệch tương đối lớn, không phải vì cậu không tích cực, mà là vì cậu cảm thấy không có gì đáng phải tích cực.

Bỏ may mắn và bất hạnh trong công việc sang một bên, sinh hoạt của cậu cũng là điển hình của người đi đường cũng vấp phải ngón tay cái, thường xuyên chân nọ đá chân kia khiến cho toàn thân vết thương nặng không có nhưng vết thương nhỏ có thừa, các đồng nghiệp đều cho rằng cậu có thể lớn như vậy thật sự không dễ dàng, nhưng những thứ này cũng không ảnh hưởng đến nhiệt tình của cậu đối với công việc và cuộc sống, trái lại gặp chút xúi may mắn cũng có thể khiến cậu vui mừng nửa ngày.

Chiều hôm đó, sau khi giải phẫu xong ca viêm ruột thừa, Trương Úc Giai liền chuẩn bị tan tầm, dù sao trời cũng đã bắt đầu tối, người nên tan ca cũng đã đi hết rồi.

Nhưng khi cậu thay quần áo thì bị Dương Văn, một hộ sĩ thực tập thường ngày hay nói chuyện kêu lại. Thấy bộ dạng khó xử của cô, cậu vội vàng hỏi: “Có gì cần giúp đỡ sao?”

Trong lòng Dương Văn biết rõ tính tình Trương Úc Giai nên liền trực tiếp lộ ra bản tính cô em gái yếu đuối, nức nở nói: “Xe cứu thương đưa một người đến phòng cấp cứu của chúng em, lúc tới nơi đã chết, nhưng hết lần này tới lần khác đám gái già đều mang tên kia ra để bắt nạt đám thực tập sinh nhất gan bọn em, ép

chúng em đẩy thi thể tới nhà xác, nơi đó lần trước đã xảy ra chuyện ma quái, bây giờ còn ai dám đi cơ chứ?”

Trương Úc Giai nghe xong liền hiểu rõ, thì ra lại là chuyện mấy hộ sĩ cũ khi dễ người mới, nhớ tới lúc đầu cậu cũng là một bác sĩ thực tập nên có phần hiểu tâm lý các cô, huống hồ trăng sao thừa thớt thế này, để cho mấy cô bé chạy đến nhà xác thì thật đúng là hại người hiền rồi.

Trương Úc Giai đổi lại quần áo, cười nói: “Đi thôi, anh đi cùng các em.”

Cô gái nghe vậy lập tức nín khóc, mỉm cười gật đầu, sau đó một mạch đi theo phía sau Trương Úc Giai.

Phải nói Trương Úc Giai là người theo thuyết vô thần, cậu cho rằng chuyện ma quái gì đó đều là do người rảnh rỗi không có việc gì làm nói nhăng nói cuội, người chết như đèn tắt, con kiến và người giống nhau, đều có đủ ngũ tạng, người bình thường mỗi ngày bình quân giết chết bảy con, chẳng qua là do thể tích người lớn hơn con kiến mà thôi.

Đi tới phòng cấp cứu, từ xa Trương Úc Giai đã nhìn thấy thi thể phủ vải trắng trên xe cứu thương. Các y tá già vẫn giống như bình thường mà đứng bên cạnh phòng trực ban cắn hạt dưa tán gẫu, thậm chí thỉnh thoảng phun ra một hai câu chuyện nhằm chán, mà số ít hộ sĩ thực tập còn lại đều là vẻ mặt hoảng sợ đứng cách xa xa, thậm chí ngay cả nói cũng không dám nói nhiều. Cho đến khi thấy Trương Úc Giai và Dương Vân đi tới, họ mới như trút được gánh nặng mà tiến lên đón, sau đó cùng nhau đẩy thi thể vào thang máy, ấn F1, cũng chính là đi xuống tầng một dưới đất.

Nhà xác không âm u khủng bố như trong tưởng tượng, ánh đèn cũng tương đối sáng, bên trong cũng chỉ đặt hai cỗ thi thể mà thôi. Thực ra thì thường không có nhiều thi thể đặt ở chỗ này như vậy, dù sao người người đều chú trọng việc nhập thổ chôn cất, cho nên nếu không phải dính dáng đến vụ án hình sự hoặc tranh cãi bồi thường thì căn bản trong ngày đã nhận xác về.

Sau khi Trương Úc Giai đẩy thi thể đặt vào chỗ trống bên cạnh một cỗ thi thể khác rồi cách xa hai bước, yên lặng vái một cái. Dù sao cả đời người này cũng coi như kết thúc tại đây, bất kể vinh nhục buồn vui đều phân định bởi một câu nói, chỉ kể sống thờ dài mà thôi, đây là tổng kết cảm khái nhất của Trương Úc Giai trong nửa năm thời gian vào bệnh viện.

Sau khi thương tiếc hai câu, Trương Úc Giai liền muốn kéo các cô gái rời đi, nhưng vào lúc này, một tiếng hét thảm thủng màng nhĩ bỗng vang dội cả nhà xác, khiến cho các cô gái vốn sợ đến co người đều nép sát vào bên cạnh cậu.

Trương Úc Giai vội vàng hỏi cô gái kia: “Sao thế?”

“Mọi người xem mọi người xem, có một cái tay lộ ra kia.”

Một câu tóm gọn tất cả, các cô gái đều hít mạnh một hơi.

Trương Úc Giai nhìn theo hướng người kia chỉ, quả nhiên là cỗ thi thể được đặt trước đó rũ xuống một cái tay, xem ra là lúc đẩy vào cậu không cẩn thận đụng phải cỗ thi thể này mà thôi.

Để tỏ lòng tôn kính đối với người chết, Trương Úc Giai lại chạy đến bên cạnh cỗ thi thể, đem tay của người kia bỏ vào trong vải trắng, sau đó cẩn thận giúp cô chỉnh lại kĩ càng, cuối cùng nói vài lời xin lỗi rồi quay trở lại, các cô gái thấy vậy lú cả lưỡi.

Tương đối thuận lợi về tới cửa phòng cấp cứu, đám gái già kia còn đang không ngại cực khổ vừa cắn hạt dưa vừa xoi mói, bình luận người ở các phòng.

Sau khi Trương Úc Giai đưa những hộ sĩ thực tập kia về lại vị trí làm việc liền trở về, cậu thấy Dương Vân vẫn đi theo bên hỏi, “Hôm nay em không phải trực ban à?”

Dương Vân lắc đầu, đứng bên cạnh tủ quần áo của cậu, nói: “Hôm nay làm phiền anh, nếu không trong chúng em khẳng định lại thiếu người rồi.”

Trương Úc Giai buồn cười nói: “Nào có nghiêm trọng như vậy chứ, trước kia đánh giấc từng tắc đất đều có người chết, cảm thấy khó không làm được thì em liền không làm sao?”

Dương Vân lại lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Anh có lẽ không biết chuyện ở nhà xác, nghe nói nơi này luôn có một oan hồn không tán, đôi khi chúng em nhìn thấy phó viện trưởng ở bên trong lái nhải cần nhân, đoán chừng chính do oan hồn này luôn dọa người, cả thần côn cũng đã tới quá nhiều lần, anh nói có đáng sợ hay không.”

Trương Úc Giai khó tin nhìn Dương Vân hồi lâu, Dương Vân cũng cảm thấy cậu có chút tin tưởng rồi cho nên nói tiếp: “Nghe nói nam quỷ đó bộ dáng rất đẹp, thường xuyên khiến một số phụ nữ âm khí nặng giúp cậu làm việc, những người kia đều say mê cậu.”

Dương Vân dứt lời, thấy Trương Úc Giai vẫn duy trì vẻ mặt kia liền hỏi: “Bây giờ anh tin chưa? !”

Ai ngờ Trương Úc Giai liếc mắt xem thường, đung đung lỗ mũi nói: “Phó viện trưởng cũng thật là, không biết làm tấm gương tốt gì hết, sao có thể làm ra những chuyện mê tín tới vậy? Thế này thật sự làm ảnh hưởng không tốt tới người mới đến như các em, nên có người góp ý mới đúng a.”

Dương Vân: “...”

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Trương Úc Giai và Dương Vân tạm biệt nhau.

Ước chừng qua một ngã rẽ, Trương Úc Giai tìm cửa kính của một shop bán quần áo rồi giơ tay mình lên xem một chút, cậu không dám nói cho Dương Vân hay, thật ra lúc cậu đặt tay của thi thể kia lên xe, cái tay đó đã néo chặt vào lòng bàn tay cậu, cậu vốn tưởng là xác chết vùng dậy, dù sao người sau khi chết ba mươi sáu giờ vẫn có tiềm thức, vì vậy cậu hoảng sợ, cả người đổ mồ hôi, nhưng còn chưa kịp há mồm thì cái tay kia đã tự thả vào bên trong vải trắng.

Vì không để cho các cô gái sợ hãi nên cậu đành phải nhin đau rời đi, mà hiện tại hai cái dấu móng tay trong lòng bàn tay rõ ràng đã biến thành màu đen, xung quanh cũng đổi thành màu xanh đen và phồng lên một vòng, giống như da lòng bàn tay đều bị căng vỡ, khá dọa người.

Trương Úc Giai chưa bao giờ gặp bệnh trạng như vậy, cho dù là rắn hổ mang độc cũng không đến mức kinh người như thế, hơn nữa thứ này không ngứa không đau chỉ có chút trướng, nghĩ đến thi độc trên ti vi thường nói cả người cậu đều run lên, rồi lại lập tức lại nghĩ tới hộp cấp cứu để ở dưới giường, vì vậy cậu liền từ ba bước biến thành hai bước mà chạy về nhà, may mà phòng cậu thuê cách bệnh viện không xa, chỉ mười phút đồng hồ đã đến trước cửa.

Cậu mở cửa, quăng giày, lấy ra hộp cứu thương để ở dưới giường lúc còn thực tập, sau đó thoa thuốc tiêu độc một lớp rồi lại một lớp cho đến khi bôi màu xanh đen kia thành màu trắng, nhưng chỗ sưng vẫn như cũ không thấy xẹp xuống. Hoàn toàn không biết phải làm thế nào, cậu dùng ngón tay xoa xoa nhưng vẫn chẳng giải quyết được gì, hoạt động ngón tay thấy có thể động cho nên cậu đứng dậy làm hai bài tập thể dục theo đài, hết thấy đều bình thường...

Cuối cùng...

Một bàn cơm còn dư lại của trưa hôm qua và trưa hôm nay, hai chén canh gà, ba quả trứng gà chín, bánh rán nhân chân giò hun khói đã sớm teo lại, cùng với ba miếng gà trong hộp mà X ngày trước còn dư lại đều bị cậu ăn hết, sau đó cậu vừa liếm đầu ngón tay vừa nằm trên ghế sofa chuyển kênh, đổi qua đổi lại chọt đi vào giấc mộng.

Trong mộng, Trương Úc Giai vẫn nằm trên ghế sofa chuyển kênh, chẳng qua là cậu lạnh đến mức phải co chân lên, sau đó một luồng sương mù màu trắng từ rèm cửa sổ bằng lụa mỏng xuyên qua, sương rất dày, giống như từ trong lỗ nhỏ của rèm cửa sổ bằng lụa tỏa ra, che phủ đầy đặc, cuối cùng dung hợp một chỗ, sau đó từ từ bao phủ cả gian phòng, bóng người trên ti vi cũng dần mờ hồ cho đến khi tất cả đều không còn nhìn thấy.

Nhưng Trương Úc Giai cũng không có cảm thấy kỳ lạ, bởi vì ... đây chính là cảnh mơ mà cậu đã mơ thấy vô số lần, chẳng qua là cảm thấy sương mù hôm nay nhiều hơn ngày thường, hơn nữa càng thêm âm u lạnh lẽo, cho nên cậu liền tiện tay đem cái chăn mỏng đã chuẩn bị bên cạnh ghế trùm lên người, cảm thấy tốt hơn nhiều, cho nên lại tiếp tục ngủ say trong mộng.

Cùng lúc đó, trong màn sương trắng dày đặc kia bất ngờ xuất hiện một bóng người thon dài, làn da trắng nõn mịn màng, đường nét tuần mỹ mà tinh xảo khiến cho kẻ sống không khỏi thở dài.

Mà khi bóng người trong đám sương trắng hoàn toàn rõ ràng, sương trắng liền dần dần phai nhạt.

Lúc đó, ngoài cửa sổ, ánh trăng bát ngát xuyên vào, chiếu lên thân người trong mộng rồi chợt hư ảo.

Trên mặt bóng trắng lộ ra nụ cười như có như không, trong đôi mắt màu lam là vô hạn cương chiều, hồi lâu, hần lấy tay của người trong chăn ra, nhìn toàn bộ cánh tay kia đều sưng lên thành màu xanh đen thì khẽ cau lông mày, đau lòng cậu vì sao luôn như thế.

Hôm nay, thi độc này đã ăn mòn về phía trái tim của cậu, mà một khi ăn mòn trái tim rồi, cậu sẽ biến thành một {hoạt thi}, cũng chính là người sống đời sống thực vật.

Bóng trắng cẩn thận đem cậu từ trên ghế sofa ôm ngồi trong lòng của mình, thấy cậu khẽ co rúc liền đem mình và cậu bọc vào trong chăn, sau đó nhẹ nhàng đưa tay vào trong cổ áo của cậu, thản nhiên phong kín mười hai kinh mạch và bát đại kỳ kinh, lại theo tâm âm kinh và tam dương kinh trong tay đem thi độc ăn mòn máu của cậu bức vào trong dạ dày, cuối cùng, hần cúi người đặt môi mình lên môi cậu, sau nhẹ nhàng cạy mở răng trắng và lưỡi, từng ngậm hút thi độc kia vào trong cơ thể của mình, cho đến khi đã hút xong toàn bộ, hần vẫn lưu luyến khẽ liếm đôi mềm mại tinh tế kia, cho đến khi liếm sạch sẽ toàn bộ mùi trong miệng cậu mới chịu bỏ qua.

“Hôm nay tha cho em!” bóng trắng tủi thân tự nói, gương mặt thỉnh thoảng tự lại thỉnh thoảng hư ảo nhìn không ra biểu cảm, vẫn là tiếng nói trong trẻo như chuông bạc sáng sớm quấy nhiễu người trong mộng kia, không tự chủ được giương lên khóe miệng.

2. Chương 2: Người Mới

Sáng sớm hôm sau, khi Trương Úc Giai tỉnh lại vì ghen tị, cậu cứ vậy mà nhắm mắt lão đảo đi thẳng một đường tới phòng vệ sinh. Tiểu hồi lâu, kết quả nhận ra âm thanh có hơi khác, lấy lại tinh thần ngay tức khắc, nhìn lại, thì ra là tiểu nhâm vào trong chiếc giày mà mình vứt hôm qua. Tiểu vào đó còn chưa tỉnh, cái chính là ở trong giày còn có một đôi tất mới đi được ba ngày, nếu chỉ tiểu lên đôi tất mới đi được ba ngày thì cũng chẳng cần sốt ruột làm gì, quan trọng nhất là, mười đôi tất khác bị cậu nhét dưới gầm giường vẫn còn chưa kịp giặt, mà mười đôi tất chưa giặt cũng chẳng có gì lớn lao, chủ yếu nhất là, mười đôi tất kia đã thúi đến độ chính cậu cũng chịu không nổi, cần bản không tài nào mà xỏ vào chân....

Cho nên, bảo cậu hôm nay mang cái gì đi làm đây?

Đừng có mà lúc nào cũng coi thường trí thông minh của kẻ lười, cái gì gọi là ‘Xe tới trước núi tất có đường’, cũng chỉ có người lười nói ra.

Chỉ vồn vẹn mười phút đồng hồ, một thanh niên trắng trẻo, toàn thân ngời ngời tỏa sáng đã xuất hiện trước gương, tiếp đó thanh niên này tự đánh giá bản thân trong gương một lượt, càng lộ ra cảm giác thành tựu, bởi vì T-shirt màu trắng này là cái chỉ mặc hai ngày trong tuần, vậy mà lại được tìm thấy phía sau bồn cầu, hôm nay ngủ thử thì vẫn còn mùi hương thơm ngát, mang vào tiếp, còn quần chẳng biết mặc từ lúc nào, nhưng mẹ có nói, quần jean giặt nhiều cũng không tốt vì sẽ làm hư vải, về phần tất, chính là cái găng tay vải bao cả ngón mang lúc mùa đông, riêng ngón cái lộ ra bị cậu nhét vào chỗ phía dưới lòng bàn chân, vừa lúc không cần bỏ vào người.

Thanh niên trước gương đánh giá thanh niên trong gương hồi lâu, rốt cuộc lộ ra một nụ cười mê người, giơ ngón cái với thanh niên trong gương: “Sao mà lúc nào cũng đẹp trai như vậy chứ!” Cuối cùng, cậu chấm cho mình 98 điểm (điểm cao nhất là 9/10), sau đó ra khỏi cửa.

Trương Úc Giai mua một cái bánh lão bà* và một ly sữa đậu nành ở quầy hàng trước bệnh viện, vừa ăn vừa chạy vào thang máy.

Hôm nay không tệ, trong thang máy chỉ có một người, nếu là ngày thường hần là phải chen chúc đến mức cửa đóng là sát đến trứng (‘hòn bi’), thế nhưng điều này lại làm Trương Úc Giai tưởng mình tới trễ, bèn cuống quýt lấy di động ra xem thử, thời gian cũng như mọi ngày, không phải là di động cậu hư rồi chứ?

Nghĩ tới đây, cậu liền chuẩn bị hỏi người đàn ông bên cạnh.

Chỉ thấy người đàn ông này rất lạ mặt, nhưng đường nét khuôn mặt lại đẹp vô cùng, làn da trắng kia, khiến một người luôn được các chị em khen là ‘Chị Úc’ như Trương Úc Giai cũng bắt đầu ghen tị, phải biết rằng, lòng ghen tị của đàn ông còn mạnh hơn phụ nữ gấp chín lần.

Vậy nên chị Úc thầm khinh bỉ bỏ một câu ‘Gay chết tiệt’ trong lòng, nhưng cuối cùng vẫn là không nhin được mà nhìn gã thêm mấy lần, lại thấy tên gay này còn có một đôi con người màu xanh thẫm, như vậy chỉ sợ phụ nữ gặp phải cũng có ba phần suy nghĩ muốn giết gã.

Nhưng khiến cậu cảm thấy kỳ quái, người đàn ông này mặc một cái áo khoác trắng, hẳn là bác sĩ của bệnh viện, nhưng vưu vật anh tuần như thế, tại sao không bị một đám bà tám nhắc tới, gã là người mới đến chăng?

Vừa nghĩ như thế, cậu bình thường trở lại, chuẩn bị trêu chọc gã một phen, lập tức nuốt ngum sữa đậu nành trong miệng xuống, hắng giọng giả bộ thâm trầm hỏi: “Nè, hiện tại mấy giờ rồi?”

“Anh hỏi tôi à?” Gã đàn ông tao nhã xoay đầu lại hỏi, từ trong miệng vồn vện phun ra mấy chữ, Trương Úc Giai giống như bị điện giật, trái tim nhỏ đập mạnh mấy cái, lúc ánh mắt màu lam mang theo con người xinh đẹp của gã nhìn về phía cậu, trái tim cậu thiếu chút nữa ngừng đập.

“Đương nhiên là hỏi cậu, trong thang máy này còn có người khác sao?!” Trương Úc Giai vừa nói vừa nhìn ánh mắt chào lại, sau đó đem bánh lão bà ở tay trái đặt vào miệng cắn một miếng, nhai nhai, sau của sau đó cầm sữa đậu nành bên tay phải hút mạnh một hơi, sau của sau đó đó lại cắn một miếng bánh lão bà, cuối cùng nhận ra sữa đậu nành đã hết...

Thật ra thì mỗi lần cậu ăn bánh lão bà đều sẽ hút thiếu một chút sữa đậu nành, dù sao bánh lão bà rất lớn, mà sữa đậu nành lại rất ít, nếu cậu muốn ăn hết chiếc bánh ở đoạn đường này thì nhất định phải cắn từng miếng từng miếng một, bây giờ thì hay rồi, vừa rồi chẳng chứa lại một ngum sữa nào, cậu sắp mắc nghẹn mà chết....

“Anh, anh không sao chứ?”

Nhìn cậu đỏ mặt tía tai dồn sức đập ***g ngực mình, giọng điệu của gã tỏ ra quan tâm, mà hơn thế nữa là không biết phải làm sao, vốn muốn hỏi đường nhưng Trương Úc Giai đã chịu hết xiết, chưa tới tầng của mình đã nhấn mở cửa, vọt như bay tới phòng trà nước cố định ở mỗi tầng, tùy tiện tìm một vòi nước hút mạnh một cái, cho đến khi nuốt hết toàn bộ miếng bánh kẹt ở cổ họng xuống bụng mới tỉnh táo lại, nhận ra một điều rằng – thì ra phòng trà nước ở tầng này nối liền với phòng vệ sinh, mà nước cậu vừa mới uống chính là nước lau nhà vệ sinh.

Nhưng không sao, Trương Úc Giai nghĩ thầm, chỉ cần không mất thể diện trước mặt người mới tới kia là được.

“Anh không sao chứ? ” Tiếng nói lại vang lên lần nữa, vẫn dễ nghe ghê gớm, chỉ sợ gã đã thấy được toàn bộ.

Trương Úc Giai chưa trả lời, nghĩ thầm, vẫn không có quan hệ, chỉ cần gã không biết tên mình là được, dù sao loài người trí nhớ luôn không tốt lắm, ba ngày sau đó có lẽ gã còn nhớ rõ có người bị nghẹn bánh lão bà, lại uống nước lau nhà, nhưng gã tuyệt đối không nhớ rõ ngoại hình người kia.

Gã đàn ông nói: “Bác sĩ Trương, nếu không chê, anh để cho tôi xem chút đi!”

Trương Úc Giai lạnh lùng nhìn gã một cái, lại theo ánh mắt chứa chút bất đắc dĩ kia nhìn thẳng tấm bảng trước ngực mình, cuối cùng bộc phát, chỉ vào ngực người đàn ông này nói: “Một bác sĩ như tôi không biết mình mắc bệnh gì hay sao? Muốn tên thực tập như cậu ở đây chỉ huy lung tung cái gì? Sau này nhìn thấy tiền bối phải biết khiêm tốn, nếu không cậu cái gì cũng sẽ học không đến nơi đến chốn, hiểu không?”

Sau khi gã đàn ông nghe xong, vẻ mặt khê rút lại, muốn cười nhưng cuối cùng nén lại, chỉ dùng ánh mắt ‘Anh làm thế nào đây!’ nhìn người đàn ông nhỏ bé trước mặt hai tay đút túi, vừa run rẩy chân vừa giả bộ bình tĩnh.

Nhưng Trương Úc Giai nhìn không ra ý tứ trong mắt gã, thấy gã không nói lời nào, cảm thấy gã là chấp nhận, cho nên hài lòng vỗ vỗ ngực tên này, thấy gã cao hơn mình gần một cái đầu, cơ ngực cách mấy lớp

quần áo cũng làm cho tay của cậu âm ỉ đau, khí thế bức người như vậy, khiến cho cậu không được tự nhiên ở trong lòng thầm xi một cái, làm sao ông trời lại thả cho tên này ra ngoài chứ.

Sau đó, Trương Úc Giai có chút chột dạ khẽ liếc mắt nhìn, thấy bốn phía không có ai, liền dè dặt giọng nói với gã: “Chuyện ngày hôm nay không được tùy tiện nói với người khác, huống chi một người đàn ông nói ba nói bốn cũng không nên, cậu yên tâm, một vùng này đều do tôi quản, sau này tôi sẽ bao che cho cậu.”

Tên kia sau khi nghe xong, thấy năm ngón tay đầy dầu mỡ in lên áo trắng trước ngực mình, nhìn lại miếng bánh lão bà cuối cùng còn dư lại trong tay Trương Úc Giai, nhếch nhếch lông mày, hồi lâu mới co rút khóe miệng gật đầu.

Mười phút sau, Trương Úc Giai trở lại bàn làm việc của mình, miếng bánh lão bà cuối cùng trong tay còn chưa để xuống, đã thấy mẹ nhỏ Trần cầm hai quả trứng luộc trong nước trà tới đây hỏi: “Tiểu Trương, ăn sáng chưa?”

“Ăn, tôi ăn rồi mới đến.” Trương Úc Giai vừa nói xong, liền thấy ba người phụ nữ cột nhả ngồi tập chung lại một chỗ trong phòng làm việc nói chuyện đến mặt mày hớn hỏ, nước miếng tứ tung, cảm thấy mới mẻ nói: “Sao hôm nay các cô ấy tới sớm vậy?”

“A a a! Cậu còn không biết ư? ” Mẹ nhỏ Trần cầm một quả trứng luộc trong nước trà, mắt tròn còn tròn hơn cả quả trứng.

Trương Úc Giai ngây người lắc đầu.

Mẹ nhỏ Trần lập tức nuốt miếng trứng luộc trong nước trà xuống, nói: “Nói là mới mời một bác sĩ chủ nhiệm từ viện y học Harvard tới đây.”

“Sinh viên tốt nghiệp?” Trương Úc Giai khó hiểu, bác sĩ chủ nhiệm thuộc về hạng cấp cao, cho dù là một sinh viên chưa tốt nghiệp, như Trương Úc Giai, cho dù là một đường đèn xanh cũng phải mười lăm năm thời gian mới có thể lên bác sĩ chủ nhiệm, coi như là tiến sĩ, cũng nhất định phải làm hai năm sau mới lên bác sĩ phó chủ nhiệm, ba năm sau mới có thể thăng chức bác sĩ chủ nhiệm, nói cách khác ít nhất phải năm năm mới có thể trở thành bác sĩ chủ nhiệm, mà thăng nhóc tóc vàng mới vừa ra khỏi cánh cổng nhà trường sao đã thành bác sĩ chủ nhiệm?

Mẹ nhỏ Trần nói: “Lúc người ta ở học viện, đã đảm nhận hai ca mụn nhọt chấm đỏ ở trẻ em rồi, người mắc bệnh này trên thế giới đều là chờ chết, viện trưởng và phó viện trưởng của chúng ta mất bao nhiêu sức lực mới xách được gã đến đây đó!”

Trương Úc Giai vừa nghe liền buồn bực, phụ nữ xuất sắc trong cái bệnh viện này vốn đã thiếu, cạnh tranh đã tương đối kịch liệt, lúc này rơi xuống một thánh đấu sĩ vàng thì những đấu sĩ đồng giả bộ đầm đá như bọn họ xem ra khó lấy vợ rồi, trong lòng cảm thấy có chút khó chịu, liền nói: “Vậy bệnh viện nhỏ chúng ta, sao gã cũng tới? Người như gã, ít nhất phải giữ lại trường hoặc ở lại nước mới đúng chứ!”

“Người ta mới không thèm ở lại cái chỗ bé xíu này đâu, người ta chính là nhận ủy thác của người khác, nghe nói là một kẻ có tiền, đang ở phòng bệnh hạng nhất, hình như là kết nghĩa gì đó với gã, là ung thư phổi giai đoạn cuối, nếu không cậu cho rằng viện trưởng và phó viện trưởng của chúng ta có thể có mặt mũi kia à?!”

Trương Úc Giai vừa nghe xong lời này trong lòng liền vui vẻ, chỉ cần gã ta không ở lại luôn là được.

Có điều sau khi nhớ lại ‘ung thư phổi giai đoạn cuối’ kia, cậu lập tức giữ chặt mẹ nhỏ Trần hỏi: “ung thư phổi giai đoạn cuối cũng có thể chữa khỏi?”

Mẹ nhỏ Trần xi một tiếng nói: “Hừ, ai biết có phải viện trưởng và phó viện trưởng tung hỏa mù với bên ngoài hay không? Chỉ là lừa gạt nhân dân thôi, chúng ta cầm dao nhiều năm như vậy, chẳng lẽ lại không biết người dưới dao có sống được hay không?”

Trương Úc Giai cả kinh, nghĩ thầm cái mác đi ra từ đại học danh tiếng có khác, không cần ca bệnh thực tế, cái danh ‘bác sĩ chủ nhiệm’ cũng đã treo lên rồi, như bản thân Trương Úc Giai, cũng treo một cái danh ‘bác sĩ chủ trị’, nếu thật sự là bác sĩ chủ trị đều nói mình là ‘Chuyên gia’, bác sĩ chủ nhiệm, chỉ sợ bệnh viện bọn họ còn không có người nào đủ tư cách.

“Cái này không cần lo lắng gã danh hào.” Mẹ nhỏ Trần thấy Trương Úc Giai cau mày thì nhất thời thổn thức, nghĩ rằng cậu đang xoắn xuýt vấn đề danh tiếng, cho nên vỗ vai cậu cười nói: “Gã đánh bóng tên tuổi mình như vậy, chắc chắn sẽ kéo ruồi bọ tới, đến lúc đó gã rốt cuộc là chén vàng hay là bô ỉa, tự nhiên là chưa đánh đã tan.”

Trương Úc Giai oán thầm, nói thế nào đi nữa người ta cũng có cái mác, dù không ăn thua gì, người ta cũng là người mổ chính, mà phẫu thuật lớn nhất cậu tham gia cũng chỉ là viêm dạ dày, loét dạ dày, khối u dạ dày, tá tràng các loại, lớn hơn nữa như u dạ dày ác tính, giãn dạ dày cấp tính, tắc nghẽn môn vị, ngay cả chờ tham dự cậu cũng không có cơ hội, càng khỏi cần nói đến vị trí người mổ chính.

Nhưng làm người cùng nghề, cậu trừ bỏ hăm mộ ghen tị với cảm ghét ra, lại phải giữ vững bát cơm của mình, sau đó kiên kiên định định, cần cù chăm chỉ công tác.

Cuối cùng, cậu không quên hỏi một câu: “Vậy trông gã thế nào?”

Mẹ nhỏ Trần vừa nghe lời này, mắt lập tức phóng ra kim quang, nói: “Về ngoài của người kia ấy à, dù tôi đã từng này tuổi rồi, chỉ cần gã kêu một tiếng, tôi lập tức vứt chồng bỏ con đi theo gã liền.”

Đến mức này? Còn cho người ta sống nữa không vậy? Chẳng lẽ ông trời lại chơi trò hack?(ý bạn Úc Giai ở đây là ông trời gian lận, thiên vị)

Nghĩ thế, cậu đột nhiên nhớ tới người đàn ông gặp ở thang máy sáng nay, một đôi mắt mê người...

Bụng giật thót, khóe miệng Trương Úc Giai giật giật mãnh liệt, thật là chuyện không đâu, ngay cả đàn ông cũng không tha, xem ra tối nay phải vỗ về ‘anh em’ một chút.

Sau khi mẹ nhỏ Trần đi, Trương Úc Giai lại bắt đầu chuẩn bị ca mổ sáng hôm nay.

Theo lý thuyết ca mổ lúc 9h30, nói trước nửa giờ chuẩn bị là được, các y tá và bác sĩ thực tập khoa tràng vị cũng sẽ chú ý.

Nhưng dù sao cậu cũng là người mới, ít nhiều vẫn phải chịu khó thể hiện một chút, hơn nữa người nọ là đêm qua vào đây, soi kết tràng và X-Quang chẩn đoán chính xác là viêm loét kết tràng cấp tính, đối với người bị viêm loét kết tràng mà nói, tính bùng phát của loại bệnh này tương đối ít thấy, vốn ca phẫu thuật này không có Trương Úc Giai, nhưng là Vương Chính khoa bọn cậu hôm nay xin nghỉ, cho nên tạm thời đổi Trương Úc Giai làm trợ giúp thứ hai.

Cái gọi là trợ giúp thứ hai chính là chỉ khâu nối, nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với không được vào.

Trong lúc Trương Úc Giai đang khử trùng thì nhìn thấy Dương Văn, vốn muốn hỏi Dương Văn tối hôm qua có gặp ác mộng hay không, đột nhiên nhớ lại tối ngày hôm qua mình bị xác chết vùng dậy cầm tay, lập tức mở tay ra xem, kết quả ngay cả dấu lỗ kim cũng không có, điều này không khỏi làm cậu hoài nghi rốt cuộc có phải mình gặp ác mộng hay không.

Trạng thái Dương Văn hôm nay có chút không tốt, cô bé vốn là hoạt bát gặp người liền cười, nhưng hôm nay vẻ mặt lại mệt mỏi đáng thương, hai mắt vô thần, một cô hôm nay đi theo vào phòng giải phẫu làm y tá hỗ trợ máy móc.

Trương Úc Giai thấy cô như thế, cầm dịch khử trùng chạy tới bên cạnh cô, sau đó nghiêng đầu trêu ghẹo cô: “Ngày hôm qua bạn trai tới?”

“Không có!” Dương Văn mệt mỏi cười cười, dường như lúc này mới phát hiện bên cạnh có người, nhận ra là Trương Úc Giai, cô lập tức kéo cậu sang một bên, sau đó nhìn bốn bề vắng lặng, lúc này vẻ mặt khẩn trương nói: “Em cho anh biết một việc, anh khẳng định không tin, hôm nay em đi nhà xác, cổ thi thể ngày hôm qua không thấy đâu!”

“Cổ thi thể kia à?” Trương Úc Giai thuận miệng hỏi.

“Chính là cổ thi thể đột nhiên rút tay ra, em xem qua ghi chép ra vào, căn bản không có người đến nhận, anh nói có kỳ lạ không?!” Dương Văn căng thẳng cực điểm, làm Trương Úc Giai cũng khó chịu theo.

Nhưng cậu nghĩ một chút, vẫn ra vẻ ung dung nói: “Cũng có thể là người nhà thi thể kia ký tên trước đi!”

“Không thể nào!” Dương Vân khẳng định nói: “Em điều tra tất cả ghi chép ra vào, ngay cả mấy cô bé trực ban cũng hỏi, các cô ấy cũng chỉ mới rời đi, không nhìn thấy có người đến nhận.” Dương Vân nói tới chỗ này đột nhiên thấp giọng nói: “Anh nói có phải quỷ xách anh ta đi rồi không?”

“Râm râm râm...”

Đột nhiên tiếng đập cửa dồn dập dọa Trương Úc Giai và Dương Vân sợ tới mức co rúm, Trương Úc Giai vội vàng đi mở cửa, không quên nói với Dương Vân: “Chuyện này không được nói cho người khác biết, đợi sau phẫu thuật chúng ta lại đi xem.”

Dương Vân lách tách gật đầu, sau khi nghe tiếng cửa một tiếng mở, Lưu Kỳ ở bên ngoài gào lên: “Cậu, sao lại thế này hả, ban ngày khóa cửa làm gì, vừa mới chuyển một ngày đã làm vậy? Nếu ca mổ này dây dưa lỡ việc, thì tìm cậu hay tìm tôi hả?”

Trương Úc Giai chưa kịp lên tiếng, đã nghe Trương Khiết đi theo phía sau Lưu Kỳ nói: “Xem miệng cậu nói cái gì vậy? Cửa này tự mình mở ra dễ dàng, tôi cũng từng làm rồi, mở ra không được sao?!”

Lưu Kỳ nghe Trương Khiết nói như vậy, bỗng cười nói liên tục: “Tôi đây không phải là lo lắng an nguy cô bé sao.”

Lúc này, Dương Vân đi tới bên cạnh gã nói: “Anh quan tâm vợ vẫn rồi.”

Dương Vân dứt lời rời đi, Lưu Kỳ ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm sau lưng cô, nói thầm mấy câu, đoán chừng là lời nguyền rủa người... Trương Úc Giai không so đo với gã, bèn đi ra ngoài, nhưng khi đi ngang qua bên cạnh gã, lại bị một luồng khí lạnh bức người vù vù khiến toàn thân run rẩy.

* Bánh lão bà : là một loại bánh Quảng Đông; tương truyền do Mã Thị – vợ của Chu Nguyên Chương làm ra.

3. Chương 3: Bị Đè

Chín giờ rưỡi giải phẫu bắt đầu.

Hôm nay Trương Khiết là người mổ chính, trợ mổ thứ nhất là Lưu Kỳ, trợ mổ thứ hai chính là Trương Úc Giai, bởi vì Trương Khiết có chút không dám khẳng định đối với kinh nghiệm của Trương Úc Giai, cho nên trên căn bản hẳn đều làm hết, thuận tiện xem một chút ghi chép tình huống ở chỗ của Dương Vân.

Bởi vì bình thường trong quá trình giải phẫu đều cần ba hoặc ba bác sĩ trở lên, gồm một mổ chính, cũng chính là người chịu trách nhiệm các thao tác, trình tự phẫu thuật cụ thể, chỉ dẫn cách thức, phương pháp và quá trình phẫu thuật, bên dưới chính là trợ mổ thứ nhất, phối hợp thao tác của bác sĩ mổ chính, một người khác chính là trợ mổ thứ hai, chủ yếu phụ trách giải giải tầm nhìn giải phẫu, còn lại cần một y tá dụng cụ (tên thường gọi là y tá máy móc), về phần giải phẫu lớn còn có chuyên gia gây mê hoặc là y tá máy móc sẽ mang theo người mới và vân vân thì không cần tính đến.

Trong tình hình thông thường, mổ chính và y tá máy móc đứng một bên, trợ mổ một và hai đứng một bên, Trương Úc Giai vốn là không có việc gì nhưng dưới sự bắt mắt của Lưu Kỳ liền bận túi bụi, cộng thêm y tá trưởng Chu và hẳn vốn có , cho nên ngay cả chuyện điều chỉnh dụng cụ cũng thành Trương Úc Giai làm.

Trương Khiết vốn định lên tiếng nhưng hôm nay vị bệnh nhân này từ chối gây mê toàn bộ cho nên trước mặt y cũng không tiện mở miệng, cô cũng không thể làm gì khác hơn ngoài việc dùng ánh mắt lạnh lùng liếc Lưu Kỳ và y tá trưởng Chu, nhưng thấy không có kết quả nên cũng chỉ thể mặc kệ cặp đôi rảnh rỗi này, thỉnh thoảng nhắc nhở Trương Úc Giai một chút, dù sao cậu vẫn là người mới.

Mà Trương Úc Giai cũng không có gì khó chịu, chỉ cảm thấy công việc nhiều hơn bình thường, hơn nữa quá trình giải phẫu nửa giờ hình như trở nên rất dài rất dài, rõ ràng lần đầu tiên cậu nhìn đồng hồ thời gian là 10:10, nhưng khi cậu ghi xong hai đợt ghi chép, thêm vào đó là ba lần giúp Trương Khiết lau mồ hôi thì thời gian vẫn là 10:10.

Điều này không khỏi khiến cậu có loại ảo giác giống như nằm mơ, dường như vừa rồi chỉ là một giấc mộng, mà cậu chính là đang ngủ gà ngủ gật, chẳng qua nhiệt độ không khí trong phòng giải phẫu đột nhiên giảm

xuống khiến cậu tỉnh lại, mà sau khi tỉnh lại cảm giác đầu tiên chính là trong phòng giải phẫu này có thứ không tốt đang tác quái, sau đó không chế suy nghĩ mọi người ở đây.

Vì thế, Trương Úc Giai theo bản năng nhìn mỗi người ở đây, thế nhưng bọn họ đều ngủ say.

Mà đúng lúc này, kim phút trên đồng hồ lại tăng lên theo tốc độ của kim giây, nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy thì chỉ có một kết quả —— cái mạng nhỏ của người bệnh này sẽ khó bảo toàn.

Cho nên Trương Úc Giai lập tức chạy đến bên cạnh mỗi người, thử đánh thức các cô, nhưng mặc kệ cậu phí bao nhiêu sức lực, thanh âm vẫn giống như kẹt trong cổ họng không thoát ra được, cho đến khi cậu vật lộn đến phải đổ mặt khăn cổ, hoảng loạn làm rơi chậu bông thấm máu ở nội tạng, khiến cho máu tươi dính đầy mặt, Trương Khiết giống như phim đang chiếu tạm dừng mới đột nhiên tròng mắt liếc Trương Úc Giai, thấp giọng nói: “Mau trở về!”

Cậu im lặng, đành dùng băng gạc sạch lau máu trên mặt, sau đó trở về vị trí của mình .

Mà khi cậu một lần nữa nhìn về phía Dương Vân, lại phát hiện phía sau cô không biết từ lúc nào thì có thêm một người, người này cũng mặc blouse trắng, đang chăm chú nhìn ghi chép của Dương Vân.

Nếu là người khác mặc trang bị của phòng giải phẫu, cậu đoán chừng sẽ không nhận ra, nhưng người đàn ông này dù cậu chết cũng sẽ không quên, đôi mắt kia đã đủ khiến cậu nhớ kỹ cả đời.

Một lúc sau, Dương Vân dường như cũng phát hiện nên quay qua gật đầu với gã, nhưng người đàn ông này chỉ nhìn cô chừng năm giây đồng hồ rồi đưa tầm mắt chuyển sang Trương Úc Giai đang đăm đăm nhìn gã.

Trương Úc Giai lại không chút khách khí, hung hăng liếc người ta một cái, trong lòng còn phun một câu ‘Gay chết tiệt’, cuối cùng xác định gã chính là thánh đầu sĩ vàng.

Nhưng gã lại không đem ác ý của cậu để vào mắt, ngược lại còn nhìn cậu cười cười hữu nghị, mặc dù không nhìn thấy độ cong bên trong khẩu trang nhưng đôi mắt cong cong thành trăng lưỡi liềm màu lam đã đủ để nói lên tất cả.

Sau một lúc, gã hình như nhìn thấu chỗ không hài hòa của tổ hợp bọn họ, thấy Trương Úc Giai lần lượt kiểm tra dụng cụ giải phẫu, còn giúp xoa dịu cảm xúc của người bệnh do thời gian kéo dài, nhưng gã lại thần nhiên không giúp, chỉ bảo Trương Úc Giai tiếp tục xoa dịu cảm xúc của bệnh nhân là được.

Nhưng cũng vì vậy mà làm cho Lưu Kỳ và y tá trưởng Chu đứng một bên xem kịch rất không vui. Ai cũng không nhìn thấy sự âm u lạnh lẽo phát ra từ trong mắt Lưu Kỳ, giống hệt một dao rết buốt, như muốn đem cậu cắt nát.

Mà đúng lúc này, Trương Úc Giai lại đột nhiên cảm thấy rét lạnh. Cậu nhìn thấy sương mù màu đen hình nhánh từ bốn phương tám hướng theo góc tường và khe cửa không ngừng chen chúc đi vào, rồi sau đó hình nhánh nào đó dần dần khuếch tán, cho đến khi toàn bộ phòng giải phẫu khép kín này biến thành một màu đen. Từ trong mông mông lung lung có vô số bóng người xuất hiện, bọn họ như khói như sương, như hữu hình rồi lại như vô hình.

Giờ phút này, Trương Úc Giai đã bủn rủn toàn thân, một loại hoảng sợ đến từ sâu trong linh hồn khiến cho một chút tỉnh táo cuối cùng của cậu mất sạch không còn một mống, mà làm cậu không thể tưởng tượng nổi chính là, những người khác trong phòng đều giống như không nhìn thấy, tiếp tục làm việc.

Nhưng mà người bệnh vốn đang được cấp cứu kia, sau một loạt những thứ không thể nói rõ xen lẫn quỷ mị ở nơi này, Trương Úc Giai cảm giác giống như đang tham dự một bữa tiệc lớn của Thao Thiết, cảnh tượng máu tanh từ trước tới nay lần đầu tiên khiến cậu cảm thấy buồn nôn, giống như bọn họ không phải đang giải phẫu, mà là đang đào ruột, mở bụng bên trong thi thể.

Ngay sau đó, những vật thể mơ mơ hồ hồ màu đen kia bắt đầu chậm rãi tiến lại từ bốn phía, dần dần áp sát bàn mổ.

Trương Úc Giai lảo đảo lui về phía sau, cho đến khi lui tới bên cạnh bàn mổ, đột nhiên nhìn thấy Lưu Kỳ ở phía đối diện đang cười âm hiểm nhìn cậu, khi khóe miệng kia gợn lên thì lộ ra vẻ quỷ dị đến cực điểm, mà không bao lâu sau, bóng đen lít nhít cũng vây quanh người Trương Úc Giai và nhóm người Trương Khiết, còn có một bộ phận nhỏ vây quanh người gã đàn ông mắt xanh kia, sau lại không biết vì nguyên nhân nào

mà âm âm tan biến, giống như bị thứ gì xé nát, chỉ chốc lát sau đã hóa thành sương mù, ẩn trong không khí.

Trương Úc Giai đã hoàn toàn nói không nên lời, cậu chỉ có thể tự mình cố gắng thoát khỏi những thứ lơ bần kia, nhưng động tác của cậu thật sự quá chậm, những thứ đó khi cánh tay cậu sắp chạm tới thì liền tản ra rồi lại ngưng tụ, sau đó cứ mỗi khi cậu quét qua thì bọn chúng lại càng thắt chặt, hô hấp của cậu càng thêm khó khăn, giống như cổ họng bị kẹt, cho đến khi chúng muốn hòa vào thân thể cậu thì gã đàn ông mắt xanh đột nhiên ngẩng đầu lên bình tĩnh nói: “Cậu lại đây kéo vài mét chút”

Một câu vừa nói khiến Trương Úc Giai trong nháy mắt đỡ ra, nhưng chỉ là trong nháy mắt mà thôi, cậu giống như nhớ tới thế giới chân thật, nhìn lại lần nữa thì những thứ lơ bần dồn ép kia đã biến mất không thấy bóng dáng, phòng giải phẫu khôi phục như lúc ban đầu.

Giải phẫu tiến hành xong kết thúc lúc 10h48 , tổng cộng một giờ mười tám phút.

Ngay khi giải phẫu kết thúc, người nhà bệnh nhân đợi ở bên ngoài lộ vẻ vui mừng nói với Trương Úc Giai: “Các bác sĩ cực khổ rồi, so với dự tính lại còn sớm hơn mười hai phút.”

Trương Úc Giai vẻ mặt mệt mỏi gật đầu, ca mổ này không thể nghi ngờ là ca mổ dài nhất mà cậu từng trải qua, cảm giác giống như đã qua một ngày một đêm dài như vậy, chẳng những cả người như nhũn ra mà ngay cả tim cũng đi theo đó mệt mỏi, co rút.

Nhưng lại nói tiếp, cậu có thể an toàn bước ra ngoài cũng phải cảm ơn cái gã mắt xanh kia, nhưng khi cậu định xoay lại tìm người thì phát hiện gã không biết đã rời đi từ bao giờ, cậu thậm chí ngay cả lúc nào gã đi qua cũng không phát giác, mà như vậy cũng tốt, hôm nào có thời gian thì giáp mặt nói lời cảm ơn đi!

Trương Úc Giai nghĩ như vậy liền lao đi tới phòng rửa mặt, vừa lúc gặp Trương Khiết.

Trương Khiết hoàn toàn không cảm giác được bất cứ dị thường nào, cô cảm thấy hôm nay giải phẫu vẫn tương đối thành công, mặc dù Trương Úc Giai đột nhiên ngã xuống có chút ngoài dự kiến của cô, nhưng hôm nay Lưu Kỳ và y tá trưởng Chu đã quá trớn rồi, cậu có thể phát huy thành thạo như vậy đã thật không dễ dàng, liền reo ghẹo nói: “Hôm nay chị Úc cực khổ rồi, nếu không phải có chị ở đó thì em khẳng định cũng bận rộn tới làm sai luôn , ngày mai đưa chị một con CJ7*.” Mọi người đều biết cậu thích coi các loại phim hoạt hình, thậm chí cả quần lót của cậu cũng là hình Mickey.

CJ7 – Thất Tử trong phim cùng tên: [link wiki](#)

Nhưng lời này thật là làm trò, Trương Úc Giai liền ngưng ngừng, “Là chị Trương Khiết thật sự coi trọng em, có thể giúp chị hết lòng em vui còn không còn kịp nữa là, huống chi chủ yếu vẫn là công lao của thánh đầu sĩ vàng kia. ” Trương Úc Giai cũng không nỡ đem toàn bộ công lao kéo lên người mình, huống chi còn là gã cứu cậu.

“Thánh đầu sĩ vàng?”

“Ừ, chính là bác sĩ chủ nhiệm mà các chị nói lúc sáng đó!”

“Cậu ta tới? Lúc nào? Ở cửa phòng phẫu thuật à? Cậu ta có nhìn tôi không? Lúc ấy tôi trông thế nào? “Trương Khiết khá kích động, vừa dùng nước rửa tóc mình vừa liếm môi, cố gắng dùng trạng thái tốt nhất để Trương Úc Giai xác nhận.

“A? ” Trương Úc Giai mờ mịt, cậu nhìn bộ dạng Trương Khiết, hiển nhiên nếu cô nhìn thấy người ta thì nhất định sẽ không kiềm chế được mà nhảy dựng lên, chẳng lẽ vừa rồi trên bàn mổ chị ta chuyên tâm đến trình độ này? Nhưng nếu không phải chị ta chuyên tâm ... thì chẳng lẽ là cậu hoang tưởng? Nhưng cậu xác thực thật thay thế vị trí của trợ mổ thứ nhất, huống chi một câu cuối cùng kia còn văng vẳng bên tai cậu.

“Hỏi cậu đó, cậu ta có nhìn thẳng tôi hay không? !”

“A a. ” Trương Úc Giai bị kéo trở lại, cảm thấy sự việc có chút kỳ lạ, cậu lập tức cười nói: “Chị Trương là ai cơ chứ, một nhánh hoa của Bắc thị, gã không nhìn chị chẳng lẽ lại nhìn đám đàn ông chúng tôi!”

“Giai Giai nói chuyện chị thích nghe! ” Trương Khiết dứt lời liền xoa đầu Trương Úc Giai, sau đó vui vẻ đi về phía khoa tràng vị.

Mà lúc này Dương Vân đang từ trong phòng rửa mặt đi ra, không đợi Trương Úc Giai mở miệng, cô đã hỏi: “Bác sĩ chủ nhiệm đại học Harvard kia thật sự tới?”

Dương Vân không kích động như vậy, ngược lại giọng điệu mang theo chất vấn nặng nề, dù sao một buổi sáng cũng đã nghe toàn bộ chị em các phòng bàn tán, cô không để tâm cũng không được.

Trương Úc Giai lại càng không giải thích được, nếu nói Trương Khiết quá chuyên tâm không nhìn thấy thì còn có thể hiểu, nhưng cậu rõ ràng nhìn thấy Dương Vân và tên đàn ông kia gật đầu chào hỏi, gã thậm chí còn đứng cạnh Dương Vân rất lâu kia mà, cho nên cậu lập tức bật thốt lên : “Chúng ta phẫu thuật được một nửa thì gã tiến vào, chẳng lẽ em không nhìn thấy? !”

“Anh chỉ biết gạt em! ” Dương Vân tức giận nói: “Bịa chuyện cũng không xem trước, em là người đứng canh cửa, em không ấn công tắc thì ai có thể vào được?”

Trương Úc Giai lập tức hoàn hồn, nhớ tới phòng phẫu thuật là kiểu cửa điều khiển bên trong, không có điều khiển thì bên ngoài không cách nào mở ra, đây là thường thức căn bản, thế nhưng gã kia vào bằng cách nào cơ chứ?

“Không nói những thứ nhảm nhí này nữa. ” Dương Vân cho rằng Trương Úc Giai còn đang suy nghĩ lời cô liền lập tức kéo cậu lại nói: “Anh không phải nói sau khi giải phẫu sẽ theo em đi thăm dò thi thể kia ư, vừa lúc còn nửa giờ nữa mới ăn cơm, chúng ta đi ngay bây giờ đi.”

Trương Úc Giai gật đầu, cũng không quan tâm Dương Vân nói cái gì, dù sao kinh nghiệm buổi sáng hôm nay cũng đã đủ nhiều, cậu đã không sợ đến vậy.

Hai người thông qua nửa giờ điều tra nghe ngóng ghi chép thì quả nhiên phát hiện chuyện kỳ lạ trong đó — không phải cỗ thi thể này biến mất, mà là nhà xác hoàn toàn không có ghi chép của cỗ thi thể này, trước trước sau sau cũng chỉ có bọn họ tới ngày hôm qua đây một cỗ thi thể đi vào mà thôi.

Sau để chứng thực chuyện này, Trương Úc Giai cẩn thận mua một bao thuốc Trung Hoa, kín đáo đưa cho nhân viên quản lý lão luyện của phòng quan sát để được kiểm tra máy quay nhà xác, máy quay quả thật nhìn thấy đám người Trương Úc Giai đẩy thi thể tiến vào, nhưng trên cái giường vốn có thi thể thì lại trống trơn, điều này không khỏi làm Trương Úc Giai và Dương Vân dựng hết tóc gáy, ngay cả cơm trưa cũng không ăn vô.

Buổi chiều cậu tuy không ca mổ nhưng ngược lại nhận rất nhiều bệnh án.

Buổi tối, sau khi Trương Úc Giai về đến nhà liền tức khắc ngã ra giường, cậu chưa từng có mệt mỏi như vậy, một ngày dài như cả thế kỷ, thậm chí không phân rõ mộng ảo và thực tế.

Không biết qua bao lâu, khi Trương Úc Giai mơ mơ màng màng tiến vào giấc ngủ thì bị tiếng chuông điện thoại chói tai đánh thức, cậu giống như ốc sên qua cầu, đem bản thân trườn lên bệ cửa sổ, ngay cả ông nghe cũng lười được cầm mà trực tiếp dùng cằm đỡ lấy, tiếng ‘Tút ——’ còn chưa kết thúc thì đã thấy tiếng mắng khó khó nghe truyền tới: “Thằng nhãi mày có phải làm bác sĩ tới mức sái tay luôn rồi hay không, ông đây gọi mày tám trăm cuộc điện thoại cũng không thấy mày bắt, tao nghĩ mày và Trương Úc Lê đều nằm ngay đơ luôn rồi, mà cho dù mày nằm ngay đơ cũng phải báo mộng cho tao biết một tiếng có được hay không, chẳng lẽ mày là con cóc lộn nhào? Thằng nhãi mày vút trướng luôn rồi sao! Sớm muộn gì cũng có một ngày...”

Người đang nói chuyện chính là Trương Văn Cường, một trong những anh em tốt của Trương Úc Giai.

Hai người bọn họ đều lớn lên ở cô nhi viện Hoa Hương Dương, tuy hôm nay đường ai nấy đi nhưng chẳng bao giờ bị đứt liên lạc, chỉ sợ đối phương có nhảy cao tới đâu thì bọn họ cũng sẽ không quên người từng cùng mình đi qua con đường cô độc, cho nên cùng là một món đồ nhưng với đứa trẻ không cha mẹ thì chúng sẽ ghi nhớ và biết cách quý trọng hơn so với những đứa trẻ con nhà bình thường.

Trương Úc Giai đã hoàn toàn không còn buồn ngủ, những lời này giống như lửa đạn liên tiếp đập tới, còn có thể buồn ngủ mới là lạ, cho nên cậu lười biếng hỏi: “Có ý gì? “.

“Có ý là sao? Dù sao tao cũng là một đại tổng tài, dùng thời gian cá nhân gọi điện cho một gã bác sĩ nhỏ nhỏ như mày đã là vinh hạnh tám đời của mày rồi đó, mày phải cảm tạ quốc gia, cảm tạ đảng mới đúng.”

“Tao hỏi mày con cóc lộn nhào là có ý gì. ” Trương Úc Giai cười hỏi.

“Chính là khoe khoang mày đánh rắm vô ích!”

“Ha ha ha... ” Trương Úc Giai không chút che giấu cười to nói, “Một mày nghĩ ra, nhưng cũng chỉ có đồ bại hoại như mày có thể dùng đến từ này.”

“Đúng rồi, chủ nhật về nhà Hoa Hường Dương đi, mẹ đã lên tiếng, nếu mày không thì đi bà liền treo cổ.”

“Fuck, không phải chứ, bà lại dùng chiêu này? ” Trương Úc Giai miệng tuy nói vậy nhưng trong lòng âm ập vô cùng.

“Mẹ lớn đã lên tiếng, chúng ta nào dám không nghe, nếu mày có can đảm dám nói đi thì thiệt giỏi lắm đó.” Mẹ lớn trong miệng Trương Văn Cường chính là Trương Ngọc viện trưởng cô nhi viện, bởi vì trong những năm cực khổ nhất đó bà đã mang hết vốn liếng của mình ra nuôi lớn bọn họ, thế nên chồng bà cũng vì thế mà mang theo con trai bỏ bà mà đi, cho nên một đám lóc nhóc cùng bà đồng cam cộng khổ đều gọi bà là mẹ, đều muốn bà trở thành mẹ ruột của mình, mà đòn sát thủ cao tay nhất của người mẹ này chính là —— treo cổ, trăm lần xài trăm lần ứng nghiệm.

“Tao đi, tao đi!”

“Tốt, buổi sáng hôm đó tao tới đón mày.”

“Ừ ừ, vậy tao cúp máy trước.” Trương Úc Giai cúp điện thoại, thuận mắt nhìn thời gian một chút, thế mà đã hơn mười giờ, cậu định mở tủ lạnh tìm chút gì để ăn, dù sao thì người là sắt cơm là thép, huống chi cậu là người yêu cuộc sống như vậy, Trương Ngọc đã nói bạc đãi ai cũng không được bạc đãi chính mình.

Nhưng cửa phòng vừa mở thì một cơn gió rét đã khiến cậu lạnh đến mức răng va lập cập, mở đèn nhìn phòng khách thì ai ngờ bụi nước mưa phún bay lất phất, ngay cả sofa cách đó mấy bước cũng sắp ướt cả rồi.

Mới vừa vào thu mà đã có không khí lạnh rồi sao? Trương Úc Giai nói thầm phải đi đóng cửa sổ, trên người chỉ mặc một cái quần lót Mickey từ hôm qua khiến cậu lạnh đến mức hai tay ôm cánh tay xoa xoa. Cậu chạy như bay đến tủ lạnh cầm một vốc đồ ăn đã trưng lên, sau đó giống như ngày thường ngồi trên ghế sofa vừa xem TV vừa ăn nọ kia.

Trên TV phát lại chương trình ‘Người Hồ náo nhiệt’, Trương Úc Giai nhìn trong chốc lát thì cảm thấy không chút hứng thú nên liền chuyển kênh tình cảm, kết quả lại là một người đàn ông cùng một người phụ nữ vùng trộm, sau đó bỏ vợ lia con, cậu lại khinh bỉ nhìn một chút, rồi chuẩn bị chuyển kênh, sau đó không cẩn thận nhấn qua chế độ xem phim...

Cái này thì tốt rồi, phim lập tức chuyển tới hình ảnh hai nữ hai nam lỏa lồ va chạm, hoạt động độ khó cao, sau đó muốn ngừng mà không ngừng được, thanh âm ư a và hình ảnh kích tình bắn ra bốn phía khiến cho Trương Úc Giai hoàn toàn không chuẩn bị lập tức có xúc động muốn bắn, lại nhìn anh em của mình thế nhưng chỉ trong thời gian nhanh như thế mà đã đứng lên, sau đó rất không chịu thua kém liền chuẩn bị há mồm phun ra.

Sau này có phụ nữ thì thôi rồi, khẳng định sẽ nói cậu là tay bắn nhanh! Trương Úc Giai thầm phỉ nhổ chính mình rồi lập tức một phát nắm lấy cậu em nhỏ ngăn chặn cái miệng của nó, cuối cùng nhanh chóng lùi phim đến đoạn bắt đầu tán tỉnh.

Đoạn tán tỉnh, đặc biệt là đoạn tán tỉnh của các nước Châu Á đều đưa đến hiệu quả bậc thang, người xem tùy theo cảm giác từ chậm rãi đến nhiệt liệt, nhưng có một khuyết điểm chính là thời gian quá dài, thế cho nên mấy người đàn ông ai mà đang quyết liệt căn bản đều không đợi được mà trực tiếp chính đến đoạn cao trào.

Nhớ tới cái đĩa này là do một người thuê nhà trước kia để lại, lúc đó Trương Úc Giai còn chưa hiểu chuyện lắm, sau khi xem xong cả đêm đều xấu hổ không ngủ được, nhưng qua ngày hôm sau cậu đã tha thứ cho mình, còn trùm chăn lại coi.

Tính từ lúc coi cái đĩa này cũng đã nửa năm, tất cả tình tiết trong phim cậu đều rõ ràng rành mạch, cho nên mới vừa rồi sau một vài lần ghen xuống cậu đã không còn tìm được cảm giác, dù xem một hồi lâu thì cũng không có nên đã cảm thấy hối hận rồi.

Không biết bao lâu sau, nhiệt độ không khí càng ngày càng thấp, không ngờ còn làm cho em trai cậu gục xuống, người nào đó không phục, lập tức điên cuồng chạy vào phòng cầm một tấm chăn dày trùm lại rồi tiếp tục.

Rất cục, sau một lần nhảy đoạn, cậu đột nhiên phát hiện một động tác khiến mình có chút cảm giác, sau đó cậu tiếp tục cho qua, chỉ cần để cho đầu óc tạm thời quên đi động tác phía dưới thì liền có cảm giác kích thích, mà khi cậu liên tục cho qua ba lần thì đột nhiên phát hiện có cái tư thế hình như chưa từng xem qua bao giờ, cậu mừng rỡ trong lòng, ngay cả cái ống không cứng được kia bây giờ cũng chỉ đợi tới lúc bắn ra, đột nhiên ‘Phụt ——’ một tiếng, cả căn nhà trọ đều ngập tiếng thở dài.

“Fuck —— ” Trương Úc Giai hét lớn một tiếng, thế mà lại cúp điện vào đúng lúc này, cậu quả thực có xúc động muốn chết.

Mà vên vên trong cùng một thời gian, cửa sổ vốn bị Trương Úc Giai đóng chặt lại lần nữa mở ra, làm cho người ta không phát giác chính là làn sương mù màu trắng trong bóng tối đã hoàn toàn bao vây lấy cậu, chặt chẽ không để một kẻ hở.

Mà Trương Úc Giai lại đợi một lúc lâu, tay không ngừng vỗ về ‘cậu nhỏ’, sợ lúc có điện cậu lại bỏ lỡ.

Nhưng thực tế luôn tàn khốc hơn trong tưởng tượng, mười lăm phút đồng hồ sau thế giới vẫn đen nhánh một mảnh, cho nên cậu chuẩn bị từ bỏ sau đó đi ngủ.

Nhưng ngay khoảnh khắc đứng dậy, cậu bị một người áp xuống, chuẩn xác mà nói là một vật thể lạnh buốt bởi vì Trương Úc Giai căn bản không cảm giác được hơi thở và nhiệt độ của người này, sau đó ‘cậu nhỏ’ đang chuẩn bị mềm xuống bị một bàn tay bắt lấy, sức lực đó làm cho ‘cậu nhỏ’ của cậu lập tức phấn khởi, chẳng qua rét lạnh thấu xương khiến cậu không khỏi rung mình một cái.

4. Chương 4: Nhân Tính

Trương Úc Giai không phân rõ loại cảm giác này rốt cuộc là gì, lạnh giá và dục vọng cùng tồn tại, bàn tay như quỷ mị kia lại có thể tìm ra tất cả điểm mẫn cảm trên người cậu, phía sau lưng, ngón chân và bụng đều đồng thời được an ủi, làm bên trong cậu bị thiêu đốt rồi lại bị cái lạnh thấu xương gắt gao ngăn chặn, muốn liều mạng đẩy ra nhưng cậu làm thế nào cũng không chạm tới thứ ở trên người mình.

Sau đó, đám sương mù lạnh giá ngày càng nhiều thêm, lại từ sau lưng cậu một mạch di chuyển lên trên, những nơi nó đi qua đều khiến cho lông măng dựng thẳng, khiến cậu không thể nhìn được nhất chính là, cái gốc rễ cứng rắn của mình lại đang nằm trong tay ‘hắn’, thứ đáng chết mềm mại như bông kia là ‘tay’ sao? Nó như vô ý lại như cố tình chuyển động lên xuống, Trương Úc Giai không dám nhúc nhích, thậm chí ngay cả hô hấp cũng ngừng lại rồi, sợ ‘Hắn’ không cẩn thận xoẹt một phát là rụng luôn.

Nhưng lúc này không còn kịp để nghĩ thái quá nữa, bởi vì cậu sợ bản thân lại tiến vào cảnh ảo tưởng như ban ngày ở phòng phẫu thuật, vô số hình ảnh Liêu Trai hiện lên trong đầu, cậu hoảng sợ, lập tức bắt lấy tay vịn ghế sofa, sau đó dùng sức lực toàn thân đem thân thể của mình tránh qua một bên.

Nhưng cậu giãy giụa chẳng những không có hiệu quả mà ngược lại còn nổi lên tác dụng lửa cháy thêm dầu. ‘Người’ kia đem cậu lật hẳn lại, để cậu đối mặt với đệm ghế, đồng thời dùng ‘Chân’ dồn sức đè lên khớp gối của Trương Úc Giai, khiến cậu lảo đảo một cái rồi quỵ gục trên ghế sofa, tiếp theo, chưa đợi cậu hoàn hồn thì hai tay đã bị một bàn ‘Tay’ lạnh như băng giam cầm phía sau, làm sao cũng không thể động đậy.

Trong lúc Trương Úc Giai bị giam cầm, ‘Người’ phía sau lại không làm thêm một động tác nào nữa, thấy vậy, cậu bắt đầu cố gắng khiến bản thân tỉnh táo lại, sau đó suy nghĩ cẩn thận bước kế tiếp đi như thế nào.

Đầu tiên, cậu ý thức được mình có lẽ gặp phải thứ dơ bẩn gì rồi, hơn nữa nó lại tương đối hùng mạnh, tạm không nói đây rốt cuộc là thứ gì, nhưng ít ra nó không có ý hù dọa cậu, dù sao cũng còn biết tắt đèn, nếu

nó đột nhiên chạy đến trước mặt, trưng ra thất khiếu (2 mắt, 2 mũi, 2 tai và mồm) máu chảy đầm đìa, cậu còn không bị hù chết hay sao? Đây là mức chấn động thị giác thấp nhất rồi.

Còn nữa, tình thế trước mắt xem ra thứ này giống như không định thương tổn đến cậu? Nếu không tại sao không trực tiếp ghim chết hoặc là đem ‘cậu nhỏ’ của cậu xoẹt một phát đứt luôn, nghĩ đến ‘Hắn’ nhất định có điều kiện, hoặc là nổi khổ tâm không thể giải bày gì đó, dưới tình huống như vậy, Trương Úc Giai đột nhiên muốn cùng ‘Hắn’ giao lưu một chút, dù sao giao lưu cũng chính là căn bản của tính cách con người.

Cho nên cậu liền dùng ba giây đồng hồ nghĩ một số từ, sau đó cố gắng dùng chất giọng dịu dàng nhất của mình: “Ngài đây, ngài đây là Thiên Sứ, a —— ”

Giao lưu lần thứ hai thất bại, hơn nữa thành công gây ra tác dụng ngược, Trương Úc Giai căn bản không nghĩ tới đối tượng cậu muốn giao lưu không phải là người ...

Cho nên cậu bị đối xử thô bạo ngược lại, lần này không may mắn như lần trước, áo ngủ mũ thỏ vải nhung mới mua không chút lưu tình bị xé một cái, tiếng nút áo đứt rời mang theo tiếng cọt kẹt của đệm lò xo vang trong đêm tối vắng vẻ và hiu quạnh có vẻ rất điên cuồng.

Trương Úc Giai hoàn toàn xù lông, cậu đã xem Liêu Trai từ đầu tới chân, kẻ ngu cũng biết như vậy là muốn làm gì, cậu dám đoán chắc đây là một nữ quỷ, ả muốn thông qua phương pháp ân ái để hút Tinh Nguyên và dương khí của cậu, sau đó cậu liền biến thành cái xác khô quắt, cho nên Trương Úc Giai lập tức nói: “Thiên Sứ, nữ thần, tiên nữ, cô cô, người hãy cho ta một con đường sống, người xem ta gầy sòm không có chút thịt, da lồi kéo vài ba cái đã rớt, ngày sinh tháng đẻ lại trùng với lễ quỷ, một mạng khắc thiên khắc địa khắc tổ tông, người hút ta chẳng những không có chút dương khí nào mà còn đầy âm khí, nếu người bỏ qua cho ta... Ồ...”

Nói như lao hồi lâu vẫn bị một đám vật thể lạnh như băng chặn miệng, sau đó có thứ gì mềm lạnh luồn vào, điều luyện như rắn, chặn kín đến mức Trương Úc Giai thở không nổi.

Trương Úc Giai muốn tóm lấy ả, muốn cắn ả một cái sau đó đem miệng gấu gao ngậm chặt, cậu nghĩ chỉ cần không há mồm, ả sẽ không hút được, nhưng giống như xem trộm được suy nghĩ của cậu, ả liền đem vật mềm lạnh như băng kia không ngừng duỗi dài, chặn cổ họng của Trương Úc Giai, khiến cậu liên tục muốn nôn mửa nhiều lần nhưng rốt cuộc vẫn bị đòi hỏi ngày càng nhiều của ả ngăn lại.

Lần này Trương Úc Giai bó tay, đang định nghĩ phương pháp khác thì chuyện điên cuồng hơn đã tới.

Ai có thể nói cho cậu biết quần lót Mickey trên người bị tuột từ lúc nào không? Tại sao ‘Nữ quỷ’ này muốn đẩy hai chân cậu ra, mà vật cứng không ngừng rung rung để ở hậu môn của cậu là cái gì vậy?

Đầu Trương Úc Giai sắp nổ tung, cậu đã ý thức được đây không phải nữ quỷ mà là nam quỷ, nam quỷ này đang dùng cách của nữ quỷ để lấy dương khí của cậu, về phần lấy như thế nào, cái vấn đề này đã hoàn toàn sáng tỏ sau một tiếng thét chói tai đến khản giọng của Trương Úc Giai ..

Băng lạnh thấu xương và đau đớn xé rách cùng xuất hiện, nơi riêng tư vốn sinh động, tỏa sáng thế mà lại bị xé nát không thương tiếc ngay giữa đêm rét buốt, ánh trắng từ trên bệ cửa chiếu xuống càng lộ ra vẻ tái nhợt yếu ớt.

Vật cứng không biết hùng vĩ đến cỡ nào kia chậm rãi trườn động, không có bất kỳ khoái cảm nào, giống như mỗi lần ra vào đều đem da thịt cậu tách mở, sau đó lại dùng kim vá lại rồi tiếp tục tách, lặp lại như thế không biết bao lâu.

Trương Úc Giai lần đầu tiên trong đời chảy nước mắt, cậu cắn chặt tai thỏ trên bộ đồ ngủ, cảm giác mình chảy không phải nước mắt mà là máu, cậu thấy đây là ngày đau khổ khó chịu nhất trong đời, thậm chí còn khó chịu hơn cả cái chết.

Cuối cùng, cậu không chịu nổi đau đớn nên dần thiếp đi, trong mộng nói mơ liên tục, cũng gặp ác mộng không thôi.

Mà màn đêm yên lặng dường như chỉ dành cho cậu, chẳng biết từ lúc nào ánh trăng lại xuyên qua làn sương trắng mỏng manh kia rơi vào, ánh trăng mờ mờ rơi trên người cậu càng làm thân hình run rẩy co quắp kia thêm mảnh mai.

Cùng lúc đó, khối sương mù nằm cạnh cậu dường như đã hóa thành hình người, dần hiện ra dưới trăng, vẫn cùng một thời gian, vẫn là thân ảnh thon dài như trước, nhưng người trong mộng vẫn không nhìn thấy, muôn vàn lời nói lại ẩn trong một tiếng thở dài.

Nhưng hôm nay, bóng trắng không chỉ lặng lẽ đứng ở một bên, mà còn đem cậu nhẹ nhàng bọc kỹ trong chăn, sau đó lấy bộ áo ngủ mà cậu vẫn ôm bỏ qua một bên, rồi nhẹ nhàng ôm cậu lên giường, sau đó cẩn thận nằm xuống bên cạnh. Ánh trăng皎皎 hoạt lặng lẽ ngắm nhìn chăm chú, người kia đem làn da như ngọc, lông mi dài như nan quạt, đôi môi mỏng như mặt khắc sâu vào linh hồn, cuối cùng hân ôn cậu vào lòng, hôn trán cậu rồi khẽ nói bên tai: “Hiện tại em là người của ta.”

...

Hôm sau khi Trương Úc Giai tỉnh lại thì đã hơn 11h trưa.

Đờ đẫn nhìn thoáng qua cửa sổ, kết quả mặt trời chói đến mức khiến cậu không mở nổi mắt, vốn cậu nên hoảng sợ kêu lên một tiếng, sau đó không đánh răng không rửa mặt không mặc quần lót phóng tới bệnh viện, nhưng vừa ngồi dậy, đau đớn từ hậu môn không chút lưu tình lật tẩy một đêm kinh hồn kia, khiến cho các tế bào đang khôi phục sức sống của cậu trong nháy mắt chết hết.

Cậu bị thương.

Cậu bị một người đàn ông thương.

Cậu bị một con quỷ giống như đàn ông thương.

Sự thật giống như dao găm đâm vào tim cậu, sau đó đem nó cắt thành từng mảnh, nhúng chút xì dầu và dấm rồi đặt trên lửa từ từ nướng, suy nghĩ hồi lâu cậu rốt cục ngửa đầu khóc lớn nói: “Oa... Đệt mười tám đời tổ tông nhà mày, trên thế giới nhiều phụ nữ như thế mà mày không tìm, hết lần này tới lần khác lại tìm tao, oa... Giờ tao còn mặt mũi gì để mà sống tiếp, thà mày giết tao, hút dương khí của tao, tao tình nguyện biến thành cái xác không hồn cũng chẳng muốn sống như bây giờ, tao muốn tôn nghiêm của tao...”

Khoan đã...

Cậu ý thức được hình như mình còn sống.

“Ai nha, má ơi, mình thật sự còn sống nè, mình không có chết, trời xanh ơi đất rộng ơi Như Lai phật tổ, Quan Thế Âm Xích Cước đại tiên, các người nhất định là nghe thấy khẩn cầu của con, con nguyện làm đầy tớ, làm fan, làm dì cả của các vị, hậu môn không giữ được thì có xá gì, miễn sao còn sống là có vốn rồi, ta là Ngưu Ma Vương, ta là tạo hóa, các người có thể làm khó được ta sao, ta sống lại...”

Người mới vừa rồi còn khóc đến long trời lở đất mà thoáng cái đã nhảy từ trên giường xuống, sau đó vừa lạy tứ phương vừa đột nhiên trở mặt, trông rất dồi dào sức sống, hoàn toàn đã quên một màn đau đớn ruột gan ban nãy.

Cả buổi chiều sau đó, Trương Úc Giai đều ở tình trạng hưng phấn tìm được đường sống trong chỗ chết và bồi hồi đau khổ vì hậu môn thất thủ, khiến cả phòng cứ nhìn cậu một bên uốn éo cái mông một bên vừa cười vừa khóc, rất kỳ quái.

Mà hôm qua Trương Khiết đáp ứng cho con CJ7, liền cầm nó để trêu ghẹo cậu: “Nhìn Giai Giai đứng ngồi không yên hai mắt vô thần, chẳng lẽ tối qua cùng bạn gái vận động quá mức?”

“Không có. ” Trương Úc Giai cười khổ, có trời mới biết nếu cậu nói ra thì có thể bị đám người này cười nhạo đến chết hay không.

Lúc này, Vương Chính hôm qua không đi làm chen miệng nói: “Nghe nói hôm qua chị Úc lần đầu tiên tham gia ca mổ lớn, xem ra rất mệt.”

“Tôi thì nghĩ hay là hoa cúc bị người khác đâm mất rồi. ” Một câu không báo trước của Lưu Kỳ làm Trương Úc Giai đỏ bừng cả mặt, thật ra thì cậu muốn nổi giận thét lên một tiếng ‘Lão tử chính là bị người đâm đó, đệt nó chứ’, nhưng mấu chốt là bị người nào đâm cậu cũng không biết.

Lúc này mẹ nhỏ Trần quan tâm nói: “Tiểu Trương à, cậu sẽ không thật sự bị trĩ sang chứ? Cái bệnh này không nên để lâu đâu, càng để lâu càng nguy hiểm.”

“Chị Úc cũng bị trĩ sao? Thiệt hay giả đó?”

“Là trĩ thì cứ nói ra đi, bây giờ còn thẹn thùng gì nữa...”

“Ba tôi bị trĩ, lúc thải cái kia còn phải... Sau đó dùng tay... Sau lại dùng cao XX chữa trị cho hết...”,

“...”

Trương Úc Giai bị kịch, đám người trong phòng dần tụ lại, mặc dù các cô có lòng tốt nhưng chung quy cũng không có quan tâm đến từ ‘thượng’, cho nên cậu rất cục cựa thờ dài nói: “Không phải là trĩ, chỉ là buổi trưa em ăn nhiều nên bụng có chút không thoải mái mà thôi.”

Giải thích xong, cả tập thể đều cho cậu một ánh mắt xem thường rồi trở về vị trí của mình, nhiệt tình bị đè bẹp, các cô lại tiếp tục tiếp đón tiếp đón, tán gẫu tán gẫu.

Sau đó, đợi khi Trương Úc Giai thu dọn hồ sơ bệnh nhân xong rồi đi ra ngoài mới không bị bọn họ cười nhạo nữa, cậu thuận đường đi tìm Dương Vân, hỏi cô xem thi thể hôm qua kia có chuyện gì nữa không.

Nhưng cậu lục tung chỗ y tá cũng không nhìn thấy bóng dáng của cô, nhìn đám y tá già và y tá mới chia thành hai khu nói chuyện khí thế ngất trời, cậu thật vất vả mới nhìn thấy một người lạc đàn, đó chính là y tá trưởng Chu ở cùng phòng mổ hôm qua, mặc dù biết đây là người không dễ kết thân nhưng Dương Vân chung quy vẫn thuộc sự quản lý của cô ta, cho nên cậu liền kiên trì đi tới hỏi: “Y tá trưởng, xin hỏi Dương Vân đi đâu rồi?”

Y tá trưởng Chu là người đàn bà băng giá đã hơn 40t, tác phong lạnh thấu xương khiến người ta vừa nhìn liền cảm thấy đây là người đầy tâm cơ và bụng dạ, hơn nữa lời từ miệng cô ta nói ra cũng như lưỡi dao sắc bén chói tai, có lời đồn là do cô ta lạnh lùng nên đã khiến chồng bỏ đi với người phụ nữ khác, người phụ nữ đáng thương kia cũng là một y tá, hơn nữa còn từng thường xuyên cùng cô ta đi đi về về.

Trương Úc Giai vốn ôm tâm trạng nhất định sẽ bị lạnh lùng chế giễu, nhưng đột nhiên từ miệng cô ta trầm trầm tung ra một câu: “Đã chết.”

“A? “Trương Úc Giai vẫn chưa lấy lại tinh thần, cậu vô thức nhìn quanh bốn phía, lại hỏi một lần nữa: “Y tá trưởng, tôi hỏi chính là Dương Vân kia, người hôm qua cùng cô ở trong phòng giải phẫu chính là cô ấy...”

“Đã chết. ” Y tá trưởng Chu cười lạnh một tiếng, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn cậu nói: “Chết ở nhà, thi thể cũng thối rữa rồi.”

“Y tá trưởng Chu, cô nói cái gì đó? ! Cô rốt cuộc nói cái gì...”

Lời Trương Úc Giai vẫn chưa dứt nhưng cậu đã hiểu khi nhìn danh sách phẫu thuật trong tay y tá trưởng Chu, hai chữ ‘Dương Vân’ bị đánh dấu đỏ thật to, nổi bật vô cùng. Trong nháy mắt, Trương Úc Giai chỉ cảm thấy toàn thân đều mất đi tri giác, trong tai và đầu có tiếng nổ vang giống như dư âm sau cuộc chiến tranh, khiến cậu ngay cả một câu cũng không nên lời.

Y tá trưởng Chu vừa thoải mái nói, vừa đẩy cậu ra “Tránh ra tránh ra, ca mổ hôm nay tôi còn phải tìm người khác thay cho cô ấy, muốn chết cũng không chịu nói một tiếng.”

5. Chương 5: Quen Biết

Y tá dùng giọng điệu tương đối khinh thường và cách diễn tả lạnh nhạt như sương nói về cảnh tượng khi chết của người nọ, giống như kể một câu chuyện đã phủ bụi từ rất lâu rồi, cảm giác như không đáng nhắc tới.

Mà Trương Úc Giai cũng không biết mình trở về phòng thế nào, chỉ cảm thấy trời đất một mảnh hỗn loạn, vạn vật đều mất đi sức sống. Giờ phút này hậu môn thất thủ, nam quỷ quần thân và vân vân đã không còn quan trọng, quan trọng chính là Dương Vân chết tuyệt đối không phải tình cờ, hơn nữa nhất định có liên quan đến thi thể mất tích kia.

Dương Vân và cậu vào bệnh viện cùng một ngày, khi đó cậu luôn bị bọn Lưu Kỳ chế nhạo trước mặt mĩa mai sau lưng, thậm chí khoa chân múa tay muốn cậu làm này làm kia, Trương Úc Giai thường ôm suy nghĩ

không so đo, chỉ cười một tiếng rồi cho qua, cậu vẫn cho là làm nhiều một chút cũng không có gì không tốt, nhưng Dương Vân nhìn không nổi, luôn đâm chọc Lưu Kỳ mấy câu.

Tâm tính cô bé ngay thẳng thiện lương, không hiểu cách xử sự làm người trong xã hội nên đã vì cậu mà đắc tội không ít người, cô nhất định không biết con đường chỉ đi bằng tâm thật sự quá gập ghềnh.

Hiện tại cô tra ra đầu mối của khối thi thể này, nhất định đã tạo ra kinh động lớn, có lẽ tên đứng sau biết được hành động lén lút đó nên đã ra tay, trước kia cậu cũng từ chỗ đồng nghiệp nghe qua về sự kiện thi thể mất tích cùng với nội tạng và cơ quan, chỉ là không để ở trong lòng, nghĩ thế nào cũng không ngờ chuyện này lại rơi lên đầu mình, chỉ sợ người tiếp theo chính là bản thân.

Nếu đã như vậy, dù sao cũng là chết vậy thì cùng chết đi.

Trương Úc Giai từ đáy lòng nảy ra một ý nghĩ đầy máu tanh chưa bao giờ có, cậu hung hăng cắn đầu bút bi có hình Tuzki, thẻ phải tra đến cùng là kẻ nào đã ở bệnh viện trộm xác bán nội tạng, sau đó cùng hung thủ giết chết Dương Vân ôm nhau cùng chết!

“Tiểu Trương, đang gọi cậu đó, có nghe thấy không hả?” tiếng kêu bất thành linh của mẹ nhỏ Trần làm Trương Úc Giai sợ đến mức run rẩy, thấy hai hàng nước mắt của cậu, mẹ nhỏ Trần vốn là một người nhiệt tình, về ngoài Trương Úc Giai lại khiến người ta yêu thương như vậy, liền lập tức liền lôi cái ghế ngồi xuống cạnh cậu, hỏi: “Tiểu Trương, trong nhà cậu có phải xảy ra chuyện gì hay không, nói cho mẹ nhỏ biết là ai vừa bắt nạt cậu được không? !”

Trương Úc Giai ý thức được mình vừa mất lịch sự liền lập tức qua loa lau nước mắt nói: “Không có, không có, mẹ nhỏ tìm em có chuyện gì sao?”

“À, là chủ nhiệm Lưu tìm cậu, bàn về việc bác sĩ chủ nhiệm và phân chia đội ngũ, làm sao cậu...”

“Mẹ nhỏ, mẹ nhỏ đang nói tới bác sĩ chủ nhiệm mới đến sao? Cậu ta muốn ở lại đây?” Trương Khiết thính tai, hi vọng cô nhớ lại người đàn ông đứng ngoài phòng phẫu thuật nhìn cô suốt cả một buổi tối, mặc dù lời Trương Úc Giai không chắc là thật.

“Ừ, viện trưởng cũng đã giới thiệu sơ lược cho cậu ta rồi, nói là phải giúp bệnh viện chúng ta mấy tháng, hiện tại đang muốn chuẩn bị một đội ngũ chuyên gia đó.”

“Vậy kêu Giai Giai đi làm gì? “Trương Khiết vừa nói như thế liền cảm thấy mình đã lỡ lời, đây không phải là nói Trương Úc Giai không đủ tư cách hay sao, nhưng dù sao cậu cũng là người mới, cô không suy nghĩ nhiều mà lập tức lôi kéo Trương Úc Giai nói: “Giai Giai đừng nghĩ nhiều nha.”

Trương Úc Giai miễn cưỡng mở khoe miệng, giả vờ cậu từ đầu đến cuối không nghe các cô nói gì.

Mẹ nhỏ Trần thấy không đành lòng, đang định mở lời thì Trương Úc Giai đã đứng dậy đi đến phòng chủ nhiệm, nhìn đứa nhỏ côi mở này cứ kìm nén, cô liền biết lòng cậu có chuyện, nhưng là thanh niên, cô nghĩ tự bản thân cậu giải quyết thì tốt hơn, chỉ là thấy thương đứa nhỏ tội nghiệp không có cha mẹ .

Lúc Trương Úc Giai vào phòng chủ nhiệm chỉ cảm thấy bốn bề gió rét phát phơ, cậu khó hiểu lão đảo một cái nhưng cũng tỉnh táo hơn chút ít, ngẩng đầu đối diện với đôi mắt màu lam, cậu hơi thất thần sau đó hắng giọng hỏi: “Chủ nhiệm tìm tôi có chuyện gì?!” lại nhìn lần nữa những người trong phòng, trừ Lưu Kỳ đã quen biết, còn viện trưởng và phó viện trưởng ít khi lộ mặt, còn có mấy người khoa khác, cơ bản đều đã gặp nhưng không quá thân thiết, cho nên cậu vội vàng chào hỏi hai vị viện trưởng, cũng hướng về phía những đồng nghiệp kia gật đầu.

“Tiểu Trương, đến ngồi cạnh tôi, ngồi cạnh tôi!” chủ nhiệm Lưu hí mắt, vừa chừa ra một chỗ trống vừa vỗ ý bảo Trương Úc Giai ngồi bên cạnh lão, sau đó không đợi cậu ngồi xuống, lão đã nói: “Viện trưởng và phó viện trưởng không cần tôi giới thiệu, vị này là bác sĩ chủ nhiệm mới từ Mỹ trở về, chắc hẳn cậu cũng đã nghe nói.”

Chủ nhiệm Lưu nói xong, gã đàn ông kia liền mỉm cười đứng dậy vươn tay, sau đó mở miệng nói: “Chào anh, bác sĩ Trương, tôi tên Trang Minh Thần, chúng ta đã gặp nhau.” một câu nói của gã và toàn bộ động tác đều trôi chảy tự nhiên, không khí nghiêm nghị khiến cho người đối diện phải phối hợp tất cả.

Trương Úc Giai ngốc nghếch vươn tay, sau đó trở mặt nhìn gã chủ động nắm chặt tay mình, một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần, lắc lắc nói: “Tôi tên, tôi tên Trương Úc Giai, chúng ta, chúng ta đã gặp nhau. ” hơn nữa tôi còn uy hiếp cậu, Trương Úc Giai ở trong lòng bổ sung.

Chủ nhiệm Lưu vội vàng vỗ bả vai Trương Úc Giai nói: “Các cậu đã gặp nhau rồi à, vậy thì tốt rồi, đồng chí Tiểu Trương rất hợp nha, nhưng đây là điều tất nhiên rồi, lần đầu tôi gặp bác sĩ Trang cũng rất hợp đó!”

Trang Minh Thần vội vàng cong con ngươi xanh thẳm của mình lên, nói: “Chủ nhiệm Lưu thật coi trọng những hậu sinh như chúng tôi.”

“Đâu có đâu có, tôi lớn tuổi như vậy cũng chưa từng thấy qua thanh niên nào xuất sắc hơn cậu, nhưng bồi dưỡng ra hậu sinh ưu tú thì có rất nhiều, tỷ như Tiểu Trương, cho nên hôm nay người tôi giới thiệu chính là cậu ấy.”

Hai người này nói chuyện rét lạnh đến cực điểm, ngay cả Trương Úc Giai với lực tập trung lực chưa đầy cũng cảm thấy chua vô cùng.

Chủ nhiệm Lưu tên Lưu Khai Phú, là một người già dặn, thấy ai cũng tay bắt mặt mừng, cả người đều là thịt, cười lên như một quả cầu thịt diên khùng, ai ai cũng thích thân thiết với lão, từ ngày Trương Úc Giai vào bệnh viện lão vẫn luôn rất quan tâm đến cậu, có lẽ là cá nhân cậu lỗi giác, nhưng vẫn cảm thấy lão già này gần mà không gần.

Một lúc sau lại nghe Trang Minh Thần nói: “Được chủ nhiệm Lưu đề cử, chắc hẳn anh cũng là một tay mổ lão luyện.”

Sau khi nghe lời gã, Trương Úc Giai rõ ràng cảm giác được một trận lạnh lẽo, ngay cả sương khói ở đây cũng trở nên nồng đậm, vốn cho là mình tưởng tượng nhưng cậu vẫn không dám nhìn thẳng, chỉ cuối đầu nghe.

Tiếp theo, chủ nhiệm Lưu lại tiếp tục giới thiệu với Trương Úc Giai: “Bên trái chính là hai vị bác sĩ chủ trị Tôn Đạo Minh và Trương Hạo Đông của khoa não, bên phải chính là hai vị các sĩ chủ trị Cửu Sảng và Hứa Ấn Văn của khoa chỉnh hình, Lưu Kỳ và cậu cùng một khoa, bọn họ đều phối hợp với bác sĩ chủ nhiệm làm người phụ trách thứ hai. Lưu Kỳ coi như không uống giấy chứng nhận bác sĩ gây tê của mình, còn cậu là hậu sinh, cũng chỉ là nhân tài hạng trung, lần này tôi chọn cậu là muốn để cậu mở mang tầm mắt, sau này tham gia nhiều ca giải phẫu cậu cũng có thêm kinh nghiệm.”

Mặc dù chủ nhiệm Lưu nói vậy nhưng lòng Trương Úc Giai cũng rõ, những người kia đều là tai to mắt lớn, còn cậu chỉ là một tên lâu la, mấy việc dơ bẩn mệt nhọc khẳng định không thể thiếu cậu, trên danh nghĩa là để cậu mở mang tầm mắt, nhưng thực tế là thiếu một kẻ quét dọn cao cấp.

Cho nên Trương Úc Giai lập tức nói theo: “Cảm ơn viện trưởng và chủ nhiệm cho tôi cơ hội lần này, tôi sẽ toàn lực phối hợp với bác sĩ Trang.”

Kế tiếp, viện trưởng lôi kéo phó viện trưởng và chủ nhiệm Lưu thương lượng chương trình ‘Hội nghị liên quan đến chuyên gia hội chẩn nước ngoài’, rõ ràng đang lén lút cởi quần trở mặt với đám người vênh váo kia, người trong cuộc chỉ có Tôn Đạo Minh thuộc khoa não là hiểu biết nhanh nhẹn nhất, vẫn chen đến bên cạnh Trang Minh Thần, lôi kéo gã nói mấy chuyện không liên quan như ‘World Cup này Tây Ban Nha làm sao ngắc đầu?’ ‘Lúc tôi phẫu thuật đã từng nói giỡn với bệnh nhân là tôi bỏ lại cây kéo, có thể để tôi tìm trong bụng anh không?’, ‘Tôi và vợ tôi năm ngoái đã ngủ riêng’.

Tuy Trương Úc Giai cách người kia khá xa nhưng cậu vẫn là có thể nghe rõ thanh âm của gã, cho dù trong phòng đã ồn ào cả lên nhưng giọng nói mềm mỏng đó vẫn truyền vào tai cậu, lôi kéo tế bào toàn thân của cậu nhảy nhót, khiến cậu phiền não đến cực điểm.

Cũng vào lúc này, điện thoại di động của cậu đột nhiên vang lên, mà cậu gần như chưa nghĩ là đã bắt máy, không ngờ bên trong lại truyền đến giọng nói của Dương Văn.

“Cô, cô còn sống? ” Trương Úc Giai sắc mặt không đổi nói, giống như cậu hỏi chính là một U Linh.

Mà bên trong lại truyền đến tiếng nói: “Đều là nói nhảm cả, bà già kia xin khai trừ tôi, tôi cũng không lạ gì, lấy quan hệ của cha tôi và viện trưởng, người đàn bà kia dù hiến thân hiến sắc cũng không đuổi được tôi,

nhưng cha tôi nói bệnh viện này không thể ở lại nên đã nhờ quan hệ để tìm cho tôi một công việc ở cục cấp điện, nhưng chỉ được ngồi yên một chỗ thôi à! Với lại vẫn phải đợi người ta thông báo đã, ước chừng cũng phải hai tháng, hai tháng này tôi vẫn có thể thỉnh thoảng đi tìm anh...”

“Cô, cô thật sự không có chết, tôi biết cô sẽ không chết mà, cô chắc chắn sẽ không chết. ” Trương Úc Giai cố gắng kiềm giọng dù người cậu đang run cả lên, cậu căn bản không nghe thấy sau đó Dương Văn nói gì, chỉ xác định được là cô còn sống, tinh thần giống như tro tàn của cậu lại bùng cháy, hai mắt đột nhiên thấy xốt, cậu lập tức hướng vào tường rơi nước mắt, lần thứ hai trong đời cậu khóc.

Nhưng nước mắt của cậu cũng không phải rơi xuống đất mà là hòa vào đám sương mù nhàn nhạt kia, đôi con ngươi xanh thẳm như nổi lên hàn ý khiến sương mù trong phòng càng nhiều.

Dương Văn bởi vì Trương Úc Giai nói nhao nhao cả lên nên ngược lại không thấy được chỗ nào không đúng, cô vội vã nói cho cậu: “Tôi có chuyện quên nói cho anh biết, chú ý tên Lưu Kỳ bên cạnh anh, gã không phải là thứ tốt lành gì, ngày đó lúc tôi vào phòng xác có nhìn thấy gã, lén lén lút lút, không biết đang làm gì, sau tôi lại hỏi đi quét rác, bà nói đắc tội ai cũng đừng đắc tội quỷ, xem ra biết không ít, nhưng không chịu nói với tôi.”

“Di nào vậy? ” Trương Úc Giai hỏi.

“Tôi cũng không biết nữa, cao gầy, chờ lúc anh tan ca thì hẹn gặp ở ngoài, tôi sẽ nói với anh.”

“Vậy được, cúp trước nhé, tôi đang trong phòng làm việc của chủ nhiệm Lưu. ” Trương Úc Giai dứt lời, suy nghĩ một chút lại tiếp tục nói: “Đúng lúc tôi cũng có chuyện cần nói với cô.”

“Vậy buổi tối gặp!”

“Ừ! ” Trương Úc Giai cúp điện thoại, cảm giác cả thể xác và tinh thần đều nhẹ nhõm giống như thể giới vừa được khôi phục, cảm tạ Đảng cảm tạ chính phủ cảm tạ Thiên Sứ và Xích Cước đại tiên. Sau đó cậu quay về chỗ ngồi của mình, tiếp tục chờ viện trưởng bọn họ ra ngoài.

Nhưng xoay lại liền cảm thấy sương mù trong phòng gần như muốn che mất người, cảm giác lạnh buốt khiến cậu không khỏi nghĩ đến loại chuyện kinh hồn đêm qua, bụng dạ căng thẳng, hoa cúc cũng run lên, ngẩng đầu đã thấy đôi mắt màu lam khe híp như cười như không nhìn cậu. Giữa làn sương trắng đột nhiên nhìn thấy hai mắt màu lam khiến cậu không khỏi lao đảo, nhiều người như vậy, sương dày như vậy, sao cậu chỉ nhìn thấy gã? Nhưng nhìn kỹ lại chỉ thấy khói thuốc mờ mờ ảo ảo lóe sáng trên tay mọi người, chẳng lẽ là cậu hoa mắt?

Thật không chịu nổi loại suy đoán biến thái này, Trương Úc Giai dường như từ khi gặp người nào đó đã bắt đầu không ngừng đụng phải mấy thứ lung tung lộn xộn này, thi thể trong phòng xác biến mất, khi giải phẫu thì bị quỷ che mắt, thậm chí tối qua còn bị... Cậu chịu đủ rồi, cậu quyết định cho dù sương mù trước mắt dày đặc cỡ nào cũng phải cố mà nhìn cho rõ, xem rốt cuộc là kẻ nào tác quái.

Vì thế cậu kiên định đi về phía Trang Minh Thần, sau đó một phen đem Tôn Đạo Minh còn đang cùng gã nói chuyện không đâu kéo ra, sau đó ngồi xuống, cậu nhìn hấn gã nói: “Thằng nhóc cậu rốt cuộc muốn thế nào?”

“Aish, sao cậu ăn nói như thế?” Tôn Đạo Minh không ngờ mình lại bị kéo ra như vậy, vốn đang tức giận không có chỗ xả nên khi thấy Trương Úc Giai nói năng vô lý liền mượn cơ bất bình thay cho Trang Minh Thần để lên tiếng.

Mà Trang Minh Thần từ đầu tới cuối vẫn giữ nguyên tư thế, gã khi ngồi cao hơn Trương Úc Giai một cái đầu, lẳng lặng nhìn cậu, vô cùng bình tĩnh, ánh mắt màu lam so với ánh mắt hăm dọa vừa rồi của Trương Úc Giai quả thực là hai thái cực, ngược lại có chút cưng chiều?

Trương Úc Giai lập tức sôi máu, gã như vậy là có ý gì, chẳng lẽ dùng tư thế này nói cho kẻ khác là cậu cố tình gây sự? Còn gã thì như ông bố bao dung cho đứa con trai đang phạm sai lầm.

Nhưng trong mắt người khác hiệu quả đúng là như thế.

Trương Úc Giai tức giận ưỡn ngực, nói: “Cậu đừng có giả thần giả quỷ, tôi không sợ đâu.”

Lúc này, gã rốt cục hé răng nói: “Chúng ta đã quen biết nhau, bác sĩ Trương thật không nhớ sao?”

“Tôi có nhớ, không phải là ngày đó trong thang máy sao, lúc tôi ăn điểm tâm ...”

“Chúng ta thật sự đã quen biết nhau.” Gã nhắc lại lần nữa.

“Thúi lắm! Tôi cũng không phải là không thừa nhận chúng ta đã từng gặp mặt, có điều tôi gọi sai chức vụ của cậu, còn tính kĩ ra thì chúng ta chẳng hề quen biết.” Trương Úc Giai chưa từng làm trò thất lễ trước mặt mọi người như vậy, thường ngày khi cậu nói chuyện hay làm việc đều cân nhắc kĩ càng, nhưng sao cứ thấy hần là đại não lại không hoạt động như vậy? Nhìn lại gã đàn ông mặt mũi như ngọc trước mắt, cậu ầm ỨC cúi đầu nhìn hai tay mình, vô tội nói không nên lời, ngược lại tác phong có chút giống con gái.

Trương Úc Giai chưa nói lời xin lỗi đã đứng dậy trở lại vị trí của mình, sau đó tâm tình còn phức tạp hơn cả lúc chưa đi chất vấn, ngay cả viện trưởng và phó viện trưởng nói gì nói cũng không nghe lọt, chỉ hoang mang lo sợ, sau đó chỉ đợi lúc viện trưởng nói ‘Mọi người hãy chuẩn bị’ liền giống như chạy trốn mà theo chủ nhiệm đẩy cửa ra ngoài, rồi một đường chạy như điên trở lại bàn làm việc của mình, cũng không quan tâm đám mẹ nhỏ Trần đang hỏi cái gì, dù sao cậu cũng đang trong hành trình rối rắm.

6. Chương 6: Quỷ Phù

Trương Úc Giai và Dương Vân hẹn gặp tại quán trà Băng Điểm cách bệnh viện không xa, giờ hẹn là 6h30 vì Trương Úc Giai tan ca lúc đó, nhưng hôm nay cậu lại hẹn sớm mười phút do vẫn chưa thể bình tĩnh trở lại sau khi nghe tin Dương Vân còn sống.

Mà khi cô thật sự xuất hiện trước mặt, cậu kích động gần như muốn ngất đi, cứ lôi kéo người ta để nhìn thật lâu, cuối cùng Dương Vân mới gạt cậu ra, nói: “Mấy cụ già ở phòng y tá sớm muộn cũng bị quỷ tha đi, nói chuyện muốn tức chết người, lại có cả một đám hùa theo, lần trước chị Tiểu Tống chỉ hỏi bọn họ hồ sơ bệnh án thôi mà đã đem cả dòng họ gia phả nhà người ta ra nói, em bị đuổi cũng là vì nói không muốn làm chung với y tá trưởng Chu, cụ ta trước giờ cứ tìm em gây sự, hôm qua em và cụ còn cãi nhau, em mắng cụ ta chết già không biết xấu hổ nên hôm nay khẳng định cụ đã ở cả bệnh viện nói xấu em.”

Trương Úc Giai cứ yên lặng nhìn cô nói, tâm tình rất tốt. Cậu không dám nói cho cô biết chuyện y tá trưởng Chu và mấy nữ y tá già kia rửa cụ chết, nếu nói ra chỉ sợ cô sẽ nóng nảy chạy đến bệnh viện cho mấy người kia mỗi người hai đao, bèn chuyển đề tài: “Trong điện thoại em nói Lưu Kỳ cái gì? Hần lén lén lút lút thế nào?”

“A, em tới chính là muốn nói với anh chuyện này. ” Dương Vân vừa nghe liền lập tức nghiêm túc hẳn lên: “Hôm qua không phải em cùng tan ca với anh sao, lúc đi nộp báo cáo thì thấy hần bước vào thang máy, anh cũng biết mà, bình thường người ta đều không đi cái thang máy cạnh phòng y tá, dù sao thì cũng đều là người chết đi, tất cả mọi người ai cũng ngại xui, cho nên em liền nhìn đèn báo, không ngờ hần thật sự đi bằng cái đó, cổ thi thể đem trước chúng ta đưa vào sáng sớm hôm qua đã bị người nhận, bên trong căn bản không có người, vậy hần còn vào đó làm gì? !”

“Dương Vân à, sau này em còn tới bệnh viện nữa không? ” Trước giờ Trương Úc Giai đều tan ca cùng Dương Vân, nhưng hôm qua cậu lại lơ là nên vẫn có chút áy náy, giờ cô không làm ở đây cậu cảm thấy hơi cô đơn.

Dương Vân nghe ra cảm giác không nỡ trong giọng của cậu liền cười nói: “Anh Giai, em cũng không phải là ra nước ngoài, hơn nữa sao nói đi là đi thể được, dù sao em cũng không thể để cho cha em mất thể diện, trước hết phải gửi đơn từ chức, ước chừng một tháng mới được phê duyệt, em còn có thời gian một tháng lẫn lộn, một tháng này em rất rảnh rỗi, nói không chừng còn có thể tra ra chỗ kỳ lạ ở nhà xác nữa.”

“Nhà xác có gì kỳ lạ? ” Tuy miệng Trương Úc Giai nói vậy nhưng lòng lại nghĩ tới hai vết móng tay kia, cậu âm thầm dùng tay vuốt nhẹ, tuy không có dấu vết gì nhưng trong lòng vẫn không xóa được bóng ma.

Dương Vân nói tới đây thì rất hứng thú, “Em cũng nghe mấy y tá già giảng hoạt bản tán, các bà ấy nói những thi thể già trẻ trong nhà xác nội tạng đều bị lấy đi, còn nói có lần người ta tới gây chuyện vì hai mắt thi thể bị đục tối, em đoán có người đang lén lút đem bán, mà hai mắt thì còn có thể để lấy giác mạc nhưng nội tạng người chết thì lấy làm gì?”

Chuyện này Trương Úc Giai cũng có nghe nói, cậu vốn muốn cẩn thận điều tra nhưng giờ Dương Vân vẫn đang sống tốt nên không còn ý định này nữa, dù sao đây cũng không phải trách nhiệm của cậu, cậu khuyên Dương Vân: “Chỉ là mấy người đó rảnh rồi nên nói đùa mà thôi, bộ người ta nói gì em cũng đu theo hay sao? Làm tốt tháng này cho xong là được, đừng tìm mấy bà chuyên đi tám nhảm kia, các bà ấy già rồi, cũng không sống được mấy năm nữa, em coi như già nua si ngốc hay thời kỳ mãn kinh là được.”

“Vậy không được.” Dương Vân nghiêm túc nói: “Làm công dân trong xã hội hài hòa thì nên vì xã hội mà cống hiến. Em nuốt không trôi thái độ của mấy mẹ kia, em cảm thấy mỗi lần em hỏi chuyện nhà xác thì mấy mẹ như muốn xoi tái em. Khi giả vờ cùng mẹ thân thiết, mẹ liền khoe khoang đồng hồ trang sức hàng hiệu, em còn thấy mẹ ta liên tục mười một ngày mang túi LV khác nhau. Anh nghĩ xem, lương một tháng mấy ngàn, ba năm còn không đủ để mua một cái, chồng mẹ cũng chỉ là công nhân thủy điện, những thứ đó không phải là tình nhân mẹ đưa thì cũng là dùng tiền không sạch sẽ mua. Một giấc mạc thi thể có thể giúp bốn người mù khôi phục ánh sáng, tiền một mắt đã đủ sống nửa đời, hôm đó khi em muốn điều tra thì bảo vệ liền không cho phép, mẹ còn đòi chia tiền cho em.”

“Đừng hành động theo cảm tính, người với người cũng vậy, mấy ngày nữa tự nhiên sẽ tốt.”

“Ai nha, em cũng không để sót anh, dù sao cũng không có chuyện gì làm, nói giỡn cũng được mà.” Dương Vân thấy Trương Úc Giai nói không ngừng nên cũng chuyển đề tài: “Trong điện thoại anh bảo có chuyện muốn nói với em, anh định nói chuyện gì? !”

Dương Vân hỏi vậy Trương Úc Giai càng không muốn nói, lỡ cô tin là thật thì buổi tối sẽ lại không ngủ mà đòi tới nhà bắt quỷ, nếu cuối cùng cũng bị con quỷ kia hại, cậu sẽ phải áy náy cả đời, không bằng hôm nào rảnh rồi đi tìm một người chuyên nghiệp để xử lý cũng được, cùng lắm thì tốn ít tiền.

Nghĩ nửa ngày cậu mới nói: “Anh chính là muốn hỏi em chuyện này.”

Dương Vân nghe xong thì cười cười, lúc này điện thoại di động vang lên, cô ừ à hồi lâu, cuối cùng mới không nể mặt mà nói: “Anh của em nói tới đón em, em phải về, ngày mai em cũng xin nghỉ để đến nhà dì chơi, hôm sau nữa em đi làm, đến lúc đó chúng ta từ từ nói.”

“Không phải chứ, em lớn như vậy mà anh em vẫn chưa yên tâm?” Trương Úc Giai nhìn đồng hồ, lúc này mới qua nửa tiếng chứ mấy.

Dương Vân lại hi hi cười nói: “Anh em gần đây luôn cần nhằn lải nhải nói anh ấy gặp quỷ, mẹ em cũng hoài nghi anh ấy dính thứ gì, không lên lớp thì thôi, còn đi học thần côn gì đó, trời vừa tối đã nghi thần nghi quỷ, em đoán anh ấy lần trước bị người đàn bà kia làm đau lòng nên thất tình thành ra như vậy.”

Trương Úc Giai vừa nghe lời này bỗng nhiên cảm thấy tìm được người trao đổi, thật là được toàn bộ mà không phí thời gian nên lập tức hỏi: “Vậy anh em bây giờ còn gặp quỷ không?”

“Anh đừng nghe ảnh nói lung tung, một người đàn ông dương khí không ít, có thể gặp quỷ gì chứ, lại không phải trong lòng có quỷ. Để em nói anh biết, là bản thân anh ấy lẳng nhăng, sau đó còn bị bạn gái trước là Triệu Văn Lệ bắt gặp, cô ấy tra hỏi ảnh chết cũng không chịu nhận, ảnh không biết anh trai Triệu Văn Lệ là một tên du côn nên bị hắn tìm người đánh, anh em nằm bệnh viện mấy ngày, Triệu Văn Lệ từ đó mất tích, ngay cả cơ hội xin lỗi giải thích cũng không cho ảnh, em cảm thấy cô gái như vậy thật sự rất mạnh mẽ nha.”

Trương Úc Giai nghe giọng điệu của Dương Vân, đoán chắc cô cũng không tin, vốn cậu cũng vậy nhưng nhưng chueyn65 đã rơi xuống đầu, muốn không tin cũng không được, cho nên cậu cũng chỉ có thể tận lực nói bóng nói gió, “Vậy anh ta học thần côn có thay người ta làm trận pháp hay không?”

“Trận pháp gì chứ, ảnh cũng chỉ mò mẫm lẩn qua lẩn lại, nhưng nghe mẹ em nói trò này cũng như tin thờ tôn giáo, trụ tinh thần gì đó nhưng cũng có chút hiệu quả, không nghe anh ấy nhắc tới gặp quỷ nữa.”

Trương Úc Giai vừa nghe lời này trong lòng liền mừng thầm, cố gắng lôi kéo Dương Vân, sau đó liền nói: “Lúc anh em tới, bảo anh ta tới uống ly nước, chúng ta cũng có chút quen biết, em nên nghe theo ảnh, ảnh cũng có lòng tốt mới tìm lý do quan tâm em, hơn nữa đàn ông đều có lòng tự ái, anh ta rõ ràng đã bị cô gái kia làm cho tổn thương.”

Dương Vân gật đầu đồng ý.

Lát sau, quả nhiên liền thấy một người đàn ông ăn mặc thoải mái đi tới, phải nói anh trai Dương Vân nhìn xa cũng có vẻ chính khí, nhưng nhìn lại gần thì bị đôi mắt hoa đào áp đảo, cộng với một thân trang phục của gã liền quyến rũ phong lưu vô hạn, một người đàn ông lớn lên có đôi mắt phượng hấp dẫn như vậy quả thật hiếm thấy, không trách được người ta có tư cách lãng nhăng.

Lúc người đàn ông này đi tới, Trương Úc Giai vốn định khi gã ngồi xuống sẽ đơn giản tự giới thiệu mình, sau đó tìm cớ moi tin từ gã, nhưng khi ánh mắt đối phương nhìn Trương Úc Giai liền kêu to một tiếng rồi lui về phía sau một bước dài, khuôn mặt sợ hãi, đôi mắt hoa đào trừng lớn so với hạt đậu còn tròn hơn, tiếp theo gã khoa trương chỉ vào Trương Úc Giai run rẩy nói: “Anh này, quý nhập thân cũng không có ai âm khí lớn như vậy, nhìn xương gò má tròn vành vạnh của anh đột nhiên lộ rõ, anh rốt cuộc bị thứ gì bám? !”

Trương Úc Giai bị gã nói thế cả trái tim cũng rớt xuống bụng, xem ra gã quả thật là chuyên gia, cho nên lúc này liền moi tin tức: “Tôi, tôi âm khí rất nặng sao?”

“Anh Giai, anh đừng nghe ảnh ” Dương Vân vội vàng nhìn về phía người đàn ông vẻ mặt khoa trương kia, nói: “Dương Duẩn Trạch, đây là đồng nghiệp của em, anh đừng hù dọa người ta.”

“Sao anh có thể hù dọa anh ta cơ chứ!” Dương Duẩn Trạch khá đứng đắn nhìn Trương Úc Giai nói: “Anh xem ấn đường của anh đi, không phải màu đen mà là màu đỏ sậm, có phải anh đã đụng tới cái gì đó không nên hay chăng?”

“Dương Duẩn Trạch, anh đừng quá đáng, em với anh đi về.” Dương Vân nổi giận, đứng dậy lôi kéo Dương Duẩn Trạch ra ngoài.

Trương Úc Giai một phát túm được gã, nói: “Đại sư chờ đi! Tôi và anh đều gặp quý, tối qua tôi đánh không lại nó, suýt chút chết trong tay nó rồi.”

“A? ” Dương Vân ngỡ ngàng dừng bước, vòm miệng đủ nhét vào một quả trứng gà, thật không nghĩ tới Trương Úc Giai vốn theo chủ nghĩa vô thần cũng có bộ dáng như ngày hôm nay.

Mà lúc này, một nhóm thanh niên choai choai bên cạnh đang nhàm chán uống trà cũng chú ý ba người bọn họ đang cù cưa lôi kéo, thằng nhóc trọc đầu ngồi gần nhất rất có trí tưởng tượng nói với đám người đi cùng: “Loại tình tay ba này tao thấy nhiều rồi, phần lớn đều là người đàn bà kia bỏ ổi, tao đoán tên gốc kia không dám tin vào sự thật dù ả đã muốn bỏ theo thằng đào hoa kia.”

Mà một tên khác kêu ‘Hắc Tử’ lại nói: “Vậy lần trước bạn gái ông đi theo người khác có lẽ do buổi tối ông bị bắt lực .”

“Địch mẹ mày! Ông đây một đêm bảy lần.” Thằng nhóc trọc đầu nóng nảy khiến cả đám người cười vang, sau lại tiếp tục thảo luận một đêm bảy lần tiến hành thế nào.

May mà trong quán bật nhạc, ông chủ cũng chỉ tập trung vào bài hát, hơn nữa một số còn hát theo, cãi lộn cũng không có ai để ý, chẳng còn mất công tìm nơi vắng vẻ.

Về mặt Dương Duẩn Trạch rõ ràng biểu hiện ‘Tôi biết là như vậy mà’, sau đó lập tức kéo cậu ngồi xuống: “Anh sớm nói thì tôi đã mang đồ nghề tới rồi, anh không biết đâu, tôi đã bắt được vài con quỷ rồi, gần đây là trong thang máy của văn phòng bên cạnh tòa nhà thị chính, vật kia luôn hành người trong thang máy đến sống dở chết dở, sau đó tôi liền tiếp nhận yêu cầu của vật chủ kia, rồi đơn giản làm chút phép...”

“Đại sư, đại sư, những thứ kia chúng ta sau này từ từ nói, ngài muốn bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề, tôi hy vọng ngài mau chóng giúp tôi tổng thứ kia đi.” Trương Úc Giai đã đợi không kịp, ước gì Dương Duẩn Trạch hiện tại theo cậu trở về cho xong.

Dương Duẩn Trạch nhìn cậu chăm chăm, càng nhìn càng nhíu chặt, cuối cùng lại nói: “Tối nay không được, đồ nghề của tôi đều đặt ở biệt thự ngoại ô phía Tây, không thì ngày mai đi, nhưng anh phải miêu tả chi tiết cụ thể cho tôi chuyện con quỷ kia, như vậy tôi cũng dễ phán đoán cần mang thứ gì. ” Gã không nói mình còn cản trở về thỉnh giáo bề trên, vốn có thể tự mình hành động, nhanh chóng bắt thứ quỷ kia trở về cho lão bắt tử nhìn xem, cũng để cho gã sớm được tách riêng, nhưng nhìn trạng thái tinh thần của Trương Úc Giai, lại có thể sống khỏe mạnh trong âm khí nặng như vậy tuyệt đối không phải là một con quỷ đơn giản.

Trương Úc Giai cũng mặc kệ gã suy nghĩ thế nào, cậu chỉ cảm thấy trời cao yêu mến, đại sư có thể đáp ứng cũng không tệ rồi, cho nên đem chuyện xảy ra tối qua kể lại cận kề một lần, dĩ nhiên, cậu đem chuyện xem phim Siêu nhân kể thành xem NBA, dạy dỗ kể thành ngủ gà ngủ gật, về chuyện bị con quỷ thương từ đầu đến cuối cũng không hé miệng, chỉ kể cậu thoát khỏi nó thế nào, sau đó cùng nó đại chiến ba trăm hiệp ra sao.

Mặc dù thêm thất kha khá nhưng Dương Duẩn Trạch đại sư vẫn có thể tìm được chân tướng, Trương Úc Giai thấy gã nhắm mắt ưu tư nhíu mày, vừa lẩm bẩm vừa bấm ngón tay, tương đối có bộ dạng thần côn, một hồi sau lại thấy gã đầu đầy mồ hôi, vừa mở mắt liền lắc đầu nói: “Thật lợi hại, lệ khí trên người anh khiến tâm thần tôi hỗn loạn, chưa từng gặp phải con quỷ nào mạnh như vậy “.

“Vậy làm sao bây giờ? ” Trương Úc Giai luống cuống, cậu nghĩ mãi mà vẫn không rõ tại sao bản thân lại gặp phải chuyện thế này.

Dương Duẩn Trạch lau mồ hôi, vỗ vai cậu an ủi: “Không sao đâu, có tôi ở đây, trên thế giới không có quỷ nào mà không bắt được.” Gã vừa nói vừa từ trong túi móc ra hai tờ giấy vàng vẽ những ký hiệu kỳ quái, sau đó lảo đảo đứng dậy, nói: “Đây là hai lá quỷ giáp (giáp trong Can Chi) phù, chỉ cần dán lên tiền đình thì con quỷ kia tạm thời sẽ không dám đụng vào anh.”

Trương Úc Giai nhận hai tờ giấy vàng cỡ bàn tay kia, nhìn ký hiệu rắc rối phức tạp phía trên, trong bụng co thắt, lập tức cẩn thận gấp lại bỏ vào túi tiền, sau đó liên tục nói cảm ơn Dương Duẩn Trạch.

Dương Duẩn Trạch giống như nguyên khí tổn thương nặng nề nên Dương Văn đỡ gã ra ngoài.

Dương Văn thật hết nói nổi, sao cô lại gặp hai kẻ dở hơi như vậy, trong bụng tính toán sau này vẫn đừng nên để anh trai gặp Trương Úc Giai, dù sao người ta một nam sinh tốt, cứ như vậy bị gã đồng hóa thì sau này phải sống thế nào.

Mà lúc này, mấy thanh niên choai choai còn đang luyện thuyên thấy Trương Úc Giai cầm giấy vàng rời đi, thẳng nhóc trọc đầu liền nói: “Ai, bây giờ vẫn là nhà giàu tốt hơn, tùy tiện tặng một tờ chi phiếu liền có thể đuổi người, chúng mày xem nụ cười của tên khờ khạo kia, muốn có bao nhiêu ý vị liền có bấy nhiêu ý vị.”

7. Chương 7: Con Người Màu Lam

Mặc dù có hai lá bùa hộ mệnh của đại sư nhưng Trương Úc Giai vẫn có chút lo lắng, dù sao đại sư cũng nói đây chỉ là biện pháp tạm thời, cậu không biết tạm thời này là bao lâu cho nên cứ cố gắng kéo dài một chút, nếu không về nhà thì ở chỗ khác nghỉ ngơi một đêm cũng được. Có câu tục ngữ nói ‘Người chết hồn không rời xa ba tấc’, nói vậy nam quỷ kia đã chết ở phòng của cậu, mà cậu chỉ cần chạy xa chỗ kia thì hẳn sẽ không tìm được. Mặc dù cậu không quen qua đêm bên ngoài nhưng đại sư đã nói ngày mai sẽ tới, thế cứ tạm chấp nhận một đêm đi vậy.

Ôm ý nghĩ này, Trương Úc Giai ở cách quán trà không xa tìm được một nhà trọ nhỏ, không phải cậu không muốn ở khách sạn nhưng tiền mang theo không nhiều, lại chẳng dám trở về lấy, lúc này mới Dương Văn uống xong tiền còn lại chỉ đủ để ở nhà trọ.

Nhà trọ gia đình mặc dù điều kiện đơn sơ nhưng cũng xem như sạch sẽ, cả căn tổng cộng năm phòng, ba phòng đã có người ở, Trương Úc Giai chọn phòng bên phải, chủ yếu là có cửa sổ để cậu nhìn thấy những người đi đường bên ngoài, khiến cậu cảm giác thêm chút dương khí.

Bà chủ là một phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi, đặc điểm lớn nhất chính là lông mày xéch cao hơn người bình thường. Bà mặc cái áo khoác dài đỏ thắm, gương mặt vốn lớn lại trang điểm cùng màu với y phục nên thoạt nhìn thêm phần lệ khí, tuy vậy lại nhiệt tình hơn tưởng tượng. Từ lúc Trương Úc Giai bước vào bà vẫn nói chuyện không ngừng, bà cho cậu biết toàn bộ phòng trọ ở đây đều là do bà quét dọn, vì thích sạch sẽ nên bà luôn muốn giặt chần dọn phòng, cũng bảo cậu không cần lo chất lượng vệ sinh ở đây.

Sau đó bà chủ vừa chỉnh điều hòa vừa tán dóc với Trương Úc Giai chút chuyện tình cảm cá nhân, đáng thương cho cậu lời không ra một đoạn tình cảm nào đủ để người ta thổn thức, lúc đại học từng thăm mền

một nữ sinh nhưng chết cũng không dám nói, nên cậu chỉ có thể bảo mình đang đi làm, chưa nghĩ đến phương diện tình cảm .

Sau đó bà chủ lấy cớ xem nhân duyên cho cậu, nói là nhìn nhân duyên lớp trẻ.

Trương Úc Giai cũng không bài xích sự nhiệt tình thái quá của bà, có người trò chuyện cũng tốt, bớt cho cậu suy nghĩ lung tung.

Cho nên bà chủ bắt đầu nhìn tay của cậu, nói cậu ba đường rõ ràng liền mạch, là mệnh đại phú đại quý, sau lại nói cậu giống như đứa con chết yểu của bà, thế là một phen nước mắt nước mũi, Trương Úc Giai phải mở lời an ủi, sau đó bà không khóc nữa nhưng lại muốn nhìn chân của cậu, Trương Úc Giai ba phen không lay chuyển được bà đành phải miễn cưỡng cởi giày ra cho bà nhìn, may mà chân cậu không thối.

Nhưng ngay khi cậu vừa đặt chân vào bàn tay bà, đột nhiên mũi chân ầm ập, một trận tê dại chạy thẳng tới ngực, Trương Úc Giai định thần nhìn lại, không ngờ người phụ nữ này lại ngậm ngón chân của cậu trong miệng, cậu chán ghét rụt về.

Ngay lúc đó, người đàn bà kia cởi bỏ áo khoác đồ tươi, để lộ thân hình gầy guột yếu ớt như người hút chích ma túy, khuôn mặt vốn nhếch nhếch mi khinh người lại bởi vì cởi bỏ trang phục mà trở nên quyến rũ sinh động, không trách được người thường nói ‘Một cõi trăm媚’, đại khái chính là thế này.

Nhưng Trương Úc Giai không có tâm tư thưởng thức màn phô bày da thịt của bà, cậu chỉ cảm thấy dê vào miệng cọp, muốn xuống giường nhưng lại bị người đàn bà kia đè lên. Trương Úc Giai chưa kịp đứng dậy đã bị mụ đè phía dưới, sau đó mụ ta híp đôi mắt ti hí tam giác của mình, cười toe toét mở miệng: “Nhóc con, hôm nay tôi miễn phí cho cậu một đêm, cậu muốn làm sao thì làm, nếu cậu có thể làm tôi thoải mái tôi liền miễn phí tiền phòng cho cậu.”

Trương Úc Giai gắt gao chặn lại, chân trái dùng sức chống trên bụng mụ, nhìn khuôn mặt chưa thỏa mãn dục vọng của mụ, cậu lập tức quát: “Xin tự trọng một chút, tôi vốn không phải đến tìm đàn bà, bà đi tìm người khác thì hơn.”

Người phụ nữ kia ngược lại không có gì bất mãn, chỉ nhẹ nhàng dùng bàn tay khô gầy của mình quệt mặt, một hồi lâu mới le đầu lưỡi liếm môi nói: “Tôi thích kẻ nào rỗng trắng trẻ như cậu, đừng khinh tôi lớn tuổi như vậy, có câu nói “phụ nữ ba mươi như sói, bốn mươi như hổ, năm mươi có hơn nửa đầu trâu”, tôi vừa lúc năm mươi, cậu vừa lúc không có bạn gái, tuổi trẻ khí thịnh, tinh trùng nhiều như vậy vọt xuống cống quá phí phạm, có ra ngoài tìm thì tôi còn sạch sẽ hơn mấy cô tiểu thư đó nha.” Mụ nói xong còn thuận tay sờ soạng phía dưới của cậu.

“Đệt! ” Trương Úc Giai sắp ghé tởm đến chết rồi, cậu lớn như vậy cũng chưa từng gặp người đàn bà nào cưỡng ép ” hấp diêm” người khác, lại còn xấu xí như vậy, vì thế dồn sức đẩy mụ ta ra, cũng vì đã lớn tuổi nên mụ ta phải lảo đảo vài bước. Mụ che ngực dữ tợn nói: “Con thỏ con chết tiệt kia, hôm nay ngươi không theo bà, bà đây làm chết ngươi.”

Mụ vừa dứt lời liền như không muốn sống mà nhào tới, Trương Úc Giai đột nhiên cảm thấy cái miệng của mụ ta mở to như chậu máu, cậu cuống quýt lui vào góc giường, mụ kia chụp vào khoảng không, vừa vặn ngã xuống trước mặt Trương Úc Giai, cậu không nghĩ ngợi đã trực tiếp mượn lò xo Simmons * để tung người lên sau đó lăn một vòng ra ra ngoài, ngay cả giày cởi cũng không dám cầm, chạy một mạch về nhà.

* Simmons : một thương hiệu đệm giường nổi tiếng ở Trung Quốc.

Sau khi về tới, cậu lập tức dùng chăn bọc kín người rồi co rúc một góc trên ghế sa lon run rẩy hồi lâu. Trước giờ cậu chưa từng gặp loại chuyện như vậy, cảm giác giống như tiến vào vực sâu, mà vực sâu kia không hề có đáy, cậu vội vã muốn tìm lối ra nhưng cuối cùng lại phát hiện mình đã lún sâu hơn.

Cuối cùng, khi khí lạnh bức người và sương mù che trời phủ đất từ khe cửa sổ tiến vào, cậu lại nghĩ tới nguyên nhân ban đầu mình muốn rời nhà, nỗi sợ hãi càng ngày càng sâu.

Nhưng lần này, con quỷ kia như muốn cùng cậu tỷ thí đến cùng, cả phòng bật đèn sáng trưng, sương mù dừng dừng lay động trước mặt, đây không phải muốn đem cậu diệt khẩu thì là cái gì.

Mà Trương Úc Giai lúc này đã có chuẩn bị, cậu vội vàng lấy hai lá bùa mà Dương Duẩn Trạch đã đưa cho mình, mặc dù có nhiều nếp nhăn nhưng may mà không có rách, sau đó chuẩn bị tìm hồ dán lên mặt mình.

Nhưng khi cậu chuẩn bị đi tìm thì lại phát hiện bản thân một bước cũng không thể động bởi vì sương mù đã bao lấy cậu, căn bản không rõ phương hướng, ngay cả vị trí bàn trà cũng không nhìn thấy, mọi thứ giống như tan vào hư không, cậu cảm thấy nếu mình rời khỏi sôpha thì cảm giác an toàn ít ỏi cuối cùng cũng sẽ biến mất.

Cuối cùng, cậu đành phải lẳng lặng ngồi yên trên ghế, nhìn biến thân của quỷ trong màn sương mù.

Sương mù bắt đầu đục dần, từ từ trở nên dày đặc, từng khối từng khối bắt đầu tập trung, màu sắc từ trắng biến thành trắng ngọc, làn sương xung quanh thì cứ nhạt dần, càng lúc càng thưa, vật dụng trong nhà cũng bắt đầu hiện ra.

Cuối cùng một hình người mơ hồ xuất hiện trước mặt Trương Úc Giai, sau đó dần dần rõ ràng giống như hình vẽ 3D trên máy tính. Trương Úc Giai chăm chú nhìn hình dáng kia cho đến khi nó thành hình, mặc quần áo, tô màu, cuối cùng thành một gã đàn ông còn đẹp hơn Trang Minh Thần, đúng vậy, giờ phút này cậu chỉ nghĩ tới vật tham chiếu chính là Trang Minh Thần, bộ dạng hơn hẳn người thường như vậy cũng chỉ có gã là gần giống nhất, mà người đàn ông này cũng có đôi mắt màu lam, chỉ khác ở chỗ vóc dáng hẳn cao hơn hẳn, vai rộng hông hẹp, T-shirt màu trắng bó sát che đầy cơ bắp trên bụng và ngực, cậu từ từ lướt xuống, thứ lồi lõm kia vẫn đang yên phận... Khó trách sao hôm qua khiến cậu sống không bằng chết.

Trương Úc Giai không ngờ bản thân dưới tình huống thế này mà còn có thể suy nghĩ lung tung cho được, cậu lấy lại tinh thần, đem mặt sau lá bùa liếm đại hai cái rồi dán lên mặt, trong đó một tờ nước miếng không đủ nên bị rút xuống, cậu liền phun ra chút nước miếng rồi bôi lên, sau đó để thêm can đảm, cậu còn ôm gôi ôm McDull vào ngực, nắm chặt đuôi nó để cố gắng không chế sự run rẩy của bản thân.

Cho nên, một khắc đồng hồ sau, chuyện bi hài kịch nhất trên thế giới đã diễn ra...

Người đàn ông đối diện bất đắc dĩ đứng trước mặt của cậu, sau đó cau mày lấy tay lột giấy vàng trên mặt cậu ra, dùng giọng điệu dửng dưng nhất nói với người ngay cả rằng cũng đang phát run : “Bùa này vẽ sai rồi.”

Trương Úc Giai nghe xong thiếu chút nữa ngất đi, nhìn con quỷ trước mặt có vóc dáng giống người, da thịt như ngọc, vô cùng mịn màng, con ngươi xanh thẳm, gần như chiếm cả tròng mắt, khóe mắt bên trái còn có một nốt ruồi đỏ tươi, điều này khiến cậu đột nhiên cảm thấy quen thuộc chưa từng có, chỉ là vẫn nhớ không nổi.

Luồng hơi lạnh xâm nhập làm cậu tỉnh táo hơn bao giờ hết, Trương Úc Giai trong lòng kinh hoàng, không chừng nam quỷ đang dùng mê hồn thuật để hấp dẫn cậu, sau đó mê hoặc tâm trí, mà cậu từng nghe người lớn nói qua, khi quỷ muốn mê hoặc thì chỉ cần đem máu ở đầu lưỡi phun lên mắt nó, như vậy sẽ khiến nó chết.

Cho nên, Trương Úc Giai nhịn đau cắn đầu lưỡi, sau đó đợi máu vừa tanh vừa mặn hòa với nước bọt thành vũng trong miệng liền mạnh mẽ nhắm vào mắt con quỷ phun lên.

Trương Úc Giai phun rất chuẩn, một búng máu kia vừa vặn phun vào mắt phải, nhưng quỷ vẫn không động, nơi dính máu bốc ra khói xanh, lát sau bắt đầu thổi rửa, từ con ngươi đến mắt, rồi đến gương mặt, một mùi vừa tanh vừa thối không ngừng xộc vào mũi cậu, Trương Úc Giai hoảng sợ, liên tục lùi về phía sau.

Cậu cho là chỉ cần phun máu hẳn sẽ biến mất nhưng không ngờ phải trải qua loại cảnh tượng này, nỗi đau sẽ lớn tới cỡ nào, cho nên cậu muốn nói xin lỗi nhưng miệng còn chưa mở ra thì đã nghe tiếng nói lung u oán từ đỉnh đầu truyền đến: “Em muốn giết ta, em vậy mà muốn giết ta...”

Ánh đèn hưởng ứng chớp chớp mấy cái, tiếp theo là một mảnh đen kịt, ngay cả một tia sáng cũng nhìn không thấy, tiếng gió bốn phía không ngừng kêu gào bên tai, sự lạnh lẽo tận xương tủy tầng tầng lớp lớp bao vây Trương Úc Giai, cậu như chìm vào biển rộng, thậm chí có thể cảm thấy nước lạnh đang tràn qua bắp đùi.

8. Chương 8: Sa Đọa

Ánh đèn hưởng ứng chớp vài cái, theo sau là một mảnh đen kịt, ngay cả bàn tay cũng không nhìn thấy, tiếng gió bốn phía không ngừng kêu gào bên tai, cảm giác lạnh lẽo tận xương tủy bao lấy Trương Úc Giai, cậu như chìm vào biển rộng, thậm chí có thể cảm giác được nước đang tràn lên bắp đùi.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không cố ý, tôi chỉ là sợ, sợ anh mà thôi...” Trương Úc Giai vừa vùng vẫy vừa căng giọng hô to, chỉ hi vọng thằng cha đang gào thét kia có thể bình tĩnh trở lại.

Trương Úc Giai vốn cho rằng trên thế giới này không có gì bình tĩnh không thể giải quyết, nhưng suy nghĩ của cậu chỉ dừng trên phương diện nhân loại, đối với quỷ mà nói quả thực là lời vô căn cứ, nhất là lệ quỷ.

Nhưng Trương Úc Giai không biết, cậu vẫn kiên trì khai thông hắc hãn, có lẽ đây là phương thức vùng vẫy duy nhất, bởi vì toàn thân cậu đều bị lạnh lẽo bao lấy, ngay cả đầu ngón tay cũng không nhúc nhích được, mà nước lạnh tận xương cốt kia đã sắp lấp đầy tim của cậu, mùi hôi thối từ nó quả thực khiến cậu muốn chết đi được, thậm chí còn cảm thấy trong nước có dị vật, loại mơ hồ khiến cậu sợ hãi đến cực hạn.

Một lát sau, Trương Úc Giai cảm thấy toàn thân đều có gì đó ngột ngạt, từng chút từng chút như đĩa, điều này không khỏi khiến cậu hoài nghi những dị vật trôi nổi lơ lửng kia chính là giòi bọ, sau đó càng lúc càng nhiều, cho đến khi bờ đầy ***g ngực và cổ của cậu, lúc sắp lan tới miệng, Trương Úc Giai rốt cục chịu đủ rồi, mở to cổ họng, dùng giọng khàn khàn nhằm về phía không trung quát lên: “Nếu người muốn giết ta liền trực tiếp ra tay, ta không sợ người, ta không sợ người, ta không sợ người... Ta không sợ người...”

Trương Úc Giai điên loạn hô to, gấp gáp như sinh mệnh đã đến đường cùng, cậu không phải không sợ mà là sợ tới cực điểm, nhưng chỉ có cách này mới cho cậu cảm giác là mình còn sống.

Ngay khi đầu cậu đau đớn như muốn vỡ tung, cổ họng khàn đặc liền nghe “Kịch——” một tiếng, hết thấy khôi phục lại bình thường, cả phòng khách đèn điện sáng trưng, không có nước lạnh cũng không có dị vật và mùi hôi thối ghê tởm, càng không có những thứ như giòi bọ bò loạn kia, nhưng cảm giác lạnh lẽo thấm thấu tận xương vẫn như cũ không chút thuyên giảm vì người đàn ông kia từ đầu đến cuối căn bản vẫn không rời đi nửa bước. Hôm nay hắc hãn vẫn duy trì tư thế như trước nhưng trong mắt lại mất đi vẻ dịu dàng, ngọn lửa màu lam không ngừng toát ra trong mắt, cảm giác tức giận vẫn bùng bùng thiêu đốt.

Trương Úc Giai nói không ra lời, chỉ có thể kinh ngạc nhìn chằm chằm hắc hãn, một hồi lâu sau mới thấy hắc hãn hít thở mở miệng nói: “Ta vì em mà đến, sao lại giết em.”

Trương Úc Giai há miệng, cậu muốn nói ‘Tôi căn bản không nhận ra anh’ nhưng chưa kịp phát ra hắc hãn đã đem cậu áp dưới thân, sau đó vội vã lấp kín môi cậu, giống như hôm trước để lộ cái lưỡi thon dài lạnh băng.

Mà Trương Úc Giai cũng đoán được một bước này nên gắt gao đóng chặt hàm răng, mặc hắc hãn di động như con thoi giữa răng cậu, cậu nhất quyết không mở miệng.

Nhưng cách này cũng không kéo dài được lâu, khi một vật cứng hung hăng chọc bụng dưới của cậu, Trương Úc Giai bị đau mở miệng, đầu lưỡi kia như con rắn di động trượt vào sau đó không ngừng trêu chọc khoang miệng, cho đến khi đầu lưỡi của cậu bị hắc hãn lôi kéo vô thức đáp lại, Trương Úc Giai liền ý thức được không ổn, lập tức dùng sức muốn đẩy hắc hãn ra.

Chỉ tiếc, chuyện hôn môi vốn rất khiêu khích, có qua có lại như thế, hắc hãn lại biến tướng thành đón ý nói đùa, lưỡi hắc nhét đầy miệng cậu, nuốt bọt kích tình không ngừng chảy ra, cậu mới biết mình lúc này thật sự bị lừa.

Nhưng giờ hối hận cũng đã muộn rồi, chờ phía trên cậu kịp phản ứng thì phía dưới cũng đã thất thủ, hơn nữa lần này không giống lần trước, là cậu trở mặt nhìn vật thô to kia nhét vào, gần trong gang tấc lại không có bất kỳ cơ hội nào ngăn cản.

Mặc dù đây là lần thứ hai nhưng một khắc kia cậu vẫn không nhận được mà thét chói tai, tính ra thì nó cũng tê liệt như lần trước, ngay cả đầu cũng muốn nổ tung, nhưng lúc này ngay cả cơ hội thích ứng hắc hãn cũng không cho, trực tiếp ở trong cơ thể của cậu di động ra vào, khi nông khi sâu.

Trương Úc Giai run rẩy bắt được tay của hắc hãn, nén nước mắt nặn ra một tiếng: “Van xin anh, chậm một chút, tôi muốn chết.”

Người phía trên không trả lời, chỉ mở to con ngươi màu lam lẳng lẳng nhìn người phía dưới thống khổ, giấy dựa, bắt lức, bàng hoàng, động tác vẫn bá đạo mà mãnh liệt như cũ, giống như trả thù hoặc chỉ đơn giản là muốn ” làm “.

Trương Úc Giai vốn tưởng nếu cứ tiếp tục như vậy mình sẽ trực tiếp bị xé rách, nhưng chỉ chốc lát sau, theo sự ra vào vô luật cùng với tiếng ồ ồ cậu không khỏi rên rỉ, thanh âm kia là phá giọng mà ra, là khoái cảm đến từ linh hồn, ngay cả cậu nghe cũng phải đỏ mặt, nhưng cậu căn bản không ngăn được bản thân, lại đối diện với gương mặt như ngọc của người phía trên mặt cậu càng lộ vẻ ửng hồng không ngờ.

Trương Úc Giai bất đắc dĩ, chỉ có thể đem đầu tránh đi, tận lực không nhìn tới đôi mắt không biết là đang giễu cợt hay vui vẻ của người phía trên kia.

Nhưng người phía trên lại nhìn ra suy nghĩ đó, một khắc khi cậu tránh đi liền đem môi lướt trên cổ cậu, sau đó liếm láp từng chút bắt đầu từ hầu kết cho đến lỗ tai bạch ngọc, hần đem thứ dài dài ẩm ướt mềm mại duỗi vào, vừa khuấy động không theo trật tự vừa kết hợp với ra sự vào mãnh liệt dưới hạ thân...

Trương Úc Giai thật sự chịu không được, toàn thân cậu gần như tê dại, hai chân kẹp chặt hông hần, chỉ cầu mình có thể bớt đón ý hùa theo, nhưng tiếng rên rỉ khiến người đỏ mặt đã không cách nào ngừng.

Cho nên một người một quỷ cứ như vậy mập hợp, kéo ra mở đầu, cũng hình thành hiệp nghị vô hình không dứt, hiệp nghị này tuy không có bất kỳ hình thức văn bản nào nhưng cũng in dấu sâu vào linh hồn cả hai,

Đêm đó, Trương Úc Giai không biết mình ngủ lúc nào, chỉ biết là bất kể người kia đòi hỏi mấy lần cậu đều phối hợp, trong bụng cảm thấy bản thân nhất định bị hần câu mất hồn rồi, nếu không với tâm trí của mình tuyệt đối sẽ không sa đoạ như thế, nhưng có một việc cậu chắc chắn, đó chính là nhất định phải hoàn toàn thu phục tên quỷ này, không chỉ như thế, còn phải nhốt hần trong túi của thần còn mấy chục năm, vốn muốn tốt bụng tiêu ít tiền cho hần siêu độ, mai một cũng dễ đầu thai và vân vân, nhưng bây giờ xem ra, ác quỷ thô bạo như vậy cho dù sau này đầu thai cũng nhất định sẽ nguy hại xã hội, không bằng hồn phi phách tán.

Hôm sau, cậu đến trưa mới dậy, may mà hôm nay là thứ bảy, hơn nữa tuần này cậu được nghỉ thay phiên, cho nên đợi cậu thũng thỉnh thức dậy đã đến mười hai giờ rồi.

Thật ra thì cuộc sống của cậu sắp xếp rất tốt, ngoài lên mạng, đi ngủ thì chính là ra ngoài chuẩn bị hai bữa ăn, tuy nhiên hôm nay còn có chương trình làm việc ưu tiên số một, chính là bắt quỷ.

Trương Úc Giai định sau khi tắm xong sẽ đi tìm Dương Văn và anh trai cô, dù sao có rất nhiều việc cậu không biết, sớm trao đổi với đại sư mới tốt.

Nhưng cậu vừa lột sạch quần áo liền phát hiện trên người đủ loại ô mai, những vết mờ mờ sâu sâu kia khiến cậu thời thời khắc khắc nhớ tới loại chuyện hoang đường đêm qua, cho đến giờ cậu vẫn còn chưa tin mình bị một người đàn ông thượng, hơn nữa còn là một con quỷ, không ngờ nhất chính là bản thân còn hùa theo nó, thật khiến cậu đau đầu khôn xiết.

Sau đó gằm nhẹ một tiếng, cậu thoa sữa tắm lên người một lần lại một lần, đặc biệt là tiểu cúc hoa phần hồng mềm mại, cuối cùng thiếu chút nữa là chà rớt da, hoa cúc cũng rớt, mà Trương Úc Giai vốn có làn da trắng, chà sát đến hồng cả lên cũng che được dấu hôn, chỉ có một chỗ càng ngày càng sâu, là một vết đen không lớn hơn móng tay là mấy, chỉ cần đụng một chút liền phai thành màu nâu nhưng lát sau lại trở về màu đen, việc này làm cậu cảm thấy căng thẳng, có phải thật có vấn đề gì rồi hay không? Nhưng thật có vấn đề cũng không biểu hiện thế này.

Do vậy, cậu nghỉ đợi sau khi dấu hôn mất hết liền đến bệnh viện kiểm tra toàn thân, từ giờ tới đó bớt chọc thứ gì lộn xộn, cậu rất yêu quý thân thể của mình.

Sau khi tắm xong cậu liền chuẩn bị ra ngoài để ăn, tối qua đến giờ cả một ngụm nước cũng không uống, cộng thêm hôm qua chiến đấu hăng hái cả một buổi tối, nước chảy nhiều như vậy cậu cảm thấy mình cũng sắp hư thoát. (Hạ đường huyết do mất máu, mất nước)

Khi cậu mặc quần áo tử tế thì nghe thấy bên ngoài có tiếng xào thức ăn, hơn nữa từng làn khói thơm hành băm đầu muối không ngừng xông vào mũi cậu, dạ dày càng thêm co thắt thúc giục cậu ăn cơm. Trương

Úc Giai quyết đoán cầm di động và chìa khóa chạy ra ngoài, nhưng lúc đi ngang qua phòng ăn thì ánh mắt cậu lại một lần nữa bị kích thích.

Cả một bàn đầy các món ăn đang bốc hơi nóng, trong phòng bếp hình như còn có bóng người lay động, Trương Úc Giai đầu tiên liền nghĩ đến Trương Ngọc, bởi vì chỉ có Trương Ngọc có chìa khóa phòng cậu.

Trương Úc Giai cũng không vội chào hỏi, bàn mỹ vị kia đã khiến cậu không dời mắt được, chén đĩa tinh xảo đựng thức ăn phối màu tươi đẹp, ngay cả món xào đơn giản nhất cũng đẹp đến vui mắt, cho nên Trương Úc Giai ngay cả đũa cũng không cầm liền trực tiếp lấy tay bốc vào trong miệng, mùi vị kia quả thực ngon đến bất ngờ.

Cậu liền tiếp bốc mấy món, lại mở cái hũ sứ thanh hoa ở giữa bàn ra, không ngoài sở liệu chính là cháo gà, hơn nữa bên trong lại có ý nhân, táo đỏ, hoàng kỳ, bổ khí dưỡng máu, có thể nói là được thiện hảo hạng, quả thực quan tâm đến cực điểm, không hổ là mẹ, luôn lo nghĩ cho mình. Cậu không chút do dự múc một thìa, sau đó vui thích uống một ngụm...

“Còn chưa rửa tay đã ăn canh?”

Một thanh âm vừa quen thuộc vừa xa lạ vang lên, Trương Úc Giai lập tức tròn mắt, đây vốn không phải Trương Ngọc.

9. Chương 9: Thời Thơ Ấu

Trương Úc Giai không nhớ được mình ngồi xuống ăn cơm thế nào, chỉ biết mình giống như thành khách, người ta một bên gấp thức cho cậu một bên xoa xoa đầu cậu, thậm chí đối phương còn nói: “Há mồm. ” cậu liền biết điều một chút mở miệng ra, sau đó chỉ ngây ngốc nhìn người ta đưa từng muỗng thức ăn vào trong miệng cậu, cuối cùng nhai, nuốt vào.

“Anh rốt cuộc muốn quán tôi bao lâu. ” Trương Úc Giai phục hồi tinh thần hỏi lại, cậu không dám nhìn ánh mắt của hắn, sợ mình lại bị hắn câu mất hồn.

Người đàn ông chỉ thản nhiên, đưa một thìa cháo gà đưa đến khóe miệng Trương Úc Giai sau đó nhìn cậu nuốt xuống rồi mới nói: “Ta cũng không phải thường xuyên rảnh rỗi, nhưng chúng ta rất nhanh có thể ngày ngày bên nhau.”

Trương Úc Giai kinh ngạc, cảm thấy tình trạng của cậu giống như mời hắn tới, mặc dù có người nấu cơm cảm giác rất tốt, nhưng ai nguyện ý ăn cơm quý làm, ai biết bên trong bỏ gia vị gì, thậm chí ngay cả chén đĩa này cậu cũng không biết hắn từ nơi nào đưa đến, nói không chừng chính là sọ người biến thành, nghĩ tới đây cậu lại nghĩ tới những con giòi bọ dính trên người mình tối qua, không khỏi một trận buồn nôn, ngay cả miếng trứng gà cũng ói ra đĩa.

“Không thể ăn sao? ” người đàn ông dịu dàng nói, lại dùng khăn giấy giúp cậu lau chùi khóe miệng dầu nước.

Trương Úc Giai không dám phí công hắn, lập tức nhận lấy nhận lấy, sau đó cường ép nhếch khóe miệng nói: “Ăn thật ngon, là tôi một ngụm nhét nhiều.”

“Em không cần lo lắng, những thức ăn này là ta vội vã mua từ chợ, chén đĩa tất cả đều là thanh toán ở siêu thị, không tin em có thể nhìn xem ví tiền em!”

“A? ” Trương Úc Giai kinh hãi thét một tiếng, lập tức lại thu hồi ánh mắt của mình đang nhìn chằm chằm hắn, sau đó chua xót lão đạo, nhìn xem một bàn thức ăn và một chén cháo, phải mất bao nhiêu tiền a! Đoán chừng một tháng tiền lương của cậu cũng không đủ, cho nên đau lòng ngay cả dạ dày cũng co rút theo, trong bụng thầm mắng tên quý phái sản này, thu hắn là chuyện nghĩa không thể thoái thác, nếu không cậu không phải bị hù chết thì cũng nghèo chết, cậu còn muốn tiết kiệm tiền cưới vợ đây.

Nhưng hắn lại tương đối trấn định nói: “Nếu em thiếu tiền, cứ nói cho ta biết, sau này chúng ta không cần phân biệt người này người kia nữa.”

Trương Úc Giai nghe một câu nhẹ tênh này thì tức giận, lập tức đập chiếc đĩa lên bàn đứng dậy nói: “Người một con quỷ có thể có tiền gì? Tiền âm phủ sao? Vậy còn cần ta đốt cho người đấy! Ta biết quỷ các người đều là oán khí tạo thành, nhưng đã chết chính là đã chết, mau mau trở lại âm phủ đầu thai luân hồi, hai mươi năm sau lại là một hảo hán, người như vậy cùng ta sống chung một chỗ rốt cuộc là muốn gì? Nếu người có nguyện vọng gì vẫn chưa xong, hoặc là chết không rõ ràng, người cứ nói với ta, dù thế nào đi chăng nữa ta cũng sẽ giúp người làm.”

Sau khi Trương Úc Giai xả xong cơn tức, tâm tình cũng không tốt hơn là mấy, nhìn hắn vẫn lẳng lặng cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì, mà giờ khắc này, Trương Úc Giai mới phát hiện, trước mặt hắn không có chén, hoặc là nói hắn là quỷ, căn bản không cần ăn cơm, làm một bàn này tử món ăn chẳng qua là vì cậu mà thôi.

Trương Úc Giai là người biết cảm ơn, kì thực cậu cũng muốn có một người mặc tạp dề giặt quần áo nấu cơm cho cậu, cảnh kia là giấc mộng của cậu, nhưng một con quỷ đối xử với cậu như thế, cậu vẫn cảm giác sợ hãi.

Một hồi lâu, hắn hình như nghĩ kỹ rồi, cho nên ngẩng đầu nhìn về phía cậu nói: “Ta vì em mà đến, em chính là nguyện vọng duy nhất của ta.”

Trương Úc Giai hoàn toàn bị chọc giận, một tay đẩy cái ghế ra nói: “Vậy người cứ đợi đi!”

Dứt lời, cậu liền đi tới cạnh cửa, nhưng một luồng lạnh lẽo xuất hiện ở phía sau, đợi khi cậu xoay người, bên cạnh bàn phía sau lưng đã không còn nữa bóng dáng, một bàn thức ăn cũng biến mất hoàn toàn, tựa như chưa bao giờ có, tiếp theo nhìn vách tường trong phòng đều kết một tầng băng sương, đi kèm với một âm thanh rung động giống như nguyên rủa: “Người sẽ phải hối hận, người sẽ phải hối hận, người sẽ phải hối hận...”

Nhìn tình cảnh biến đổi còn nhanh hơn lật sách, Trương Úc Giai sợ lại sẽ giống như tối qua ngồi trong nước tản ra mùi hôi thối, liền lập tức mở cửa chạy trốn, trước khi đi ngay cửa cũng không khóa, mà âm thanh rung động kia cứ như vậy từ trong cửa mạch theo Trương Úc Giai đến lầu một, tiếng kêu gào giống như ở ngay bên cổ cậu, làm Trương Úc Giai một đường gần như là lặn xuống, người trên đường bị đụng vào không ai là không khê rủa một câu ‘Chạy đi đầu thai a!’

Nhưng sự việc luôn là trùng hợp thêm tình cờ, hết lần này tới lần khác di động Dương Văn có người tiếp mà không người nói chuyện, làm cậu cho rằng tín hiệu quán trà không tốt, cho nên lại vừa nhấn số vừa chạy ra ngoài, nhưng kết quả ra ngoài vẫn vậy, chỉ là nhìn di động nhắc nhở cuộc gọi chuyển đi mà không có người nói chuyện, chẳng lẽ bên Dương Văn tín hiệu không tốt?

Sau khi nhấn hai lần không có kết quả, Trương Úc Giai liền chuẩn bị chờ một chút lại gọi, dù sao hiện tại trời còn sớm, hướng chi là mùa hè, người đều có thói quen ngủ trưa, nếu lúc này giận đại sự, sợ rằng để lại ấn tượng xấu cho đại sự, không bằng hiện tại ở trong quán trà nghỉ ngơi một chút cũng tốt.

Trương Úc Giai nghĩ như vậy, liền chuẩn bị xoay người lại, nhưng đột nhiên phát hiện trên đường lớn sương mù mưa bụi lất phất, ngay cả đường phố đối diện cũng không nhìn thấy, nhưng hôm nay người nhiều hơn trước, thậm chí giữa đường lớn cũng đứng đầy, có người thậm chí còn ngồi dưới đất và đứng hai bên đường, bọn họ mặt không chút thay đổi, thậm chí xe cộ không ngừng thổi còi cũng không để tâm, Trương Úc Giai có chút lơ đãng, nhìn lại đỉnh đầu vẫn là mặt trời tháng tám, chỉ là không nóng rang như vậy, ngược lại từng trận gió lạnh thổi.

Cho rằng đây là việc của đại đội giao thông, cậu cũng không nhìn nhiều, cho nên đi tới quán trà.

Lúc cậu đi tới bàn kia, phát hiện người phục vụ đã bày nước trà ra, thậm chí còn rất hiểu chuyện để thêm ba cái chén, Trương Úc Giai không khỏi cười cười, nghĩ cậu cũng không nói cho người phục vụ biết có mấy người đến, rất kỳ quái.

Nhưng kỳ quái thì kỳ quái, cậu vẫn nhắc lên một cái chén rót trà, sau đó vừa uống vừa nhìn di động, hi vọng Dương Văn tỉnh lại có thể chủ động gọi cho cậu, nhưng chờ cậu uống xong hai chén trà, di động vẫn không có động tĩnh, cho nên cậu liền gục ở trên bàn, chuẩn bị ngủ một giấc, lúc này từ trong radio của người Hẹ * truyền ra một đoạn bài hát du dương, không giống tiếng huýt gió cũng không giống tiếng địch,

nhưng làm cho người ta một loại yên tĩnh thâm thấu tâm hồn, Trương Úc Giai cứ như vậy lắc lư tiến vào mộng đẹp.

* người Hẹ (chỉ người Hán từ lưu vực sông Hoàng Hà dần dần di chuyển đến phương Nam từ thế kỷ thứ 4 (cuối đời Tây Tấn), thế kỷ thứ 9 (cuối đời Đường), thế kỷ thứ 13 (cuối đời Nam Tống), nay phân bố ở các tỉnh Quảng Đông, Phúc Kiến, Quảng tây, Giang Tây, Hồ Nam, Đài loan. .)

Trong mộng trời cũng là sương mù mưa phùn lất phất, không thấy rõ đường phía trước cũng không thấy rõ đường phía sau, nhưng trong mờ mịt dường như có người dẫn dắt đường cho cậu, một chiếc lông vũ màu lam không ngừng bay trước mặt cậu, một trận gió thổi qua, nó liền ầm ực xẹt qua vài vòng trên không trung, gió dừng lại, nó liền rơi xuống đất, như thế vòng đi vòng lại, lông vũ làm lam cuối cùng bay xa, sau đó ẩn mình chạy trốn vào trong sương mù, nhưng trước mặt của cậu lại xuất hiện một ngôi nhà nhỏ có hàng rào màu vàng bao quanh.

Trương Úc Giai rất quen thuộc chỗ này, đây chính là nhà Hoa Hướng Dương trước kia của cậu, cậu từng có thời thơ ấu đẹp đẽ nhất ở đây, sau đó nơi này bị phá bỏ và dời đi nơi khác rồi thành nhà cao tầng, mà nhà Hoa Hướng Dương buộc phải di dời đến nơi khác, mặc dù môi trường thanh nhã, khu vực không tồi, nhưng Trương Úc Giai vẫn nhớ cảnh vật này, mặc dù một năm lại một năm trôi qua, nhưng trong lòng cậu nhà Hoa Hướng Dương vẫn rõ nét như cũ, mỗi lần nhớ tới, khóe miệng của cậu luôn là muốn nở một nụ cười ngọt ngào.

Trương Úc Giai biết đây là trong mộng của mình, mà giấc mộng thế này cũng không là lần đầu tiên, cho nên cậu như bình thường cửa nhỏ bằng gỗ ra, sau đó đi trên đoạn đường đá có rất nhiều hình vẽ, giống như khi còn bé, luôn muốn giẫm lên những hình vẽ này, khi toàn bộ hình vẽ đều bị giẫm lên, cậu đi tới trước căn nhà nhỏ màu vàng kia, căn nhà có cửa màu trắng, trên cửa có một cửa thông gió bán nguyệt, bởi vì trên cửa có một tay cầm hoa mai vàng, cho nên khi đó mỗi lần cậu làm chuyện xấu đều treo một á chuông gió nhỏ trên tay cầm kia, như vậy chỉ cần Trương Ngọc đến, chuông gió trên cửa sẽ vang, rồi sau đó cậu sẽ giả vờ như không làm chuyện gì hết, nhưng Trương Ngọc luôn là có thể đoán được cậu làm cái gì, điều này làm cho cậu một đạo rất bội phục bà.

Hôm nay trước cửa không có chuông gió, cậu cũng không cần cố chấp, cho nên đẩy cửa đi vào.

Trong phòng khách có rất nhiều đứa trẻ đang chơi đùa, những anh chị em thưở nhỏ cùng nhau lớn lên đều giống như từ trong ký ức của cậu nhảy ra, cười đùa truy đuổi vô cùng sống động, trong đó tình nghịch nhất chính là Trương Văn Cường và Trương Gia Vĩ, hai người giống như cái máy nói bị chặn, ở chỗ nào cũng có thể phát ra tiếng ồn ở mức độ khác nhau, giờ phút này hai người bọn họ đang không hòa nhau trên cột một cô bé bề ngoài khá đen, tiểu Trương Úc Giai cũng ở bên cạnh hỗ trợ, làm người ta oa oa kêu gào, bọn họ vẫn không dừng tay.

Nhưng Trương Úc Giai phát hiện, trong lúc này thiếu một người, đó chính là Trương Úc Lê.

Trương Úc Lê là cậu bé từ nhỏ đã thích bám dính cậu, cậu ta đó bề ngoài rất trắng, có khuôn mặt còn đáng yêu hơn cả hoa, điểm khác biệt nhất là cậu ta có một đôi con ngươi màu lam không giống người Trung Quốc, bên khóe mắt của cậu ta cũng có nốt ruồi son, Trương Úc Giai mỗi lần đều nói đó là nốt ruồi lệ, lại giấu cột cậu ta là cô bé, như thế cậu ta khóc đến nhiều, nhưng vẫn là giống như kẹo cao su bám dính lấy cậu.

Cơ hội bạn bè trêu chọc nhau như vậy không được mấy năm đã vĩnh viễn mất đi, năm Trương Úc Lê mười ba tuổi, bà mẹ người Trung Quốc và ông bố người Anh của cậu ta đã mang cậu ta về Anh quốc, trước khi rời đi, cậu ta ôm Trương Úc Giai khóc một buổi tối, Trương Úc Giai không ngừng giúp cậu lau nước mắt, chung quy vẫn cảm thấy ánh mắt màu lam kia chính là một đại dương nhỏ, cho nên nước chảy không hết, trước khi rời đi cậu ta luôn một lần lại một lần nói với Trương Úc Giai ‘Cậu nhất định phải chờ tớ trở lại’, Trương Úc Giai cười đáp ứng, sau đó hai người bọn họ hai đại dương hai bờ sông phân chia biên giới, nhưng cũng chưa bao giờ ngừng thư từ liên hệ với nhau, cho đến năm nay, cậu ta nói muốn trở về Trung Quốc gặp cậu, hơn nữa cho cậu một niềm vui lớn, Trương Úc Giai vẫn luôn chờ đợi cậu ta, chỉ tiếc đến hiện tại cũng không nhận được điện thoại của cậu ta, cho nên dẫn đến các anh chị em trong ngôi nhà Hoa Hướng Dương đều nói cậu ta đã nằm thẳng căng rồi.

Trương Úc Giai đi tới phía sau, vốn định tìm bóng dáng cậu ta trong phòng, nhưng tại khe cửa căn phòng có cửa sổ thủy tinh kia, một đôi mắt màu lam đang nhìn cậu, cậu ta giờ phút này dường như rất đau thương,

nước mắt không ngừng chảy ra, theo tầm mắt của cậu ta, Trương Úc Giai nhìn thấy mình đang cùng bọn Trương Gia Vĩ chơi đùa đến quên trời quên đất, như thể tim của cậu đột nhiên co thắt, chưa bao giờ nghĩ tới tiểu Trương Úc Lê không muốn xa rời mình như vậy, chỉ trách cậu lúc ấy còn bé ham chơi.

Sau đó Trương Úc Lê một mình lau nước mắt rồi đi, Trương Úc Giai vào cửa đi theo, nơi này là phòng ngủ bọn họ, bởi vì điều kiện đơn sơ, cho nên đều là hai đứa nhỏ một cái giường, Trương Úc Giai vòng qua mấy khúc quanh mới tìm được giường của mình, những đồ đạc trong trí nhớ đều ở đây, chỉ là giờ phút này tiểu Trương Úc Lê đang co rúc khóc ở trong chăn mền của cậu ta, mà cầm trên tay chính là tấm ảnh duy nhất cậu ta chụp chung với Trương Úc Giai, trong tấm ảnh hai đứa bé mỗi đứa cầm một cái thuyền nhỏ bằng gỗ lau ở ven sông đóng vai gia đình, mà vừa nghe nói có chụp hình liền vội vàng ngẩng đầu lên, nét ngây thơ chất phác không thể nào che giấu kia làm Trương Úc Giai tương đối hoài niệm, cậu nhớ đến lúc ấy tìm tấm hình này rất lâu, nhưng vẫn không tìm được.

Đang suy nghĩ, một trận sương mù dày đặc lại ủa tới, che mất Trương Úc Lê ở trên giường, sau đó ngay cả phòng ngủ cũng bị che mất, Trương Úc Giai theo bản năng gọi tên Trương Úc Lê, nhưng trong lúc cậu mở miệng, đã vội vàng chuyển sang hình ảnh khác.

Giờ phút này cậu đang đứng bên cạnh một đường cái, kiến trúc hai bên cũ nát giống như lâu năm không tu sửa, mặc dù như thế, cậu vẫn có thể nhận biết đây chính là nơi cách không xa ngôi nhà Hoa Hướng Dương mười mấy năm trước, giờ phút này đang có một chiếc Santana cũ kỹ chạy tới nơi này, nhưng xe không nhanh, hơn nữa đi một chút lại dừng, cuối cùng dừng lại ở chỗ Trương Úc Giai đang đứng, sau liền thấy cửa xe mở ra, bên trong bước ra chính là Trương Úc Lê ôm bức ảnh thút thít.

Lúc này Trương Úc Lê đã mười ba tuổi, nhưng cũng khí khái bức người, cầm hơi nhọn, rất có khí thế hoàng thất quý tộc, trên mặt đã không còn nét ngây thơ, thêm vào đó là sự từng trải không phù hợp với tuổi, mà hình ảnh này chính là tình cảnh cha mẹ cậu ta đón cậu ta đi, mặc cho người trong xe khuyên như thế nào, cậu ta vẫn đứng nghiêm ở bên cạnh xe lẳng lặng nhìn về phía ngôi nhà Hoa Hướng Dương, sau đó vuốt ve tấm ảnh chụp Trương Úc Giai khuôn mặt dính bùn cười vui vẻ, cuối cùng mở miệng nói: “Cậu nhất định phải chờ tớ, không được có người khác.”

Dứt lời, cậu ta liền lên xe.

Tâm Trương Úc Giai đột nhiên co thắt.

10. Chương 10: Đại Sư

Trương Úc Giai bình tĩnh bởi tiếng gào thét của Dương Vân và Dương Duẫn Trạch, trái tim cậu liên tục bị lôi ra kéo vào, chờ cậu tỉnh lại thì tim cũng sắp rụng mất rồi.

“Người anh em a, cậu thiếu chút nữa bị quỷ đè chết a, nếu không phải tôi và tiểu Vân tới kịp thời, đoán chừng hồn cậu cũng có thể bị câu mất. ” Dương Duẫn Trạch vừa nói vừa thu lại lá bùa trên đầu cậu.

“Anh lại làm mấy thứ linh tinh vớ vẩn rồi, đã nói đây là bạn của em, anh có thể ngừng lại không hả. ” Dương Vân vừa nói vừa cướp lấy lá bùa trong tay Dương Duẫn Trạch, sau đó vò thành một cục ném vào trong giỏ rác.

Trương Úc Giai khó hiểu nhìn gã và Dương Vân, một hồi lâu mới lấy lại tinh thần nói: “Sao hai người biết tôi ở đây?”

Dương Vân cướp lấy chén trà trước mặt cậu, uống một ngụm nói: “Ai biết anh xảy ra chuyện gì, gọi điện thoại không nhận, chính anh gọi tới lại không nói lời nào, nếu không phải em nghe thấy bên trong hát thần khúc, cũng không tìm được anh.”

Trương Úc Giai kinh ngạc nói: “Là anh gọi điện thoại cho em không được, em không nói gì cả.”

“Sao có thể. ” Dương Vân tức giận nói: “Em vốn định đến nhà dì em, là anh em không muốn em ở cùng anh ấy, liền ở nhà chờ điện thoại của anh.”

“Hai người không cần tranh luận nữa. ” Dương Duẩn Trạch ngắt lời nói: “Người anh em, cậu chọc tới thứ dám ban ngày ban mặt công khai dụ dỗ anh, có thể thấy được không phải quỷ bình thường, nói một chút, lúc trước anh nhìn thấy cái gì?”

Dương Duẩn Trạch dứt lời liền bảo người phục vụ gần đó lấy thêm mấy cái chén tới , Trương Úc Giai gắt gao nhìn chăm chăm cái chén trong tay Dương Vân, lại tìm kiếm một vòng quanh bàn, cậu nhớ được trước khi ngủ là ba cái chén, sao hiện tại chỉ còn lại một cái? Mà lúc đợi người phục vụ cầm thêm hai cái chén và dụng cụ, cậu liền nhân cơ hội hỏi: “Hai người có lấy chén của tôi không?”

Người phục vụ ngờ vực nhìn cậu một cái, sau cười lắc lắc đầu nói: “Không được khách cho phép, chúng tôi sẽ không chủ động làm chủ.”

Trương Úc Giai sau khi nghe xong khẽ nhăn trán, chẳng lẽ giấc mộng của cậu chân thực như vậy?

Lúc này, Dương Vân hỏi: “Có gì không đúng sao? Anh còn chưa tỉnh hả? Em thật là phục anh, nơi ẩm ỉ như vậy anh cũng có thể ngủ được. ” chủ quán trà tịch mịch đến mức nào, chỉ cần người tới đều biết.

Trương Úc Giai ngượng ngùng cười nói: “Đâu phải,vừa rồi rõ ràng để lại một bài nhạc nhẹ.”

“Nhạc nhẹ gì? ” Dương Duẩn Trạch đột nhiên hỏi.

“Dù sao không giống tiêu cũng không giống sáo, cái loại kia nghe là có thể ngủ, rất êm tai. ” Trương Úc Giai nhú nhú mày, tỏ vẻ rất khó trả lời, sau lại hỏi người phục vụ đang ở bên cạnh thêm trà, nói: “ca khúc vừa rồi của các anh tên là gì vậy?”

Người phục vụ cũng có nghe bọn họ nói chuyện với nhau, chẳng qua là gã không chủ động chen mồm vào thôi, nếu khách người ta đã hỏi như vậy, gã liền thành thật trả lời: “thật ngại, trong quán chúng tôi chỉ có một cái CD-ROM, CD-ROM chỉ có một ca khúc, là mở đi mở lại, ông chủ không cho phép tùy tiện đổi, cho nên căn bản không có nhạc nhẹ gì cả.”

“Đó là mê hồn khúc. ” Dương Vũ Trạch thấp giọng nói Trương Úc Giai: “Bình thường chỉ có người tâm trí yếu ớt mới nghe lọt, là tiếng thổi ngọc tiêu, bởi vì tiếng tiêu vốn có thể mê hồn, cho nên ngọc tiêu của quý hồn có thể mê hoặc tâm trí người thường.”

“Trong tình hình chung người bị mê hoặc sẽ xảy ra chuyện gì? ” Trương Úc Giai liền vội vàng hỏi.

Dương Duẩn Trạch xác định người phục vụ đi rồi mới cẩn thận nói: “Vậy phải xem tình huống, quỷ kia muốn anh giết người phóng hỏa hay đẩy hồn anh, đoạt thân thể của anh cũng không phải không được”

Trương Úc Giai sau khi nghe lời này có chút sợ, trong bụng đã định hỏi gã vừa rồi nhìn rõ ba chén trà là chuyện gì , nhưng trong lúc vô tình nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, trên đường thế nhưng một người cũng không có, lác đác nghe thấy rất nhiều tiếng ve kêu, như thế cậu không khỏi hoảng sợ nói: Hai người nhìn xem trên đường có ai không?”

Dương Vân thở dài nói: “Anh Giai a, anh rút cuộc xảy ra chuyện gì? Hiện tại là buổi trưa bốn mươi độ trời rất nóng, ai không có việc chạy ra đường làm gì, cũng chỉ có tôi kẻ ngu này sợ anh một mình cô đơn mà thôi.”

“Nhưng lúc trước tôi nhìn thấy người đi đầy đường, còn có sương mù nữa, lái xe cũng chật không đi chuyển, tôi tưởng là hôm nay ngày nghỉ nên nhiều người chứ.”

“Trời ạ. ” Dương Duẩn Trạch giật giật khóe mắt nói: “ Anh có lẽ chọc tới là Quỷ Vương? Có một tiểu quỷ đường phố đi theo làm cảnh?”

“Anh nhất định còn chưa tỉnh. ” Dương Vân âm ức cười nói.

“Tôi thật sự nhìn thấy, lúc đang gọi điện thoại cho hai người, lúc ấy trên đường chật kín người xe, ngay cả trên hàng rào cũng có người ngồi... ” Trương Úc Giai càng nói thanh âm phát ra càng nhỏ, trong lòng cũng hoảng sợ theo, nghĩ đến trời rất nóng không thể nào có chuyện như vậy, huống chi người mà cậu nhìn thấy đều là vẻ mặt đại ra...

“Nói một chút đi. ” Dương Duẩn Trạch vô cùng nghiêm túc, giống như đang xử lý một trọng án giết người, mà sự thật chỉ có trong lòng gã rõ nhất chuyện này hậu quả nghiêm trọng đến cỡ nào.

Thông qua sự kiện liên tiếp này, Trương Úc Giai trong lòng nghĩ vẫn còn sợ hãi, cho nên cậu liền không giấu diếm nữa, đem mỗi một việc từ tối ngày hôm qua đến hiện tại, bao gồm cảm nhận của mình đều nói tương đối kỹ càng, nhưng trong lúc này vẫn như cũ bỏ qua phần con quỷ kia thượng cậu, bởi vì đây là chút tự ái cuối cùng của cậu.

Dương Duẫn Trạch nghe xong rất lâu không nói gì, Trương Úc Giai liên tục hỏi mấy lần, gã sần mi nhăn trán nhìn cậu, vẻ mặt kia phức tạp đến cực điểm, giống như gã bị đoán hồn, cuối cùng lấy di động ra, bấm một dãy số dài, không đợi đối phương nhận nghe, gã đã bệnh tâm thần kêu lên: “Lão bất tử, lão chính là mệnh hẩm hiu, chờ ta thu được Quỷ Vương, lão đợi mất chén cơm đi, ai bảo lão suốt ngày không có chuyện gì làm liền đi gặt ta...”

Lúc này, chỉ nghe “Tút ——” một tiếng, đối phương nhận nghe điện thoại, mà thái độ Dương Duẫn Trạch nhất thời quay ngoắt 180°, thanh âm ôn hòa lễ phép, mặc dù không nhìn thấy đối phương, gã vẫn nặn ra vẻ mặt tươi cười nịnh bợ nói, “Sư phụ vạn tuế a, xin hỏi ngài hiện đang ở đâu đường rệu?”

Trương Úc Giai thấy khẩu hình của Dương Duẫn Trạch, cho rằng đối phương là một người đọc sách hủ lậu tĩa tọt câu chữ, không nghĩ tới từ bên trong truyền ra từ miệng chữ còn thô lỗ hơn Dương Duẫn Trạch: “Thằng nhóc chảy dãi không biết xấu hổ, ngươi cho rằng lão tử không biết ngươi mắng lão tử? Nói cho ngươi biết, ngươi muốn đoạt chén cơm của lão tử, ngươi còn non lắm, đợi ngày nào đó rùa đen mọc lông dài, ngươi mới có thể miễn cưỡng với tới trình độ rửa chân cho lão tử.”

“Sư phụ vạn tuế a, ngài xem ngài đang nói gì vậy, cho dù con có một vạn cái mặt cũng không dám mắng ngài a, đây không phải là muốn thiên lôi đánh xuống sao, con chỉ muốn hỏi sư phụ vạn tuế, ngài hiện tại có rảnh không? . ” Dương Duẫn Trạch vừa nói vừa tiếp tục nịnh bợ, nhưng gã hình như chỉ có cách nịnh nọt, người đầu bên kia điện thoại dường như cũng không quá cảm kích, thế cho nên gã vừa nói vừa chau mày vẻ mặt khó xử.

Trương Úc Giai không giải thích được, là dạng cao nhân gì mà khiến cho Dương Duẫn Trạch nịnh nọt như vậy?

Dương Vân không hứng thú, nói: “Chính là một lão ngoan đồng rảnh rỗi không có việc gì đem râu ria giữ lại thành roi, suốt ngày cần nhằn lải nhải gặp ai cũng nói bác hai ấn đường biến đen.”

Dương Vân vừa kết thúc bình luận, Dương Duẫn Trạch liền quay trở lại, sau đó vẻ mặt khẩn trương nói: “Sư phụ tôi ở gần đây, nếu có thể được lão trợ giúp, đừng nói là một ác quỷ, chính là Diêm vương tới cũng không thành vấn đề.”

“Lợi hại như vậy? ” Trương Úc Giai trong bụng nói thầm, nhưng vẫn đi theo phía sau gã điên loạn.

Dương Duẫn Trạch nói ông lão này tên Diêu Mạnh Đạt, là người nổi danh nhất trong đám bọn gã, lúc gã bị quỷ nhập vào người chính là tìm lão, nhưng bởi vì ông lão này chẳng những tính tình cổ quái còn hoành hợc đủ điều, đến mức rất nhiều người muốn phát tài phá tài đều bể đầu mẻ trán vì tranh giành lão, Dương Duẫn Trạch cũng là ba lần bảy lượt mới mời được lão, chẳng những tốn tiền mất sức mà còn hao tổn tinh thần, cuối cùng cũng đuổi được quỷ, sau đó lại mặt dày mày dạn muốn làm đồ đệ và con nuôi của người ta, mà một đại sư nổi tiếng như người ta làm sao để ý gã, nhưng người đầu óc linh hoạt miệng lưỡi trơn tru như Dương Duẫn Trạch, dựa vào da dầy khí thô lá gan mập cuối cùng thu được sự ưu ái của ông lão, về phần ông lão này là làm sao gặt đầu, sợ rằng chỉ có trong lòng hai người bọn họ hiểu rõ.

Hôm nay Diêu Mạnh Đạt được một thương nhân bất động sản mời tới lập đàn, nói là đàn tràng chủ đã đã làm rồi, chỉ còn lại mấy địa phương nhỏ, hôm nay cần bản cũng có thể hoàn thành.

Mới đầu Trương Úc Giai cho là chỗ của thương nhân bất động sản hẳn là ở toà nhà lớn nào đó trong khu náo nhiệt, sau đó vô luận đứng ở phương vị nào cũng có thể nhìn thấy một dấu hiệu kiến trúc.

Nhưng Dương Duẫn Trạch dừng xe phía trước một tòa văn phòng tương đối vắng vẻ, hơn nữa tòa nhà này cảm giác giống như sắp sập, trên tường vôi vữa đã lâu ngày tróc ra, thậm chí ngay cả trong bóng râm cũng có vũng nước rêu xanh.

Trương Úc Giai đi bảy, tám tầng lầu mới nhìn thấy Diệp Mạnh Đạt ở chỗ rẽ, không phải dạng đạo sư mặc áo bào khuôn phép như trong tưởng tượng, hôm nay Diêu Mạnh Đạt chỉ mặc cái áo sơ mi trắng và cái quần

cộc rộng màu xám tro, có hai con mắt lớn như vậy, lông mày hoa râm gần như sắp liền với nhau, chỉ nghe thấy tiếng cười sang sảng của lão, cũng bớt đi một phần cảm giác gò bó.

Giờ phút này trong phòng trừ Diệp Mạnh Đạt ra còn có một người đàn ông trung niên, tên này đi giày Tây, lông mày cong như loan đao, ở giữa chân mày có một viên nốt ruồi, phía trên còn có hai cọng lông, làm nổi bật bộ dạng khinh người của gã, tên này thấy bọn Trương Úc Giai tới, liền thức thời nói mấy câu với Diệp Mạnh Đạt sau đó đi ra ngoài, trước khi đi còn quay đầu lại nhìn Trương Úc Giai, ánh mắt kia quái dị nói không ra lời, làm cậu cả người không được tự nhiên.

Nhưng Trương Úc Giai cũng không có thời gian so đo những thứ này, chỉ muốn làm quen đại sư.

Nhưng Dương Duẩn Trạch nhìn thấy Diệp Mạnh Đạt liền sư phụ dài sư phụ ngắn, hoàn toàn giống như một con cún diên diên đi theo xung quanh lão, hai người nói nhảm những câu không liên quan, ném Trương Úc Giai và Dương Vân sang một bên, ngay cả nửa câu giới thiệu cũng không có.

Dương Vân vốn xem thường hai người kẻ diên này nói chuyện với nhau, ở lại một thời gian dài tự nhiên là ngồi không yên, định lôi kéo Trương Úc Giai đi ra ngoài hóng mát một chút, thuận tiện nói với cậu một chút những hành động hoang đường phi khoa học này không tin cậy đến cỡ nào.

Nhưng lúc này ông lão kia đột nhiên cười nói: “Cậu không cần giao tiếp với ta sao, người trẻ tuổi tự có suy nghĩ của người trẻ tuổi, những lão già chúng ta không quản được, ta lại không phải cao tăng thay trời hành đạo gì hết, mọi chuyện đều quản còn không một chết lão già lợm khộm ta đây.”

Lời này vừa nói ra, Trương Úc Giai ý thức được Dương Duẩn Trạch đang nói với lão chuyện của mình, cho nên lập tức đi qua nói: “Đại sư, ngài hãy giúp tôi một chút đi, con quỷ kia thiếu chút nữa nuốt mất tôi rồi, tiền tôi sẽ làm theo lễ thường, chỉ mong ngài đáp ứng là được a!”

“Không hẳn như vậy đi? !” Diệp Mạnh Đạt vừa nói vừa nhú mày nhìn Trương Úc Giai, tiện đà cời giày ra, vừa gẩy chân vừa nói: “Tên quỷ kia tạm thời còn không gây tổn thương đến cậu, huống chi, cấp bậc kia, thu tiền của cậu chính là ba xe cũng không đủ, cậu trả nổi không?”

Trương Úc Giai sững sốt, nhìn đôi con ngươi màu nâu gợn sóng không sợ hãi, liền giống như bị lão quét qua, toàn bộ tâm tư đều bị nhìn thấu, một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, nhưng vẫn không cam lòng nói: “Vậy, vậy thì không thể bắt hắn đi sao? Hắn đã ảnh hưởng nghiêm trọng tới cuộc sống của tôi!”

“Vậy cậu cũng phải cảm tạ hắn, cậu là mệnh thập tam sát trời sinh, đời này chẳng những khắc người khác còn khắc chính mình, cha mẹ của cậu lúc ấy vứt bỏ cậu nói không chừng cũng bởi vì thế, nếu không phải hắn vẫn luôn nuốt sát khí của cậu, đoán chừng cậu đã chết.” Diệp Mạnh Đạt nói xong những lời thâm thúy sâu xa đã đem một ngụm nước bọt ngậm trong miệng súc súc sau đó nuốt xuống.

Như thế làm Trương Úc Giai và Dương Vân cũng thiếu chút nữa phun ra, cũng chỉ có Dương Duẩn Trạch giống như đã thành quen, vẫn như cũ mang theo nụ cười thiếu đánh hỏi: “Nói như vậy tên quỷ kia vẫn là vì tốt cho anh ta?”

Ông lão Diêu cười mỉa nhìn Dương Duẩn Trạch, cuối cùng cúi xuống nói bên tai gã: “tình huống của hai người không khác nhau là mấy.”

“Lão, lão già xấu xa, lão cũng không nên nói mò a!” nghĩ Dương Duẩn Trạch, ngay cả khi ông lão mắng tổ tông hắn, hắn vẫn cười khanh khách, một câu nói nhẹ nhàng như thế lại có thể khiến hắn lập tức trở mặt, có thể thấy được chút vấn đề.

Nhưng Trương Úc Giai cũng không có tâm tư tìm hiểu cái này, chỉ đang nhớ lại câu ‘Cha mẹ của cậu lúc ấy vứt bỏ cậu nói không chừng cũng bởi vì như thế’ kia, một hồi lâu mới đi theo hỏi: “Vậy, tôi đây dọn nhà có được hay không? !”

Diệp Mạnh Đạt cười nhạo nói: “Hắn là theo người của cậu, không phải là đi theo phòng ốc của cậu, người có phần quá ngây thơ rồi.”

Những lời này vừa nói ra, Trương Úc Giai cảm thấy phía sau lạnh lẽo, lập tức quay đầu lại nhìn một hồi lâu, cái gì cũng không thấy, lúc này Diệp Mạnh Đạt tiếp tục nói: “Như vậy đi người trẻ tuổi, cậu giữ số điện

điện thoại của ta, có chuyện ệ trọng gì thì gọi điện thoại cho ta, cũng không thể cứ như vậy để cho bọn họ làm xằng làm bậy.”

” A! ” Trương Úc Giai nghe lời này mới hơi thả lỏng tâm tư, nhưng các vấn đề lại nối đuôi nhau tới nữa , bởi vì thế có nghĩa là tối nay cậu trở về vẫn phải thấy con quỷ kia, nói không chừng còn có thể bị hấn...

Nghĩ tới đây, Trương Úc Giai lạnh cả người.

Sau đó đợi mấy người lạnh thở ra hơi, sắc trời cũng dần tối, Diêu Mạnh Đạt đưa bọn họ tới cửa sau liền chuẩn bị trở về, sau lão hình như lại nhớ tới cái gì, liền kêu Trương Úc Giai đã ngồi trên xe đi ra ngoài, hai người nhìn nhau, lão cũng ấp úng, một hồi lâu mới nói: “Gần đây phát sinh một chuyện lớn, lúc cần thiết ta hy vọng cậu có thể trợ giúp ta.”

“Nhưng tôi sẽ không biết mấy thứ đạo pháp gì đó. ” Trương Úc Giai thành thật nói.

Diêu Mạnh Đạt cười nói: “Cậu chỉ cần tới là được.”

“Vậy được, chỉ cần đại sư mở miệng, tôi hề gọi là đến.”

Diêu Mạnh Đạt gật đầu, sau đó lại tiễn cậu lên xe.

Suốt đoạn đường này Trương Úc Giai trầm tư rất lâu, ngay cả con đường đời sau này của mình cũng tính rồi, cuối cùng phát giác tương lai là một mảnh đen tối, cho nên cậu không khỏi thở dài một hơi.

Lúc này, Dương Văn luôn không lên tiếng, đột nhiên lại gần nói: “anh Giai, nếu không tối nay em đến nhà anh ở nhé, xem một chút tên quỷ kia rốt cuộc trông như thế nào .”

“Chủ ý này tốt, tôi cũng đi. ” Dương Duẫn Trạch chen miệng nói: “Nhiều người thì dương khí đầy đủ, tên quỷ kia cũng không dám đối với anh như vậy, lúc cần thiết tôi còn có thể giúp anh dạy dỗ hấn.”

“Thật? ” Trương Úc Giai đột nhiên lại cảm thấy phía trước có một tia sáng.

“Đó là đương nhiên, lần trước tôi chính là đuổi quỷ như vậy, tôi hiện tại không rất tốt sao. ” Dương Duẫn Trạch khẳng định.

Trương Úc Gia rốt cục lộ ra nụ cười đã lâu không thấy nói: “Vậy được, chỉ cần hai người không ghét bỏ hoàn cảnh nhà tôi là được.”

Cho nên cứ như vậy, xe của ba người xe chạy về phía tiểu khu của Trương Úc Giai.

11. Chương 11: Phòng Cưới (bắt Côn Trùng)

Edit: Hiên Vũ

Căn phòng Trương Úc Giai thuê là căn phòng cố định có hai phòng một phòng khách một phòng bếp một WC, mặc dù nơi này tương đối rộng rãi, nhưng hoàn cảnh tiểu khu cũng chưa ra đâu vào đâu, đơn giản là phần lớn hộ gia đình có phòng cố định đã bị phá bỏ và dời đi nơi khác, sau đó mới an trí tới đây, có một số người vẫn luôn duy trì tác phong hành động trước đây, ví như trực tiếp vứt rác từ trên lầu xuống, hoặc trong nhà có người chết liền trực tiếp hóa vàng ở trong bồn của tiểu khu, làm tiểu khu chướng khí mù mịt, thậm chí để tiết kiệm chút tiền điện, trực tiếp đốt bếp than trước cửa nhà mình.

Sau khi ba người Trương Úc Giai, Dương Duẫn Trạch, Dương Văn ăn cơm tối xong liền trở về tiểu khu kia.

Trương Úc Giai vốn định mua ít đồ ăn vặt ở siêu thị cạnh tiểu khu mang về, để ngừa bọn họ ban đêm đói bụng, huống chi còn không biết tối nay có thể ngủ yên hay không đây.

Nhưng lúc mới từ trong siêu thị đi ra, Trương Úc Giai liền phát hiện có gì đó không đúng, sao ngay cả bầu trời cũng bao phủ hắc khí, dù Trương Úc Giai cho rằng tòa tiểu khu kia là sạch sẽ nhất.

Lúc này Dương Duẫn Trạch hình như cũng phát hiện điểm này, vội vàng chạy lại hỏi: “Anh xác định trong nhà của anh có một con ác quỷ?”

Trương Úc Giai mờ mịt gật đầu, Dương Duẩn Trạch nhất thời thở dài nói: “Không xác định được, không xác định được a!”

Dương Vân hí hóp mắt nhìn hồi lâu nói: “Suốt ngày xoay người giở trò, may mà trời tối rồi, hai người phải đi đi, bản thân tôi muốn nhìn xem tên quỷ kia rốt cuộc hình dạng thế nào.”

Dương Vân dứt lời liền đi thẳng tới khu nhà của Trương Úc Giai, Trương Úc Giai ở lầu bốn, mà khi bọn họ đi ngang qua lầu hai trùng hợp có một gia đình đang hoá vàng mã, khói đen mù mịt và giấy hồ điệp làm toàn bộ cầu thang đều bị hun thành đen, khung ảnh và mấy thứ đồ cúng trên đất dưới ánh sáng leo lắt từ hai cây nến càng lộ vẻ rợn người đến cực điểm.

Trương Úc Giai và Dương Duẩn Trạch dường như là đã nhìn quen lắm rồi cứ thế đi tới, nhưng Dương Vân lại đột nhiên đuổi theo nói: “Cô gái trong tấm ảnh kia thật xinh đẹp, sao tuổi còn trẻ đã chết rồi?”

Trương Úc Giai nói theo: “Cô ấy tên Hứa Toa, là một luật sư rất xuất sắc, tôi nghe bà cụ ở cửa đối diện nói, cô ấy bị xe đụng chết, người gây tai nạn lại bỏ chạy, hiện tại chưa bắt được.”

“Vậy thật sự oan khuất. ” Dương Vân nói thầm, đi vượt qua Dương Duẩn Trạch, giống như cố ý không muốn đi phía sau.

Một lúc sau, ba người tới cửa, Trương Úc Giai nhìn Dương Duẩn Trạch và Dương Vân một cái, hít một hơi thật sâu, rồi mới lấy ra cái chìa khóa mở cửa, sau khi cửa mở cậu vẫn không có dám đi vào, ngay cả mắt cũng đóng thật chặt, Dương Duẩn Trạch cũng không tốt hơn cậu là mấy, trong tay cầm vài tờ phù, làm bộ dạng tùy thời đều phải tấn công.

Dương Vân tức giận nhìn hai người này, cảm thấy mình tại sao gặp hai cái kẻ yếu bóng vía như vậy, cho nên nhắc chân đi vào lướt một vòng rồi mới đi ra ngoài nói: “Hai người cứ trên mây đi, bên trong đồ vật dơ bẩn gì cũng không có, sạch sẽ đến mức có thể làm gương soi.”

Trương Úc Giai bị nói như thế lập tức mặt đỏ đến cổ, trong bụng đã nghĩ đến quần áo và rác rưởi bị cậu ném loạn khắp nơi, lúc này đi vào, vừa nhìn thấy nơi nơi đều sạch sẽ giống như được dọn qua, ngay cả quần lót và tất cậu nhét dưới gầm giường cũng không có, tìm tiếp thế nhưng đã được giặt qua phơi khô đặt ở trong tủ quần áo, như thế làm cậu có loại cảm giác sai trái khi còn bé.

Lúc này, Dương Vân cười đi tới, nói: “Không nghĩ tới anh Giai cũng là một người thích sạch sẽ, anh không biết anh của em lười thôi cỡ nào đâu, mẹ em thường xuyên tìm được quần lót và tất tám trăm năm không giặt của anh ấy ở dưới gầm giường và cạnh bồn cầu, lần lợi hại nhất là anh ta nhét quần áo chưa giặt lên mặc lại ba lần, loại đàn ông này em khẳng định không muốn lấy.”

Trương Úc Giai vừa nghe sự thật này, rụt rụt đầu không biết xấu hổ nhe răng nói: “đàn ông mà, lúc cần lịch sự thì vẫn phải lịch sự.”

“Cái đó đúng. ” Dương Vân vừa nói vừa lười kéo cánh tay Trương Úc Giai, sau đó tựa vào ***g ngực cậu vừa cọ cọ vừa cố ý làm nũng nói: “Anh Giai thích kiểu con gái như thế nào?”

Trương Úc Giai vừa thấy như thế, sau lưng bỗng dưng chợt lạnh, cảm giác có thứ gì đó đang theo dõi cậu, lập tức quay đầu lại nhìn thấy Dương Duẩn Trạch đang đi vào.

Dương Duẩn Trạch thấy hai người vui vẻ như vậy, cũng nhướn lông mày trêu ghẹo nói: “Tôi cũng chưa từng thấy em gái tôi dịu dàng như thế, nếu không thì hai người tối nay liền động phòng được rồi, đợi gạo sống nấu thành cơm chín, tôi lại cùng mấy người lớn trong nhà bàn bạc, bảo đảm một đường qua cửa.”

Nhưng lời vừa nói ra, một trận gió lạnh khó hiểu xoáy hai vòng trong phòng, trực tiếp làm khung ảnh trên đầu giường Trương Úc Giai đều thổi rớt xuống, lúc này lại đột nhiên ngừng.

Hành động bất ngờ như vậy khiến ba người trong phòng không khỏi nhìn nhau một hồi, cũng cảm thấy phía sau có gì đó, mấy người toàn thân khê run rẩy, lúc này Dương Vân chưa phát hiện điều gì lại nhích gần đến bên người Trương Úc Giai, nhưng như thế càng làm tăng thêm cảm giác lạnh lẽo.

Một lát sau Trương Úc Giai và Dương Vân ngồi ở trên ghế sa lon vừa ăn vặt vừa xem TV, Dương Duẩn Trạch không biết lúc nào đã dán bùa màu vàng lên khắp tường, sau đó bày hai cái bát ở giữa phòng khác, một trong đó đựng tràn đầy gạo, bên trong cái bát còn lại là nửa bát nước, lại không biết từ nơi nào mọc ra

một thanh kiếm gỗ nhỏ dài một tấc, một bên dùng kiếm gỗ xới gạo, một bên đốt lá bùa dính nước, trong miệng lẩm bẩm nói: “Nhật xuất đông phương, hách hách hỏa quang. Lục tuất thần phù, cấp giá vân chương. Thừa vân hạ hàng, trăm tà trừ ương. Thiên thần trợ ngã, vạn hồn tiêu vong...” (Mặt trời mọc hướng đông, ánh sáng chói lọi. Sáu tuất thần phù, khăn cấp cưỡi mây đệ trình. Cưỡi mây hạ xuống, chém tà trừ ương. Thiên thần giúp ta, vạn hồn tiêu vong...)

Dương Vân đối với điều này dường như nhìn quen lắm rồi, ngoại trừ thỉnh thoảng liếc mắt nhìn về phía này, cô nên làm gì vẫn là làm đó, ngược lại Trương Úc Giai cảm thấy tổng thể này của hắn rất thú vị, cảnh tượng lá bùa kia treo ở giữa không trung tự cháy sẽ làm cho cậu kinh hãi thật lâu, sau lại nhìn kiếm gỗ xẹt qua không trung, những thứ lá bùa thể nhưng mất trọng lực tung bay theo hàng, cuối cùng xếp thành một phù lệnh kỳ quái, cứ như vậy lẳng lặng lay động giữa không trung, giống như có nhựa cao su dính ở đầu đó, làm cậu thổn thức.

Đại khái sau nửa giờ, Dương Duẩn Trạch cuối cùng cũng ngừng, nhưng nhìn dáng vẻ của gã giống như mới vừa chạy xong năm mươi nghìn mét, cả người mồ hôi đầm đìa, hốc mắt vừa hồng vừa sưng, miệng cổ hết sức nói một câu gã muốn đi dội chút nước lạnh, sau đó đi về phía phòng tắm.

Trương Úc Giai nghe người ta nói qua, làm những thứ như vậy rất tiêu hao pháp lực, nhưng không biết còn phải tiêu hao thể lực.

Một lát sau gã từ phòng tắm đi ra ngoài, Trương Úc Giai liền hỏi: “cậu có thể nói cho tôi, trên cái thế giới này tại sao có quỷ không? Trước đó tôi chẳng bao giờ gặp phải thậm chí cũng không tin.”

Dương Duẩn Trạch vừa lau tóc vừa nói: “Quỷ và nhân loại là loại tồn tại không thể phân biệt, mọi người nói bọn họ gặp được quỷ, thật ra thì có thể nói thành đó là số mệnh của bọn họ định trước, số mệnh là thiên định, cuộc đời này có gặp quỷ hay không, hoặc là do ai tới thay đổi số mệnh của người, đây đều là nhất định trong cuộc đời, thiện ác luân thường, chẳng qua không phải là nhất định mà thôi.”

“Thật thâm ảo!” Trương Úc Giai khịt mũi, lại không phải không thừa nhận ý nghĩa trong đó, vào tiếp tục hỏi, “Vậy, nếu như là đã định trước trong đời tôi, tôi nhất định chạy không thoát sao?”

Dương Vân đột nhiên chen miệng nói: “Cái gì là đã định trước trong số mệnh a, vận mệnh nắm trong tay mình, khắc họa nó như thế nào là chuyện của mình.”

Dương Duẩn Trạch cười, đối với người chủ nghĩa vô thần như Dương Vân, có lẽ là người trong mệnh không có chuyện ma quỷ này nhất, gã cũng không có cách nào làm cho cô tin tưởng, cho nên chỉ có thể cười một tiếng bỏ qua mà tiếp tục nói với Trương Úc Giai: “Trốn là lẩn tránh, nhưng kết quả lại là giống nhau, chẳng qua quá trình thay đổi mà thôi, dựa theo sư phụ tôi nói, anh còn sống chính là dựa vào tên quỷ kia, nếu như anh muốn sống, anh nhất định phải chung sống hòa hợp với hắn, đây là số mệnh.”

“Vậy hắn đâu? Tại sao hắn vô duyên vô cớ muốn tới cứu tôi?”

“Trên cái thế giới này không có chuyện gì là vô duyên vô cớ, có quả liền có nhân, chuyện đã từng xảy ra không thể nào quên mất, anh chỉ là không nghĩ ra mà thôi.”

“Vậy lúc nào bọn họ mới rời đi?”

“Quỷ chia làm hai loại, một loại sinhra nhờ chấp niệm, loại còn lại sinh ra nhờ oán niệm, vì quỷ sinh ra nhờ oán niệm chỉ cần đạt thành nguyện vọng của nó thì nó sẽ tiêu tán hoặc vào âm phủ, sau đó luận công đức thiện ác tiến vào luân hồi hoặc là đánh vào Địa Ngục, mà quỷ sinh ra bởi chấp niệm thì không dễ dàng rời đi như vậy, chấp niệm sâu nặng nói không chừng sẽ trở thành ác linh, sau đó không bị khống chế nguy hại nhân gian, chấp niệm nhẹ, theo thời gian trôi qua, bọn họ liền quên mất mục đích tồn tại của chính mình, liền chỉ có thể du dương không ngừng.”

“Vậy, nếu tôi đạt thành nguyện vọng của bọn họ, bọn họ có thể rời đi không?”

“quỷ sinh ra bởi oán niệm, có, nhưng quỷ sinh ra bởi chấp niệm cũng không đơn giản như vậy, anh suy nghĩ một chút, Quỷ Hồn là một loại ý thức tồn tại độc lập thoát khỏi dương gian và âm phủ, là thứ dương gian và âm phủ đều không thể tiếp nhận, bọn họ tồn tại chỉ dựa vào một tia chấp niệm, rất không dễ dàng, kì thực quỷ hồn dựa vào chấp niệm để sống cũng không có ác ý gì, chẳng qua là anh bóp méo ý tứ của hắn mà thôi.”

Trương Úc Giai nghe lời này trong lòng không khỏi một trận thê lương, hồi lâu cậu mới vô lực nói: “Vậy tại sao hần không nói ra?”

“Bởi vì anh không hỏi a, quý chắc không biết chủ động nói ra.”

“Vậy nó không thể nào cứ đi theo tôi cả đời chứ?”

“Cái này cũng nói không được, có một con quý theo sư phụ ta cả đời, từ lúc lão còn nhỏ đã đi theo.”

“A? Vậy còn không bị hù chết?”

“Thời gian dài liền tốt thôi...”

“Vậy con quý đi theo sư phụ cậu đâu?”

“Đừng nhắc tới cái này!”

“Tại sao?”

“...”

Mấy người vừa trò chuyện một lúc liền từng người đi ngủ, Dương Vân ở một gian khác trong phòng khách, Dương Duẩn Trạch và Trương Úc Giai vẫn là ngủ tại gian phòng lúc đầu.

Trương Úc Giai vì câu nói kia của Dương Duẩn Trạch mà một lúc lâu cũng không thể đi vào giấc mộng, cậu luôn hồi tưởng đến đoạn ký ức trên quý cuối cùng bị chính mình phong kín thể nên tạo thành kết cục hôm nay, nhưng là chỉ nghĩ đến nửa đêm, vẫn không có kết quả, sau lại vô thức tiến vào mộng đẹp, rồi lại bị nghẹn tiểu làm tỉnh, cho nên không thể không hí hửng đi tới phòng vệ sinh, nhưng đến lúc cậu đi tiểu xong từ phòng vệ sinh đi ra lại phát hiện, phòng khách biến dạng.

Nhìn qua nơi này giống như một cung điện lớn, hai bên bày biện ngay ngắn ghế tựa bọc lụa trắng, trên ghế tựa đều ghim nửa vòng tròn hoa màu trắng, đối diện ở tận cuối chính là cổng hoa hình vòm màu trắng xanh xen kẽ, một tấm thảm hồng trải từ dưới chân Trương Úc Giai đến gần cổng hoa, phía trên thảm rải đầy hoa hồng, nếu không phải khắp nơi trong cung điện này treo lụa trắng và đèn cung đình lửa màu lam, cậu thật sự cho là mình đi vào một lễ đường kết hôn.

12. Chương 12: Tỳ Hưu

Edit : Hiền Vũ

Mới đầu Trương Úc Giai cho là mình hoa mắt, liền nhắm mắt lại đồng thời lui về phía sau hai bước đóng cửa lại, sau đó lại mở mắt ra...

Quả nhiên lúc này lại thay đổi, nhưng không phải là biến trở về phòng khách, mà là biến thành nơi mãnh quý tụ tập, du hồn sắc mặt xanh hồng mang theo rằng qua lại phiêu đảng khắp phòng, bọn họ ghé tai thì thầm bàn tán về cái gì, phân không rõ nhiều hay ít, một đám mặt mũi dữ tợn giống như muốn nuốt người, một trận chột âm phong đánh tới, lạnh lẽo thâm nhập vào xương tủy, làm Trương Úc Giai bị lạnh mà tỉnh hần, sau đó cánh cửa đóng lại.

Cậu gần như run rẩy không thở nổi, tựa lưng ở trên cửa cố gắng há to mồm, cố gắng muốn tìm biện pháp kêu Dương Duẩn Trạch ở sát vách đến, nhưng lúc này cậu mới phát hiện mình ngay cả nói cũng không được thì đừng nói là kêu to, thật vất vả chuyển thân qua bồn rửa tay, sau đó cầm nước, vừa cố gắng trấn định, vừa kiểm tra lại cửa kia có khóa hay không, cuối cùng mò tới một vật cứng trong túi áo, trong bụng mừng rỡ, móc ra nhìn quả nhiên là điện thoại di động, cho nên lập tức bấm số của Dương Duẩn Trạch, không đợi gã nói đã quát: “Cứu mạng a, tôi, sắp bị quý ăn, cả phòng quý a, a, mau tới cứu... Tôi ...”

Kết quả lời còn chưa nói hết, liền phát hiện trong gương thêm một người, giờ phút này đang lẳng lặng nhìn cậu, vẫn là đôi con ngươi xanh thẳm, nhưng lại có sự bình tĩnh không giống ngày thường, nhiều thêm sự vui sướng không thể che dấu, hần lại mặc một tây trang trắng trong suốt, thắt cà vạt trắng, tương đối trang trọng.

“Người, người muốn làm gì? ” Trương Úc Giai lập tức xoay người nhìn về phía hắn, điện thoại di động lại trượt vào ao nước, khi cậu rửa mặt vật trang sức Mc Dull màu hồng mềm mại đang đưa mấy cái rồi rơi xuống nước, nhưng cậu cũng bất chấp điện thoại rớt xuống ao, chỉ chống hai tay chống bên bờ ao nước, để bản thân không đến mức cứ như vậy ngã xuống, bởi vì trải qua khiếp sợ như vậy, chân cậu đã sớm không nghe sai khiến.

“Hôm nay là ngày vui của chúng ta, tất cả mọi người tới, chỉ còn đợi em đây! ” người đàn ông nói tự nhiên, đi về phía Trương Úc Giai, chuẩn bị dắt cậu cùng đi ra ngoài.

Nhưng Trương Úc Giai lại lập tức nhảy ra một tay chỉ vào hắn nói: “Người, người đừng tới đây a, người tới đây ta liền đập đầu vào tường.”

Người đàn ông dừng bước, vui sướng trong mắt tức khắc biến mất sạch sẽ, thay vào đó chính là màu xanh thăm thẳm bối rối.

Trương Úc Giai nhìn không được, gần như là năn nỉ nói: “Người đừng thần kinh nữa, người nói chúng ta một người một quỷ kết hôn cái gì? Chúng ta căn bản là âm dương xa cách! Âm dương xa cách người hiểu không?”

“Ta sẽ bảo vệ em, cho em mọi thứ em nên có, ta sẽ cho em hạnh phúc. ” hắn nói nhẹ nhàng thoải mái, nhưng từng chữ đều giống như bay vào trong lòng, sau đó rơi xuống, in dấu, hơn nữa còn khắc sâu.

“Tại sao người bảo vệ ta a? ” Trương Úc Giai căng thẳng hỏi, nhưng trong nháy mắt nghĩ hắn là quỷ, bèn tiếp tục nói: “Cho dù, cho dù người có thể hù chết người, nhưng có người dám chứng hôn cho người không?”

“Bên ngoài đều là người chứng hôn, bọn họ còn có sức thuyết phục hơn người dương gian .”

“Những thứ kia là người sao? Coi như là người, có giấy đăng ký kết hôn không?”

“Giấy đăng ký kết hôn chẳng qua chỉ là một trang giấy, nếu em thích, ta đem âm phủ dương gian đều đưa cho em.”

“ĐCM! Kia được luật pháp bảo vệ không?”

“Về phần luật pháp, ta nghĩ đây chẳng qua là trói buộc của người dương gian người.”

“Nhưng chúng ta đều là nam!”

“Chỉ cần trong lòng chúng ta có đối phương là được .”

“Nhưng ta không thích người. ” Trương Úc Giai nói hết sức kiên định.

“Không, em yêu ta, chẳng qua em quên mà thôi.”

“Chúng ta làm sao quên ? Ta căn bản không nhận ra người, thậm chí ngay cả tên của người ta cũng không biết, mặc dù những điều này cũng không trọng yếu...”

”

“Ta là Trương Úc Lê.”

“ ... ”

Ba chữ kia khiến tâm Trương Úc Giai chợt co thắt, đau đến mức cậu cả người run rẩy, trợn to mắt nhìn cậu bé khi còn nhỏ mình thương đến tận xương tủy, hôm nay đã biến thành bộ dáng này, kì thực cậu đã sớm đoán được, chỉ là một mực không muốn thừa nhận, A Lê hắn làm sao lại thay đổi? !

“A Lê...” đang lúc Trương Úc Giai im lặng nhắc, con người màu lam xa lạ mà quen thuộc kia, nốt ruồi đỏ tươi kia, trừ A Lê còn có thể là ai?

Nhưng cậu mới nhớ tới, bản thân đã đồng ý với hắn, kể từ khi bọn họ quen biết nhau, hắn vẫn không ngừng hỏi cậu cùng một cái vấn đề: “Cậu sẽ vĩnh viễn thích tớ chứ? ”

Trương Úc Lê gần như nói ra cùng tiếng lòng của cậu.

Mà cậu cũng chưa từng ngừng trả lời: “Tớ thích cậu, mãi mãi. ” Trương Úc Giai cho tới bây giờ chưa từng nghĩ qua tại sao mình có thể bật thốt lên như vậy, tựa như lại nhớ tới bờ sông trải đầy cỏ lau, cậu vẫn không kèm chế được.

“Nhìn, lòng của em đã đáp ứng ta. ” Trương Úc Lê vừa nói, vừa vươn tay ôm cậu vào trong ngực, cái ôm áp giống như băng lạnh ngàn năm, làm Trương Úc Giai đông lạnh sắp bất tỉnh.

Đúng lúc này cửa bị người đập xuống, sau đó không đợi hoàn hồn đã thấy Dương Duẫn Trạch ở cửa quát to: “Ác quỷ, đừng vội quấy phá.”

Tiếng nói của gã suy yếu, lúc này từ trong túi quần móc ra một lá bùa, sau đó trong miệng đọc lớn: “Bách thần hợp hội, cố thân thủ quan, địa hộ bế tắc, tử vong bất thiên, kiểm khí cửu huyền...” (Trăm thần hợp tụ, vững chắc thân thể coi giữ cửa ngõ, nơi nhà đóng kín, tử vong không nhiều, kiểm chế hơi thở cửu huyền...) chú văn từ lá bùa kia, thẳng hướng bay tới Trương Úc Lê, đợi tới gần người hấn, những ký hiệu màu đỏ kỳ quái vẽ bên trên đột nhiên giống như có sự sống, phát ra ánh sáng màu đỏ, rồi khỏi giấy quanh quẩn trên không trung, sau dần dần càng tiến càng nhanh, đồng phát ra tiếng rít chói tai, cuối cùng chỉ trong chớp mắt toàn bộ gắn vào thân thể Trương Úc Lê.

Trương Úc Giai kinh ngạc nhìn một màn này, trên người bị lạnh lẽo bao quanh cũng không giảm bớt, trong bụng đã nghĩ đến hậu quả của việc chọc giận hấn như thế, nhưng hậu quả này cậu không dám tưởng tượng, lúc này đột nhiên vang lên một tiếng hét điên cuồng đủ để rung động thiên địa, ngay sau đó ngay cả mặt kính trên ao nước và gạch trên đất đều rách ra, ánh đèn trên đầu lúc tắt lúc sáng, đặc biệt tô đậm tức giận quỷ dị như thế.

Kì thực, cậu muốn cho Dương Duẫn Trạch nhanh chóng tìm một chỗ chui vào, dù sao A Lê sẽ không làm hại cậu, nhưng Dương Duẫn Trạch giống như là gặp ma, thấy chút phù kia căn bản không dùng được với Trương Úc Lê, gã vội vàng không biết từ trong cái túi nào lấy ra một thanh kiếm gỗ, tiếp theo vừa niệm chú vừa thổi phù, không ngừng vẽ ký hiệu kỳ quái phức tạp lên mặt đất.

Trương Úc Giai lúc đó đã bị dọa một thân mồ hôi lạnh, trong lòng cậu biết những thủ đoạn kia của Dương Duẫn Trạch, nghĩ thầm người ngay cả một cái phù cấp cấp như luật lệnh cũng có thể vẽ sai, có thể lợi hại đến đâu? Chỉ hy vọng Trương Úc Lê có thể không so đo là tốt rồi, cho nên lúc này dè dặt nhìn người trước mặt, chỉ thấy gã cũng kinh ngạc nhìn cậu, một mình bận rộn, trên mặt không một tia hoảng sợ nhưng lại tỏ vẻ hết cách.

Mà khi Dương Duẫn Trạch vẽ xong trận pháp kia, gã vừa mệt mỏi đầu đầy mồ hôi, Trương Úc Giai cho là gã thấy Trương Úc Lê không có động tĩnh thì ngừng một lát, chẳng ngờ gã trực tiếp ngồi trên trận kia, sau đó hai tay nâng trước ngực, nhắm chặt hai mắt, chú viết: “Thái thượng động minh, phi cảnh cửu thiên, kết tinh ngưng khí, hóa khí biến thần, tứ mệnh hỗn hợp, tán hình ức phân, thiên thừa hỏa giáp, vạn kỳ dương phan.”

Một câu vừa dứt, trận pháp trên mặt đất vốn không nhìn thấy hình dạng lại đột nhiên nổi kim quang lộ rõ, một đám ký tự kỳ quái đứng lên, tầng tầng lớp lớp vây quanh Dương Duẫn Trạch, không biết Trương Úc Giai lỗi giác hay là hoa mắt, những ký tự kỳ quái kia lại biến thành một đám hình người, bọn họ tay nắm tay hát ca, chuẩn xác mà nói là niệm phù chú.

Những phù chú này giống như là tâm chú, nghe không rõ bên trong đọc cái gì, nhưng cảm giác giống như sâu nhỏ bò trong thân thể, ngay cả Trương Úc Giai cũng cảm giác không thoải mái.

Trương Úc Lê mới đầu dường như cũng không để trong lòng, nhưng không biết là phù chú kia nổi lên tác dụng hay là hấn không nhìn được, sắc mặt đột nhiên khó coi, ngay cả tay ôm Trương Úc Giai cũng rời lỏng, mà khi Trương Úc Giai chuẩn bị hỏi một vài điều, lại nhìn thấy đám người nhỏ bé màu vàng tay nắm tay hướng về nơi này, sau đó làm thành một vòng tròn quanh Trương Úc Giai và Trương Úc Lê.

Đám người nhỏ bé cứ như vậy qua lại tiêu sái, hát ca, hình như rất sung sướng, nhưng theo thời gian kéo dài, bọn họ bắt đầu từ từ trở nên to lớn, mà trong quá trình bọn họ trở nên to lớn, tiếng niệm phù kia cũng càng lúc càng lớn, Trương Úc Giai rõ ràng cảm giác được một loại bị đè nén, giống như bị tha đi vào, Trương Úc Giai muốn hỏi Dương Duẫn Trạch rốt cuộc đang chơi trò gì, đừng vẽ sai phù, cuối cùng ngay cả cậu, người sống này cũng cho những lũ nhân nhỏ bé kia kéo vào.

Nhưng, những lời này Trương Úc Giai chưa kịp hỏi, đã bị hành động của người trước mắt dọa .

Chỉ thấy một con thú giống như sư tử lớn màu đỏ thắm mở cái miệng to như chậu máu tách ra từ thân thể hần, sau đó lấy khí thể sét đánh không kịp bưng tai nuốt hết đám người nhỏ bé kia, trong chớp mắt lại biến mất ở phía sau hần, tốc độ kia giống như là ảo cảm giác, lại cảm thấy bọn họ vốn là một thể.

Nhưng Dương Duẩn Trạch cũng không có bình tĩnh như Trương Úc Giai, đám người vàng nho nhỏ kia là bù nhìn gã dùng máu trong tim nuôi, giống như con của gã, là thứ thiết yếu cho từng đại sự, hôm nay gã còn chưa gỡ hết tài nghệ của mình ra, con của gã đã bị hung thú của tên quỷ này ăn thịt, gã thật là tâm như tro tàn, mà xem động vật đầu rồng, thân ngựa, chân lân, nếu không đoán sai, hần là Tỳ Hưu đi! Trong truyền thuyết thì hình như chỉ có cấp bậc Quỷ Vương trở lên mới có loại hung thú tọa kỵ này, ngay cả Diêu Mạnh Đạt cũng chưa từng nhìn thấy nó, thế mà gã lại được hần cho nhìn, trong lúc nhất thời thật là buồn vui lẫn lộn, tư tưởng muốn chết cũng có.

Mà lúc này, Trương Úc Lê hình như lại khôi phục bình tĩnh, một tay bắt trở lại Trương Úc Giai vừa mới chuẩn bị chạy trốn, cũng nhìn về phía Dương Duẩn Trạch, nói: “Ta là nể mặt người mới không động đến hần.”

“Đa tạ! ” một cái thanh âm từ trong gió truyền đến, Trương Úc Giai có thể cảm giác rõ ràng được một bóng người như ẩn như hiện bên cạnh Dương Duẩn Trạch, chẳng qua bản thân Dương Duẩn Trạch lại giống như không nghe thấy gì, vẫn gục trên mặt đất, nện xuống đất, cúi đầu khóc.

13. Chương 13: Hôn Lễ

Edit: Hiên Vũ

Trong loạt tiếng vỗ tay mở màn, sỗ dĩ nói mở màn, chính là vì Trương Úc Giai cảm thấy hiện tại mọi thứ đã thấy chỉ như một giấc mộng, bởi chỉ có trong mộng mới có thể ngăn ngở không thực tế như vậy, cũng chỉ có trong mộng mới không thêm nghĩ tới bắt đầu và tiếp diễn, hơn nữa chỉ có trong mộng mới cảm thấy tất cả những thứ không bình thường đều coi như bình thường.

Trương Úc Giai bị Trương Úc Lê nửa tha nửa ôm đi qua thảm đỏ, không phải cậu quái đản, mà là người ngồi hai bên tại vị trí khách quý kia ? khiến lá gan của cậu hôm nay hoàn toàn bị nhéo rồi nhéo, xoa rồi xoa.

Những người ngồi ở hàng trước còn có thể nhìn một chút, dù sao màu da cũng không phải vấn đề, mọi người đều chấp nhận màu xanh, hồng, tím, Trương Úc Giai cũng không kì thị chủng tộc, thêm nữa mặt mũi như vậy cũng không phải vấn đề, răng dài một chút hoặc lỗ tai lớn hơi lớn, thì cũng là thứ mọi người chấp nhận, nhưng một số người ngồi ở hàng sau vừa móc con người vừa nhai đầu ngón tay của mình, Trương Úc Giai không thể giải thích được, chẳng lẽ những kẻ này không ghê tởm người khác có thể chết sao?

Nhưng kinh điển nhất là mấy đứa nhỏ đi theo ngồi sau mấy người kia, mặc dù cũng là một thân trang phục lộng lẫy, nhưng trên mặt đều là ngàn vết lở loét, kinh dị nhất chính là cô bé gần cậu nhất, tóc của nó màu vàng, nhưng không có mắt, hai cái lỗ thủng đen ngòm, nó hình như rất buồn rầu, bởi vì chỗ lỗ thủng kia không ngừng chảy ra máu loãng, cần phải không ngừng lau, như vậy mới có thể giữ được khuôn mặt sạch sẽ, nhưng chiếc quần lụa nhỏ màu trắng kia lại bị lau đỏ một bên, rất gây chú ý.

Lúc này, nó cảm thấy Trương Úc Giai đang nhìn nó, cho nên nó lập tức ngẩng đầu hướng về phía cậu mỉm cười, vì thế Trương Úc Giai thiếu chút nữa bất tỉnh, lại bị Trương Úc Lê xoay người trừng mắt nhìn, cô bé uất ức cúi đầu, phúi phúi máu loãng trên người, trong khoảnh khắc chiếc quần kia liền biến thành màu trắng tuyết.

Trương Úc Giai giờ phút này đã thành một bãi bùn nhão, cậu đã không còn thừa lá gan nhìn chỗ khác, chỉ có thể làm cho ánh mắt của cậu rơi trên người Trương Úc Lê ở bên cạnh, hần vĩnh viễn là bộ dạng đứng đưng bình tĩnh, nhưng cũng nói thêm, hần hôm nay thật đúng khác ngày thường, toàn bộ hành trình đều gương khoe miệng, cho nên con người xanh thắm kia đã thành bán nguyệt, không được đẹp mắt lắm.

Một lúc sau, đợi hai người đi hết thảm đỏ dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Trương Úc Giai đột nhiên ý thức được một vấn đề nghiêm trọng, bản thân thật giống như mặc một bộ đồ ngủ thô lưu manh, lúc mới

vừa xì xì (âm thanh khi đi wc) vì chưa kịp khép áo lại nên ngay cả nút áo cũng không cài, vì vậy quần sịp chuột Mickey cứ như vậy hiện ra rục rờ hoa lệ, trong lúc nhất thời, Trương Úc Giai ước gì chui xuống đất trốn.

Lúc này, đột nhiên vật mềm thấm lạnh đặt bên tai của cậu, không đợi cậu tìm tòi nghiên cứu, đã nghe một âm thanh cực kỳ dịu dàng: “Có ta, đừng sợ.”

Lời này vừa nói ra liền từ bên tai Trương Úc Giai truyền thẳng vào đáy lòng của cậu, tựa như tiêm một loại thuốc an tâm, cậu bình tĩnh một cách khó hiểu, sau đó yên lặng cài lại mấy cái nút bên cạnh quần sịp.

Bộ dạng người chủ trì hôn lễ căn bản coi như là giống người, trừ một đôi tay là xương trắng úng nước, gã coi như là giống một người chủ trì chính quy, mặc một bộ tây trang màu đen, mở miệng chính là lời đạo đầu quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, trong lời nói mang theo khôi hài, câu chú hài hước vô tận, là khẩn trương và sợ hãi ban đầu của Trương Úc Giai cũng theo đó tản ra, nhưng kỳ quái chính là những kẻ ngồi dưới kia lại có thể nghe hiểu được hài hước thuộc về nhân loại này.

Một lúc sau, hình như bầu không khí hài hòa rồi, chính là đến lúc trao đổi nhẫn, Trương Úc Giai lại cảm thấy khó khăn, nghĩ cậu chỉ đi tiểu, đột nhiên bị kéo tới kết hôn, lại mang theo nhẫn thì kỳ quái rồi.

Mà người chủ trì kia lại như hiểu rõ chuyện trước đó, không đợi Trương Úc Giai nói chuyện này ra khỏi miệng, gã đã cười nói: “tất cả người ở chỗ ta cử hành hôn lễ, nhất định phải lấy vật quan trọng làm nhẫn, nếu chị dâu không lấy ra, thì chúng ta dùng quy định thay thế, nhưng chị dâu nhất định phải trả lời ta vài vấn đề, coi như thay thế.”

Trương Úc Giai vừa nghe, cả người nổi da gà, thế mà gọi cậu là chị dâu, chẳng lẽ cậu thụ rõ ràng như vậy? Đáng ghét nhất chính là, Trương Úc Lê bên cạnh hiển nhiên cũng giật mình vì các xưng hô này, nhưng hẳn hình như không phát hiện Trương Úc Giai khó chịu, chớp chớp đôi mắt màu lam ra vẻ vô tội, thế cho nên Trương Úc Giai tức giận cho rằng đây chính lối thoát nhiều cửa, cố ý bối mớ, nhưng hôm nay cậu là người đang trên thớt, chỉ có thể để cho người làm thịt, cho nên cậu không thể làm gì khác hơn là bĩu môi gật đầu.

“Tốt lắm. ” người trên bục vì thế cao hứng không thôi, lập tức mở miệng hỏi: “Chị dâu thường ở phía trên hay là phía dưới?”

Trương Úc Giai sững sốt, mặt lập tức hồng đến cổ, không tự chủ nhìn Trương Úc Lê một cái, thế mà hẳn lại kéo đôi mắt màu lam có thể gây chết người không đèn mạng nhìn chằm chằm cậu.

“Ở phía trên. ” Trương Úc Giai trả lời có tính báo thù, trời mới biết mùi vị bị đè khó chịu đến cỡ nào.

Mà lời vừa nói ra, vị trí khách quý phía sau thốn thụt một hồi.

“Chị dâu thích nửa người trên hay là nửa người dưới.”

“Nửa người dưới. ” Trương Úc Giai không thêm nghĩ.

“Tại sao?”

“Không có tại sao!”

“Vậy thì tại sao?”

“Người thật nhàm chán.”

“Chị dâu sẽ sinh mấy đứa nhỏ?”

“Sao? ... “Trương Úc Giai dùng ánh mắt chất vấn trừng mắt liếc gã đàn ông trên bục .

Người chủ trì híp mắt, run run đôi tay xương khô một lần nữa xác nhận nói: “Anh trai nói sẽ sinh ba đứa, nhưng xã hội hiện nay đều sợ sinh con, cho nên ta cảm thấy chị dâu nhiều nhất sẽ sinh hai đứa.”

Trương Úc Giai cũng dùng ánh mắt nghi vấn như vậy chuyển qua Trương Úc Lê, kết quả Trương Úc Lê khá nghiêm túc gật đầu nói: “Vậy thì sinh hai đứa đi, sinh ba quá cực khổ.”

“Được rồi, nếu anh trai đã xác định, vậy thì hai đứa đi, đến lúc đó thay đổi ý kiến thì nói với ta một tiếng. ” người chủ trì tương đối bình tĩnh, sau đó dùng bàn tay xương cốt kia cầm một cái bút viết lên giấy, giống

như là ghi chép, Trương Úc Giai nhìn hồi lâu cũng không nhìn thấy gã viết ra một chữ, nhưng tiếng sần sần phát ra lúc bút và giấy ma sát lại khiến cậu cảm thấy tương đối trang trọng, giống như viết lên xương cốt của cậu, cuối cùng thấy gã cười nói: “Vấn đề kết thúc, mời trao đổi nhẫn đi!”

“Nhẫn ở đâu vậy? “Trương Úc Giai mở tay mình ra tỏ vẻ bất đắc dĩ, đây không phải là dọa người sao.

Người chủ trì lập tức sầm lông mày nói: “Nhẫn không phải là từ trong túi lấy ra?”

Trương Úc Giai nửa tin nửa ngờ chuẩn bị với tay vào túi áo, nhưng bộ đồ ngủ đại bạch thổ của cậu căn bản không có miệng túi, đang muốn nổi điên, đột nhiên cảm giác bên trong túi quần sịp dán chặt vào mình chợt lạnh, cho nên tâm Trương Úc Giai cũng theo đó gào thét gào thét, trời mới biết trước mặt nhiều người như vậy móc nhẫn ra khó khăn đến cỡ nào.

“Chị dâu, thời gian của ta rất gấp đó, người hãy mau lấy nhẫn ra đi! ” người chủ trì cười mỉa nói.

Trương Úc Giai mạnh mẽ trừng gã, một hồi lâu không có kết quả, chỉ có thể lấy tốc độ nhanh nhất vươn tay vào nơi đó lấy thứ nhỏ bé kia ra.

Mà đến lúc cậu lấy nhẫn từ trong túi quần ra, trong bụng phỉ nhổ thật lâu, đó là một chiếc nhẫn khảm đá màu đỏ, hiện tại có tên đàn ông nào đeo hồng ngọc? Không lẽ ngay cả Trương Úc Lê cũng cho cậu loại đồ chơi trẻ con này sao?

Cậu nghĩ như vậy, Trươngg Úc Lê đã kéo tay trái của cậu qua, sau đó nhẹ nhàng đỡ lấy ngón áp út của cậu, nhanh chóng đeo nhẫn vào ngón tay của cậu .

Đây là một chiếc nhẫn kim cương màu lam, kim cương màu lam trên mặt nhẫn ước chừng khoảng mười cara, toàn thân Trương Úc Giai co rút có chút kích động, dù sao thứ này tối thiểu cũng tốn không ít tiền, sau này nếu chiến tranh hoặc tận thế, cậu có lấy cái này ra, sau đó làm địa chủ một phương, Trương Úc Giai càng nghĩ càng kích động, trong bụng cảm giác màu sắc kia rất hợp, tựa như, tựa như ánh mắt của hắn...

Nghĩ đến vấn đề này, Trương Úc Giai không khỏi giật mình, lập tức ngừng đầu, chỉ thấy Trương Úc Lê đang nhìn cậu, ánh mắt giống như kim cương màu lam rất nghiêm túc, tựa như đang nhìn lên bực phát thề, ngay cả Trương Úc Giai cũng không dám nhìn.

Lúc này, người chủ trì kia lại nói: “Mời cô dâu đeo nhẫn cho chú rể.”

Trương Úc Giai lúc này một lần nữa bỏ chiếc nhẫn trong tay ra, làm sao cũng cảm thấy khó khăn, nhưng cũng không cần biết nhiều như vậy, chỉ đem bàn tay trắng như tuyết của Trương Úc Lê kéo tới sau đó đeo vào ngón áp út của hắn.

Nhưng chiếc nhẫn mới vừa đeo lên tay của hắn, ngực Trương Úc Giai không hề báo trước chợt co rút đau đớn, tiếp theo toàn thân vô lực té xuống...

Cho là cậu sẽ ngã rất thảm, nhưng một cái ôm lạnh lẽo đã bao lấy cậu, rất nhanh liền nghe một tiếng nói giống như từ thiên đường truyền tới: “Hiện tại, chú rể có thể hôn cô dâu.”

Trương Úc Giai hoàn toàn nói không ra lời, lúc đó đã bị một đôi môi mềm mại ướm át lấp kín, nếu cậu không cảm giác sai..., đôi môi này không lạnh lẽo như trong trí nhớ.

14. Chương 14: Khỏi Thệt

Edit: Hiền Vũ

Lúc Trương Úc Giai thần trí rõ ràng thì phát hiện mình đã đi trên con đường đá xanh rồi, bầu trời vẫn rất tối như cũ, nhưng lại làm nổi bật lên sắc hoa đỏ tươi hai bên đường, ánh đỏ từng trận tản ra, mơ hồ từ dưới chân đi thẳng đến điểm cuối làm cho người ta cảm thấy đây là một con đường dài đi không tới tận cùng.

Trương Úc Giai từng thấy qua đóa hoa như vậy, nó tên là hoa mạn châu sa, cũng chính là hoa bỉ ngạn hoa lá vĩnh viễn không gặp nhau, đỏ như lửa, tươi đẹp như sa (chu sa), truyền thuyết nói nở bên cạnh hoàng tuyền lộ và bờ sông Vong Xuyên, vì luôn gắn liền với âm ty và địa ngục cho nên mỗi lần nhắc tới tên của nó đều khiến người ta nổi lên cảm giác đau thương.

“Anh muốn đưa tôi đi đâu? ” Trương Úc Giai vẫn vô lực như cũ, toàn thân không ngừng co rút, tuy nói dùng hai chân của cậu đi đường này, nhưng cậu từ đầu đến cuối dựa vào ngực Trương Úc Lê, gần như hơn nửa thân thể đều được hấn đỡ, giờ phút này Trương Úc Giai đang ở ngang ***g ngực của hấn, cảm giác mập mờ nói không ra lời.

Trương Úc Lê cũng không trả lời vấn đề của Trương Úc Giai, chỉ xiết chặt của cậu hết sức chuyên chú nhìn về con đường phía trước, nghiêm túc mà trang trọng, giống như lúc này mới coi như thật sự đi trên thảm đỏ.

Trương Úc Giai thấy hấn không đáp, liền không nói lời nào, sau đó nâng đầu đến ngang ngực của hấn, nhắm mắt lại, lẳng lặng để hấn cứ như vậy nâng cậu đi, giống như giao cả đời ho hấn.

Một lúc lâu, Trương Úc Giai nghe thấy tiếng tí tách từ bên cạnh truyền đến, giống như tiếng gió, hoặc như có người đang nói chuyện, liền không tự chủ mở mắt, cho nên một hình ảnh giống như ảnh 3D sống động xuất hiện trước mắt của cậu, nhân vật trên hình y như thật, nếu không phải bối cảnh kia quá mức cũ kỹ, cậu cũng có thể tin là thật.

Đây là một phụ nữ có thai chờ sinh, giờ phút này cô đang ngồi trên ghế mây trong sân đan một chiếc áo ba lỗ nhỏ màu hồng, rõ ràng là cô chuẩn bị cho đứa nhỏ trong bụng.

Bộ dạng người phụ nữ rất dễ nhìn, mặt mày thanh tú, môi hồng răng trắng, cho dù là bối cảnh thời đại mười năm, mặc một cái áo sơ mi trắng kẻ ô đen, cũng có vẻ rất phát triển rồi.

Trương Úc Giai đang nhìn rất chăm chú, hình ảnh lại cắt đến cửa một cửa hàng hai tầng treo biển máy giặt thiên nga nhỏ, sau đó một người đàn ông có vẻ ngoài khá giống Trương Úc Giai đi ra, trong tay người đàn ông mang theo hai bao đồ lớn, trên mặt treo nụ cười hạnh phúc thỏa mãn thu hút người qua đường gần sát ông ta.

Một lát sau, ông ta dừng lại bên cạnh một chiếc xe santana kiểu cũ, xe này giống như mới mua, bởi vì trên kính sau xe treo nhãn hiệu trắng hồng còn mới tinh, người đàn ông khá cẩn thận, lúc đặt đồ vật tại vali dự bị lại nhìn một lượt hóa đơn trên đồ vật, khi nhìn đến đôi giày trẻ sơ sinh hồng nhạt thì nụ cười trên mặt rõ ràng sâu hơn, mãi đến lúc cuối cùng, ông lại từ trong túi móc ra một cái hộp nhỏ nhỏ hình trái tim bọc nhung, lúc mở ra bên trong là một chiếc nhẫn vàng hình hoa hồng kiểu cũ, người đàn ông lặng lẽ nhìn chiếc nhẫn kia, giống như đang tưởng tượng dáng vẻ của vợ khi nhìn thấy nó, quả thực hạnh phúc đến cực điểm.

Nhưng một khắc sau, liền nghe thấy tiếng thảng xe chói tai, đợi khi toàn bộ tro bụi trên hình ảnh kia rơi xuống, chỉ thấy xe đã lật trên đường cát đá, người đàn ông đã chết trong xe, cầm trong tay chính là chiếc giày nhỏ màu hồng, mà rơi cách đó không xa chính là cái hộp nhỏ màu đỏ hình trái tim kia...

Đợi lúc Trương Úc Giai kịp phản ứng, chỉ nghe một tiếng kêu gào đau thương thảm thiết, tăng cường chính là tiếng trẻ sơ sinh khóc chói tai trong phòng phẫu thuật, cuối cùng thấy một tờ thông báo tử vong và giấy chứng sinh cùng lúc đưa tới trong bàn tay trắng như ngọc, trên thông báo tử vong người phụ nữ tên Vũ Giai, nguyên nhân tử vong là xuất huyết trung khu thần kinh não, mà trên tờ giấy chứng sinh ghi họ tên đứa nhỏ là Trương Úc Giai, cha là Trương Minh Hoa, ghi chú đã qua đời, mẹ là Vũ Giai, ghi chú đã qua đời.

Xem xong hình ảnh này, Trương Úc Giai đã lệ rơi đầy mặt, cậu đã sớm biết, cha mẹ không phải là cố ý vứt bỏ cậu, bọn họ thương cậu, thậm chí còn quan trọng hơn tính mạng bọn họ.

Lúc đó, Trương Úc Lê lần nữa nắm thật chặt tay của cậu, giống như an ủi im lặng, sau đó lại chỉ chỉ hình ảnh vừa rồi kia, đứa nhỏ trên hình ảnh từ bi bỏ tập nói đến bước đi ăn cơm, cũng là do Trương Ngọc ở hết lòng mang theo, không khó nhìn ra những điều này là do Trương Úc Lê có lòng an bài, bởi vì khi đứa nhỏ xuất hiện trên hình ảnh, bên cạnh nó luôn không thể thiếu con sâu nhỏ có đôi mắt màu lam đi theo, cũng hoặc là nói bảo vệ.

Sau đó, đứa nhỏ lên tiểu học, trung học, đại học, yêu đương, thất tình, hình ảnh đều tương đối nhanh, nhưng cho dù là cảnh tượng chột lóe lên, Trương Úc Giai cũng khá lúng túng, bởi vì mấy lần đều dừng lại ở hình ảnh cậu vì cô bé mình thầm mến mà muốn chết không muốn sống, thế cho nên cậu cũng cảm thấy Trương Úc Lê chính là cố ý, nhưng nhìn mặt hấn thì không có thay đổi gì.

Hình ảnh sau đó càng nhanh hơn, từ lúc Trương Úc Giai tốt nghiệp, thực tập, bắt đầu phẫu thuật, đi thăm đồ, cuối cùng là hình ảnh Trương Úc Giai mặc đồ ngủ đại bạch thổ ngậy ngốc đứng ở lễ đường đeo nhẫn, hình ảnh ngắt đột ngột, kết thúc.

Khi cậu cho là cả cuộc đời của mình gần như đã chiếu hết, đột nhiên hình ảnh lại chuyển động, kèm theo một tiếng ca thu hút tâm phách người khác, lặng lẽ nở rộ, tựa như bọn họ đi qua là con đường nhân sinh, năm tháng hoàng kim, nhìn luân thường thế gian muôn vàn thay đổi.

Mặc dù từng cảnh tượng kia chứ như thế lướt qua, nhân vật và địa điểm trên hình đều không giống nhau, nhưng là Trương Úc Giai vẫn có thể nhìn ra đại ý đây là câu chuyện một người đàn ông không ngừng theo đuổi một người đàn ông khác, bọn họ quen biết, mến nhau, hiểu nhau, bên nhau, chia cách, lại bên nhau, nhưng cuối cùng vẫn là kết cục bi kịch âm dương đôi ngã, cho nên thật vất vả từ trong tâm hỏi: “Những điều này đều là gì?”

“Đó là kiếp trước của ta và em! ” Trương Úc Lê nói rất bình tĩnh, tựa như hắn là từ kiếp trước tới.

Trương Úc Giai khó hiểu nhìn chằm chằm người trên hình ảnh, mặc dù mặt của bọn họ không ngừng biến hóa, nhưng cậu vẫn luôn có thể nhận ra chính xác người có đôi mắt màu lam kia, không ngờ tới, hai người bọn họ đã quen biết ngàn năm, lần lượt trải qua quen biết, thân thiết nhưng trước sau không ở cùng nhau, hai người dường như không ngừng khiêu chiến vận mệnh, nhưng là vận mệnh vĩnh viễn cho cùng một đáp án.

“Anh có nghĩ tới hay không, câu chuyện cũng sớm đã kết thúc, chẳng qua anh không muốn rời khỏi vị trí của anh. ” Trương Úc Giai không biết mình vì sao có thể nói ra nói như vậy, chỉ cảm thấy mỗi một lần quen biết mến nhau đều là không chịu buông tay, nếu như hắn có thể buông tay, có lẽ hai người sẽ có một kết cục khác.

Nhưng hắn tương đối kiên định trả lời: “Không được bên nhau, thì không tính là kết cục.”

Một câu kết thúc tức thì, Trương Úc Giai đành phải tiếp tục tựa tại bờ vai của hắn, nhìn bi kịch một đời lại một đời, sau đó kèm theo tiếng ca trong bóng tối lẳng lặng suy ngẫm.

Không biết qua bao lâu, bọn họ dừng lại trước một cánh cửa cổ xưa, đỉnh vuông và vòng đập cửa đầu sư tử cho thấy rõ lịch sử lâu đời của cánh cửa này, nhưng nơi này chỉ có một cánh, phía trước cửa vẫn là con đường dài không điểm cuối, đã đầy rẫy hoa mạn châu sa.

“Chúng ta đi vòng qua sao! ” Trương Úc Giai nhắc nhở Trương Úc Lê đang đứng ở trước cửa, nhưng hắn lại hơi cau lông mày lắc đầu, dường như nhất định phải đi qua từ cửa này, Trương Úc Giai không lay chuyển được hắn, cũng chỉ có thể tùy hắn tiếp tục đứng, chỉ vì lúc tên quỷ này không nói chuyện nhất định có đạo lý của hắn.

Cứ như vậy đại khái qua một khắc đồng hồ, Trương Úc Lê cuối cùng cũng vươn tay ra, nắm vòng cửa đầu sư tử kia đập đập, vòng cửa đập lên cửa phát ra âm thanh trầm đục khiến người ta có loại ảo giác trở lại thời xưa, Trương Úc Giai có chút không hiểu được, tro bụi trên cửa này rõ ràng cho thấy khoảng thời gian cánh cửa này đóng kín, nhưng về mặt Trương Úc Lê vẫn chấp nhất như cũ, cùng với lạnh lẽo lần thứ hai truyền đến trong tay cậu khiến cậu cảm giác được tầm quan trọng của chuyện này.

Cho nên, cậu đứng dậy từ trong ngực của hắn, dùng tâm tình giống như hắn đợi kỳ tích cánh cửa này mở ra, nhưng rất lâu, vẫn không có đáp lại, nhưng Trương Úc Lê giống như là quyết tâm phải đợi nó mở ra, cho nên Trương Úc Giai cứ như vậy chờ cùng hắn, mỗi khi hắn tuyệt vọng hết sức, hắn luôn là nắm thật chặt tay của cậu, một lần nữa đẩy lên hy vọng.

Rất cục...

Cửa lớn ầm một tiếng nặng nề mở ra, mà chỉ khi nó mở ra hết cỡ, Trương Úc Giai mới thở ra một hơi, cảm thấy không chờ đợi vô ích.

Mà Trương Úc Lê lại nở nụ cười rạng rỡ như nhìn thấy ánh bình minh, ngay cả khi hắn đứng trên thảm đỏ ở hôn lễ cũng không lộ ra biểu cảm như vậy.

Sau đó, hai người nắm tay song song bước vào cửa.

Mà chỉ đợi sau khi vào cửa, Trương Úc Giai mới biết được tại sao hắn muốn đợi cánh cửa này, bởi vì bên trong cửa là một gian phòng còn xa hoa hơn ‘phòng tổng thống’, chẳng những có phòng ăn phòng bếp, còn có một sân thượng lớn chiếm một nửa diện tích, trên sân thượng còn có hồ bơi...

Trương Úc Giai kích động vô cùng, cảm thấy đợi chờ vô vọng cũng đáng giá, thế là bỏ nhào tới chiếc sofa màu trắng chạt ních gối ôm kia, sau đó ở phía trên giống như con gà bới đất bới ra một chỗ dung thân, lúc này chui vào, cuối cùng đem những gối ôm kia lấp lên mình, đang chơi hăng say như thế, chỉ nghe trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một giọng nói: “Chúng ta đi tắm đi!”

Những lời này làm thế giới của Trương Úc Giai trở nên tối tăm, tắm biểu hiện sạch sẽ, sau khi sạch sẽ thì có thể ăn...

Cho nên cậu giống như dưa leo muối che lấp chính mình, không ngờ lại bị một đôi tay nhỏ tận gốc, đợi tinh thần dao động, cậu đã rơi vào trong ngực người nào đó, sau đó tùy ý hắn ôm mình vào phòng tắm, sau đó cởi quần áo, xối nước, chà lưng, sau đó không cẩn thận cậu đã nằm dưới thân thể của hắn, sau đó tùy hắn chà đạp...

Sau một đêm triền miên, cả phòng lớn đã là một mảnh lộn xộn, gạt ra khoảng ba mươi ôm gối trên ghế sofa chỉ còn lại hai thân thể trần trụi, giờ phút này Trương Úc Giai toàn thân mệt mỏi nằm trên ngực Trương Úc Lê, sau đó trong tay cầm vật cứng vẫn còn muốn quấy phá kia, nói: “Này của anh chẳng lẽ là xương sao? Tại sao cọ sát còn không yên.”

“Là khối thịt. ” Trương Úc Lê híp mắt nói.

“A, chẳng trách được nơi này sưng lên. ” Trương Úc Giai nắm viên tròn xoe hơi lạnh ẩm ướt mềm mại kia, nói.

“Ừ.”

“nếu không rút nó ra?”

“Em thử xem?”

15. Chương 15: Năm Mơ

Edit: Hiên Vũ

Ngày hôm sau, Trương Úc Giai bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, mà khi cậu thật vất vả bò đến bên cạnh điện thoại nhận cuộc gọi, bên trong lại truyền đến tiếng gào thét giận dữ vang trời, tiếng gào này làm cơn buồn ngủ của cậu mất sạch, mà người có thể lôi kéo cậu hô to gọi nhỏ cũng chỉ có một mình Trương Văn Cường, không vì cái gì khác, chỉ bởi vì hôm nay là ngày cùng nhau đi đến ngôi nhà Hoa Hương Dương, thế nhưng Trương Úc Giai lại ngủ thẳng đến 9h cũng không có động tĩnh.

Trương Úc Giai bất đắc dĩ nghe gã giống như kẻ điên chửi rủa suốt một phút đồng hồ sau đó cúp điện thoại, kì thực loại chuyện giống như đi thăm nhà Hoa Hương Dương này, Trương Úc Giai căn bản không phản bác được, đặc biệt tối hôm qua ở trên đường đá xanh sau khi cậu thấy cảnh tượng Trương Ngọc nuôi lớn mình, cậu càng cảm thấy không thể trái ý của bà.

Trương Úc Giai híp mắt nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, chạy đến hai gian phòng nhìn nhìn hai anh em bọn họ, chẳng ngờ người lười còn có người lười hơn, hai anh em nhà kia ngủ như mất hồn, anh trai đá toàn bộ đồ vật linh tinh trên giường, toàn thân trần trụi ôm cái gối hình quả trứng của cậu, nước miếng chảy ra cũng có thể đim gã rồi, em gái cũng không ở trên giường, không biết là không có cảm giác an toàn hay là chuyện gì xảy ra, cô lại có thể ngủ ở trên ban công nhỏ, dang tay dang chân hình chữ đại, nằm úp sấp.

Trương Úc Giai đứng dậy theo thói quen đi đến phòng vệ sinh, mà ngay lúc chạm vào nước, cậu mới nhớ tới đêm qua căn bản vẫn là trải qua trong nước, loại cảm giác bành trướng hoảng sợ khiến cậu cảm thấy lạ lùng khó hiểu, sao mình không có lực không chế như vậy, lại ở trong nước làm chuyện như thế, huống chi còn là cùng một con quỳ, quỳ công...

Được rồi! Đây tất cả cũng không phải là hết tất nhất, vì dù sao đã là chuyện đã qua, có thể qua liền chứng tỏ không có hỏng hóc đến cực độ, mà cậu hiện tại phát hiện một chuyện không qua được, đó chính là dấu hôn trên người cậu, dày đặc đến mức một cm² ba cái, hơn nữa trên người có coi như xong, ngay cả cổ và cánh tay đều giống như châu chấu bò chi chút, thậm chí cậu sợ những thứ châu chấu này sẽ chui vào bên trong da mình.

Như thế, cậu cảm thấy toàn thân đều đau, đau nhất chính là mỗi lần động một chút đều có thể căng tiểu cục hoa, nó giống như sắp tàn, Trương Úc Giai sợ nó không cẩn thận thành cục nát.

Mà bạo cục cũng không phải điểm chết người, điểm chết người chính là thứ đeo ở ngón vô danh bên tay phải cậu, viên kim cương lớn màu lam không ánh sáng cũng có thể phát sáng, quả thực còn chói mắt hơn cả Hải Dương chi tâm trong « Titanic », mà chiếc nhẫn kia giống như mọc ở đầu ngón tay cậu, cho cậu cảm xà bông, bột giặt, sữa tắm, thậm chí dầu salad cuối cùng nó vẫn yên yên ổn ổn dính trên tay cậu, ánh sáng lấp lánh trước sau như một.

Trương Úc Giai tuyệt vọng, trong lòng nguyên rửa tên quỷ công kia một trăm tám mươi lần, cuối cùng cậu đành phải giữa mùa hè mặc một cái áo khoác dài tay, trước khi ra cửa còn phải dựng cổ áo lên, vì không để Trương Văn Cường chê cười, cậu còn phải cố hết sức giả bộ muốn chết không muốn sống, sau đó ý đồ dùng cảm mạo khó chịu lấy lệ cho qua chuyện này.

Nhưng thứ càng che càng thần bí, thần bí luôn làm cho người ta có ham muốn tìm hiểu, dù sao người đời này cũng không có chuyện gì đáng làm, duy nhất có thể tiêu khiển thời gian chính là tò mò.

Hôm nay tới đón cậu chính là Trương Văn Cường và Trương Gia Vĩ, cũng là anh em tốt nhất của Trương Úc Giai, hai người bọn họ lớn tuổi hơn cậu, hơn nữa ra ngoài sớm, hiện tại lẩn lộn cũng không tệ, một người vừa mua nhà, một người mới mua xe, dùng lời của Trương Úc Giai nói, đó chính là ‘ Thiên Triều lập tức hộ ’ (nhà giàu có sung túc ở Thiên Triều – Trung Quốc).

Trương Gia Vĩ còn chưa nhìn thẳng mặt Trương Úc Giai, đã kéo bộ mặt gian ác, sau đó dùng cái miệng trơn như dầu và bộ mặt chuột bói nói: “Người anh em, làm bác sĩ khoa tiêu hóa lãng phí rồi, như tao làm khoa phụ sản, đưa quà thì đưa thuốc.”

“Đừng không có chuyện, miệng lại rỉ tin đồn, cẩn thận gặp báo ứng. ” Trương Úc Giai nói xong kéo cổ áo.

“Đừng giả bộ! ” Trương Gia Vĩ nhảm chán nói: “thanh niên nhỏ miệt mài quá độ là có thể lý giải.”

Trương Úc Giai có đáng nói không ra lời, đành phải cúi thấp đầu, Trương Gia Vĩ thấy vậy tiếp tục trêu ghẹo nói: “A Giai rất ít nhắc tới người đàn bà kia với chúng ta, lúc này khoe khoang với chúng ta cũng quá phách lối đi? !”

“Cậu không nói thì tôi cũng không nhớ ra, tối hôm qua tao mơ một giấc mộng, mơ thấy A Giai kết hôn, đánh chết chúng mày cũng không đoán được nó kết hôn với ai đâu. ” Trương Văn Cường lái xe thét to hòa theo, nhưng Trương Úc Giai nghe lời này cũng cảm giác không yên.

Nhưng chưa kịp ngăn cản, Trương Gia Vĩ kia đã chân chó vin ghế ngồi của Trương Văn Cường, sau đó cười mờ ám nói: “Chẳng lẽ là với chị Tiểu Tiểu?”

“Chúng mày đừng nói mò, chị Tiểu Tiểu đã kết hôn rồi, lúc này khẳng định đã dẫn theo chồng trở về, làm trò trước mặt cũng đừng làm cho tao khó xử.”

Trương Tiểu Tiểu lớn hơn Trương Úc Giai hai tuổi, ngoài Trương Úc Lê ra thì đây là người quan tâm cậu nhất ở ngôi nhà Hoa Hướng Dương, ngay cả nước rửa chân cũng giúp cậu đổ, nhưng Trương Úc Giai hết lần này tới lần khác vờ làm kẻ nào rỗng nhiều năm như vậy, không phải là cậu không thích cô, mà là cậu căn bản cũng không có biện pháp xem cô như bạn gái, hôm nay Trương Tiểu Tiểu đã kết hôn sinh con, chồng cô là một người buôn bán sắt thép, hai người quan hệ rất tốt, Trương Úc Giai cảm thấy không cần đem chuyện này ra nói nữa

Trương Gia Vĩ thấy Trương Úc Giai không muốn nói, liền lập tức đổi giọng, nhưng đề tài vẫn không thay đổi, chỉ nghe gã nói tiếp: “Là thiên kim nhà ai rơi vào cái miệng ngọt như đường của mày? Dữ không? Trắng không?”

“Không phải. ” Trương Văn Cường chê cười lắc đầu.

“Đó là chân dài? Lại lơ tơ mơ đạt được?”

“Cũng không phải.”

“Vậy rốt cuộc là cái gì? Chẳng lẽ là củ cải khô?”

“Là một người đàn ông!”

Trương Úc Giai vừa nghe lời này tâm liền rớt xuống, khắp nơi đều có mảnh nhỏ.

Trương Gia Vĩ sau khi nghe xong cười ha ha, không chú ý phong độ khí chất từ trước tới nay của gã, sau đó thở không ra hơi chỉ vào mặt Trương Úc Giai nói: “A Giai, chẳng trách được nhiều năm như vậy mày cũng không có bạn gái, thì ra mày thích đàn ông a...”

Trương Văn Cường nói: “Mày khoan hãy nói, bề ngoài người đàn ông kia rất đẹp, vừa trắng vừa cao, còn có đôi mắt màu lam.”

Trương Gia Vĩ nghe lời này đột nhiên nghiêm túc lên hỏi: “Anh giai, tao xem là mày thích đàn ông đi! Lại đôi mắt màu lam, mày cho rằng là Trương Úc Lê à!”

“Nói không chừng thật đúng là nó! ” Trương Văn Cường tự nói, bản thân cũng vui vẻ nói: “thằng đó một thời gian trước còn nói muốn trở về, hiện tại liên lạc không được, lần trước tao mượn nó một khoản tiền còn chưa trả lại cho nó, cũng không phải là tao không đưa cho nó, mà là điện thoại cho nó không kết nối được, chúng mày nói, nó có trách tao không đem tiền chuyển lại cho nó không? ! .”

Trương Gia Vĩ nói: “Vậy mày phải hỏi A Giai a, nó không phải kết hôn với thằng đó sao? !”

Lời này vừa nói ra, hai người lại cười nghiêng ngả, Trương Úc Giai tức giận, trời mới biết có phải Trương Úc Lê cố ý khiến cậu lúng túng hay không, cho nên tức giận hừ nói: “Tao có bệnh a, kết hôn với đàn ông!”

Lời này vừa ra, ngón tay đeo nhẫn chợt đau nhói, có câu nói ‘Tay đứt ruột xót’, cho nên loại đau đớn này thẳng tuốt đến ngực, Trương Úc Giai không khỏi che ngực, hít lấy một hơi.

Như thế, Trương Văn Cường xuyên thấu qua kính chiếu hậu nhìn về phía Trương Úc Giai, thiếu chút nữa không có trừng mắt xuống, giẫm phanh xe, làm hai người ngồi phía sau đồng loạt dừng phải ghế ngồi phải trước, mà không đợi hai người chửi ầm lên, gã liền một phát bắt lấy tay Trương Úc Giai nói: “Thần của ta a, A Giai trên tay mày chính là kim cương?”

“Thật hay giả? ” Trương Gia Vĩ tức giận phun một tràng, kì thực Trương Úc Giai thật sự không là người phách lối gì.

Trương Văn Cường cười nói: “Vừa rồi tao nói mày kết hôn, mày lại thật sự đeo một cái nhẫn.”

Trương Gia Vĩ lập tức nhú mày hỏi Trương Úc Giai: “Nói một chút, cái này từ đâu có? !”

“Nói đùa gì vậy! ” Trương Úc Giai ra sức nghĩ làm sao để lấp liếm, dù sao đồ chơi này không phải một số lượng nhỏ, nhưng một hồi lâu nghĩ không ra được người có thể mua được nó, đột nhiên nhìn thấy dấu hôn trên mu bàn tay, cho nên dựa vào đó nói: “Đây không phải là người phụ nữ kia đưa sao, nhà cô ấy hình như điều kiện cũng không tệ lắm, hai ngày trước lúc tao được chuyển lên làm bác sĩ chính thức thì tặng cho tao.”

Trương Văn Cường híp mắt xem kĩ cậu, cậu cũng nâng cao ngực dùng ánh mắt tương tự theo dõi gã.

Một hồi lâu Trương Gia Vĩ buột miệng cười to nói: “Mày không phải là bị phú bà mập kia bao rồi chứ? Người anh em a, không thể a, những mụ già kia đều chưa thỏa mãn dục vọng a, mày xem lại mày đi, sớm muộn cũng bị mụ ấy hành hạ tinh tấn mà chết.”

“Nói mò, bạn gái của tao mới hai mươi tuổi. ” Trương Úc Giai vừa nói, không tự chủ lại đỏ mặt , sau thấy Trương Văn Cường theo dõi cậu nên cười, liền cáu gắt nói: “Ngu ngốc giống nhau, lái xe của mày”

Sau bởi vì Trương Úc Giai tặc mao, Trương Gia Vĩ và Trương Văn Cường cũng không nói chuyện này, nhưng hai người tâm tư xấu xa cũng không dễ dàng rút lui như vậy, thỉnh thoảng nhìn Trương Úc Giai một cái, sau đó cười xấu xa.

Lúc xe đến ngôi nhà Hoa Hường Dương, từ xa đã thấy Trương Ngọc và một đám nhóc ra đón, bên cạnh có ban nhạc, hơn nữa ở cổng nhà Hoa Hường Dương còn treo lên một bức hoành phi, trên đó viết ‘Nhiệt thành hoan nghênh Trương Úc Giai giáo sư bác sĩ bệnh viện danh tiếng ở thành phố B đến thăm hỏi và chỉ đạo’.

Một câu làm Trương Úc Giai không đợi Trương Văn Cường dừng xe đã sải bước xuống, sau đó kéo bả vai của Trương Ngọc qua nói: “Mẹ, con nói qua bao nhiêu lần rồi, con chỉ chuyển lên chính thức, xem như là bác sĩ thực sự, mẹ giống trống khua chiêng như vậy còn chưa tính, chuẩn bị hoành phi làm gì?”

“Làm sao? Mẹ tra xét nhiều lần mới ra câu kia, chẳng lẽ còn chưa đủ bắt mắt? ” Trương Ngọc không hiểu nói.

Trương Úc Giai đau đầu, cảm tình bất kể là với cô bé hay người già đều là không có đạo lý nói, cho nên không thể làm gì khác hơn là để tùy đi.

Hôm nay người bị Trương Ngọc lừa tới căn bản đều là anh chị em năm đó ở chung với Trương Úc Giai, trừ hai người ở nước ngoài, còn dư lại tầm chín, mười người trong đó có Trương Tiểu Tiểu.

Trương Úc Giai không nghĩ tới mình có thể tự nhiên như vậy chào hỏi cô, mà thấy cô buông xuống để bắt đầu, mình cũng rất vui mừng, liên tục khen con gái của cô xinh đẹp giống cô.

Một nhóm người cùng nhau ăn cơm, uống rượu, tâm sự, không chuyện gì không nói, giống như về nơi này mới thật sự là về nhà, có một nơi để mình tùy ý, cho dù không ăn thì một bàn thức ăn vẫn có thể cảm nhận đầy đủ hương vị.

Đại khái đến lúc kết thúc, Trương Úc Giai uống một vai bia thật sự nhện không được liền đi tìm WC, sau khi thoải mái xong, lúc chuẩn bị trở lại bàn đột nhiên nhìn thấy một người.

Thông thường người gặp qua một lần, Trương Úc Giai có thể sẽ không nhớ được, nhưng người này hãy còn mới mẻ trong ký ức của cậu, đơn giản là ở giữa trán hắn có một nốt ruồi đen lông dài, người này không phải là tên buôn bán bất động sản hôm trước mời Diêu Mạnh Đạt đến làm phép sao, tại sao lại tới đây?

16. Chương 16: Xương Khô

Edit : Hiền Vũ.

(Mình sẽ cố gắng mỗi ngày 1c, mong các bạn đọc xong thì góp ý giúp mình những chỗ edit chưa ổn nhé)

Nhà Hoa Hường Dương từ sau khi dời đến nơi này đã không còn của riêng cá nhân Trương Ngọc, trẻ em và nhân viên làm thuê cũng rất nhiều, phần lớn đều là người Trương Úc Giai không biết, như tên buôn bán đất động sản này nói không chừng là người tới quyền tiền hoặc viện trợ.

Về chỗ ngồi không lâu thì mọi người tản ra, bởi vì đêm đã khuya, Trương Ngọc vốn muốn giữ Trương Úc Giai ở lại một đêm, dù sao cậu khá xa, lại muốn nói với cậu mấy lời ..., nhưng ngày mai Trương Úc Giai phải đi làm, sợ sáng mai dậy không nổi, nghĩ đến đi nhờ xe của Trương Văn Cường, cho nên cậu vẫn trở về.

Trước khi đi, Trương Ngọc tâm sự nặng nề kéo cậu qua một bên, Trương Úc Giai vốn cho là bà lại muốn dặn dò mấy chuyện sinh hoạt nhỏ nhặt gì đó, nhưng bà lại nói: “Con trai a, chỗ con làm nam nhiều hay nữ nhiều a?”

Trương Úc Giai không hiểu ý trong đó, hỏi: “Mẹ, mẹ hỏi cái này làm gì?”

“Ít nói nhảm, con trả lời là được.”

“Khoa chúng con nhiều nữ.”

“Vậy bình thường con thân thiết với ai a?”

“Thân thiết? ” Trương Úc Giai bị hỏi không hiểu ra sao cả, nhưng vẫn là suy nghĩ kỹ rồi nói: “Con và Trương Khiết, còn có mẹ nhỏ Trần khoa con quan hệ rất tốt, nhưng tốt nhất chính là Dương Văn, gần đây còn có anh của cô ấy...”

“Anh của nó tên gì?”

“Dương, Dương Duẩn Trạch a! ” Trương Úc Giai càng nói càng cảm thấy không đáng tin.

Không nghĩ tới Trương Ngọc suy nghĩ một phen liền hung dữ nói với cậu: ” sau này con cách xa nó một chút, nó không là một người tốt.”

“Mẹ đã gặp qua anh ta?”

“Không, nhưng là lời của mẹ tuyệt đối có đạo lý.”

Trương Úc Giai nói: “Mẹ, người ta bận rộn mà vẫn quan tâm con, vì con...”

Vốn Trương Úc Giai muốn nói, anh ta vì con, ngay cả tiểu kim nhân (người vàng nhỏ) cũng bị sủng vật của Trương Úc Lê nuốt mất, nhưng Trương Ngọc lại ngắt lời nói: “Mẹ cũng biết là như vậy, tối hôm qua mẹ nằm mơ con kết hôn với một người đàn ông, đây chính là giác quan thứ sáu trong truyền thuyết, con trai à, rời khỏi người đàn ông này đi, con nhìn con vốn đang tốt đẹp, thẳng tắp thẳng tắp, không thể bị nó bẻ cong, con phải biết mẹ rất đau lòng a, mẹ không có yêu cầu gì, chỉ hy vọng đứa con mình nuôi dưỡng có thể trải qua cuộc sống của người bình thường, cưới vợ sinh con, cả đời sống khỏe mạnh là được rồi...”

Trương Ngọc nói xong lời cuối cùng, Trương Úc Giai cũng không biết ở trong lòng mình đã đem tên quỷ công kia xé nát bao nhiêu lần, suy nghĩ muốn chết cũng có, nghĩ đến người này thật đúng là muốn toàn thể giới biết cậu kết hôn, lúc ấy cậu chỉ là nói đùa thôi, giờ thì hay rồi, những người này đều là người chứng hôn cho bọn họ a!

Đường về thành phố là do Trương Gia Vĩ lái xe, Trương Văn Cường ngồi ở vị trí phó lái dọc đường nhận điện thoại, làm như có chuyện khẩn cấp gì, vừa diên cuống hét lên với đầu bên kia điện thoại vừa không ngừng bảo Trương Gia Vĩ tăng tốc.

Một lát sau, ngay khi Trương Văn Cường ngừng nói, Trương Úc Giai liền dè dặt hỏi: “Có phải công ty mày xảy ra chuyện?”

Trương Văn Cường mở một công ty thiết kế trang trí nội thất, ban đầu gã theo chân sư phụ làm, sau thì tự làm một mình, nhưng chỉ hai năm đã mua chiếc Honda CRV 2. 4 này, nghĩ gã làm việc cẩn thận, xử sự khéo đưa đẩy nên vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, lần này lại đột nhiên nóng nảy như vậy, khiến Trương Úc Giai và Trương Gia Vĩ không khỏi lo lắng.

Trương Văn Cường nghe vậy cười lạnh một tiếng nói: “Tao nói cho bọn mày, bọn mày cũng không tin, hiện tại tao nhận hợp đồng một tòa nhà 11 tầng, lúc đầu mọi thứ thiết kế đều tốt, cũng đã trang trí tầng bốn, nhưng hai ngày nay liên tiếp gặp chuyện không may, tuần trước lại chết một người, mặc dù không phải trách nhiệm của bên tao, nhưng nói tóm lại vẫn làm cho lòng người không thoải mái, ngày hôm trước mười mấy công nhân trở về nói chỗ đó có quỷ, chết cũng không làm ra, tao rất vất vả mới bổ sung được người, hiện tại lại xảy ra chuyện, nói là một công nhân ngã từ tầng bốn, còn không biết sống, chết.”

“Thiệt hay giả? Mười người đều nhìn thấy quỷ? ” Trương Gia Vĩ vẻ mặt không thể tin.

Trương Úc Giai không nói gì, nghĩ cậu đã thấy quỷ rồi, hơn nữa chủng loại cũng không ít, nhưng lại sợ bọn họ phản bác nói cậu mê tín, cũng chỉ ngậm miệng không nói.

“Ai biết chuyện gì xảy ra, dù sao giá cả cũng đã thảo luận xong rồi, giờ nói không làm liền không làm, khiến tao lo lắng a!”

“Vậy có phải bọn họ muốn tăng tiền hay không? ! ” Trương Gia Vĩ rõ ràng khá hứng thú.

Ngược lại Trương Văn Cường không có ý nghĩ này, thở dài nói: “Tình huống kia, tao thiếu chút nữa muốn giết người, nếu bọn họ thật sự muốn tăng tiền thì nói với tao một tiếng, tao cũng nhất định tăng, dù sao cũng là người quen, hơn nữa nói thật, bọn họ làm không tồi, đã định hợp tác lâu dài, dù sao biết gốc biết rễ, hiện tại cho tao tìm đến mấy người này, sự việc quả thực không cách nào theo dõi được, một cước không ở đây bọn họ liền xảy ra chuyện, nếu tiếp tục..., đoán chừng hợp đồng lớn như thế cũng có thể lỗ.”

“Vậy mày có mời người đến làm phép hay không? ” Trương Úc Giai thật sự không đành lòng, liền lỡ miệng.

Không ngờ Trương Văn Cường lại nói: “Tao có nghe nói qua chuyện ở văn phòng kia, nói phía dưới vốn là con sông, nước sông rất cạn, lại chết đuối không ít người, có mấy người bảo tao trước khi trang trí lại thì

mời người đến lập đàn tràng, nhưng lúc đó tao không tin những thứ này, hướng chỉ làm cái này phải thương lượng với chủ bên kia, cũng không muốn phiền toái như vậy, không nghĩ tới thật là không trùng hợp thì đã không ra chuyện.”

“Có một số việc thật đúng là thà tin là có. ” Trương Gia Vĩ hắng giọng một cái, một tay nhận thuốc lá Trương Văn Cường đưa tới, sau đó ngậm vào miệng đưa cổ về phía Trương Văn Cường, muốn mượn lửa.

Nhưng lúc này đột nhiên một cái bóng hiện lên trước xe, bất cứ khi nào cũng có thể xảy ra va chạm, Trương Gia Vĩ lập tức dừng xe, lực quán tính làm Trương Úc Giai đột nhiên lao về trước, đầu vừa vịn nhăm ngay ghế trước, mặc dù không đau, nhưng rất choáng váng, mà khi cậu khôi phục như cũ, đột nhiên nhìn thấy cửa kính đằng trước xe có vết máu .

“Tao đụng người, tao đụng người... ” Trương Gia Vĩ gắt gao nhìn chăm chăm đám máu đen đỏ kia, chỗ ngồi cũng rung rung theo gã.

Vẫn là Trương Văn Cường trấn định nói: “Chỗ này là đường cao tốc, mày trước đem xe dừng một bên, chúng ta xuống xe xem một chút.”

Trương Văn Cường dứt lời đi xuống xe, lo lắng an toàn của đối phương, Trương Úc Giai cũng xuống theo.

Nhưng hai người bật đèn pin tìm trước tìm sau nửa dặm đường cũng không thấy người, sau nghĩ tới có phải rớt xuống dưới đường hay không? ! Nhưng dưới mặt đường đều là đường lớn rộng rãi, hai bên đèn đường cũng chiếu vào, như cũ không có nhìn thấy bất cứ bóng người nào, hướng chỉ người nọ mặc màu trắng dễ thấy như vậy.

“Có cần báo cảnh sát không? ” Trương Úc Giai hỏi.

“Báo đi! Nếu không nói thì tội chạy trốn nặng lắm đấy. ” Trương Văn Cường nói xong hà hơi vào tay, sau đó lại nói: “Nhưng chúng ta đều uống rượu, tội uống rượu lái xe còn nặng hơn tội đụng người.”

“Vậy làm sao bây giờ? ” Trương Úc Giai vốn định nói mình không uống, nhưng một hòm bia xuống bụng, cho dù thanh tỉnh cũng có thể đo ra rượu cồn.

Trương Văn Cường ném tàn thuốc trong tay, mắng chửi: “Thật là cmn, mấy ngày qua ông đây đụng vào tà ma gì rồi.”

“Nếu không gọi điện đến nhà Hoa Hướng Dương, xem còn chưa đi, bảo hắn hiện tại chạy tới, nói xe là hắn lái không phải là xong sao.”

Trương Văn Cường cân nhắc một phen, cảm thấy có thể được, liền chuẩn bị bấm điện thoại gọi, nhưng lúc này Trương Gia Vĩ vẫn luôn ngồi trong xe đột nhiên kính hải hét lên một tiếng, đèn trong xe vốn mở cũng tắt.

Trương Úc Giai và Trương Văn Cường lập tức chạy tới, định xem hắn xảy ra chuyện gì, nhưng là cửa sổ xe đã hoàn toàn dâng lên, mặc cho bọn họ kéo động thế nào cũng không xoay chuyển.

“CMN, không nên giả thần giả quỷ, đi ra ngoài cho ông, ông không sợ mày. ” Trương Văn Cường nóng nảy, hung hăng dùng nắm tay đập vào cửa sổ xe, nhưng gã càng đập , xe lay động càng mạnh, dường như muốn tan rã.

Trương Úc Giai biết đây nhất định là quỷ quái phá,cậu vốn có chút sợ những thứ này, nhưng nhấn trên tay nhanh chóng lóe lên ánh sáng xanh tím tối cho cậu lòng tin, giống như gan có chỗ dựa lớn, hơn nữa rượu tăng sức lực, lúc này cùng Trương Văn Cường mãnh mẽ đâm vào cửa sổ xe.

Rất cuộc kính xe không đạt tới cấp bậc chống đạn, bị hai người đàn ông tay đâm chân đá như vậy, không chống được bao lâu đã bị đập ra, mà chỉ đợi cửa sổ được mở, Trương Văn Cường lập tức đi vào mở đèn ra, như thế hai người bọn họ kinh hải...

Trương Gia Vĩ nằm không nhúc nhích giữa hai chỗ ngồi, phía sau còn một bộ xương khô mặc quần áo trắng muốn kéo gã, trên đầu xương khô này có bảy cái lỗ thủng đều đang rỉ ra máu đen, xương khô kia nắm Gia Vĩ không buông, trên mặt nó máu chảy ròng ròng, giống như vừa mới bị lột da thịt, giờ phút này nó đã không nhúc nhích.

“Này cần báo cảnh sát không? ” Trương Úc Giai hỏi có chút phát run, mặc dù cậu xem qua vô số người chết, tách qua vô số thi thể, nhưng chưa từng thấy kẻ nào đáng sợ như vậy.

“Trước đem Gia Vĩ ra rồi hãy nói. ” Trương Văn Cường gan lớn, liền lên chỗ lái chính, sau đó ra hiệu muốn Trương Úc Giai giúp gã kéo Gia Vĩ ra từ trong tay xương khô.

Trương Úc Giai bắt đầu đi lên ghế phụ, sau đó tiện tay tìm một quyển sách dịch bộ xương khô kia ra, nhưng xương khô kia giống như có sức lực, nạy thế nào cũng không ra, chưa qua vài giây đồng hồ, nó liền phát ra tiếng xì xì giống như nướng trên lửa, giống như cái vĩa, lại giống như tiếng gào thét ai oán, làm cho người nghe khó chịu, nhìn lại máu loãng chảy ra từ trong lỗ mũi đã thấm ướt cái quần dài nó mặc, hai hốc mắt phát ra ánh sáng xanh tối, giờ phút này đang gắt gao ngó chừng Trương Úc Giai như muốn nuốt chửng cậu.

Trương Úc Giai trong lòng cảm thấy không ổn, đang định bảo Trương Văn Cường rút lui trước, nhưng cửa xe lần nữa mạnh mẽ đóng lại, đụng vào phía sau lưng Trương Úc Giai làm cậu đau, cùng lúc đó đèn lại tắt.

“Chúng ta gặp quỷ, vậy phải làm sao? ” Trương Úc Giai một bên giống như kéo co lôi Trương Gia Vĩ một bên kêu to với Trương Văn Cường.

Trương Văn Cường cũng bị làm điên rồi, lập tức quát lên, “Mẹ nó, ông liều mạng với nó.”

Kết quả gã còn chưa nói hết lời, đã cầm cái gạt tàn mạnh mẽ đập vào đầu bộ xương khô kia, đàn ông sức lớn, đặc biệt là uống rượu không cần được tác phong đàn ông, quả thực là đánh cho đến chết, gõ đến kia đầu xương khô kia tràn ra tầng tầng máu đen, làm Trương Úc Giai hồn rơi gan rớt.

Không thể tưởng tượng nhất chính là, bộ xương kia dường như có thể cảm nhận được đau đớn, mỗi lần bị Trương Văn Cường gõ một cái liền phát ra tiếng kêu xì xì, khiến cậu toàn thân khó chịu cực điểm.

Lúc này bộ xương khô kia giống như đã nghĩ thông, xương khô nắm Trương Gia Vĩ liền thả ra, trước khi tay Trương Văn Cường hạ xuống liền bắt lấy tay gã, sau đó dùng sức kéo gã về sau, mà bản thân Trương Văn Cường người cao dáng lớn, cộng thêm chỗ ngồi phía sau xe SUV lại cao, cho nên tay của gã mấy lần gần như bị túm xuống, đau đến mức gã oa oa kêu to.

Trương Úc Giai gấp gáp, lập tức ở trong xe leo tường lật tử, không biết là trời cao phù hộ hay là thế nào mà ở trong xe lại tìm được một cái mở nút chai, lúc này cũng giống như Trương Văn Cường đi tới mảnh liệt đâm xương khô, xương khô quả nhiên bị đau thả tay, Trương Úc Giai lập tức kích động lên, rắc...rắc... đâm không ngừng, kết quả một chút mảnh liệt không có , ngược lại bị xương khô nắm giữ.

Định bóp chết cậu, lại bị lọ dầu bôi trơn của Trương Văn Cường làm trơn tay ngã xuống, nhưng không đợi Trương Úc Giai rút tay về, đầu xương vừa nhọn vừa dọa người đã đâm vào trong thịt của cậu, chỉ cần nó vừa động liền đau đến vỡ đầu, nước mắt lưng tròng, nghĩ nửa ngày cuối cùng nặn ra một câu: “A Lê... ”.

Lời còn chưa dứt, một luồng sương mù màu trắng nồng đậm phụt ra từ trong chiếc nhẫn kim cương màu lam, thoáng cái che phủ xương khô kia, tiếp theo chỉ nghe một tiếng rít, nước bắn màu đen từ trong không khí chảy ra, sau đó bộ xương trong nháy mắt hóa thành một vũng máu.

17. Chương 17: Mờ Ám

Edit : Hiền Vũ

Sương mù sau khi hấp thụ đoàn hắc khí kia thì dần dần ngưng tụ, sau đó xuất hiện một bóng dáng quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Trương Úc Giai ước gì tách được miệng mình ra, bởi vì giờ phút này tên quỷ kia cứ lẳng lặng nhìn cậu cười như không cười, trong đôi mắt xanh thăm đều là đắc ý, chiếc nhẫn rubi kia vẫn còn thủ sẵn tay của hắn, cho dù cậu trở lại cũng không giúp được gì, ngược lại Trương Văn Cường đang điều khiển xe phía trước tức giận nói: “Mày yên tĩnh một chút đi, chẳng lẽ có quỷ đang cào mày?”

Trương Úc Giai trừng mắt liếc người bên cạnh, tiện đà dậm chân nói: “Không phải mày nói tao kết hôn sao, đây không phải là vợ tao ưn tao sao? !”

Trương Văn Cường bị cậu hầm hừ như vậy trừng lớn đôi mắt ti hí nói chuyện vui vẻ, vốn còn sợ hãi run rẩy thoáng cái tan đi, híp mắt xuyên thấu qua kính chiếu hậu nhìn thoáng qua Trương Úc Giai đang ngồi ở vị trí khác, tỏ vẻ kính nể nói: “A Giai, tao cũng không biết loại chỉ số thông minh như mày nhiều năm qua sống thế nào, từ nhỏ mày đã thiếu hiểu biết, nhưng mà người ngốc có ngốc phúc a.”

Trương Úc Giai vừa nghe thiếu hiểu biết thì không vui, lập tức đá vào chỗ ngồi của gã nói: “Mày cẩn thận quỹ lôi.”

“Tao không làm chuyện thất đức, còn sợ thứ kia? Tối nay tao chuẩn bị liều mạng với nó, ai biết nó lại đột nhiên hóa thành một vũng nước.”

Việc Trương Văn Cường không nhìn thấy Trương Úc Lê thì có thể giải thích được, dù sao dương khí của gã thịnh như vậy không thể nhìn thấy quỹ công có oán khí như Trương Úc Lê, cũng khó trách gã gần đây luôn xui xẻo.

Sau khi đưa Trương Gia Vĩ đến bệnh viện xác định không có chuyện gì, Trương Úc Giai liền trở về nhà, trong lúc đó tên quỹ công kia cứ kè kè đi theo cậu, cũng không nói chuyện, cho đến lúc cậu chuẩn bị cởi quần áo tắm, hần vẫn híp mắt nhìn chằm chằm cậu như thế.

Trương Úc Giai tức giận, mặt lạnh nói: “Chẳng lẽ tôi tắm anh cũng phải nhìn?”

Trương Úc Lê mặt không đổi sắc nói: “Ta không nhìn, ta quay lưng đi.”

“Quay lưng đi cũng không được. ” Trương Úc Giai không khỏi hỏa khí, thật ra thì cậu sợ, sợ lại phát sinh chuyện giống như tối qua, hết lần này tới lần khác bản thân lại không chịu thua kém hòa theo hần, nghĩ lại muốn bóp chết chính mình.

Trong khi cậu đang suy nghĩ làm sao để đối phó với tên quỹ này, chỉ nghe đối phương lẩm bẩm nói: “Ta hôm nay còn cứu em.”

Lời này làm Trương Úc Giai lập tức xiết chặt cúc hoa, tiếp theo phát run nói: “Anh, anh có ý gì a?”

Trương Úc Lê cũng không nóng nảy, trong mắt lộ vẻ ‘lòng em biết rõ’, khiến Trương Úc Giai lập tức run run nói: “Dù sao đó là đồng loại của anh, nó cũng không lợi hại như anh, anh chỉ là tiện tay mà thôi, huống chi tôi vừa rồi không có xin anh cứu tôi, cho dù anh không cứu chúng tôi, Trương Văn Cường cũng sẽ đánh cho con quỹ kia hồn phi phách tán, chẳng lẽ ba ông lớn chúng tôi còn sợ một con quỹ hay sao ...”

“Người ta cứu em đấy! ” trong lời nói ầm ập mang theo tức giận, dịu dàng cắt đứt bộ dạng bác gái (bác gái: ý chỉ khó tính, nhiều lời) của Trương Úc Giai, rõ ràng là những lời rất bình thường, nhưng từ trong miệng hần phát ra lại thành đường, Trương Úc Giai ngẩng đến da đầu tê dại, lại cộng thêm đôi mắt to của ai kia cười như không cười, thật sự là đem mấy chữ này soạn thành câu hồn khúc, truyền vào lỗ tai thẳng xuống dưới, sau đó câu lấy hồn người.

“Vậy, vậy anh muốn như thế nào? ” Trương Úc Giai nhìn chằm chằm mắt của hần, vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, nói thật một con quỹ có đôi mắt đẹp như vậy, quả thực quá lãng phí.

“Dù sao người ta cứu em một mạng đấy! ” lời giống nhau nói ba lần, rõ ràng kết quả đều trong dự đoán của hần, nhưng hần muốn nhìn một chút người nhị hóa (ngốc nghịch), thiếu hiểu biết như Trương Úc Giai rốt cuộc có thể có bao nhiêu , dù sao hần cứu cậu một mạng đấy.

Trương Úc Giai thấy hần cố ý đùa giỡn, chính là muốn nhìn cậu phát tiết, bèn xù lông: “Đệt, anh không thể yên tĩnh một ngày sao? ” Cậu vừa nói vừa cởi áo T shirt ra, sau đó chỉ vào dấu đỏ dày đặc trên người nói: “Anh xem xem, trên người tôi đều là giống hoa của anh, ngày mai tôi cũng không biết làm sao gặp người khác, nếu bị phê bình, anh nói một thằng đàn ông như anh không thấy ngượng sao?”

Trương Úc Lê thấy dấu đỏ trên người cậu đậm nhạt không đều, trong mắt lóe lên một tia không khó hiểu, nháy mắt bay tới trước mặt cậu, sau đó dùng ngón tay hơi lạnh kia nhẹ nhàng quét qua những dấu vết hoan ái kia, trên mặt có một chút đắc ý không dễ phát hiện, sau đó tiếp tục chớp đôi mắt to vô tội nói: “Vậy ta giúp em xóa nó đi.”

“Làm sao xóa? ” nói thật, bộ dạng trên người Trương Úc Giai như vậy đứng trước mặt hần có chút ngượng ngùng, vẫn cảm thấy trong bụng tên quỹ này đầy âm mưu, vì vậy vẫn lý sự không theo hần.

“Tới đây, em cởi quần ra, pháp thuật của ta không xuyên qua quần áo được.”

“A. ” sau khi nghe xong Trương Úc Giai lập tức cởi quần áo trên người ra, còn dư lại mỗi cái quần lót màu trắng.

“Cởi nốt quần lót ra, nếu không sẽ có trở ngại.”

Lời này nói rất bình tĩnh, giống như đọc chú thích dưới sách.

Mặc dù Trương Úc Giai có chút lúng túng, nhưng để ngày mai có thể gặp người, cậu chỉ có thể đánh cuộc, nhưng có câu tục ngữ nói rất hay — đừng tìm ma quỷ đánh cuộc, bởi vì ma quỷ ma quỷ đều dùng điều khoản rất ngang ngược.

Để bản thân không đến mức quá khấn trương, cậu đem hai tay che ở chỗ lỗi ra của mình (theo ý hiểu của ta thì chỗ lỗi ra đó chính là tiểu JJ), sau đó xoay bên phải chín mươi độ, đứng quay lưng về phía hân, như vậy hân sẽ không nhìn thấy mặt của cậu.

Trương Úc Lê cũng không quan tâm, trong chớp mắt đứng ở trước mặt cậu, không đợi người chậm nửa nhịp từ trong hoảng hốt phản ứng lại, hân đã đặt môi lên cổ cậu, rồi sau đó liếm láp liên tục, một tắc không rời.

Một trận ẩm ướt mềm lạnh kích thích mạch máu não bị lấp kín của Trương Úc Giai tỉnh táo lại, nhìn người đầu có nửa phần thiện ý? Rõ ràng chính là vẻ mặt muốn đem cậu tháo ra nuốt vào bụng, Trương Úc Giai biết mình lại mắc mưu tên quỷ kia, liền không chút nào nường tay đẩy hân ra, trách mắng: “Khốn kiếp, đừng cho là tôi không biết dụng ý của anh, hôm nay ngay cả một cọng lông anh cũng đừng nghĩ đến.”

Trương Úc Lê thấy bộ dạng dưng râu trợn mắt của cậu cũng không vội, lúc này đưa cậu tới trước gương, sau chỉ vào mảng da trắng tuyết trên cổ cậu không nóng không lạnh nói: “Em nhìn, đây không phải là không còn sao, thứ trên người của em là âm khí trong miệng ta không cẩn thận tạo ra, chỉ có người buộc nút mới cởi được nút, cho nên phải dùng miệng thu hồi nó.”

Trương Úc Giai thấy cũng trợn to mắt nhìn mảng da màu trắng da trong gương, sau đó xoa lại xoa, quả nhiên là không có, nhìn nhìn tên quỷ bên cạnh, mở to đôi mắt nhận ngập nước, một bộ dạng ủy khuất bộ dạng khiến cậu có chút áy náy, cho nên nói: “Vậy, vậy anh nhanh một chút, tôi còn phải tắm đấy.”

“Được!”

Chữ ‘Được’ này của Trương Úc Lê còn chưa rơi xuống đất, môi hân đã dính lên cổ Trương Úc Giai, lần này cũng không giống như lần trước chỉ đơn giản là môi tiếp xúc với da thịt cậu.

Từ cổ đến ngực, nụ hôn của hân càng ngày càng sâu, Trương Úc Giai cảm thấy dấu vết trên người mình mặc dù có giảm bớt, nhưng là giảm bớt cũng không rõ ràng như ở trên cổ, cho nên người ta không thể không tới tới lui lui, hôn đi hôn lại nhiều lần, sau đó từ hôn thành liếm láp nhẹ nhàng, trong lúc đó hân không ngừng khiêu khích trên đầu hai hạt đậu đỏ của cậu, làm Trương Úc Giai toàn thân căng thẳng cổ họng phát khô, chỉ chốc lát sau tiểu đệ đệ bị che kia cũng không nghe sai bảo muốn đứng lên, mà khi lưỡi của hân từ ***g ngực trượt đến bụng của cậu, tiểu đệ đệ của cậu đã cứng đến mức có thể cầm đi đâu kiếm...

Như thế, Trương Úc Giai đành phải từ trong miệng khô khốc nặn ra thanh âm: “Không mang, không mang bộ dạng như vậy.”

Lời vừa nói ra, lỗ tai và thắt lưng bụng đồng thời chợt lạnh, nhìn lại người trong gương đã từ phía sau ôm lấy cậu, môi kia đã chọc bên tai của cậu, sau đó vươn đầu lưỡi như rắn nước liếm tới liếm lui bên tai cậu, một hồi lâu hân nháy cặp mắt mê ly kia sâu xa nói: “Nếu không mang thể này, vậy mang bộ dạng thể nào?”

“Anh, anh đang câu dẫn tôi, quấy rối ***! ” Trương Úc Giai miệng đắng lưỡi khô nói, không thể không ghen nước bọt.

“Hả? ” Trương Úc Lê cũng không ngừng động tác liếm láp, cùng lúc đó còn lấy đầu ngón tay vỗ về chơi đùa qua lại ở bụng dưới và bên hông của cậu, hết sức trêu đùa tất cả điểm mẫn cảm của cậu, sau đó rất vất vả vọt ra khỏi miệng câu hỏi: “Cái gì gọi là quấy rối *** a?”

Trương Úc Giai tức giận nói: “Chính là bộ dạng hiện tại của anh.”

“Bộ dạng này à? ” Trương Úc Lê dứt lời, hai tay vốn để ở bụng dưới và bên hông của cậu đã đồng thời tới chỗ kia, một tay cầm tinh hoa của cậu, một tay là dò vào của cậu.

“Tê —— ” hai chỗ nóng bỏng của Trương Úc Giai bị lạnh lẽo kích thích bất ngờ, không khỏi khàn giọng thở dốc, sau đó không đợi cậu mở miệng, Trương Úc Lê liền đem hai tay tinh tiến tới của cậu, chỉ chốc lát cậu đã tiết ra ngoài, cứ như thế xụi lơ trong ngực của hắn mặc hắn làm gì thì làm.

18. Chương 18: Chuyện Khó Xử

Sau một đêm kích tình, trên người Trương Úc Giai ban đầu 1 cm²/ 3 dấu môi tăng lên thành 1 cm²/ 5 dấu, may mà hắn còn biết nặng nhẹ, chỗ nào quần áo che không được thì không có, nhưng chỉ cần chỗ có thể che thì rải rác chỉ chút, vì vậy Trương Úc Giai trong thời tiết nóng nực 40 độ mặc áo sơ mi phải cài cả cúc áo trên cùng, cho nên cậu chỉ mong tên quỷ kia tinh tấn mà chết, tắt thở ngay tại chỗ.

Hôm nay thứ hai, thông thường năm phòng ban của một hệ một tuần phải mở hội nghị một lần, nội dung chủ yếu là báo cáo tổng kết một số công việc lớn nhỏ của từng phòng ban và thưởng phạt cá nhân, lấy lời của chủ nhiệm Lưu mục đích chính là xúc tiến tác phong bác sĩ, trao đổi y thuật mới, cải thiện nghĩa vụ điều kiện làm việc và đề cao trình độ y thuật.

Lúc Trương Úc Giai ở trong phòng mình thay quần áo, phát hiện một đám không vội vàng ngồi ở đó bó gối, tán dóc, xem ra là chưa đến giờ, cho nên cậu lên website của bệnh viện xem một chút công việc và lịch trình của cậu mấy ngày sau, dù sao hai hôm nay cậu chưa đến bệnh viện, sắp xếp ban đầu cũng có thay đổi rất lớn, cho nên xem một chút cũng thuận lợi cho cậu bố trí thời gian.

Nhưng sau nửa giờ xem xét, phát hiện các cô còn ngồi ở chỗ đó tán dóc, không khỏi lôi kéo mẹ nhỏ Trần hỏi: “Hôm nay không mở hội nghị sao?”

“Mở, nhưng là mở lễ truy điệu! ” nói lời này chính là Triệu Tú Vân, là người xinh đẹp nhất trong bốn cô gái ở khoa cậu, nhưng không biết giữ mồm giữ miệng, đại não chưa suy nghĩ, môi trên môi dưới đã nói ra, luôn chọc ghẹo Trương Úc Giai, cho nên Trương Úc Giai cũng không thích nói chuyện với cô.

Mà hôm nay nghe cô nói như vậy, lại nhớ tới bà cô y tá trưởng Chu mồm miệng không tích đức kia vào thời điểm trước khi cậu đi tìm Dương Vân, cho nên không vui nói: ” Chị Triệu, sáng sớm đừng nói bừa.”

Trương Khiết đột nhiên nghiêm túc nói: “Cô ấy không nói bừa, tối hôm kia Phó chủ nhiệm Từ chết ở phòng vệ sinh lầu ba, sáng sớm hôm qua mới được phát hiện, nói là đột ngột nhồi máu cơ tim.”

Phó chủ nhiệm Từ tên Từ Khánh Minh, là bậc nguyên lão xương tàn của bệnh viện này, đã 67 tuổi, từ cái ngày bệnh viện này thành lập ông đã tới rồi, mặc dù chức vị không cao, nhưng bất kể là trình độ y thuật hay đối xử với mọi người, xử lý công việc đều không có gì phải chê trách, bệnh viện từ trên xuống dưới, tất cả hội nghị lớn nhỏ và các hoạt động vân vân đều do ông tổ chức và sắp xếp. Đối với lớp người đi sau như bọn cậu, ông chưa bao giờ cậy già lên mặt, có thể nói là tấm gương học tập của đám thanh niên các cậu.

Hiện tại nghe Trương Khiết nói như thế, Trương Úc Giai không khỏi bùi ngùi, “Phó chủ nhiệm Từ là người tốt, thật đáng tiếc.”

“Đúng vậy, ngày hôm qua lúc mẹ nhỏ gọi điện thoại nói cho tôi biết chuyện này, tôi cũng không tin, buồn cả một buổi tối, tôi vốn định đi nhà ông phúng viếng, nhưng thi thể ông ấy hiện giờ còn đng ở nhà tang lễ.”

Mẹ nhỏ nói tiếp: “Mọi người còn có tôi buồn nữa, dù gì thì tôi và ông ấy cũng là đồng nghiệp bảy tám năm, lão già kia còn có cùng ngày sinh với tôi nữa, mấy năm đều cùng nhau trải qua, năm nay vốn định kêu người hai phòng ban đi ăn một bữa, nhưng ông ấy đã chết rồi, có lẽ sẽ thiếu đi vài ngày như vậy.”

Mẹ nhỏ oán trách nói, nhưng trong câu chữ đều là không nỡ, làm Trương Úc Giai càng thêm buồn bã.

Lúc này, Trương Tú Vân lại nói: “Mọi người nói có kỳ quái hay không, lầu ba là khoa phụ sản, trong cả tòa nhà thì người ở nơi đó nhiều nhất, sao buổi tối chết đến sáng mới phát hiện ?”

Mẹ nhỏ nói: “Tôi cũng cảm thấy kỳ quái, bọn họ đều nói căn bản cũng không phải là nhồi máu cơ tim chết, mà là bị hù chết, hiện tại người nhà ông ấy muốn kiện bệnh viện lên tòa đấy, đoán chừng cũng là vì chuyện này.”

“Là ai nói bị hù chết?”

“Nghe nói là một thực tập sinh nhìn thấy, nói miệng ông ấy há thật to, con người cũng sắp lòi ra, hai tay còn bóp chặt cổ của mình...”

“Nhồi máu cơ tim cấp tính thở không nổi sẽ há mồm thôi!”

“Vậy ông ấy bóp cổ của mình làm gì?”

“Có lẽ là...”

“...”

Trương Úc Giai chưa kịp nghe suy đoán của các cô, đã bị Cừu Sảng bên khoa chỉnh hình kêu lên phòng làm việc của chủ nhiệm Lưu, quảng cáo của chủ nhiệm Lưu đã phát trên TV, đồng thời tổ chuyên gia và tổ tiếp khách cũng đã chuẩn bị xong, các hạng mục chương trình căn bản đã thu xếp ổn thỏa, chỉ nói mấy câu cổ vũ lòng người đã dẫn bọn họ đến phòng hội nghị lớn bên cạnh phòng cấp cứu.

Lúc đám người Trương Úc Giai đến phòng hội nghị mới phát hiện phòng đã được trang hoàng tỉ mỉ, còn chia thành bốn không gian, ở giữa ngăn cách bởi đồ vật chế tạo bằng gỗ hoặc lưu ly, từng cái còn treo phòng tiếp khách, phòng chờ, phòng chuyên gia và phòng bác sĩ chủ nhiệm nước ngoài.

Trương Úc Giai và năm người nữa ở trong phòng chuyên gia, để thuận tiện hỏi chẩn tư vấn cho bệnh nhân, nên bàn làm việc của bọn cậu là một cái bàn hình tròn, sau đó mở riêng của từng người, mà dường như biết trình độ của Trương Úc Giai có hạn, cậu bị đẩy vào tận trong cùng, cũng chính là dựa vào góc tường, bọn Lưu Kỳ hết lần này đến lần khác bảo cậu đi làm một ít chuyện, đưa trà đưa nước, cầm giấy nhật bút, cậu căn bản ngay cả cơ hội trao đổi với bệnh nhân cũng không có.

Như thế còn chưa tính, đáng giận nhất chính là phòng bác sĩ chủ nhiệm nước ngoài phía sau lớp kính, khiến Trương Úc Giai không thể không cho rằng, một tên Nhâm Phong Lê đã chiếm một phần tư phòng họp, có thể tưởng tượng một phòng hội nghị có một nghìn bình (đơn vị đo diện tích trước kia của Nhật ~ 1,3m), mà cá nhân hắn đã chiếm 250, chỗ lớn như vậy ăn uống và ngủ cũng đủ rồi, hơn nữa chỉ có nhân vật cấp khách quý mới có thể làm cho hắn động miệng, quả thực là ghen tỵ tới cực điểm.

Vì chờ khám ngày đầu tiên, mặc dù bận rộn nhưng thời gian cũng trôi qua rất nhanh, còn chưa tới lúc ăn trưa, cô gái nhỏ Dương Văn kia đã chạy tới, sau đó chuyên gia này chuyên gia kia chọc vào nỗi đau của cậu, cuối cùng thấy người trong phòng cũng đi gần hết mới quay lại chủ đề chính: “Em đã bảo Văn Thu giúp em trông chừng nhà xác kia, anh đoán cô ấy nhìn thấy cái gì?”

“Cái gì? ” Trương Úc Giai có chút không yên, dù sao cậu không muốn quản những việc không đâu này.

Dương Văn nghiêm mặt nói: “Lưu Kỳ vừa tiến vào.”

“Vậy có gì lạ đâu? Nhóc con này, bớt can thiệp vào chuyện không đâu đi, cẩn thận gặp họa, lòng dạ của gã rất nhỏ nhen, em đi theo người ta cũng không nên.”

“Nhưng nhà xác căn bản không có thi thể, gã thường xuyên đến nhà xác làm gì? ! Em đoán bên trong có cơ quan.”

Trương Úc Giai bất đắc dĩ nói: “Em xem tiểu thuyết trinh thám quá nhiều rồi?”

“Không có, ngày hôm qua anh em tới còn nói, nhà xác của bệnh viện chúng ta âm khí nặng.”

” Chẳng phải em không tin những thứ này sao!”

“Em không tin quỷ, nhưng em tin đằng sau nhất định có người, anh phải biết rằng, người còn đáng sợ hơn quỷ rất nhiều.”

Lời này khiến tâm Trương Úc Giai thoáng cái hạ xuống điểm đóng băng, một hồi lâu lẩm bẩm nói: “Em nói không đúng, quý đáng sợ hơn người, người ít nhất còn có đạo đức luật pháp và lương tâm trời buộc, nhưng quý thì không.”

Một câu nói xong, vô tình đối mặt với đôi mắt màu lam cách một lớp kính, Trương Úc Giai cả người rùng mình, nói không ra là cảm thụ gì, liền dự định kéo Dương Văn đi ăn cơm, thấy rõ trên bàn người ta đã chất đầy đồ ăn và KFC, cậu rốt cuộc biết tên gọi của cảm thụ này – hâm mộ đồ kị cảm hận.

Sau khi ăn trưa với Dương Văn xong, Trương Úc Giai lại trở về phòng làm việc của mình ngồi trong chỗ lát, dù sao trong đám chuyên gia kia ngoài Lưu Kỳ ra thì đều không phải khoa mình, ít nhiều có chút mất tự nhiên, vẫn là ở cùng với đám mẹ nhỏ Trần vui hơn, chỉ sợ nghe các cô khoe khoang tán dóc.

Nhưng còn chưa kịp đi tới vị trí của mình, di động đã vang lên, thế nhưng là Diêu thiên sư, kết quả nhấn nút trả lời đã nghe bên trong tiếng thở dốc: “Khuya hôm nay cậu đến đây một chuyến, tôi nhờ cậu có chút việc.”

“A? Xin hỏi là...” Trương Úc Giai còn chưa kịp hỏi rõ, bên kia đã cúp điện thoại, đây là mời sao? Tại sao nhờ lại không có đường từ chối như vậy? !

Xế chiều, Trương Úc Giai bị đưa cho một tờ bảng biểu sắp xếp quản lý bác sĩ phẫu thuật, cậu rõ ràng nhìn thấy trong danh sách nhân viên, mấy ca giải phẫu lớn do Trang Minh Thần mổ chính đều có tên của cậu, điều này khiến cậu kích động không nhỏ, ngay cả đi wc cũng là nhảy đi, mà trong lúc đứng ở bồn cầu, để bản thân vui vẻ nhận được sự lý giải của mọi người, cậu định mượn cảnh tự tình viết ra một bài thơ, cho nên lấy ra bút đánh dấu ở phía trước trên cửa đề ‘Ba tiếng pháo vang cửa thành mở, một con Kim Long bay ra ngoài, sau khi Kim Long hạ mưa lớn, sau mưa trời sáng thánh chỉ tới ‘ đề danh ‘Đi thật thích’ .

Viết xong cậu kéo quần lên, sau chạy về phía bồn rửa tay, không ngờ tới lại đụng phải Trang Minh Thần.

Trang Minh Thần đương nhiên là không thể hiểu được một người bình thường tại sao đi cũng có thể vui vẻ như vậy, cho nên rất hứng thú nhìn cậu.

Trương Úc Giai bị gã nhìn như vậy lập tức thu lại nụ cười, cảm giác đôi mắt màu lam của gã giống như máy quét di chuyển trên người cậu, cho nên toàn thân cậu giống như bị điện giật run lên bần bật, vì vậy cậu hết sức khinh thường mắng mình một câu ‘Tiện nhân, đừng thấy đôi mắt màu lam liền ngây người’ sau đó nhìn về phía người trong gương bổ sung một câu ‘Người đó, cười cái rắm ‘ .

Mặc dù không phát ra tiếng, nhưng khẩu hình của cậu cũng đủ để đối phương bắt phóng túng.

Nhưng đáng tiếc Trang Minh Thần dường như không đem đức hạnh gương nanh múa vuốt kia của cậu để vào trong mắt, trực tiếp hữu nghị nói: “Bác sĩ Trương, lúc ngài đi ra hình như không dùng giấy...”

Qua loa qua loa! ! ! !

Trương Úc Giai phát điên, trời ạ, cậu đột nhiên nhớ tới, mình vừa rồi vì viết bài thơ ngắn đã quên chùi dít...

19. Chương 19: Anh Linh

Từ sau khi chuyện đi vệ sinh không chùi dít xảy ra, bất cứ việc gì của Trương Úc Giai đều ẩn núp sự tham gia của Trang Minh Thần, cậu luôn cảm thấy người này chính là khắc tinh của mình, sống dở chết dở mỗi lần nhìn thấy gã đều xui xẻo, lần thứ nhất ăn bánh bị nghẹn, cậu còn chưa quên đâu.

May mà người này không phải kẻ lắm chuyện, nếu không cậu đã bị người cả tòa nhà cười chết.

Buổi tối sau khi tan ca, Trương Úc Giai theo dẫn dò của Diêu Mạnh Đạt thuê xe đi tòa nhà cũ nát lần trước, lúc xuống xe taxi xé kia ngay cả hai đồng tiền thừa cũng không đưa cho cậu đã chạy mất, cảm giác kia giống như là sợ hãi khi đến bãi tha ma.

TrươngÚc Giai không có phản ứng quá mức, mặc dù tòa nhà này bầu trời vẫn như cũ bao phủ một tầng sương mù dày đặc màu đen, nhưng nói thế nào thì cũng có đại sư lớn như Diêu Mạnh Đạt ở đây, cậu cảm thấy không có gì phải lo lắng.

Trương Úc Giai nhìn thấy Diêu lão đầu ở chỗ quẹo cầu thang, đi cùng còn có Dương Duẩn Trạch, tâm tình của gã tựa hồ rất kém, thấy gã chỉ nhếch nhếch khóe miệng rồi lại loay hoay với mấy cái đạo phù, cũng là Diêu Mạnh Đạt thấy cậu tới thì vô cùng hưng phấn, chẳng những hỏi han ân cần, mà còn rót cho cậu một chén trà, làm Trương Úc Giai cả người không được tự nhiên.

Sau một lúc lâu thấy trời sắp tối, mà Diêu lão đầu vẫn đông một câu tây một câu hỏi những việc không liên quan như vậy, cậu cũng có chút gấp gáp, cho nên trực tiếp vào vấn đề chính: “Hôm nay đại sư muốn vẫn buổi tối, rốt cuộc là vì chuyện gì a? !”

Diêu Mạnh Đạt thấy cậu hỏi như thế, cảm thấy nên đổi mặt vẫn phải đổi mặt, cho nên hí hửng nói: “Tôi chính là muốn nhờ cậu một việc, không biết cậu có thể đồng ý hay không!”

“Ngài nói. “Trương Úc Giai trả lời vô cùng dứt khoát.

Diêu Mạnh Đạt ra vẻ khó nói: “Nếu cậu không đồng ý, tôi còn nói để làm gì!”

Trương Úc Giai vừa nghe, đã biết là bị vào thông lọng, lão rõ ràng biết mình sẽ không từ chối, còn làm bộ muốn nói lại thôi, ngược lại biến thành mình cầu xin lão, trong bụng thầm than đúng là gừng càng già càng cay a, cho nên dở khóc dở cười nói: “Vậy tôi đồng ý, ngài nói hết đi.”

Diêu Mạnh Đạt vừa nghe như thế lập tức tách lông mày sắp liền vào nhau, cười to thành tiếng, không ngờ ngay cả râu mép cũng vểnh theo, suy tư một hồi lâu mới kéo Trương Úc Giai đến bên cạnh nói: “Hôm nay tôi phải tróc một tiểu quỷ, cho nên muốn nhờ cậu làm mồi nhử, nhưng cậu đừng lo lắng, nhiệm vụ của cậu rất đơn giản, chỉ cần ngủ một giấc là được, yên tâm đi, sẽ không có bất kỳ lo lắng gì đến tính mạng đâu.”

“Vậy được, khi nào thì bắt đầu a? ! “Trương Úc Giai có chút khẩn trương, dù sao chuyện bắt quỷ như vậy cậu vẫn là lần đầu tiên thấy, nếu nói không sợ là nói dối, nhưng người chính là bỉ ổi, thứ gì càng kinh khủng thì càng có dục vọng tìm hiểu, giống như xem phim kinh dị, bao giờ trong hoảng sợ cũng mang theo kích thích.

Khoảng chừng đến 8h, toàn bộ công nhân viên của tòa nhà này đều đã đi rồi, cả tòa nhà lớn trừ đèn ở cửa an ninh và hành lang vẫn sáng, chỗ khác đều tối đen như mực, lộ ra chút yên ắng, thật ra thì bọn họ không đến..., tòa nhà này cũng không có chỗ nào sôi động.

Diêu Mạnh Đạt từ trong cái túi rách nát của lão lấy ra mấy gói mì ăn liền để Trương Úc Giai và Dương Duẩn Trạch qua loa giải quyết vấn đề cơm tối, lúc đầu Trương Úc Giai cảm thấy ăn mì gói cũng không có mất mặt, dù sao mì ăn liền là đồng bọn của người lười, chẳng qua không rõ, mì ăn liền này lại là mì tiểu hoán hùng *.

Trương Úc Giai dở khóc dở cười, cũng biết tiểu hoán hùng là mì khô, giá thị trường, năm hào, lão lấy ra ba gói, nói cách khác, lão mời hai người hỗ trợ tổng cộng mất một đồng tiền, mà bản thân lão lại từ trong túi lấy ra một cây hành tây, vừa ngâm mì vừa nhai hành, bộ dáng kia miễn bàn có nhiều thỏa mãn.

Tiểu hoán hùng và hành tây, tuyệt phối.

Trương Úc Giai khó hiểu nhìn thoáng qua tiểu hoán hùng bị ngâm nở như trong bát của mình, lại nhìn Dương Duẩn Trạch hì hì ăn như lão, cuối cùng không nhịn được nói: “Đại sư, nghe nói ngài giúp người ta lập đàn tràng có thể kiếm được không ít tiền đi? !”

“Ừ! ” Diêu Mạnh Đạt vừa nhai hành tây, vừa nói: “Đặc biệt loại người thiếu lương tâm thiếu đức lại sợ chết, cho rất nhiều.”

“Thiếu lương tâm thiếu đức? Ý của ngài là nói người mời ngài làm phép là tự làm tự chịu? “Trương Úc Giai có chút khó hiểu.

Diêu Mạnh Đạt cười lạnh nói: “Nếu không cậu nghĩ rằng tên buôn bán bất động sản lớn nhất tỉnh chúng ta có thể chạy đến nơi cất chim cũng không có này ?”

“Hắn giết người? ” Trương Úc Giai hạ thấp giọng hỏi, giống như sợ bị thứ gì nghe thấy.

Diêu Mạnh Đạt cười không nói, vẻ mặt kia là im lặng tỏ rõ.

Trương Úc Giai hít mạnh một hơi, một lúc sau hoàn hồn nói: “VẬY CHƯA BỊ TRA ĐƯỢC? ÔNG SẼ GIÚP HẮN THU QUỸ KIA, KHÔNG PHẢI LÀ CHE MỜ LƯƠNG TÂM SAO? TIỀN NÀY CÓ THỂ KIỂM SAO?”

Diêu Mạnh Đạt cầm cọng hành chỉ còn lại lá chỉ chỉ cậu nói: “Tôi không chỉ làm việc vì hắN, mà chủ yếu là làm vì mình, huống chi, tôi chỉ thanh tẩy một phần, còn lại nên báo ứng hắN thì vẫn trả lại hắN, tôi chỉ không đắc tội trời là được.”

“VẬY LÀ ÔNG THAY TRỜI HÀNH ĐẠO?”

“Ai ai.” Diêu Mạnh Đạt nhướn mày gõ đầu cậu nói: “CÓ PHẢI CẬU XEM « BẠCH XÀ TRUYỀN » NHIỀU QUÁ KHÔNG, CHO TÔI LÀ PHÁP HẢI HẢ? ! NÓI TẤT CẢ LÀ VÌ MÌNH, TÔI CŨNG MUỐN DUY TRÌ CUỘC SỐNG.”

Trương Úc Giai chán ghét nhìn thoáng qua sợi mỳ trong bát của mình đã bị ngậm thành cháo, như thế lại bị Diêu Mạnh Đạt bắt được trong mắt, sau khi nhai xong miếng hành lá cuối cùng nói: “Trên đời này, được và mất là như nhau, có được có mất mới là tu hành cả đời, một người muốn thấy rõ trong sinh mệnh của mình có gì, cái gọi là danh lợi không thể song thu, hùng và các không thể có cả, chính là thiên ý định ra, tôi được trời chiếu cố sống đến bây giờ, nơi nơi vui vẻ mọi sự hài lòng, chính là phải thức thời, nên bỏ vẫn phải bỏ.”

Trương Úc Giai nghe lão nói những lời này cảm thấy rất sâu sắc, cậu biết lão nói thứ nên bỏ chính là giàu sang tiền tài, cho nên hứng thú hỏi một câu, “VẬY TRÊN ĐỜI NHỮNG NGƯỜI DANH LỢI SONG THU ĐỀU KHÔNG ĐƯỢC CHẾT TỬ TẾ ?”

“Thế gian vạn vật, hỗ trợ lẫn nhau, như Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, tương sinh tương khắc, mà Ngũ Hành của mỗi người chính là tài phúc thọ mệnh vận, được tài không được phúc, có phúc không được thọ, được thọ không được mệnh, được mệnh không được vận, người sống luôn có chút toan tính, người toan tính, chính là người không chiếm được, nếu người cả đời cũng là xuôi gió xuôi nước, còn sống làm cái gì? !”

Trương Úc Giai nghe lời này trầm mặc thật lâu, cậu cũng không muốn tránh né, nhưng càng nghĩ càng rối rắm, nhìn lại hai mươi năm mình đã trải qua, cậu cảm thấy mình sống vô dụng rồi, người khác ít nhất còn chiếm một hai thứ, thế nhưng cậu lại không chiếm được gì, từ nhỏ không cha không mẹ, lớn lên vẫn là một thân một mình, đi làm bị đồng nghiệp ức hiếp, tan ca bị quỷ bắt nạt, cậu thật đáng thương a thật đáng thương.

Diêu Mạnh Đạt nhìn bộ dạng ủ rũ của cậu, liền vỗ vỗ vai cậu nói lời thăm thía: “CÓ NHIỀU THỨ, CẬU KHÔNG NHÌN THẤY KHÔNG NHẤT ĐỊNH CHƯA CÓ, CHỈ LÀ NGƯỜI QUEN RỒI THÔI.”

Trương Úc Giai hồ hững gật đầu, liền quẹt quẹt ăn hai miếng, cảm thấy mùi vị cũng không phải quá kém.

Đến khoảng 11h, Trương Úc Giai theo Diêu Mạnh Đạt đến một phòng vệ sinh lâu năm không tu sửa, nói thật, loại phòng vệ sinh này mười năm trước Trương Úc Giai đã từng thấy, hai bên hai cái rãnh, ở giữa ngăn mấy bức tường, không có cửa, nước đỉnh đầu kéo một cái thẳng tuột tới đáy, nếu không tới đáy bị thứ gì chặn, vậy thì chờ chất thải dính vào mông đi.

Nhưng phòng vệ sinh này rất lớn, thế cho nên cần gạt nước lắp mười mấy, bởi vậy có thể thấy được phồn hoa của tòa nhà này năm đó.

Diêu Mạnh Đạt lập trận pháp ở cửa kéo nước thứ ba, mà trận pháp đại sư mở quả nhiên khác dạng mèo ba chân (kém bản lĩnh), không phải đơn giản chỉ có hai chén gạo, còn có ngọc của người chết, tiền cổ, khiên hồn hương (hương dẫn hồn), đỉnh đồng, dương mộc trăm năm, âm mộc ngàn năm, quan tài tro, điện thờ, như ý bài vân vân.

Mà trận pháp lão bố trí cũng tương đối phiền phức, chỉ là vẽ bùa, những ký hiệu và đồ án kỳ quái kia đã vẽ gần nửa giờ, cuối cùng lại ghép thành một cái quái phù lớn, Trương Úc Giai nhìn ký hiệu đồ thẩm trên giấy vàng phát ra ánh đỏ yếu ớt, liền có một loại cảm giác quái dị nói không ra lời

Đến tầm 11h50, trận pháp của Diêu lão đầu đã bố trí xong, cái trận này vừa lớn vừa phiền phức, thành một hình vô giác, đỉnh ngũ giác đặt điện thờ, còn lại trấn nhất phương, ở giữa để trống một khoảng thành hình dáng một người, Trương Úc Giai sáng tỏ, đây sẽ là chỗ mình nằm, may mà trên đất đều trải bùa, nằm cũng không đến nỗi quá bẩn

Một lát sau lúc Trương Úc Giai nằm trong hình người làm cho cậu, tình cờ phát giác trần nhà vốn có vết nứt đột nhiên bịt kín một tầng sương mù màu đen, hơn nữa càng lúc càng dày đặc, cho đến khi bao phủ toàn bộ trần nhà, đột nhiên vang lên tiếng chuông 12h đêm.

Thanh âm thâm trầm mà xa xưa từ không trung truyền đến, phân không rõ phương hướng, lại gõ đến mức làm lòng người run rẩy theo.

Trương Úc Giai đợi một lúc, trước sau không thấy có động tĩnh, hất cằm lên nhìn về phía đứng Diêu Mạnh Đạt và Dương Duẫn Trạch đứng ở đỉnh đầu cậu, hai người giờ phút này rất nghiêm túc, thỉnh thoảng nhìn khắp xung quanh, ngược lại không có một tia nôn nóng.

Vì vậy, Trương Úc Giai cũng an tâm, một lát sau truyền đến một trận lạnh lẽo, cậu thật sự có chút mệt nhọc, cho nên trong ánh nến lập lòe tiến vào mộng.

Nhưng hai mắt mới vừa díp lại, ám quang vốn chiếu vào mí mắt đột nhiên biến mất, tăng cường chính là một trận âm phong thực cốt (gió lạnh đến tận xương cốt) giống như nước lạnh từ đỉnh đầu cậu rót thẳng đến chân, khiến cậu giật mình lập tức tỉnh lại.

Nhưng trong khoảnh khắc mở mắt ra, cậu đã kinh hãi kêu lên, một đứa bé đầu to đang ngồi bên đầu cậu, dùng hai con mắt không trông nhìn chăm chăm cậu, hai cái răng nanh màu đỏ tươi vừa nhọn vừa dài, nó thấy cậu sợ hãi như thế, cũng kêu lên theo, mắt to chiếm nửa mặt kia nhất thời chứa đầy nước mắt đỏ tươi, đôi tay nhỏ bé đỏ đỏ không ngừng túm loạn thứ gì đó trên không trung, tựa như cũng kinh hoàng đến cực đỉnh.

“Cậu đừng kêu, đừng kêu.” đây là tiếng của Diêu Mạnh Đạt, “Nó thích cậu, cậu không nên sợ.”

“A?” Trương Úc Giai bị kích rồi.

* Đây là mỳ tiểu hoán hùng (mỳ gấu mèo) mà bạn Giai đã ăn.

20. Chương 20: Ba Ba

(Truyện đã đi đến 1/3 chặng đường rồi, cảm ơn mọi người đã ủng hộ, ta sẽ cố gắng hoàn sớm ^0^)

Sau nửa giờ nhìn nhau với tên tiểu quỷ mặt xanh nanh vàng, nước trên người Trương Úc Giai căn bản đều là mồ hôi chảy ra, hôm nay cậu dính ở chỗ này, hoàn toàn là bị nó làm cho sợ đến không nhấc chân được, một nguyên nhân khác chính là, lão đầu bên cạnh một mực uy hiếp đe dọa cậu.

Ví như hiện tại, lão đang ở chỗ này vẽ phù bố trí trận của lão, một ít khối nhỏ dương mộc thiêu trên lửa liên tắt, tắt liên đốt lại, nguyên nhân chính là sát khí và âm khí ở chỗ này khiến phù của lão biến thành ướt, cho nên thỉnh thoảng linh thỉnh thoảng mất linh, cuối cùng từng khối nhỏ trở nên đen nhò, lão vẫn trấn định như thường nói với Trương Úc Giai nửa sống nửa chết: “Cậu không nên nóng vội, tên tiểu quỷ này không chạm được cậu, nó còn muốn ở trước mặt ngươi biểu hiện đấy, bất tự và thể chất của cậu chính là trời sinh làm cái này, không học thuật pháp quả thực rất đáng tiếc.”

Trương Úc Giai vô lực nói: “Ngài không phải nói ngủ một giấc liền xong sao?”

Diêu Mạnh Đạt nói: “Đừng a, hiện tại cậu ngủ cũng không có ai ngăn cản a.”

“Tình huống này, tỉnh rồi còn có thể ngủ được sao?” Trương Úc Giai dở khóc dở cười.

Diêu Mạnh Đạt ngược ngùng nói: “Thật ra thì chuyện hôm nay quả thật có chút ngoài dự tính, tôi không nghĩ tới cổ chủ nơi này đã từng người khác làm phép, cho nên sửa lại trận pháp sẽ trì hoãn một lúc, nhưng cậu yên tâm, tôi sẽ không để cho cậu có chuyện.”

“Vậy ông định làm gì tiểu quỷ này?” Trương Úc Giai nhìn đứa bé đầu to trước mắt mình, mở to hai con mắt đen tròn xoe còn to hơn nắm đấm nhìn cậu, trong miệng thỉnh thoảng hừ ra hai giai điệu không quy luật, y y nha nha một lúc, tựa hồ rất muốn nhích tới gần Trương Úc Giai, nhưng do trận pháp này, nó mấy lần đều bị đưng phải có chút lảo đảo, mỗi lần như thế, nó đều tương đối tủi thân, nhìn chăm chăm cậu, máu trong mắt chảy ra toàn thân, tựa như dáng vẻ lần này của nó không phải là muốn ăn người mà giống như đang làm nũng với cậu, khiến Trương Úc Giai sợ mất mật, cộng thêm buồn bực không thôi.

Lúc này, Dương Duẩn Trạch lạnh lùng phun một câu: “Đại ca, anh xem bộ dạng kia của nó cũng biết nó không phải là tiểu quỷ, nó là anh linh, vua bách quỷ, có thể ngự quỷ.”

“A? ” Trương Úc Giai nghe lời này, trái tim vốn đã nhắc đến cổ họng trực tiếp phun ra, đổ mồ hôi nhất thời thành mồ hôi lạnh, có thể nói trăm mối cảm xúc ngổn ngang, trong bụng sáng tỏ mình mắc mưu hai lão hồ ly này rồi, sau lại trách tại sao mình thiếu hiểu biết như vậy.

Mà Diêu lão đầu lúc này lại nói: “Cậu yên tâm đi, đợi dương khí đủ một chút, tôi liền có thể thu nó, chẳng qua là đợi thời gian mà thôi, nó sẽ không làm hại cậu.”

“Vậy tại sao các người chọn tôi làm mồi nhử? Chẳng lẽ tôi có mùi thịt? ” Trương Úc Giai tức giận nói, lúc này cậu muốn rời khỏi đây cũng không được, cho nên chỉ có thể vung một chút oán khí.

“Đó là bởi vì bát tự của cậu bị thay đổi, bát tự thay đổi cũng chính là đổi mệnh, người bị đổi mệnh tam hồn lục phách đều không ổn, dương khí tương đối thấp, cậu có thể nhìn thấy quỷ cũng chính là đạo lý này, nhưng hấp dẫn quỷ không phải là hồn phách cậu, mà là tỏa Hồn Thạch trên người cậu, cũng chính viên màu lam trên chiếc nhẫn của cậu, thật ra thì bình thường tỏa Hồn Thạch chính là tảng vật tùy thân của người chết, nhưng người này hiển nhiên tương đối quan tâm cậu, hấn dùng con người của mình làm, không chỉ như thế, hấn còn phân một phách của mình ở trên, như vậy có thể tùy thời bảo vệ cậu, nhưng có thể đem con người làm tinh xảo như vậy vẫn là hiếm thấy.”

Diêu Mạnh Đạt không nhanh không chậm nói, giống như nhớ tới chú thích dưới trang sách, mà Trương Úc Giai thì ngũ vị trần tạp, rất cảm động cũng rất chán ghét, nhìn về phía chiếc kim cương lớn phát ra ánh sáng màu lam yếu ớt kia, cậu cảm thấy đó là ánh mắt của hấn đang theo dõi cậu.

Một lúc lâu, cậu đột nhiên nhớ tới nói: “Vậy tại sao hấn muốn giúp tôi đổi mệnh?”

“Bởi vì tuổi thọ của cậu đã hết, nếu không đổi..., cậu đã chết. ” Diêu Mạnh Đạt nói tới chỗ này lại có chút đứng đắn lắc đầu, sau đó tiếp tục đốt từng khối dương mộc của lão nói: “Cậu sở dĩ may mắn như vậy, đó là bởi vì tên quỷ bên cạnh cậu giúp cậu thu xếp, thật ra thì cậu đã chết một lần, nhưng bản linh tên quỷ này cũng không nhỏ, thế nhưng không coi Âm Tì ra gì giúp người sống đổi mệnh, loại chuyện này...”

Diêu Mạnh Đạt phía sau nói gì đó Trương Úc Giai đã mơ mơ hồ hồ nghe không rõ, chỉ là cậu đột nhiên nhớ tới mình từng đi qua kia một con đường đá xanh thật dài, hai bên bĩ ngạn hoa đỏ rực miền man uốn lượn đến chân trời, không phải chính là Hoàng Tuyền lộ sao! Mà những hình ảnh 3D tựa như thực kia, giằng giãi kể lại kiếp trước kiếp này của cậu, đây chẳng phải giống như nhìn tam sinh thạch sao, cuối cùng bọn họ cùng nhau thành tâm đợi trước đại đồng môn kia, cũng chính là luân hồi kiếp sau a...

Lúc đó, Trương Úc Giai trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nghĩ tới lúc ấy cậu rúc vào trong ngực của hấn, nhìn một đời lại một đời quen biết, mến nhau, hiểu nhau cuối cùng biến thành âm dương xa cách, cậu vì để hấn không dây dưa mình nữa, còn rất bù ngùi khuyên hấn không nên giữ chấp niệm, chuyện xưa đã kết thúc, chỉ là hấn không muốn rời đi, ngược lại tương đối nghiêm túc nói: “Không bên nhau thì không tính là kết cục. ” hôm nay, hấn không tiếc vì cậu xông vào âm tào Địa phủ đổi mệnh để cậu tiếp tục sống, bọn họ vẫn âm dương xa cách, này thì làm sao bên nhau? Rồi cuộc đây là dụng ý gì?

Trong lúc Trương Úc Giai đang đau khổ suy nghĩ, chỉ nghe thành linh một tiếng quát gấp:

“Đừng để nó chạy, đừng để nó chạy.”

Trương Úc Giai nghe tiếng hoàn hồn, lại nhìn tiểu quỷ đã hơi liếc mắt bò đến bên cạnh ao, nó bò vô cùng chậm, giống như buồn ngủ, còn ngáp nữa.

Trương Úc Giai thấy tình hình cấp bách như vậy, nghĩ nếu cậu chạy ra sẽ không có trận pháp này bảo vệ, đến lúc đó tới một kẻ ‘Ngoài ý muốn’, vậy cậu sẽ thật sự gặp Diêm vương, nhưng nếu hôm nay không bắt được tên tiểu quỷ này, đoán chừng cuộc sống sau này không được yên ổn, cho nên đành phải kiên trì nói: “Tôi làm thế nào a? Chẳng lẽ chạy tới bắt nó?”

“Cậu gọi nó, dù dỏ chút là được, dù sao không thể để nó chạy, một năm chỉ có một ngày hôm nay thôi, chạy cậu chịu trách nhiệm. ” Diêu lão đầu lúc này đã có chút gấp gáp, tay đốt từng khối dương mộc cũng bắt đầu run lên.

Trương Úc Giai làm khó dễ, nhìn vật nhỏ kia đi một bước ngáp liên tục, mắt kia đều sắp bị dụi rớt, cậu tưởng tượng nó thành một đứa trẻ bình thường, sau đó mạnh mẽ trấn định đi ra khỏi trận pháp kia, ngồi xổm bên cạnh kêu: “Bảo bối, bảo bối, đến, đến chỗ thúc thúc, bảo bối ngoan, bảo bối nghe lời, tới chỗ thúc thúc, tỉnh tỉnh...”

Tiểu quỷ nghe thấy thanh âm cậu cúi đầu gọi thì ngừng lại, sau đó đặt mông ngồi ở trên bậc thềm nhìn cậu, giai điệu trong miệng vốn là y y nha nha cũng không thành âm, giống như tiếng hừ hừ của đứa nhỏ trước khi đi ngủ, tiếng có tiếng không, tựa như đưa mắt một cái là có thể ngủ.

Trương Úc Giai thấy nó như thế, lập tức hỏi Diêu lão đầu ở bên cạnh: “Hiện tại, hiện tại làm thế nào?”

Diêu lão đầu trách mắng: “Đương nhiên là ôm nó trong ngực cậu, nếu không lát nữa nó phát hiện ra tôi đang thu nó thì không xong, trước tiên cậu lấy tảo hồn thạch trên người dụ dỗ nó.”

“Nói đùa gì vậy, nó là quỷ a...” Trương Úc Giai thiếu chút nữa tặc mao nhảy dựng lên, nghĩ đến chuyện phải ôm một con quỷ vào trong ngực, sau đó còn xem như người thường mà dỗ dành, đây không phải là chuyện rất tức cười sao.

Nhưng Diêu Mạnh Đạt lại nói: “Quỷ thì sao? Cậu không phải thường có quan hệ với quỷ sao? Trên người bị một tên quỷ đè thì cậu đồng ý, trong ngực ôm một tiểu quỷ thì cậu không muốn?”

Lời này làm lòng tự trọng của Trương Úc Giai vỡ nát đầy đất, lão có thể có thể nhìn ra cậu là thụ sao? Con mắt nào của lão nhìn thấy? Con mắt nào?

Diêu Mạnh Đạt thấy Trương Úc Giai buồn bực không lên tiếng, trong bụng đã đoán ra cậu đang suy nghĩ cái gì, lập tức muốn cắt cái miệng lẩm lờ của mình, cho nên lúng túng nói: “Nếu cậu không làm thì đợi đến 3h nó ăn hồn cậu đi!”

Trương Úc Giai rầu rĩ nói: “Tại sao là 3h?”

“Cậu chưa từng nghe qua nửa đêm 3h quỷ đánh sao, nói cách khác 3h là thời kỳ nhạy cảm âm tiêu dương sinh, quỷ cũng sẽ phát hiện, bọn chúng sẽ không bị khống chế làm hại người.”

Trương Úc Giai sau khi nghe xong thở dài một hơi, nhắm mắt lại hướng về phía tiểu quỷ đang ngồi ở bậc thềm kia, gật đầu nói: “Bảo bối tới, tới chỗ thúc thúc, thúc thúc dỗ con ngủ, ở đó rất lạnh a, nhưng trong ngực thúc thúc rất ấm...”

Một lúc lâu không thấy tiểu quỷ kia động, Trương Úc Giai bèn nói: “Ông nhìn, đã vô dụng.”

Dương Duẫn Trạch cười nhẹ nói: “Thúc thúc xưng hô thế này không thân thiết, cũng không hòa hoãn, nếu không anh thay đổi đi?”

“Vậy thì ca ca được không? Ca ca thân thiết hả?” Trương Úc Giai nhìn bản mặt có chút gian gian của Dương Duẫn Trạch, nguyên rửa gã sớm chết sớm đầu thai.

Nhưng Dương Duẫn Trạch lại nhe hai cái răng cửa không biết xấu hổ nói với cậu: “Kêu ba ba là thân thiết nhất.”

Trương Úc Giai mãnh liệt cắn đầu lưỡi của mình, sau đó nuốt xuống một ngụm mùi tanh, hướng về phía tiểu quỷ kia nói: “Bảo bối tới, tới chỗ của ba ba đi, ba ba rất thích con.”

“Ba ba...”

Một tiếng nói nũng nịu búng ra sữa đem chút tự tôn của Trương Úc Giai thổi sạch không còn một mống, ước gì hiện tại là 3h để nó ăn mình luôn đi, nhưng lúc này lại thấy nó bò về phía cậu, sau đó trong miệng mím cười, còn giai điệu biến thành một chữ, sau đó ngừng ngắt không quy luật: “Ba... Ba ba... Ba...”

Lúc Trương Úc Giai ôm tiểu quỷ vào trong ngực, cậu cảm thấy nó cũng không ghê tởm lắm, trừ cảm giác bên ngoài giống như khối băng, nó cũng giống như đứa trẻ bình thường, một lát sau hoàn toàn nhắm mắt lại phát ra tiếng ngáy giống như con mèo nhỏ, muốn có bao nhiêu vui vẻ thì có bấy nhiêu vui vẻ.

Trương Úc Giai nhất thời cảm thấy, thật ra thì anh linh cũng không phải quá đáng sợ, như hiện tại nó rất an ổn, cho nên mọi thứ quanh thân cũng an tĩnh theo, những đợt gió lạnh tận xương kia đột nhiên dừng,

ngay cả sương mù màu đen dày đặc trên trần nhà cũng nhạt dần thành màu xám tro, gió thổi qua là có thể tản mát, không khí ẩm ướt cũng bớt đi mùi tanh chất, sau đó những nhang nền bị tắt cũng tự nhiên cháy lên.

Trong ánh nền leo lắt chập chờn, thân thể anh linh vốn là màu nâu xanh dần dần thành màu trắng sữa của trẻ con, mặc dù không có thực thể nặng như vậy, nhưng ít nhất bóng dáng không còn giống lúc đầu như có như không, cho nên Trương Úc Giai cảm thấy, mình thật giống một vú em rồi...

21. Chương 21: Tỉnh Mộng

Bởi vì không khí ẩm ướt giảm bớt, lá bùa trong tay Diêu Mạnh Đạt bắt đầu khôi phục linh lực, từng khối mộc dương trăm năm chỉ chốc lát đã bắt đầu cháy, lão liếc nhìn Trương Úc Giai và đứa nhỏ búng ra sữa kia, âm thầm oán tại sao không sớm bảo thằng nhóc con xuất ra chiều này vậy? Lần tới gặp chuyện cứ mang cậu ta theo, dù sao cậu ta cũng có kẻ chống lưng.

Đốt cháy dương mộc để tiếp tục làm phép bố trận tạo ra một bình cảnh có lợi, Diêu Mạnh Đạt chỉ cần trước làm một cái bùa sống để cho Trương Úc Giai thoát thân, sau đó thu anh linh này vào tử ngọc, cuối cùng thông qua minh cừ thả nó vào một đồng tiền, niệm phong vĩnh viễn là xong.

Bùa sống chính là một loại bùa nguyền trang người sống, dùng bùa mô phỏng dương khí của người, sau đó hấp dẫn quỷ, thật ra thì bùa sống vốn dùng trên thân quỷ chết oan, bởi vì quỷ chết oan có oán khí, phải giết người mới có thể bình ổn oán khí, sau đó mới đi đầu thai, mà người bị nó giết tất nhiên cũng có oán khí, như vậy sẽ tạo thành tuần hoàn ác tính, mà bùa sống chính là một loại khiến quỷ cho rằng mình đã giết người hoặc có người cùng chết với mình, như vậy sẽ bình ổn được oán khí.

Ngày hôm nay dùng bùa sống chính là để nguyền trang Trương Úc Giai, giúp cậu thoát thân, dĩ nhiên, máu vẽ phù sống phải là máu của cậu, như vậy mới có thể càng giống.

Bước đầu tiên làm rất thuận lợi, chẳng qua Trương Úc Giai không rõ tại sao lão đầu này dùng một cái chén lớn như vậy tới lấy máu, cho nên Trương Úc Giai thiếu chút nữa bị dọa ngất đi.

Mà sau khi thả anh linh lên bùa sống, phải thu nó vào tử ngọc.

Loại tử ngọc có thể thu hồn hoặc ác quỷ này đều là tổ tông hoặc sư đồ tương truyền, bình thường một tử ngọc chỉ có thể niệm phong một ác quỷ, mà loại tử truyền không thể nào chỉ phong một ác quỷ, cho nên liền dùng minh cừ đưa bọn chúng ra, sau đó phong vào một bề mặt nào đó, khiến bọn chúng vĩnh viễn không thấy được mặt trời, mà tác dụng của minh cừ, chính là đem ác quỷ từ một cái đồ vật chuyển dời đến một đồ vật khác, như thế, có thể tái sử dụng tử ngọc.

Thu vào tử ngọc cũng rất đơn giản, Diêu Mạnh Đạt chỉ cần lấy một mảnh dương mộc đốt một lá bùa ám quang lên không trung, sau đó kia anh linh liền biến mất.

Trương Úc Giai có chút không thể tin nhìn mảnh tử ngọc gồ ghề trong tay Diêu Mạnh Đạt, đột nhiên trong lòng một trận mất mát, cho nên thầm phỉ nhổ chính mình hai cái, sau đó loại mất mát này liền biến mất, nhanh chóng chuẩn bị xem minh cừ.

Diêu Mạnh Đạt đã sắp xếp xong minh cừ, là dùng diễn văn vẽ dẫn quỷ chú, chỉ cần thông qua một chút môi giới này là xong.

Thật ra minh cừ có hai loại, một là dùng vật, hai là dùng trận. Phương pháp dùng vật, chính là lấy một chút tài liệu thuần âm như âm mộc và diễn thủy, sau đó theo phương thức sắp xếp nhất định tạo thành minh cừ; mà phương pháp dùng trận, chính là dùng diễn văn làm dẫn quỷ chú, diễn văn chính là văn chỉ cho người chết nghe, người bình thường chỉ có thể nghe thấy tiếng nhưng không nghe ra được cụ thể.

Mà lúc ba người bọn họ khí thể ngất trời chuẩn bị mọi thứ, tử ngọc kia đột nhiên ‘Vèo một tiếng từ trong tay Diêu Mạnh Đạt bay ra ngoài, sau đó ‘Toang’ rơi trên mặt đất...

Ngọc vỡ.

Ba người ngơ ngác nhìn nhau, cuối cùng đồng loạt lộ ra thần sắc kinh hoàng, nhanh đến mức không kịp phát biểu bất kỳ cảm nghĩ gì, đã thấy sương mù màu đen đã nhạt kia đột nhiên áp xuống, sau đó không ngừng xoay tròn, xoay ra một hắc động giống như vực sâu, không chỉ như thế, theo tốc độ xoay tròn kia, hắc động kia dường như có thể hút người bình thường, dẫn đến Trương Úc Giai sắp bay lên rồi, căn bản phân không rõ đâu là trời, đâu là đất, cuối cùng lại phát hiện bản thân bị giắt lên trần nhà.

Mà Diêu Mạnh Đạt bên cạnh nhìn thấy Trương Úc Giai bắt đầu ly thần, lập tức đập một tờ tỉnh tâm phù ở trên người cậu, phải biết rằng, đây chỉ một ảo tưởng do quỷ sai khiến, người không đủ định lực sẽ bị hút vào, mà hồn phách Trương Úc Giai vốn không ổn, chút định lực của cậu có thể bảo vệ cho hồn phách của mình đã không tệ rồi.

Lúc này, hắc động trên đỉnh đầu kia đã bị một tầng sương mù dày đặc bao phủ, Trương Úc Giai cảm thấy thoải mái hơn nhiều, ít nhất không có cảm giác tụ huyết não treo ngược, nhưng sau khi đầu óc tốt lên, lỗ tai lại bắt đầu chịu hành hạ.

Mới đầu chỉ là những lời trầm trầm vô nghĩa, cùng với đó chính là gió lạnh như nước đá không ngừng theo da tay thấm thấu đến xương cốt, sau đó tiếng nói kia càng lúc càng lớn, tiết tấu lặp lại cũng càng lúc càng nhanh, tựa như một câu chưa nói hết một câu đã bắt đầu, mà tiếng phát ra đều tới từ bốn phương tám hướng, âm điệu giống nhau, âm sắc phát ra lại sâu mỏng ồ ồ không đều, cảm giác đây căn bản không phải là một người, mà là vô số oan hồn đang gào thét, nội dung gào thét đều thống nhất một câu “Ba ba... Người muốn giết con...”

Trương Úc Giai cảm thấy mình đã đứng ở bên trong nước đá, đầu ngón tay bị đông cứng cũng bắt đầu rút gân, đồng thời màng nhĩ bắt đầu ngứa vì tiếng gào không ngừng, cậu muốn hỏi Diêu Mạnh Đạt bên cạnh bước kế tiếp làm thế nào, không ngờ quay đầu lại thấy hai người bọn họ đã ngồi trong ngũ giác trần lúc trước, lúc này đang vẫy tay với cậu.

Trương Úc Giai thầm phỉ nhổ một cái, trong bụng cảm thấy hai người này bất quý nhiều quả nhiên là vô tình, cho nên di chuyển cơ thể nặng nề, từng bước đi về phía bọn họ.

Nhưng quái sự xảy ra, cậu rõ ràng không ngừng nhấc hai chân, khoảng cách tới trần kia cũng chỉ có hai bước, nhưng tại sao lại đi xa như vậy, thậm chí cậu căng chân chạy thử hồng học vẫn như cũ cách bọn họ hai bước chân.

Cùng lúc đó, cậu càng chạy nhanh, xung quanh lại càng lạnh, tiếng gào thét điên cuồng kia cũng theo âm khí lạnh lẽo kia mà bắt đầu vặn vẹo biến hình, thành tiếng oán trách, từng tiếng đánh thẳng vào đáy lòng cậu, khiến cậu nặng nề không thở nổi, cho nên cậu đành phải che lỗ tai của mình, hy vọng như vậy có thể giảm nhẹ một chút cho đôi tai của mình.

Dần dần âm khí như nước đá lại như cát sỏi đánh vào mặt người, từng cái còn sắc nhọn hơn mũi kim, đâm đến mức đầy mặt đầy người Trương Úc Giai đều đau đớn, cho nên cậu phải vươn tay ra che mặt, nhưng khi tay rời khỏi lỗ tai, tiếng oán trách bị ngăn chở kia lại âm âm tràn vào lỗ tai, khiến cho màng nhĩ giống như bị kim châm đến phát rét, ngay cả sọ não cũng chấn động theo.

Đang lúc ấy tay của cậu bị người kéo một cái, sau đó lảo đảo bước vào một nơi yên tĩnh.

“Thế nào? Có khá hơn chút nào không?” một thanh âm tang thương xuyên qua tiếng gào thét vắng vắng tiến vào màng nhĩ của cậu, đợi đến khi Trương Úc Giai phân rõ đó là Diêu Mạnh Đạt, liền nắm lấy vạt áo của lão điên, cuồng gào thét nói: “Lão bắt tử này, tôi con mẹ nó hấp tấp chạy tới giúp ông cho quỷ ăn sao? Ông có biết vừa rồi tôi suýt chút nữa chết không.”

“Cậu làm cái gì vậy!” Dương Duẩn Trạch kéo Trương Úc Giai ra, phun cho một tràng: “Cậu đừng phải quý giả tưởng, còn vào mê hồn trận của quỷ, một mình ở nơi đó không ngừng vòng quanh, nếu không phải sư phụ tôi liều mạng kéo cậu vào đây, đoán chừng một mình cậu cũng có thể xoay vòng vòng đến chết.”

“Nếu không phải tôi tôn kính lão ta, tôi căn bản sẽ không tới xen vào làm hồng chuyện, còn tưởng rằng gặp được đại sư, không ngờ ngay cả một tiểu quỷ cũng không thu phục được. “Trương Úc Giai không cách nào bình tĩnh cảm xúc của mình, tai và mắt bị đau nên cậu thậm chí không thể nhìn rõ mặt của đối phương, Dương Duẩn Trạch nói cũng còn có hồi âm, vì thế cậu cảm thấy hối không kịp vì quyết định tối nay của mình.

Dương Duẩn Trạch nghe cậu nói như vậy, nhất thời tức giận nói: “Tên ranh, mày nói sao? Nói cho mày biết, chỗ này bị người ta bày ba cái sát cục, nếu sư phụ tao không có một chút bản lãnh người đã sớm chết.”

“Nếu hôm nay tôi không tới, chẳng lẽ còn có chuyện này?”

“Nếu không phải sư phụ tao ở đây, liệu mày còn có thể sống sót?”

“Có ý gì? ” Trương Úc Giai vì những lời này của Dương Duẩn Trạch mà khiếp sợ, chẳng lẽ Diêu Mạnh Đạt còn làm chuyện gì cậu không biết ?

Lúc này, Diêu Mạnh Đạt kéo Trương Úc Giai qua, sau đó trách mắng Dương Duẩn Trạch: “Thằng ranh, hai người gây lộn cũng không nhìn một chút tình thế hiện tại, đợi lát nữa trận của ta bị những thứ kia bối ra, các người đợi cãi nhau dưới suối vàng nhé!”

Trương Úc Giai bị nói như thế, nhất thời thanh tỉnh không ít, gương mặt nhìn lại cảnh tượng bên ngoài trận, thiếu chút nữa bị hù chết.

Bóng đen đầy chật phòng đang không ngừng bối trận của bọn họ ra, mặc dù bùa bên cạnh trận không ngừng phát ra từng đạo hồng quang biến thành tiểu kim nhân đánh bọn chúng bật ra xa.

Trương Úc Giai nhìn qua những tiểu kim nhân này, chính là đám hình nhân được đạo sĩ nuôi, có thể nuốt quỷ, nhưng một nhóm lại một nhóm bóng đen đi lên, những tiểu kim nhân hiển nhiên rất trầy trật, không đến lát sau, bọn họ đã bị đám bóng đen kia nuốt sống, mà lúc đám quỷ kia nhai bọn nó, lại phát ra loại âm thanh nhấm nuốt, Trương Úc Giai nghe được không khỏi nôn mửa.

Mà nơi tiểu kim nhân bị ăn sạch liền biến thành chỗ trống, những bóng đen kia liền đồng loạt chạy đến nơi trống không này, sau đó càng tụ càng nhiều, có con thậm chí dán mặt lên trận, khuôn mặt không ngừng biến đổi vụn vụn, tập thể đều là mặt xanh nanh vàng, dữ tợn cực điểm.

Lúc này, Diêu Mạnh Đạt đem dương mộc đang cháy kia bỏ vào tay Trương Úc Giai, sau đó nguy ngập nói: “Cậu đến chỗ trống kia thấp nền lên, nhớ kỹ, trước khi tôi trở về, nhất định không được để nền tắt, nếu không trận liền phá.”

“Ông đi đâu? ” Trương Úc Giai vội vàng hỏi, cậu cảm thấy hơi có lỗi vì hành động vừa rồi của mình.

Diêu Mạnh Đạt lùi lại rung rung mi cười nói: “Tôi đi giết quỷ, tối nay ăn bữa ăn khuya.”

Một câu nói xong, ông liền nhảy ra ngoài, sau đó nhìn ông bị bao phủ trong đám bóng đen kia.

Trương Úc Giai không biết ông rốt cuộc đi làm gì, nhưng trước mắt cậu cũng chỉ có thể làm theo căn dặn của ông, cho nên nhìn thoáng qua Dương Duẩn Trạch đứng ở một chỗ không ngừng vẽ bùa, sau liền ngồi xổm người xuống đốt nền ở những chỗ trống kia.

Nhưng rất nhanh, cậu biết đây một việc tồi tệ không dễ dàng, bởi vì trận này có thể ngăn được quỷ, lại không ngăn được gió lạnh và không khí ẩm ướt, cho nên nền được đốt lên không bao lâu lập tức tắt, cho nên cậu phải bày ra năm cây nến không ngừng thấp, cây này vừa tắt, thấp cây kia, cây kia vừa tắt thấp cây này .

Mà chưa qua một khắc (15) đồng hồ, đã xảy ra nhiều chuyện khó giải quyết, bởi vì theo tiếng gào thét của Dương Duẩn Trạch, Trương Úc Giai phát hiện tiểu kim nhân phía sau gã lại chết một cái, cho nên gã nhất thời bận rộn gấp bội, không ngừng chạy tới chạy lui. Sau chết ba tiểu kim nhân, gã đã sức cùng lực kiệt, đợi lúc chết sáu tiểu kim nhân, gã gần như không đứng nổi, trực tiếp là bò qua...

Rốt cục, lúc tiểu kim nhân thứ mười bỏ mạng, Trương Úc Giai sơ ý một cái —— nền tắt một cây.

Cho nên những bóng đen và tiếng gào thét chói tai vốn bị ngăn tách khỏi người thì ” một tiếng ầm” làm đầu cậu chấn động đau như muốn vỡ tung, thêm vào đó những bóng đen đồng loạt xông lên, vươn ra xương khô thật dài điên cuồng kéo xé trên người cậu, Trương Úc Giai lập tức bị đè xuống đất xé thành huyết nhục mơ hồ, sau đó trong lúc gần như tuyệt vọng, chỉ thấy trước mi mắt màu đỏ là một đôi chân nhỏ trắng nõn đi về phía cậu, thật vất vả gương mặt lên, lại nhìn thấy tiểu quỷ kia vừa xoa đầu của cậu vừa lẩm bẩm nói: “Ba ba, người muốn giết cục cưng sao?”

“Láo! ” Trương Úc Giai dùng hết toàn lực gầm nhẹ, “Tao không phải là ba mày.”

Tiểu quỷ tựa hồ không nghe thấy, nói tiếp: “Ba ba còn như vậy, cục cưng sẽ tức giận.”

Mẹ nó, đây còn không phải tức giận ư, vậy nếu tức giận là cái dạng gì? ! Trương Úc Giai tuyệt vọng nhắm nghiền hai mắt, đau đớn toàn thân làm cậu mất đi ý thức.

...

Khi Trương Úc Giai tỉnh lại đã là ban đêm, nếu không phải một cơn ác mộng làm cậu tỉnh lại, đoán chừng cậu còn đang ngủ, mà một khắc kia tỉnh lại, cậu cảm thấy gặp ác mộng tốt hơn, ít nhất trong mộng bản thân không lo lắng cho tính mạng, cho dù là có thì cũng có thể sống lại.

Nhưng hiện tại, một tiểu quỷ mặc trắng cái yếm đang đứng ở góc phòng, một đôi mắt to chiếm nửa khuôn mặt đang đi kèm nước mắt nhìn cậu, tũn thân cực điểm, một đại quỷ mặc quần jean áo T shirt, đang ngồi bên đầu cậu, chuẩn xác mà nói là để đầu của cậu lên đùi hắn, sau đó híp đôi mắt màu lam nhìn cậu, bĩ ổi cực điểm.

22. Chương 22: Sát Cục

Trương Úc Giai một lần nữa nhắm mắt lại, sau đó mở ra, hy vọng đây chỉ là ảo giác của mình, nhưng sau khi lập đi lập lại ba lần động tác như vậy, liền có một đôi môi mềm mại ẩm ướt chạm lên mắt của cậu, khiến cậu phải mở mắt, sau đó tiếp nhận sự thật hỏi: “Nơi là chỗ nào?”

“Nơi này là nhà của cậu ” đây là tiếng của Dương Duẫn Trạch, Trương Úc Giai quay đầu nhìn lại, gã đang mài một khối đá màu đen, sau đó thỉnh thoảng đọc hai câu điển văn nghe không hiểu.

“Tôi trở về như thế nào? ” Trương Úc Giai nhìn Trương Úc Lê tiếp tục hỏi.

Dương Duẫn Trạch đáp: “Ngày đó là tên quỷ muốn lôi kéo cậu kết hôn cứu cậu, nhưng tên kia không tốt lành gì, rõ ràng vừa ra tay là có thể thu tiểu quỷ kia, hắn hết lần này tới lần khác cậu không mở miệng hắn liền không ra.”

“Tôi đã nói cái gì? ” Trương Úc Lê nhìn về phía đôi mắt màu lam đồng đang đặc ý kia, chính mình rõ ràng chết cũng im miệng không nói ra.

Dương Duẫn Trạch lại nói: “Tôi không biết cậu nói cái gì, chỉ nghe thấy A Lê gì đó... Sau đấy hắn liền đi ra.”

“Thiệt hay giả? ! ” Trương Úc Giai không thể tưởng tượng nổi, có một loại xúc động muốn bóp chết chính mình.

“Lúc ấy tôi đang ở bên cạnh cậu, sư phụ tôi đã khống chế những con quỷ vô phách kia rồi, chính là anh linh không tìm được, tôi xem bộ dạng mơ hồ của cậu, nên đặt một khối dương mộc ở trên người cậu, để ngừa anh linh kia công kích, ai biết một mình cậu ở đó lắm bầm, thanh âm kia mềm mại, tôi còn nghĩ cậu động dục đấy!”

“Tôi khinh! ” Trương Úc Giai nhất thời sáng tỏ, những con quỷ căn bản không có đi lên, mà là mê hồn trận trong truyền thuyết, cậu vừa mắc mưu tên quỷ này.

“Nhưng anh linh kia là thật lòng thích cậu, nó công kích chúng tôi lại không công kích cậu, nói không chừng nó thật sự nhận thức cậu làm ba nó.”

“bắt đầu truyện cười quốc tế gì hử, anh nhìn trên người tôi bị quỷ cào. ” Trương Úc Giai vừa nói vừa chuẩn bị kéo tay áo, nhưng bên trong lộ ra gia thịt màu trắng hồng, trừ bỏ khiến tên đại quỷ đang nhìn chăm chăm cậu nuốt vài ngụm nước miếng, thì không có gì cả.

Trong bụng cảm thấy kỳ quái, cậu liền nhìn về phía tiểu quỷ ở chân tường kia, không nghĩ tới nó quả nhiên hết sức chột dạ nép vào góc tường, cho nên Trương Úc Giai ngẩng đầu hướng về góc tường hung dữ nói: “Nếu lần tới nó dám làm như vậy với tôi, tôi liền không khách khí với nó.”

“Lần tới? Đoán chừng không có cơ hội, tên tiểu quỷ kia chạy, anh linh là không có địa điểm cố định, rất khó tìm. ” Dương Duẫn Trạch vừa nói thứ mài xuống kia hòa vào nước bưng tới đưa cho Trương Úc Giai, trước

khi đưa không quên dùng ngón tay khuấy mấy cái, cuối cùng nói, “Tối uống vào đi, như vậy tiêu trừ oán uế và thi khí trên người cậu.”

Trương Úc Giai nghe gã nói như vậy, có lẽ cậu không chú ý tới người trong cuộc đang ở bên cạnh cậu, cho nên lơ đãng liếc về phía góc tường, người nào đó hiển nhiên vẫn còn khá tự giác, mặc dù chân mập mạp đứng tương đối vắt vả, nhưng vẫn lung la lung lay đứng, không dám ngồi xuống.

“Vật này có thể uống sao? ” Trương Úc Giai nhìn thứ đen sì sì trong chén, tựa hồ còn đang chuyển động.

Lúc này Dương Duẩn Trạch áy náy nói: “A, đã quên thêm cái này. ” vừa nói, gã vừa móc từ trong túi ra một cây nấm trong suốt, sau đó thả vào bên trong liền bị thứ chuyển động kia tranh nhau nuốt vào, khiến Trương Úc Giai không khỏi run rẩy toàn thân.

Dương Duẩn Trạch cười nói: “Đây là nấm mộng lan, chỉ sinh trưởng ở nơi ẩm ướt nhất, mười năm khó tìm một cây, tôi còn đặc biệt chạy đến trong thôn chết đói kia của sư phụ mới tìm được hai cây, thứ này tuy sinh trong đất âm, nhưng chuyên trừ đi oán uế, bình thường có cái này, ác quỷ cũng không dám cưỡi người.”

Trương Úc Giai nuốt nước miếng một cái, sau đó bưng chén để gần bên miệng, nín thở tập trung một hơi uống cạn thứ này, cuối cùng không quên dùng sức nhai hai cái, giống như thật sự có thứ gì đó.

Dương Duẩn Trạch nhìn bộ dạng khí phách hiên ngang của cậu, nhận lấy chén liền nói: “Sư phụ tôi bảo tôi mời cậu ăn khuya, tôi định dẫn em gái đi cùng, cậu thấy thế nào? !”

“Vậy bản thân sư phụ anh đâu? ” Trương Úc Giai có chút kỳ quái.

“Ngày hôm qua ông ấy bị nội khí, đoán chừng phải ở nhà nghỉ ngơi một thời gian ngắn.”

“Ông ấy cứ như vậy không chịu nổi một kích?”

Dương Duẩn Trạch nghe cậu nói lời này còn mang theo khiếp sợ, trong bụng cảm thấy cậu thật đáng thương, thậm chí không biết xảy ra chuyện gì đã hấp tấp đi theo đám bọn gã, cho nên gã quyết định đem hôm nay phải nói cho cậu nghe chân tướng, sau đó để cho cậu biết bản lĩnh của Diêu lão đầu, sửa lại hình tượng.

Cho nên, gã dẫn cậu tới cái nồi lẩu của mình, đốt lò lửa vừa nấu vừa không nhanh không chậm nói: “Thật ra thì tối hôm qua cậu đi ra từ trong ba sát cục, người bình thường đừng nói ba sát cục, cho dù là một sát cục thì cũng chết trong hồ diệt vạn người kia.”

“Có ý gì? ” lời này tối hôm qua Trương Úc Giai đã nghe Dương Duẩn Trạch, lúc ấy nếu không phải tình thế cấp bách, cậu nhất định lôi kéo gã hỏi đến cùng, dù sao đối với loại chuyện không căn cứ này, ai cũng có chút ngạc nhiên.

Mà Dương Duẩn Trạch thấy cậu hứng thú như vậy, liền vừa thêm món ăn vào nồi lẩu vừa tiếp tục nói: “Ban đầu chúng ta chỉ phát hiện hai cục, một cái là tam sát cục, tam sát cục là dùng oán khí của người bị chôn sống tới bảo vệ cho quan tài chủ, sau đó thông qua Hắc Vân, xích hỏa, thanh thủy ba lý luận cơ sở trong làm phép tới bố trí một cục hình tam giác, như thế bất kể thế hệ sau hay là kẻ trộm mộ đào được Hắc Vân cục, xích hỏa cục hay Thanh thủy cục cũng sẽ trúng chủ, đây cũng là mộ cục tà môn của hàng giáo, bởi vì cục người đời trước bố trí có thể có mấy trăm năm rồi, cho nên chỉ cần không động ba cục này, đều là bình an vô sự.”

“Vậy một cục khác đâu? ” Trương Úc Giai đột nhiên cảm thấy trong chuyện này thế nhưng lại có nhiều điều phải học tập nghiên cứu như vậy, cho nên lập tức nổi lên cảm giác kính nể.

Dương Duẩn Trạch nói tiếp: “Một cái khác chính là thất quan, thất quan chính là dương khí di động cùng phía, tục xưng địa khí, chỉ cần là địa phương dân cư đông đúc đều sẽ có thất quan, bình thường nơi lượng dương khí lưu động càng lớn càng dễ dàng phát tài, cũng chính là cái gọi là nhân hòa địa lợi, cho nên thường có người mời cao nhân tính ra thất quan, sau đó chuyển địa điểm đến nơi thất quan kia, nhưng thất quan khắp nơi đều đã phát triển thành trung tâm thành phố, căn bản không có kẻ hở để tiến vào, cho nên một số người xấu xa sẽ nghĩ tới sửa đổi thất quan.”

“Thứ này cũng có thể tùy tiện đổi? ” Trương Úc Giai không thể tưởng tượng nói.

“Kia kia có thể a! ” Dương Duẩn Trạch nghiêm túc nói: “Nhất định phải là cao thủ hiểu nghề mới có thể làm được, bình thường loại chuyện này đều là chống lại ý trời, sẽ gặp báo ứng, hơn nữa thất quan sẽ không ngừng lưu động theo sự phát triển và xây dựng của thành thị, đây chỉ là một khối bánh ngọt chia đều, không thể chỉ cấp một người phát.”

“Vậy nếu phía dưới tòa nhà đổ nát kia có thất quan, tại sao chỗ kia lại có không khí trầm lặng như vậy? Cũng không có người đến!”

“Không có ai đến? Nói giỡn, cậu biết chủ tòa nhà đó là ai không? Đó chính là Triệu Ứng Hùng trùm giấu mặt đứng đầu thành phố chúng ta!”

“Không biết! ” Trương Úc Giai quả thật chưa từng nghe qua cái tên này.

Dương Duẩn Trạch hừ lạnh một tiếng nói: “Cha tôi làm nhà đất cũng biết gã, nói trong tay của gã không mười thì cũng có chín con số (ý chỉ tiền tỷ), còn có công ty trên NASDAQ (Nasdaq là sàn giao dịch chứng khoán điện tử lớn nhất nước Mỹ), ngoài ra gã còn có ba sòng bài ở Las Vegas. Nhưng người này lại rất khiêm nhường, ngay cả A8 cũng phải đổi thành A6 mới dám đi trên đường lớn.”

“Gã có thể thuận lợi lớn như vậy, chạy đến chỗ này cũng không phải kỳ quái lắm! Có lẽ chính gã mời người đổi thất quan? ” Trương Úc Giai tự nói xong nhất thời kinh ngạc, nhìn Dương Duẩn Trạch quỵt miệng bộ dạng ‘Cậu thật thông minh’, liền nói thêm: “Vậy tại sao gã không gặp báo ứng?”

Dương Duẩn Trạch phỉ nhổ: “Nếu gã không gặp báo ứng thì sao lại ngàn dặm xa xôi tìm sư phụ tôi? Nếu không phải sư phụ tôi cứu gã, gã đã chết sớm, nhưng gã làm nhiều việc ác, nói chuyện lại kín bưng, thiếu chút nữa hại chết sư phụ tôi, sư phụ tôi quyết định không giúp gã, gã sớm muộn vẫn phải gặp Diêm vương.”

“Sửa lại thất quan sẽ hại chết người?”

“Không, sửa lại bảy quan không hại chết người, nhưng là đóng đinh thất quan sẽ hại chết người, vì để cho mình phát đại tài, gã tìm một tên quỷ thiếu đạo đức đóng đinh thất quan, như vậy toàn bộ dương khí đều không ra được, tương đương với chết ở bên trong, mà cực dương tất sinh âm, sinh khí lưu động ngoại trừ dương khí, còn có âm khí, cho nên những Quỷ Hồn chết đi kia cũng ra không được, không cách nào đầu thai, lâu ngày chỗ này liền chất thành một cái tụ âm trì (ao tụ tập âm khí), tất cả Quỷ Hồn vốn vô thức đi qua điện thủy và ăn sát khí trong tụ âm trì này liền thành ác quỷ.”

Dương Duẩn Trạch nói xong còn cố ý làm một cái mặt quỷ, điều này làm cho Trương Úc Giai theo lời gã nói đi vào cõi thần tiên, đột nhiên giật mình, mà lúc này bả vai chợt lạnh, quay đầu đã nhìn thấy một tiểu quỷ mặt xanh nanh vàng đang ngồi ở bờ vai của cậu, cười với cậu, một đôi mắt to kia hoàn toàn không có tròng mắt, thiếu chút nữa khiến Trương Úc Giai sợ đến đột tử .

Dương Duẩn Trạch không nhìn thấy sự tồn tại của Tiểu Quỷ này, chỉ cho rằng lá gan Trương Úc Giai vô cùng mỏng, cho nên nhếch lông mày xem thường nói: “Tiểu tử ngày hôm qua cậu nhìn thấy cũng là ác quỷ, anh linh nói không chừng cũng đi về phía tụ âm trì kia.”

“Nó đi chỗ kia làm gì? ” Trương Úc Giai vỗ đoàn lãnh khí trên vai, sau đó mắt thấy nó lặn lông lóc vài vòng trên tấm đệm bên cạnh, cuối cùng dừng lại trên chiếc nhẫn đôi hồng ngọc trên tay cậu, không ngờ nó chẳng những không tức giận ngược lại nhìn về phía cậu cười hai cái.

“Ăn cơm thôi! ” Dương Duẩn Trạch vừa nhúng thịt dê vừa nói.

“Ăn cái gì? Chỗ kia có cái gì? Chẳng lẽ ăn quỷ?”

“Cậu có lẽ không biết, anh linh vốn là thai nhi thành hình chết trong bụng mẹ, bởi vì chết trong cơ thể mẹ, cho nên không coi là quỷ cũng không coi là hồn, bình thường là vĩnh không siêu sinh, sau lại khi bọn chúng nhận được đối xử bất bình đẳng, bị vứt bỏ hoặc mai táng qua loa, sát khí sẽ càng lớn, bọn chúng cần phải không ngừng ăn sát khí của những con quỷ khác để duy trì hư thể vô hồn vô phách của chúng, nhưng có rất nhiều tiểu quỷ do ác quỷ và ác quỷ sinh ra, loại tiểu quỷ không luân thường đạo lý này, thường phải rải qua một lần trong nhân thế mới được coi như quỷ, sau đó mới có thể đầu thai.”

Trương Úc Giai trừng mắt hoảng sợ nói: “Trải qua một lần? Vậy không phải sẽ có thêm một thai nhi chết sao?”

“Không phải, thông thường là trải qua một lần trong bụng đàn ông, bởi vì anh linh không có sinh khí, cho nên phải dùng sinh khí trong cơ thể đàn ông mới có thể khiến bọn chúng thành hình!”

“Nói bừa, đàn ông không có tử cung, làm sao sinh con? ” tuy Trương Úc Giai nói như vậy, nhưng cậu lại không tự chủ được liếc mắt, nhìn về phía hai con quỷ đứng cách đó không xa, sau đó không tự chủ cầm chén trong tay chuyển đến bụng, úp ở trên bụng của mình, chỉ sợ sau một trận khí lạnh cậu sẽ mang thai.

Dương Duẩn Trạch cười nói: “Cái này tôi chưa thấy bao giờ, nhưng sư phụ tôi nói ông ấy đã từng thấy, về phần là thật hay giả, dù sao cậu cũng không gặp phải.”

Trương Úc Giai vừa nghe lời này vẻ mặt có chút cam chi, sau đó lập tức nói sang chuyện khác: “Lại nói hai người phát hiện sát cục thứ ba là cái gì vậy?”

“A, sát cục thứ ba này hôm qua sư phụ tôi mới phát hiện, đó chính là bách quỷ vận tài thuật.”

“Đây cũng là vì phát tài?”

“Thông minh! ” Dương Duẩn Trạch búng tay phải một cái, sau đó nói: “Bách quỷ phát tài thuật này vốn phải là ngũ quỷ sinh tài, ngũ quỷ sinh tài cũng chính lay sinh tài quỷ ở ngũ phương (đông, tây, nam, bắc và trung ương) sau đó ngày lễ ngày tết đốt chút tiền vàng cho bọn chúng là được, căn bản người làm ăn lớn đều biết làm, nhưng bách quỷ sinh tài không người nào dám, bởi vì mỗi quỷ giúp khu (đuổi) tài, hậu quả chính là bị quỷ khu.”

Trương Úc Giai nghe xong có chút phát lạnh nói: “Tên kia chẳng lẽ muốn chết trên đồng tiền? Vì phát tài chuyện gì cũng dám làm a!”

“Cậu phải biết rằng, chỗ này của gã vốn là tự âm trì, ác quỷ bên trong đếm không hết, sư phụ tôi muốn sửa lại thất quan bị đóng đinh, nhưng khu tài quỷ một khi phát hiện có người động tới khu tài đường, sẽ lập tức tới ngăn cản, hơn nữa thân tựa như kim cương bất hoại, đã chết liền sống lại.”

“Quỷ còn có thể chết?”

“Quỷ đã chết chính là hồn phách tán ròi, tương đương vĩnh viễn biến mất ở cái thế giới này, nhưng những khu tài quỷ này thường là những Vô Lư và Phi Luyến được thuật sĩ nuôi dưỡng, Vô Lư là hồn vô phách, Phi Luyến là phách vô hồn, ý thức của quỷ hồn vốn thiếu, Vô Lư và Phi Luyến chính là nghiệt phách bị rút ý thức, loại này không có bất kỳ kiêng kỵ gì, cái gì cũng không sợ, cho nên lúc ngàn vạn ác quỷ công kích, sư phụ tôi đã bị thương.”

Trương Úc Giai nghe đến đó, trong lòng rất ăn năn, đối với thái độ lúc đó của mình với Diêu Mạnh Đạt, cậu ước gì lập tức đến trước mặt gã xin gã tha thứ. Mà nhớ tới một người có thể ở hoàn cảnh như vậy trong trấn định tự nhiên, cậu là tùy tâm bội phục.

Đêm đó, hai người lại hàn huyên một chút về trận pháp và sát cục sau đó mỗi người một đường trở về nhà.

Trương Úc Giai sau khi về nhà liền chuẩn bị tắm rửa đi ngủ, dù sao ngày mai cậu phải đi làm, nhưng ngay khi cậu đang cầm áo ngủ, đột nhiên lại phát hiện một chuyện khó giải quyết, đó chính là ánh mắt của một nhỏ một lớn kia đều đang tròn xoe theo dõi cậu, chẳng những lớn, ngay cả ánh mắt nhỏ cũng rất bỉ ổi, thiếu chút đâm hai lỗ thủng trên người cậu.

Hôm nay Trương Úc Giai có thể không sợ Trương Úc Lê đối với cậu như thế nào, dù sao tên tiểu quỷ này đã ở đây, hẳn cũng không thể làm một số chuyện không hợp thiếu nhi trước mặt tiểu quỷ.

Nhưng tính toán này hiển nhiên mất linh, tiểu quỷ kia còn thức thời hơn đại quỷ, lúc Trương Úc Giai nằm trong bồn tắm đi vào cõi thần tiên, nó liền yên lặng đi ra ngoài, vẫn không quên thay hai người đóng kín cửa, giống như là thói quen.

23. Chương 23: Tiệp Thụ

“Ta đâm lưng cho em nhé! ” một thanh âm lả lướt không ngừng thổi tới não cậu.

“Không cần. ” Trương Úc Giai khá dứt khoát, ngay cả mắt cũng không thèm mở ra.

Trương Úc Lê cũng không tức giận, tiếp tục nói: “Vây ta giúp em xoa bóp nhé!”

“Cũng không cần, anh lạnh nhạt với đứa nhỏ, anh sẽ không làm hư nó chứ!”

” Em nói đứa bé kia ?”

“A? ” Trương Úc Giai nghe lời này của gã lập tức ngồi dậy, nhìn lại cánh cửa kia đâu còn bóng dáng tiểu quỷ, cửa bị đóng còn chặt hơn dính keo dính nhựa, cho nên cậu tuyệt vọng ngã vào trong bồn nước, bọt nước văng lên hơn nửa người, sau cứ như vậy trợn tròn mắt vùi bản thân trong nước, đã nghĩ cứ như vậy chết đuối cho xong.

Nhưng đợi đến khi một hơi cuối cùng trong phổi cậu bị hút sạch, thì một ngụm khí lạnh lạnh không ngừng truyền vào trong miệng của cậu, sau đó không đợi cậu kịp từ chối, đã bị một vật mềm mềm ngăn ở lưỡi, sau đó từng ngụm từng ngụm đem không khí trong miệng truyền đến phổi của cậu, một hồi lâu Trương Úc Giai nhận mệnh nói: “Đến, nhưng chỉ được làm một lần, nếu không ngày mai tôi dậy không nổi.”

“Nhưng ta cứu em hai lần đấy!”

“Đệt! Hai lần khi nào? ” Trương Úc Giai hai mắt đăm đăm, chỉ là muốn lý luận với hắn, đã quên mình vừa tiến vào bể của hắn.

Trương Úc Lê giương giương khoe miệng nói: “Ta kéo em ra khỏi âm địa là một lần, ta giúp em trừ đi âm khí là một lần.”

“Cái này có thể coi là hai lần sao? ” Trương Úc Giai tặc mao, đây rõ ràng là làm liền một mạch.

“Có thể! ” Trương Úc Lê thầm trả lời, nhưng ngay sau đó liền phủ lên môi cậu, cắn đầu lưỡi cậu, đầu lưỡi giống như rắn quấn lấy đầu lưỡi cậu, một đường lại một đường, cho đến khi lấp đầy khoang miệng cậu, khiến chất lỏng trên đầu lưỡi kia không ngừng chảy ra, sau đó cùng với nước trong bồn hợp làm một thể.

Cuối cùng, Trương Úc Giai mở to miệng thở hào hển nhận thua nói: “Vây coi như một lần có được hay không?”

“Không được, ta dù sao cứu em hai lần đấy!”

“Coi như một lần đi.”

“Một lần thì thời gian quá dài, ta sợ em chịu không được.”

“Đệt, anh nhất định phải để tâm vào chuyện vụn vặt sao? Hai lần cũng được, một lần anh ở phía trên, một lần nữa tôi ở trên! Hơn nữa tôi còn muốn tới trước! ” Trương Úc Giai cố gắng tính toán quá trình, căn bản không chú ý ***g ngực của mình đã có thêm một bàn tay, hơn nữa bàn tay kia tùy ý di chuyển trên người cậu, một viên hồng bảo thạch còn đẹp đẽ hơn cả máu, lúc này cũng lấp lánh phát sáng, .

“A... ” người nào đó không lên tiếng, cười, dò tay vào phía sau cậu, sau đó thuận thế một tay vớt cậu ra khỏi nước, cứ như vậy ẩm ướt tách tách đặt ở trên giường, nhưng mà hôm nay, hắn không vội muốn cậu, mà là muốn nhìn bộ dạng giường nanh múa vuốt này của cậu, rốt cuộc có thể lấn qua lấn lại ra cái gì.

Trương Úc Giai đã chịu đủ người khác dùng loại ánh mắt ‘Nhược thụ’ nhìn mình, hơn nữa câu ‘Bị một tên quỷ đè phía trên thì cậu nguyện ý, ôm một tên quỷ trong ngực cậu lại không muốn?’ của Diêu lão đầu, bây giờ nghĩ lại cũng tức giận, cho nên cậu từ một khắc kia bắt đầu tính toán làm sao làm sao đảo ngược vị trí công thụ, lúc đầu người khác nói cậu bị quỷ áp cậu có thể ngẩng đầu ưỡn ngực phỉ nhổ người nọ một ngụm nói: “Con quỷ kia bị tôi đè.”

“Có muốn ta hỗ trợ hay không? ” Trương Úc Lê một tay chống đầu, híp mắt nhìn Trương Úc Giai đang lục tung mọi thứ, hắn biết cậu đang tìm thứ tương tự dầu bôi trơn, tìm hồi lâu thì tìm thấy một lọ kem bảo vệ tay.

Trương Úc Giai nhìn bộ dạng thần nhiên của hắn, giống như đang cười nhạo cậu ‘Em khẳng định không được’, cho nên cậu ngay cả lông cũng không thoải mái, vừa nặn ra một ít kem xoa xoa trong tay, vừa chỉ vào hắn nói: “Trương Úc Lê, anh không nên ngông cuồng, tôi đây mài dao không bỏ lỡ việc đốn củi, tối nay tôi không đem nợ nần trước kia tính lại với anh, tên Trương Úc Giai liền viết ngược ” “này nhóc, tối nay mày chờ Phương Thiên Họa Kích của ông đây mần mày run rẩy kêu gào điên loạn đi!”

“Thật ra thì ta đã rất ướm, em cũng không có cần thiết bôi cái kia. ” Trương Úc Lê không nhanh không chậm nói, trêu đùa trong mắt càng thêm sâu.

Trương Úc Giai nghe nói: “Dao của ông sắp mài đến phát sáng phát sáng, tiện thụ như mây biết cái gì? ” dứt lời, cậu đột nhiên nhớ tới dầu ô liu mua lần trước, cho nên lập tức chạy đến trong tủ quần áo lấy nó ra, sau đó ngay trước mặt hắn đem đoạn hành lá yếu ớt ủ rũ của mình xoa tới xoa lui một tầng lại một tầng.

“Chỗ ở bên trong kia tôi không đến đâu! ” Trương Úc Lê hí mắt nhìn đoạn hành lá kia, không khỏi thở dài nói: “Khi còn bé hình như của em cũng lớn như vậy.”

“Nói nhảm, ông đây là súng không lên đạn đó, chờ lên đạn sau đó chính là một khẩu pháo hạng nặng SIS-6C chính tông, lúc đó nổ chết người. ” Trương Úc Giai vừa nói vừa quay lưng đi đem mặt trong không bôi đến xốc ra, nhưng đây không phải là tự nguyện ra, bị cậu ép buộc gầy ra như vậy không nói cũng biết có bao nhiêu đau đớn, buồn bực nhất chính là mới vừa rồi bởi vì thoa quá nhiều dầu ô liu, làm cho đồ chơi còn trơn hơn trạch, khiến Trương Úc Giai chỉ vào nó tức giận nói to: “Mày đi ra cho tao, thời khắc mấu chốt, không thể thua kém được, không biết xấu hổ, nếu mày không ra ..., ông đây thiên mày...”

“Tối đây, ta giúp em...” một câu nói còn chưa rơi xuống đất, phía sau đột nhiên chợt lạnh, tiếp theo một bàn tay lạnh lạnh cầm chỗ bại hoại của cậu, không đợi cậu kịp phản ứng liền xiết, cầm như thế cả người cậu cũng run lên theo, giống như đâm vào toàn bộ điểm mẫn cảm trên người cậu, khiến cho cậu khom người một cái thiếu chút nữa đứng không vững.

Trương Úc Giai ý thức được đây nhất định phép của tên quỷ sứ kia, thế là một phen đưa đẩy lên giường, sau đó cậu nhảy ra phía sau nhìn xuống hắn nói: “Đừng cho là tôi không biết anh tính toán cái gì, anh đợi chịu chết đi! Tôi để cho anh biết cái gì gọi là muốn sống không được muốn chết không xong.”

Dứt lời, Trương Úc Giai giống như mất trí nổi điên nhào tới xé quần áo Trương Úc Lê, hắn cũng không giãy giụa, cứ như vậy nửa tựa ở đầu giường nhìn cậu giương nanh múa vuốt như răng trợn mắt vừa gào thét vừa kéo kèm theo cấn, giống như không điều gì có thể làm hắn hưởng thụ hơn bộ dạng kia của cậu.

Nhưng Trương Úc Giai buồn bực, cậu biết rõ này quần áo tên quỷ này mặc cũng chỉ là một thủ thuật che mắt, nhưng cậu giằng co thật lâu mới có thể miễn cưỡng giựt đứt hia cái nút áo trước ngực hắn, như thế xuất hiện trước mắt cậu hai khối cơ ngực trắng nõn rắn chắc, lộ ra phía trên ẩm ướt đọng lại thành vô số bọt nước chói mắt, sau đó theo cơ ngực rắn chắc từ từ trượt, dừng lại ở chỗ nối tiếp cơ bụng rồi phân ra, tiện đà từ từ thấm ướt cái T-shirt màu vàng nhạt, khiến cho cơ bụng tám múi lõm rõ ràng kia được khắc họa vô cùng tỉ mỉ, như thế khiến Trương Úc Giai luôn luôn khát khao cơ bắp thiếu chút nữa phun máu.

“Móa ơi, không tin được! ” Trương Úc Giai thét một tiếng, trực tiếp xử lý cái thất lưng, sau đó một mạch cởi quần và quần lót của hắn...

Một thứ to lớn làm giảm ánh mắt hùng hực của Trương Úc Giai, bộ dáng ngạo nghễ nhìn xuống quần hùng chặn lại khí thế kiêu căng trước đó của cậu, Trương Úc Giai không khỏi nuốt từng ngụm nước bọt nói: “Chẳng lẽ anh là biến dị? ” cậu bắt đầu nhớ tới đầu sỏ từng khiến tiểu cục hoa của cậu nhận hết mọi tàn phá, còn bị người chê cười là bị người ta thông.

“Ta khi còn sống chính là như vậy, khi còn bé đã lớn hơn của em, chẳng qua em không nhớ rõ!”

“Khi còn bé anh đã ‘dê’ như vậy?”

“Không phải, khi còn bé ta chỉ muốn đè mình em, nhưng sợ dọa em mà thôi. ” Trương Úc Lê nói mặt không đỏ, tim không đập nhanh.

Trương Úc Giai thở gấp, lửa giận mới dập tắt nay lại bùng lên, cầm lấy khối thịt của hắn hung ác nói: “Hôm nay anh đợi chịu chết đi!”

Một câu vừa xong, cậu đã nằm trên người của hắn, rồi sau đó một ngụm cắn bờ môi của hắn, ép buộc cay mở hàm răng của hắn, sau đó đưa đầu lưỡi vào cắn quét một lần, vốn là muốn học bộ dáng của hắn, lấp đầy khoang miệng của hắn, sau đó để cho hắn nếm thử bộ dạng nước miếng bị giữ lại không thoát ra được, đáng tiếc là đầu lưỡi của cậu không có dài như vậy, chỉ quét một lần từ trên xuống dưới trong miệng hắn

thì đầu lưỡi cậu đã mỗi không muốn động, sau đó cậu cứ như vậy ngậm lưỡi của hắn, có một ngụm từng ngụm mút lấy.

Nhưng cái này cũng không đại biểu cậu nhận thua, mà cậu quyết định, những thứ có chứa kỹ thuật này trước để qua một bên, vẫn là đi thẳng vào vấn đề thì tốt hơn.

Nhưng vì che giấu kinh nghiệm thiển cận của bản thân, cậu vẫn giả bộ rất có cảm giác nhắc hai chân của hắn lên, sau đó chỉnh hông của mình sao cho có thể một sủng nhắm trúng, cậu điều chỉnh tư thế nhiều lần, cuối cùng cố định mục tiêu, sau đó chọt ưỡn lưng...

Xong, hồng rồi, “người anh em” của cậu không biết đã mềm nhũn từ lúc nào, làm cậu vuốt hồi lâu cũng không đứng lên được, giống như lúc trước.

Trương Úc Lê thấy bộ dạng trầm tư của cậu, đoán chừng cậu lại suy nghĩ đầu đầu rồi, bèn nhân cơ hội nói: “Đây là có kỹ xảo, ta dạy cho em nhé!”

Vừa nói hắn liền thu lại chân bên hông cậu, sau đó vừa vặn cắm vào bên trong nơi đang chảy nước kia, tiện đà đứng dậy cúi người, hắn đang ở phía trên, mà Trương Úc Giai lại vừa vặn ở phía dưới.

Lúc này, hắn nhìn Trương Úc Giai còn đang giãy vò đoạn hành lá của cậu, cho nên hắn liền lấy tay đến phía sau, rồi sau đó cúi đầu liếm liếm vành tai của cậu dịu dàng nói: “Đầu tiên, trước dò một đầu ngón tay vào, sau đó nhẹ nhàng khuấy động...”

“Ừ...” Trương Úc Giai bị hắn cố ý chạm đến chỗ nhạy cảm, toàn thân co rút mang theo cảm giác điện giật, khiến cậu không khỏi hừ ra thành tiếng, sau đó cậu vì thanh âm của mình mà mặt đỏ tới mang tai.

Nhưng không còn kịp tránh né, thanh âm bên tai đã nói tiếp: “Sau đó bỏ đầu ngón tay thứ hai vào, lại nhẹ nhàng khuấy động...”

“ĐCM! Là hai đầu ngón tay sao?” Trương Úc Giai cảm thấy bản thân mình sắp nổ tung, mà mỗi động tác của hắn đều chạm đến nơi cậu thoải mái nhất? Khiến cho toàn thân cậu vô lực, ngay cả ý định ban đầu cũng nhanh chóng bị bỏ dở.

Trương Úc Lê không trả lời, mà tiếp tục nói: “Sau đó lại bỏ vào đầu ngón tay thứ tư vào.”

“Vừa, vừa rồi không phải mới hai ngón sao? Sao hiện tại bốn ngón rồi?” Trương Úc Giai đã không nhớ ra được cậu nói gì, tựa hồ loáng thoáng cảm thấy có cái gì không đúng, dù sao phía dưới trướng lợi hại, ngay cả ý định ban đầu cậu cũng quên rồi.

“Em nói không đúng, hiện tại chỉ có một!” lưỡi của Trương Úc Lê đã tiến vào tai của lỗ tai cậu, thuận tiện thấm ướt vành tai, sau đó một tay giữ bụng của cậu một tay nâng đầu của cậu, giống như ma quỷ ra ra vào vào, làm cậu vài lần không kiềm chế được rên rỉ ra âm thanh mềm mại khiến người ta điên cuồng.

Như thế, ‘Kế hoạch tiểu công’ của Trương Úc Giai hoàn toàn thất bại, cậu ở trong lòng gào thét, nhưng lúc ra khỏi miệng lại thành tiếng rên rỉ vui sướng.

24. Chương 24: Về Mặt Tươi Cười

Một đêm này, Trương Úc Giai quanh quẩn giữa đau đớn và vui sướng, cậu cảm thấy nhất định là thuật pháp gì đó của tên quỷ này, làm toàn thân cậu co rút đồng thời lại kẹp chặt bên hông hắn, giống như sợ hắn chạy mất.

Sau một lúc lâu, khi cậu quyết định hoàn toàn hãm sâu, cảm giác vui sướng mê ly kia đột nhiên biến mất, thứ to lớn kia đặt ở cửa huyết bất động, cứ như thế cậu lập tức đứng dậy nhìn người phía trên mình, không lường trước hắn lại đang dùng ánh mắt đắc ý nhìn cậu, sau đó nhếch khóe miệng tà ác nói: “Thoải mái không?”

“Anh thật biến thái!” Trương Úc Giai tức giận, một cái tát vỗ vỗ lên mặt, cậu cảm thấy lời này không khác gì lời đàn ông hỏi đàn bà, đàn ông hỏi đàn ông, có cảm giác lộn xộn, cậu ngoài miệng nói như vậy, trong lòng cũng nghĩ như thế, nhưng thân thể lại không tự chủ được sát lại gần hắn.

“Nếu em không nói, ta liền không cho!”

Trương Úc Giai không nghĩ tới tên quỷ này khẩu vị nặng như vậy, nhưng cậu hết lần này tới lần khác tính toán thua hần, cho nên nhe răng nói: “Không thoải mái!”

“Không thoải mái? ” tiếng nói vừa dứt, hần liền không một tiếng động xông ào vào cửa huyết của cậu, sau đó lại không một tiếng động rút lui toàn bộ, tiếp theo không đợi người phía dưới phản ứng hần lại hỏi một tiếng: “Còn không thoải mái? ” tiếp theo lại vọt vào cửa huyết của cậu, sau đó nông sâu ra vào nhiều lần, giống như câu cá, kết quả cá muốn mắc câu rồi, hần lại thu mồi nhử, cuối cùng rút toàn thân ra.

Cảm giác không hề dễ phòng đột nhiên bị lấp đầy lại đột nhiên trống không khiến Trương Úc Giai liên tục vài tiếng, cuối cùng trong vẻ mặt tươi cười của hần, Trương Úc Giai vứt bỏ ý thức thấp giọng nói: “Thoải mái...”

“Nghe không rõ! ” Trương Úc Lê lần thứ hai trêu đùa thân thể cậu, sau đó giống như lần trước bỏ cần, lúc người phía dưới mắc câu, hần lại chuẩn bị thu cần.

Trương Úc Giai chịu không được, toàn thân đã nóng tới mức cậu đánh mất toàn bộ tự tôn, hai chân kẹp chặt thắt lưng của hần, run rẩy nói: “Van xin anh... Đừng ngừng...”

“Tuân lệnh! ” một tiếng này kéo dài mà ngọt ngào.

Nhưng Trương Úc Lê quả nhiên là một tên quỷ thẳng thắn, đáp ứng một lần chính là một lần, nhiều hơn một lần cũng không có, cho nên Trương Úc Giai mới bắt đầu xin hần cho mình đến cuối cùng lại xin hần buông tha, suốt ba giờ, kêu cho đến khi cổ họng của cậu biến âm, hần lúc này mới lưu luyến bỏ qua cho cậu.

Sau đó, Trương Úc Giai sờ tiểu cục hoa đáng thương của mình, cảm thấy nó đã bạo, thậm chí ngay cả khi cậu hơi chạm vào cũng cảm thấy đau đớn vô cùng, một hồi lâu nói: “Nó có phải khô héo hay không? !”

Trương Úc Lê nhìn hoa nhỏ từ hồng phấn chuyển sang đỏ máu, trong lòng thất vọng, ôm cậu vào trong ngực nói: “Thật xin lỗi, đau em rồi, lần sau sẽ không.”

Trương Úc Giai nghe giọng điệu dịu dàng này của hần, tâm cũng có thể tan chảy, đột nhiên nhớ tới mấy ngày trước người này lại giương nanh múa vuốt hù dọa cậu, lúc này đã trở nên giống như một con mèo, rất kỳ quái.

Không biết qua bao lâu, Trương Úc Giai trong cái ôm lạnh lạnh mơ màng ngủ mất, nhưng cho đến sau khi ngủ thiếp đi cậu vẫn thỉnh thoảng lấy tay chạm chạm tiểu cục hoa, cảm giác nó khô héo.

Mà mỗi lần như thế, người phía sau cậu luôn ôm cậu chặt hơn.

...

Ngày tiếp theo, bất ngờ là Trương Úc Giai không bị chủ nhiệm giáo giáo huấn, dù sao lúc này nhiều người tới, mà cậu lại không xin nghỉ phép đã bỏ bê công việc, cơ quan bình thường cũng không thể dễ dàng tha thứ.

Trương Úc Giai thấy không ai tìm cậu, cũng tự giác vô cùng, chẳng những cần cù chăm chỉ lần lượt bưng trà rót nước, lại còn bổ sung xin phép nghỉ, thậm chí tiểu phẩu ngày hôm qua đáng lẽ cậu phải tham gia thì hôm nay cũng bổ sung, như thế bận đến buổi trưa, đợi lúc Dương Văn đến tìm cậu mới ngừng.

Cô gái nhỏ Dương Văn này hôm nay ăn mặc khác thường, nói là khác thường, nhưng đối với người bình thường thì hần là đẹp, nhưng đối với Trương Úc Giai hiểu rõ cô nàng, thì cô chính là khác thường, thật ra thì áo khoác trắng của bệnh viện che giấu vóc người và phong cách của các cô gái, cho nên bọn họ buộc phải thể hiện chút bản lĩnh trên gương mặt duy nhất lộ ra, phụ nữ nơi này đều trang điểm nhạt, dĩ nhiên không ít kẻ cá biệt trang điểm và phối màu rất đậm, chỉ có Dương Văn cho tới bây giờ đều mặt hướng lên trời, ngay cả y tá trưởng Chu tìm cô nói chuyện cô cũng làm như không nghe thấy, thế nhưng hôm nay lại kẻ mắt vẽ lông mày tô son, rõ ràng biến thành một thiếu nữ xinh đẹp thanh thuần, hoàn toàn phá vỡ hình tượng con nhóc điên khùng trong lòng Trương Úc Giai.

“Đây là coi trọng bác sĩ nào rồi? ” Trương Úc Giai vừa thu thập bàn làm việc của mình vừa trêu ghẹo.

Dương Vân bĩu môi nói: “Nhất định phải coi trọng người nào mới có thể trang điểm sao? Hôm nay là tâm tình em tốt lắm không được sao? Chẳng lẽ anh không thích con gái trang điểm?”

Trương Úc Giai suy nghĩ một chút, phì một tiếng bật cười, một lát sau nói: “Là đàn ông đều thích phụ nữ xinh đẹp, nhưng không nhất định phải nhiều son dày phấn, dù sao chỉ cần người ta thích em, chỉ sợ trên mặt em bôi cứt chó, tên kia cũng sẽ không ghét bỏ.”

“Trên mặt anh mới bôi cứt chó! Cùng một đức hạnh như anh em, không trách được bạn gái chạy theo người khác. ” Dương Vân liếc cậu một cái tức giận nói.

“Nói một chút đi, xem em thích người nào, anh giúp em đi nói! ” Trương Úc Giai không bị chủ nhiệm giáo huấn nên tâm tình rất vui vẻ, liền một phen tóm vai của cô, sau đó có chút tà ác nói.

Dương Vân không quen nhìn bộ dạng không đứng đắn này của cậu, nhưng sau khi nhìn quen đức hạnh của Dương Duẫn Trạch, cô cũng không còn trốn, trực tiếp ha hả nói: “Phải không? Vậy người em gái thích, anh zai có thể giúp em kéo người ta đến không?”

Trương Úc Giai vỗ vỗ ngực nói: “Giữ bên người anh, bảo đảm tên đó biết điều một chút chịu trối, cởi đồ rửa sạch chờ em.”

Dương Vân nhú mày nhìn cậu, sau đó học bộ dạng đứng đắn của Dương Duẫn Trạch huýt sáo, ánh mắt vẫn luôn dừng lại ở bức tường ngăn.

Trương Úc Giai nhìn theo, chỉ thấy bên trong bác sĩ chủ nhiệm Giang Minh Thần giờ phút này đang ở hết sức chuyên chú nhìn tài liệu gì đó, phải nói rằng dáng vẻ nghiêm túc của một người đàn ông đứng là mê nhân, hơn nữa là dáng vẻ thấy chỗ không vừa ý thì hơi nâng cằm lên, khe nhú lông mày, nhíu môi mỏng, phụ nữ chắc hẳn đều mê một người như thế.

Nhưng Trương Úc Giai cũng không vui mừng, như loại cao to đẹp trai nhà giàu này có thể nói là khắp nơi lưu tình, người khác coi trọng cậu mặc kệ, nhưng ngay cả Dương Vân đơn thuần như vậy cũng không thể bị gã lừa đi, cho nên giãn lông mày lạnh lùng nói: “Em có thể đổi người khác không?”

“Vậy anh liền nói anh không có bản lĩnh là được.”

“Coi trọng ai cũng không nên coi trọng gã a, người như thế nhiều phụ nữ lắm, em có thể giữ được gã không? Cho dù em giữ được thân thể của gã, vậy em có thể giữ được tâm gã không? ” hai người đang nói chuyện, chỉ thấy Trương Khiết và một cô nàng ở khoa mũi họng đi vào, hai cô gái luôn vâng vâng dạ dạ nói gì đó với gã, nhưng gã chỉ lịch sự cười cười, sau Trương Khiết tiến lên nói gì đó, gã lại cười cười xin lỗi, nghe không ra thanh âm, nhưng có thể biết đây là từ chối rõ ràng, sau đó nhìn hai người về mặt thất vọng đi ra.

Vì vậy, Trương Úc Giai chỉ về phía gã nói: “Này, em nhìn, loại đàn ông này thân ở trong bụi hoa, bạc tình vô cùng, căn bản sẽ không chỉ yêu một nhánh hoa, tiểu Vân a, em nghe anh Giai nói một câu, tìm một người thích hợp em là được, thứ gì quá xinh đẹp đều rất dễ làm người khác chú ý, cũng sẽ không phải của một mình em.”

Dương Vân nghe cậu nói hết nước hết cái, lại thấy Trương Úc Giai hiếm khi nghiêm túc như vậy, phì một tiếng bật cười, lát sau nói: “Anh Giai, em giỡn với anh thôi, không nghĩ tới anh lại rất nghiêm túc, nếu anh là con gái, em còn tưởng anh ghen đây.”

“... ” Trương Úc Giai im lặng, loại cảm giác này giống như cậu không muốn người đàn ông kia được các cô gái thích, cho nên mặt lập tức hồng đến cổ cái, lúc này rất hoảng hốt, đột nhiên thấy Trang Minh Thần nhìn về phía cậu, hai người đối mắt, Trang Minh Thần cười dịu dàng với cậu, hoàn toàn không có dáng vẻ vênh váo đắc ý như vừa rồi từ chối con gái người ta, nhưng điều này làm Trương Úc Giai khó chịu hung hăng trừng gã một cái, sau đó lôi kéo Dương Vân đi ăn cơm.

Buổi chiều, Trương Úc Giai được thông báo chuẩn bị mổ một khối u não áo tính, nghĩ với trách nhiệm của cậu cả đời chưa từng tham gia loại đại phẫu não khoa này, hơn nữa cậu còn là trợ mổ thứ nhất, kích thích nhất chính là bác sĩ mổ chính là Trang Minh Thần, điều này khiến cậu được sung sướng mà sợ, ôm bảng sắp xếp công tác từ phòng tiếp chuyên gia liên tục tươi cười về đến khoa tiêu hóa, nói đi nói lại vô số lần câu ‘Tôi là trợ mổ thứ nhất’, dọc đường đi không ít người nói cậu là đại ngốc, thẳng đến khi Vương Chính tức giận nói một câu: “Người chọn cậu bị mù hả? Đây vốn là việc của khoa não, lại để cho khoa tiêu hóa chen vào.”

Mẹ nhỏ Trần nói tiếp: “Tiểu Vương nói chuyện cũng chỉ có người mù mới nghe lọt, nói cho cậu biết, tôi nghe chủ nhiệm nói, bác sĩ chủ nhiệm Trang sở dĩ không chọn những chủ lực khoa lão kia làm phụ tá bởi vì bọn họ đều một lòng như cậu, ghen tỵ với người ta!”

Wương Chính mặt lạnh nói: “Tôi ghen tỵ gì chứ, tôi cũng có vợ có con, chẳng lẽ cậu ta còn có thể lừa mất vợ của tôi sao, tuổi còn trẻ đã điếu vô dương oai, xem có bao nhiêu bản lĩnh.”

“Người ta điếu vô dương oai khi nào, chính các cậu một đám sắp tròn mắt vì tức giận, ngày hôm qua ca nhồi máu cơ tim ở trên đường bị trễ thời gian dài như vậy không phải vẫn cứu sống được sao? Lúc ấy người trên xe cứu thương nói tim của ông cụ kia đã ngừng đập hơn hai phút đồng hồ.”

“Có chuyện này? ” Trương Úc Giai kinh hãi, bởi vì người bình thường tim ngừng đập nửa phút đã không cứu được, mà gã lại có thể cứu sống người tim ngừng đập hơn hai phút, này có làm người khiếp sợ đến cỡ nào a, sợ rằng người ngành y đều trở nên mờ nhạt vì gã.

Trương Khiết kích động nói: “Vậy còn giả bộ! Người trong phòng mổ đều bị cậu ta hù chết, nói cậu ta quả thực chính là thần.”

Nhìn bộ dạng hai mắt sáng lên của Trương Khiết, trong nháy mắt Trương Úc Giai hiểu rõ vì sao thanh niên có nguy cơ không lấy được vợ.

Lúc này, một sự việc mang tính bùng nổ đã xảy ra, chỉ nghe mẹ nhỏ Trần cầm danh sách nói: “Ai nha, trợ mổ hai chính là Lưu Kỳ của khoa chúng ta.”

Trương Úc Giai đầu như cái hũ, lập tức nghĩ đến chuyện trong phòng mổ ngày đó, không khỏi toát ra mồ hôi lạnh, sau đó chết lặng lại nghe các cô nói tiếp: “ Y tá may mắn là y tá trưởng Chu...”

“ ... ”

25. Chương 25: Ca Mổ

Ba giờ chiều, chính thức tiến vào giai đoạn chuẩn bị, nửa giờ sau chính thức bắt đầu.

Trương Úc Giai nhìn lý lịch sơ lược của bệnh nhân, bệnh nhân bị u não là một bé trai chưa tới sáu tuổi, nó cũng họ Trương, tên Trương Duy Định, mới lên lớp lớn của nhà trẻ, hình trên lý lịch sơ lược rất đáng yêu, nó có một đôi mắt màu hổ phách rất đẹp, khỏe miệng với má lúm đồng tiền thật sâu làm nụ cười của nó càng thêm rạng rỡ.

Trương Úc Giai thấy đứa trẻ như vậy, không khỏi tiếc hận cho mạng sống ngắn ngủi của nó, bởi vì trình độ y thuật trước mắt xem ra, cho dù là thành công cắt bỏ u não, như vậy sau khi phẫu thuật bình quân thời gian sống cũng chỉ có 0. 9 năm, tỉ lệ sống được 5 năm cũng chỉ có 30%, chỉ có trường hợp cá biệt có thể sống trên 10 năm, mà khối u trong não bệnh nhân thuộc loại u tế bào mẫu, là khối u dính liền trong não ở mức độ ác tính nhất, cho nên dù là Trang Minh Thần mổ chính, tánh mạng của nó cũng bị định rồi.

Trương Úc Giai từ nửa giờ trước đã bắt đầu chuẩn bị, thậm chí ngay cả trợ mổ hai, trợ mổ ba cậu cũng tra một lần, không phải vì cậu khắt khe, mà là có hai người Lưu Kỳ và y tá trưởng Chu ở đó, cậu cảm thấy sẽ bị người xóc lên, hơn nữa đây là lần đầu tiên cậu làm trợ mổ số 1, hơn nữa còn là trợ mổ cho bác sĩ chủ nhiệm, vì vậy cậu cảm thấy thật ra thì tên Trang Minh Thần này cũng không phải quá đáng ghét.

3h30 ca mổ chính thức bắt đầu, sẵn sàng mổ lúc 6h40, ca mổ chia thành bốn đoạn, giai đoạn thứ nhất là thuốc mê mở sọ.

Sau khi Lưu Kỳ và y tá trưởng Chu gật đầu thỏa thì ca mổ coi như chính thức bắt đầu, Trương Úc Giai cũng bắt đầu công việc trợ mổ của cậu.

Quá trình phẫu thuật hết sức phiền phức, dụng cụ cũng tương đối nhiều, nhưng tiến độ tương đối thuận lợi, bởi vì xương sọ của trẻ con không cứng như xương sọ của người trưởng thành, cho nên giai đoạn đầu của ca mổ tương đối dễ dàng.

Mà đối với Trương Úc Giai, vai trò trợ mổ số 1 hôm nay trước mắt xem ra thoải mái hơn vai trò trợ mổ số hai ngày đó, đầu tiên là tất cả mọi người đều có trách nhiệm riêng, đoán chừng là bởi vì bác sĩ chủ nhiệm

mổ chính, mọi người đều tranh nhau thể hiện, vì ai cũng có trách nhiệm riêng, Trương Úc Giai chỉ để ý tiếng động của người đàn ông đối diện là được.

Nhưng không biết bởi vì nhân loại trời sinh có tâm kính sợ kẻ mạnh hay là cái chức trợ mổ số 1 cậu làm quá dễ dàng, dẫn đến cậu không dám nhìn người đối diện, nhưng như vậy cậu đều không nhìn được muốn liếc mắt nhìn hai cái, mỗi lần nhìn thấy bộ dáng hết sức chăm chú của gã, ánh mắt của cậu đều không dời ra được, thật ra thì vào phòng phẫu thuật chỉ nhìn thấy đôi mắt màu lam của gã, nhưng cậu cảm thấy màu lam trong mắt của gã, sâu không thể với tới, ngay cả biển rộng có lẽ cũng không xanh thắm như mắt gã, mỗi khi người đối diện vừa mở miệng nói chuyện, cậu đều chú ý bám theo, thậm chí cậu có thể lập tức vứt bỏ mặt mũi, sau đó không khỏi đỏ mặt.

Sau khi giai đoạn thứ nhất mở sọ thành công, Trương Úc Giai liền nhìn thấy khe tiểu não bị mở ra, một khối u ở trong ổ sọ giữa khe tiểu não đột nhập bên trong buồng não thứ tư, chong lên khe não kéo dài đến dất cắt tiểu não đường kính khoảng 3cm.

Như thế liền tiến vào giai đoạn thứ hai, cắt bỏ khối u.

Phương pháp Trang Minh Thần sử dụng trong quá trình cắt bỏ thì Trương Úc Giai chưa từng thấy, bởi vì loại cắt bỏ u não bình thường đều là theo ranh giới buồng não thứ tư và khối u, coi đây là tiêu chí cắt bỏ khối u, tránh thao tác ảnh hưởng đến não, nếu như khối u cứng thành hình sợi, theo quy tắc ó thể tác sang hai bên, ngăn chặn máu cung cấp cho nguồn phát, khối u thường có thể hoàn toàn bị cắt bỏ.

Nhưng gã lại từ trong cái hộp gã mang vào, lấy ra một ống kim bằng bạc, sau đó đâm lên khối u, sau đó khối u kia cũng biến thành màu sữa, giờ phút này gã cũng không vội lấy khối u ra, mà là để Trương Úc Giai làm cầm máu đồng thời gã dọc theo rãnh buồng não thứ tư và phía sau cầu não lấy ra một khối màu trắng, lúc này gã mới tách toàn bộ khối u, giờ phút này Trương Úc Giai mới phát hiện khối u kia đã thành màu xám tro, phía dưới giống như rễ chùm khiến cậu kinh ngạc.

Mà khi cậu còn đang kinh ngạc, phẫu thuật tiến vào giai đoạn thứ ba, đó chính là làm thông buồng não thứ tư.

Trong quá trình này, Trương Úc Giai cảm giác rõ ràng có gì đó không đúng, cậu chẳng những cảm thấy toàn thân phát rét, ngay cả đèn trên đầu dùng cho việc phẫu thuật cũng lúc sáng lúc không, điều này làm cậu giật mình nghĩ đến quá trình phẫu thuật ngày đó cũng kỳ quặc như vậy, không tự chủ được nhìn về phía Lưu Kỳ và y tá trưởng Chu, hai người bọn họ quả nhiên cũng không bình thường, mặc dù việc trong tay đều không ngừng lại, nhưng khuôn mặt kia đã kinh hãi quá mức rồi, giống như bề mặt đất hạn hán đã lâu, cũng nứt ra lớp vỏ, mà làn da lật ra đều chảy ra huyết châu màu đỏ, từ vết thương phía trên nhất chảy xuống tới cằm, sau đó từng giọt từng giọt nhỏ lên vải trắng, bởi vậy tình cảnh khiến Trương Úc Giai hoảng sợ đến toàn thân mồ hôi lạnh, lập tức nhìn về phía Trang Minh Thần đối diện vẫn đang hết sức chuyên chú tiến hành phẫu thuật, thỉnh thoảng nhắc nhở Trương Úc Giai một số việc.

Trương Úc Giai không dám cản trở quá trình phẫu thuật, đành phải dịch dịch về phía cửa ra vào, cố gắng không nhìn mặt Lưu Kỳ, mà lúc này thứ duy nhất có thể khiến cậu an tâm chính là nhắc nhở thường xuyên của Trang Minh Thần, thanh âm kia từ đầu đến cuối làm cho người ta nhẹ nhõm.

Nhưng trạng thái này cũng không duy trì lâu, bởi vì đèn mổ trong phòng phẫu thuật đã tối chỉ có thể nhìn thấy ngón tay, tiếng nghẹn ngào bệnh tật từ bên ngoài phòng phẫu thuật liên tục truyền vào càng lúc càng lớn vậy càng lúc càng thê lương vụn vụn giống như tiếng rít của vô số oan hồn, chỉ chốc lát sau người đã đến gần cửa phòng giải phẫu, cùng với nhiệt độ bên trong càng ngày càng thấp, đứa trẻ bị gây mê kia đã hiện lên vẻ mặt sương trắng, ngay vùng miệng cũng đọng lại thành khối băng, mà cái nhíp và cái gạt trong tay Trang Minh Thần giống như hàn băng ngàn năm di động nhanh, phát ra tiếng leng keng thùng thùng, tiếng đập khiến người ta sợ hãi vô cùng.

Trương Úc Giai không nhìn nổi, cậu nghĩ có thể giống như ngày đó đánh thức những người này, nếu không thời gian qua nhanh, mạng đứa bé này cũng sẽ khó giữ được.

Nhưng không đợi cậu mở miệng với người đối diện, đã thấy y tá trưởng Chu đi về phía cậu, một tay cầm dao nhỏ vạch lên miệng, thỉnh thoảng lại nhấp hai cái, máu tươi cứ như vậy từ chỗ luôn ả quét qua chảy thẳng tới áo khoác trắng, giống như ả cầm không phải là dao phẫu thuật, mà là một thỏi son môi, đồng

thời cái cảm đã rửa đến sắp rớt xuống vẫn cười toe toét miệng hướng sang một bên cười, mà nếu Trương Úc Giai không có nhìn lầm thì ả đang cười với Lưu Kỳ trợ mổ hai đứng cạnh Trang Minh Thần .

Này không nhìn lại thì không cần gấp gáp, vừa nhìn thiếu chút nữa trái tim Trương Úc Giai bị làm cho sợ đến rớt, chỉ thấy trên mặt Lưu Kỳ đã không còn da, thịt đỏ au kia giống như sôi trào ứa máu ra ngoài, nhiễm đỏ toàn thân áo trắng, trên người gã còn đeo một cái đầu lâu vừa bị tróc thịt, trên đầu lâu còn đầm đìa máu, hai con mắt trống hốc đang nhìn chằm chằm Trương Úc Giai, giống như muốn hút cậu vào.

Đang lúc Trương Úc Giai hoang mang lo sợ, Trang Minh Thần đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía cậu, đôi con ngươi xanh thẳm kia, thậm chí còn nghiêm túc hơn khi gã làm phẫu thuật, cho đến giờ phút này, Trương Úc Giai đột nhiên cảm thấy, hai mắt gã cũng không giống nhau, không biết là do ánh đèn hay do cái gì, mắt bên trái rõ ràng là tối tăm hơn, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh trấn định như cũ, không có xuất hiện bất kỳ biến hóa gì.

Đúng lúc này, Trương Úc Giai phát hiện mình không nhúc nhích được, giống như là bị đứng hình, mà Trang Minh Thần cứ như vậy nhìn cậu, động tác trong tay vẫn không ngừng lại, tiếng gõ khối bằng vẫn tiếp tục, Trương Úc Giai nôn nóng, nhưng mặc cho cậu giãy dụa thế nào, cũng chẳng ăn thua gì, đến cuối cùng như cũ đối diện đôi mắt màu lam , không gợn sóng không sợ hãi, cậu chỉ có thể dùng dư quang này nhìn phòng phẫu thuật lúc sáng lúc tối cùng với Lưu Kỳ và y tá trưởng Chu vô cùng dữ tợn.

Như thế kéo dài thật lâu, mãi cho đến khi đèn trong phòng mổ đột nhiên tắt, mà lúc cử phòng phẫu thuật đột nhiên mở ra, cậu mới phát hiện, ca mổ đã kết thúc, mà lúc quay người, cậu lại thấy y tá trưởng Chu và Lưu Kỳ được các y tá đỡ ra bên ngoài phòng phẫu thuật, trước khi tiến tới bên cạnh, cậu phát hiện đầu lâu vẫn còn nằm úp trên lưng của Lưu Kỳ.

Còn chưa kịp tìm hiểu đến tột cùng có chuyện gì, chỉ thấy Dương Vân một phắt bắt được tay của cậu, sau đó bùm bùm một đồng chúc mừng phẫu thuật thành công, lại nhìn thời gian, giờ này đã là 23h10 , cùng thời gian Trang Minh Thần dự tính không thừa một phút, không thiếu một phút.

26. Chương 26: Hẹn

Đêm đó, khi Trương Úc Giai về đến nhà đã hơn 12 giờ, như cậu mong muốn chính là Trương Úc Lê cũng không quấy rầy, thậm chí ngay cả mặt mũi cũng không thấy lộ, điều này làm Trương Úc Giai vui vẻ rất lâu, giống như bà vợ được phóng thích vì ông chồng đi công tác đột xuất hai ngày, chạy quanh tường vài vòng, cuối cùng mệt mỏi gục đầu trên sofa ngủ mất.

Ngày hôm sau đến bệnh viện, lúc mới vừa vào thang máy đã nghe một đám y tá nói y tá trưởng Chu tự sát không thành, hủy dung từ đầu đến cuối, giờ phút này đang ngây ngốc ở phòng điều trị các chứng bệnh nghiêm trọng.

Trương Úc Giai nhớ tới ngày hôm qua ả cầm dao mổ coi như son môi, liền lập tức hỏi: ” Có phải cô ấy cắt miệng không?”

Một cô gái có đôi mắt màu đen xinh đẹp nhận ra cậu ở khoa tiêu hóa, cho nên lập tức nói: “Không phải hôm qua cô ấy cùng bác sĩ Trương tiến hành phẫu thuật khối u sao, sau khi đi ra không ngờ tới cách xử sự của cô ấy đâu, cô ấy móc từ trong túi ra con dao phẫu thuật không ngừng rạch trên mặt, thiếu chút nữa hù chết chúng tôi. ” Cô gái vừa nói vừa nhìn đèn báo hiệu ở thang máy, sau thấp giọng nói: “Tôi đoán chừng cô ấy bị quỷ nhập vào người, bà nội tôi nói chỗ kia đã có người từng bị quỷ nhập vào.”

“Thật hay giả? Trên thế giới này thật là có quỷ a! ” bên cạnh Tề Lưu Hải còn có tiểu y tá Tiểu Hoa đang sục sùi.

Cô nhóc có đôi mắt xinh đẹp lại nói tiếp: “Anh không nhìn thấy hôm qua con người của cô ấy cũng lật lên rồi, bà nội tôi nói, chỉ có quỷ mới lật tròng trắng mắt.”

“A? Vậy chuyện nhà xác kia...”

“Đinh...” một tiếng cửa thang máy vang lên khiến mọi người trong thang máy bao gồm Trương Úc Giai đều giật mình, nhìn lại đứng ở cửa là Trang Minh Thần, lúc này Trương Úc Giai mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng lúc này trong thang máy các cô không chỉ có thở phào nhẹ nhõm, tưởng tượng thấy một người mị lực lớn đến nỗi trong nháy mắt thay đổi hoàn cảnh, cho nên không khí trong thang máy vốn trầm lặng thoáng cái xuân ý dạt dào, một đám con gái không tiếc thể diện, ước gì đứng ở bên cạnh gã, chen chúc khiến Trương Úc Giai đứng không vững thiếu chút nữa kẹp trong khe thang máy, may là Trang Minh Thần tay mát lạnh, một phen ôm cậu vào trong ngực .

Trương Úc Giai có chút lúng túng muốn ra khỏi lòng ngực của gã, dù sao một người đàn ông ôm một người đàn ông khác cũng quá lạ lùng rồi, cho dù bộ dạng Trương Úc Giai có chút gầy yếu, nhưng gã cũng không có thể xem thường cậu như vậy, kéo cậu vào trong ngực thế này, rõ ràng chính là nói cho người khác biết, gã chẳng những cao hơn cậu một cái đầu, còn cường tráng có thể ôm trọn cậu, điều này khiến Trương Úc Giai luôn tự cho mình là đại tượng phu làm sao chịu nổi? !

Nhưng là sự thật cũng không cho phép cậu thay đổi, tay của gã vòng bên hông của cậu, giống như bị một mãng xà miệng rộng quấn chặt, mặc cho Trương Úc Giai phí sức lực như bú sữa cũng không đẩy ra được, đành phải tùy gã, sau đó chờ đèn tầng 13 phát sáng.

Nhưng thời gian chờ đợi rất dài, cái thang máy tồi tàn kia giống như phim tua chậm, từ tầng 7 đến tầng 8 mất ba phút, Trương Úc Giai cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại nói không ra đầu đuôi, tình cờ nhìn thấy tay của gã, ngón tay mềm mại như cây cỏ, da trắng nõn, thiếu chút nữa khiến Trương Úc Giai tưởng rằng đây là tay con gái, nhưng làm cậu cảm thấy kỳ quái chính là, chiếc nhẫn bạch kim đeo trên ngón vô danh kia, gần như vậy mới biết không phải là vòng sáng, mặt trên còn có một bệ đỡ hình hoa mạn châu sa, theo lý ở giữa ban đầu hẳn là có đồ vật gì đó, tuy rằng không có gì nhìn cũng rất đẹp, nhưng kỳ quái nhất chính là bàn tay này, cậu dường như đã thấy ở đâu, cũng thon dài như vậy...

Trương Úc Giai đang suy nghĩ, một mùi hương nhiếp tâm phách người truyền vào mũi cậu, loại mùi này không giống như là mùi hương của nước hoa, mà giống như mùi thơm phát ra từ bản thân vật thể, một hồi lâu ngẩn đầu nhìn ‘ người tốt bụng’ bên cạnh, mi mắt của gã còn cong và đẹp hơn của con gái, chỉ thấy dưới ánh đèn mờ mờ càng thêm cảm giác mờ lung, lúc này người phái trên cũng thấp đầu, ánh mắt đối nhau, Trương Úc Giai rung mình, vốn định quay đầu đi, nhưng lại thấy một bên mắt của gã không thật, tựa như lưu ly màu lam trong búp bê sứ, mà con mắt bên phải mới giống thật, điều này khiến cậu không tự chủ được nhìn chiếc nhẫn trên tay mình, một hồi lâu rốt cục nhìn không được nói: “bác sĩ Trang, mắt của cậu...”

“Mắt của tôi làm sao?”

Trong khi nói chuyện, ánh mắt của gã đã biến trở về màu xanh thẳm, giống như vừa rồi chỉ là Trương Úc Giai thất thần mà thôi, chuyện quỷ dị như thế, Trương Úc Giai đành phải lắc lắc đầu nói: “Không có gì, ánh mắt cậu rất đặc biệt.”

Trang Minh Thần nhếch nhếch khóe miệng nói: “Đôi mắt của tôi giống cha, cha tôi mắt màu lam.”

“Như vậy a! ” Trương Úc Giai bĩu môi, cảm thấy người này giống như Trương Úc Lê đều không bình thường, mắt màu lam của Trương Úc Lê là theo ông bố Anh quốc của hắn, nếu như Trương Úc Lê còn sống, chắc cũng có bộ dạng như vậy đi...

Nghĩ như thế, Trương Úc Giai cảm thấy mình rất biến thái, giọng điệu này giống bà già rảnh rỗi thích tám chuyện, cậu thậm chí hoài nghi mình có chút bị lam đồng khổng chế, nhìn thấy mắt màu lam liền cho là Trương Úc Lê .

Lúc này, thang máy mở ra, đến tầng 13, Trang Minh Thần cũng buông bàn tay vẫn siết chặt Trương Úc Giai, sau đó một mạch nhìn cậu biến mất trong tầm mắt của mình.

Trương Úc Giai chạy thẳng về bàn làm việc ở khoa tiêu hóa, liên tục uống hai cốc nước, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trời mới biết vì sao ban ngày mà phía sau cậu luôn có gió lạnh lướt qua.

Lúc này, Trương Khiết lôi kéo mẹ nhỏ Trần đi tới chỗ của cậu, Trương Úc Giai đang xem xét lại bảng biểu ngày hôm qua, hôm qua lúc cậu trở về đã muộn rồi, cho dù đi xong rồi thì cũng chưa kịp nộp.

Không ngờ Trương Khiết dừng lại bên cạnh cậu, sau đó có chút nhăn nhó nói: “Giai Giai, ngày thường tôi đối với cậu như thế nào a? !”

“A? ” Trương Úc Giai đột nhiên thấy bộ dạng có chút lúng túng của cô thì hơi mơ hồ , “Rất, rất tốt nha! Chị Trương đối với tôi còn phải nói? !”

“Vậy nếu chị nhờ cậu một việc ..., cậu sẽ không từ chối chứ?”

“Muôn chết không từ a! ” Trương Úc Giai vừa nói vừa đi ra, nhưng sau khi đi ra lại có chút ít hối hận, dù sao chuyện giết người phóng hỏa cậu không dám làm.

Trương Khiết bắt được lời này của cậu liền lập tức ôm cậu, sau đó cười ha ha nói: “Chị cũng biết Giai Giai đối với chị tốt nhất, như vậy, buổi tối cậu giúp chị mời bác sĩ Trang ăn một bữa cơm, chị mang cậu cùng đi, như thế nào?”

“Bác sĩ Trang? Chị nói là bác sĩ chủ nhiệm Trang hả? ! ” Trương Úc Giai có chút thất thần, Trương Khiết lập tức gạt đầu giống như chiêu tài miêu, vì vậy cậu khó xử nói: “Nhưng tôi không quá thân với gã a. “

Trương Khiết nghe xong thu lại vẻ mặt, nói: “Giai Giai, toàn bộ tòa nhà đều biết hai người quan hệ tốt lắm, cậu ta chẳng những chọn cậu vào đội ngũ chuyên gia, ngay cả trợ mổ 1 khoa não cũng dám để cậu làm, từ tiến trình phẫu thuật là chị sắp xếp, ba tháng sau này, chỉ cần ca mổ của bác sĩ Trang thì đều do cậu làm trợ mổ 1, cậu còn nói hai người không thân?”

Nói như thế thì Trương Úc Giai ngốc rồi, tình cảm cả tòa nhà đều biết, chỉ một mình cậu không biết.

Lúc này, mẹ nhỏ Trần kéo Trương Úc Giai qua nói: “Tiểu Trương a, chị Trương của cậu hiếm khi coi trọng một người, bình thường cô ấy đối với cậu không tồi, cậu chỉ tiện tay dắt dây không được sao, đến lúc đó cậu ta có đồng ý hay không là chuyện của hai người họ, để bọn họ giải quyết được rồi .”

“Nhưng tôi và gã thật sự ...”

Trương Úc Giai đang muốn giải thích, lại nghe Trương Khiết lập tức xoay người nói: “Thôi, cậu không muốn thì dẹp.”

Trương Úc Giai nổi nóng, lập tức túm lấy Trương Khiết nói: “Tôi đi tôi đi còn không được sao, nhưng thị phi thành bại vẫn phải dựa vào bản thân chị.”

Trương Khiết rốt cục cười, sau đó đắc ý gạt đầu.

...

Trương Úc Giai suy nghĩ làm sao làm bà mai hẹn Trang Minh Thần đi ăn cơm, nghĩ thẳng đến chiều lúc chuẩn bị phẫu thuật, cậu vừa vịn gập gĩa ở phòng tiêu độc.

Trang Minh Thần vẫn trước sau như một khẽ mỉm cười, nụ cười kia thật sự có thể nhiếp tâm phách người khác, Trương Úc Giai mỗi lần đều vì vậy mà ngây người rất lâu, giống như bị điểm huyết, trên người còn truyền qua một luồng điện.

Nhưng hôm nay cậu biết không phải lúc mê giai, bèn cố ý đi đến cái bệ bên cạnh gã, giả bộ không có chuyện gì, nâng má nhếch mày nói: “bác sĩ Trang, tối nay có rảnh không?”

Trang Minh Thần nghe nói như thế ngẩng đầu nhìn về phía gương, vừa lúc đối mắt với Trương Úc Giai, nhìn cậu thoáng cái đỏ mặt, trong con ngươi màu xanh thẳm đột nhiên hiện lên một tia tàn khốc, tiếp theo liền khôi phục bộ dạng tao nhã kiêu lời nói: “Tối nay không rảnh.”

Trương Úc Giai vừa nghe như thế, trong lòng nhất thời có chút thất vọng, đành phải giả bộ không sao cả nói: “Vậy ngày mai thì sao?”

Trang Minh Thần nghe lời này, độ cong khóe miệng tức khắc biến mất, cho đến khi mang xong găng tay mới sâu xa nói: “Buổi tối tôi đều không rảnh, trong nhà anh không có người đợi anh sao?”

Một câu đột ngột này khiến Trương Úc Giai có chút khó xử, bị gã nói như thế, cậu chợt nhớ tới cái tên Trương Úc Lê luôn muốn ôm cậu, mặc dù hẳn là quỷ, nhưng tên quỷ kia cũng không dễ trêu, ngay sau đó cậu giống như bị nhìn lên tâm tư, một lúc lâu vẫn luẩn quẩn trong áy náy, nhưng sau một hồi luẩn quẩn, cậu đột nhiên nhớ tới, mình áy náy cái rắm a, cũng không phải Trương Úc Giai cậu muốn hẹn gã, hơn nữa, lời hẹn của cậu, liên quan rắm gì tới tên quỷ công Trương Úc Lê kia a...

27. Chương 27: Ghen

Đối với việc làm hồng nương giúp Trương Khiết chưa bắt đầu đã kết thúc, Trương Úc Giai cảm thấy mình xúc phạm Trang Minh Thần cái gì, thế cho nên suốt quá trình phẫu thuật cậu cũng không dám nói nhiều với gã, ngay cả khi Trương Úc Giai liên tục nhìn chăm chăm gã khoảng năm phút, gã cũng không có bất kỳ phản ứng nào, tiếp tục làm công việc trong tay gã, thậm chí bằng biểu sau khi phẫu thuật cũng không cùng cậu thẩm tra đối chiếu, đi thẳng một mạch về phòng làm việc của mình.

Trương Úc Giai là người không nhịn được chuyện, cậu luôn cảm thấy có phải trước đó mình đã chọc vào nỗi đau của gã hay không, cũng có thể bởi vì cậu hẹn gã ra ngoài, sau đó gã cho rằng cậu là đồng tính luyến ái?

Nghĩ tới đây, cậu lập tức cả người căng thẳng, hình như vừa rồi cậu cũng không nói rõ ràng, chỉ hỏi gã có thời gian hay không, cũng không nói là ai muốn hỏi, một người đàn ông hẹn một người đàn ông, lại hẹn buổi tối, không khiến người ta nghĩ cậu là đồng chí mới lạ! Nhưng cho dù cậu là đồng chí, gã cũng không thể miễn cảm như vậy chứ? !

Trương Úc Giai cảm thấy mình có nghĩa vụ giải thích rõ với gã, dù sao điều này liên quan đến danh dự của cậu, huống chi cậu còn phải biểu hiện tốt trước mặt gã, muốn làm trợ mỗ số 1 của gã cũng không phải dễ dàng, nếu đắc tội gã, tiền đồ của cậu rất đáng lo.

Nghĩ như vậy, Trương Úc Giai cũng bước nhanh đuổi theo gã, mắt thấy gã sắp mở cửa, cậu liền xông tới như bay, nhưng không ngờ trên mặt đất có nước trơn trượt, cậu phanh không được liền nhào thẳng lên người Trang Minh Thần.

Mà Trang Minh Thần hiển nhiên không dự liệu được cậu sẽ xuất hiện như vậy, mắt thấy cậu bay tới, không còn kịp ném ly cà phê trong tay do một vị bác sĩ vừa đưa, vươn tay ra tiếp được cậu, như thế, cậu bổ nhào một cái vào trong lòng gã, hợp với cà phê kẹt ở giữa hai người, trực tiếp ngăn ở thân dưới của Trang Minh Thần, thật là mập mờ.

Trương Úc Giai vô cùng xấu hổ gượng đứng lên từ lòng ngực gã, sau đó nhìn thân dưới của gã đổ đầy cà phê, lập tức lấy khăn sạch trong túi ra lau cho gã, đồng thời vừa lau vừa nghĩ chuẩn bị tốt lời thoại để nói: “Bác sĩ Trang, vừa rồi có thể là ngài hiểu lầm, không phải tôi muốn hẹn ngài, mà là đồng nghiệp của tôi, Trương Khiết, chị ấy thấy tôi và ngài ở chung, liền cho rằng tôi và ngài quan hệ rất tốt, tôi nghĩ tôi và chị ấy dù sao cũng là đồng nghiệp, chị ấy vẫn luôn quan tâm đến tôi, nếu tôi thẳng thắn từ chối lời của chị ấy, chị ấy nhất định sẽ trở mặt với tôi, nhưng nếu ngài không đồng ý, vậy thì cái khác khỏi phải bàn nữa, nhưng tôi cảm thấy con người chị Trương không tồi, mặc dù ngài tốt nghiệp trường đại học nổi tiếng ở nước ngoài, phụ nữ nhìn qua đêm không xuể, nhưng mà a, người có thể đối đáp vẫn ít, nếu ngài không ngại...”

Trương Úc Giai bùm bùm một đồng lời giống như đọc chú thích, hoàn toàn không chú ý tới sắc mặt người phía trước khó coi đến cỡ nào, chờ khi cậu lau gần hết trên người Trang Minh Thần, gã rút cục mở miệng nói: “Có chuyện gì chúng ta nói thẳng đi.”

Trương Úc Giai vừa nghe lời này, lập tức cảm thấy không phải nói đùa, nghĩ chuyện tình cảm, luôn là đáp ứng dễ từ chối khó, nếu nói thẳng thì tương đương với từ chối khéo rồi, vì thế để cho Trương Khiết một cơ hội cuối cùng, Trương Úc Giai nói tiếp: “bác sĩ Trang, nếu không thử xem?”

Lời vừa nói xong, một trận đồng loạt hút không khí âm thanh.

Trương Úc Giai lúc này mới phát hiện, bên cạnh không biết lúc nào đã nhiều người vây quanh như vậy, mà vị trí cậu giúp Trang Minh Thần lau muốn có bao nhiêu nhạy cảm thì có bấy nhiêu nhạy cảm, nhìn lại động tác này của cậu, một đầu gối chạm đất, một tay vịn chân người ta, một tay lau chỗ kia của người ta, dù sao chỉ cần đầu óc tốt một chút đều sẽ cho là hai người bọn họ phác họa một bức tranh XX vô cùng hài hòa.

Trương Úc Giai bị ai, vốn sợ gã hiểu lầm mình là đồng chí, từ đó làm cho tiền đồ đáng lo, hiện tại tốt rồi, Trang Minh Thần bên này còn chưa giải thích rõ, người cả tòa nhà đã lại hiểu lầm, hiện tại tình huống này, cậu thật sự là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Trang Minh Thần nhìn không được, một tay kéo Trương Úc Giai vào phòng làm việc, gã không phải là trốn tránh, mà là sợ người có đầu óc như Trương Úc Giai, thật sự sẽ chạy tới giải thích với đám người kia, vậy thì càng lau càng đen.

Sau khi vào phòng làm việc, Trương Úc Giai vẫn không bỏ qua đề tài ban đầu kia, liền sau đó đem Trương Khiết trước trước sau sau trên trên dưới dưới tán dương một hồi, Trang Minh Thần cuối cùng mở miệng nói: “Anh cứ như vậy giao tôi cho cô ấy?”

“A?” Trương Úc Giai bị lời này làm ngốc có chút không hiểu, lời này sao lại chưa như vậy? Nhưng nhìn ánh mắt của gã, con ngươi màu lam híp lại rất nghiền ngẫm, cho nên đành phải tiếp tục nhắc nhở: “Ngài yên tâm, nếu ngài cảm thấy không thích hợp, có thể lấy cớ rời đi, đến lúc đó tôi giúp ngài yểm trợ, nếu ngài...”

“Tôi đi.”

“A? Ngài đáp ứng?” Trương Úc Giai chưa lấy lại tinh thần, hai chữ kia của gã giống như từ trong tâm khảm của gã nhẹ nhàng theo gió bay đi, cũng không nghe rõ ràng, cho nên hơi có chút kích động nói: “Má ơi, cậu thật sự đáp ứng? Vừa rồi tôi không nghe rõ, ngài có thể lặp lại lần nữa không?”

“Anh không phải đã đáp ứng sao, nhưng tối nay tôi không rảnh, tôi cũng phải thực hiện dự định cá nhân chứ, vậy lúc trời tối đi.” Trang Minh Thần thông thả nói, tay lắc qua lại nửa ly cà phê, nếu là không nhìn lầm..., cà phê kia rót lúc nào?

Nhưng Trương Úc Giai không chú ý tới chi tiết này, chỉ sau khi xác nhận câu nói kia lập tức gật đầu cười đùa nói: “Bác sĩ Trang thật cho tôi thể diện, ngài yên tâm, bất kể có được hay không, sau này ngài có chuyện gì đều tính gộp lên người tôi.”

Dứt lời, cậu giống như một trận gió chạy ra ngoài, trước khi đi không quên đóng kỹ cửa, chỉ là trong khoảnh khắc khi cánh cửa khép lại, cậu có chút mất mát, làm không rõ rốt cuộc chuyện gì xảy ra, nhưng cậu biết, có một số việc, thành công cũng không nhất định làm người ta vui vẻ.

Nhưng cậu mất hứng không sao, chỉ sau khi Trương Khiết nghe lời kia thiếu chút nữa thét to làm cho cả tòa bệnh viện đổ sụp, thật giống như muốn cả bệnh viện biết cô và Trang Minh Thần hẹn hò, cuối cùng hôn nước miếng và son môi lên đầy mặt Trương Úc Giai, lúc này mới bỏ qua.

Buổi tối sau khi tan ca, Trương Úc Giai lôi kéo Dương Văn đến quán trà Băng Điểm kia kêu hai phần cơm, Dương Văn vừa ăn vừa không quên nói với cậu về động thái mới của Lưu Kỳ, nhưng hôm nay cô lại tặng thêm một đối tượng chú ý, đó chính là Cừu Sảng khoa chỉnh hình, còn nói một loạt về hai người này làm sao ở bãi đỗ xa dưới đất và cử động ‘mập mờ’ của hai người ở nhà xác, thậm chí ánh mắt của hai người qua lại cô cũng không có bỏ qua.

Trương Úc Giai không hề hứng thú với hai người này, vẫn câu được câu không nghe cô nói, tựa như làm theo thông lệ, nhưng khi trong lời cô nói đột nhiên bay ra ba chữ ‘Bác sĩ Trang’ kia, tam hồn lục phách của Trương Úc Giai vừa dạo chơi bên ngoài toàn bộ đều trở về, không đợi Dương Văn nói xong, đã vội vàng hỏi: “Em nói bác sĩ Trang làm sao?”

“Gã à, rất tà môn, từ lần đầu tiên em nhìn thấy gã đã cảm giác gã có gì đó không đúng, e, phát hiện gã suốt ngày đều thần thần bí bí mơ hồ không chừng, thường xuyên nhìn thấy từ tầng hầm bệnh viện đi ra, anh nói một bác sĩ chủ nhiệm đi xuống tầng hầm làm gì, nơi đó không phải là một bãi đậu xe vút đi sao, hơn nữa em còn cảm giác khuôn mặt kia mỗi ngày đều khác nhau, giống như là vẽ, anh có chú ý không, có đôi khi xương gò má bên trái cao một chút, có lúc bên phải cao một chút, điểm chết người chính là, hôm nay em còn nhìn thấy khóe mắt bên trái của gã có một nốt ruồi son.”

“Bệnh thần kinh.” Trương Úc Giai ngậm một ngụm cơm trong miệng, nói có chút khó chịu, nhưng còn có thể nghe ra ba âm đặc biệt này, cậu đã nghĩ Trang Minh Thần mặc dù bộ dạng dễ nhìn một chút, đối với người cũng lạnh một chút, nhưng không đến nỗi tà môn như vậy, nghe Dương Văn nói thế, cậu cũng cảm thấy Dương Văn có phải vì yêu sinh hận hay không, cho nên có chút xem thường nói: “Chẳng lẽ gã là quỷ sao?”

“Em đoán miếng da trên mặt gã là sau này đặt lên, gã chính là một kẻ lừa gạt, chuyên giả làm chuyên gia lừa tiền bệnh viện, ngay cả mặt cũng không dám lộ, em xem vài vụ án như vậy trên mạng, đều nói lão xưng mình là chuyên gia, những bằng chứng chứng minh gì đó đều vô cùng đầy đủ, còn có a...”

Trương Úc Giai thở dài một hơi nói: “Em cảm thấy có thể sao? Với kỹ thuật của gã, cho dù là lừa đảo, bệnh viện cũng đáng giá.”

Dương Vân như bị chặn miệng, một hồi lâu lại nói: “Nói không chừng những người đến khám bệnh cũng đều là kẻ lừa gạt của gã”

“Nhưng là anh tận mắt nhìn thấy gã phẫu thuật cho người bệnh, em đừng quên, anh là trợ mổ 1 a!”

“... ” Dương Vân im lặng, nhưng cô vẫn như cũ không xóa bỏ hòa nghi với Trang Minh Thần.

Sau khi cơm nước xong, hai người đều tự trở về.

Trương Úc Giai nhìn một đường đi về không bao xa, vừa lúc ăn có chút căng bụng, tản bộ một chút không tồi.

Chỗ này Trương Úc Giai đi cũng coi như phố xá sầm uất, trên đường người đến người đi đông nghịt, đèn đỏ đủ loại màu sắc hợp với người tranh nhau chột hiện chột khuyết mở mắt không rõ, cứ như thế vui vẻ đi, nhưng mỗi khi một thân một mình, luôn cảm thấy nơi càng náo nhiệt lại càng cô độc, giống như toàn thể giới đều đều chạy khỏi mệnh của mình, bọn họ thành một chỉnh thể, mình bị quên bên ngoài, người có rất nhiều nhưng bỏ vai mỗi người cũng chỉ kẻ sát một người mà thôi.

Nghĩ tới đây, cậu bắt giắc đi tới nhà trọ trong ngõ cậu ở ngày đó, giờ phút này xem ra, ngõ kia rất nhỏ, vừa u ám vừa tối, chỉ có từng cái đèn đỏ chột lóe chột lóe, một trận gió thổi qua, làm cả người cậu giật mình, lập tức đi ra.

Nhưng ngay khi cậu sắp đi tới cổng tiểu khu nhà mình, đột nhiên nhìn thấy một người phụ nữ trung niên công một người phụ nữ mặc đồ trắng, sau đó chạy thẳng vào trong ngõ, người phụ nữ kia dùng tóc che mặt, Trương Úc Giai không nhận ra là ai, nhưng người phụ nữ trung niên công người kia thì cậu biết, chính là người phụ nữ trước đó không lâu mất cô con gái luật sư, chẳng lẽ bà ấy còn có cô con gái khác?

28. Chương 28: Oan Quỷ

Còn người phụ nữ công người chạy loạn kia, Trương Úc Giai nghe nói sau khi con gái chết, bà liền điên điên dại dại cả ngày, về phần có phải vừa nổi điên công con gái nhà ai chạy loạn hay không, Trương Úc Giai nghĩ không ra, cũng là không muốn nghĩ nữa.

Đang suy nghĩ, cậu đã đến lầu hai, chột nhìn thấy người phụ nữ kia quỳ ở bên cạnh đốt tiền vàng, phía trước là tấm ảnh của cô con gái luật sư, bên cạnh còn để cơm cúng và gà sống?

Trương Úc Giai lướt qua bên người bà, bắt giắc có chút kỳ quái, nghĩ đâu có ai cúng gà sống, dù sao ma quỷ thuần âm, gà thuần dương, cách cúng như vậy không phải tăng thêm oán khí của người chết sao, nhưng mỗi nhà đều có khó khăn của riêng mình, ai quản được ai a.

Nghĩ như vậy, Trương Úc Giai lại đi lên, nhưng ngay khi cậu lên tầng bốn chuẩn bị lấy chìa khóa mở cửa, đột nhiên phát hiện làm sao tầng này không có cửa?

Cho nên cậu thử leo lên một tầng nữa, nhưng tầng này cũng không có cửa...

Trương Úc Giai cảm thấy không ổn, bởi vì cậu đột nhiên nhớ tới, người phụ nữ mặc váy đầm màu trắng tóc xòa vai kia, thật thật giống như bộ xương khô ngày đó cậu và Trương Văn Cường còn có Trương Gia Vĩ gặp trên đường..

Lúc này, trước mắt Trương Úc Giai thoáng một cái, một bóng trắng xẹt qua trước mặt cậu, trong lòng đột nhiên hoảng sợ, cả người run lên, cho nên cậu ngay cả nhìn cũng không dám nhìn, lập tức chạy như bay xuống dưới lầu, nhưng quỷ dị chính là cậu rõ ràng lên lầu bốn, hôm nay chỉ xuống một lầu đã nhìn thấy bên cạnh tấm hình nữ luật sư kia còn có tiền vàng chưa cháy hết, người phụ nữ hóa vàng mã đã không còn ở đây, nhưng vàng mã này còn đang từng tờ từng tờ thả vào trong lửa, giấy hồ điệp cháy ra màu đen bay khắp nơi, làm Trương Úc Giai trong lòng tê dại.

Trương Úc Giai biết, cậu vừa gặp phải quỷ đã tường, nhưng hôm nay, việc duy nhất cậu cần phải làm chính là cố hết sức giữ cho mình tỉnh táo, sau đó mau chóng nghĩ ra phương pháp giải quyết.

Lúc này, Trương Úc Giai sờ được điện thoại trong túi, lúc lấy ra cậu ở trong lòng bái thần linh các phương một lần, hy vọng điện thoại di động không bị tắt nguồn.

Nhưng sự việc luôn không cho phép tưởng tượng lạc quan, di động đúng là không tắt nguồn, nhưng bên trong không có nửa phần tín hiệu, cái này không khác gì cầm một viên gạch, dưới tình thế cấp bách lúc cậu chuẩn bị phóng qua kia tấm hình kia đi xuống dưới, người trong hình đột nhiên nở nụ cười, đồng thời phát ra tiếng cười giống như quỷ khóc, sau đó nhanh chóng từ trong khung hình bò ra ngoài, mái tóc rất dài ra ngoài trước, không biết là hiệu quả mê hồn cục hay là tóc thật, thế nhưng Trương Úc Giai nhìn thấy trên tóc kia đều dính máu, có chỗ máu còn kết thành cục, tiếp theo đó là bàn tay như bị lột da duỗi ra ngoài...

Trương Úc Giai nhìn tình cảnh này, hơi có cảm giác nhìn Sadako *, nhớ cậu từng nghĩ tới vô số phương pháp có thể giết chết Sadako, ví dụ như để TV hướng về phía tường, ví dụ như đặt trên vách đá, nhưng khi vào thực tế lại không thực hiện được .

Sadako : nhân vật trong phim Ring của Nhật Bản, nổi tiếng với hình ảnh tóc xòa chui ra từ TV, chi tiết tham khảo tại wiki

Lúc này, bộ xương đã leo ra nửa thân, Trương Úc Giai vốn tưởng rằng nửa thân sau của nó còn muốn bò một lát, không nghĩ tới nó chỉ có một nửa thân thể, máu và ruột được bọc trong bộ váy áo trắng thậm chí phổi cũng liên lại với nhau, một mùi hôi thối lan tỏa trong không trung, muốn có bao nhiêu ghê tởm thì có bấy nhiêu ghê tởm.

Giờ phút này nó đang bò tới chỗ của Trương Úc Giai, mỗi lần một tầng lầu đều rất vất vả, đi qua cầu thang đều lưu lại ruột và cục máu, khi thấy bộ xương khô kia vì đầu tóc vướng víu mà kéo giật cả máu lẫn thịt ra sau, Trương Úc Giai hoàn toàn tặc mao rồi.

Nhắm mắt lại hung hăng nhai một chút đầu lưỡi của mình, sau đó ngậm một búng máu, phun thẳng lên nửa thân còn đang bò kia, tiếp theo chợt nghe thấy một tiếng thét chói tai thê lương vang dội đất trời, Trương Úc Giai thậm chí còn không thấy rõ ràng, tất cả đều biến mất không còn một mống, tiếp theo đập vào mi mắt vẫn là bà lão quỷ trước bức hình đốt vàng mã, con gà sống bên cạnh bị cắt cổ máu chảy thẳng tới bàn chân Trương Úc Giai, thành một vòng cung, bởi vậy có thể thấy cậu đứng bao lâu rồi.

Sau khi trải qua chuyện này, Trương Úc Giai không dám dừng lại ở đó nữa, cậu cảm thấy mình có phải dễ đụng quỷ hay không, ở trên đường cao tốc, ở trong phòng phẫu thuật, thậm chí trên đường cầu thang ở nhà mình, có lẽ cậu thường xuyên ở chung với quỷ, trên người dính thể khí đặc biệt gì đó của quỷ, làm cho quỷ đều nhắm về phía cậu, nhưng cậu kỳ quái nhất chính là Trương Úc Lê rõ ràng ở phía trên, ngay cả khi cậu ở đường cao tốc xa như vậy hẳn cũng có thể chú ý được, tại sao chút chuyện ở cửa nhà, hẳn lại không lo chứ? !

Nghĩ tới đây, mở cửa nhà mình ra, Trương Úc Giai trước vờn đầu vào nhìn một vòng, sau khi thấy được hết thảy như thường liền cố ý kêu to một tiếng với không khí: “Tôi đã trở về.”

Không có người trả lời.

Trương Úc Giai không ngạc nhiên, dù sao Trương Úc Lê là quỷ, hẳn căn bản đến nửa đêm canh ba mới xuất hiện.

Trương Úc Giai an ủi mình như vậy, cậu liền quyết định trước gọi điện thoại cho Diêu lão đầu, muốn lão hỗ trợ nghĩ biện pháp, làm sao thay đổi thể chất chiêu quỷ của bản thân, nếu không ngày sau quả thực không qua nổi.

Diêu lão đầu nghe điện thoại rất đặc biệt , không biết vì bất quỷ bất nhiều hay vì điều gì khác, lão vĩnh viễn sẽ không nói trước, luôn phải đợi đối phương hỏi mình vấn đề, đưa ra yêu cầu, sau khi nói rõ ràng thứ quan tâm, lão mới thông thả đáp hai chữ, giống như đoán câu đố, đáp án vĩnh viễn ngắn hơn câu đố.

Hôm nay Trương Úc Giai cũng không ngoại lệ, sau khi cậu nói hết cảnh ngộ của bản thân mấy ngày hôm nay, lão mới từ trong điện thoại bay tới một câu: “Cô ta là một con quỷ chết oan.”

Trương Úc Giai vốn cho là còn phần sau nữa, nhưng đợi nửa ngày trời cũng không nghe thấy phần sau, cho nên cậu đành phải hỏi tiếp: “Tôi không muốn biết cô ấy quỷ gì, hiện tại tôi chỉ muốn không nhìn thấy quỷ nữa, qua trở về cuộc sống trước kia.”

Một câu nói xong, bên kia truyền đến tiếng thở dài nói: “Cậu thật đúng là thiếu kiến thức, quỷ chết oan chính là quỷ bị chết oan, trước khi nỗi oan của nó được rửa sạch nó chắc sẽ không đi đầu thai, quỷ chết oan

tìm cậu cậu nhất định phải giúp nó rửa oan, nếu không nó sẽ quán lấy cậu, cho đến khi quán chết cậu.”

Trương Úc Giai vừa nghe lời này thì hoảng sợ, vội vàng tiếp lời hỏi, “Vậy tại sao cô ta phải tìm tới tôi, tôi không nhận ra cô ta, huống chi, cô ta đã chết hết mấy chục ngày rồi, ngay cả cảnh sát cũng nói cô ta bị tai nạn xe cộ bình thường, mẹ của cô ta cũng lấy được tiền bồi thường...”

“Cậu nói cô ta chết lúc nào ? ” Diêu lão đầu đột nhiên hỏi.

Trương Úc Giai liền nói: “Ít nhất hơn một tháng rồi.”

“Cụ thể một chút.”

“Dù sao cũng không hơn 40 ngày, cụ thể tôi cũng chỉ nghe người ta nói, làm sao biết rõ ràng được, chỉ biết là hôm đó tôi vừa nhận được chuyển lên chính thức, đang vui vẻ thế, sau đó chỉ nghe thấy người nhà cô ta khóc.”

“Vậy nguy rồi, bình thường trong bảy bảy bốn mươi chín ngày sau khi cô ta chết, cô ta chỉ là quỷ chết oan bình thường, nhưng chỉ cần qua bốn mươi chín ngày, đó chính là lệ quỷ, đến lúc đó bất kể nỗi oan của cô ta có được rửa sạch hay không đều phải chết một đám người, may còn mấy ngày thời gian, cậu cũng không cần oán trách nữa, thông thường quỷ chết oan tìm tới cậu, nhất định là cậu không thoát được liên quan.”

“Ông nói cần, tôi là cô nhi, trên dưới ba đời đều không quen không biết cô ta, làm sao có liên quan đến tôi chứ? ! ” Trương Úc Giai có chút tức giận không chỗ xả.

“Như vậy, ngày mai đến chỗ của tôi, tôi xem nhìn con quỷ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tối nay cậu đừng đi ra ngoài, lúc cần thiết bảo tiểu quỷ kia bảo vệ cho cậu.

“Tiểu quỷ nào? ” tiếng Trương Úc Giai hạ thấp, cảm giác đầu vai chợt lạnh, nhìn lại chính là thằng nhóc mặt xanh nanh vàng đang cười đối diện với cậu, máu trên hàm răng cũng thấm lên người Trương Úc Giai, sau đó hoảng hồn chưa định, đã thấy nó mở miệng máu kia nói: “Ba ba.”

Hành động này khiến Trương Úc Giai sợ đến mức thiếu chút nữa rút khí bỏ mạng, chưa kịp tạm biệt Diêu lão đầu thì đã cúp điện thoại, sau đó luống cuống đưa nó từ trên bả vai xuống.

Mà tiểu quỷ lặn xuống dưới hình như rất tủi thân, gục trên mặt đất giống như chưa thức dậy, một chút ý thức tức giận, giống như Trương Úc Giai oan uổng nó.

Mà hồi lâu không thấy nó đứng lên, Trương Úc Giai cũng có chút chột dạ, cảm giác giống một người lớn bắt nạt một đứa bé, cho nên đành phải hơi đến gần một chút, sau đó cực kỳ không được tự nhiên khé giọng nói: “Ai bảo mày giả thành bộ dạng này, biết rõ ràng tao không thích bộ dạng khiến người ta ghét bỏ của mày. ” cậu chết cũng không nói mình tương đối sợ.

Mà tiểu quỷ nghe cậu nói xong giống như hết giận, lập tức ngồi dậy, sau đó dùng bàn tay nhỏ bé mập mạp xoa hai mắt của mình, có chút chột dạ nói: “Cục cưng cũng không muốn làm ba ba sợ, nhưng là, nhưng A Lê bảo cục cưng làm như vậy, hần nói ba ba thích như vậy.”

“A Lê? “Trương Úc Lê ? Hần có ý gì? Chẳng lẽ hôm nay lễ vạn thánh?

Trương Úc Giai đang suy nghĩ, chỉ nghe tiểu quỷ mở miệng nói: “Hôm nay A Lê rất tức giận, nếu ba ba làm sai, hãy xin lỗi A Lê đi, A Lê nhất định sẽ tha thứ cho người.”

“Thúi lắm, tao làm gì sai? Tao còn chưa hỏi hần ngày hôm qua lêu lổng ở đâu đấy. ” Trương Úc Giai nói năng hùng hồn, nhưng sau đó trong đầu đột nhiên hiện lên khuôn mặt của Trang Minh Thần thì có chút lo lắng, nhưng cậu không làm ra chuyện gì có lỗi với hần, hơn nữa, cho dù làm thì thế nào, cậu là người, hần là quỷ, từ xưa người quỷ âm dương xa cách, trước sau gì thì cũng mỗi người một ngã, cậu đã tính toán xong, đợi sau khi mời Diêu lão đầu giúp đỡ bắt con quỷ chết oan kia đi, cậu cũng mời Trương Úc Lê đi cùng, để hần sớm đi đầu thai, kiếp sau đường đường chính chính làm người, bớt ở nơi này trải qua cuộc sống phiêu bạt bất định.

Nhưng lúc này tiểu quỷ chạy tới ôm chân cậu nói: “Ba ba cũng đừng nghĩ tới phản bội A Lê, A Lê tức giận rất dọa người.”

Trương Úc Giai im lặng nói: “Hần ở đâu?”

“Đang ở trên ghế sofa bên ngoài!”

29. Chương 29: Bị Lừa

Trương Úc Giai nghe tiểu quỷ nói trong lòng có chút kiêng kỵ, dù sao quỷ không giống người, không nói đạo lý gì cả, trước kia hắn hai lần nổi đóa, đến bây giờ nghĩ lại cậu vẫn còn rùng mình.

Vì biết rõ tình hình, cậu không thể không lôi kéo tiểu quỷ nói: “Nhóc biết tại sao hắn tức giận không?”

“Đã nhiều năm như vậy, ba ba vẫn không hiểu A Lê ? Chẳng trách A Lê nói người thiếu hiểu biết. ” tiểu quỷ giờ phút này đã biến thành bộ dáng đứa trẻ bình thường, mất đi sự hung ác của anh linh, lại lộ ra ngang ngược không bằng tuổi, cho nên lúc nói ra lời này miễn bàn có bao nhiêu đáng về ông cụ non, làm Trương Úc Giai tức đến ngứa răng.

Nhưng trước mắt nó còn có ích, nên Trương Úc Giai cũng chỉ có thể cười theo nói: “Nghe lời này của nhóc, hình như nhóc biết hắn rất nhiều năm rồi .”

“Nói nhảm, ông ấy là cha con, người là ba ba con, chẳng lẽ đời này người lại quên mất?”

“Nhóc có ý gì? ” Trương Úc Giai nghe nó nói, cảm thấy mình chẳng những gặp phải một tên đại bịp, hiện tại lại tới thêm một tên tiểu bịp, đều kể một chút chuyện khó hiểu.

Tiểu quỷ nhìn bộ dạng đó của cậu, học dáng vẻ người lớn lắc đầu lại thở dài nói: “Con là do người sinh, mỗi lần hai người chơi trò luân hồi con đều đi theo người, nhưng sau đó ba ba lại quên mất cục cưng, cục cưng cũng khó hiểu, tại sao lần trước đi tìm ba ba, ba ba còn dùng những thứ đó hại cục cưng, hóa ra lúc này A Lê chơi không giống lúc trước, không nói chuyện lúc trước cho người biết.”

“Nói gì! ” Trương Úc Giai có chút bất đắc dĩ, tại sao tiểu quỷ này lại thành cậu sinh? Trong bụng cảm thấy tiểu bịp này quá nghiêm trọng rồi, vì vậy nghiêm túc nói: “Một tiểu quỷ như nhóc biết cái gì, đàn ông làm sao sinh con hả? Ta không ở đây nói với vãn bối nhóc, ta muốn biết A Lê rốt cuộc đang tức giận cái gì.”

Bị Trương Úc Giai nói như thế, tiểu quỷ không vui, căng đôi mắt to đen nhánh gập lưng nói: “Ba ba đừng hung dữ với cục cưng, cục cưng lập tức đi nói cho A Lê, để A Lê nghiêm khắc dạy bảo người, xem người kia tại sao ngay cả cục cưng cũng không nhận ra, cục cưng không muốn nói chuyện với ba ba nữa...”

Tiểu quỷ dứt lời hai tay còn phẩy qua đầu, bộ dáng kia muốn có bao nhiêu buồn bã thì có bấy nhiêu buồn bã.

Bị tên nhóc âm một trận như vậy, Trương Úc Giai càng thêm khó hiểu, cảm thấy làm sao càng tán gẫu càng không hòa hợp thể này, cho nên lập tức tiến lên dụ dỗ nói: “Ta vừa rồi nói đùa, nhóc tiểu nhân không so đo đại nhân, ngày mai ta mua kẹo cho nhóc ăn !”

Tiểu quỷ nghe xong, không ngờ cầm bàn tay ngắn của mình vỗ vỗ đầu, như thể coi như là tha thứ cậu, sau đó giống như người lớn đưa tay chống cằm nói: “Trò chơi này hai người đã chơi rất nhiều lần, sau mỗi lần luân hồi chuyển sinh người đều ở bên một người phụ nữ khác, mỗi lần như vậy đều làm trái tim A Lê bị tổn thương, sau đó A Lê một lần lại một lần tha thứ người, lần này có chút không giống, cho nên cục cưng cũng không biết A Lê rốt cuộc tức giận cái gì.”

Tiểu quỷ dứt lời buông tay, lời này trực tiếp đánh Trương Úc Lê vào địa ngục, cùng nó nói cả buổi về tình cảm chính là nói suông, cho nên hơi có chút bất đắc dĩ đứng dậy, sau đó ôm tâm phải chết đi tới phòng khách...

Trương Úc Lê đang ngồi trên sofa xem TV, nói chính xác là đang chuyển kênh, hắn không dùng điều khiển, nhưng TV lại đang không ngừng chuyển kênh, Trương Úc Lê lấy đủ dũng khí ngẩng đầu nhìn về phía mặt của hắn, muốn quan sát rõ ràng biểu cảm của hắn, tuy nhiên lại kinh ngạc phát hiện, Trương Úc Lê hôm nay tương đối mờ nhạt, trừ gương mặt loáng thoáng có thể thấy được, tay của hắn gần như thành sương trắng lúc sáng sớm, nếu không phải Hồng Bảo Thạch phát ra ánh sáng u tối, cậu suýt tìm không được.

Trương Úc Giai không dám nói trước, mà hình như hắn cũng không có ý định nói chuyện, cho nên cứ như vậy nhìn chăm chăm chữ số trên góc TV, qua kênh 41 lại về kênh 41, hắn căn bản đều không dừng, giống như đây không phải là chuyển TV, mà là đang làm nhiễu từ trường.

Sau khi nhìn hắn chuyển hơn một trăm kênh năm lần, Trương Úc Giai rốt cục không nhịn được mở miệng nói: “Ngày hôm qua anh đi đâu?”

Lời vừa nói ra, TV dừng ở kênh tin tức, nhìn lại Trương Úc Lê, hắn chân thật hơn một chút, trông mắt màu lam kia cũng phát ra tinh quang màu lam, tựa như suy nghĩ rất lâu, lúc này mới nói: “Ta đi nơi nào em quản được sao?”

Lời này làm Trương Úc Giai sắc không nhẹ, nghe thế nào cũng cảm thấy không đúng, giống như cậu muốn quản hắn, cho nên cậu liền đáp trả nói: “Tôi mới lười quản anh, anh không đến tôi vui mừng còn không kịp đấy.”

“Em cứ như vậy muốn ta đi? ” Trương Úc Lê nói lời này rất nhẹ nhàng, nghe không ra tình cảm gì.

Trương Úc Giai cảm thấy lời của mình rất nặng nề, nhưng vì tốt cho hắn, cậu cảm thấy cần phải biểu đạt rõ ràng suy nghĩ của mình, cho nên vận ngón tay đầu mới nói: “A Lê a, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tôi biết anh từ nhỏ đã ỷ lại vào tôi, nhưng anh không thể vì tình cảm bạn bè lúc nhỏ mà để lỡ cả đời của anh, anh chết tôi cảm thấy rất đau lòng, nếu có thể làm anh em với người em trai tôi quý nhất, tôi đồng ý gánh chịu tất cả đau khổ cho anh, nhưng người chết không thể sống lại, tôi biết quý sau khi đầu thai có thể thành người, khi đó anh có thể quang minh chính đại sống trên đời, cưới vợ sinh con trải qua cuộc sống bình thường, không cần phải giống như cái xác không hồn chỉ có buổi tối mới xuất hiện, còn khiến cho lòng người bàng hoàng...”

“Em ghét bỏ ta? ” Trương Úc Lê nghe xong, tay vốn được vòng trong nhẫn phai nhạt dần, ngay cả gương mặt đẹp đẽ cũng thành sương mù, thậm chí còn mờ nhạt, dao động hơn lúc trước, tựa như một cơn gió thổi qua cũng có thể tan mất, khiến người nhìn không khỏi nổi lên một cảm giác thê lương nhàn nhạt.

Trương Úc Giai cũng không biết trả lời thế nào, thậm chí đã quên sợ hãi lúc trước, chỉ nghĩ tới làm sao khuyên giải hắn.

Nhưng không đợi cậu suy nghĩ rõ ràng, đã nghe người trên ghế sofa kia nói tiếp: “Nếu ta đi đầu thai, chúng ta vĩnh viễn bỏ lỡ, đến lúc đó, em vĩnh viễn quên mất ta, ứng với lời nguyên mười kiếp kia.”

“Những chuyện của kiếp trước kiếp này, đều là mỗi người mỗi mệnh, há lại có người nào nhất định phải cùng với người nào nghìn năm vạn kiếp, kiếp này mặc kệ chuyện kiếp sau, đầu thai, vốn ai cũng không nhớ rõ ai, người cứ khẳng khẳng muốn nhớ rõ kiếp trước đời sau nhất định rất đau khổ a! Huống chi... Anh làm sao vậy? Anh đừng làm tôi sợ a...”

Trương Úc Giai một câu còn chưa dứt, đã thấy hắc vụ nổi lên bốn phía, phun trào nồng đậm, rất nhanh sẽ bao phủ toàn bộ căn phòng, mà Trương Úc Lê ngồi trên ghế đã không nhìn rõ hình dáng, chỉ còn lại đôi mắt xanh thẳm và chiếc nhẫn màu đỏ mỹ lệ kia có thể khiến người khác dò ra vị trí cụ thể của hắn.

“Em không phải là ghét bỏ ta sao, ta đây đi là được, sau này sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa. ” Trương Úc Lê nói xong, Trương Úc Giai liền nhìn thấy từ trong hắc vụ xông ra vô số quỷ hồn mắt xanh nanh vàng cùng với tàn hồn nghiệt phách chỉ còn lại hư thể mơ hồ, không đợi nhích tới gần đã giương miệng to như chậu máu cắn xé lẫn nhau, có tên bởi vì quá yếu mà bị cắn nuốt sạch sẽ, có tên bởi vì già yếu mà chỉ còn lại nửa hồn phách đang bay, mà khi hắc vụ kia gần tới ghế sofa của Trương Úc Lê, Trương Úc Giai đột nhiên hiểu được, rời đi theo lời của Trương Úc Lê chính là bị những ác quỷ này xé nát sau đó hồn phi phách tán.

Nghĩ tới đây, Trương Úc Giai đột nhiên rùng mình, nhìn lại người ngồi trên ghế sofa, đã từng bị những hồn phách kia cắn xé thành một cái bóng trắng lác lác, giờ phút này ngồi không nhúc nhích, giống như đang đợi bị cắn nuốt, mà sau khi cắn nuốt, hắn liền thật sự không còn.

Bởi vậy, Trương Úc Giai không khỏi hoảng hốt, hai bước vượt đến bên cạnh hắn, sau đó định một tay kéo hắn từ ghế đứng lên, nhưng Trương Úc Lê đã thành bóng trắng Trương Úc Giai căn bản nắm không được,

xuyên thẳng qua thân thể của hắn, một luồng lạnh lẽo tận xương tủy khiến trên tay Trương Úc Giai cũng ngừng tụ thành một tầng sương trắng.

Mà Trương Úc Lê vốn đã mờ nhạt, trải qua một trận gió như vậy, lung la lung lay không ngừng, dường như trải qua một lần liền tan rã, Trương Úc Giai hoảng hốt cực điểm, muốn chạm lại không dám chạm, đành phải giữ chặt chiếc nhẫn hồng bảo thạch vật thể chứng minh hắn tồn tại, thở hổn hển quát um lên: “A Lê, A Lê đừng như vậy, tôi chỉ nói đùa với anh thôi, tôi sai rồi, ta sai rồi vẫn không được sao, tôi không muốn anh đi đầu thai, cưới vợ sinh con và vân vân, nếu anh không muốn tôi cũng không bắt buộc anh, anh chỉ cần sống tốt, tốt là được, sau này anh thích làm gì thì làm cái đó...”

Trương Úc Giai nói một tràng giống như niệm chú, nhưng người trong tay chẳng những không khôi phục, ngược lại đã nhợt nhạt như lưu ly, lạnh lẽo kia đã không còn thấu tận xương tủy nữa, thậm chí cả đôi con ngươi màu lam kia cũng biến mất, cùng lúc đó hắc vụ đánh tới, mắt thấy sắp đến bên ghế sofa, đều tranh nhau hướng nơi này gầm thét, chỉ sợ không thể phá hắc vụ kia đi ra ngoài.

Trương Úc Giai hoảng sợ cả người run rẩy, miệng vừa ngừng lại run rẩy nói tiếp: “A Lê, à Lê, tôi van anh A Lê, đừng như vậy A Lê, những tên quỷ kia sắp đánh tới, A Lê, anh đánh tôi mắng tôi cũng được, đừng như vậy, A Lê...”

Trong lúc vô cùng lo sợ, đầu vai Trương Úc Giai chợt lạnh, nhưng trong lòng cậu lại mừng rỡ nói: “Tiểu quỷ, mau, bảo ông già của nhóc đứng lên, những Quỷ Hồn này tới hắn sẽ bị nuốt.”

“Con kêu ông ấy cũng vô dụng, chấp niệm của ông ấy là người, mấu chốt vẫn là lời người nói không đúng lúc. ” tiểu quỷ không chút hoang mang nói, một tay vắt lên đầu Trương Úc Giai, muốn có bao nhiêu bình tĩnh thì có bấy nhiêu bình tĩnh.

Trương Úc Giai không phải người ngu, tự nhiên biết ý nghĩa trong lời của tiểu quỷ , nhưng hôm nay không cho phép cậu suy nghĩ hết lần này đến lần khác, trước đem người cứu sống rồi hãy nói, cho nên đành phải nhắm mắt lại hô: “Chúng ta đã kết hôn, đã có quan hệ vợ chồng, anh cứ như vậy nhẫn tâm bỏ lại tôi?”

“Không được không được, lời này còn chưa đủ sức nặng. ” tiểu quỷ khoa trương nhắc nhở.

Trương Úc Giai giậm chân rưng rưng nói: “Lúc trước anh hỏi tôi..., câu trả lời của tôi chẳng lẽ anh quên rồi?”

Lời vừa nói ra, hắc vụ dày đặc và ác hồn nghiệt phách nhe răng trợn mắt kia cũng trong nháy mắt biến mất, trước mắt Trương Úc Giai đột nhiên sáng ngời, mọi nơi đều sạch sẽ, giống như bọn chúng chưa từng xuất hiện.

Trương Úc Giai thấy vậy cuối cùng là thở ra một hơi, nhưng do vừa rồi khẩn trương quá độ, hai chân cậu đã như nhũn ra, lúc này chỉ có thể ngồi trên ghế sofa bên cạnh Trương Úc Lê, sau đó lặng lẽ chờ đợi hắn khôi phục.

Mà sau một lúc lâu, Trương Úc Lê kia vốn hư thể lưu ly dần dần chân thật, khuôn mặt rõ nét, khoe miệng treo lên nụ cười làm người ta không thể tưởng tượng nổi, trong , con ngươi màu xanh thẳm kia đều là đắc ý đến cực điểm khiến da đầu Trương Úc Giai từng đợt tê dại, không đợi cậu kịp phản ứng, tiểu quỷ trên vai đã ôm đầu cậu nói bên tai: “Ba ba, người vừa bị lừa, lúc này cực kỳ cứng và A Lê cùng nhau để ba ba bị lừa, lát nữa nếu A Lê muốn yêu yêu ba ba, cực kỳ sẽ giúp ba ba ngăn cản.”

30. Chương 30: Hối Quỷ

Trương Úc Giai nhìn thấy Diêu lão đầu vào buổi trưa sau khi ăn cơm, cậu tranh thủ hai giờ nghỉ ngơi để đi ra, vừa lúc Diêu lão đầu nói phải đến gần đây làm việc, cho nên hai người liền hẹn gặp.

Trương Úc Giai vốn cho chỗ lão nói ít nhất cũng là một nơi có thể nói chuyện, không ngờ lại đi đến cổng một toàn nhà dân cũ kỹ phía sau bệnh viện, khi cậu đi vào đã nhìn thấy một bóng người vội vã ở cách đó không xa, nói thật, ngày ngày ở phòng làm việc, cho nên tiếng bước chân của lão Trương Úc Giai cũng có thể nghe ra, huống chi trên người lão còn đeo một cái đầu lâu, khuôn mặt u u xanh biếc, cùng chói chang ngày hè thật sự thành đối lập rõ nét.

Lúc này, Diêu Mạnh Đạt mới từ một căn phòng cũ kỹ đi ra, vẻ mặt đặc ý, thấy Trương Úc Giai tới, liền giương lông mi chữ nhất của lão lên nói: “Mấy ngày không thấy, âm khí trên người của cậu càng nặng, chẳng lẽ tên quỷ kia không bài độc cho cậu?”

“Có ý gì?”

“Nhìn tình huống của cậu, đã đến trình độ xuất ra, nếu không xuất ra..., trên người của cậu nhất định bắt đầu xuất hiện vết đốm, bình thường ở bên hông hoặc là trên lưng.”

Bị Diêu lão đầu vừa nói như thế, Trương Úc Giai đột nhiên nhớ tới khối ruồi màu đen bên hông mình, bèn vén áo lên, không ngờ mấy ngày không chú ý nó, vậy mà đã lớn như móng tay rồi, đục đục vẫn hiện lên màu nâu xanh, cho nên cậu có chút bất an nói: “Đây là thứ gì ?”

“Đây là âm độc, tôi cũng đã nói với cậu, cậu là người đã chết một lần, mệnh hiện tại của cậu là con quỷ kia đổi cho, mệnh bị sửa lại rất yếu, hơn nữa dương khí rất thấp, vết đốm trên người cậu chính là chút âm khí đẩy ra, nó nhiều bao nhiêu thì âm khí trên người cậu thịnh bấy nhiêu, nếu là đợi nó lớn vượt qua tim và nội tạng của cậu, vậy cậu chẳng khác nào một con quỷ.” Diêu Mạnh Đạt vừa nói vừa thu thập những thứ đồ lập tràng của lão, sau đó không nhanh không chậm xuống lầu, vẻ mặt lạnh nhạt, giống như là đang nói một chuyện còn nhỏ nhặt hơn mặc áo ăn cơm.

Nhưng Trương Úc Giai không thể bình tĩnh, cậu chưa từng nghĩ tới mình biến thành quỷ sẽ là cái dạng gì, nếu thật sự biến thành quỷ, vậy cậu thật sự là hai bàn tay trắng rồi, cho nên lập tức theo sau nói: “Vậy làm sao bây giờ ? Chẳng lẽ sửa mệnh cũng không thể sống lâu dài sao?”

Diêu Mạnh Đạt nghe lời này xong, không vui không buồn nhìn cậu, vẻ mặt kia cực kỳ quái dị, một lúc lâu mới nhếch lông mày chữ nhất của lão, nói: “Hai người mấy ngày không làm rồi?”

“Không cái gì? ” Trương Úc Giai sau khi nghe xong sững sốt, nhìn lại vẻ mặt gian tà của lão đầu này, bỗng dưng hiểu rõ tâm tư của lão, cho nên lập tức nói: “Lão đừng nói mò, chúng tôi rất trong sạch.”

“Cát! ” lão đầu liếc mắt giễu cợt một tiếng, tiếp tục thông thả nói: “Vật này trừ không được, nhưng có thể khiến nó dừng sinh trưởng, biện pháp duy nhất chính là không trong không sạch, quá trong sạch sẽ xảy ra vấn đề.”

Trương Úc Giai đã dự đoán trước lão đầu này không đứng đắn, nhưng không nghĩ tới lại không đứng đắn như vậy, nhưng gừng càng già càng cay, cậu trong lòng biết mình đấu không lại lão, thuận miệng nói sang chuyện khác: “Mới vừa rồi ông có nhìn thấy một người đi qua không?”

“Cậu nói tên bác sĩ kia?”

Trương Úc Giai sững sốt: “Ông biết gã? Vậy đầu lâu gã mang trên người, ông có nhìn thấy không?”

“Đó không phải là đầu lâu, đó là bù nhìn lưu dương, là một vài tiểu quỷ khống chế những thằng quỷ thiếu đạo đức, bởi vì bù nhìn lưu dương không thể đầu thai, âm khí quá thịnh, cho nên bọn chúng chỉ có thể bám vào ngoài thân ba tấc, ba tấc cũng gọi là khe hở dương.”

Trương Úc Giai vừa nghe lời này trong nháy mắt có chút hiểu rõ, cậu cảm thấy mỗi lần phẫu thuật có Lưu Kỳ thì nhất định có kỳ hoặc, thì ra chính là cái bù nhìn này giở trò quỷ, tiếp tục như vậy còn không phải càng có nhiều người gặp nạn? Cho nên lập tức lại hỏi: “Vậy vậy bù nhìn kia phải dán trên người gã bao lâu a?”

Diêu Mạnh Đạt liếc liếc nói: “Cái này xem ý kiến của thằng quỷ thiếu đạo đức kia, nếu là gã nguyện ý, cả đời cũng có thể, loại chuyện này chúng ta không xen vào, giống như chuyện nhà các cậu.”

Trương Úc Giai vừa nghe lời này, tức giận nói: “Hôm nay ông làm sao có thời gian tới, tôi còn tưởng rằng ông lần trước bị quỷ dọa dấy không nổi chứ.”

Diêu Mạnh Đạt vừa nghe xong, trong nháy mắt đen mặt, phải biết rằng một đại sư khu quỷ xảy ra chuyện như vậy quả thực chính là rất mất thể diện, hôm nay còn bị tên nhóc láu cá này đem ra nói, quả thực là không đất dung thân, nhưng rốt cuộc gừng càng già càng cay, rong ruổi sa trường nhiều năm như vậy, tâm tình của lão cũng được luyện đến thành thực, chỉ khi khi liền trở lại bình thường, nói: “Thằng ranh kia, không biết kính già yếu trẻ như vậy, sẽ gặp báo ứng.”

Trương Úc Giai lờ đi những lời này của lão, lập tức vào vấn đề chính, nói: “Chuyện tối hôm qua tôi nói với ông, ông có cách giúp tôi không?”

“Loại chuyện này đương nhiên là đợi lúc cô ta đi ra thì hỏi, nếu không, chẳng lẽ cậu muốn đi ra đường hỏi là ai hại cô ta?”

“Vậy ông bảo tôi tối làm cái gì? ” trong khi nói chuyện, Trương Úc Giai đã đi theo lão xuống hành lang dưới tầng một.

Nói thật, tòa nhà dân xây dựng đầu những năm 1970 căn bản đã thành nhà không an toàn, bởi vì tính hạn chế của quan niệm kiến trúc trước đây, thiếu hệ chống thấm nước và hệ thống thoát nước, phần lớn đều bị nước mưa ối thành màu đen thui, chỗ bóng râm còn có khối lớn rêu xanh, có nơi xi măng bong ra từng khối lớn còn nhìn thấy cả gạch và bùn, phía trên đều là chữ ” đập bỏ” được đội phá dỡ và di dời dùng thuốc màu đỏ vẽ lên, phần lớn người cũng đã chuyển đi, chỉ còn lại hộ không chịu di dời, thỉnh thoảng truyền đến một tiếng gọi ầm ĩ cũng có thể vang vọng thật lâu, làm cho người ta cảm giác u ám.

Diêu lão đầu cầm la bàn trong tay, miệng thầm thì những chú ngữ nghe không rõ ràng lắm, đi thẳng đến một kho hàng dưới đất cửa đã bị phá, này mới dừng lại, nói: “Muốn hỏi chuyện tên quỷ kia, tôi cuối cùng tìm được hai người thông dịch rồi, nếu không, chẳng phải là hỏi suông? !”

Những lời này của Diêu Mạnh Đạt, mới đầu Trương Úc Giai không nghe hiểu, thấy lão kết kết đẩy ra cánh cửa sắt lâu năm không sửa, sau đó rón ra rón rén tìm một xó xỉnh bắt đầu lập đàn, lúc này mới đại khái rõ ràng lão có lẽ là muốn bắt quỷ, nhưng làm cậu không rõ chính là, lời của con quỷ kia cậu nghe không hiểu, chẳng lẽ lão có thể nghe hiểu sao?

Nhưng không đợi Trương Úc Giai mở miệng, Diêu Mạnh Đạt đã giơ ngón trỏ lên chỉ về phía cậu, xuyt nói: “Cẩn thận dọa nó chạy mất, cậu liền theo chịu tội đi.”

Trương Úc Giai thấy lão có chút thần thánh, cho nên lập tức câm nín, sau đó chuẩn bị ra khỏi cửa ở bên ngoài lẳng lặng chờ lão, dù sao chuyện ở nhà vệ sinh nữ ngày đó cậu đến nay vẫn còn sợ hãi, vì không muốn giẫm lên vết xe đổ, cậu quyết định làm người đứng xem là được.

Nhưng chân người luôn sẽ không ý thức được mà đi sai đường, cái cục (trận) này cậu đã tiến vào, lúc muốn đi ra ngoài sẽ rất khó.

Lúc cậu chỉ còn cách cánh cửa kia hai bước, cánh cửa sắt đồ nát đột nhiên đóng lại, lực lượng mạnh mẽ kia khiến cho sắt ở mặt trên vênh lên rơi đầy đất, mà ánh sáng lúc đầu cũng chỉ có thể xuyên qua cánh cửa hổng kia chiếu vào hai vệt sáng mờ, lại bị đóng như vậy, giờ chỉ có thể nhìn thấy phía trên lốm đốm, một trận âm phong đánh tới, thổi đến độ Trương Úc Giai cả người đều nổi da gà.

“Cần khùng bố như vậy không? ” Trương Úc Giai giả bộ bình tĩnh nói, đi về phía bóng dáng của Diêu lão đầu.

Diêu lão đầu lại lần nữa phát ra tiếng xuyt, sau đó đặt một đồ vật lạnh như băng vào trong tay của cậu, Trương Úc Giai mới đầu cho là một khối băng, nhưng sờ soạng hồi lâu mới nhớ tới, đây chính là khối ngọc tử kia, còn là bảo vật gia truyền. Mà sau khi đưa bảo vật cho cậu, lão cũng không bảo cậu đứng hay là ngồi, tóm lại làm Trương Úc Giai đứng cũng không được mà ngồi cũng xong, cuối cùng dứt khoát kê sát tường, cố gắng làm mình không trúng thương.

Một lát sau, chỉ nghe tiếng chuông bạc thanh thúy vang lên, liền thấy một đốm lửa nhỏ từ xa bay tới, tốc độ kia không nhanh, giống như cố ý chờ thứ gì, mỗi lần vang lên mấy tiếng thì dừng lại một chút, sau đó tiếp tục đi.

Đốm lửa nhỏ càng ngày càng gần, Trương Úc Giai dần dần thích ứng bóng tối, ánh mắt rốt cục thấy rõ đó là một lá bùa cháy, vì vậy Trương Úc Giai không khỏi kỳ quái, nghĩ phòng này cũng chỉ rộng khoảng là 8m, như vậy cái kho hàng dưới đất, cho dù lớn cũng không lớn hơn bao nhiêu, làm sao bây giờ nhìn lá bùa kia bồng bềnh trên không trung giống như là gara ô tô hút của một tòa cao ốc vậy, huống chi cậu nhớ được lúc cậu mới tiến vào thấy vách tường không có xa như vậy, chẳng lẽ cậu vừa gặp phải mê hồn trận?

Vừa nghĩ vậy, cậu lập tức nhìn về phía bên cạnh Diêu Mạnh Đạt, thấy lão đang hết sức chăm chú nhìn lá bùa kia, Trương Úc Giai lúc này mới yên tâm, để cho an toàn, cậu vẫn là đứng bên cạnh Diêu lão đầu thì

hơn.

Vừa ngồi xuống không lâu, liền thấy lá bùa kia ở cách đó hơn 5m thì dừng lại, sau khi tự mình cháy hết giấy liền biến mất, mà cùng lúc lá bùa biến mất, kia trên mặt đất đột nhiên có lửa bốc lên, lửa là màu lam yếu ớt, không có ánh sáng mãnh liệt, âm u giống như ma trôi, hình dáng thành một hình tròn, ở giữa còn theo ngọn lửa xuôi về sau cháy bùng lên, từ xa nhìn lại giống như trước đó đã bày xong trận, thậm chí cũng không có nhìn thấy Diêu lão đầu là lúc nào đi qua bố trí.

Vì an toàn, Trương Úc Giai lại nhích đến gần Diêu lão đầu, cố gắng làm cho mình ở trong trạng thái ẩn thân, nhưng Diêu lão đầu đột nhiên đứng dậy, sau đó hai tay sau lưng đi về phía ngọn lửa lam kia, cho đến khi tới bên cạnh mới dừng lại, sau một lúc lâu mới nói: “Nếu mày không nói ra chỉ có một con đường chết.”

Một câu vừa dứt, không bao lâu liền thấy trong trận xuất hiện một bóng người màu đen như ẩn như hiện, cô ta giống như bị trận lửa màu lam kia giữ lại, chỉ cần vừa động sẽ dính vài ngọn lửa, đốt đến mức cô ta không ngừng kêu la, thanh âm kia giống như xương khô đến từ trong mộ, nghe vào có thể làm cho người tê tâm liệt phế, mà hết lần này tới lần khác cô ta lại rất không an phận, không ngừng phản kháng với trận pháp kia, làm Trương Úc Giai nghe được thanh âm này lục phủ ngũ tạng cũng trào lên, buộc phải lấy tay che lỗ tai, dù vậy, màng nhĩ của cậu vẫn âm ỷ đau .

Lúc này, chỉ từ kẽ tay nghe Diêu lão đầu ríu ríu nói: “Mày nói nhiều điều kiện như vậy, tao chỉ có thể đồng ý một cái, một mình mày chọn một cái đi.”

Trương Úc Giai sửng sốt, như sói tru quỷ rú thể này mà lại coi như đang nói chuyện? Ngược lại bội phục chính là cậu cũng nghe hiểu.

Diêu lão đầu dứt lời, cái bóng kia lại vùng vẫy, ngọn lửa lam theo tiếng gào thét mà trên dưới vui vẻ toán loạn, bởi vì bóng người màu đen trong suốt kia, ngược lại giống như ma trôi rồi.

Lúc này, Diêu lão đầu lại nói: “Được, tao đồng ý với mày.”

Nhưng ngay sau đó, lão cầm lấy tử ngọc trong tay Trương Úc Giai, tử ngọc vừa rời tay Trương Úc Giai, Trương Úc Giai nhất thời cảm thấy dễ chịu đi rất nhiều, không ngờ cậu hồi lâu cũng không làm cho tử ngọc kia ấm lên, ngược lại bị tử ngọc kia làm cho đông lạnh đến mức cả người run rẩy.

Ước chừng qua mười phút đồng hồ, lão đầu lại cùng bóng đen kia nói mấy câu, sau đó thu bóng đen kia vào trong tử ngọc, mà bóng đen vừa biến mất, ma trôi kia tự nhiên cũng tắt, không lâu sau cái kho hàng dưới đất này liền nóng bức đến chết người, giống như lập tức trở lại thực tế, vì thế Trương Úc Giai có chút tò mò hỏi: “Ông và con quỷ kia nói cái gì? “.

Diêu Mạnh Đạt cười khanh khách liếc cậu một cái nói: “Hiệp nghị của người và quỷ tại sao có thể tùy tiện nói cho cậu biết, nhưng mà buổi tối cậu sẽ biết thôi.”

Trương Úc Giai sau khi nghe xong trong bụng hung hăng nguyên rửa một hồi, sau đó không quên nói: “Quỷ hẹp hòi.”

Diêu Mạnh Đạt cũng không tức giận, lúc ra khỏi cửa kho hàng thấy phía sau cửa có dán hai tờ phù, thở dài nói: “Tên lớn đã chạy rồi, nhưng không cần gấp gáp, tôi đã thu tên nhỏ, nó sớm muộn gì cũng phải tới tìm tôi.”

Trương Úc Giai sửng sốt, “Ý ông là vừa rồi bên trong có hai con quỷ?”

Diêu Mạnh Đạt gật gật đầu nói: “Vốn có ba, năm ngoái bị tôi thu một, tôi xem hai tên quỷ kia cũng không phạm tội nên giữ lại, kết quả bọn chúng không biết bị cái gì kích thích, hại nhiều người, tôi đành phải thu bọn chúng.”

Trương Úc Giai trong lòng chợt lạnh, tình cảm của lão đầu này chính là không đáng tin, bắt quỷ còn có thể để quỷ chạy, đoán chừng đây chính là nguyên nhân kỹ thuật không đến nơi đến chốn, giống như ngày đó, mặc dù Dương Duẩn Trạch đem chuyện kia nói có chút lè lỏi, nhưng cậu vẫn cảm thấy, nếu sau này lão đầu chết..., nói không chừng chính là bị quỷ...

Trương Úc Giai đang hừng hực khí thế, Diêu lão đầu bỗng nhiên xoay người nói với cậu: “Nhóc con, nếu cậu còn dám ở trong lòng nguyên rửa tôi, có tin tôi để cho tên quỷ bên cạnh cậu tối nay giúp cậu bài độc

cả đêm không.”

“Ông... ” Trương Úc Giai vừa chột dạ vừa tức giận, trừng mắt nhìn hồi lâu, cuối cùng nghĩ đến hình ảnh bị tên mạnh mẽ chưa thỏa mãn dục vọng kia đè, cuối cùng ừ ừ khì thế.

31. Chương 31: Ân Tình (v)

Diêu lão đầu nói phương pháp dùng quỹ hồi quỹ này cũng không phức tạp như Trương Úc Giai tưởng tượng, chỉ cần thả bóng đen bắt được kia ra nói với luật sư mấy câu là xong, nhưng địa điểm hồi quỹ lại làm Trương Úc Giai có chút bất đắc dĩ, bởi vì Diêu lão đầu muốn hồi quỹ chỉ có thể ở trong nhà của quỹ hoặc trong nhà cậu, chỉ có hai nơi này quỹ mới ra được, Trương Úc Giai không nghĩ ngờ chút nào chọn trong nhà quỹ, nhưng như vậy cậu phải giao tiếp với mẹ của quỹ, nói thật, mỗi lần cậu nhìn thấy mẹ của cô hóa vàng ở ngã rẽ cầu thang đều cảm thấy lạnh sống lưng, luôn cảm thấy ánh mắt của người phụ nữ này có loại âm u lạnh lẽo dọa người.

Mặc dù Trương Úc Giai ngày ngày đi qua lâu hai, nhưng lại chưa từng đi qua nhà người phụ nữ này, thậm chí ngay cả cửa nhà bà, cậu cũng không thấy mở, vì để cho bản thân suy nghĩ không thấu đáo, xúc phạm, cậu đặc biệt gọi Dương Duẫn Trạch và Dương Vân tới, thật ra thì một mục đích khác chính là, thêm can đảm.

Mới đầu gõ cửa chính là Trương Úc Giai, cậu nghĩ rằng vẻ mặt của mình lớn lên cũng đủ thân thiện, nhưng sau khi mắt mèo ở cửa chống trộm kia sáng lên một cái thì không còn bất cứ động tĩnh gì.

Bất đắc dĩ mấy người đành phải dồn đẩy Dương Vân, Dương Vân ngược lại rất thả lỏng, cô không vội gõ cửa, mà mở miệng nói: “Dì, chúng con là bạn của con gái dì, hôm nay đến thăm dì, nếu dì thấy tiện thì mở cửa giúp, chúng con còn có chút chuyện muốn nói cho dì biết...”

Quả nhiên, lời này khiến cho mắt mèo sáng lên một cái, tiếp theo liền nghe tiếng mở, Trương Úc Giai vốn đang mừng thầm, nhưng khe cửa kia vừa mở ra thì tâm nỡ rộ lại rụt về.

Mở cửa chính là mẹ của luật sư kia, mặc dù Trương Úc Giai biết bà, nhưng chưa từng quan sát kỹ bà, hôm nay bà đột nhiên từ trong cửa nhô ra, vết nám màu nâu nhạt không thành hình rải khắp khuôn mặt gầy gò, giống như vết đồi mồi trên mặt của cụ già bảy tám mươi tuổi, ánh mắt tam giác nhìn về phía bọn họ, khiến người ta đột nhiên lạnh run.

Bà không nói gì đã mở cửa ra, sau đó vẫn đi vào trong phòng, như thế coi như ngầm chấp nhận, cho nên Diêu Mạnh Đạt liền dẫn ba người bọn họ lần lượt vào trong phòng.

Trang trí trong phòng tương đối đẹp đẽ, lấy màu cà phê đậm làm chủ đạo, trang hoàng theo phong cách châu Âu, xem ra chủ nhân cũng rất có địa vị, nhưng không ngờ nơi nơi chướng khí mù mịt, nguyên nhân chắc là vừa hóa vàng không lâu.

Chính giữa phòng khách đặt một cái bàn thờ, phía trước là một bài vị màu đen, bên cạnh bài vị chính là nữ luật sư ngày ngày được thờ cúng, hóa vàng kia, Trương Úc Giai vô tình liếc mắt nhìn một chút, lúc này mới biết được luật sư kia tên là Nhan Gia Ninh, cái tên rất âm áp.

Diêu lão đầu rất không hài lòng với vị trí đặt bài vị và bàn thờ, ngay khi lão nhìn thấy máu ngan và gà sống trước bài vị thì hung hăng thở dài, sau đó trách móc nói: “Thế này không tai nạn chết người mới là lạ.”

Một câu nói khiến Trương Úc Giai và Dương Duẫn Trạch đều khó hiểu nhìn nhau, Dương Vân cũng liếc về phía lão.

Nhưng dù tiếng nói rất lớn, người phụ nữ phía trước tựa như không có nghe thấy, dẫn mấy người Trương Úc Giai ngồi xuống ghế sofa, sau đó bà đến bên cạnh rót trà.

Lúc này Trương Úc Giai mới phát hiện trong phòng không chỉ có một mình bà, cửa mở ra liền thấy một người đàn ông trung niên đeo kính đen, xem ra là chồng của người phụ nữ này, cũng chính là cha của Nhan Gia Ninh, còn có một vị đạo sĩ mặc đạo bào màu vàng sáng? Hai người vừa nói vừa đi ra.

Lúc đạo sĩ kia đi qua bên cạnh Trương Úc Giai, cậu rõ ràng cảm giác được đạo sĩ kia nhìn chăm chăm Diêu lão đầu vài lần, ánh mắt kia âm trầm mà thâm lương, giống như là lão đầu xúc phạm hắn, khiến Trương Úc Giai vội vàng nhìn về phía Diêu lão đầu, không ngờ Diêu lão đầu cũng dùng ánh mắt tương tự đánh giá đạo sĩ kia, rõ ràng cùng nghề là oan gia, ngay cả thần côn cũng giống như vậy.

Mà sau khi người đàn ông trung niên tiến vị đạo sĩ kia, lúc này vừa nhận trái cây và đồ uống mà người phụ nữ lấy ra từ trong tủ lạnh vừa khách sáo nói : “Bạn của Ninh Ninh đúng không, các cháu tùy ý nhé, đến nhà chú giống như về nhà mình vậy.”

Người đàn ông rất thân thiết, ngay cả chuỗi tiêu cũng bóc vỏ rồi mới đưa cho Trương Úc Giai, Trương Úc Giai ngượng ngùng đón lấy, ngược lại người phụ nữ kia rất thẳng thắn, không đợi ngồi xuống đã lạnh lùng mở miệng nói: “Các cậu trẻ như thế đến nhà tôi có việc gì?”

Trương Úc Giai vừa cắn một miếng chuỗi tiêu, chưa kịp nói chuyện đã bị Diêu lão đầu đoạt lấy: “Con gái của bà là bị oan, cô ấy nhờ đứa nhỏ này giúp cô ấy rửa oan, khuya hôm nay chúng tôi tới chính là muốn hỏi thăm chút chuyện về con gái bà khi còn sống, cùng chuyện rốt cuộc cô ấy chết như thế nào.”

“A...” người phụ nữ đột nhiên khóc rống lên, ôm mặt run rẩy điên cuồng, giống như chỉ cần nhắc tới con gái thì sẽ đến mức tê tâm liệt phế, tâm tình như vậy Trương Úc Giai có thể hiểu được, dù sao nhìn cô gái trong hình ít nhất cũng chỉ hai sáu hai bảy tuổi, lại là một luật sư xuất sắc, gia đình vốn hòa thuận cứ như vậy tan vỡ, thật sự khiến người tiếc hận.

Cha Nhan vỗ vỗ người phụ nữ bên cạnh, không tiếng động an ủi bà, hồi lâu cúi đầu hắng giọng một cái nói: “Cái chết của Ninh Ninh ngay từ đầu chúng tôi đã biết nó là bị mưu sát, nhưng mĩa mai nhất chính là nó giúp vô số người rửa sạch oan tình, kết quả bản thân lại lưu lạc không rõ ràng, chúng tôi nhờ quan hệ nhiều phía đi điều tra, nhưng kết quả cuối cùng vẫn là tai nạn xe cộ tự nhiên, căn bản không có bất kỳ chứng cứ bị sát hại nào, bà xã tôi vì Ninh Ninh gần như suy sụp, bà ấy nhớ Ninh Ninh đến mức thậm chí cả những chuyện phi khoa học cũng lấy ra làm, ông nhìn những thứ trong nhà tôi, đều là một đạo sĩ bảo làm, cũng không biết thật giả, dù sao con người cũng chưa từng thấy qua lần nào.”

“Thuật sĩ vừa rồi hai người tìm ở đâu? ” Diêu lão đầu nhíu lông mày hỏi.

Cha Nhan đáp: “Là tìm ở quê của bà xã tôi, rất nhiều người đều nói ông ta linh.”

Diêu lão đầu sau khi nghe xong lắc lắc đầu nói: “Lời của gã các người không thể nghe nữa, nghe nữa sẽ xảy ra chuyện, gã chính là người của Tương giáo, chỉ biết nguyên rửa người sẽ không cứu người.”

Người phụ nữ nghe lời này lập tức ngừng khóc, lạnh lùng nói: “Ông không nên ở chỗ này nói mò, đại sư kia rất linh, hiện tại tôi thường xuyên mơ thấy Ninh Ninh nhà tôi, nếu qua ít thời gian nữa, nói không chừng Ninh Ninh của tôi có thể trở lại.”

Diêu lão đầu nghe lời này nhíu mày nói: “Người chết không thể sống lại, nếu bà muốn gặp con gái, tôi lập tức có thể để cho bà nhìn thấy cô ấy, chỉ hy vọng bà không nên nghe và tin lời gièm pha của kẻ ác.”

“Ông thật có thể cho tôi gặp Ninh Ninh sao? ” người phụ nữ hiển nhiên bị những lời này thuyết phục, bị thương trên khuôn mặt liền tiêu tán.

Diêu lão đầu gật một cái, nói: “Chúng tôi vừa lúc hôm nay cũng tìm cô ấy có việc.”

Người phụ nữ sau khi nghe xong kích động một phen che miệng lại kích động khóc cười, người đàn ông vẫn vỗ vỗ bả vai của bà giống như trước cười gật đầu.

Hỏi quỷ là ở chính giữa phòng khách bày trận, bàn thờ không chuyển đi, phía trước đặt một chén gạo nếp, trên cắm ba cây dẫn hồn hương, âm phù dán bên trái, dương phù dán bên phải, trên có hỏa giáp phù, dưới có phục địa phù, trong để một chén Diêm Thủy (nước hủy diệt), trên nước đặt một tấm gương tùy táng, trên gương móc một cái Minh Linh (chuông âm phủ) nhỏ...

Dương Duẩn Trạch theo thường lệ trợ giúp, không ngừng dùng tiền đồng người chết xếp thành một vòng trong vây quanh cái bàn thờ kia, sau đó bên trong lại bày một cái hình vuông, cả trận thành hình một đồng tiền, sắp xếp như thế không khác gì ‘Tỏa Hồn Trận’, trận này đối với quỷ không có hại, lại có thể cố định

cô, lúc Trương Úc Giai ở kho hàng kia đã xem qua trận này, nhưng trận Diêu lão đầu bày ở kho hàng phức tạp hơn nhiều.

Diêu lão đầu lúc này vừa bận rộn bày trận vừa dặn dò vợ chồng Nhan gia chú ý hạng mục công việc, thật ra thì đơn giản chính là không để người phụ nữ kia kích động mà rối loạn trận, nhưng người phụ nữ kia làm sao nghe lọt, chỉ gặt đầu, vẫn là người đàn ông kia nghe cận kề, cũng chỉ cần người đàn ông kia có thể nghe là được.

Trương Úc Giai lồi kéo Dương Vân núp ở phía sau Dương Duẩn Trạch, tình huống như thế cậu có thể nằm thấp bao nhiêu thì nằm thấp bấy nhiêu, sợ lỡ đẳng một cái liền trúng thương, Dương Vân xem thường những thứ bọn họ làm, nhưng thấy lão già kia nói vô cùng thần kỳ, cô cũng không khỏi có chút ngạc nhiên.

Một lát sau khi trận bày xong liền tắt đèn, Diêu Mạnh Đạt liền bắt đầu hình thức hỏi quẻ, lão trước từ trên bàn cầm một tờ dẫn hồn phù, sau đó niệm chú ngữ rồi ném ra ngoài, lúc lá bùa bay trên không trung nổi lên ánh lửa màu lam, vừa lúc chiếu sáng Tỏa Hồn Trận kia, đồng thời Minh Linh treo trên gương cũng vang lên.

Tiếng của minh linh cũng không nhanh, nhưng rất có quy luật, mới đầu là rất chậm, sau đó từng tiếng bắt đầu dồn dập, ngay khi tiếng vang của minh linh đột nhiên ngưng, tất cả đồng tiền ở vòng tròn đều dựng lên vây quanh lá bùa cháy kia, sau đó từ từ bay lên, khi lên tới độ cao nửa thân người đột nhiên bên trong xuất hiện một bộ đầm trắng, sau đó bên trong từ từ xuất hiện một phụ nữ tóc dài, mặc dù như thế, Trương Úc Giai liếc mắt một cái là có thể nhận ra, đây chính là luật sư Nhan Gia Ninh đã từng bắt chuyện với cậu.

Lần này Nhan Gia Ninh không dọa người như mấy lần trước Trương Úc Giai gặp, bộ dáng kia gần giống như khi còn sống, Trương Úc Giai ngay sau đó thở phào nhẹ nhõm, lại vô tình liếc thấy Dương Vân và vợ chồng Nhan gia đều đang gấp gấp hết nhìn đông tới nhìn tây, chẳng lẽ bọn họ không nhìn thấy?

Đang suy nghĩ, liền thấy Diêu lão đầu lấy từ ngọc kia để trên mặt đất niệm hai câu liền thấy bóng đen bên trong nhẹ nhàng đi ra ngoài, dáng vẻ giống như hình chiếu đứng tại vị trí trên tử ngọc kia tầm nửa mét, sau đó chợt nghe một trận âm thanh tất tất tác tác từ hai quẻ lần lượt truyền đến, không quá ba phút đồng hồ bóng đen trên tử ngọc kia liền biến mất, sau đó thấy Diêu Mạnh Đạt nhặt tử ngọc kia lên đặt vào trong túi áo.

Mà ngay trong thời gian nháy mắt kia, quẻ hồn trong tỏa hồn trận ngưng tụ rất nhiều, Dương Vân đứng ở một bên cũng sợ hãi không tự chủ được đẩy đẩy Trương Úc Giai ở bên cạnh, Trương Úc Giai biết cô thực sự là nhìn thấy, cho nên dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn cô, tiếp theo liền thờ ơ đứng nhìn .

Mẹ Nhan thấy bóng người trong trận kia nhất thời không biết là khóc hay cười, dường như không khống chế được mà tiến lên ôm vào trong ngực, trong miệng còn nói: “Ninh Ninh a, mẹ nhớ con, tại sao con không trở về tìm mẹ, mẹ ngày ngày chờ con...”

Mẹ Nhan khóc đến long trời lở đất, đám người Dương Vân Trương Úc Giai có mặt ở đó cũng không nhìn được rơi nước mắt, nhưng kỳ quái chính là Quẻ Hồn trong trận giống như là không nhận ra hai người, kính ngạc đứng đó, không lên tiếng cũng không có bất kỳ biểu cảm nào.

Như thế làm mẹ Nhan càng thêm đau lòng, ở trong ngực ba Nhan khóc đến toàn thân run rẩy, cuối cùng quỳ ở trên mặt đất nghẹn ngào nói: “mẹ ngày ngày đều thụ dọn sạch sẽ phòng con, con không tin thì đi nhìn a, chân cũng là mới giặt...”

Ba Nhan thấy bà toàn thân run rẩy, định kéo bà đứng dậy, nhưng mẹ Nhan đột nhiên thừa dịp ba Nhan buông lỏng cảnh giác một tay lấy hắc đũa ra, sau đó liều mạng xông vào trận, vì vậy mọi người đều rùng mình, tiếp theo không đợi lấy lại tinh thần chỉ thấy trận kia ầm một tiếng, phá...

Âm thanh ban đầu vốn là tất tất tác tác nhất thời biến thành tiếng gào thét thê lương, sau đó Nhan Gia Ninh bị lá bùa vốn cháy trên đỉnh đầu cô đuổi theo, ánh lửa màu lam kia không ngừng va chạm cao thấp khắp trong phòng, cùng với từng trận gió rét tận xương, làm cho đồ trang trí bày biện trong phòng từng trận âm thanh choang choang vỡ nát .

Diêu Mạnh Đạt thấy thế lập tức dùng ánh mắt sai bảo Dương Duẩn Trạch, vì thế Dương Duẩn Trạch lập tức móc từ phù (bùa chữ) từ trong túi quần ra dán lên thân mỗi người, đợi khi đám người vừa dán xong

thì ánh sáng màu lam kia liền xông tới thân thể Trương Úc Giai.

Trương Úc Giai gần như là nhìn thấy người phụ nữ mặt mày dữ tợn kia từng miếng từng miếng gặm ***g ngực cậu, chỉ là chưa kịp tránh né, cổ họng đã tanh tanh, phun ra một búng máu, sau đó toàn thân giống như bị đau đốn giống như moi tim khoét phổi, cùng lúc đó đầu cậu nặng nề ngã thẳng xuống đất, không ngừng quay cuồng, đau đốn nảy sinh khi va đập với mặt đất cũng không xua đi được đau đốn móc tim khoét phổi, sau đó, đau đốn bắt đầu làm tê liệt toàn thân, cậu thậm chí không cảm giác được là thân thể của mình, mấy lần định phải bàn trà ở bên cạnh cũng không cảm thấy gì, thế nên Trương Úc Giai trong lúc hoảng sợ một phát nắm lấy miếng kim loại của bàn trà, liều mạng muốn để cho ý thức của mình rõ ràng, nhưng cho dù miếng kia loại kia cắt đứt tay, thì vẫn là vô dụng như cũ, trong sợ hãi, cậu ép cổ họng mở miệng nói: “Cứu, cứu tôi...”

“Nguy rồi, quỷ đoạn thân thể với cậu ta, nhanh đi mở đèn. ” Diêu Mạnh Đạt vừa nói vừa di chuyển khu quỷ phù trên người cậu, không ngờ hồn của bản thân Trương Úc Giai cũng không ổn định, một lần di chuyển như vậy suýt nữa khiến Trương Úc Giai hồn lìa khỏi thể, như thế cậu càng thêm sống không bằng chết.

Nhưng vào lúc này, chiếc nhẫn màu lam trên tay cậu phát ra ánh sáng màu lam chói mắt, sau đó một luồng sương trắng từ trong thoát ra chớp mắt bao phủ toàn thân cậu, sau đó nghe thấy một tiếng gào thét hướng về phía oán khí, ngay tức khắc khó chịu lui đi, rồi sau đó sương trắng kia đột nhiên biến mất, trước sau không quá một giây đồng hồ như thế, khoảng khắc đèn sáng lên, Trương Úc Giai khôi phục như trước.

“Anh không sao chứ? ” Dương Văn nhìn máu dính trên khóe miệng và tay của cậu, hơi có chút khó tin.

Trương Úc Giai còn đang hoảng hồn chưa bình tĩnh lại, động động bàn tay còn đang chảy máu của mình, sau đó ngây ngốc lắc đầu, Dương Văn vẫn chưa yên tâm, xoay người nhìn về phía Diêu Mạnh Đạt ở bên cạnh, giống như trưng cầu ý kiến của lão.

Diêu Mạnh Đạt vẫn tương đối trấn định nói: “Yên tâm đi, cậu ta không có việc gì, nhiều nhất tối nay lại phải trả ân tình cho người ta thôi.”

Trương Úc Giai vốn chưa hoàn hồn, nghe câu này thì hoàn toàn hồi tỉnh, lập tức nhìn chăm chăm Diêu lão đầu nói: “Lão không nên nói mò, ân tình gì a, tôi cũng không nợ ai. ” lời này vừa xong, Trương Úc Giai liền yên lặng, mặt vẫn hồng đến tận cổ, trời mới biết tối nay cậu sẽ bị giày vò thế nào.

Lời tác giả: ps: ngày mai có thịt nha! ! ! !

32. Chương 32: Nghi Ngờ (v)

Trương Úc Giai hoảng hồn chưa bình tĩnh lại, động động bàn tay còn đang chảy máu của mình, sau đó ngây ngốc lắc đầu, Dương Văn vẫn chưa yên tâm, xoay người nhìn về phía Diêu Mạnh Đạt ở bên cạnh, giống như trưng cầu ý kiến của lão.

Diêu Mạnh Đạt vẫn tương đối bình tĩnh nói: “Yên tâm đi, cậu ta không có việc gì, nhiều nhất tối nay lại phải trả ân tình cho người ta thôi.”

Trương Úc Giai vốn chưa hoàn hồn, nghe câu này thì hoàn toàn hồi tỉnh, lập tức nhìn chăm chăm Diêu lão đầu nói: “Lão không nên nói mò, ân tình gì a, tôi cũng không nợ ai. ” lời này vừa xong, Trương Úc Giai liền yên lặng, mặt vẫn hồng đến tận cổ, trời mới biết tối nay cậu sẽ bị giày vò thế nào.

Diêu lão đầu vừa nghe lời này thì cười cười, vội vàng dùng cùi chỏ huých huých Dương Duẫn Trạch đang đứng gần ngơ ở bên cạnh, nói “Chuyện này ngoại trừ chính cậu ta thì hai chúng ta đều biết có đúng không?”

Dương Duẫn Trạch nghe vậy giống như gà xù lông, lập tức nói: “Đừng lôi kéo thêm tôi, cậu ta và tên quỷ kia có cái gì, làm sao tôi biết.”

“Ta cũng không nói là ai, làm sao cậu cũng biết là ai, chột dạ a.”

“Đừng, tôi vừa rồi không làm gì cả, tôi chột dạ cái gì? !”

“Cậu không chột dạ, vậy cậu đổ mặt cái gì?”

“Tôi...”

Lúc hai thầy trò nhà này đang đấu võ mồm, mẹ Nhan đột nhiên đã chạy tới giữ Diêu Mạnh Đạt lại hỏi: “Vậy con gái của tôi đâu?”

Diêu Mạnh Đạt lập tức nói: “Con gái của bà bị một con quỷ khác thu rồi, đợi chuyện sáng tỏ tôi sẽ giúp cô ấy siêu độ, như vậy cô ấy có thể đi đầu thai.”

“Vậy con gái của tôi sau này không thể trở về ? ” Cha Nhan vô cùng đau khổ, hỏi.

Diêu lão đầu lắc lắc đầu nói: “Thông thường thì là không thể, hơn nữa trở về cũng không có ý nghĩa gì, cô ấy là quỷ chết oan, chỉ nhớ rõ cô ấy chết như thế nào, không nhớ được các người, vẫn là làm siêu độ cho cô ấy coi như kết thúc đi.”

“Làm sao có thể? Con gái ruột của tôi làm sao có thể quên cha mẹ sinh thành nuôi dưỡng nó chứ? ” mẹ Nhan có chút khống chế không được cao giọng, thân thể giống như bộ xương khô đã bắt đầu run rẩy không ngừng.

Diêu lão đầu tới đây đã có phần không nhịn được, nghĩ lão những năm gần đây, đã nhìn vô số sinh lý tử biệt, đối nhân xử thế đã sớm lạnh nhạt hơn cả nước, không phải lão không hiểu được nỗi khổ nhớ nhung của mẹ Nhan, chẳng qua dù thế nào cũng không cách nào nào xoay chuyển, cho nên đành phải an ủi: “Người chết không thể sống lại, cho dù ông bà cưỡng ép giữ cô ấy lại bên cạnh, cô ấy cũng không sống lại, cùng lắm là hóa thành thiên hồn tiêu, sau đó hại chết càng nhiều người.”

Người phụ nữ nghe xong lập tức đập bàn, đứng dậy, sau đó giống như bệnh tâm thần chỉ vào Diêu lão đầu, quát um lên: “Đều do mày làm hại, đừng tưởng rằng tao không biết, trong lòng tao còn rõ hơn gương, hiện tại tao muốn cho con gái tao ăn, sau đó bảo nó bắt mày, mày tên khốn kiếp này, tại sao có thể nhẫn tâm như thế, tao muốn cho con gái tao sống lại, vĩnh viễn ở bên cạnh tao...”

Người phụ nữ liều mạng kêu, móng tay cong dài của bà ta không ngừng đưa về phía mặt của bọn họ, nếu không phải cha Nhan lôi kéo, đoán chừng trên mặt Diêu Mạnh Đạt đã bị thương, nhưng Diêu Mạnh Đạt lại khá bình tĩnh nói: “Bà tiếp tục như vậy ..., con gái bà sẽ vĩnh viễn không siêu sinh.”

“Mày nói gì? Ai nói con gái của tao vĩnh viễn không siêu sinh? Ai nói con gái của tao đã chết? Mày dám nguyên rửa con gái tao, tao phải giết mày, tao phải giết mày...” lời này của lão đầu khiến cho người đàn bà kia điên cuồng hơn, cầm chén thủy tinh ở trên bàn trà đập nát, hướng về phía Diêu lão đầu ‘thăm hỏi’.

Chuyện này khiến cha Nhan đang liều mạng kéo bà không thể không nói: “Các vị rời khỏi đây trước đi, sáng mai tôi nhất định tìm các vị, hôm nay xin lỗi, thật sự xin lỗi.”

“Vậy chúng tôi đi trước. ” Diêu Mạnh Đạt cũng không khách khí lôi kéo bọn Trương Úc Giai rời đi.

Sau khi ra khỏi cửa lầu hai, Diêu Mạnh Đạt nói lên muốn tới chỗ Trương Úc Giai

Trương Úc Giai thấy Diêu lão đầu luôn luôn bình tĩnh về mặt lại có điều che giấu, biết được chuyện có gì đó không ổn, liền không nói gì, lập tức dẫn của bọn họ vào phòng của mình.

Mà Diêu Mạnh Đạt vào phòng ngồi ở trên ghế sofa cân nhắc một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng nói: “Chuyện này không đơn giản như tưởng tượng, có lẽ sẽ có biến.”

“Có ý gì? ” Trương Úc Giai vốn khẩn trương muốn biết hai con quỷ kia nói cái gì, sau đó nhanh chóng giải quyết chuyện này, hôm nay lão đầu này đột nhiên phun ra một câu như vậy, cậu thực sự hoảng hốt.

Lúc này Dương Duẩn Trạch nói: “Cậu nhìn hai người họ còn chưa phát hiện ra điều gì lạ sao? Họ đối với con quỷ chết đi kia cũng không để ý, từ đầu đến cuối không hề đề cập tới, xem ra cái chết của cô gái kia đích xác là có ẩn tình.”

“Tôi cũng cảm thấy cái chết của Nhan Gia Ninh không đơn giản, mọi người có nhìn thấy không, lúc Nhan Gia Ninh đi ra, mẹ của cô ta kim không được khóc lóc, nhưng cha cô ta lại bình tĩnh, hơn trước lúc mẹ cô ta ta xông qua phá trận, tôi đã nhìn thấy cha cô ta ở bên tại mẹ cô ta nói một câu, sau đó bà ta liền không bị khống chế nữa.”

Dương Văn trước đây chưa bao giờ tin tưởng điều này, tối nay là lần đầu tiên cô nhìn thấy Quỷ Hồn, không khỏi sợ hãi, chỉ sợ Nhan gào thét đau đớn như vậy sẽ không khống chế được xô vào con quỷ bên trong, nhưng không ngờ ánh mắt vô ý đưa về phía cha Nhan, lại thấy ông ta căn bản không có bất kỳ tình cảm đau thương nào, như vậy rất kỳ lạ, nhưng nhìn thấy ông ta nói với mẹ Nhan đang quỳ trên mặt đất, cô mơ hồ cảm thấy không ổn, quả bất mẹ Nhan liền xông lên.

Dương Duẩn Trạch nói tiếp: “Máu ngan và gà sống mẹ cô ta dùng chính là dịch quỷ pháp, xem ra là bị người lợi dụng làm thành hoán hồn thuật, bởi vì dịch quỷ pháp và hoán Hồn Thuật khá tương tự. Nhưng khác nhau chính là, dịch quỷ pháp là hàng đầu sử dụng để điều khiển quỷ, mà hoán hồn thuật là dùng để gọi quỷ.”

Diêu lão đầu nghe những lời này của Dương Duẩn Trạch thì chân mày nhíu lên, nói: “Xem ra cậu vẫn có chút thiên phú.”

Dương Duẩn Trạch đắc ý thở dài nói: “Quá khen quá khen.”

Diêu lão đầu thấy vậy khịt khịt mũi nói: “Có thiên phú cũng vô ích, vị trí của cậu vẫn là ở dưới.”

Dương Duẩn Trạch nghe xong mặt lập tức đen hơn than.

Trương Úc Giai nghe bọn họ nói như vậy, thực sự có chút bất an nói: “Vây vây con quỷ rồi cuộc nói như cái gì?”

Diêu lão đầu nói: “Con quỷ kia nói cô ta chết ở bệnh viện, cụ thể chết như thế nào cô ta cũng không nói rõ, xem ra chuyện này không tầm thường.”

“Cái gì gọi là không tầm thường a? Chuyện của chính mình cô ta cũng không biết, tôi làm sao biết a? Nếu tôi thật sự có bản lĩnh này đã sớm làm thám tử! ” Trương Úc Giai buồn bực đến cực đỉnh, cào rứt hai lớp tóc trên đầu.

Diêu lão đầu nhìn bộ dạng tay chân luống cuống này của cậu, thở dài nói: “Tôi chỉ nói không tầm thường, chứ không phải là nói không có biện pháp, hiện tại chỉ cần theo manh mối lần mò tự nhiên sẽ biết, chuyện đều do người làm, tất nhiên không chỉ có trời và đất biết, chúng ta đi bệnh viện kiểm tra ghi chép của cô ta lúc đó thì sẽ biết.”

“Tối nay phải đi? ” Trương Úc Giai nhìn đồng hồ, đã là 9h18 .

“Gấp cái gì, tối nay đi cũng không thấy, vẫn là chờ ngày mai cậu tự mình đi điều tra một chút đi. ” Diêu Mạnh Đạt dứt lời, đứng dậy thu thập đồ đạc.

Dương Văn cũng hứng thú một phen lôi kéo vai của cậu nói: “Anh Giai, ngày mai em cùng đi với anh, phòng hồ sơ ở bên cạnh phòng nằm viện, lão già trông coi phòng hồ sơ em có quen, thuận tiện đến ga ra tầng ngầm kia xem một chút bên trong rốt cuộc có cái gì.”

Dương Văn dứt lời, liền thấy Diêu Mạnh Đạt nói: “Ít đi những nơi không nên đi, phòng nằm viện của bệnh viện các cậu là âm khí mạnh nhất, tôi mấy lần nhận được điện thoại của chủ nhiệm các cậu nói nơi đó có cái gì, vẫn chưa kịp đi, ngày mai chờ tôi đi thì hai người hãy đi .”

Trương Úc Giai cảm thấy có lý, lập tức đồng ý, sau đó tiễn mấy người rời đi.

...

Mà sau khi tiễn mấy người rời đi, Trương Úc Giai liền đi tắm nước lạnh, sau cảm thấy chưa đã ghiền, cậu lại đổ chút nước vào trong bồn tắm, ngâm cả người ở bên trong, sau đó vừa ngâm nga vừa cầm bông tắm chà xát trên người, giống như làm vậy mới có thể rửa đi uế khí trên người mình.

Sau chà xát toàn thân vừa hồng vừa đau, cậu lại thay nước một lần, sau đó lẳng lặng nằm ở bên trong bồn tắm chuyện hoang đường mình gặp phải mấy ngày qua, trước trước sau sau, thế nhưng không có chuyện nào đáng tin, lúc đang thấy buồn cười, cậu đột nhiên bị hai cánh tay từ trong nước vớt ra ngoài, chưa kịp hoàn hồn phía sau liền đụng thẳng vào tường, mà bản thân mình thì hai chân đang rộng ra, áp ở trên ngực một người đàn ông, nhìn lại, phía dưới đã bị một “đại bác” cứng rắn chặn lại, rất có tư thế một phát phá thành...

Lời tác giả : thể H, che mặt...

Ngày mai dâng lên toàn bộ khay thịt, cầu tung hoa...

33. Chương 33: Đắm Say

Tiến mấy người kia rời đi, Trương Úc Giai liền đi tạt nước lạnh, cảm thấy chưa đã ghiền, cậu lại đổ chút nước vào trong bồn tắm, ngâm cả người vào trong, sau đó vừa ngâm nga vừa cầm bông tắm chà xát trên người, giống như làm vậy mới có thể rửa đi uế khí trên người mình.

Sau khi chà xát toàn thân vừa hồng vừa đau, cậu lại tháo nước một lần, tiếp đó yên lặng nằm ở bên trong hồ tưởng chuyện hoang đường mình gặp phải mấy ngày qua, trước trước sau sau, thế nhưng không có chuyện nào đáng tin, lúc đang thấy buồn cười, cậu đột nhiên bị hai cánh tay từ trong nước vớt ra ngoài, chưa kịp hoàn hồn thì phía sau đã đụng thẳng vào tường, mà bản thân mình hai chân dang rộng ra, áp trên ngực một người đàn ông, nhìn lại, phía dưới đã bị một 'đại bác' cứng rắn chặn lại, rất có tư thế một phát phá thành...

"Cảm ơn anh vừa rồi cứu tôi!" Trương Úc Giai vừa lau bọt nước trên mặt vừa cố gắng giữ bình tĩnh.

Trương Úc Lê nhìn gương mặt trời sinh trắng trẻo tinh xảo kia, bởi vì hơi nước bốc lên mà hơi ửng hồng, nước chảy xuống từng giọt từng giọt từ trên sợi tóc đen cậu, đi qua đôi mắt mơ màng, đôi mi khê run đang luống cuống tránh né ánh mắt của hắn, đôi môi mỏng trơn hồng hơi mím, run lẩy bẩy giống như chú thỏ đợi bị làm thịt.

Nghĩ cậu hiếm khi thuận theo như thế, cho nên trong lòng Trương Úc Lê rất vui mừng, kề sát bên tai cậu, nhẹ nhàng nói: "Không khách sáo, nên làm." dù sao cũng có báo đáp, không cần khách sáo như vậy.

Trương Úc Giai bị khí lạnh bên môi hắn thổi như vậy, tiểu cúc hoa đột nhiên xiết chặt, tiếp theo khê run nói: "Anh sẽ không bắt đầu ở chỗ này chứ?!"

"Không, chúng ta vẫn nên đến bồn tắm, trong đó tương đối ẩm ướt." ngụ ý: cho nên lúc bắt đầu làm ẩm ướt hơn.

Trương Úc Lê từ từ thả cậu vào trong bồn, sau đó thân thể trắng nhẵn và vách bồn trắng tinh tạo thành một thể, chỉ nhìn thấy ba điểm phần hồng run rẩy trên mặt nước.

Trương Úc Giai thấy ánh mắt khiêu gợi của hắn, lúng túng khép chân lại, cho nên một đôi chân thon dài thẳng tắp cạ sát đến điểm phần hồng sau cùng kia, kết hợp với đôi chân cong cong khép lại kia tạo thành câu dẫn rõ ràng, cho nên Trương Úc Lê kim lòng không được cúi người hôn lên chân của cậu, liếm lần lượt từ đầu ngón chân út, một tắc một ly cũng không bỏ qua.

Mà câu nói tay đứt ruột xót, Trương Úc Giai cảm thấy một chút cũng không sai, bởi vì mỗi khi vật mềm mại ấm lạnh kia chạm đến da thịt của cậu, cậu đều sợ đến toàn thân run rẩy, thậm chí một luồng khô nóng không rõ từ bụng phun thẳng lên ngực, khiến cậu thở không ra hơi, nghẹn hồi lâu mặt đỏ bừng giống như một quả lớn đợi người đến hái, cực kỳ mê người.

Trương Úc Lê nhìn bộ dạng đó của cậu, vui vẻ đến tận đáy lòng, ước gì một ngụm nuốt lấy cậu, sau đó vĩnh viễn đặt trong thân thể, nhưng vì để cậu nhận rõ tâm của mình, hắn đành phải tiếp tục chờ đợi, cho nên sau khi liếm hết ngón tay của cậu, hắn đồng loạt ngậm chúng vào trong miệng, phun ra nuốt vào thật nồng thật sâu...

"A... Đờm..." Trương Úc Giai không khỏi bật ra tiếng, tiếng rên rỉ mềm mại tràn ngập không gian, kiều diễm đến cực điểm.

Trương Úc Lê thấy cậu nhịn đến đáng thương, cuối cùng tha cho ngón tay ngọc của cậu, sau đó gờ cái chân mảnh khảnh của cậu ra khỏi nước, theo chân của cậu lộ ra một đường thẳng về phía trước, lần lượt liếm xong vệt nước quét qua giữa hai chân cậu, cơ hồ mỗi khoảng một tắc đều in xuống dấu vết của hắn, dùng cái này để chứng minh quyền sở hữu lãnh thổ.

Mà khi hắn cúi đầu hôn hên hên hôn xuống vật phần hồng giữa hai chân cậu, tiếng da thịt ma sát với bồn tắm đánh vỡ sự hài hòa như vậy, lại nhìn người trước mặt, một tay nắm chặt đặt ở bụng của mình, tay còn lại

gắt gao cầm gốc cây phần hồng của mình, cùng vẻ mặt đỏ đến giật mình đều lộ ra vẻ cứng ngắc, hiển nhiên, cậu khẩn trương cực điểm.

Kì thực Trương Úc Giai đã có sự chuẩn bị cho hoạt động tối nay, chỉ là cậu không nghĩ tới con quỷ này hăng hái như thế nhưng vẫn làm tiền hí đầy đủ, trái ngược với dứt khoát trước kia, giờ hắn chỉ toàn trêu chọc, cậu có chút không nhìn được, như vậy sẽ bắn ra, may mà tay giữ chặt, nếu không khẳng định bị con quỷ này chê cười.

Khi Trương Úc Lê chuyên tâm thì cậu lại khẩn trương, bất giác liếm hai điểm phần hồng cậu che không được, sau đó ôn hòa nói: “Nếu em khó chịu, ta sẽ giúp em dùng miệng làm.”

“Đừng, tôi xử lý được. ” Trương Úc Giai gần như là kìm nén bức bối từ trong cổ họng tuôn ra lời này, nhưng vừa nói ra cậu đã hối hận, bởi vì toàn bộ suy nghĩ của cậu đều như bão tố đi tới hình ảnh đôi trụ duy nhất cậu từng xem qua, trước mắt không ngừng phát ra hình ảnh người phụ nữ dùng miệng phun ra nuốt vào vưu vật (của quý) của người đàn ông, mà bộ dạng người đàn ông rõ ràng là rất hưởng thụ, vẻ mặt mê ly, cứ nhìn như vậy, cậu cũng đã bắn hơn mấy lần.

Đang suy nghĩ, Trương Úc Lê cúi đầu tiến vào trong nước, rồi sau đó trong nước vọt ra cái lưỡi dài ẩm lạnh nhẹ nhàng mà liếm láp vật phần hồng ngón tay cậu không che hết, bởi vậy khiến Trương Úc Giai không khỏi ngẩn ra, khi ngẩng đầu nhìn một màn trong nước kia, vật phần hồng nho nhỏ của cậu không chịu thua kém liền lớn một vòng, như thế hai tay cũng không che hết, vì vậy giống như chơi trốn tìm, đầu lưỡi của hắn đến chỗ nào cậu liền che chỗ đó, mấy lần đều chạy trốn thành công, nhưng sau khi Trương Úc Lê gỡ thủ đoạn dương đông kích tây thì cậu hoàn toàn thất bại, nguyên nhân là vì hai viên tròn tròn bên dưới vật phần hồng kia bị hắn ngậm vào miệng, kết quả cậu không kịp bảo vệ ‘bi’, vưu vật thò đầu ra đã bị hắn một ngụm tóm đi.

Vốn cậu còn muốn thử tránh né, nhưng khi bản thân vừa vào trong miệng ẩm lạnh của hắn, liền không nghĩ ra được, loại cảm giác này giống như bỗng chốc lọt vào trong sương mù, toàn thân đều bay đi, trong bụng chưa bao giờ sáng khoái như thế, cho nên Trương Úc Giai lập tức đắm say.

Mà sau khi thấy Trương Úc Giai buông lỏng thân thể, Trương Úc Lê liền cẩn thận để bảo bối của hắn tới gần, đầu lưỡi vòng qua căn xử (‘thằng nhỏ’) của cậu, sau đó từng chút đi lên, cho đến cuối cùng vô cùng nhuần nhuyễn khắc họa toàn bộ hình dáng của cậu, lúc này hắn mới cẩn thận bắt đầu phun ra nuốt vào, thành thạo nắm giữ tiểu tấu luật động theo cơ thể của cậu, khoái cảm từ thân thể khiến Trương Úc Giai cảm giác mình giống như lên trời xuống đất, luồng khô nóng kìm nén ở bụng dưới cuối cùng tăng lên trong miệng của hắn, cho đến khi hàm răng của hắn không nhẹ không nặng cắn đỉnh vưu vật của cậu, khi hắn giống như muốn cắn xuống thứ không hợp quy tắc của cậu, Trương Úc Giai rốt cục không nhịn được tiết ra...

Một hành động mạo muội như thế, Trương Úc Giai cảm thấy rất lúng túng, nhưng Trương Úc Lê lại tương đối hưởng thụ, khẽ nhếch khóe môi lên nhìn cậu hơi khom người tránh một tia nóng ẩm còn dư lại sau cùng, lông mi cậu khẽ run vụt chớp, cùng với ánh sáng do bọt nước dao động phát ra, quả thực cực kỳ đẹp mắt .

“Anh, anh ăn? ” Trương Úc Giai toàn thân vô lực nhìn người đàn ông trước mắt liếm khóe môi, leo lên người mình, một loại cảm giác thỏa mãn nói không nên lời nở rộ trong lòng cậu, không ngờ hắn không ghét thứ đó của mình, cho nên không khỏi đỏ mặt, gương khóe miệng nói: “Anh không sợ ăn vào đi tiêu chảy.”

34. Chương 34

Trương Úc Lê lại cười nói: “Không sợ, chỉ cần là vật của em, ta đều thích. ” trong lúc nói chuyện, hắn đã hơi mở hai chân cậu ra nâng lên để hai bên eo, sau đó vớt cậu lên ngồi ở bên hồng của mình, đồng thời đứng dậy thoáng cái thẳng tiến vào sâu bên trong cậu, cảm giác trướng đau đột ngột khiến Trương Úc Giai không khỏi hít vào một hơi.

“Ngoan, buông lỏng thân thể, nhắm mắt lại, chỉ cần coi như nằm ở trên giường là được. ” Trương Úc Lê vừa nói như thế, Trương Úc Giai liền cảm giác trước mắt tối sầm, đợi đến khi ánh mắt thích ứng đột nhiên phát hiện, hai người bọn họ đang ở sân thượng lầu sáu, giờ phút này Trương Úc Lê đang đứng ở mép sân thượng, mà Trương Úc Giai giắt trên người hắn, cái mông hướng về phía ngọn đèn đèn bên dưới tòa nhà,

mặc dù có tường vây cao bằng cẳng chân ngăn lại, nhưng lấy chiều cao của Trương Úc Lê, cũng đủ ném cậu xuống, bị dọa sợ đến mức sáu hồn mất tam hồn, cậu ôm chặt Trương Úc Lê gào thét: “Anh phát thần kinh hả, nếu té xuống chắc chắn mất mạng.”

“Xuyt——” Trương Úc Lê thấy bộ dạng mắt hồn mất vía của cậu, giống như một gà vỗ ổ, chỉ cần nhỏ từng giọt nước là có thể nổ bay, cho nên có chút buồn cười nói: “Nếu em kêu nữa..., người ở lầu sáu sẽ phải đi ra ngoài nhìn, đây cũng là sân thượng của người ta.”

Trương Úc Giai bị nói như thế, nhất thời mặt như màu đất, bởi vì cậu rõ ràng nhìn thấy sau lưng Trương Úc Lê có một cái bàn, bát ăn cơm trên bàn còn chưa rửa, cho nên hai tay của cậu phải bám chặt ở cổ của hắn, sau đó vùi đầu vào ***g ngực của hắn, mặc hắn giày xéo.

Mà Trương Úc Lê thấy cậu nghe lời, cứ tiếp tục ghé vào lỗ tai cậu thổi hơi: “Đừng sợ, như vậy rất cảm xúc, nếu em muốn phát ra tiếng, anh liền ngăn miệng em lại, như vậy cũng không có ai nghe thấy được.”

Trương Úc Lê dứt lời liền mãnh mẽ đẩy hông một cái, Trương Úc Giai chưa lấy lại tinh thần liền thất thanh kêu lên, sau đó hắn làm mấy lần như thế, cuối cùng Trương Úc Giai mới hiểu được, trong lòng tên quỷ này muốn mình lúng túng, hắn khẩu vị nặng như thế kéo cậu đến đây, mục đích chính là để cho cậu bám chặt hắn, còn không nhận được kêu lên hai tiếng, vì thế cảm giác thỏa mãn vừa rồi, giờ phút này đã không còn sót lại chút gì, chỉ cắn chặt răng, mặc hắn mang theo mình phiêu vân phúc vũ (lạt mây đảo mưa ~ ‘mây mưa’)

Mà vốn tưởng rằng như vậy liền thôi, ngay khi Trương Úc Giai thích ứng, Trương Úc Lê lập tức xoay người cậu, sau đó do mặt cậu hướng về phía đèn đường vừa nhỏ vừa sáng kia nên mỗi lần hắn đẩy gần, cậu đều hoảng hốt thét lên, cứ như vậy đến cuối cùng ngay cả tiếng hét cũng bị đè ép, lúc này hắn mới một tay ôm cậu vào trong ngực liếm nước mắt của cậu, sau đó hơi trách cứ hỏi một câu: “Em còn dám đẩy ta cho người khác không?”

Trương Úc Giai nghe lời này chỉ cảm thấy rất quen thuộc, nhưng đâu còn dám phản bác cái gì, chỉ ở trong ngực của hắn lắc đầu khóc nức nở, hai chân đã run rẩy đứng dậy không nổi, nửa người tựa vào trong ngực của hắn, chỉ mong hắn nhanh lên một chút trở về.

Mà Trương Úc Lê thấy vẻ mặt kỳ quái của cậu, cuối cùng nói ra lời trong lòng mình, hôn trán của cậu rồi đưa cậu trở về phòng, nhưng trước khi ngủ, hắn lại còn nói ra một câu khiến Trương Úc Giai càng thêm hoảng sợ, “Không biết vừa lái xe vừa làm là cảm giác gì.”

Trương Úc Giai đầu đầy hắc tuyến, cũng không dám lên tiếng, một hồi lâu mới thiếp đi trong lòng ngực của hắn.

Chương 34. Vợ

Ngày kế gần như là vừa tới phòng làm việc, Trương Úc Giai đã lấy cớ lỗi kéo Dương Vân chạy tới phòng hồ sơ, may mà hai ca phẫu thuật ngày hôm nay đều xếp vào buổi chiều, buổi sáng đã móc ngoéo nhau thích quẩn cũng không quẩn, những người gọi là chuyên gia tiếp chẩn như Trương Úc Giai cũng không có việc gì, cậu có ở đó hay không cũng chỉ ngang với thiếu người rót nước bưng trà thôi.

Trương Úc Giai vốn thực tập ở bệnh viện này, mặc dù chuyện nhỏ làm không ít, nhưng cậu chưa bao giờ tới phòng hồ sơ, ngay cả lão đầu trông coi phòng hồ sơ cũng chưa từng gặp qua, như thế cũng khó trách người khác đều nói cậu tầm nhìn hạn hẹp.

Dương Vân quả thật rất quen thuộc với lão đầu trông cửa hồ đồ kia, Dương Vân mở miệng gọi một tiếng gia gia, gọi đến mức hai bên râu mép của lão đầu cũng vểnh lên, liên tục ân cần hỏi han cô, từ đầu khen đến chân, lúc vào phòng hồ sơ vẫn không quên cẩn thận đánh giá Trương Úc Giai, mắt tam giác kia híp lại nhìn Trương Úc Giai khiến cậu toàn thân tê dại, cuối cùng mới sâu xa nói: “Phải giải quyết tốt a!”

Trương Úc Giai bị nói sững sốt, nghe lời này lại càng cả kinh có chút mất hồn, nghĩ tới chẳng lẽ lão đầu này cho rằng bọn họ là một đôi? Đang muốn giải thích, Dương Vân đã túm lấy cậu kéo vào phòng hồ sơ, sau đó thở dài nói: “Người già nói chuyện thì anh cứ nghe đi, coi là thật làm cái gì.”

Trương Úc Giai cảm thấy cũng đúng, nghĩ chỉ không người quen, cần gì lãng phí miệng lưỡi, nhưng trên mặt Dương Vân nổi lên từng trận ửng hồng, cảnh này khó gặp, cũng không biết là ánh đèn phòng hồ sơ hơi

tối, người lại có chút ít buồn bực hay là bởi vì vừa rồi bị lão nhân kia nói, Trương Úc Giai không nhìn được trêu chọc: “Anh không cho là thật em cũng không thể cho là thật a.”

Dương Vân liếc cậu một cái nói: “Anh đa tình, đến chết không biết xấu hổ sao, tôi chính là coi trọng họ Trang kia, cũng không coi trọng người thiếu tầm nhìn như anh.”

Trương Úc Giai cũng không tức giận, nhưng nghe cô nhắc tới Trang Minh Thần, liền nói tiếp: “Nếu thích gã thì bày tỏ với gã là được, tranh thủ ở trước mặt gã biểu hiện một chút, mỗi ngày tô vẽ trang điểm, tại sao gần đây em không hóa trang? ” nghĩ lần trước cô hóa trang khiến cậu rất kinh ngạc hâm mộ, chỉ tiếc cô hóa trang tựa như phù dung sớm nở tối tàn, nhìn nữa rất khó khăn a.

Dương Vân chưa trả lời, chỉ trừng mắt liếc cậu một cái rồi phỉ phui nói: “Nhanh lên một chút đi, nếu như bị người bắt được sẽ không tốt.”

Trương Úc Giai nghe vậy lập tức thu lại biểu cảm, cùng cô trong đi vào bên trong.

Phòng hồ sơ chủ yếu chia làm ba phòng lớn, bên trái là phòng hồ sơ của công nhân viên bệnh viện, ở giữa là phòng tài liệu, bên phải chính là hồ sơ bệnh án của gần mười năm, cũng là gian lớn nhất trong ba gian, cơ hồ chiếm cả hai phần ba phòng hồ sơ.

Trương Úc Giai gần như không hề nghĩ ngợi đã vào gian bên phải, nhưng sau khi vào cửa lại phát hiện chỗ này quả thực còn lớn hơn thư viện thành phố, trước trước sau sau đoán chừng có trên trăm cái giá để đồ, từng cái giá để đồ đều có hai mươi mấy tầng cao, cách ba cái giá đều có một cái thang mây, bởi vì toàn bộ đèn đều treo vô cùng thấp, tất cả bóng đèn đều có một chụp đèn, cho nên từng hàng giá để đồ chính tề đặt ở nơi cao hơn chụp đèn quả thực giống như treo trên không trung, tối đen có chút người phải sợ hãi.

May mà giá ở nơi này mặc dù nhiều, nhưng phía trên đều có đánh số và nhãn hiệu, bọn họ muốn tìm đồ chỉ cần tìm ngày tháng năm gần đây là được.

Dựa theo thời gian Nhan Gia Ninh tử vong, khoảng chừng là trung tuần tháng trước, Trương Úc Giai tương đối thuận lợi tìm được rồi hồ sơ của cô, nhưng nguyên nhân tử vong trên hồ sơ bệnh là toàn bộ mô liên kết bị thiêu cháy cùng với hepatic có vết cắt 3cm dẫn đến mất chức năng tạng trữ máu .

Nếu như nói mô liên kết bị tổn hại, cũng không khó tưởng tượng là do sau khi tông xe bốc cháy gây ra, đây cũng là nguyên nhân Nhan Gia Ninh lấy bộ dạng xác máu hiện thân, nhưng hepatic có vết cắt 3cm là sao? hepatic là chỉ gan, cho dù tông xe khiến cho nội tạng bị tổn thương, kết quả kia cũng chỉ là nứt toác hoặc ép hỏng, nhưng vết cắt 3cm này rõ ràng chính là vật tương tự dao đâm vào, như vậy nguyên nhân cái chết của cô không phải là tông xe, mà là trước khi tông xe cô ấy đã chết rồi...

Thật ra thì kết quả này Trương Úc Giai đã từng nghĩ đến nhưng điều khiến cậu không thể hiểu được chính là trên hồ sơ bệnh nói rõ ràng như vậy, người nhà bọn họ bao kể cả cảnh sát thậm chí là bác sĩ không một ai để ý?

Lúc này, Dương Vân cũng nhìn rõ nguyên nhân, “Che dấu mạnh mẽ như vậy chỉ có một nguyên nhân, đó chính là kẻ giết nữ nhân này nhất định là đại nhân vật có bối cảnh, nhưng người nào sẽ ra tay nặng như vậy với một người phụ nữ chứ? !”

Nghe những lời này, Trương Úc Giai có chút manh mối nói: “Cô ấy là một luật sư, bản thân nghề nghiệp này sẽ đặc thù với người khác, chỉ cần tìm được cuối cùng cô ấy giúp người nào tiến hành kiện cáo, kết quả sẽ ra thôi.”

Dương Vân cảm thấy có lý nói: “Nếu không thì chúng ta trước đem hồ sơ bệnh này về, xem lão đầu nói như thế nào, sau đó nếu có cơ hội, lại đi gặp người nhà của cô ấy, dù sao không phải ba cô ấy nói sẽ tìm chúng ta sao.”

Trương Úc Giai gật đầu, liền chuẩn bị cùng Dương Vân đi ra ngoài, nhưng giấy tờ trong giá còn chưa lấy ra, đầu vai cậu lạnh, tiếp đó nghe thấy một tiếng thúc giục : “Ba ba đi mau, ba ba đi mau.”

Trương Úc Giai giương mắt liền thấy một đôi mắt đen chiếm nửa bên mặt không ngừng lấp lóe, ranh nanh nhỏ còn tràn ra tia máu, khiến cho cậu theo bản năng lui về sau một chút, nhưng lúc thấy rõ là tiểu quỷ,

mới áp chế sợ hãi, rất hiếu kỳ nói: “Nhóc tới làm cái gì? ” thuận tiện nhìn bốn phía, thấy cũng không bóng dáng người khác, cậu càng thêm tò mò.

“Nếu ba ba không đi thì không còn kịp nữa, nơi này có đại yêu quái, muốn ăn thịt người. ” giọng tiểu quỷ rất gấp rút, không ngừng kéo đầu và mặt của cậu, đồng thời còn chú ý nhìn đồng tới nhìn tây.

“Anh đang nói chuyện với ai vậy? ” Dương Vân đi ở phía trước lấy làm lạ, nói.

“Cùng quỷ a! ” Trương Úc Giai thuận miệng đáp, mặc dù bất đắc dĩ, nhưng vẫn nghe theo rồi đi, dù sao cậu vốn chuẩn bị đi.

Nhưng chưa đi được hai bước, tiểu quỷ bám trên vai cậu lại bò lên đầu cậu thúc giục: “Ba ba nhanh lên một chút a, nhanh lên nữa.”

Trương Úc Giai không nhìn được túm tiểu quỷ trên đầu về bề vai, sau đó một phen lôi kéo Dương Vân còn đang xem hồ sơ bệnh đi ra ngoài, trước khi cửa đóng toàn bộ đèn bên trong phòng hồ sơ đều tắt, một trận gió lạnh thổi tới, không đợi Trương Úc Giai đóng cửa lại, cửa kia đã ầm một tiếng đóng lại, hai người hoảng sợ đồng thời ngẩn ra sau đó lắc đầu cười đối phương rồi cùng nhau đi ra ngoài.

Mà khi ra khỏi cửa phòng hồ sơ kia không bao lâu, vừa lúc nhìn thấy phó viện trưởng và một hộ sĩ đi về phía đó, cho nên Trương Úc Giai Dương Vân không khỏi nhìn nhau thở ra một hơi, trong lòng Trương Úc Giai rất cảm kích tiểu quỷ đã mật báo cho cậu, đang muốn trò chuyện với nó, không ngờ trên bề vai đã sớm trống không, điều này làm cho cậu cảm thấy mất mát, giống như thiếu ân tình.

Khi Trương Úc Giai đến phòng làm việc khoa tiêu hóa liền phát hiện bên trong vắng vẻ lạ thường, Lưu Kỳ và Vương Chinh cũng không ở đây, còn lại bốn cô gái đều đang vây quanh Dương Khiết giống như đang an ủi cô cái gì, lúc này thấy Trương Úc Giai tới , cũng không ai chào hỏi cậu, sau một lúc lâu cậu mới nhớ tới chuyện tối hôm qua cô hẹn hò với bác sĩ chủ nhiệm, vốn cậu muốn đi cơm ké, nhưng bị Diêu lão đầu tha đi đi xử lý chuyện nữa luật sư kia, hiện tại thấy tâm tình cô không tốt, nghĩ là gặp phải việc gì, cho nên chạy đến phòng trà nước rót một chén trà đi qua hỏi: “Chị Trương hôm nay sao vậy? Có phải thân thể không thoải mái hay không?”

Trương Khiết ngẩng đầu liếc cậu một cái, tiện đà cúi đầu, cầm khăn giấy trước mặt lau lau đôi mắt vừa sưng vừa hồng, một lúc lâu mới khàn khàn giọng nói: “Không có chuyện gì, chỉ là hôm nay ngực có chút khó chịu.”

“Ngực khó chịu? ” Trương Úc Giai ngẩn ra, “Vậy có cần để cho bọn họ giúp chị kiểm tra không!”

“Đừng, cậu đi làm việc của mình đi, chuyện phụ nữ người ta, nhóc con như cậu không nên hỏi.”

Trương Úc Giai nghe cô nói như vậy, cho là kỳ kinh nguyệt đến đau bụng kinh rồi, cho nên lơ đãng nói: “Chị Trương ngày hôm qua nói chuyện với bác sĩ Trang thế nào?”

Những lời này vừa ra, Trương Khiết oa oa khóc lên, bộ dạng lê hoa đái vũ giống như tê tâm liệt phế kia, làm Trương Úc Giai một phen hoảng hốt, ngay cả vội vàng tiến lên cũng phải hỏi rõ ràng, lại bị mẹ nhỏ Trần một tay kéo ra góc nói: “Cậu, đứa nhỏ này tại sao lại mở cái bình không nên mở vậy? Đây không phải vì chuyện này mà khóc thế này sao, cậu nói tiểu Khiết của chúng ta là nữ sinh ưu tú biết bao, dư sức sánh đôi với bác sĩ Trang, kết quả tên kia nhìn thấy cô ấy liền cởi từng nút áo của mình ra, để cho Tiểu Khiết nhìn thấy những dấu đỏ bị người hút ở trên ngực gã, còn nói hai người bọn họ một đêm mấy lần, lại đưa tay đến trước mặt cô hỏi cô chiếc nhẫn có đẹp hay không. Cậu nói tên này không phải là biến thái đấy chứ, tôi chưa từng gặp kẻ nào biến thái như vậy, đã có người lại còn đồng ý hẹn hò với Tiểu Khiết của chúng ta làm cái gì, từ chối thẳng không phải được rồi sao, thật là con cóc lộn nhào (làm trò) —— khoe khoang trắng trợn a!”

Trương Úc Giai bị mẹ nhỏ Trần nói đến ngây ngây ngẩn ngẩn, nhưng chung quy có thể từ trong lời của cô tổng kết ra hai điểm, một là Trương Khiết bị cự tuyệt, hai là Trang Minh Thần có người, hơn nữa người này còn có thể mút ra dấu đỏ trên ngực gã.

Hai chuyện này vốn không có quan hệ gì đến cậu, nhưng sau khi nghe trái tim liền không khỏi co rút khó chịu, thật ra thì cậu đã xem qua nhẫn của gã, ban đầu còn hoài nghi nhẫn của gã không phải là nhẫn kết

hôn, lại nghĩ tới gã từng thâm tình chân thành nói với cậu ‘Em cứ như vậy giao ta cho cô ấy?’, trong lòng không khỏi tự giễu, chẳng qua gã có điểm giống A Lê thôi.

Nói như vậy, Trương Úc Giai giật mình, thật giống như lời A Lê từng nói...

...

Buổi chiều vào phòng phẫu thuật, Trương Úc Giai theo thường lệ vẫn trợ mổ một của Trang Minh Thần, hai người gặp nhau ở phòng tiêu độc, Trương Úc Giai vốn muốn hỏi gã về chuyện hẹn hò với Trương Khiết, nhưng lúc nhìn thấy gã rửa tay hết sức cẩn thận chà xát chiếc nhẫn chỉ có bộ nhẫn bỉ ngạn hoa của mình, lời kia ra đến khóe miệng lại nuốt xuống.

Lúc cậu định thu lại ánh mắt, Trang Minh Thần lại đối mắt với cậu trong gương, sau đó ôn nhô cười một tiếng nói: “Đây là tâm của vợ tôi a, cho nên phải bảo vệ cho tốt.”

Trương Úc Giai nghe miễn cưỡng cười một tiếng, mặc dù đã sớm nghe qua những lời này gã nói với Trương Khiết, nhưng từ trong miệng gã nói ra, cậu lại rất ghen tị, một hồi lâu cậu mới nổi lên ý thơ nói: “Cậu rất quan tâm đến vợ của mình.”

“Tôi không tốt với người ấy thì tốt với ai, huống chi anh đối với người ấy không phải cũng rất để ý đấy sao?”

Trương Úc Giai nghe vậy vô tội hỏi: “Cậu nói ai a? ” dứt lời, cậu theo tầm mắt của gã thấy được chiếc nhẫn màu lam trên tay mình, hồi lâu mới lấy lại tinh thần nói: “Cái này, cái này thật ra thì không phải là... ” thật ra thì không phải là thứ tôi mong muốn.

Cậu nghĩ nói như vậy, nhưng đến khóe miệng lại nuốt xuống, giống như theo lời Dương Vân nói, cần gì phải coi là thật, cho nên liền cười thản nhiên nói: “Đúng vậy, giống như cậu nói, tôi không tốt với người ấy thì tốt với ai!”

Trang Minh Thần nghe lời này nụ cười rõ ràng càng sâu hơn, vừa xoa tay vừa đi đến gần cậu, nói: “Hôm nay tôi mua xe, định mời mọi người trong phòng đi tụ tập, nếu anh không vội cũng đi nhé!”

“Tôi a? ” Trương Úc Giai nghĩ đến tối nay phải cùng Diêu lão đầu nghiên cứu chuyện của Nhan Gia Ninh, liền định ưỡn chuyển từ chối.

Nhưng Trang Minh Thần lại nói tiếp: “Anh có muốn xem một chút không, không gian kia rất lớn, lẫn hai vòng không là vấn đề, hiệu quả cách âm hoàn hảo.”

Trương Úc Giai nghe xong cảm giác người này căn bản không phải mua xe mà giống như mua giường, vốn còn muốn nói gì đó, nhưng khi cậu đến nhai lại lời này liền nghĩ tới câu nói trước khi đi ngủ của A Lê ngày hôm qua: không biết vừa lái xe vừa làm là cảm giác gì!

Cho nên đột nhiên run rẩy hỏi: “Nhân hiệu gì?”

“Lâm Thắng, tôi chính là xem không gian rộng rãi của nó mới mua.”

Một câu thản nhiên của Trang Minh Thần làm Trương Úc Giai sắc không nhẹ, đồ vật này mà lấy tiền lương của cậu nghĩ cũng không dám nghĩ.

Lời tác giả: Giai Giai bất hạnh rồi, xe mua rồi, xe chán còn xa sao...

35. Chương 35: Thất Quan (v)

Buổi tối hôm đó Trương Úc Giai cũng không tham gia hoạt động đốt pháo xe mới của Trang Minh Thần, mà là đi cùng Dương Vân đến nhà cô, bởi vì Diêu lão đầu đang ở đó.

Nhà Dương Vân ở trong dinh thự Kim Sa Hồ Minh, Trương Úc Giai đã nghe Dương Vân nói qua, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới nơi đây lại là khu biệt thự xa hoa có tiếng ở thành phố A, trước sau tất cả đều là một nhà một cổng, người lạ vào cổng cũng phải báo danh.

Đi từng bước trong hoa viên biệt thự, cổng nhà hồng lục là kiểu mới, hoàn toàn là khái niệm thiết kế tự nhiên khiến nhà cửa và cảnh vật hòa thành một thể, ngay cả đèn đường chẳng chịt cũng làm cho người ta

vui mắt vui tai, cho nên Trương Úc Giai không khỏi nói vòng vo: “nếu đời này tôi có thể ở đây, chết cũng nhắm mắt.”

Dương Văn thấy bộ dạng si mê của cậu, không khỏi nói: “Đàn ông không có chí khí, so với họ thì nhà cửa tốt hơn nhiều.”

Trương Úc Giai cười ngậy ngô hai tiếng nói: “Người phải biết đủ mới có thể vui vẻ, thứ tốt trên thế giới này rất nhiều, thích hợp mình là được, có tranh giành tiếng tăm đi nữa cuối cùng cũng sống không mang đến chết không thể mang đi, cũng không có ý nghĩa gì, đầy đủ là được.”

Dương Văn nghe lời này của cậu thì gật đầu, đột nhiên cảm thấy bộ dạng đứng đắn này của Trương Úc Giai thật sự rất khó gặp, cho nên yên lặng nhìn cậu, dưới ánh đèn lay động, cậu bị chiếu đến càng thêm trắng nõn, đôi mắt phát sáng giống như được khảm nạm lên khuôn mặt, khiến cho gương mặt vốn sạch sẽ càng tôn thêm nét tinh xảo, viên kim cương xanh thắm trên tay không ánh sáng mà phát sáng, giống như khí thể quý tộc bẩm sinh, càng lộ vẻ không chân thật, cho nên rất lâu Dương Văn mới khẽ nói: “Cũng phải, người nên biết đủ.”

Lúc đó hai người dừng lại trước cánh cổng sắt màu trắng, Trương Úc Giai cho rằng cô muốn lấy chìa khóa, cũng không thấy phía trên có khóa a, lúc này Dương Văn từ trong túi móc ra một cái chìa khóa điều khiển từ xa ấn xuống một cái liền thấy cánh cổng đẩy sang hai bên.

Hai người đi qua hai bồn hoa nhỏ đã đến cửa biệt thự, Diêu lão đầu và Dương Duẫn Trạch ngồi trên ghế đá gần cửa vừa chơi cờ tường vừa chờ hai người bọn họ, một lúc thấy hai người tới thì bỏ việc trong tay, sau đó đứng dậy đi vào trong nhà.

Sau khi mấy người ngồi xuống ghế, Trương Úc Giai lập tức đưa hồ sơ bệnh án của Nhan Gia Ninh cho Diêu lão đầu, sau đó chờ ý kiến của lão.

Nhưng Diêu lão đầu chỉ nhận lấy hồ sơ bệnh kia liền dán một lá bùa lên trên, sau đó niệm chú văn, tờ bùa kia và hồ sơ bệnh án cùng hóa thành tro bụi, sau cùng một đám tro rơi trên mặt đất bị Diêu lão đầu một hơi thổi tan, không ngờ một điểm đen rơi xuống đầu ngón tay, giống như là giò bọ, sau đó bị lão lấy tay ấn một cái, biến mất!

“Đây là cái gì? ” Trương Úc Giai vội vàng hỏi.

Diêu lão đầu và lấy giấy lau tay vừa nói: “Đây là Phù Sinh chú, là viết bằng điển văn, cũng là một cách che mắt, hồ sơ bệnh thật sự xem ra đã bị giấu đi rồi.”

Giăng co hồi lâu thì ra là giả, Trương Úc Giai không khỏi nổi giận nói: “Vậy làm sao bây giờ?”

Diêu Mạnh Đạt hờ hững nói: “Nếu hồ sơ bệnh bị xử lý qua, luật sư kia nhất định là bị mưu sát, vậy mục đích của chúng ta đã đạt được rồi, trên bệnh án chỉ là chữ mà thôi, tôi nhắm mắt lại nghĩ cũng biết phía trên viết cái gì, hiện tại chỉ cần bám lấy ông già của cô ấy là biết cô ấy chết như thế nào.”

“Tại sao lại điều tra từ bố cô ấy? Điều tra từ chỗ ở của cô ấy không phải là dễ hơn sao. ” Dương Văn lúc này bưng trái cây được rửa sạch đi đến.

“Chính là tôi còn muốn bắt đầu tra từ vụ tố tụng gần đây nhất của cô ấy.”

Dương Duẫn Trạch lại cười tà một tiếng nói: “Nếu muốn tra tin tức từ trên người cô gái kia thì ai có khả năng tra tỉ mỉ hơn? Ý của lão đầu là từ đây đưa lần tìm quả dưa.”

Trương Úc Giai nghe vậy bỗng nhiên thông suốt nói: “Cha cô ấy hình như là nhân vật chính trị hiệp thương, nhưng mấy cụ già cùng quê đều nói ông ta rất thanh liêm, ngay cả điều thuốc cũng không nhận.”

“Rất thanh liêm à? ” Dương Duẫn Trạch có chút tức giận nói: “Hôm nay tôi hỏi cha tôi, cha tôi nói nói hôm tang lễ của con gái ông ta, ông ấy có tới tham dự, bọn họ đều biết con gái ông ta chết không rõ ràng, nhưng bản thân người ta không lật lại thì người khác cũng không quản việc đâu đâu. ”

Dứt lời, mấy người im lặng thật lâu, cuối cùng Diêu lão đầu nhếch mi nói với Dương Duẫn Trạch: “Bình thường thấy cậu cả ngày ba hoa khoác lác la lối om sòm, đến thời khắc then chốt mày không xuất hiện lập lòe, cũng đã đủ sáng mù mắt tăng lớp bình dân nho nhoi như chúng ta rồi a.”

“Có ý gì a? ” Trương Úc Giai nhìn hai người một người thì lăm la lăm lét một người thì tròn mắt muốn nứt, có chút khó hiểu.

Dương Vân cũng phì một tiếng bật cười, sau đó đi tới ngồi xuống bên cạnh Dương Duẩn Trạch: “Anh trai, anh lợi hại như vậy, biến thân một chút xem sao.”

Dương Duẩn Trạch có chút bối rối, nhíu mày nói: “Nhưng lúc đó tôi đã thề với ba tôi, giở trò với ai cũng không được giở trò với quan viên, hiện tại tôi đi chọc giận bọn họ không phải là công khai tìm đánh sao.”

Dương Duẩn Trạch ngoài mặt là con cháu nhà giàu nho nhã ôn hòa, thật ra thì chính là mặt người dạ thú đường đường chính chính.

Anh ta bình thường đều tự xưng là mọi thứ tinh thông, mà cái gọi là ‘Mọi thứ’ là chỉ ăn uống cờ bạc đàn ông *** và lừa đảo gian lận, anh ta cho rằng đây là những thứ cơ bản nhất với một người đàn ông, anh ta chẳng những học tinh thông hơn nữa còn phát huy mọi thứ vô cùng nhuần nhuyễn, rất có khuynh hướng Trương Giang sống sau xô sóng trước, mà cái gọi là sống trước thì xem tên biết nghĩa thôi, cha của anh ta cũng như vậy, về phần nghề nghiệp của cha anh ta, người thường gọi ông ấy là ‘Đại lão’, vì Dương Duẩn Trạch hoàn toàn kế thừa gen của cha mình, cho nên người thường cũng cho Dương Duẩn Trạch một cái tên là ‘Nhị lão’, hổ phụ vô khuyển tử, chính là đạo lý này.

“Anh không phải là Nhị lão sao, nanh bảo bọn họ cầm miệng, bọn họ còn không phải ngay cả rắm cũng không dám đánh sao. ” đây là Dương Vân nói, cũng chỉ có Dương Vân dám nói như vậy.

“Nói thì nói như thế, nhưng...”

“Vậy cứ định như thế đi, hiện tại cậu đi điều tra Nhan Văn Lương, tôi có việc, ba giờ sau chúng ta bàn lại. ” Diêu Mạnh Đạt nói rất đương nhiên, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Mà Dương Vân sau khi thấy Diêu Mạnh Đạt ra khỏi cửa thì lập tức lôi kéo Trương Úc Giai chạy lên lầu hai, Trương Úc Giai mới đầu không rõ, nhưng khi nghiêng mắt nhìn thấy bộ dạng sắp nổ tung của Dương Duẩn Trạch thì lập tức đi lên theo cô.

Dương Vân dẫn Trương Úc Giai đi tham quan trên dưới một phen, kể cả phòng bí mật chứa két sắt và gác xếp lầu bốn, lúc Trương Úc Giai mở cửa sổ lầu bốn nhìn ra ngoài, bể bơi ở sân sau rồi đến bồn hoa nhỏ đều thu hết vào tầm mắt, cho nên Trương Úc Giai liền hỏi:

“Dựa vào gia tài này của cha em, sao em cam chịu đi làm y tá a? !”

Dương Vân thấy cậu nhắc tới cái này thì cười gượng hai tiếng, lập tức nói: “Lúc còn đi học em không hiểu chuyện, khi đó vẫn cho rằng thế giới này tuyệt vời là vì em, còn muốn bỏ học, kết quả ba em đè ép em mãi cho đến sau khi tốt nghiệp mới kéo em đến bệnh viện, nói để cho em nhận thức những cảm giác cơ sở, sau đó em coi như là hiểu dụng tâm lương khổ của ông, thật ra thì lúc này cho dù em không gây lộn với y tá trưởng Chu thì ba em cũng bảo em từ chức, bản thân em thật sự thích nghề y tá này, càng thích ở cùng các anh chị.”

Trương Úc Giai sau khi nghe xong gật đầu cười nói: “Đứa ngốc, người thường hướng đến vị trí cao, nghe nói ba em chuẩn bị cho em một công việc ở cục cung cấp điện, em hãy làm cho thật tốt nhé, đến lúc đó phát tài gặp nhau đừng giả vờ như không quen biết là được rồi. ” Lại nghĩ đến ăn mặc, cử chỉ và lời nói của cô ngày thường, quả nhiên là có chút phong cách của đại tiểu thư, chỉ là không có kiểu cổ tình gây sự thôi, đây cũng là nguyên nhân Trương Úc Giai thân với cô.

Dương Vân cười to, nhưng ngay sau đó một quyền đánh vào ngực nói Trương Úc Giai, nói: “Em còn chưa nói anh, đừng đến lúc thành bác sĩ chủ nhiệm, xem bệnh cho em còn đòi tiền nhé.”

“Anh đã biết gia tài nhà em rồi, không yêu cầu nhiều thì anh là đồ ngốc à. ” Trương Úc Giai vừa nói vừa nhìn thoáng qua bể bơi bên dưới, cuối cùng chỉ thở dài nói: “Đời này anh chắc là không được ở nhà nào như thế này.”

Dương Vân cười nói: “Nếu anh muốn ở trong này cũng không khó, em liền hạ thấp mình, anh tới ở rể nhà em là được rồi. ”

Trương Úc Giai nghe xong lập tức mở to hai mắt nhìn: “Đừng, anh nhận không nổi, vẫn nên kiếm tiền hai năm nữa mua cái nhà vừa tầm là được.”

“Nhìn bộ dạng không có tiền đồ của anh kìa! ” Dương Vân nói xong chỉ tiếc rên sắt không thành thép, ngăn chặn suy nghĩ của Trương Úc Giai.

*Chỉ tiếc rên sắt không thành thép : yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn.

Trương Úc Giai trốn tránh, sau đó mới vô tội nói: “Em nhìn hai chúng ta còn chưa ra đâu em đã bắt nạt anh, nếu tới nhà em ở rể, anh còn không bị đánh chết à!”

Hai người cứ như vậy cãi nhau âm ỉ, rất nhanh đã qua ba giờ, vốn tưởng rằng Dương Duẩn Trạch chỉ khoác lác cho xong chuyện, không ngờ đến khi Diêu Mạnh Đạt trở về, trước mặt gã đã đặt một xấp văn kiện, phía trên bao gồm tất cả mọi chuyện từ lúc mới sinh đến nay của Nhan Văn Lương, bao gồm chuyện phi pháp, ngay ảnh cũng có đủ, làm Trương Úc Giai lú lờ rất lâu.

Mà lúc này, chỉ thấy Dương Duẩn Trạch vắt chéo chân, vừa uống trà ra vẻ rất khuôn mẫu vừa bực bội nói : “Tôi nhìn sơ qua, người này và thị trưởng Trương Minh Cường là anh em cột chèo, trước mắt quản lý công đoàn, nhưng quyền lực còn lớn hơn thường vụ, bởi vì cũng biết gã có quan hệ với Trương Minh Mạnh, gã cũng là một tên láu cá, giúp Trương Minh Mạnh làm không ít ‘Chuyện tốt’, những điều này là do chúng ta ‘bí mật’ đào lên, nghi ngờ giá trị nhất chính là gã có tranh chấp với ba tình nhân cũ, kèm theo gần đây gã và Triệu Như Thành của tập đoàn Tô Minh hùn vốn chen ép ông trùm bất động sản Cổ Vĩnh Khang, còn có hôm đó sinh nhật Nhan Gia Ninh, hần...”

“Chờ một chút...” Diêu lão đầu luôn im lặng đột nhiên chen miệng nói: “Hai người này tranh giành chính mảnh đất kia?”

“Chính là mảnh đất phía sau bệnh viện của bọn Tiểu Vân a.”

Trương Úc Giai lập tức nhớ tới, hai ngày trước cậu và Diêu lão đầu cùng đi đấy, nơi đó không sạch sẽ.

Mà Diêu lão đầu lại rất cảm thán, nói: “Vậy thì quái lạ, nơi đó là Vân Khẩn quan thịnh vượng nhất trong thất quan, sau này nhất định sẽ đại phát, chẳng lẽ Cổ Vĩnh Khang không biết?”

Thất Quan

36. Chương 36: Kinh Hồn

Cái chết của Nhan Gia Ninh đây đưa đến một đám người, Trương Gia Ninh đã cảm thấy đó cũng không phải đơn giản là giúp quỷ giải oan, chạy vào chủ đề này không khỏi chạy quá đà rồi, dù sao cậu cũng không muốn chọc tới những kẻ làm bất động sản và làm quan, hay nói cách khác là cậu chọc không nổi, nói không chừng chưa giúp người ta giải oan, bản thân mình đã chết không rõ ràng, nhưng lời Diêu Mạnh Đạt cũng cho cậu một liều thuốc trợ tim mạnh, lão nói khá rõ cho Trương Úc Giai: mặc dù tôi thu hồn phách của cô ấy, nhưng lại không thu oán khí, đơn giản là chấp niệm của quỷ chết bám lên oán khí, mà không phải bám vào hồn phách, đến lúc đó chỉ cần Trương Úc Giai từ bỏ, những oán khí này sẽ nguyên rủa cả đời, khiến cậu chết không được siêu sinh.

Trương Úc Giai không thể nhìn được nữa, tay cầm tư liệu của Nhan Văn Lương vo viên lại, sau đó lập tức đứng dậy trách mắng: “Mẹ nó, ai muốn tra thì tra, trên thế giới này người chết không rõ ràng rất nhiều, cũng không thiếu mình cô ta, ông đây hết sức rồi, muốn chém giết muốn róc thịt ai thì tùy.”

Trương Úc Giai nói xong cũng phóng ra ngoài, ngay cả khi Dương Vân muốn lái xe đưa cậu về cũng không được, hùng hùng hổ hổ một mạch chạy đến đường lớn, ven đường tình nhân người ta quan hệ cũng cản trở, trước sau vòng chừng mười phút đồng hồ, thật vất vả tìm được một viên đá nhỏ ném về phía hai người như si như say kia, kết quả không biết là hai người kia quá chuyên chú hay gì đó, người ta cần bản không thêm để ý, tiếp tục bộ dạng cố sống cố chết chỉ mong sao được làm ngay tại chỗ, như thế Trương Úc Giai càng thêm tức giận, cậu cảm giác ông trời đang cố ý châm chọc cậu, biết cậu đời này bị quỷ quần thân không có hi vọng, cũng không thể trêu tức cậu như vậy.

Đang cảm giận ông trời bất công, đột nhiên lại nhìn thấy một người hát rong ở cầu vượt, cho nên không chút nghĩ ngợi đã bắt dừng tiền của người ta, sau đó nhanh chân bỏ chạy, mặc cho người phía sau mắng khó nghe thế nào, dù sao cậu đang dang chân chạy như điên, trong lúc nhất thời tiếng gió gào thét bên tai, khi dừng lại đã mồ hôi đầm đìa, toàn thân không còn chút sức lực nào, như thế, cậu lại như thở ra một hơi, bực bội trong lòng cũng phun ra, cho nên Trương Úc Giai cười khổ đánh giá bản thân: “Chẳng trách người ta nói là thụ, bị đánh mắng mới thoải mái.”

Lúc này, cậu phát hiện có hai tên nát rượu nằm ở trên đường lớn nói chuyện, hơn nữa nói chuyện câu trước không ăn nhập câu sau vậy mà đối phương lại có thể nghe hiểu, cho nên Trương Úc Giai không khỏi nghĩ đến mượn rượu giải sầu, ít nhất tối nay có thể tạm thời không nghĩ những chuyện này, nghĩ như vậy, cậu vừa lúc nhìn thấy cách đó không xa có một quán cơm và một quán nướng, trời rất nóng vì muốn mát mẻ một chút, cậu liền đi đến cửa hàng gần nhất trên viết quán cơm điều hòa.

Tiệm cơm không phải rất sạch sẽ, cây nướng và đĩa một lần đều bị ném trên đất, nhưng người lại cực kỳ đông, căn bản không có chỗ trống, Trương Úc Giai thật vất vả tìm được một chỗ trống trong góc ngồi xuống.

Giúp cậu gọi đồ ăn là một cô bé, bộ dạng làm người ta vui vẻ, hai con mắt một lớn một nhỏ rõ ràng, nhưng nói chuyện rất trôi chảy, mở miệng một tiếng kêu anh đẹp trai, sau cùng thấy Trương Úc Giai chọn một bình rượu trắng và hai món, cô còn tặng một bạch đậu phộng, thậm chí ngay cả đĩa cũng lấy giúp cậu, như thế Trương Úc Giai chưa từng được người khác đối xử quá tốt, thoáng cái xúc động, nghĩ nếu lúc trước tên quý Trương Úc Lê kia không tìm tới cậu, cậu nhất định sẽ suy nghĩ việc xin điện thoại của cô bé này, dù sao kiểu phụ nữ vừa cần cù vừa sẵn sàng này chính là người vợ lý tưởng trong lòng Trương Úc Giai.

Sau khi mơ mộng hão huyền một hồi về cô vợ nhỏ, cậu đã cảm thấy có chút say, bởi vì trong đầu mỗi lần cô vợ nhỏ quay đầu lại đều là một đôi mắt to xanh thẳm, sau đó gương mặt cũng thay đổi, vốn nghĩ đến gương mặt tươi cười, kết quả lại là ánh mắt đột nhiên lạnh như băng như sương kia, tiếp theo gương mặt kia liền biến thành Trương Úc Lê, một luồng sát ý khát máu làm Trương Úc Giai sợ đến giật mình tỉnh lại, nhìn lại bình rượu đã vơi đi hai phần ba, nhưng cậu động động tay chân, vẫn không có cảm giác bay bay, ánh mắt cũng vẫn tốt, chỉ là đầu óc lộn xộn, cho nên cậu lại rót chén thứ ba.

Phải nói buôn bán của quán cơm nhỏ này cực kỳ tốt, hơn nữa cậu cảm thấy những người ở đây phần lớn đều là khách quen, bởi vì lúc đi vào cũng sẽ chào hỏi cô nàng kia, thậm chí có người còn động chạm đùa giỡn cô, như thế Trương Úc Giai cảm thấy nếu ai lấy cô nhóc nhiệt tình hiếu khách kia về nhà, quan hệ láng giềng của gia đình nhất định sẽ được xử lý thành thạo, giảm được bao nhiêu tâm tư a.

Ban đầu sau khi chén thứ hai xuống bụng, cậu đã định hỏi lại cô bé kia bạch đậu phộng thêm, nghĩ đến hai món ăn cậu chọn mà không đụng đến, chỉ ăn mấy hạt đậu phộng, nhưng phần thứ hai cậu cũng ngại không hỏi, cho nên trực tiếp bỏ tiền mua, nhưng là đợi hồi lâu chỉ là thấy cô bé kia nói chuyện với vị khách bên cạnh bàn cậu, mắt thấy đã uống hết phần nửa chén thứ ba, Trương Úc Giai cuối cùng nhịn không được định kêu lên, đột nhiên phát hiện một việc...

Cô nhóc này chẳng những mắt một bên to một bên nhỏ, lỗ tai cũng không đều, một bên giống như là lỗ tai người lớn, bên kia rõ ràng nhỏ hơn một nửa, mà hai cái tay đưa thực đơn a, một bên ngăm đen, một bên thì trắng như trẻ sơ sinh...

Chẳng lẽ lúc mới tiến vào không nhìn ra khác biệt lớn như vậy? Trương Úc Giai không khỏi nổi lên nghi ngờ, nhưng người say rượu giống như nằm mơ, nhìn thấy cái gì cũng không phát hiện ra kỳ lạ, hơn nữa đầu óc cũng không tốt, dễ dàng lạc đề, vừa rồi muốn làm gì đã quên mất không còn một mống, cho nên sau khi nhấp một ngụm, cậu mới đột nhiên phát hiện mình là muốn gọi thêm một phần đậu phộng.

Nhưng còn chưa mở miệng, một phần đậu phộng đưa đến trước mặt của cậu, mà theo bàn tay nhỏ bé bưng khay kia nhìn lên, trước mắt cậu đúng là cô bé gọi món kia, giờ phút này thu hút ánh mắt cậu không phải là hai mắt to nhỏ không đều của cô, mà là cái miệng cười ngoác đến mang tai, ngay cả răng khôn cũng nhìn rõ ràng, đôi môi kia lại đỏ khiếp người, điều này làm Trương Úc Giai đột nhiên nhớ tới mục chủ khách sạn ngày đó, trong đầu mục chủ kia đột nhiên nhào về phía cậu, trong mơ màng Trương Úc Giai bị dọa sợ đến đột nhiên tỉnh lại, lúc này lập tức muốn đứng dậy tiên trả, nhưng khi đứng dậy chân không cẩn thận đụng phải cái bàn, làn bát đĩa trên bàn chấn động, ít nhiều cũng rơi chút ít, Trương Úc Giai đang muốn xin lỗi, lại thấy người đối diện với cậu thế nhưng không có lỗ tai, nhìn kỹ ven lỗ tai kia còn có máu chảy đến cổ,

hiển nhiên lỗi tai này là vừa mới bị cắt đi, gã không đau sao?

Trương Úc Giai cảm thấy có gì đó không đúng, lại nhìn snag bên cạnh, này lại đột nhiên phát hiện cụ già và đứa nhỏ vừa mới ngồi xuống bên cạnh có chỗ nào là người bình thường, cụ già kia mặc quần áo người chết , sau nữa còn có một cái hốc to bằng nắm tay tràn ra não tương, có lẽ là bởi vì thời gian dài, máu cũng dính trên tóc của lão, kết thành bánh, ngay cả não tương vốn là màu trắng cũng bị nhiễm vết máu đỏ thẫm, mà lão lại hồn nhiên không phát hiện ra đưa lưng về phía Trương Úc Giai, cầm cái muỗng đút cho đứa bé ăn, bộ ngực của nó cũng đã thối rữa, mỗi một lần ăn vào đều chảy ra, nhưng ông lão vẫn không ngừng đút cho nó...

Trương Úc Giai nhìn mà cả người nổi da gà, một trận gió lạnh thổi qua, cậu chợt giật mình, giờ phút này Trương Úc Giai đã hoàn toàn tỉnh táo, cậu vừa vào đường quỷ, nhưng thừa dịp đám quỷ này không chú ý, lập tức chạy trước rồi hãy nói.

Cho nên cậu móc trong túi ra hai trăm đồng đặt lên bàn, nhân tiện nói một câu không cần thôi, sau đó chuẩn bị xông ra, nhưng mà cửa đâu rồi?

Cửa lớn biến mất trong chớp mắt, còn lại chỉ có bức tường trắng lầu năm hơn hai mét chắn phía trước, cũng là có vô số cái bóng tràn vào bên trong tường, sau khi đi vào thì biến thành hình người, đều là các loại tồn tại bi thảm, điều này khiến Trương Úc Giai gấp đến toàn thân mồ hôi lạnh, mắt bắt được một thang lầu trong tầm tay, cậu cũng không muốn đi lên, nhưng là nơi này ‘Người’ càng lúc càng nhiều, mắt thấy sẽ phải cùng nhau chen chúc trên cái thang kia, Trương Úc Giai vạn bất đắc dĩ một chân sải bước lên thang lầu, sau đó treo lên trên.

Trương Úc Giai đi chưa tới hai bước đã đến lầu hai, giống như thang lầu kia chạy bằng điện, nhanh vô cùng, nhưng lầu hai không rộng hơn trong tưởng tượng là mấy, giờ phút này chỉ có một cái phòng vệ sinh kiểu của gia đình nghèo là rộng, quan trọng nhất là ngay cả cửa sổ cũng không có, cứ như thế Trương Úc Giai vừa lên lầu ba, lầu ba càng không theo thói thường, sau cánh cửa chỉ có một không gian lớn như vậy để quét dọn, lại càng không cần nói cửa sổ, sau đó cậu lại lên lầu bốn...

Khi Trương Úc Giai leo lên lầu sáu, cậu đột nhiên nhớ tới, lúc mình nhìn thấy chỉ là một tiệm cơm nhỏ tạm bợ, sao lại có lầu sáu ? !

Nguy rồi, Trương Úc Giai quát to một tiếng không ổn, lập tức định quay đầu lại, nhưng nơi cậu đi qua đều ngập nước đen thui, nơi bị ngập dừng nói là người, ngay cả bậc thang cũng không nhìn thấy, trong nước lại có rất nhiều vật thể không rõ đang không ngừng trào lên rơi xuống, những con đĩa và côn trùng không cánh bắt đầu bò lên tường.

Trương Úc Giai nhìn mà muốn ói, trong lòng biết mình không có đường lui, cậu định cắn đầu lưỡi, sau đó tích một ngụm máu ở đầu lưỡi, nhưng máu chốt là cậu không biết phun ở đâu, bởi vì ngay cả một đối tượng xác thực cũng không có.

Trong lúc cậu do dự, nước kia đã tràn qua đế giày, làm vài con đĩa bò lên chân cậu, cậu sợ đến mức bật người quăng giày, sau đó lại chạy lên căn lầu vô tận.

Thật ra thì, Trương Úc Giai không nghĩ tới, nếu như thang lầu này thật sự không có tận cùng thì cũng không tệ lắm, lúc đầu cậu có thể luôn chạy lên, ít nhất coi như một đường lui không tồi, nhưng hết lần này tới lần khác trước mắt có thêm một đường tường, thang lầu lại ngừng trước đường tường, nước bắn kia trong chớp mắt đến dưới lòng bàn chân, vô số đĩa và côn trùng từ trong nước bò lên, từng con dính lên chân Trương Úc Giai , thậm chí chui vào lỗ dây giày bò xuống dưới chân.

Trương Úc Giai điên cuồng rồi, hai chân trào lên tường bên cạnh thang lầu, nhưng hai bên tường toàn là rêu xanh cực kỳ trơn, cậu chưa bò lên được một tấc đã tuột xuống, lần thứ hai chống đỡ trong nước này thì phát hiện nước này quá lạnh, lạnh đến mức cậu cảm giác hai chân không phải của mình.

Lúc này, Trương Úc Giai đột nhiên phát hiện có cái gì ngo ngoáy trên bụng, cậu hoảng sợ đồng thời vén áo lên, chỉ thấy đám đĩa kia đang lúc nhúc chui vào trong thân thể cậu ...

“A...” Trương Úc Giai liền la hét nhảy lên.

“Anh đẹp trai, tỉnh, tỉnh.”

Khi Trương Úc Giai tỉnh táo lại rốt cục phát hiện có người vỗ mặt của cậu, nhìn kỹ lại thì ra là cô nàng gọi món mắt to mắt bé kia, cho nên cậu lại nổi điên kêu lên.

“gào thét vớ vẩn gì hả! ” cô nàng kia nghiêm túc nói: “Rốt cuộc có tỉnh hay không ?”

Nghe cô nói như vậy, Trương Úc Giai lại nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy người trong tiệm căn bản đã đi hết, chỉ còn lại cụ già dắt theo đứa nhỏ kia, Trương Úc Giai nhìn đi nhìn lại người ta ba lần, đứa bé kia nhìn về phía cậu, làm một cái mặt quỷ, lúc này cậu mới phát hiện là mình nằm mơ, cho nên vội vàng nói: “Không thể không biết xấu hổ a, tôi không dọa cô chứ? ” nói như vậy, cũng không dám nhìn cô nàng kia, sợ miệng cô ta lại ngoác đến mang tai.

Cũng là cô nàng kia vui vẻ, “Uống say quá rồi, chưa từng thấy ai như anh, vừa gào thét vừa nhảy múa, chúng tôi phải đóng cửa, ngày mai lại đến nhé.”

Trương Úc Giai trả tiền, nói chưa hết câu đã chạy trốn chết.

Khi Trương Úc Giai về đến nhà thì trời đã sáng hơn tiếng rồi, lúc tiến vào tầng lầu của mình thì nhìn thấy Trương Úc Lê đang đứng ở cửa ngóng trông cậu.

Điều này làm trong lòng Trương Úc Giai nhất thời nóng lên, trong lòng vốn lạnh nhạt, cảm thán nhân sinh vô thường thì thoáng cái mềm nhũn, hóa ra còn có một người trong đêm tối cô đơn chờ cậu, mặc dù không phải là người, cậu cũng cảm thấy thoải mái, cho nên lần đầu tiên trong đời chủ động đi tới ôm hân.

Lời tác giả: đây là Canh [1] nhé, hôm nay có canh ba, Canh [2] là ban đêm, canh ba là tầm 10h.

37. Chương 37: Quấy Rối

Thực tế Trương Úc Lê vốn muốn chất vấn Trương Úc Giai một chút, nhưng bị cậu bắt thành linh ôm như vậy, nhất thời không biết làm sao, nghĩ Trương Úc Giai từ trước tới nay chưa từng chủ động như thế, cho dù chủ động mỉm cười với hân một cái thì cũng rất keo kiệt, hôm nay tặng hân một lễ vật lớn như vậy, Trương Úc Lê thực sự là thụ sủng nhược kinh (được cưng chiều mà lo sợ), tâm trạng u ám lập tức quét sạch, cứ như vậy lặng lẽ ôm cậu, qua một thời gian thật dài, hân mới ôn nhu vỗ lưng cậu, mở miệng nói: “Không sợ, đợi hai ngày nữa sẽ không còn xảy ra chuyện như vậy.”

Thật ra thì Trương Úc Giai hôm nay vốn không về sớm như thế, Trương Úc Lê tư lợi càn quấy đi vào giấc mộng của cậu, chính là thử xem cậu tỉnh ngộ chưa, không ngờ ý chí của cậu kém thế, ngay cả dùng khí tính lại cũng không có, nhưng người như vậy vẫn sống tốt trên thế giới này, giống như đứa trẻ trong túi có kẹo, rõ ràng nó không ăn hết, nhưng vẫn để ở trong túi quần không bằng lòng cho bất cứ kẻ nào, cho nên hân biến thành một bàn tay vô hình phía sau cậu, khi cậu không còn sức lực để đi thì lặng lẽ bảo vệ cậu, cho tới bây giờ chưa từng chán nản.

Mà Trương Úc Giai bị lời nói thành linh của hân làm cho sững sờ, sau khi ra khỏi ***g ngực của hân liền hỏi: “Anh biết tôi xảy ra chuyện gì?”

Trương Úc Lê không thể nào nói đây là do bản thân hân tác quái, cho nên đành phải đảo mắt nói: “Bởi vì dương khí trên người em quá thấp, cho nên mới thỉnh thoảng nhìn thấy, đợi mấy ngày nữa ta làm xong việc sẽ giúp em, đến lúc đó hút âm khí trên người em cũng không thành vấn đề”

Trương Úc Lê nói mặt không đỏ tim không đập nhanh, cũng khiến Trương Úc Giai xấu hổ ho hai tiếng, cậu không phải người ngu, vết lốm đốm màu đen trên người kia chỉ cần hai người làm thì sẽ nhỏ đi, vì thế cậu nghiến齿 riêng một chút, hôm nay hân nói muốn trừ âm khí trên người cậu, đây không phải biến tướng nói muốn làm chết cậu sao, chẳng qua từ trong miệng hân nói ra nhiều hơn một tầng giấy bọc.

Cho nên Trương Úc Giai có chút mất tự nhiên đẩy hân ra, sau đó lấy cớ phải đi gội nước lạnh.

Thật ra thì sau khi Trương Úc Giai gội nước xong đã chuẩn bị tiến tới với hân, sau đó thì ầy ầy, nghĩ tới dù sao tác dụng của rượu còn chưa hết, coi như là rượu còn làm loạn đi.

Kết quả Trương Úc Lê lại phá lệ ngồi ở trên ghế sofa chờ cậu, cho đến khi cậu đi ra hân mới kéo cậu lên giường, sau đó cứ như vậy ôm cậu vào trong ngực, vừa giúp cậu lau tóc vừa nói: “Chuyện nữ luật sư kia ta

sẽ giúp em tìm ra người giết cô ta, từ nay về sau những chuyện như vậy em không cần phải lo, qua trở về cuộc sống vốn có của em là được.”

“Anh cũng biết? ” Trương Úc Giai bĩu môi, nhưng thật ra cũng không kinh ngạc mấy, dù sao Diêu lão đầu đã nói trên tay cậu có một phách của hắc hắc, hắc hắc cũng phải, nhưng cho dù hắc hắc, cậu cũng có chút khó hiểu, nói: “Diêu lão đầu nói nếu nữ quỷ kia tìm tới tôi thì tôi không thoát khỏi liên quan, nhưng lúc trước tôi cũng không quen biết cô ta, tại sao lại có quan hệ với tôi chứ.”

“Đó là bởi vì các người dừng lại ở chỗ cô ta chết.”

“Anh nói đến đường quốc lộ kia? Tôi nói làm sao cảm thấy bộ xương khô kia lại quen như vậy, hóa ra là cùng một người a! ” Trương Úc Giai có chút không tin, “Nhưng bọn tôi cũng không phải chủ động muốn dừng, là cô ta ở trên đường dọa bọn tôi sợ nên mới dừng.”

“Ngày đó em đương khí thấp, lại đứng vào ngày hồi hồn lần hai, cho nên cô ta thừa dịp đi đến, vừa vặn lại quen biết em.”

Nói tới đây, Trương Úc Giai càng cảm thấy kỳ lạ, “Nhưng ngày đó hỏi quỷ, cô ta nói cho Diêu lão đầu là mình chết ở bệnh viện, tại sao lại biến thành chết trên đường?”

“Cô ta là bị mưu sát, kẻ giết cô ta ngày mai em sẽ nhìn thấy, sau khi giúp cô gái này giải oan, em đừng trêu chọc những thứ này nữa, để phòng bị theo dõi. ” Trương Úc Lê trả lời có chút lạnh lùng, tay giúp cậu lau tóc đều có chút cứng đờ, làm đầu của Trương Úc Giai lắc như trống bỏi, cho nên cậu định đẩy tay hắc ra, nhưng hắc vẫn giữ nguyên tần xuất lau ban đầu, sau thấy cậu không thoải mái, lúc này mới dịu đi, ôm cậu chặt hơn, Trương Úc Giai từ trên mặt của hắc tìm kiếm chút gì đó, kết quả hắc cười với cậu.

“Thứ gì sẽ theo dõi tôi? Chẳng lẽ còn có tên quỷ nào ‘trâu bò’ hơn anh? ” đây là đơn thuần vuốt đuôi.

Trương Úc Lê hí hóp mắt nói: “Trên thế giới này quỷ không đáng sợ, chỉ có người đáng sợ nhất. ” dứt lời, hắc lại bổ sung: “Nhưng không cần gấp gáp, ta sẽ bảo vệ em.”

Nghe hắc nói như thế, trong lòng Trương Úc Giai lại càng ảm áp, nghĩ hắc từ nhỏ đã bảo vệ cậu, lớn lên hai người xa cách nhau vạn dặm như vậy, cho dù đã biến hành quỷ, hắc vẫn muốn phải bảo vệ cậu, thật ra thì nói không cảm động là giả, chẳng qua cậu cảm thấy mình nhận không nổi tình cảm sâu nặng như vậy, nhưng hiện tại, cậu rất hưởng thụ cái ôm này, mát mẻ, thoải mái vô cùng, lúc này cậu đột nhiên nghĩ đến: “Tôi nhớ lúc đầu thân thể anh rất lạnh, tại sao hiện tại tôi không cảm giác được ? Chẳng lẽ đương khí của tôi thấp?”

Trương Úc Lê giơ ngón tay đeo hồng bảo thạch (đá rubi) kia nói: “Đó là vì cái này, đây là giọt máu trong tim em, là nó làm ấm thực thể của ta.”

“A... ” Trương Úc Giai thở dài nói: “Chẳng trách tôi ở lễ đường lại ngất đi, hóa ra anh lấy máu trong tim tôi ” dứt lời cậu lại nhìn viên kim cương lớn màu xanh thẫm trên tay mình, nói: “Tín vật đính ước của đám quỷ các anh thật là xa xỉ, đây nếu lấy cả trái tim thì tôi đã chết rồi.”

Trương Úc Lê bị cậu nói đến tức cười, xoa xoa đầu cậu, hỏi: “Em thích sống không?”

Trương Úc Giai ngẩn ra, lập tức nói: “Đó là đương nhiên, mặc dù tôi lớn lên không được suôn sẻ, nhưng tôi vẫn rất thích sống, mọi người đều nói, sống chính là tu hành, cả đời đều thuận buồn xuôi gió thì sống còn có ý nghĩa gì, tôi đời này tu không tới, tôi cảm thấy tôi vẫn rất thích cuộc sống của mình.”

“Em nhìn em quý trọng bản thân biết bao, ta làm sao có thể cướp đi quyền được sống của em. ” Trương Úc Lê nói xong, thở dài một hơi: “Nếu có một ngày em thật sự chết, ta sẽ để cho bọn họ chết cùng em, như vậy em sẽ không sợ cô đơn cũng không thấy hiu quạnh.”

Trương Úc Giai nghe xong bỗng dưng phát run, cảm thấy nói thế thật không giống như dọa người, có lẽ một con quỷ cảm thấy không là gì, nhưng cậu là người, vừa nghe cảm thấy như là ngày cuối cùng, cho nên lập tức lôi kéo hắc tán gẫu, sau đó xoay người giả vờ ngủ say.

...

Trương Úc Giai vốn cho rằng bọn Trang Minh Thần tối hôm qua ăn cơm xong rồi, nên chỉ chạy đến phòng làm việc của gã chúc mừng, kết quả lại nghe được một tin kinh khủng, gã đã chuyển vụ ăn cơm hôm qua sang hôm nay, nguyên nhân là bởi vì Trương Úc Giai không rảnh.

Lời này khiến Trương Úc Giai ngơ ngác hồi lâu chưa trở lại bình thường, đến khi trở lại bình thường thì đã bị lôi kéo xuống lầu.

Trương Úc Giai rút cuộc không chống đỡ được sức hấp dẫn của Land Rover, bị Trang Minh Thần nói vài ba câu đã đi xem xe của gã, sau khi xe khởi động xong liền chạy thẳng đến quán cơm, cậu ngay cả cơ hội cãi lại cũng không có, không thể làm gì khác hơn là nghe theo gã.

Nhưng một bàn người rút cuộc cũng không phải là cùng một khoa, hơn nữa đều là nhân vật mũi nhọn của bệnh viện, làm bộ làm tịch vô cùng, nói gần nói xa, ai cũng không nhường ai, thời gian dài đều cảm thấy không vui vẻ gì, cho nên ăn cơm không bao lâu đã giải tán.

Sau khi bàn giải tán, Trương Úc Giai vốn định thuê xe về, dù sao cũng không thể lại ngồi ké Land Rover của người ta, nhưng đợi bọn Lưu Kỳ ‘Cầm đồng lương bình thường nhưng đều đi xe con của mình về’, thì bọn họ thuận đường cũng không kêu cậu một tiếng, có thể thấy được mức nổi khác với chính quy.

Nhưng cậu đợi ở giao lộ không bao lâu thì một chiếc Land Rover dừng lại bên cạnh mình, người ở bên trong tự nhiên ngoắc ngoắc tay với cậu, cậu cũng không nhiều lời, liền vòng qua đầu xe đến chỗ tay lái phụ.

Trang Minh Thần lái xe rất ổn, hoặc là do Land Rover, Trương Úc Giai cảm thấy rất an tâm, hồi lâu thấy Trang Minh Thần không nói lời nào, cậu cuối cùng nhịn không được mở miệng: “Tôi xem cậu vừa không hút thuốc lá vừa không uống rượu, chẳng lẽ là định tạo người?”

Trang Minh Thần nghe vậy quay đầu liếc nhìn Trương Úc Giai, sau đó nhìn cậu cười một tiếng, đây là ôn nhu không rõ ràng, làm trái tim nhỏ bé của Trương Úc Giai đập lệch mấy nhịp, một hồi lâu mới nghe gã khẽ nói: “Tôi có ý tưởng này đây, nhưng sợ người ta chịu khổ, chịu đau, cho nên vẫn chưa nói.”

“Nhìn không ra cậu còn là người biết thương người như vậy a. ” Trương Úc Giai bị gã nói trắng trợn như thế nên có chút không được tự nhiên, giống như là đang nói với cậu, tự đáy lòng cảm thấy may mắn thay cho người được gã cưng chiều, nâng niu trong lòng bàn tay, cho nên lại nói: “Cậu thương người ta như vậy, người ta sẽ bằng lòng thôi.”

“Phải không? “Lời này của Trang Minh Thần có chút lạnh nhạt, giống như đang hỏi cậu, lại giống như hỏi chính mình.

Trương Úc Giai thấy một câu không xác định của gã, đoán chừng tình cảm của hai người bọn họ không khả quan như tưởng tượng, dù sao có câu tục ngữ nói rất hay ‘Người trước càng khoe khoang, người sau càng đề tiện’ mọi nhà có khó khăn của riêng mình, cho dù là vợ chồng thì cũng có năm mươi lần suy nghĩ muốn ly hôn, cho nên lập tức nói sang chuyện khác: “Trước kia tôi không biết cậu đã kết hôn, nếu biết tôi sẽ không yêu cầu cậu hẹn với chị Trương, nói ra còn rất ngượng ngùng.”

Trang Minh Thần cười dừng dừng, nói: “Có vài phụ nữ chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.”

“Nhưng những lời đó của cậu thật sự có chút quá đáng rồi. ” Trương Úc Giai nhớ tới hai câu nói của mẹ nhỏ Trần, trong thâm tâm cảm thấy bất bình thay Trương Khiết.

Không ngờ Trang Minh Thần lại tỏ vẻ không có gì lạ, nói: “Nếu anh là bà xã của tôi..., nghe thấy tôi trả lời người phụ nữ khác như vậy, có phải cảm thấy rất hạnh phúc không?”

Lời này khiến Trương Úc suy nghĩ thật lâu, cậu tưởng tượng nếu người phụ nữ của mình trả lời người đàn ông khác như vậy, cậu nhất định là kích động chết mất, đáng tiếc khuôn mặt của người phụ nữ nọ cậu luôn không tự chủ được mà nghĩ đến tên quỷ Trương Úc Lê kia, cho nên không chút miễn cưỡng ngậm miệng lại.

Sau đó khi Trương Úc Giai đến dưới khu nhà của mình thì nhận một cuộc điện thoại, là số của Dương Duẩn Trạch, nhưng là tiếng của Diêu lão đầu, có điều lão lại không hề muốn lãng phí tiền điện thoại, trước khi điện thoại trên tay kết nối được thì bắt đầu mắng, đợi đến khi kết nối được thì Trương Úc Giai cũng đã mắng xong, cuối cùng chỉ đổi địa điểm gặp nhau thành nhà Dương Duẩn Trạch là được.

Trương Úc Giai cúp điện thoại, cảm thấy nên nói rõ một chút với lão về chuyện ngày hôm qua, dù sao hành động của mình lúc đó cũng có phần quá đáng, hơn nữa Trương Úc Lê đã giúp cậu tìm hung thủ, như vậy cậu cũng không cần thường xuyên làm phiền người ta, đúng lúc mời lão một bữa tạ ơn thì coi như xong.

Trương Úc Giai vốn định xuống xe, nhưng nhìn ánh mắt kia của Trang Minh Thần, rõ ràng chính là ‘Tôi vừa lúc thuận đường’, cho nên cậu đành phải kiên trì nói: “Nhân tiện đưa tôi đến hoa viên Kim Sa Hồ nhé!”

Trang Minh Thần không nói lời nào đã quay đầu xe, nhưng lúc sắp đến nơi lại lên tiếng: “Anh không nói một tiếng với người ở nhà thì đã đi rồi, nếu về muộn người ta sẽ không tức giận?”

Lời này khiến Trương Úc Giai có chút ghen tị, dù sao tên quỷ Trương Úc Lê kia cũng khá nhạy cảm, một số thông tin vụn vặt tối hôm qua cậu hiện tại còn chưa rõ, nhưng không cần gấp gáp, đến lúc đó trực tiếp gọi điện thoại là được, cậu tin tưởng hẳn sẽ biết là cậu gọi, cho nên học giọng điệu tự tin của Trang Minh Thần, nói: “Này, nếu cậu ra ngoài, bà xã của cậu ngay cả chút tự tin cũng không có?”

Trang Minh Thần không trả lời, ngược lại ngửa mặt mỉm cười, sau đó tự nhiên một tay xoa nhẹ đầu Trương Úc Giai mấy cái, nhiệt độ dễ chịu trong bàn tay kia làm toàn thân Trương Úc Giai căng thẳng, ánh mắt cứng chiều này là? Khiến cậu càng không khỏi mặt hồng đến tận cổ, sau đó đứng ngồi không yên, đợi đến khi đầu xe đến cổng Kim Sa hồ liền lăn một vòng xuống xe, thậm chí một câu cảm ơn cũng không nói đã chạy thẳng vào bên trong.

Đây là vứt bỏ người chức quyền nha...

Thằng nhỏ dưới thân cũng quá không có định tính, Trương Úc Giai một phát nắm lấy nó hung hăng giáo dục một phen, lúc cần cứng rắn thì không cứng rắn, không cần cứng thì lại cứng, người ta cũng không phải sờ người, người nhô lên làm gì?

Nói thật, Trương Úc Giai vẫn cho rằng định tính của mình đủ tốt, nhưng không nghĩ tới lại nhạy cảm như thế với sự vuốt ve của một người đàn ông, mà tên Trang Minh Thần này cũng đủ chuẩn, sờ soạng vài cái đều chọc ngay điểm mẫn cảm của cậu, cậu cảm giác gã cố ý, nhưng lại nghĩ người ta không thân quen gì cậu, làm vậy để làm chi?

38. Chương 38: Hung Thủ

Tối nay Diêu lão đầu tìm Trương Úc Giai cũng không phải là giúp cậu tìm hung thủ giết nữ quỷ kia, mà là để cậu đi theo đến bệnh viện làm lễ cúng bái, là Trương Úc Giai tự mình suy diễn, nhưng cậu cũng không nói gì, dù sao người ta đã ra sức giúp cậu một hồi, lão chỉ xin cậu lúc làm phép không cần dẫm vào vết xe đổ ở nhà vệ sinh ngày đó.

Chuyện bệnh viện có quỷ, Trương Úc Giai đã nghe rất nhiều người thảo luận, thậm chí có người nói phó viện trưởng, chủ bệnh viện bọn họ đã tìm không ít người tới cúng bái, nhưng tại sao những thứ này không bị diệt trừ, Trương Úc Giai cảm thấy đó là do bọn họ bụng dạ đen tối thu nhiều tiền nên trong lòng có quỷ thôi.

Nhưng bây giờ từ trong miệng Diêu lão đầu nói ra, cậu cảm thấy bản thân vẫn cần biết chút ít, dù sao kia là nơi mình công tác.

Trương Úc Giai dù thế nào cũng không nghĩ tới người mời Diêu lão đầu làm lễ lại là Lưu Khai Phú, Lưu chủ nhiệm, dù sao trước mặt bọn họ, lão ta xem như là người theo thuyết vô thần, ngay cả người khác cúng bái thần phật... Lão ta cũng cảm thấy người ta làm chuyện không đâu.

Mà Lưu Khai Phú sau khi thấy Trương Úc Giai thì sững sờ, có lẽ lão ta không nghĩ tới Trương Úc Giai lại quen biết Diêu Mạnh Đạt, nhưng ánh mắt của lão ta cũng chỉ chột lóe lên, đợi đến khi Trương Úc Giai bắt đầu suy nghĩ đầu đuôi mọi chuyện thì lão ta đã chặn ngang giữ lấy Trương Úc Giai nói một đồng chuyện liên quan đến việc lão ta bị ép buộc bắt đắ dĩ cùng với bị người khác sai khiến, Trương Úc Giai chỉ có thể phụ họa theo, cho đến khi Dương Vân lấy cớ kéo Trương Úc Giai sang một bên, mới xem như giải thoát.

Trương Úc Giai lập tức cảm kích nhìn Dương Vân, Dương Vân lại nói: “Nơi này nói không chừng có thể tìm được thứ tốt, trong lúc đợi bọn Diêu lão đầu và Lưu chủ nhiệm làm phép, hai chúng ta len lén đi dạo đi.”

Trương Úc Giai không hứng thú, nói: “Làm gì, chẳng lẽ còn có thể tìm được đầu người chết? “.

“Không tìm được được, nói không chừng có thể biết được bác sĩ chủ nhiệm kia buôn bán gì ở trong này. ”
Dương Vân nói xong đã đến phòng nằm viện.

Nơi nửa đêm canh ba đèn không sáng đến, Diêu lão đầu mang của bọn họ đi tới một trong số những nơi đó, cũng chính là gara bỏ hoang bên dưới phòng nằm viện, một cái bệnh viện lớn như vậy, cái gara kia sẽ không bỏ hoang mới phải, dù sao có rất nhiều xe của người bệnh không có chỗ đậu, trừ gara trên giấy tờ kia ra thì những cái khác cũng chỉ coi như ý kiến cá nhân, nhưng đây là chuyện của lãnh đạo cấp trên, bọn tiểu tốt như Trương Úc Giai cũng không tiện quản nhiều, nhưng hôm nay tới, cũng là cảm thấy nơi bỏ không này có phần quá xa xỉ.

Nhưng kỳ quái chính là, nơi này còn có người trông coi, bọn họ ra vào còn phải ký tên đóng dấu, sau khi đi vào phát hiện nơi này không hề hoang phế giống trong tưởng tượng, mà là khắp nơi dùng tường xây thành ngăn cách, mỗi lần đi vài bước lại là một cửa, vòng tới vòng lui giống như không có điểm cuối, mà lúc bọn họ tiến vào trong tay mỗi người cầm một cái đèn pin, cũng không mở đèn, cho nên mỗi nơi đèn pin chiếu tới đều là một vùng tối đen, thật giống như hơi không cẩn thận có thể bị luồng đen đặc này nuốt mất, cái này khiến Trương Úc Giai phải mở miệng nói với Dương Vân: “Ban ngày ngày mau lại đến đi dạo được không? Tối thế này, nói không chừng đụng phải chuột nhện...”

Dương Vân nói: “Hôm nay không đi ngày mai sẽ không vào được, nếu không em đã sớm tiến vào.”

“Anh nhìn từng phòng được ngăn cách này, chúng ta không vào được, cũng không thấy được a.”

“Trên những cửa này đều không khóa, đẩy liền mở ra, nếu không nhân viên an ninh kia sẽ đưa cho chìa khóa.”

Trương Úc Giai nghe Dương Vân nói như vậy, cầm đèn pin soi đến một cánh cửa, không ngờ cửa này đều giống như đặt làm, từ trên xuống dưới không có một cái khóa nào, cho nên bất đắc dĩ nói: “Nhìn tình huống đi, nếu là không có chuyện của chúng ta chúng ta liền đi ra.”

Trương Úc Giai nói lời này chưa được bao lâu, Lưu chủ nhiệm đã dừng lại trước một cánh cửa, thật ra thì nói trước cửa thật đúng là trước cửa, bởi vì chỗ lão dừng lại cách cánh cửa kia rất xa, sau đó hơi có chút mất tự nhiên nhìn cánh cửa kia, giống như rất kiêng kỵ tiến lên.

Trương Úc Giai nhìn kỹ cánh cửa kia, cảm thấy cánh cửa này ngoại trừ lớn hơn cánh cửa ở ngoài, thì ngay cả màu sắc cũng không giống, các cánh cửa khác đều là màu nước trong, duy chỉ nó có màu men, giống như sau đó sơn lên, hơn nữa tay nghề sơn không tốt, đều chảy thành chuỗi dài, rất quái dị.

Ngón trỏ của Diêu Mạnh Đạt dựng lên, ý là những người khác ở lại, sau đó một mình lão đẩy cửa ra đi vào, đúng như Dương Vân đoán, cửa này cũng không khóa, chính là đẩy ra cần chút sức mà thôi, đoán chừng là thời gian dài cửa này bị chết, đẩy ra đều vang lên tiếng kéo kẹt kẹt .

Trương Úc Giai không thấy rõ bên trong là cái gì, chỉ biết lúc Diêu lão đầu đi vào cửa liền đóng lại, chút cảnh vật bên trong cứ như vậy biến mất trước mắt, sau đó mấy người lẳng lặng chờ, sợ bên trong phát ra âm thanh gì đó lại vừa sợ không phát ra âm thanh, trong lúc đó Dương Vân ngắt Trương Úc Giai mấy cái, nhưng cậu vẫn không nhúc nhích, dù sao này Lưu chủ nhiệm còn đang ở bên cạnh bọn họ, cứ như vậy chạy đi đoán chừng chạy không được.

Sau đó không biết qua bao lâu, cửa lại lần nữa mở ra, Diêu lão đầu thò đầu ra thất vọng nói một câu: “Không ở bên trong, chắc là chạy rồi.”

Lưu Khai Phú nghe xong nhất thời trên trán đổ mồ hôi lạnh nói: “Không phải vậy chứ, ngày hôm qua nơi này còn có tiếng động mà.”

Diêu lão đầu liếc lão ta một cái nói: “Quý chạy ông còn có thể nhìn thấy? Chứng minh tiếng động ngày thường nó làm ra chỉ để gây sự chú ý của ông thôi. ”

Lưu Khai Phú nghĩ lời này cũng đúng, nhưng càng nghĩ lại càng giật mình: “Vậy, vậy đại sư biết nó chạy đi đâu không?”

“Ở gần đây, tôi có thể cảm giác được. ” Diêu Mạnh Đạt nói xong lại vẽ gì đó trên tay, sau đó hoảng sợ nói: “Đây là một sát cục, tên quỷ khăng định không biết, đoán chừng là bị vây ở trong cục rồi.”

“Ngài nói có người động tay động chân? ” Lưu Khai Phú lập tức hỏi tới, lão ta dường như rất có hứng thú với người khác.

Trương Úc Giai cảm thấy có chút không ổn, bởi vì trước kia Dương Vân cũng đã nói cô thấy Trang Minh Thần đi từ trong này ra, chẳng lẽ là gã? Cho nên lập tức hỏi: “Nhưng tại sao người nọ muốn bày sát cục ở chỗ này?”

Diêu lão đầu chưa trả lời, mà là lấy từ trong túi quần ra một cái la bàn, xoay người đi về phía lối rẽ.

Diêu lão đầu vừa đi, Lưu Khai Phú cũng theo đi, Trương Úc Giai vốn định nhìn xem lại có gì kỳ hoặc không, nhưng Dương Vân đã nhanh chóng néo tay cậu bầm tím, lúc này mới lôi kéo Dương Vân đi vòng sang đường khác.

“Nơi này đâu đâu cũng là cửa, em định bắt đầu từ phòng nào? ” Trương Úc Giai vừa đi vừa nhỏ giọng hỏi.

Dương Vân lại trả lời: “Tùy tiện, dù sao thừa dịp bọn họ chưa trở về chúng ta không nhàn rỗi là được.”

Trương Úc Giai nghe xong lập tức đen mặt nói: “Nơi đây lớn như vậy, đoán chừng không nhỏ hơn phòng hồ sơ kia là bao, nếu thời gian dài, bọn họ cho là chúng ta bị quỷ dắt đi đấy.”

“Vây càng tốt, dọa lão già họ Lưu kia, xem sau này còn háo sắc không. ” Dương Vân nói có chút đắc ý, tiện tay đẩy một cái cửa, sau đó đi vào.

Nơi này là phòng tạp vật, chồng chất chổi lau nhà, cây lau nhà vv, dù vậy Dương Vân vẫn lục lọi vô cùng cẩn thận.

Trương Úc Giai đi theo phía sau có chút không rõ nói: “Chủ nhiệm Lưu làm gì em, người khác không phải vẫn tốt sao.”

Dương Vân phun một cái, nói: “Lão sắc quỷ, trong đám y tá thực tập sinh chúng em không ít người bị lão sờ soạng, sờ soạng rồi còn nói không phải cố ý, chỉ có loại người thiếu hiểu biết như anh mới cho là lão tốt.”

Trương Úc Giai có chút khó tin nói: “Tại sao trước kia anh không nghe người khác đề cập tới.”

“Người khác nói chuyện thì có mấy câu anh để ở trong lòng?”

Trương Úc Giai cảm thấy cô nói đúng, bình thường cậu đều sống trong thế giới của mình, rất vui mừng a, chỉ là mấy ngày qua cuộc sống không tốt lắm thôi, nếu không cậu đi làm đều rất tích cực, chưa bao giờ nói đến người khác không đúng, vậy chưa bao giờ người khác khoác lác tán gẫu, nhưng hôm nay nhìn thấy một mặt này của Lưu Khai Phú, cậu vẫn không thể tưởng tượng nổi, cho nên nói: “Anh thật không nghĩ tới chủ nhiệm Lưu sẽ sợ cái gì.”

Dương Vân thờ ơ nói: “Trong lòng có quỷ mới sợ chứ sao.”

Hai người nói xong lại đi tới gian phòng khác, nhưng liên tiếp đi qua mấy cái gian phòng, không phải là phòng để đồ vớt đi thì cũng là phòng để bình lọ thu hồi, để bọt biển và bông vải, cuối cùng lúc định vào một phòng có cửa màu xanh biếc thì bà vai Trương Úc Giai chợt lạnh, tiếp theo có một thanh âm non nớt nói bên tai cậu: “Ba ba, cục cưng dẫn người đi một chỗ.”

Trương Úc Giai ngày đó vốn định cảm ơn tiểu quỷ đã mật báo, kết quả nó vẫn không xuất hiện, hiện tại nó đột nhiên lòi ra, cậu vẫn có chút kích động nói: “Sao nhóc lại tới đây?”

“Cục cưng nhớ ba ba! ” tiểu quỷ vừa nói vừa dùng hai bàn tay màu xanh sương mù mơ hồ ôm đầu cậu.

Trương Úc Giai không chịu được nó làm nũng như vậy, nhưng cũng không giống như trước kia kéo nó ra, mà là trực tiếp hỏi: “Ta mới không cần nhóc nhớ ta, nhóc nói đi nhóc tới làm gì, có phải bọn họ tìm chúng ta không?”

Bọn họ mà Trương Úc Giai nói chính là bọn Diêu Mạnh Đạt, nhưng tiểu quỷ lại lắc lắc đầu nói: “Cục cưng muốn dẫn ba ba đi một chỗ.”

“Nơi nào a? ” Trương Úc Giai lần đầu tiên vô cùng kiên nhẫn nói.

Tiểu quỷ thừa nước đục thả câu nói: “Ba ba đi thì biết.”

Trương Úc Giai nghĩ dù sao mình cũng rảnh, liền kéo Dương Vân vừa từ cánh cửa màu xanh đi ra, sau đó đi đến nơi mà tiểu quỷ chỉ.

Dương Vân thấy cậu kiên quyết như vậy, không hiểu gì cả, nói: “Anh muốn đi đâu a?”

“Co trai tôi dẫn tôi đi tìm bảo tàng.”

“Con trai? ” Dương Vân cảm thấy con trai còn mới mẻ hơn bảo tàng.

Trương Úc Giai cười cười không trả lời, đợi lúc ngừng lại đột nhiên phát hiện đây không phải là cánh cửa bên cạnh cửa chính màu đỏ sao, vòng hồi lâu đã quay lại, đúng lúc cậu định hỏi tiểu quỷ trong này để cái gì thì đột nhiên nghe thấy bên trong có tiếng động, là tiếng động của người.

Trương Úc Giai và Dương Vân thoáng nhìn nhau, sau đó nhẹ nhàng đẩy cánh cửa kia ra, không nghĩ bên trong còn một cánh cửa, mà cánh cửa này bị khóa, trong khi hai người hết cách, tiếng bước chân bên trong đột nhiên đi về phía này, Trương Úc Giai lập tức tắt đèn pin trên tay Dương Vân, sau đó lùi kéo cô trốn sau cánh cửa khác, chỉ chừa một khe cửa để nhìn kết quả.

Không ngờ phía sau cánh cửa xuất hiện một người —— Kiều Sảng khoa nào.

Kiều Sảng đang nghe điện thoại, hơn nữa có vẻ rất cẩn thận, vừa đi vừa lén lút nhìn hướng khác.

Trương Úc Giai thấy gã đã đi xa, cảm thấy cơ hội tới, lùi kéo Dương Vân chạy vào bên trong.

Vừa nhìn liền choáng váng, toàn bộ đều là đồ công nghệ cao, nhưng bên trong những thứ đồ này lại là nội tạng người ...

39. Chương 39: Hạnh Phúc

Trương Úc Giai không cách nào hình dung tâm tình của mình giờ phút này, nghĩ cậu và Dương Vân đã tận mắt chứng kiến thứ ở trong những thùng chứa kia, hiện tại báo án rồi, nhưng sau khi cảnh sát tới nơi, nơi này ngoại trừ những thiết bị cao cấp kia và rương giữ tươi thì không có thứ gì có thể chứng minh ở đây từng giữ nội tạng người, mà không thể giải thích được nhất chính là hình chụp được trong điện thoại Dương Vân, rõ ràng lúc ấy đã lưu trong điện thoại di động, nhưng hiện tại bên trong không có gì cả, giống như là bị cách thức hóa.

Trương Úc Giai và Dương Vân bởi vì việc này mà nửa đêm canh ba bị dẫn tới cục cảnh sát, ngoài nhân viên có mặt ở đây và Dương Duẫn Trạch lái xe đi theo thì Diêu lão đầu và Lưu chủ nhiệm từ đầu đến cuối cũng không xuất hiện, đoán chừng không tiện giải thích những chuyện ngụy khoa học này.

Lập biên bản cho Trương Úc Giai và Dương Vân là một chàng trai chưa đầy 30 tuổi, tên gọi Hứa Ngụy, da ngăm đen, hai lông mày nhíu cao, nói chuyện lồm một câu lồi một câu, toàn bộ quá trình đều dùng loại giọng điệu hài hước hỏi hai người bọn họ, thậm chí trong mắt kia cũng mang theo châm chọc không thể nào che giấu, giống như hai người bọn họ từ bệnh viện tâm thần chạy ra, Trương Úc Giai còn cho rằng vị cảnh sát nhỏ này nhất định là nghĩ hai người bọn họ cô nam quả nữ làm gì trò gì không đứng đắn sau đó mới chạy vào đó, nhưng mục đích thực sự xuống tầng hầm, Trương Úc Giai cũng không nói ra nguyên nhân, cậu sợ không cẩn thận sẽ khai ra bọn Lưu chủ nhiệm, đến lúc đó ở bệnh viện sống thế nào.

Nhưng Dương Vân theo đi vào cũng không nói một câu, vô cùng bình tĩnh, giống như đang ở nhà mình, làm Trương Úc Giai nói với Hứa Ngụy kia đến miệng đắng lưỡi khô, đem tất cả sự việc miêu tả đến sâu sắc tỉ mỉ, chỉ thiếu chút điều sử dụng tay chân, sau thấy cảnh sát người ta thật sự không hứng thú, cậu đành phải ngậm miệng, ngẩn ra, một hồi lâu đẩy Dương Vân đang dựa vào cậu ngủ gà ngủ gật sang một bên nói: “Em nói hai chúng ta sẽ không bị giam chứ?”

Thật ra thì chuyện này nếu có thể tìm ra một chút chứng cứ, cậu cũng không đến mức gấp gáp, nhưng lại không có bất kỳ chứng cứ nào đã báo cảnh sát, lại nửa đêm canh ba, đó chính là báo án giả, dựa theo nội dung bọn họ báo, không chừng chuẩn bị xử phạt hành chính, đến lúc đó thật là ‘Tiền đồ vô lượng’ a!

Dương Văn bị từng cái xác nhận của cậu làm cho bức mình, cộng thêm cơn buồn ngủ và chuyện vừa sợ vừa ảm ỉ vừa rồi, một quyền đánh lên mặt của cậu, mặc dù không dùng lực, nhưng ít nhất có thể khiến cậu yên lặng một lúc.

Mà Trương Úc Giai bị cô cho một quyền, càng thêm luống cuống, lúc này đầu tóc đột nhiên bị người túm lấy, Trương Úc Giai đau đớn phun ra một tiếng, vừa định nổi giận, chợt thấy tiểu quỷ mặt xanh nanh vàng đang nhìn chằm chằm cậu ở khoảng cách bằng 0, vì vậy trái tim run lên bần bật, mở miệng chửi ầm lên: “Con mẹ nó mày nhất định phải biến thành xấu như thế mới có thể gặp người à ? Chẳng lẽ quỷ chúng mày không có khiếu thẩm mỹ sao?”

Tiểu quỷ bị cậu gào rống khó hiểu như vậy một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, sau đó lập tức sụt sịt mũi khóc lớn lên, khóc đến tê tâm liệt phế, giống như là giết heo.

Trương Úc Giai cũng mặc kệ nó khóc thành bộ dạng gì, trực tiếp nhéo mũi của nó hỏi: “Hôm nay có phải mày giở trò quỷ hay không, làm hại tao hơn nửa đêm ngồi ở chỗ này giống như thằn lằn, mày nói xem rõ ràng chúng tao đã lưu ảnh chụp vào điện thoại, lúc ấy còn lục lọi xem, tại sao sau đó lại không thấy? Đừng cho là tao không biết mày có bao nhiêu hư hỏng, mày và cha mày cùng một cái đức hạnh, trong não cong cong kết kết, còn nhỏ đã biết nói láo.”

“Ba ba, cục cưng không nói láo, cục cưng không có. ” tiểu quỷ nói xong rất oan ức, hai con mắt chiếm nửa bên mặt ra sức nháy, nước mắt thiếu chút nữa nhấn chìm nó rồi.

Trương Úc Giai thấy bộ dạng này của nó, bất đắc dĩ phun ra một hơi, nói: “Mắt mũi như vậy, bán manh cũng vô ích, dọa chết người. ” dứt lời, một tay đẩy nó ra.

Tiểu quỷ vừa nghe như thế lại khóc lên nói: “Là A Lê không để cho ba ba sinh cục cưng, nếu ba ba đồng ý sinh cục cưng..., cục cưng nhất định rất đẹp.”

“Lộn xộn cái gì. ” Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Trương Úc Giai lại không nhịn được nhớ tới lời Dương Duẩn Trạch ngày đó, gã nói anh linh phải qua một lần ở trong bụng đàn ông mới có thể đầu thai, lúc ấy cậu còn hỏi gã đàn ông sao có thể sinh con, lúc này nghe giọng điệu của tiểu quỷ thật sự là muốn vào trong bụng cậu, điều này một bác sĩ hiểu cấu tạo cơ thể nam giới còn rõ hơn ăn cơm làm sao chịu nổi .

Nhưng tiểu quỷ thấy dáng vẻ có chút dăm chiêu này của cậu, biết là cậu đang hòa hoãn tâm tình, cho nên vội vàng nói thêm: “Đây là A Lê nói không phải cục cưng nói. ” sau đó lại gào khóc, nó không quên tiếp tục cọ cọ lên cổ Trương Úc Giai, Trương Úc Giai bất đắc dĩ đẩy nó ra, nó lại sấn tới cọ cọ, sau đó lại đẩy ra...

Như thế đẩy tới lần thứ sáu, Trương Úc Giai đột nhiên nhớ tới vị cảnh sát còn ngồi đối diện, lúc này nhì về phía gã, về mặt của Hứa Ngụy từ bất đắc dĩ đổi thành hết thuốc chữa, vừa dùng tay đập đầu vừa than thở.

Như thế Trương Úc Giai cũng cảm thấy mình thật sự hết thuốc chữa, vỗ về Dương Văn giống như bị gã gào tỉnh, sau đó vui đầu vào suy nghĩ, không nói một câu nào nữa.

Nhưng không bao lâu, một lão cảnh sát chừng năm mươi mấy tuổi đi vào, sau khi nói bên tai Hứa Ngụy mấy câu, thì về mặt nghiêm trọng đi ra ngoài, lúc đến cửa còn quay đầu lại đánh giá Trương Úc Giai và Dương Văn, cuối cùng lắc đầu đi ra.

Trương Úc Giai thật buồn bức, Hứa Ngụy lại nói: “Được rồi, các cậu có thể đi, để lại số điện thoại hoặc phương thức liên lạc tin cậy, hai ngày này không cần hoạt động lớn, chúng tôi sẽ liên lạc với các cậu bất cứ lúc nào.”

Lời này rõ ràng tốt hơn thái độ vừa rồi rất nhiều, thậm chí ngay cả ánh mắt lớn lối vừa rồi cũng phai nhạt đi, Trương Úc Giai nghĩ chắc là có liên quan đến lời nói vừa rồi của lão cảnh sát, nhưng Dương Duẩn Trạch theo vào, lại có vẻ hiểu rõ mọi nơi, không ngờ tới gã lại cố chấp đến hắc bạch thông, xem ra tên này lại lịch không nhỏ, chẳng trách Dương Văn bình tĩnh như thế, chắc là chờ gã tới.

...

Ngày hôm sau, Kiều Sảng không đi làm, Trương Úc Giai hỏi người khoa già, nhưng không ai biết già đi đâu, cuối cùng đành phải đợi đến lúc nộ nộ danh sách giả vờ lơ đãng hỏi Lưu chủ nhiệm một câu, không ngờ Lưu chủ nhiệm hôm nay lại im lặng như vậy, sau u ám nhìn lướt cậu một cái, tiếp theo cúi đầu viết gì đó.

Trương Úc Giai bị nhìn qua thì toàn thân run lên, nghĩ khuôn mặt vui vẻ tươi cười ngày thường kia lúc này lại âm u đến mức làm người khác sợ hãi, cả người ngồi ở chỗ đó giống như người chết không chớp mắt, chính là không khí trong phòng hạ xuống đến điểm đóng băng, hít vào thở ra cũng cảm thấy phổi đông thành băng, cho nên Trương Úc Giai như chạy trốn ra khỏi cửa, một mạch chạy tới khoa tiêu hóa, cuối cùng vỗ vỗ phía sau mình, giống như ánh mắt quái dị kia của lão gấn vào trên người cậu.

Từ sau khi cảm thấy Lưu chủ nhiệm có gì đó không ổn, Trương Úc Giai vốn định tìm người trong khoa hỏi han một chút, nhưng lại sợ các cô cho rằng đầu óc cậu không bình thường, cho nên kìm nén không nói gì, nhưng cả ngày cậu luôn đứng ngồi không yên, vẫn cảm giác phía sau có một đôi mắt thâm trầm đầy đe dọa đang theo dõi cậu, cảm giác u ám vẫn không bị xua tan đi.

Kiều Sảng cứ như vậy nghỉ làm mấy ngày không xin phép, không ngờ mỗi ngày đều có người mặc cảnh phục ra vào phòng làm việc của Lưu Khai Phú, bệnh viện từ trên xuống dưới nhao nhao bàn tán, có người nói lão buồn lậu thuốc phiện, dùng thi thể làm môi trường che giấu ma túy, có người nói lão bị tình địch ám sát, nguyên nhân là đột nhiên phát hiện vợ mình đã kết hôn với người khác, nhưng điều kỳ quái nhất chính là nói lão và một đám người nữa ở Thành Đô có giao dịch buôn bán bộ phận con người tại chợ đen, cùng một số sai lầm trong điều trị và tử vong ngoài ý muốn đều đổ hết lên đầu lão, thật là người thoáng cái đã bị vạ người chà đạp.

Cho đến ngày thứ năm, toàn bộ tên của Kiều Sảng trên bảng chức vụ đã đổi thành Trịnh Minh Tịch cùng khoa não, đúng lúc này Diêu lão đầu gọi điện thoại cho cậu nói là hồn phách Nhan Gia Ninh đã về cõi âm, Trương Úc Giai mới mơ hồ cảm giác Kiều Sảng đã xảy ra chuyện, hơn nữa chuyện này Trương Úc Lê không thoát khỏi liên quan, cho nên cậu đã nghĩ, chẳng lẽ người giết Nhan Gia Ninh là Kiều Sảng? Chẳng phải cô ta đã chết trước khi bị tai nạn xe sao, cho dù ngày đó bác sĩ mổ chính là Kiều Sảng, cũng không thể quy kết lên đầu của già a, hơn nữa, bác sĩ và bệnh nhân đều không khỏi khắc khoải.

Trương Úc Giai nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không ra, đành phải tạm đặt sang một bên, cuối cùng Nhan Gia Ninh kia đã yên nghỉ, mà bệnh viện giải thích là Kiều Sảng từ chức chuyển công tác, cụ thể như thế nào e rằng chỉ có người đứng đầu bệnh viện mới rõ ràng.

...

Hôm nay đến ngày Trương Úc Giai thay phiên nghỉ ngơi, cậu vốn định ở nhà ngủ, không ngờ bị mùi trứng chần nước sôi làm tỉnh, cho nên giống như mộng du nhằm về phía phòng bếp, không ngờ lại nhìn thấy Trương Úc Lê đang bận rộn, hôm nay hắn mặc một bộ quần áo thoải mái màu trắng, tạp dề buộc ngang hông, đang dùng chảo làm trứng chần nước sôi và thịt hun khói, bên cạnh có bánh mì nướng và cháo thịt nấm hương không ngừng tỏa hương .

“Ban ngày anh cũng có thể xuất hiện? ” Trương Úc Giai vẫn cho rằng quỷ chỉ có buổi tối mới xuất hiện, dứt lời định đi đến chào hỏi cháo thịt nấm hương ở phía bên kia.

“Cái đó phải xem cấp bậc gì. ” Trương Úc Lê thờ ơ nói, một phát đập vào bàn tay đang ở trên cháo của cậu: “Trước đi đánh răng rửa mặt, xong rồi chúng ta ăn.”

Trương Úc Giai bị hấn đập như vậy, ngược lại có chút bưng bưng, lập tức vòng qua hấn nhào tới, nói: “Đừng nha, thơm như vậy, cho tôi ăn một miếng.”

Trương Úc Lê lắc mình một cái xuất hiện phía trước cậu, sau đó đón cậu vào lòng, tùy chỗ một tay cầm muống một tay ôm cậu, nói: “Nếu em không đi..., cẩn thận ta ăn em.”

Trương Úc Giai bị hấn xiết có chút khó thở, cổ tình sáng sớm lại là giờ cao điểm động dục, cho nên cũng bị dồn đến trường đau, bất đắc dĩ, chỉ đành phải gắt một tiếng “Lưu manh! ” sau đó cuống quýt đẩy hấn ra, sau đó chạy vào WC.

Phải nói Trương Úc Giai tự xưng là một thanh niên từng trải, nghĩ đến bình thường cũng sẽ không châm lửa, nhưng hôm nay giống như ma quỷ, căng thẳng không yên, ngay cả dội nước lạnh mấy lần cũng không

mềm xuống, nhưng nhớ đêm qua Trương Úc Lê quần quýt không ít, làm sao hiện tại thân thể lại nhạy cảm như vậy.

Trương Úc Giai vừa cảm thán vừa tự chăm sóc vỗ về ‘anh em’ của mình, sau đó nhắm mắt lại hết sức chăm chú, trong đầu cố gắng nghĩ tới một chuyện có thể làm cho nó nhanh chóng tiết ra, nhưng nghĩ tới nghĩ lui đều chuyển tới bộ dạng nhếch miệng của Trương Úc Lê mỗi lần tiến vào trong cơ thể cậu, mãi cho đến cao trào, cậu đột nhiên phát ra một tiếng rên rỉ khẽ động đến linh hồn.

Sau đó bắn ra...

Như thế, Trương Úc Giai thỏa mãn mở mắt, lại đối mặt với đôi con ngươi màu lam thèm khát.

“Anh, anh tiến vào lúc nào? ” Trương Úc Giai vừa kéo quần lót vừa cảm ‘nòng nọc nhỏ’ của mình không biết nên vứt đi đâu, nửa đứng nửa ngồi vô vị ở chỗ này rất xấu hổ.

Trương Úc Lê vẫn khá bình tĩnh nói: “Mới sáng sớm đã muốn ta như vậy a.”

“Ai, ai nói tôi muốn anh. ” Trương Úc Giai vừa nói, ánh mắt lại giật mình luống cuống không dám nhìn hắn.

Trương Úc Lê híp lại đôi con ngươi màu lam, ghé sát bên tai của cậu nói: “bộ dạng ta mở miệng có phải rất gợi cảm không?”

Lời này hoàn toàn đánh bại Trương Úc Giai, khí thế ngùn ngụt chuẩn bị cảm ‘nòng nọc nhỏ’ của mình đi rửa sạch, lại bị Trương Úc Lê ôm vào trong ngực, sau đó giúp cậu rửa sạch từ trên xuống dưới, hơn nữa nơi ‘nòng nọc nhỏ’ chạy ra, có thể nói là chà đi chà lại nhiều lần...

Rửa xong Trương Úc Giai đổi một cái quần lót mới, sau đó hai người đến bàn ăn sáng.

Trương Úc Lê chia mọi thứ làm hai phần, mặc dù hắn không cần thiết ăn gì cả, nhưng vẫn cảm thấy hai người ngồi bên cạnh bàn yên lặng ăn sáng là một chuyện rất hưởng thụ, giống như chỉ có lúc này mới là thời điểm hai người bọn họ thuộc về nhau, đơn giản mà hạnh phúc.

Nhưng cảm giác của Trương Úc Giai lại hoàn toàn khác, cậu không phải chưa từng cùng người khác ăn sáng, nhưng đây là bữa sáng dễ chịu, có thể có một người dùng tâm chuẩn bị bữa ăn sáng cho cậu, sau đó giữ nụ cười ấm áp lặng lẽ nhìn cậu, thỉnh thoảng dứt chao lau miệng, cái này được coi là hạnh phúc an nhàn xa xỉ nhất, thật ra thì cậu rất dễ thỏa mãn, chỉ là tâm lạnh đã lâu, thời gian để hâm nóng sẽ dài hơn, cậu không phải không cảm giác được hắn rất tốt, nhưng chiếm hồn phách kiếp này kiếp sau của hắn chỉ vì cái gọi là ‘Hạnh phúc’ thế này, cậu cảm thấy quá tàn nhẫn cũng quá xa xỉ.

40. Chương 40: Quá Khứ

Cơm nước xong, Trương Úc Giai quyết định đi ra đường dạo một vòng, sau đó mua cho mình thêm hai bộ đồ mới, dù sao đã nửa năm rồi không đi dạo phố tử quần áo của cậu đã sớm nhìn không xót cái nào rồi, trên giá áo đã không còn bộ nào để cậu tin tưởng khoác lên, tất cả đều bị Trương Úc Lê gấp ngay ngắn rồi xếp chồng lên, sau đó tìm một bộ quần áo cũng phải lục giống như ổ chó.

Trương Úc Lê hôm nay hình như rất rảnh rỗi, ngay cả lúc Trương Úc Giai kêu xe hắn cũng đi theo ngồi bên cạnh, lại còn đặt đầu Trương Úc Giai lên bả vai của hắn, chỉ cần hơi có giấy giũa, cậu sẽ giật về phía tay lái của tài xế, Trương Úc Giai chỉ cần nhìn thấy tài xế kia muốn đón thêm khách ngoài mức cho phép thì liếc xéo người ta, làm người ta lén lút nhỏ mấy cái, thỉnh thoảng ngó chừng kính chiếu hậu nghiêng mắt nhìn cậu một cái, sau đó nhìn cậu vất vưởng tựa trên ghế, giống như là nhìn người thần kinh.

Nhảy xuống xe, Trương Úc Giai chưa kịp để người ta thối tiền lại, đã bị Trương Úc Lê lôi về phía siêu thị.

Theo lý hai người lớn bọn họ đi dạo phố hắn là một việc rất nhanh, dù sao siêu thị cũng cũng không phải quầy hàng ở chợ, không cần phải mặc cả, trực tiếp thử xong quần áo, trả tiền thì có thể đi, nhưng đối với người một tháng tiền lương chỉ đủ sống còn phải góp tiền cho sau này như Trương Úc Giai thì nhiều thêm một điều kiện, đó chính là giá tiền hợp lý mới có thể mua.

Trương Úc Giai vốn chỉ muốn mua hai bộ bình thường thay đổi là được, dù sao cũng chỉ có ngày nghỉ cuối tuần mới mặc nhiều nhất, bình thường bên ngoài mặc áo khoác trắng, bọc còn kín hơn kén ve, muốn nhìn xương quai xanh cũng khó, nhưng là đàn ông cũng không thể quá xấu, dù sao nửa năm không đi dạo phố, quần áo phải chất lượng tốt lắm mới không nhịn được mà xem đi xem lại.

Nhưng một người một quỹ cứ như vậy quanh quanh trong siêu thị lớn nửa ngày cũng không mua được một bộ quần áo thích hợp, kiểu dáng phù hợp thì chê đắt tiền, giá cả phù hợp thì chê kiểu dáng không phù hợp.

Một lát sau, Trương Úc Giai đi vào một quầy hàng ‘Thiên Tiêu’, gọi là ‘Thiên Tiêu’ chính là giá cả ở đây hướng lên trời, cũng đúng thôi, phí quảng cáo một năm của nhãn hiệu có thể xếp chồng thành một tòa cao ốc.

Trương Úc Giai vốn không muốn vào, nhưng cậu liếc cái đã vừa ý áo hở cổ chữ V màu coffee trên người mô hình ở cửa, cậu đã nhìn thấy bộ quần áo này ở quảng cáo trên TV, lúc ấy cậu cảm thấy bộ quần áo này rất kiểu cách, nghĩ tới nếu có thể đi vào trong cửa hàng mua bộ quần áo này mặc lên người, vậy khẳng định là mê chết một đám tiểu thực tập sinh trong bệnh viện, nghĩ người ta cạo đầu kiểu Beckham còn có thể của được con gái, cậu mặc bộ quần áo này không chừng có thể có số đào hoa.

Nhưng vừa nghĩ tới đây, quần áo có thể lên quảng cáo nhất định là phải trả phí quảng cáo phí, hơn nữa, nếu cậu thật sự mặc bộ quần áo kia của được hai cô gái, về nhà chết như thế nào cũng không biết.

Vì suy nghĩ cho tương lai tươi sáng của mình, Trương Úc Giai chỉ liếc hai mắt rồi thật vất vả trả lại, sau đó đèn gần áo sơ mi màu cam giá niêm yết gần bốn số nhưng hiện tại còn ở ba số, yêu cầu mặc thử.

Cô gái đi theo bọn họ chọn quần áo, bộ dạng rất nghiêm chỉnh, ngũ quan không tính là xinh đẹp, nhưng rất có khí chất, đây là kết quả từng nhãn hiệu trong cửa hàng huấn luyện ra, lúc này nghe Trương Úc Giai muốn thử bộ áo quần này, cô lập tức chạy vào bên trong lấy, sau khi đi ra liền thấy cả khuôn mặt đỏ bừng, nhìn lại thấy mấy cô gái đứng bên cạnh quầy thu ngân cũng thỉnh thoảng nhìn cậu mấy cái, sau đó nhao nhao bàn tán, Trương Úc Giai lập tức đắc ý, cậu biết bản thân mình mị lực lớn.

Trương Úc Giai đắc ý kéo Trương Úc Lê bên cạnh đi về phía phòng thay đồ, thật ra thì đối với tên quỹ nào đó vẫn luôn cong cong nhìn cậu, ánh mắt trần trụi kia khiến Trương Úc Giai có chút không chịu được, tựa như quét X quang, mặc quần áo cũng cảm giác toàn thân bị nhìn sạch trơn, đổi quần áo hồi lâu cuối cùng không nhịn được tìm đề tài nói: “Tôi mặc cái này như thế nào?”

Trương Úc Lê hí hóp mắt từ trên người của cậu dần dần chuyển đến , nói thật..., da Trương Úc Giai vốn đã rất trắng, trắng mịn màng, nếu là bỏ vào phòng tắm cậu căn bản có thể cùng màu trắng của gạch lát tường hòa thành một thể, hoàng hôn chập tối chiếu lên người cậu, cậu dường như biến thành ngọc trong suốt, khiến người khác nhìn thế nào cũng cảm thấy chói lóa, không chân thực, hôm nay mặc T-shirt màu cam này, loại bó thắt lưng kia càng làm cho cậu thêm gầy, vải bó sát mỏng xiết nơi nhô ra kia thành tròn xoe, nếu là phía trước mang hai túi nước, đó chính là đường cong hình chữ S tiêu chuẩn.

“Giống cái rầm. ” một câu ngắn gọn đột ngột của Trương Úc Lê thiếu chút nữa làm Trương Úc Giai nghẹn chết, thật ra thì không phải là không đẹp, mà là hấn cảm thấy bộ dáng này chỉ có thể để một mình hấn nhìn, người khác nhìn nhiều một cái hấn cũng muốn móc mắt người ta ra.

Trương Úc Giai nghe đánh giá này, bất đắc dĩ nói: “Nhưng trừ cái này, tôi cảm thấy đều không ra làm sao, anh không phải không biết tiêu chuẩn chỉ tiêu của tôi là bao nhiêu. ” Trương Úc Giai vừa nói vừa cở quần áo ra, chờ lúc cậu mặc quần áo của mình vào, người trước mắt đã không thấy, đang muốn đẩy cửa tìm kiếm, lại thấy hấn đã đi vào , trong tay cầm chính là áo hở cổ màu coffee trên người mô hình.

“Anh đây là... ” Trương Úc Giai trong nháy mắt có chút cảm động, dù sao người có thể cẩn thận quan sát cậu như vậy đời này chưa có, chẳng qua cậu nhìn nhiều hơn một chút thôi, hấn lại nhớ, vậy mà hấn lại nhớ.

Nhưng sau khi cảm động, chỉ còn trống rỗng và bứt rứt, bởi vì ...gần năm con số Ả Rập phía trên thiếu chút nữa làm mù mắt cậu, cho nên ngay cả mặc thử cũng không dám, cậu đành phải đẩy áo lại trong tay hấn: “Còn chưa tới mùa thu đâu, đợi tới lúc đó rồi nói sau!”

Trương Úc Lê không nói hai lời, kéo cậu vào trong lòng, sau đó cầm tay cậu giúp cậu mặc vào cái áo hở cổ kia, giống như khi còn bé, mẹ giúp mặc quần áo, khiến cậu nhất thời khuất phục, sùng sờ tùy theo hấn cái

xong cái nút áo cuối cùng, sau đó bị kéo đến quầy thu ngân tính tiền.

“Anh đẹp trai, muốn quẹt thẻ hay trả tiền mặt. ” nhân viên thu ngân mỉm cười nhìn Trương Úc Giai, sau đó lại nhìn về phía Trương Úc Lê vẫn luôn ôm cậu.

Tình huống gì đây? Trương Úc Giai cảm thấy cô gái này tại sao giống như có thể nhìn thấy hắn, lại nhìn về phía Trương Úc Lê, tiếp theo chưa kịp mở miệng, đã nghe Trương Úc Lê nói: “Quẹt thẻ đi!”

Dứt lời, Trương Úc Lê móc từ trong túi tiền ra một tấm thẻ, sau đó đưa tới trước mặt nhân viên thu ngân, nhân viên thu ngân mỉm cười nhận lấy, sau đó ấn một loạt trên máy thu tiền, cuối cùng cười nói với Trương Úc Lê: “Tiền sinh xin xác nhận số, sau đó ấn mặt khẩu là được.”

Trương Úc Lê gật đầu, thậm chí dùng tay trái mất tự nhiên nhập mật mã, sau khi xác nhận liền mỉm cười cúi đầu hôn trán Trương Úc Giai đang sững sờ theo dõi hắn, tiếp theo đó chờ cô nàng kia đóng gói.

Trương Úc Giai đã không biết mình nên làm ra vẻ mặt gì, chỉ biết mấy cô nàng kia không phải đổ mắt vì cậu đẹp trai, mà là bởi vì cậu căn bản không có chú ý thực thể của Trương Úc Lê đang ở bên cạnh ôm eo cậu, mà cậu còn tưởng rằng người khác không nhìn thấy chứ, bây giờ suy nghĩ một chút, lúc ấy mình ở trong mắt những cô nàng này chính là một cực phẩm tiểu thụ đang vui vẻ nũng nịu a, hôm nay hắn còn ở trước mặt nhiều người như vậy hôn cậu, còn trả tiền quần áo cho cậu, hôm nay về sau còn có không? Quả thực ngu đến cực điểm.

Từ trong cửa hàng đi ra Trương Úc Giai vẫn giữ khoảng cách 2m với Trương Úc Lê, mặc dù Trương Úc Lê bảo đảm tuyệt đối không hiện thực thể nữa, cũng không hành động thân mật quá trớn với cậu trước mặt người khác, nhưng Trương Úc Giai vẫn không bỏ hăm hờ, đi hết hai con phố lớn, cuối cùng thật sự đói bụng, mới chạy vào một nhà ăn ghép lại, sau đó mở to mồm gọi ba bát miến thịt bò, không sai, cậu chính là căng chết bản thân, đỡ phải mất thể diện đi ra đường, cậu thậm chí cảm thấy từ lúc ở trên xe, người này đã hiện thân.

“Thứ này ăn nhiều không tốt. ” Trương Úc Lê dè dặt nhắc nhở, nhưng vẫn đưa ớt và dấm giúp cậu.

“Không cần anh lo. ” Trương Úc Giai hung ác nhai sợi miến vốn không cần nhai kia, giống như đang nhai thịt người nào đó, lông mày và lỗ mũi thiếu chút nữa đều nhếch lên, hận như vậy sao? !

“Khuya hôm nay ta làm thịt đông pha (~thịt kho tàu) cho em ăn nhé đi! Lát nữa chúng ta mua thức ăn. ” Trương Úc Lê biết Trương Úc Giai thích ăn thịt đông pha, bởi vì Trương Ngọc là người Giang Nam, tại quê của họ làm một hầm thịt đông pha, khi đó nhà Hoa Hướng Dương chỉ dựa vào một mình Trương Ngọc chống đỡ, điều kiện tương đối có hạn, mỗi lần làm món ăn này bọn nhỏ còn vui vẻ hơn ăn tết, hơn nữa Trương Úc Giai, nghe nói cậu muốn ăn thịt đông pha buổi tối cũng có thể ôm tay Trương Úc Lê mà gặm, nước miếng chảy đầy gối, ngày hôm sau vừa nhìn là mọng liền khóc nửa ngày.

Thoáng cái rời khỏi Trương Ngọc cũng đã hai năm, lần cuối cùng ăn vẫn là lúc trở về nhà Hoa Hướng Dương trước đó, lúc này hắn nhắc tới, cơn nghiện Trương Úc Giai thật vất vả từ bỏ nghiện lại phát tác, muốn hết sức kìm nén sau đó cố chấp mạnh mẽ nói ra hai chữ, không ăn. Nhưng ra đến miệng lại là: “Có thật không?”

Tham ăn quả nhiên cuối cùng đều chết tại miệng của mình.

“Ừm, lúc ta ở Anh thường tự làm, trước khi đi còn xin Trương Ngọc chỉ bảo. ” Trương Úc Lê nói xong lại cúi xuống hơi hai bát miến thịt bò kia, may mà chuyện thịt đông pha lẫn vào Trương Úc Giai cũng không tức giận, bình thường quỳ chỉ ăn một hơi bên trên thức ăn, coi như là tinh khí của vật thể, thức ăn quỳ ăn xong cũng có thể ăn được, nhưng thiếu mùi vị và sức sống, cho nên giống như thức ăn trên bàn thờ, người bình thường đều không ăn.

Mà Trương Úc Giai cũng không phải hoàn toàn nghĩ tới chuyện thịt đông pha, cậu nghe A Lê nhắc tới quê nhà Anh quốc của cha mẹ ruột cậu, có chút buồn ngủ, dù sao hai người bọn họ sau khi tách ra cậu còn có thể ở chung với nhiều đồng bọn như vậy, mà A Lê lại một thân một mình nơi xa lạ, thậm chí ngay cả cha mẹ ruột cũng xa lạ, như vậy cho dù là ở trên đường phố ồn ào, trong biển người đông đúc cũng không cảm thấy an toàn, Trương Úc Giai coi như thấu hiểu rất rõ.

Nghĩ đến đây, Trương Úc Giai đột nhiên giật mình, cậu cảm giác đứa nhỏ trước mắt đang mỉm cười với cậu, nếu trôi qua rất tốt, cần gì chỉ lưu luyến ở bên cạnh cậu, thậm chí ngay cả từng giờ từng phút hắn ở quốc

gia khác cậu cũng chưa từng nhắc tới, mà hấn chết như thế nào cậu cũng không biết, từ khi còn bé hấn đã dính lấy cậu, về sau hấn không ngừng gửi thư cho cậu, sau đó nữa, hấn ngàn dặm xa xôi trở về muốn ở chung với cậu, cậu chỉ một mực cảm thấy hấn phiền, thậm chí chưa từng hỏi một câu anh ở đó có tốt không, hôm nay cũng không cần phải nói có tốt hay không, bởi vì đứa nhỏ từng dính lấy cậu đã chết, hiện tại trước mặt cậu, ngay cả một cái nụ cười cũng mơ hồ không chân thật, dường như bắt cũng không bắt được, mà mình lại còn cảm thấy hấn phiền, khi còn sống đã cô đơn, chết rồi vẫn cô đơn ...

Vì thế không nén nổi, Trương Úc Giai ngẩng cổ hỏi: “A Lê, anh có thể nói cho tôi biết anh chết như thế nào không?”

Trương Úc Lê nghe lời này dường như cảm thấy bất ngờ, nhưng là rất nhanh đã bình tĩnh lại, liền chăm chú nhìn cậu, cuối cùng nụ cười nơi khóe miệng nhạt dần thành một đường cong như có như không, sau đó thờ ơ nói: “Ta là bị người mưu sát, thi thể cũng không tìm được, một nhà đều chết hết, không có một người nào, không có một người nào may mắn sống sót.”

“Anh, anh tại sao không nói cho tôi biết? !” những lời này của Trương Úc Lê ngay cả chính cậu nghe xong cũng cảm thấy bứt rứt, nghĩ đến hấn như vậy, biết rồi thì như thế nào, chưa bao giờ cậu cảm thấy mình bất lực như lúc này.

Nhưng Trương Úc Lê lại an ủi: “Không có chuyện gì, đều đã qua, ta cũng quên rồi.”

Trương Úc Lê nói xong câu đó, toàn thân dao động thành sương trắng, thậm chí một cơn gió thổi qua cũng có thể lung lay, khi có hai người đi qua hấn, hấn dao động càng kịch liệt, giống như không chính lại thì sẽ tan.

Trương Úc Giai biết, mỗi lần hấn đau lòng đều như vậy, cho nên vội vàng kéo tay hấn, sau đó run rẩy đôi môi nói: “Đừng, A Lê, anh không phải còn có tôi sao, câu tôi đã nói kia, chẳng lẽ anh đã quên?”

Lời này vĩnh viễn là thuốc trợ tim của Trương Úc Lê, nhưng hôm nay hấn quá hẹp hòi, thấy bộ dạng lòng như lửa đốt của cậu, hấn liền gắng sức mở miệng nói: “Nói cái gì, em nói nhiều như vậy, ta làm sao nhớ rõ.”

“Em thích anh, mãi mãi.”

Một câu nói kéo hấn trở lại, đơn giản như thế.

P/s : Câu tỏ tình của bạn thụ nên sẽ sớm xưng anh – em, hết tỏ tình lại về anh – tôi nhé.

41. Chương 41: Sống

Từ phòng ăn đi ra, Trương Úc Giai đề xuất một chuyện ngoài dự đoán của Trương Úc Lê, cậu hi vọng A Lê có thể chân chân thật thật đứng ở bên cạnh cậu, hơn nữa cùng cậu sánh bước.

Đề nghị này đối với A Lê mà nói, không khác gì mở cánh cửa đầu tiên trong lòng Trương Úc Giai, ít nhất, giờ phút này, cậu đồng ý tuyên bố với thế giới sự tồn tại của hấn, hơn nữa tồn tại ở vị trí thân mật nhất bên cạnh cậu.

Cho nên hai người đàn ông bộ dạng vô cùng đẹp dễ dàng sánh vai đi lại trên phố xá náo nhiệt phồn hoa, người đàn ông có đôi mắt màu lam một tay ôm lấy người nhỏ hơn, thỉnh thoảng lau mồ hôi trên trán người bên cạnh, mỗi lần còn kèm thêm một nụ cười dịu dàng cưng chiều, một đám lại một đám người qua đường dừng lại ước ao.

Hai người cứ như vậy đi dạo đến hơn ba giờ chiều, Trương Úc Lê đề nghị đi một vòng siêu thị, mục đích là mua đủ nguyên liệu nấu ăn cho ngày sau, bởi vì hấn dùng phần lớn thời gian bên Trương Úc Giai, cho nên muốn cho cậu cuộc sống dinh dưỡng nhất.

Trương Úc Giai không có bất kỳ ý kiến gì đối với đề nghị của Trương Úc Lê, chỉ nhìn hấn vui vẻ, trong lòng mình cũng ấm áp lên, mặc dù phần lớn ánh mắt người khác đều không lọt vào mắt cậu, nhưng có quan hệ gì, trên con đường của mình lựa chọn ai tới đi cùng là chuyện của mình, càng không thể vì người khác mà vướng vè cả đời mình.

Một giờ sau, hai người tựa như càn quét nửa siêu thị đem toàn bộ hàng đã mua lấp đầy xe, cuối cùng lúc đi tới cửa tính tiền, Trương Úc Giai đột nhiên nhìn thấy tấm poster khổng lồ « Titanic » treo ở cửa, cho nên cậu lập tức lôi kéo Trương Úc Lê nói: “Nếu không chúng ta đi xem phim đi, lúc còn học đại học tôi từng xem ở hội trường, nhưng chưa từng đi rạp chiếu phim, lúc này « Titanic » làm lại, còn là 3D, tôi muốn thể nghiệm một phen.”

“Không đi. ” Trương Úc Lê gần như không hề nghĩ ngợi, thậm chí nhìn cũng không thèm nhìn, vừa tính tiền vừa nói: “Bi kịch không xem.”

“Nhưng đó là kinh điển a. ” Trương Úc Giai nghe Dương Vân nói lúc cô ở trong rạp chiếu phim IMAX xem « Avatar », thác nước kia đều hắt lên mặt cô, hỏi nói có bao nhiêu hâm mộ, hôm nay IMAX xem không tốt, không phải là không muốn, mà là rạp chiếu phim điều kiện có hạn, cậu muốn thể nghiệm 3D một phen, cho dù thác nước không chảy tới mặt, chảy tới chân cũng được.

Nhưng Trương Úc Lê lại nói: “Kinh điển cũng là bi kịch, đợt lúc « Thor 2 » công chiếu, bản thân ta muốn đi xem. ” lúc Trương Úc Lê nói điều này khoe miệng đều lộ vẻ tươi cười, bởi vì hẳn nhớ rõ, ngày đó hẳn mới vừa xem « Thor 1 » lúc ra khỏi cửa rạp chiếu phim, một tiểu nam sinh tóc vàng tạo hình Punk (một xu thế thời trang, âm nhạc) điển hình và một nam sinh mắt kính đánh giá kết cục của « Lôi Thần », tiểu Punk hỏi: “Cậu xem hiểu không?”

Nam sinh mắt kính nói: “Xem hiểu một nửa.”

“Vậy cậu cảm thấy phim này như thế nào?”

“Tôi cảm thấy sao à, nếu ông già kia không nhặt về nuôi, đâu có chuyện sau đó? Tự gây nghiệt không thể sống a. ” nam sinh mắt kính nói xong lại hỏi nam sinh Punk kia, “Vậy cậu cảm thấy sao?”

Nam sinh Punk cười nói: “Tôi không nhìn sâu sắc như cậu, tôi chỉ cảm thấy tên này rất tuyệt, rốt cuộc nói ai là Thần Sấm a?”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cùng nói: “Shit!”

« Thor » nội dung bộ phim này thật ra thì cũng rất đơn giản, chỉ là quyết đấu giữa con nuôi và con ruột, sau đó con nuôi phản bội, kết cục con ruột thắng lợi vì bảo vệ chính nghĩa, nhưng lúc kết thúc lại mở đầu phần 2, chính là con nuôi sau đại chiến chưa chết, đây là kịch bản khá cầu huyết, nhưng chính tại ngày Trương Úc Lê một lòng muốn xem phần 2 kia thì bị ám sát, đây cũng là tiếc nuối duy nhất của hắn.

Mà khi đó Trương Úc Giai cũng không hiểu suy nghĩ của hắn, chỉ cảm thấy Trương Úc Lê là một người không lãng mạn, nhưng nhìn trong mắt hắn ảm đạm đi, trong bụng liền cho rằng hẳn quả thật không thích bi kịch, giống như trước đây hắn đã nói ‘Không bên nhau thì không coi là kết cục’, cho nên bộ phim bi kịch này cho dù là kinh điển, trong lòng của hắn có một chuyện chưa hoàn thành, cho nên một câu chuyện còn chưa trọn vẹn chẳng có lực hấp dẫn gì với hắn cả, cho nên Trương Úc Giai coi như tha thứ nhân nhượng hắn, sau đó hai người đi ra ngoài.

Lúc ra khỏi cửa siêu thị đột nhiên nhìn thấy một người khá quen mắt, mà người nọ cũng đi về phía cậu, nếu không có nhìn lầm..., trong lòng ngực của gã ôm cô gái tóc vàng gọn sóng, mặc áo choàng, nói chính xác là nữ quý.

Chẳng lẽ là bà xã trong miệng gã?

Tình cảnh này đánh sâu vào cảm xúc của cậu không thua gì lần đầu tiên cậu nhìn thấy Trương Úc Lê.

Không sai, người này chính là Trang Minh Thần có đôi mắt màu lam giống như Trương Úc Lê, ngày hôm nay gã lấy xuống con người màu lam, đeo con người màu đen, bởi vì ánh mắt của gã là màu đen.

Như thế Trương Úc Giai coi như hiểu rõ vì sao Trang Minh Thần luôn lộ ra vẻ thần thần bí bí, lại luôn cô đơn, bởi vì gã cũng làm bạn với quý.

Nữ quý kia rõ ràng rất sợ hãi với ánh mắt của Trương Úc Giai, mà mức độ sợ hãi so ra kém Trương Úc Giai khi thấy thái độ của Trang Minh Thần, bởi vì trong tròng mắt của gã lộ ra cảm giác xa lạ khiến Trương Úc Giai khiếp sợ, mất đi nhơ nhĩ thường ngày, gã trở nên giống như bé trai chưa trải sự đời, giờ tay nhắc

chân đều ngượng ngùng và non nớt, trong mắt cũng chỉ có bóng dáng mơ hồ bên cạnh, giống như trừ cô ấy ra, những vật khác đều mất đi màu sắc.

Theo phép lịch sự, Trương Úc Giai vẫn mở miệng trước nói: “bác sĩ Trang, trùng hợp như thế a!”

Trang Minh Thần đối với chào hỏi của cậu thì đầu tiên là ngẩn ra, sau đó bối rối nhìn sang nữ quý bên cạnh, còn nữ quý kia lập tức ghé bên tai gã nói hai câu gì đó, sau khi nói xong liền thấy gã xấu hổ cười cười, sau đó nhếch miệng đưa tay về phía Trương Úc Giai, nói: “Chào anh, Trương tiên sinh đúng không? Đã lâu không gặp a!”

Lời này vừa nói ra, Trương Úc Giai bỗng dưng sửng sốt, chưa kịp mở miệng đã thấy nữ quý kia kéo gã trở lại, sau đó thấy gã đặt bàn tay vươn ra kia lên đầu, lúng túng gãi gãi mấy cái, lại mất tự nhiên cười nói: “Cái gì vậy, anh cũng tới mua đồ a?”

“À. ” Trương Úc Giai ngẩng người gật đầu, cậu không biết Trang Minh Thần rốt cuộc bán nút thắt gì, đành phải kiên trì nói: “Tôi và bạn đi mua ít đồ, hôm nay sao không thấy cậu lái xe?”

“Xe? À, xe, ha ha...” Trang Minh Thần cười gượng hai tiếng, lại nhìn sang người bên cạnh cầu cứu, chẳng qua nữ quý tóc vàng kia vẫn nhìn Trương Úc Lê bên cạnh Trương Úc Giai, ánh mắt kia, bọn họ biết nhau?

Mà khi Trương Úc Giai theo đường nhìn của nữ quý kia nhìn về phía Trương Úc Lê, chỉ thấy Trương Úc Lê trước sau như một mỉm cười với cậu, hơn nữa câu được câu không xoa xoa đầu cậu, giống như hoàn toàn không đem cục diện khó xử giữa hai người hai quý để trong lòng, như thế Trương Úc Giai liền hoài nghi, hẳn và nữ quý tóc vàng kia nhất định biết nhau, hơn nữa còn rất thân.

Sau một lúc lâu, cuối cùng Trương Úc Giai phá vỡ cục diện bế tắc này, cười giải vây cho Trang Minh Thần còn đang soạn từ: “Vậy chúng tôi đi trước, bác sĩ Trang chúng ta gặp lại ở chỗ làm.”

“Được được, gặp ở chỗ làm. ” Trang Minh Thần cũng gần như là chạy trốn lôi kéo nữ quý kia tiến vào Starbucks gần đó, một khoảnh khắc trước khi gã tiến vào, Trương Úc Giai nhìn thấy nữ quý kia quay đầu lại rất có ý tứ nhìn Trương Úc Lê một cái, nhưng Trương Úc Lê từ đầu đến cuối đều đặt ánh mắt lên người Trương Úc Giai, giống như hoàn toàn không biết, làm Trương Úc Giai cũng không biết hỏi hẩn thế nào.

Trên đường về, Trương Úc Giai suy nghĩ tìm cớ nói ra chuyện nín nghẹn này, dù sao ánh mắt người phụ nữ kia nhìn hẩn thật sự không bình thường, giống như hẩn mắc nợ người phụ nữ kia, loại chuyện này...

Hừ! Trương Úc Giai thầm nhở một cái, bản thân là đang ghen phải không? Chẳng lẽ là đang ghen? Mở trò đùa quốc tế gì vậy, làm sao cậu có thể ăn dấm với một con quý, nhưng nếu không phải ghen tại sao mình muốn bối móc ngọn nguồn vấn đề như vậy, hơn nữa nữ quý kia cũng chỉ là một ánh mắt mà thôi, ánh mắt!

Đệt! Trương Úc Giai cảm thấy mình sắp chết rồi, nguyên nhân chết là bị bản thân làm cho tức chết.

Nhưng tức thì tức, cậu vẫn muốn biết hẩn và nữ quý kia có quan hệ gì, dù sao lấy tư cách một người bạn bình thường hỏi cũng được, chỉ lấy tư cách bạn bình thường mà thôi, nhưng muốn hỏi một con quý mưu trí thật sự là có chút khó khăn, hơn nữa hẩn từ nhỏ đã đùa bỡn cậu, nếu không cũng sẽ không bị hẩn buộc chặt bên người như vậy, chỉ chơi với mình hẩn .

Đang suy nghĩ, di động đột nhiên vang lên, vừa nhìn hóa ra là Trương Văn Cường, người này kể từ sau lần hai người bọn họ gặp bộ xương khô Nhan Gia Ninh thì vẫn chưa chủ động liên hệ với cậu, mà Trương Úc Giai cũng nghĩ tới chuyện làm ăn của gã nên gọi điện, kết quả gã không nhận, lúc này lại chủ động gọi tới, xem ra là xin lỗi, cho nên nhấn phím nhận cuộc gọi.

“A Giai, làm gì đấy? ” giọng nói đối phương có chút khàn khàn, rõ ràng hơi mệt mỏi .

“Mày còn biết gọi lại a? Tao còn tưởng mày chết rồi. ” Trương Úc Giai làm bộ ngây cấp, một bên cũng đang ăn trương úc lê tróc tốt lắm đưa tới cây hạch đào nhân.

Trương Văn Cường thở dài nói: “Đừng nói nữa, tao thiếu chút nữa đã chết thật, hai ngày này chương khí mù mịt, làm tao đau cả đầu, đời này chưa từng gặp những chuyện như vậy.”

Trương Úc Giai vừa nghe chuyện này, đột nhiên nhớ tới chuyện ma quái ở tòa văn phòng gã nói lần trước, liền hỏi: “Vậy bản thân mày không sao chứ? !”

“Có vấn đề còn ở đây nói chuyện với mày sao, mạng không mất, nhưng hồn cũng không còn, lần trước nói mời người lập đàn, tao đã tỉnh ngộ rồi, thần côn cũng gặp không ít, chính là không gặp thần côn thật sự, chỗ mày có người nào có bản lĩnh thật sự không?”

Trương Úc Giai nghe xong lập tức lnghi đến Diêu lão đầu, nhưng tính tình Diêu lão đầu kia cũng không có thể tùy tiện đáp ứng thay lão, nếu ngộ nhờ lão không đi thì làm nhờ anh em, cho nên cậu chỉ đành nói thật: “Có, nhưng không biết người ta có rảnh hay không, tao giúp mày hỏi một chút được rồi.”

“Vậy được, mày nói cho người đó biết, bao nhiêu tiền đều không có vấn đề, chỉ cần gã chịu tới, chuyện gì tao cũng đồng ý. ” Trương Văn Cường nói thẳng đúng trọng tâm, thậm chí cũng mang theo giọng cầu khẩn, làm Trương Úc Giai nhất thời cảm giác gã thật sự gặp nạn, không giúp không được.

Sau khi đồng ý rồi, Trương Úc Giai lập tức bấm số của Diêu lão đầu, nhưng một giọng nữ lạnh nhạt máy móc khiến cậu lập tức xoắn xuýt, lại nhấn một lần, vẫn là tắt điện thoại, bất đắc dĩ, cậu liền gọi cho Dương Duẫn Trạch, nhưng lại là Dương Văn nghe điện thoại.

“Anh của em đâu? ” Trương Úc Giai đi thẳng vào vấn đề nói.

“Anh em đã xảy ra chuyện, hai ngày nay đều học máu, bệnh viện vừa kiểm tra không ra trò gì, lão đầu đại thần kia còn đón anh ấy đi, trong nhà đều gấp muốn chết, không biết chết sống. ” Dương Văn than thở, nhớ tới vấn đề liền hỏi lại: “Anh tìm anh em chuyện gì à?”

Trương Úc Giai vừa nghe chuyện này lập tức nôn nóng nói: “Vậy em biết bọn họ khi nào về không?”

“Giai ca, nếu biết thì không sót ruột rồi.”

“Nếu là anh ta trở lại em lập tức gọi điện thoại cho anh được không?”

Dương Văn nghe giọng của cậu không ổn lắm, cho nên lập tức hỏi: “Giai ca bên anh có chuyện gì xảy ra?”

“Là bạn anh muốn tìm Diêu lão đầu, không có chuyện gì, anh cúp máy. ” Trương Úc Giai không đợi Dương Văn đồng ý, đã ngắt điện thoại, bởi vì cậu không muốn người khác vội vàng vì mình, hơn nữa càng là người thân thiết, luôn chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu.

Lúc này, Trương Úc Lê lạnh lùng truyền đến một tiếng: “Những chuyện này em không quản được không?”

Trương Úc Giai vừa lật tìm số những người có thể hỏi vừa thở dài nói: “Tôi cũng không muốn quản a, nhưng là hần là anh em của tôi a, chúng tôi còn thân thiết hơn ruột thịt, làm sao chẳng xuống không quan tâm a!”

Trương Úc Giai nói hết câu, lại gọi điện thoại cho hai bác sĩ già, dù sao người lớn tuổi đối với những chuyện này đều có chút để kể, không biết qua bao lâu, Trương Úc Giai từ đầu đến cuối không tìm được người thích hợp, lúc này lại nghe Trương Úc Lê cú đầu nói: “Người cuối cùng vẫn phải chết, chết rồi cũng có thể đoàn tụ.”

“Này nói gì hử! ” Trương Úc Giai không dám nói đây là điềm xấu..., đành suy nghĩ hồi lâu rồi mới chậm rãi nói: “Được sống thì tốt hơn mọi thứ. ” dứt lời cậu lại lôi kéo tay Trương Úc Lê nói: “Nhưng anh yên tâm, bất kể anh là gì, tôi cũng sẽ không rời khỏi anh.”

Trương Úc Lê nghe xong, khóe môi giương lên một nụ cười nhàn nhạt, một hồi lâu khẽ nói: “Để ta đi, thuận tiện đòi lại tiền lần trước ta cho hần mượn”

Trương Úc Giai nghe lời này lập tức sáng tỏ thông suốt.

42. Chương 42: Xui Xẻo

Tòa văn phòng mà Trương Văn Cường chịu trách nhiệm thiết kế trang hoàng nằm trên đoạn đường khá sầm uất của khu phố Bắc, nhìn cửa hàng và mặt tiền cửa hàng xung quanh nó người đến người đi, náo nhiệt đến ngổn ngang, duy chỉ có nó lẳng lặng đứng sừng sững, mỗi một ô cửa sổ bên trong đều lộ ra một luồng ánh sáng đen nhánh, giống như là tòa nhà bị bỏ lại nhiều năm, không hề có xây mới, lộ ra mùi bùn đất lẫn lộn.

Trương Úc Giai từ trên xe taxi xuống nhìn thấy Trương Văn Cường vừa từ chỗ bảo an đi ra, bộ dạng xanh xao vàng vọt kia quả thực là một trời một vực so với thanh niên hăng hái đắc ý lúc trước, gầy trợn hai

vòng, ngay cả cách ăn mặc vốn chạy theo mốt thì giờ lồi thoi lệch thếch, nếu không phải giọng nói không đổi, Trương Úc Giai thiếu chút nữa cũng không nhận ra gã.

“Người anh em, mày hôm qua trải qua ... ” Trương Úc Giai cuối cùng không nhin được lên tiếng.

“Đừng nói nữa. ” Trương Văn Cường móc ra một điều thuốc từ trong túi quần đưa cho Trương Úc Giai, Trương Úc Giai vốn không hút thuốc lá, nhưng tình cảnh này, giống như chỉ có một điều thuốc mới có thể hình dung, “Con quỷ này thật sự rất lợi hại, chúng tao đã chết hai người, chút tài sản của ông đây đã bồi thường cả rồi, đời này mẹ nó, chưa bao giờ xui vẻo như vậy.”

Trương Văn Cường dứt lời mượn ra cái bật lửa, trước châm cho Trương Úc Giai, sau đó lại châm cho mình, hít một hơi thật sâu, cuối cùng phun một vòng khói, nói tiếp: “Hai lần trước mày gọi điện thoại cho tao đúng lúc chỗ tao có người chết, bị mấy người nhà của người chết làm âm ỉ mấy ngày không có chợp mắt, mày nhìn phải au lưng tao đây, tất cả đều là máu ứ đọng, nếu không phải Trương Gia Vĩ tới, tao thiếu chút nữa cũng bị đánh chết.”

Trương Văn Cường từ nhỏ là một người mạnh mẽ, chuyện gì cũng tự mình chống đỡ, mọi việc chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, trong đám anh em bọn họ gã là xuất sắc nhất, bất kể quan hệ với người khác hay tình cảm công khai lén lút, thì gã lẫn lộn thành thạo nhất, lúc Trương Úc Giai chưa tốt nghiệp, gã đã từ trường trốn ra ngoài tung hoành thiên hạ, đối với Trương Úc Giai bọn họ cũng không thiếu quan tâm, Trương Úc Giai nhớ được, học phí hai năm cuối cùng của mình vẫn là gã trộm nộp cho, hôm nay người xuất sắc nhất lẫn lộn thành bộ dạng này, trong lòng cậu miễn bàn có bao nhiêu đau khổ, miễn cưỡng kìm nén khó chịu ở giữa cổ họng, nói: “chuyện xảy ra ngày hôm đó, cũng không nghe mày nhắc tới, mày vẫn luôn tự mình giải quyết mọi chuyện, các anh em đều nghĩ là mày sống rất tốt, tại sao ngay cả tên khốn kiếp Trương Gia Vĩ kia cũng không có nói cho tao biết.”

“Là tao bảo nó không nói, mọi người có chuyện của mọi người, mày hiện tại là người trên bàn mổ, trong lòng không thể có chuyện lo lắng, hơn nữa, mày đến rồi cũng không giúp được cái gì, lại đi theo lo lắng không đầu ” Trương Văn Cường nói xong lại từ bên trong máy bán hàng tự động lấy ra hai lon Sprite, một lon đưa cho Trương Úc Giai, lại mở lon của mình ra rồi uống hơi sạch sẽ, cuối cùng mới nhớ tới nói: “Người mày tìm cho tao đâu?”

Trương Úc Giai này mới nhớ tới Trương Úc Lê luôn đi theo bên cạnh mình, trong nháy mắt nhìn hẩn lại mơ hồ giống như một đám sương mù, mùa hạ nóng bức ráng chiều đỏ rực giống như rỉ máu, chiếu lên người hẩn phát ra một tầng màu vàng sáng chói, giống như biến thành mây nơi chân trời, Trương Úc Giai muốn hỏi hẩn tại sao không hiện ra thực thể, dù sao hai người bọn họ cũng đã tay trong tay đi dạo phố giữa một đám người xa lạ, lúc này thấy anh em hồi nhỏ thì bắt đầu xấu hổ, nhưng nhìn dáng vẻ của hẩn, cũng không giống như kích động, nghĩ đến là nhiều năm không gặp nên lạnh nhạt, vì vậy trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào.

Trương Úc Giai vốn định trực tiếp giới thiệu Trương Úc Lê cho gã, nhưng đám anh em của cậu không ai biết Trương Úc Lê đã chết, đều cho rằng hẩn ở nước ngoài phát tài nên mới cắt đứt liên lạc, mà đối với Trương Văn Cường, cậu càng không thể đi thẳng vào vấn đề, bởi gì mấy ngày qua bị Quỷ Hồn quấy rầy, nếu gã trực tiếp nghe lời này, không chừng dọa ra cái gì, cho nên cậu phải kê lốt trước một chút, để cho gã từ từ tiếp nhận.

Nhưng Trương Úc Giai vừa làm tốt công tác chuẩn bị còn chưa kịp mở miệng, liền thấy một đôi môi mềm mại ẩm ướt ghé vào bên tai cậu nói: “Đừng cho gã biết ta.”

Trương Úc Giai không biết làm sao nhìn hẩn một cái, chỉ thấy hẩn híp đôi mắt màu lam, lắc đầu nhìn cậu, giống như chuyện này không cho phép nghi ngờ.

Lúc này, Trương Văn Cường thấy người đối diện kinh ngạc nhìn chằm chằm cây hoa quế nhỏ ở bên cạnh, liền cầm lon Sprite kia đẩy đẩy cậu nói: “A Giai mày không sao chứ? !”

Trương Úc Giai lập tức hoàn hồn, nhưng ngay sau đó cười lắc đầu nói: “Không có chuyện gì, đang nghĩ làm sao trả lời mày, dù sao chuyện này nói ra có chút giạt mình.”

“Có ý gì? ” Trương Văn Cường dường như cảm thấy không ổn.

Trương Úc Giai thấy bộ dáng kia của gã, lại liếc mắt nhìn Trương Úc Lê ở bên cạnh vẫn đứng yên không nhúc nhích, cuối cùng bất đắc dĩ nói: “Hôm nay vốn muốn gọi một đại sư tới, nhưng đồ đệ lão xảy ra chuyện, tao tìm không ra lão, lại sợ mày xảy ra chuyện, thật ra thì mày là không biết đâu, tao biết một ít kỳ môn độn thuật.”

“Mày biết? ” Trương Văn Cường rất giật mình với cách nói này của cậu, bởi vì Trương Úc Giai vẫn luôn là một người theo thuyết vô thần, hơn nữa đầu óc cậu tương đối nhỏ, lúc ấy có thể học y cũng đã không dễ dàng, nhưng không ngờ cậu còn có nghề phụ, cho nên lập tức ngạc nhiên nói: “Thật hay giả? Thứ này cũng không phải là hóa trang đâu, tao tận mắt nhìn thấy con quỷ kia, ghê tởm muốn chết, toàn thân đều là giò bọ, làm không xong có thể bị nó giết chết, mày trước nói đi nói người học ở đâu?”

Trương Úc Giai vừa nghe lời này lập tức ỉu xiu, nghĩ đến cậu chỉ muốn giả sử cho gã, đến lúc đó súng thật đạn thật thì để cho Trương Úc Lê lên là được, hiện tại người này nhất định bói móc tận gốc vấn đề, đây không phải là buộc cậu nói những nói cuội sao, cho nên cậu kìm nén bức bối, nghĩ nửa ngày cuối cùng nói: “Tao là theo người ta học được mấy chiêu, đối phó quỷ binh ngthif không có vấn đề, cho dù không đối phó được, tao cũng có thể bảo vệ mạng sống cho mày.”

“không phải mày không tin những thứ này sao, tại sao học cái này? Mày thấy quỷ chưa?”

Trương Úc Giai gãi đầu, gật gật nói: “Không chỉ một lần đâu, mới bắt đầu cũng sợ như mày, còn gặp không chỉ một lần, có khi cả phòng đều là quỷ, suýt nữa nuốt tao, sau này mới tìm sư phụ đối phó, lão dạy tao một chút thuật phòng thân căn bản”

Trương Văn Cường nghe xong vẻ mặt tràn đầy kinh hãi, “Vậy tại sao mày chưa từng nói qua?”

“Lúc ấy bọn mày cũng không tin a!”

“Cũng đúng, nhưng hiện tại tao ctin. ” Trương Văn Cường gật đầu, lại châm một điếu thuốc, “Các anh em chưa từng nghĩ tới sẽ bị một quỷ làm hỏng, con mẹ nó đây là chuyện gì hả. ” Trương Văn Cường dứt lời thở dài, một luồng cay đắng chua xót từ cổ họng truyền đến, hốc mắt có chút ẩm ướt.

Hai người cứ như vậy nói thật lâu, mãi cho đến mặt trời khuất núi, Trương Văn Cường nhiều lần xác định năng lực Trương Úc Giai, lúc này mới chấp nhận cậu, sau đó Trương Văn Cường còn gọi hai công nhân gan lớn, một người tên Hồng Việt, một người tên Đỗ Minh, hai người đi theo Trương Văn Cường đã nhiều năm, luôn luôn được gã quan tâm, cho nên muốn đi theo có thể tiếp ứng lẫn nhau, cho nên từng người hỏi thăm nhau, xong xuôi liền đi ăn một bữa.

Trương Úc Giai vốn không muốn có quá nhiều người đi theo, dù sao nhiều người cậu không tiện nói chuyện với Trương Úc Lê, nhưng qua thời gian một bữa cơm nói ngắn cũng không ngắn, sau khi trò chuyện mấy câu, cậu phát hiện hai anh em này cũng là người trung hòa, Hồng Việt là trong núi đi ra, vừa đen vừa gầy, cười lên để lộ hàm răng trắng, Đỗ Minh tuổi khá lớn, nói chuyện đều gật đầu, vừa nghe nói Trương Úc Giai là bác sĩ, thì đối với cậu rất tôn kính, liên tục gấp thức ăn cho cậu, Trương Úc Giai cũng không ghét hai người này lắm, sau cơm tối liền đi về phía lầu bốn của tòa văn phòng.

Lúc Trương Úc Giai mới bước vào tòa nhà cũng không cảm nhận được âm khí lớn như vậy, nhưng càng đi lên đi càng nặng, cảm giác cũng bị ép tới không thở nổi, hơn nữa lạnh phát run, thỉnh thoảng một trận xẹt xoạt vang lên, giống như là có vô số côn trùng bò qua, khiến cho lòng người ngứa ngáy khó chịu.

Lúc đến lầu bốn thì nơi đó đã hoàn toàn tối đen, thật ra thì những khung cửa sổ chưa kịp lấp đặt xong hẳn là có thể phản chiếu ánh sáng của đèn đường dưới lầu, hướng chỉ dưới lầu là phố xá sầm uất, cho dù ánh đèn không chiếu tới, ít nhất cũng có thể nhìn thấy ánh đèn chột xa chột gần của những chiếc xe qua lại trên đường, kết quả nơi này tối đến mức đưa tay không thấy được năm ngón, ngay cả hít một hơi cũng phải thở gấp hồi lâu, âm u lạnh lẽo giống như ở Bắc Cực, da gà toàn thân sắp rớt hết.

Lúc này, Trương Úc Lê xuất hiện bên cạnh cậu, chính xác thì ánh mắt Trương Úc Lê xuất hiện bên cạnh cậu, một đôi mắt màu lam còn sáng hơn kim cương chiếu sáng khoảng trống bên cạnh Trương Úc Giai, tay của cậu cũng bị hấn siết chặt trong tay, thỉnh thoảng nắm chặt một chút, tỏ ý muốn cậu an tâm.

Trương Úc Giai nắm tay hấn đi rất lâu, cẩn thận nhìn bố trí của tầng này, phát hiện tầng này có một phòng chưa hoàn thành ở sát bên phải thang máy nhất, những phòng khác cơ bản đều đã hoàn thành, nhưng nơi

này không giống như vừa mới trang hoàng xong, ngược lại giống như để không nhiều năm, gạch tráng men màu trắng ốp chân tường đã nhiễm màu nâu xanh của nước, trần nhà cũng rạn nứt, mảng lớn mảng lớn vệt nước màu đen, thỉnh thoảng nhỏ một hai giọt chất lỏng sền sệt màu đen, nhưng nhỏ xuống đất không phải bị thấm hút, rất kỳ quái.

Lúc Trương Úc Giai sơ sơ đi dạo hết một vòng lầu bốn, phát hiện Hồng Việt và Đỗ Minh còn đứng ở chỗ cầu thang không đi vào, sau khi hỏi, chỉ nghe Đỗ Minh nói: “Cường ca nói tầng này điện không biết tại sao bật không lên, đi lấy đèn pin, phía trên quá tối, chúng tôi cũng không nhìn thấy.”

Trương Úc Giai nghe xong chợt hiểu ra, thì ra ánh mắt A Lê chỉ cung cấp cho một người cậu, cho nên lúc này lại nắm thật chặt khối man mát vẫn luôn nắm tay mình, đối phương cũng nắm tay cậu, tỏ vẻ hân hoan ở đây.

Đợi ở cầu thang chừng 20 , lầu dưới đột nhiên có tiếng thét khẩn cấp, Trương Úc Giai cảm thấy có chút không ổn, lập tức hỏi: “Vậy đèn pin lấy ở đâu?”

“Dưới mặt đất tầng 2, đồ trang trí của chúng tôi và v.v đều ở đó.”

Hồng Việt mới vừa nói xong, Đỗ Minh đã vỗ đùi nói: “Nguy rồi, Tôn Xương Sinh chết ở bên trong đó, là bị kéo chết.”

“Đi mau. ” Trương Úc Giai còn chưa dứt lời đã vội vàng chạy xuống, Hồng Việt và Đỗ Minh cũng đi theo.

43. Chương 43: Sinh Tử

Lầu 2 dưới đất là một nơi hỗn tạp tương đối ẩm ướt, dưới đất đều là bùn, cả không gian tương đối tối tăm, một cái bóng đèn 40 W mười mấy bước mới có thể tìm được một cái, Trương Úc Giai quả thực không thể hiểu được tại sao phải để đồ trang hoàng ở chỗ này, dưới chân đạp xuống đều phát ra tiếng, đỉnh đầu giống như nắp bồn cầu nhà ai nhỏ nước, cả không gian một mùi nấm mốc còn mang theo mùi hôi thối, làm cho người ta ngửi thấy không khỏi nôn ọe.

Trương Úc Giai loang quanh dưới tầng hầm một thời gian dài, cùng Hồng Việt và Đỗ Minh tách ra tìm kiếm, thỉnh thoảng lại kêu tên Trương Văn Cường, nhưng hỏi lâu cũng không có người đáp lại, điều này làm Trương Úc Giai bắt đầu bối rối, lúc này bỗng nhiên nghe Đỗ Minh ở cách đó không xa hô: “Không xong Cường ca té xỉu.”

Trương Úc Giai lập tức chạy tới, không nhìn thì thôi, vừa nhìn cả người cậu thoáng cái lảo đảo, thiếu chút nữa trượt chân té xuống.

Đây là một cái hố sâu thấp hơn chỗ khác 2m, cao thấp còn chưa xác định rõ, bên trong thấm nước, chỗ cao thì cao tầm nửa người, chỗ thấp thì cũng tầm đầu gối, Trương Văn Cường là ngồi ở đó, nhắc tới cũng rất quái lạ, nước kia thiếu chút nữa tràn qua mũi của gã, nhưng là hết lần này tới lần khác lại không tràn qua.

“Văn Cường, Văn Cường? ” Trương Úc Giai thấp giọng kêu hai tiếng, sau đó dò xét một phen, giống như sợ kinh động cái gì .

Trương Úc Giai men theo sườn dốc bên cạnh nhảy xuống, vốn cho rằng bây giờ đang mùa hè nắng chói chang, nhảy vào trong nước vừa lúc mát một chút, không ngờ nhiệt độ nước này còn thấp hơn hộp đông lạnh, chỗ chạm phải đều tê dại không cảm giác, ngay cả Hồng Việt và Đỗ Minh nhảy theo xuống cũng xuyt một tiếng, sau đó, ồm ồm nói: “Sao đến mức này, nước này giống như từ trong quan tài chảy ra , Cường ca khẳng định đông hỏng rồi.”

“Trước tiên đem cậu ấy lên rồi hãy nói. ” Trương Úc Giai đi tới sau lưng của gã, đưa hai tay xuyên qua dưới bờ vai gã, sau đó kéo gã lên, Hồng Việt và Đỗ Minh thấy thế mỗi người nhắc một chân, ba người mất rất nhiều sức mới kéo được gã lên.

Lúc lên phía trên, Trương Văn Cường vẫn bất tỉnh, toàn thân lạnh đến kết sương, Trương Úc Giai nhìn khái quát một chút, hô hấp quy luật ổn định, cũng không có chuyện gì nghiêm trọng, bấm huyệt nhân trung của gã một lúc, liền mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhưng lúc tỉnh lại lập tức ới, ới ra vật tanh hôi đen hồng khiến

Trương Úc Giai nhăn trán nhìn hồi lâu cũng không nhận ra đây là cái gì, một lúc sau mới hỏi: “Bọn mày rớt xuống đây?”

Trương Văn Cường suy yếu khoát khoát tay nói: “Đừng nói nữa, tao đã rớt chỗ này ba lần rồi, rớt cuộc tao không chết, mỗi lần đều có người kéo tao ra ngoài.”

“Ba lần? ” Trương Úc Giai hoảng sợ nói.

“Ừ, mỗi lần xuống phía dưới này tao đều không tìm được đường đi, sau đó lại vừa buồn ngủ vừa mệt, nhịn không được muốn ngủ, tỉnh lại thì đã ở chỗ đó, hai lần trước đều là Vương Lục ở phòng bảo vệ kéo tao lên, tao định lấp chỗ kia đi, nhưng gọi hai người tới lấp thì đều chết trong đó, không dám lấp, chắc là muốn trả thù tao.”

Giờ này phút này, nhìn bộ dạng chật vật kia của Trương Văn Cường, Trương Úc Giai cũng không biết nói gì cho phải, nhìn lại vật thể tanh hôi trên đất kia, đành một bên đỡ gã đứng lên một bên nhắc nhở: “Lát nữa chúng ta đi bệnh viện tra một chút .”

Trương Văn Cường nói: “Đừng, tao bình thường không có chuyện gì, chỉ có rớt xuống đó mới ói ra vật kia. ” dứt lời không quên đi đến phòng tạp vật lấy ra mấy cái đèn pin cầm tay

Trương Úc Giai không lay chuyển được gã, chỉ đành phải hy vọng A Lê thật sự có thể giải quyết con quỷ kia, mặc dù không thể để cho gã khôi phục như trước, ít nhất có thể giữ được hiện tại.

Khi đi khỏi phòng tạp vật kia, Trương Úc Giai không nhịn được nhìn thoáng qua cái hố to kia, cảm thấy quái lạ vẫn là quái lạ, trong đó mặt mặc dù cao thấp bất đều, nhưng chỗ cao và chỗ khác đều tương đối có quy luật, chỗ sâu có tổng cộng bảy cái, không lớn không nhỏ, vừa vặn một người kệt dưới, sau khi kéo Trương Văn Cường từ trong đó ra, cảm giác của Trương Úc Giai càng thêm mãnh liệt.

Trương Úc Giai dìu Trương Văn Cường tới lầu bốn, rõ ràng cảm giác sợ hãi Trương Văn Cường đối với lầu bốn còn mãnh liệt hơn với lầu 2, sau khi vào lầu bốn đèn pin cũng không chiếu chỗ khác, trực tiếp nhìn chằm chằm vào căn phòng chưa thi công kia, sau đó cẩn thận đi tới.

Bốn người cách căn phòng này chừng mười thước thì ngừng lại, Trương Văn Cường trừng mắt nhìn căn phòng, ý bảo con quỷ kia vẫn còn ở đó

Trương Úc Giai không khỏi nhìn thoáng qua bên cạnh Trương Úc Lê, dù sao hai người bọn họ vừa dạo toàn bộ nơi này một lần, cũng không nhìn thấy thứ gì không sạch sẽ .

Lúc này, Trương Úc Lê buông tay Trương Úc Lê ra, sau đó một mình đi về phía căn phòng kia, Trương Úc Giai không yên lòng, muốn nói gì, nhưng Trương Úc Lê lại xoay người nói: “Đợi một lát em bảo bọn họ lui đến cửa cầu thang, sau đó một mình em lại đây là được, lúc đi ngang qua em làm dáng một chút là được.”

Trương Úc Giai gật đầu, trong bóng tối mặc dù không ai nhìn thấy, nhưng lên tiếng vẫn giải thích rõ hơn.

Trương Úc Lê vào căn phòng kia không bao lâu nhiệt độ liền đột ngột hạ xuống, không khí bức bối bốn phía càng phát ra nồng đậm, ngay cả hô hấp cũng rất khó khăn, tiếng côn trùng bò xột xoạt cũng càng lúc càng lớn, đèn pin trong tay bốn người họ cũng theo đó tối đi, Trương Úc Giai ý thức được đã đến giờ, lúc này nhìn về phía Trương Văn Cường, nói với bọn họ: “Các người nhanh đi đến cửa cầu thang, tôi không kêu mọi người, mọi người đều không được đi qua, vô luận phát sinh cái gì.”

“Tao đi theo mày. ” Trương Văn Cường không chút do dự nói.

Nếu là có chuyện, Trương Úc Giai chắc sẽ rất cảm động, nhưng đây là diễn trò, như thế sẽ lộ ra giả vờ, cho nên cậu bắt đầu nói: “Mày ở ngay bên cạnh sẽ ảnh hưởng tao, yên tâm đi, quỷ trong phòng kia tao cũng không sợ, tên tiểu quỷ này không làm gì được tao.”

Trương Văn Cường quả thật bị lời này của cậu thuyết phục, liền cùng Hồng Việt và Đỗ Minh đi đến cửa cầu thang, sau đó ba ánh đèn trước mắt dần dần biến mất.

Sau khi ba người kia đi rồi, sương mù trong phòng càng thêm dày đặc, Trương Úc Giai biết đây là Trương Úc Lê đang làm phép, bởi vì qua một thời gian ngắn quan sát cậu liền phát hiện, quỷ hồn khác đều là sương đen hoặc sương xám, nhưng Trương Úc Lê là màu trắng, cậu đoán càng là lệ quỷ thì càng tinh khiết đi.

Đang suy nghĩ, trong phòng kia đột nhiên phát ra một tiếng rít thê lương, tiếng rít liên tục, giống như tê tâm liệt phế, âm thanh này còn rất dài, càng về sau càng trầm trọng, tựa như máy ghi âm kiểu cũ không có điện, không ngừng lặp lại.

Lập đi lập lại chừng năm phút, Trương Úc Lê mới từ bên trong đi ra, lúc hắn đi ra Trương Úc Giai mới thở ra một hơi, cuối cùng không có chuyện gì.

Hai người đi về phía cửa cầu thang, Trương Úc Giai không nhịn được hỏi: “Bên trong là một con quỷ sao?”

Trương Úc Lê không nói chuyện, chỉ nhìn phía trước đi tới, ngay cả nắm tay Trương Úc Giai cũng lạnh muồn chết, cho nên Trương Úc Giai cho rằng hắn mệt mỏi, đành phải thuận theo hắn kéo về phía trước.

Nhưng ước chừng đi một đoạn đường rất dài, Trương Úc Lê liền cảm giác có chút không đúng, nghĩ đến từ cửa cầu thang đến căn phòng kia không quá mười mấy bước, đi lâu như thế vẫn không đến, mà bàn tay nắm lấy mình đã lạnh đến mức làm tay cậu mất đi cảm giác, Trương Úc Giai không khỏi liếc nhìn người bên cạnh, thế nhưng phát hiện đôi mắt màu lam không biết từ lúc nào đã không thấy nữa, chiếc nhẫn bảo thạch màu hồng trên tay cũng không thấy, hơn nữa toàn thân hắn bắt đầu phát ra một mùi hôi thối, bị nghẹn đến mức Trương Úc Giai lấy đèn chiếu chỗ tối chỉ nhìn thấy mũi giày kia.

Vừa soi Trương Úc Giai liền lão đảo một cái, chỉ thấy một thi thể thối rữa toàn thân đầy giòi bọ đang nắm tay cậu, cậu hoảng sợ lập tức vùng tay mình ra khỏi tay gã, sau đó chạy về hướng lúc đến, bởi vì cậu gặp chính là quỷ đả tường, Diêu lão đầu nói, cách duy nhất có thể phá quỷ đả tường chính là xoay tròn bên trái chín mươi độ, mặc dù phương hướng có thể không phải là mình muốn, nhưng là tuyệt đối có thể từ chỗ quỷ đả tường đi ra.

Trương Úc Giai xoay tròn chín mươi độ, quả nhiên từ trong đoàn sương đen trước mắt đi ra, nhưng bị đụng đầu vào bức tường, lại theo quán tính đập đầu hai cái, khiến cậu choáng váng, một giọt chất lỏng nóng nóng theo sống mũi chảy xuống, Trương Úc Giai lấy tay sờ một chút, lại rách da, nhưng may mà sức lực vừa rồi của mình không lớn.

Đợi lấy lại tinh thần, Trương Úc Giai thấy bóng đèn nhỏ trên đỉnh đầu thoáng một cái sáng ngời, tại sao cảm thấy nơi này quen như vậy chứ? Vừa đi vài bước, bỗng nhiên thấy phòng tạp vật, cùng với tiếng ào ào dưới giày mình, Trương Úc Giai nhất thời sáng tỏ, nơi này chính là tầng hai dưới đất bọn họ vừa mới đi qua, chẳng trách mình đi lâu như vậy, tên quỷ kia lại dẫn cậu đi từ lầu bốn xuống lầu hai dưới đất, không lâu mới là lạ, bản thân lại cũng không cảm giác được mình không ngừng xuống cầu thang, rất kỳ quái.

Nghĩ như vậy, trong lòng lại dâng lên sợ hãi, bởi vì cách đó không xa chính là cái hố Trương Văn Cường rớt xuống, theo cách nói của gã thì lúc chưa tiến vào đã ngủ một cách khó hiểu, sau đó ở trong hố, Trương Úc Giai cũng không hy vọng mình gặp phải chuyện tương tự.

Cho nên cậu vẫn duy trì cảnh giác cao độ đi qua cái hố kia, sau đó tận lực không nhìn nó, nhưng tìm mục tiêu nửa ngày cũng không có một ai, không có một tụ điểm nào, bởi vì rõ ràng lướt qua nhưng lại không thấy mười một cột xi măng cách hố không xa, Trương Úc Giai không khỏi cảm giác phương hướng của mình lại sai rồi không, hay lại gặp quỷ đả tường.

Đang đi, đột nhiên phát hiện hình như có người ở phía sau cây cột, nhưng chỉ lộ ra hai cái chân, một cái đi giày, một cái toàn bùn đất.

Trương Úc Giai trong lòng vui mừng, chắc là người trang hoàng hoặc bảo an nào đó, nhưng lúc đến gần, cậu thiếu chút nữa thét ra, bởi vì phía sau cây cột này vốn không phải là một người, mà là bảy, bảy người này một người chính giữa, sáu người khác xếp thành hình lục giác, tập thể đầu chôn xuống dưới đất, lộ ra chân lớn nhỏ không đều, có đang động, có đã bất động, Trương Úc Giai vốn nên đưa bọn họ mới phải, nhưng bảy người này hai chân không có cái nào bình thường, đều đã thối rữa thành từng bãi máu, vô số côn trùng màu đen đang qua lại như con thoi trong khối da gần đó, đám trùng chui ra cũng từ màu đen thành màu đỏ thẫm, từng đoàn từng đoàn thịt và máu dính lên thân chúng, người nhìn không khỏi muốn ói.

Mà lúc này, Trương Úc Giai cuối cùng sáng tỏ, cái này chính là cái hố biến mất kia, giờ phút này này hố đã bị lấp, Trương Úc Giai đoán cũng không có sai, hố này quả nhiên là lấp người, chẳng qua những người này đã không tính là người thôi.

Nhưng đây rốt cuộc là ảo giác hay là thực tế? Nếu thực tại sao lại có người dùng phương pháp tàn nhẫn như vậy? Rốt cuộc mục đích là gì? Những người này từ đâu tới a? Trương Úc Giai nghĩ mãi mà không rõ, cũng không muốn nghĩ nữa, bởi vì hai chân của cậu như nhũn ra, đã bước không nổi, sợ hãi chiếm giữ cả thân thể và linh hồn cậu, gần như sẽ phải ngã xuống.

Lúc này tóc cậu đau nhói, gương mặt đã bị một bàn tay nhỏ bé mập mập bắt được, trong lòng vui mừng, run rẩy nói: “Bố mày gặp gỡ quý đả tường rồi, mày cũng là quý, có thể để bố mày đi ra ngoài không?”

“Phần thưởng là gì? ” tiểu quý mặt không đổi sắc hỏi, không chút cảm thấy cảnh tượng có gì khác.

Trương Úc Giai chẳng quan tâm nhiều như vậy, lập tức nói: “Mày muốn cái gì thì là cái đó.”

“TCon muốn ba ba sinh con ra.”

“Không thể nào. ” Trương Úc Giai không hề nghĩ ngợi, bởi vì chuyện đàn ông sinh con căn bản không có khả năng, cho nên cậu không muốn.

Tiểu quý vẫn bình tĩnh nói: “Vậy ba cứ ở đây đi, đợi A Lê tới nhất xác cho ba. ” dứt lời, nó lập tức biến mất.

“Trở lại.”

“Ba đồng ý? ” tiểu quý lại xuất hiện.

“Chuyện này còn có thương lượng không? ” Trương Úc Giai ôm tâm lý may mắn hỏi.

Tiểu quý lại trừng đôi mắt lạnh lẽo, lắc đầu tỏ vẻ kiên định.

“Đồng ý, nhưng cho tao chút thời gian suy nghĩ. ” Trương Úc Giai nghĩ tới lúc đó ai còn quen biết ai a.

“Đồng ý. ” tiểu quý gật đầu, sương mù dày đặc màu đỏ từ khắp nơi cuộn cuộn đến, chỉ trong nháy mắt, lúc sương mù dày đặc loãng đi thì cậu đã xuất hiện bên ngoài tòa cao ốc .

44. Chương 44: Buồn Bã

Trương Úc Giai không biết Trương Úc Lê trị những ác quỷ kia thế nào, chỉ biết lúc cậu đứng bên ngoài tòa nhà thì hần đang từ trong đi ra, gần như là hai mắt vừa nhìn thấy cậu, đã ôm cậu vào lòng, sau đó ngay trước mặt mọi người phủ lên môi cậu, vật mềm mại ấm áp ở trong miệng của cậu tùy ý cướp đoạt, từ trên xuống dưới, trái trái phải phải, gần như mỗi tác đều không bỏ qua, một đầu lưỡi dài liên tục tiến vào cổ họng cậu, thiếu chút nữa làm Trương Úc Giai ngạt chết, lúc này hần mới thả miệng, cuối cùng còn nhẹ nhàng hạ một nụ hôn lên trán cậu, coi như kết thúc công việc.

Trương Úc Giai biết hần đang lo lắng an nguy của cậu, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, hơn nữa dưới tình huống người khác không nhìn thấy, lại gia tăng người đến người đi cho khu vực này, Trương Úc Giai thật sự không giải thích rõ tại sao mình có thể nhẹ nhàng đưa đẩy đầu lưỡi phát ra âm thanh làm người ta trợn mắt nóng tai kia, làm bọn Trương Văn Cường tưởng cậu bị quỷ nhập vào người, thiếu chút nữa cầm gậy đánh cho cậu tỉnh.

Buổi tối hôm đó, Trương Úc Giai liền trở về nhà, Trương Văn Cường giữ lại cũng không dao động được ý định muốn về nhà của cậu, đành phải lái xe đưa cậu trở về, cũng hẹn tháng sau sinh nhật Trương Úc Giai sẽ cho cậu một bữa tiệc sinh nhật thật lớn, thực đơn bữa tiệc do gã mua đến, coi như tạ ơn đuổi quỷ.

Mà mục đích thực sự Trương Úc Giai muốn trở về chính là dạy dỗ tốt hai người kia, xem bọn họ hôm nay rốt cuộc muốn làm gì, lại dám liên thủ bắt nạt cậu, quả thực là không muốn sống nữa.

Nhưng kết quả dạy dỗ không quá lý tưởng, thậm chí bắt đầu có chuyển biến xấu, bởi vì ... hai người này bất kể Trương Úc Giai điên cuồng chửi bới bệnh thần kinh thế nào, cũng chỉ cười một tiếng bỏ qua, thậm chí hai người lại không hện mà cùng nhếch lông mày với đối phương, động tác kia, khỏi nhắc có bao nhiêu thiếu đánh, Trương Úc Giai cuối cùng không thể nhịn được nữa, một phen túm lấy tiểu quý dùng ngón tay chọc bụng nó nói: “Mày đừng cho là tao không biết hai người đang bày trò gì, quả thực chính là nghĩ tốt đẹp lắm.”

Tiểu quỷ nhe hai cái răng nanh của nó nói: “Cục cưng rất vui vẻ, dù sao hôm nay ba ba đã đồng ý sinh cục cưng, cục cưng rất nhanh sẽ xinh đẹp như những con quỷ khác.”

“Mày vui vẻ cái rắm. ” Trương Úc Giai tức giận: “Tao cho mày biết, hôm nay tao chỉ tạm thời đồng ý, mày đừng hòng tính toán cái gì.”

“Cục cưng không sợ, nếu ba ba đổi ý..., cục cưng sẽ nhờ ‘Bọn họ’ tới đây giúp cục cưng.”

“Bọn họ? Bọn nào?”

“Chính là ngày đầu tiên ba ba nhìn thấy cục cưng, bọn họ đã đưa cục cưng đến, bọn họ rất tốt với cục cưng.”

Tiểu quỷ vừa nói thế, Trương Úc Giai đột nhiên nhớ tới những oan hồn mất mắt rớt da rữa nhịt ngày đó, liền vội vàng quát lên: “Mày dám, nếu mày gọi những thứ lộn xộn kia tới đây, ta liền để cho Diêu lão đầu thu mày, sau đó cho mày hồn phi phách tán.”

Vừa nhắc tới hồn phi phách tán, miệng tiểu quỷ liền toét ra thành cái gáo, sau đó lập tức cáu giận nói: “Ba ba không cần cục cưng, cục cưng đã đi theo ba ba tam kiếp rồi, mỗi lần thật vất vả mới tìm được ba ba, nếu ba ba không sinh cục cưng nữa, cục cưng muốn đi, vĩnh viễn rời khỏi ba ba, ba ba...”

Trương Úc Giai bị đồng lời của nó làm cho sửng sốt, cuối cùng sau khi làm rõ thì ném nó ra ngoài, cũng bổ sung thêm một câu: “Mày còn mưu mô hơn cha mày.”

Sau khi dùng nắm đấm dạy dỗ xong tiểu quỷ, Trương Úc Giai định tiếp tục dạy dỗ lão quỷ, nhưng phương pháp hữu hiệu nhất với lão quỷ không phải là đấu võ mồm cũng không phải là đánh nhau, mà là Chiến tranh lạnh, cậu mơ hồ nhận ra, thời gian dài như vậy đến nay, Trương Úc Lê không thể chịu được nhất chính là Chiến tranh lạnh, mỗi lần cậu im lặng, hắn luôn từng lần một xác nhận sự tồn tại của cậu, hơn nữa rất nôn nóng.

Nhưng hôm nay đối phương hình như có sự chuẩn bị, bởi vì quá trình từ lúc Trương Úc Giai cởi quần áo tắm rửa đến ngày hôm sau thức dậy rời giường, thế nhưng hắn một câu cũng không nói.

Đến buổi sáng lúc tắm rửa, Trương Úc Giai cuối cùng biết thủ đoạn của hai cha con, đầu tiên là nước trong vòi phun ra biến thành huyết tương, tiếp theo là từng nắm từng nắm tóc dài dính máu lấp kín cống thoát nước.

Mới đầu Trương Úc Giai còn có thể nhịn được, chịu đựng nôn khan dọn sạch những thứ rơi rớt kia, nhưng sau lại làm từng đoạn tay đứt chân đứt dính máu bị phát hiện dưới gối và chân của cậu, thậm chí từng khối nội tạng không biết của cái gì từ dưới giường tỏa ra mùi hôi thối, Trương Úc Giai rốt cục không nhịn được quát to với không khí: “Tối đây, chúng ta nói chuyện một chút.”

Lời còn chưa rơi xuống đất, đầu vai đã chợt lạnh, sau đó âm thanh non nớt nói bên tai: “Ba ba đã nghĩ thông rồi?”

“Là mày uy hiếp tao! ” Trương Úc Giai tức giận răng nghiến lợi.

“Con không có. ” tiểu quỷ ra vẻ vô tội.

“Mày thật sự do tao sinh ra? ” Trương Úc Giai cảm thấy có chút buồn cười, “Nhưng tao là đàn ông a, một người đàn ông sao có thể sinh con chứ? Mày muốn lừa tao thì cũng nên nghĩ một phương pháp hay hơn, tỷ như tao và người phụ nữ khác...”

“Xuyt...” tiểu quỷ nguy cấp nhìn về phía cửa, sau đó ghé vào tai Trương Úc Giai nói: “Ba ba tốt nhất không nên nhắc tới phụ nữ, nếu A Lê tức giận sẽ giết người.”

Trương Úc Giai thấy bộ dạng hoảng sợ của tiểu quỷ, tự nhận đã biết qua uy lực của hắn, cho nên cũng liếc mắt nhìn xung quanh một chút, nhưng ngoài miệng vẫn không bỏ qua, nói: “Dù sao tao không sợ anh ta.”

Tiểu quỷ cười nói: “Con cũng không sợ ông ấy, nhưng con sợ đau “.

Trương Úc Giai phì nhổ, nói: “Thúi lắm, sinh mày đau hơn, nếu so sánh với bị đánh, tao tình nguyện bị đánh.”

“Nhưng ba ba không phải đã sinh cục cứng một lần rồi sao, coi như mang thai lần hai, không đau . ” tiểu quý nói xong bò tới trên bụng Trương Úc Giai, cậu hoảng sợ lập tức lấy nó ra khỏi bụng, sợ không chú ý sẽ bị nó bò vào trong.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trương Úc Giai quyết định đem lớn tới dọa nhỏ , nhưng lớn không có dễ sai như nhỏ, nói cách khác phải dùng tuyệt chiêu mới được, đương nhiên, cái giá của tuyệt chiêu này khẳng định phải có, nhưng so với sinh con, cậu đồng ý cái trước, dù sao mọi người đều thoải mái cũng không tính là thiệt thòi.

Đợi một chút...

Cậu mới vừa nói là thoải mái sao?

Hồng bét, Trương Úc Giai toàn thân thật lạnh, cậu lại ‘thụ’ thành cái đức hạnh này, tiết tháo ở đâu ? !

Sau khi mắng bản thân một trận, Trương Úc Giai chạy đến phòng tắm dội nước lạnh, trong lúc tắm, ánh mắt của cậu không tự chủ được liếc về phía cửa vài lần đều không bóng dáng người kia, đành phải mặc cái quần đùi lượn khắp phòng khách, kết quả lượn qua lượn lại cũng không trông thấy Trương Úc Lê, cậu đành cầm chìa khóa đi ra ngoài kiểm đồ ăn sáng, nhưng ngay khi mở cửa Trương Úc Lê đi vào, thấy hắn dùng thực thể hiện thân, trong tay giơ lên hai túi lớn đồ, trong đó một túi còn có cá sống rau cần và vụn vụn, Trương Úc Giai tò mò nói: “Đây là muốn làm phụ nam gia đình?”

Trương Úc Lê cũng không ý kiến gì, nói: “Sau khi mua đồ cho Cầu Cầu thì thuận tiện mang một ít đồ ăn sáng và thức ăn trưa, buổi sáng hôm nay ta bận quá, cho nên chưa kịp làm đồ ăn.”

Trương Úc Giai không quan tâm đến đồ ăn sáng, nhưng Cầu Cầu anh ta nói là tiểu quý? Vấn đề này còn chưa hỏi ra miệng thì Trương Úc Lê đã nói: “Em nói nó lớn lên giống quả cầu, cho nên đặt tên là Cầu Cầu, thật ra thì ta còn cho rằng Quang Quang dễ nghe hơn.”

Trương Úc Giai vừa nghe hai cái tên này, rốt cuộc mù chữ đến trình độ nào mới có thể nghĩ ra a, nhưng chuyện ngạc nhiên không chỉ cái tên đơn giản như vậy.

Lúc Trương Úc Lê đặt đồ lên ghế sofa, tiểu quý Cầu Cầu trực tiếp nhảy lên cao 3 thước, từ trần nhà đến ghế sofa, lặn lộn mấy cái, tiếng cười chói tai kia thiếu chút nữa chấn vỡ thủy tinh, nhìn lại nó không vì cái gì khác, mà vì trong một túi đồ đều là quần áo trẻ em và đồ ăn, thậm chí còn có tã và đồ chơi.

Trương Úc Giai chỉ vào tiểu quý trên sofa, hoảng sợ nói không ra lời, ngược lại Trương Úc Lê một phen khoác vai cậu, sau đó tốt bụng nhắc nhở: “Em không cần phải lo lắng, lúc nó sinh ra sẽ có thực thể, nhưng khi đó nó không biết khổng chế, cho nên miễn cưỡng xuất hiện như đứa trẻ bình thường, vì không để cho người khác sinh nghi, liền chuẩn bị đồ của đứa trẻ bình thường.”

“Anh...” Trương Úc Giai chuyển hướng chỉ tay về phía Trương Úc Lê, cậu muốn nói: Ai nói cho anh biết tôi đồng ý sinh nó? Ai nói cho anh?

Nhưng những lời này còn chưa nói ra, Trương Úc Lê đã tiếp tục nói: “Còn thiếu một cái xe trẻ em, ta xem chất lượng cũng không được tốt lắm, đã nghĩ đợi em cùng đi mua.”

“Anh...”

“Em không nên lo lắng, chờ lúc nó sinh ra, ta sẽ bảo nó ngoan ngoãn một chút, sẽ không ầm ĩ đến em, cho dù ầm ĩ cũng là ta mang đến.”

“Anh...”

“Nhưng lúc sinh nó em phải chịu khổ một chút, mặc dù không phải rất đau, nhưng dù sao hai người âm dương xung nhau, tránh không được hôn mê chốc lát hoặc vô ý thức cướp đoạt thân thể, nhưng em yên tâm đi, Cầu Cầu do em sinh, cũng không phải lần đầu tiên, cho nên nguy hiểm cũng ít hơn người khác nhiều lắm, huống chi ta sẽ luôn ở bên cạnh bảo vệ em.”

Trương Úc Giai tay run hồi lâu, cậu cuối cùng một câu cũng không nói ra, ánh mắt cũng hồng thành thỏ, cuối cùng tức giận vào gian phòng sập cửa lại.

Trương Úc Giai ôm chầm khóc khan nửa ngày trời, ngay cả tiếng nói cũng khan, ánh mắt vốn tức đến đỏ như mắt thỏ nhất thời sưng không mở ra được, mãi cho đến buổi trưa cậu mới dịu đi một chút, mà hai con

quỷ một lớn một nhỏ ngồi bên gối của cậu nhìn nhau sau đó tiểu quỷ mở miệng nói: “Ba ba, nếu ba là thật sự không bằng lòng, vậy coi như thôi đi, cục cưng không trách ba ba.”

Lời này giống như bóng râm lâu ngày gặp trời quang, làm Trương Úc Giai lập tức ngừng nức nở sau đó ôm gối vương nước mắt hỏi: “Có thật không?”

Tiểu quỷ cúi đầu gật , “Cục cưng không trách ba ba.”

“Thật? ” Trương Úc Giai không thể tin vừa xoay người nhìn về phía Trương Úc Lê chứng thực, kết quả Trương Úc Lê cũng gật đầu, cho nên cậu lập tức nín khóc mỉm cười, hung hăng đập gối mấy cái, cuối cùng quyết định nói: “Tôi cũng sẽ không thiếu hai người, hai người đã giúp tôi, tôi đây cũng giúp hai người một việc không điều kiện, trừ vi phạm luật pháp, những cái khác đều được.”

Trương Úc Giai vừa nói xong, tiểu quỷ đã không thấy tăm hơi, chỉ để lại Trương Úc Lê vẫn ngồi ở bên cạnh cậu, sau thở dài nói: “Chuyện này đợi chúng ta nghĩ lại rồi nói sau, chúng ta đi ăn cơm trưa đi.”

“Tiểu quỷ đâu? ” Trương Úc Giai có chút xấu hổ nói.

“Nó sẽ ổn thôi, chẳng qua phải cần một khoảng thời gian. ” dứt lời, Trương Úc Lê kéo Trương Úc Giai đến phòng ăn, sau đó giúp cậu múc canh, rồi đi thu dọn quần áo và đồ chơi trên ghế sofa.

Trương Úc Giai nhìn từng thứ hẩn cảm trên tay, trong lòng một hồi buồn bã, cụ thể vì sao buồn, cậu cũng không nói được, chỉ là cảm thấy trong lòng giống như thiếu một mảnh.

...

45. Chương 45: Thất Tinh

Hôm nay, Trương Úc Giai đi chung thang máy với Trang Minh Thần, nhưng hai người trong thang máy cũng không nói gì, không phải vì nhiều người không tiện, mà là vì từ sau ngày gặp Trang Minh Thần và ‘Bạn gái’ của gã, trong lòng Trương Úc Giai có chút khó chịu, cảm giác sẽ phát sinh chuyện gì đó.

Lúc thang máy dừng hai người ở cùng một tầng lầu, Trương Úc Giai vốn định miễn cưỡng bộ não giả vờ như không biết, chào hỏi gã là được, nhưng Trang Minh Thần lại từ trong túi xách của mình lấy một hộp sữa tươi và bánh mì kẹp đưa cho cậu, dặn dò: ” anh chắc chưa ăn sáng đi, tôi vừa lúc dư một phần, vốn là mua cho người ta, nhưng người ta không ăn.”

Trương Úc Giai một tay cầm sữa tươi một tay cầm Hamburger, mặc dù thứ này vẫn còn nóng hổi, nhưng cậu cảm giác cầm hai hộp bằng lớn, tiếp đó lạnh từ trên tay đến trong lòng, xem ra, cái tên bác sĩ chủ nhiệm này đánh dấu mình rồi, không chừng đây là đang tính toán cậu, ngay cả Cầu Cầu cũng biết thức quỷ đã ăn, người tốt nhất đừng ăn, nhưng hiện tại lại đặt trước mặt cậu, cậu ăn cũng không được, mà không ăn cũng không xong, cho nên trước cái nhìn soi mói của gã, cậu đành phải miễn cưỡng cắn một miếng, sau đó vừa nhai vừa ra sức nịnh hót: “Ăn rất ngon, đây là cậu tự làm à? ” thật ra thì ăn cũng ngon, còn có mùi hoa sơn trà nhàn nhạt, rất giống bữa sáng Trương Úc Lê làm, lại nói hôm nay cậu chưa ăn sáng a.

Nhìn Trương Úc Giai ăn vui vẻ như vậy, Trang Minh Thần lúc này lại nói: “Hôm nay anh có ca mổ, làm cho tốt. ” dứt lời, gã vỗ vỗ bờ vai của cậu, xoay người rời đi.

Trương Úc Giai chớp mắt một cái, cảm giác sao người này quen thuộc như vậy, nhưng cẩn thận nghĩ lại, ngoại trừ người này cũng mang một đôi mắt màu lam xinh đẹp, những thứ khác đều không có gì giống.

Nghĩ như vậy, Trương Úc Giai ngoác miệng ăn cái hamburger và sữa tươi kia, sau đó đi về phòng làm việc của mình.

Gần tới lúc tan ca, quả nhiên xảy ra một chuyện, đó chính là toàn bộ công tác trợ mổ thứ nhất cho bác sĩ chủ nhiệm từ tên của Trương Úc Giai đều chuyển thành tên Lưu Kỳ, sau đó xem lại lịch công tác sắp tới, cậu chỉ có xuất hiện một lần, chỉ một lần mà thôi, vẫn là trợ mổ n.

Trương Úc Giai xem xong bảng sắp xếp công việc thì toàn thân như nhũn ra, đầu gần như muốn nổ, ngay cả nước mắt cũng nhịn không được chảy xuống, cậu muốn hỏi người khác, nhưng suy nghĩ rất lâu cuối cùng

vẫn không biết nên mở miệng như thế nào, dù sao phần lớn mọi người đều ưu tú hơn cậu, cũng mong cậu xuống dưới, cho nên cậu cầm lấy tờ giấy đẩy cửa phòng Trang Minh Thần.

“Anh đã đến rồi. ” Trang Minh Thần rất bình tĩnh, đầu cũng không ngẩng lên.

Thái độ này khiến Trương Úc Giai không thể không cho là gã có toan tính, cho nên tức giận đem băng sắp xếp công việc đập trước mặt gã, sau đó lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ tôi làm không tốt sao? Tại sao cậu muốn loại bỏ tôi? Ca mổ buổi chiều còn tốt mà.”

Thật ra thì nói ra như vậy Trương Úc Giai cũng rất hối hận, dù sao gã chính là nhân vật được bệnh viện mời tới, chẳng những trẻ tuổi, còn có y thuật và kinh nghiệm hạng nhất, người người đều muốn xem như thần vật, nhưng không biết tại sao vị bác sĩ chủ nhiệm cao thượng nghiêm cẩn ở trước mặt người khác thì ở trước mặt cậu luôn biểu hiện thụ động như vậy, khiến cậu mỗi lần kích động phát hỏa xong liền hối hận.

Trang Minh Thần chậm rãi ngẩng đầu, không tức giận, trên mặt vẫn như cũ treo lên nụ cười cứng chiều, nói: “Đây là tốt cho anh.”

“Con mẹ nó cậu rút cuộc diễn cái gì? ! ” Trương Úc Giai đã bị chọc đến sắp xù lông, cậu không chịu được hành động mập mờ như vậy, thật muốn xé mặt của gã ra xem một chút.

Nhưng Trang Minh Thần lại nói: “Sau này anh sẽ hiểu.”

Bộ dạng ra vẻ bình tĩnh này khiến Trương Úc Giai hoàn toàn điên cuồng, cậu quả thực chịu không nổi một người vừa đóng dấu lên người cậu, vừa rót nước mặt cho cậu, đây quả thực sống không bằng chết, cậu không có nhiều tính toán như vậy, mọi việc đều phải bởi móc lên xem, rõ ràng công khai là tốt nhất, “Đừng cho là tôi không biết, còn không phải vì tôi nhìn thấy cậu có một bạn gái quý sao, cậu đến mức này, tôi còn có một lão quý công đây, tôi có thể nhìn thấy quý cũng không phải ngày một ngày hai, điều này là lỗi của tôi sao?”

Trang Minh Thần thấy bộ dạng xù lông gà của cậu, có chút bất đắc dĩ cười nói: “Đừng nghịch nữa, khuya hôm nay tôi đưa anh về, gần đây không yên ổn.”

“Đừng chuyển đề tài, cậu nói có thể vẫn là không thể. ” Trương Úc Giai đã bắt đầu đánh cuộc, giống như cái sàng đã rơi xuống đất liền đợi mở rộng.

Trang Minh Thần mở lời: “Gần đây không thể, nhưng tôi sẽ bồi thường cho anh .”

“Phóng rắm vào mặt mẹ mày. ” Trương Úc Giai cầm băng sắp xếp công tác ném ra cửa.

...

Đêm đó tâm tình Trương Úc Giai rất tồi tệ, ngoại trừ vì việc Trang Minh Thần tính toán cậu, còn có Dương Vân mấy ngày muốn rời đi, cho nên tối nay hai người thuận tiện đi ăn một bữa cơm, coi như tiễn cô, mặc dù không biết con đường sau này cô sẽ đi ra sao, nhưng đoạn đường này của Trương Úc Giai coi như là một điểm dừng, hai người có lẽ sẽ còn gặp nhau, nhưng là tuyệt đối không ở cùng một điểm dừng.

Dương Vân không buồn rầu như Trương Úc Giai, chỉ nói vài lời khuyên nhủ giải sầu rồi vui vẻ ăn uống, còn không ngừng khuyên Trương Úc Giai ăn đi, Trương Úc Giai không nói chuyện bị tính toán cho biết cô, dù sao hai người sau này không ở chung một chỗ, cũng không cần thiết để người khác tới thương hại cậu.

Cơm nước xong hai người lại đi uống trà, tán gẫu rất nhiều chuyện thú vị xảy ra ở ngành của từng người, sau đó nhìn nhau gào khóc rồi cười ha ha, Trương Úc Giai vô tình nhắc đến chuyện cậu ở nhà trọ đó nhìn thấy bộ xương bà chủ nhà trọ, Dương Vân liền nhớ lại đủ loại chuyện kỳ lạ liên quan đến Dương Duẩn Trạch hai ngày nay, đang nói, Dương Duẩn Trạch gọi tới, nhưng sau hai câu Dương Vân liền trực tiếp cúp máy, hơn nữa thở phì phò tháo pin điện thoại ra.

Trương Úc Giai không hiểu nói: “Tại sao? Cãi nhau với anh của em?”

Dương Vân uống một ngụm trà hoa quế câu, câu kỷ tử (tên vị thuốc đông y), nói: “Anh cũng không biết, hai ngày nay anh ấy giống như phát điên, ngày ngày diễn phim, còn muốn lôi kéo em diễn cùng, em diễn đích xác đều là vai có cũng được mà không có cũng không sao.”

Trương Úc Giai khó hiểu nói: “Vậy anh ta diễn phim gì?”

“Trước diễn một bộ là « tàu Titanic » ”

“Ồ, còn là phim kinh điển! ” Trương Úc Giai có chút khó tin, thật lòng cảm thấy tên Dương Duẫn Trạch này không phải nào tàn bình thường, nếu gã muốn vượt xa cũng không nên dùng kinh điển a.

Dương Vân tức giận nói: “Anh đoán em diễn vai gì trong đó?”

“Rose?”

“Sai.”

“Mẹ Rose?”

Dương Vân liếc hắt một cái nói: “Sai.”

“Chẳng lẽ là tình nhân của Cal Hockley ? ” cũng chính là người phụ nữ ở hồi thứ nhất ngay cả khuôn mặt chính diện cũng không xuất hiện, lúc được Rose mời ăn cơm đã nói chuyện phiếm với cô.

Nhưng Dương Vân lại thở dài nói: “Em diễn chính là người nhà giàu đã mang theo Tây Ban Nha ngoan cố của ông ta, đầu bò nhỏ và con chó Afghanistan đến khoang thuyền nuôi chó Afghanistan.”

“Ha ha ha... ” Trương Úc Giai cười to ra, hoàn toàn đã quên những thứ không vui kia, tiếp tục hỏi: “Vậy hiện tại diễn phim tên gì?”

“Bộ phim hiện tại tốt hơn nhiều, tên « sát thủ chuyên nghiệp »* .”

Sát thủ chuyên nghiệp: The Professional hay Léon: Professional) là một phim tâm lí hình sự của Pháp với lời thoại bằng tiếng Anh do đạo diễn người Pháp Luc Besson viết kịch bản và đạo diễn. Nguồn wiki

“A , lại là kinh điển à.”

“Đúng vậy, nhưng nhân vật của em tốt hơn nhiều, không còn là chó , mèo vv.”

“Vậy em diễn bé gái trưởng thành sớm?”

Dương Vân đặt chén trà trong tay xuống, nói: “Sao có thể, nhưng cũng có chút dính dáng, em diễn chậu hoa trong tay cô bé kia, xuất hiện rất nhiều trên màn ảnh nhé.”

Trương Úc Giai bị vẻ mặt bình tĩnh của Dương Vân chọc cười đến không nhắc nổi thất, sau nghe Dương Vân bổ sung: “Một tấm ảnh 50 nhân vật, anh ấy một mình đảm nhiệm 49, một người cuối cùng thì để lại cho em, cực phẩm tương du (chỉ người qua đường) chính là em.”

”

Đêm đó, hai người bọn họ nói chuyện tới hơn mười hai giờ mới trở về đi, Trương Úc Giai vốn định đi về, nhưng là vừa tới dưới tiểu khu đã nhận điện thoại của Diêu lão đầu, nói là lần trước kho hàng trong tầng hầm nằm dưới phòng nằm viện đã xảy ra chuyện, còn bảo cậu không đi không được, thật ra thì trong lòng Trương Úc Giai vẫn còn sợ hãi chuyện kho hàng đó, ánh mắt hết thuốc chữa của cảnh sát nhỏ Hứa Ngụy kia đến nay lậu vẫn còn nhớ trong lòng, nhưng nếu không đi cũng không được, dù sao mình cũng có lúc mời người ta làm việc.

Cho nên đập vỡ tấm biển không gây chuyện phiền phức, Trương Úc Giai một mạch chậm tới bệnh viện.

Tối nay bệnh viện âm khí vô cùng nặng, Trương Úc Giai cách rất xa cũng cảm giác được một trận hơi lạnh tập kích gần, thậm chí trước cửa sổ mỗi tầng đều có cái bóng lay động như có như không, khiến người nhìn trong lòng không khỏi phát rét.

Lúc Trương Úc Giai đến phòng nằm viện kia, vốn là muốn dùng tên chủ nhiệm qua cửa, lại vừa lúc nhìn thấy Dương Duẫn Trạch từ bên trong đi ra ngoài đón cậu, mới đầu Trương Úc Giai còn có chút nửa tin nửa ngờ cách nói của Dương Vân, nhưng lúc nhìn thấy trang bị của Dương Duẫn Trạch, cậu hoàn toàn bá láp gã, thật thần kỳ mặc một cái áo lót một cái áo khoác, nút áo ngực mở rộng, bên trong đều là băng đạn, bên hông còn giắt một dao găm nhỏ, chính là có chút gần vùng đất trung tâm, Trương Úc Giai sợ gã ngồi xổm người là có thể đâm đến trứng.

Bạn học Dương Duẩn Trạch có chút dở khóc dở cười với ánh mắt hết thuốc chữa của Trương Úc Giai, đành phải giải thích nói: “Cái này hoàn toàn là ngoài ý muốn, rảnh rồi từ từ nói với cậu.”

Trương Úc Giai gật đầu, cũng không hỏi nhiều, dù sao đầu năm nay có rất nhiều chuyện và người không thể bỏ khỏi đầu, tỷ như chuyện này của mình, có thể giải thích rõ với au? ! Cho nên cậu trầm mặc, đã thông, sau đó cùng gã đi vào bên trong.

Hôm nay bọn họ vẫn đi vào cánh cửa đỏ thẫm ngày đó, Trương Úc Giai cảm giác nơi này còn lớn hơn bên ngoài, hơn nữa âm khí còn nặng hơn bên ngoài mấy phần, càng đi vào bên trong càng lạnh, thẳng đến chỗ kia, toàn thân Trương Úc Giai đông lạnh như giội nước đá, hai tay ôm ngực, đầu núp ở trong T-shirt, khom lưng, thoát nhìn muốn bao nhiêu bỉ ổi có bất nhiêu bỉ ổi.

Bên trong nơi này không có đồ vật gì cả, không rộng giống tưởng tượng, nhưng cũng dài vô cùng, có nơi rộng một chút có nơi hẹp một chút, đều là dùng tường gạch ngăn cách, có nơi có cửa, có nơi không có cửa, có lẽ do không có ánh sáng, cho nên ngay cả tường gạch rớt xuống cũng ứa ra bọt nước, mà bên trong vốn để được nước và vv, cho nên mùi rất đậm, đậm đến cuối cùng cảm giác giống như biến thành mùi thịt thối, làm cho người ta có cảm giác muốn ới.

Sau khi đi theo Dương Duẩn Trạch rẽ mười mấy chỗ ngoặt, Trương Úc Giai rốt cục phát hiện Điều lão đầu ở một chỗ quẹo, giờ phút này lão đang ngồi xổm trước một cái hố sâu, sau đó vừa phẩy phù vừa uống thứ gì, sau thấy Dương Duẩn Trạch và Trương Úc Giai tới, lúc này mới đứng lên nói: “Từng người các cậu tìm xung quanh chỗ này, xem xem có tử vật hay không, tôi hoài nghi cái này là tiểu Thất tinh.”

Tiểu Thất tinh Điều lão đầu nói chính là Thất Tinh đình hồn trận, tình hình chung Thất Tinh đình hồn trận vẫn là đóng một cái xương gà sống lên mắt mạch của từng quan trong thất quan, thái du là quan cuối cùng, một khi thái du quan cũng bị đóng đinh, sinh khí lưu động cũng ngừng hoàn toàn, bất kể cả người lẫn vật đều có uy hiếp, hơn nữa gà bay chó sủa chuột dọn nhà giống như động đất sắp đến.

Nhưng muốn chính xác không sai lầm tìm ra mắt mạch và thất quan trong thành phố này cũng không dễ dàng, bình thường cũng không cần thiết, cho nên đã có người nghĩ ra tiểu Thất tinh, chính là một địa phương nhỏ để đóng đinh cho thất tinh, như vậy nếu đem ác quỷ đóng trong trận, thì cả đời không đi ra được, hoặc đem thi thể Quỷ Hồn thi thể đóng ở bên trong, bọn chúng sẽ không tìm được thi thể của mình, do đó không cách nào trở lại thể xác thu âm khí, cho nên sẽ xuất hiện tình huống trong phòng không tìm được cửa giống như phòng không có cửa, hơn nữa toàn thân mất đi sức lực. Địa phương thất quan bị đóng đinh, tất cả du hồn dã quỷ cho dù có bản lĩnh, cũng sẽ bị vây tại chỗ nửa bước khó đi. Nhưng làm như vậy sẽ đi ngược lại trật tự bình thường của thiên địa âm dương, nhất định sẽ đảo lộn âm dương.

46. Chương 46: Tù Tuấn

Điều lão đầu bảo hai người bọn họ tìm xung quanh xem có tử vật hay không, nhưng lão lại không nói rõ có bao nhiêu tử vật, người chết có tính là tử vật hay không?

Trương Úc Giai và Dương Duẩn Trạch mới đầu còn tìm cùng nhau, sau đi tới cửa phân nhánh thì hai người tách ra, thật ra thì Trương Úc Giai không muốn tách ra, dù sao những thứ này cũng nói không chính xác, nếu gặp phải cái gì, ngay tự vệ mình cũng khó khăn, hơn nữa Trương Úc Lê đã dặn đi dặn lại bảo cậu không nên chọc vào những thứ này nữa, nhưng có đôi khi, cũng không phải nói không chọc thì không chọc, mà có khi người không chọc bọn chúng, bọn chúng tự động chọc tới người.

Trương Úc Giai vòng vào trong một chỗ rẽ, đi chưa được mấy bước đã bị thứ gì dưới lòng bàn chân đẩy một cái, sau khi lão đảo vài cái cậu mới vấp và đứng vững, nếu không phải nơi này tường nhiều lại trơn, cậu đã không một phát bắt được...

Nhưng cậu một phát bắt được cái gì ...

Trương Úc Giai nhìn một đoạn xương gãy trong tay mình, làm một bác sĩ chuyển chính, cậu cho rằng mình đoán không sai, cái này là một đoạn xương đã khô cứng thành hóa thạch, là xương sườn của người, còn là xương sườn thứ ba —— khúc xương nổi bật nhất.

Trương Úc Giai nín thở, cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại, sau đó tận lực coi cái này như thi thể bình thường trong giờ học y thuật, sau đó cậu lại phát hiện, trên tường này có một hình người hơi lõm vào, cho nên cậu lấy dao găm Thụy Sĩ tùy thân, muốn tìm tòi nghiên cứu đến cùng, đem cây xương sườn dính bùn đất hương bên trong tìm kiếm, cho nên rất nhanh liền lộ ra cái thứ hai và cái thứ ba, khi từng khối nội tạng đỏ nâu trải qua phong hóa và bùn đất xuất hiện trước mắt, Trương Úc Giai hoàn toàn phát điên, xoay người muốn nói chuyện này cho bọn Diêu lão đầu, không ngờ khi cậu xoay người phát hiện trên những bức tường không cửa này lại lồi lõm không dưới mười mấy hình người, tiếp đó cậu liền vừa lẩn vừa bò trở về chỗ Diêu lão đầu.

Diêu lão đầu nhìn thấy bộ dạng khóc lóc gào thét của cậu, lão vốn không thu hoạch được gì, giờ phút này cảm thấy mừng thầm, không đợi Trương Úc Giai nói rõ đã kéo cậu đi về hướng đó.

Khi Diêu lão đầu nhìn thấy xương trắng khảm trên tường thì dừng lại chừng hai phút không nói gì, giống như bị quỷ nhập vào người, mặc cho Trương Úc Giai hỏi thế nào lão vẫn nhìn chăm chăm xương cốt trắng rỗng rỗng kia, tựa như người trên tường thiếu lão rất nhiều tiền, mà chờ lúc lão hồi phục tinh thần, thì lập tức đào bùn đất dưới bàn chân của thi cốt, tốc độ kia, còn nhanh hơn vệt đào giun, chỉ chớp lát sau đã nhìn thấy một xương chân phía dưới, hơn nữa còn đối chân với người ở phía trên kia, ngay cả mười đầu ngón tay cũng úp chặt với nhau, cũng không biết hai người kia là úp trước khi chết hay sau khi chết mới úp lại, dù sao đầu ngón tay và đầu ngón tay kết hợp vô cùng chặt, ngay cả cổ chân cũng sai vị trí, nhưng lại không lấy xuống được.

Lúc này, Trương Úc Giai lên tiếng: “Đây có cần báo cảnh sát không?”

Diêu lão đầu liếc cậu một cái nói: “Chuyện ngày đó cậu quên rồi? Hơn nữa, người đã chết không đến mười năm cũng tám năm, cái nghề này của chúng ta, đừng cho cảnh sát nhúng tay vào là được, mấu chốt chính là có tra cũng không ra kết quả gì.”

Trương Úc Giai khó hiểu, hỏi: “Người chết này và đám thần côn các ông có liên quan?”

“Ai ai ai, nói chuyện phải dùng tôn xưng, đặc biệt là người đã giúp cậu. ” Diêu lão đầu không hài lòng, nói: “Cậu đi gọi Dương tiểu tử tới, bảo nó không được động đến thứ gì, cái này không phải là tiểu Thất tinh.”

“Dương, Dương tiểu tử?”

“chính là thằng nhãi Dương Duẫn Trạch kia, chắc nó đang ở chỗ vừa rồi tìm tôi, cậu đi mau, chậm sẽ phải gặp chuyện không may, vai chồng kia của nó không có độ.”

“Vai chồng ? ” Trương Úc Giai vốn định hỏi hai câu nữa, nhưng bị ánh mắt lạnh lùng của Diêu lão đầu quét trở lại, đành phải nhận mệnh lập tức dựa vào đường lúc đầu tìm Dương Duẫn Trạch, mà đợi khi cậu đi rồi, Diêu Mạnh Đạt lập tức móc ra hai tờ phù, sau đó vừa tiến hành niệm chú vừa xua tiểu quỷ bị phong bên trong tử ngọc của mình, bắt đầu lục soát xung quanh, khi tiểu quỷ lục soát xong, báo cáo kết quả cho lão, về mặt Diêu lão đầu đều xanh rồi.

Mà lúc này, Trương Úc Giai vừa đi tới bên cạnh cái hố to kia, đột nhiên phát hiện Dương nằm sấp trong hố, vốn cho rằng gã trượt chân té xuống, không ngờ người này đang cầm một cái súng máy giả ở trong hố chơi CS (Counter-Strike – game chiến thuật bắn súng), hơn nữa chơi đến quên trời quên đất, giống như thật sự xung phong trên chiến trường, còn có phòng thủ phối âm hạng nhất, quả thực rất thần kỳ.

Trương Úc Giai vốn muốn xem thêm một lát, dù sao không dễ gì nhìn thấy một người ngu thành như vậy, nhưng nghĩ lại lời Diêu lão đầu nói, đành phải quấy rầy nói: “Đây, bình thường được chưa, người không biết còn cho là người viện ba thả ra. ” ở thành phố A, viện ba chính là bệnh viện tâm thần.

Dương Duẫn Trạch nghe được tiếng của cậu liền lập tức nhảy dựng lên, ngay cả súng cũng đã quên cầm, sau đó cười cười xấu hổ, lập tức vỗ vỗ bùn đất trên người từ trong hố trèo lên.

Trương Úc Giai vốn muốn hỏi ‘Bệnh trạng’ của gã đã kéo dài bao lâu rồi, lại sợ đụng đến tự ái của người khác, dù sao bên cạnh gã cũng có một con quỷ, chẳng qua là con quỷ bên cạnh gã không để cho người khác nhìn thấy thôi, nhưng ngày thường thấy mỗi lần Diêu lão đầu nhắc tới tên quỷ kia, gã đều rất chống đối, cho nên nghĩ nửa ngày, cuối cùng một chữ cũng không hỏi.

Mà Dương Duẩn Trạch thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của cậu, ngược lại có chút khó chịu, muốn giải thích gì đó, cuối cùng không biết nói từ đâu, đành phải nói: “Tôi cũng không thường xuyên như vậy.”

Trương Úc Giai nghe một câu không đầu vào đầu của gã, dường như có chút đồng cảm, gật đầu nói: “Tôi hiểu.”

Kết quả thốt ra lời này xong, hai người không hẹn mà cùng nhìn đối phương, cuối cùng càng thêm lúng túng.

Một lát sau hai người đi tới chỗ Diêu lão đầu, thấy lão đang cẩn thận cạy thi thể trong đất kia, sau đó từng người đều ra tay làm rất cẩn thận.

“Sự phụ à, cái này không giống tiểu Thất tinh. ” Dương Duẩn Trạch vừa đào đất bên cạnh vừa nói.

Diêu lão đầu vênh bộ râu tết bím của lão, nói: “Nhóc con mày còn có năng lực đi, tao còn tưởng rằng mày nhìn không ra chứ.”

“Vậy đây trận pháp gì? Giống như chôn rất lâu rồi.”

Diêu lão đầu lạnh nhạt nói: “Cái này gọi là tù tuần, là một loại tức hồn trận (giữ hồn trận), một loại trận pháp rất cổ xưa, tương truyền vào thời Tùy, tuy rằng lợi hại, nhưng bởi vì số tính toán công trình kia không thua gì sửa cơ quan, nhưng người này rõ ràng là đạo sĩ hoặc truyền nhân, phương pháp tù tuần bình thường là đục ra một cái hốc hình người trên tường, sau đó đem người sống trói lại khảm vào hốc, trận pháp này giống như đã được vẽ từ trước đó, tất cả thi thể vây thành tình trạng phong bế, một khi có một cái tách rời, trận pháp này sẽ tự sụp đổ, nhưng người này lại dùng tù tuần phụ, tương đương với một tầng bảo hộ, như thế cho dù trận hình trên tường rời đi, dưới nền đất cũng sẽ không rời, nhưng dùng phương pháp như vậy sẽ chết nhiều người hơn, hơn nữa những người này ngày sinh tháng đẻ căn bản phải tương đương, cho nên công trình đặc biệt lớn.”

“Thật là cái gì cũng có thể nghĩ ra a! ” Trương Úc Giai không khỏi cảm thán, trong bụng cảm thấy cũng chỉ có những tên thần côn suốt ngày không có chuyện gì làm mới thích chơi những thứ này.

Mà Dương Duẩn Trạch lại rất nghiêm túc nói: “Vậy hiện tại thầy phá trận này, quỷ bên trong đi ra ngoài thì làm sao?”

Diêu lão đầu không nhanh không chậm nói: “Quỷ bên trong đã sớm đi ra, chẳng qua quỷ này không tìm được thân thể tạm thời nên chưa hành động gì lớn thôi.”

“Lão nói thân thể quỷ này đều bị cùng một người giam lại?”

“Ai ác tâm như vậy a? ! Khiến thi thể và hồn phách của người khác sống không bằng chết. ” Trương Úc Giai nghe mà trong lòng ngượng lạnh.

Diêu lão đầu nói: “Đây còn phải nói, nhất định là người có kẻ thù truyền kiếp, nhưng hiện tại quỷ này đi rồi, khẳng định phát điên tìm thân thể của mình, mà thi thể khẳng định ở cách nơi này không xa.”

“Nói như vậy còn một cái trận khác ở bên cạnh? ” Dương Duẩn Trạch có chút khó tin.

Diêu lão đầu u ám gật đầu nói: “Người này không phải thông minh bình thường, có câu nói nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, hơn nữa chỉ cần còn cái kia trận, quỷ sẽ không tìm được trận, cho nên nhất định không có cách tìm được thi thể của mình.”

“Vậy mảnh gỗ này để làm gì? ” Trương Úc Giai vừa nhấn từng mảnh gỗ trên tường vừa hỏi.

“Đây là hốc của tức hồn trận, bình thường hốc sẽ nhỏ hơn người bị khảm vào một số, cho nên người bị khảm sống hết sức đau đớn, sau khi khảm xong, bên ngoài hốc sẽ dùng đinh sắt đóng lên, những người bị chết trong đói khát và đè ép này chính là diên quỷ, là một trong những ác quỷ khó chơi nhất. ” Diêu lão đầu thở dài một hơi nói: “Nếu trận này không phá chúng ta có thể nhìn thấy hình dáng của những con quỷ kia.”

Trương Úc Giai vừa nghe xong toàn thân chấn động, trong bụng nghĩ may mà trận này đã phá, nếu không cậu lại phải gặp ác mộng mấy ngày.

47. Chương 47: Sắc Quỷ

Buổi tối hôm đó, mấy người Diêu Mạnh Đạt tìm thật lâu ở xung quanh đó nhưng không phát hiện trận thứ hai, mãi cho đến 2h sáng mới từng người trở về, Trương Úc Giai về đến chỗ ở của mình chưa tắm rửa đã nằm sấp trên sofa ngủ thiếp đi.

Giữa trưa ngày hôm sau, cậu thoáng nhìn thời gian trên di động lập tức tỉnh dậy, sau đó không đợi mặc quần áo đã chạy một mạch như điên vào phòng vệ sinh, vừa tắm vừa rửa mặt đánh răng, sau đó không khỏi điên cuồng hét lên nói: “Trương Úc Lê, con mẹ nó anh có ý gì, nhìn tôi bị quét xuống (~giáng chức) anh rất hài lòng đúng không, không phải ngày hôm qua không thông báo với anh sao, anh chờ đấy, chờ tôi không báo cho anh nữa, anh thử xem...”

Kết quả Trương Úc Giai liên tục gào thét, kem đánh răng trong miệng đều bắn thật xa, nhưng không có ai trả lời, bất đắc dĩ cậu đành phải mặc quần áo vào chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng lúc vừa chạy đến trước gương chuẩn bị cầm khăn tắm lau người, đột nhiên phát hiện vết ban vốn chỉ bằng ngón tay út giờ phút này đã lớn bằng một đồng tiền xu, càng làm cậu khóc không ra nước mắt chính là chỉ cần đụng phải nó sẽ đau, loại đau đớn này không phải các loại đau đớn cục bộ như va vấp đụng chạm..., mà là kinh mạch toàn thân co rút, có loại ảo giác như bị điện giật, cho nên cậu lập tức nghĩ đến, chẳng phải Diêu lão đầu đã nói sao, chỉ cần cậu và Trương Úc Lê quan hệ thân thiết, thứ này sẽ phai nhạt, làm sao càng ngày càng lợi hại như vậy? !

Diêu lão đầu không phải là nói ngược chứ?

Trương Úc Giai bị suy nghĩ này làm cho hoảng sợ, lập tức đi ra ngoài, khi đi đến phòng khách, chỉ nhìn thấy Trương Úc Lê đang vô cùng bận rộn hầm canh trong bếp, bộ dạng kia giống như hoàn toàn không biết chuyện này giống nhau, vẻ mặt hạnh phúc, hạnh phúc cái rắm a, ông đây sắp phải chết.

Trương Úc Giai sải bước đi tới, một phen kéo hần quay lại, lạnh lùng nói: “Trương Úc Lê, tôi thế này là làm sao? !”

Trương Úc Lê nhìn nốt ruồi đen lớn kia, đầu tiên là sửng sốt, nhưng ngay sau đó thở dài nói: “Buổi tối em đều không cho ta làm, tất nhiên nó sẽ lớn lên, hai ngày nữa, đoán chừng sẽ to bằng bàn tay.”

“Nói đùa gì vậy. ” Trương Úc Giai lập tức đỏ mặt nói: “Không phải là hai ngày sao, trước kia nhiều ngày như vậy cũng không thấy nó lớn lên a.”

Trương Úc Lê nghe xong, trong mắt hiện lên tia sáng màu lam gian xảo, sau đó làm như không có chuyện gì, tiếp tục vừa điều chỉnh lửa vừa nói: “Loại vật này giống như , đã bắt đầu thì không thể khống chế được.”

“Anh là người không biết xấu hổ nhất mà tôi từng gặp. ” Trương Úc Giai xịt mũi nói.

Trương Úc Lê cười cúi người thổi một hơi nóng bên tai cậu, nói: “Ai hưởng qua ngon ngọt còn quay lại chịu khổ à? Đây là một đạo lý, ‘làm’ có thể gây nghiện.”

Trương Úc Giai bị hần thổi như vậy, toàn thân đều căng thẳng, sau đó vẻ mặt còn tươi đẹp hơn vẽ, nín nhịn hồi lâu mới nói: “Nói nhảm, tôi, tôi không có.”

” Em không có, vậy tại sao người anh em của em có phản ứng? !”

Trương Úc Giai cúi đầu nhìn, lập tức che lại chạy đi, trước khi đi còn ném xuống một câu: “Anh đợi đấy, đợi có một ngày tôi làm chết anh.”

Trương Úc Lê không nhanh không chậm nói: “Đừng vượt hư nhé, nếu không ta để em làm ta được rồi .”

Trương Úc Giai từ phòng vệ sinh phụ nói thêm: “Anh đừng nông cuồng, sớm muộn gì cũng có một ngày...”

Trương Úc Lê nhếch mày nói: “Chỉ mong thế đi.”

Buổi sáng Trương Úc Lê xin cho Trương Úc Giai nghỉ, vốn nửa ngày là đủ rồi, nhưng bởi vì hần không biết khi nào cậu tỉnh, cho nên xin hần một ngày, nguyên nhân rất đơn giản, bọn họ còn có rất nhiều chuyện phải làm.

Nhưng Trương Úc Giai không biết trong lòng hắn đang tính toán cái gì, trong bụng cảm thấy người đàn ông này vẫn là rất biết quan tâm, không đành lòng gọi cậu lên, cảm giác này không phải là một loại hạnh phúc sao? Cho nên lải nhải hai câu, tức giận cũng biến mất.

Sau khi hai người ăn cơm trưa xong, Trương Úc Giai bị căng bụng ngồi tại chỗ không đứng dậy, vẫn lại là Trương Úc Lê bận rộn rửa chén cọ nồi rất giống một nàng dâu nhỏ, vì vậy Trương Úc Giai hết sức hưởng thụ nhìn bóng lưng của hắn, trong lòng cảm thấy thật ra thì tên quý này không tồi, sau một lúc lâu ợ một cái, nói: “Không nghĩ tới một người đàn ông như anh nấu cơm cũng không tệ.”

“Cảm ơn đã khen ngợi.”

Trương Úc Giai lập tức nói: “Trước kia anh đã học qua?”

“Không, chưa từng học.”

“Vậy sao anh làm được?”

“Đều là đến lúc nấu nhìn sách dạy nấu ăn. ” Trương Úc Lê trả lời hết sức bình thản, tựa như chuyện nấu ăn này vốn là như thế.

Trương Úc Giai ngược lại không cho là đúng, trời mới biết trước kia tiêu chuẩn kén vợ kén chồng của cậu chính là nhất định phải biết nấu ăn, nhưng cậu là một tên ăn hàng, mọi người đều nói quán được dạ dày của người đàn ông là có thể quán được tâm của người đàn ông đó, lời này chính là nói cậu, cho nên bỗng dưng bội phục nói: “Anh rất trâu bò, vậy tối nay ăn gì?”

“Em chọn đi!”

“Tôi muốn ăn thịt kho tàu.”

“Được.”

...

Buổi chiều, Trương Úc Lê giặt quần áo, Trương Úc Giai dọn phòng, coi như lần đầu tiên trong vòng nửa năm qua cậu tự mình dọn phòng, cho nên có chút không biết bắt đầu từ đâu, thế là bất chấp tất cả, bắt đầu từ dưới chân, sau khi dọn dẹp phòng ngủ và phòng ăn, Trương Úc Giai phát hiện một cái túi lớn dưới ghế sofa trong phòng khách, bên trong chính là đồ chơi và quần áo Trương Úc Lê mua cho tiểu quý.

Thấy những đồ này, Trương Úc Giai đột nhiên cảm thấy, hình như rất lâu rồi cậu không nhìn thấy tiểu quý, hình như là từ khi cậu không đồng ý sinh nó ra, cho nên Trương Úc Giai ngẩng đầu mở miệng hỏi: “A Lê, Cầu Cầu đi đâu rồi?”

Giờ phút này Trương Úc Lê đang đứng trước máy giặt bỏ quần áo đã mặc vào trong thùng, nghe được lời của cậu, một lúc lâu không nhúc nhích, cũng không nói chuyện.

Trương Úc Giai thấy bộ dạng này của hắn, đột nhiên cảm thấy có chuyện gì xảy ra, vậy không nhìn thấy mặt của hắn, sau đoán vô số khả năng, cuối cùng nhỏ giọng nói: “Có phải xảy ra chuyện gì không?”

Trương Úc Lê lúc này đã để quần áo trong tay xuống, đột nhiên xoay người đi về phía cậu, nói: “thời gian Cầu Cầu sống ở dương gian quá dài rồi, nó là anh linh, chịu không nổi.”

“Vậy nó phải đi đâu? ” Trương Úc Giai nghe xong có chút mất mát.

Trương Úc Lê nhận lấy thất lưng từ trên tay cậu, sau đó nói: “Nó không thể đầu thai, thời gian nán lại dương gian quá dài, nếu như không ăn những tên quý âm khí thịnh, chắc là hơi phi yên diệt đi!”

“Đệt! Không phải chứ? ! Vậy nó trước kia không phải rất tốt sao. ” Trương Úc Giai trong lòng hơi áy náy, nói: “Bảo nó trở lại nơi trước kia không được sao.”

“Em không nghe nó nói sao, nó cùng chúng ta hai kiếp, mỗi một kiếp đều là từ trong bụng trốn ra ngoài, bởi vì chỉ có anh linh mới có thể nhớ được chuyện kiếp trước, thật ra thì nó có thể đi theo chúng ta cũng không quá dễ dàng, Cầu Cầu cả đời này chỉ muốn em quan tâm nó, chỉ là trước kia em rất thương nó, cũng đã giao hẹn với nó, bất kể em đi tới đâu đều muốn nó tìm được em, nhưng nó tìm được em, em lại không nhớ rõ nó. ” Trương Úc Lê nói lời này có chút cô đơn, Trương Úc Giai nghe xong cảm thấy có lỗi.

Thật ra thì Trương Úc Giai cũng không tin kiếp trước kiếp này, nhưng tâm con người có lúc rất yếu ớt, bao giờ cũng nhớ rất rõ sự thân thiết của người khác mà xem nhẹ cảm xúc của mình .

Trương Úc Lê thấy cậu không nói lời nào, liền căng khoe miệng nói: “Lúc trước em đồng ý giúp Cầu Cầu làm một chuyện, Cầu Cầu hiện tại mở miệng rồi.”

Trương Úc Giai ngẩng đầu hỏi: “Nó nói gì?”

Trương Úc Lê hậm hực nói: “Nó còn có thể nói gì, chính là không muốn đồ chơi và quần áo vốn mua cho nó bị đưa cho đứa trả khác, hy vọng em giữ gìn cẩn thận.”

Trương Úc Giai nghe xong im lặng rất lâu, cái này giống như câu chuyện nghe được khi còn nhỏ, một đứa trẻ bị ung thư giai đoạn cuối, trước khi chết ở trên giường bệnh ôm lấy tay ba nó cầu xin, hy vọng ba nó đừng mang mới sách bài tập của nó cho bạn nhỏ khác, cũng nói lúc nó khỏe lại thì không có sách bài tập rồi.

Thật ra thì đây là một chuyện rất nhỏ, nhưng đối với đứa trẻ mà nói, những thứ đồ kia thuộc về mình, đặc biệt là đồ do người thân thiết nhất đưa cho mình thì nhất định không để cho bất kỳ kẻ nào cướp đi, bọn chúng cũng chỉ có thể dùng phương thức như thế để biểu đạt sự quan tâm của mình.

Buổi chiều này, Trương Úc Giai trải qua trong đấu tranh và luống cuống, cậu cầm lấy quần áo nhỏ và bình sữa, tưởng tượng bộ dạng mình thành vú em, mới đầu là cậu ôm Cầu Cầu dỗ dành nó, sau lại nhằm kênh biến thành bộ dạng cậu đánh Cầu Cầu, nghĩ tới bộ dạng giống như cười của nó, đứa nhỏ này bất kể mình đánh thế nào đều chỉ khóc không đánh lại, sau lại nghĩ tới chuyện giao hẹn mà Trương Úc Lê nói, nếu như nói thật, vậy nó thật không dễ dàng a!

Nghĩ như vậy, cậu càng cảm thấy tâm tư nguội lạnh, cùng Trương Văn Cường nói chuyện liên quan đến sinh nhật cậu, cậu cũng không có để tâm, một mình đến gần tối, cậu đột nhiên hỏi Trương Úc Lê ở bên cạnh không dùng điều khiển cũng có thể chuyển kênh, nói: “Sinh con đau không?”

“Hả? ” đầu tiên Trương Úc Lê là sửng sốt, sau nhìn thấy vẻ mặt luống cuống của cậu nhất thời trong mắt giương lên nụ cười nói: “Bà xã em đồng ý sao?”

“Đừng gọi tôi như vậy! ” Trương Úc Giai nghe hai chữ ‘Bà xã’ này, khỏi nói có bao nhiêu không được tự nhiên.

Trương Úc Lê không quan tâm được nhiều như vậy, giống như đứa nhỏ nhào tới, sau đó ôm trọn Trương Úc Giai vào lòng, để cho cậu ngồi lên của hắn, tùy ý ở trên eo cậu bóp捏 một phen : “Tùy ý, muốn không gọi chồng em cũng được.”

Trương Úc Giai bị hắn捏 toàn thân căng thẳng, nếu nói Trương Úc Lê và cậu là vợ chồng mấy kiếp thật sự có chút tin cậy, nếu không tại sao hắn có thể lão luyện như vậy, chuẩn xác tìm được điểm mẫn cảm của cậu, ngay cả vị trí mơ hồ ở thất lưng như vậy, hắn cũng捏 không sai một chút nào.

Trương Úc Giai chịu đựng khó chịu bị hắn khơi mào, lập tức đẩy hắn sang bên cạnh, muốn tiếp tục, nhưng lại bị hắn nhân tiện kéo một cái, sau đó một ngụm cắn lỗ tai của cậu, thấp giọng bên tai cậu, thở gấp nói: “Yên tâm đi, có ta ở đây, sẽ không đau .”

Trương Úc Giai mặc dù bị hắn thở gấp làm cho có chút mê ly, nhưng đầu vẫn dùng được, không quên nói: “Vậy cần thời gian bao lâu?”

“Ba tháng, nhanh thì hai tháng. ” Trương Úc Lê vừa liếm vành tai cậu vừa vươn tay vào quần cậu, sau đó theo bụng cậu một đường xuống phía dưới, trong nháy mắt giữ chặt cậu, Trương Úc Lê rõ ràng cảm giác được tiếng hút khí trầm thấp của cậu, nhưng cũng chính tiếng hút âm thầm chịu đựng này đã khơi mào dục hỏa của hắn.

Trương Úc Lê cho rằng lần này lá gan Trương Úc Giai rõ ràng lớn lên không ít, còn chủ động cởi bỏ quần áo của hắn, sau đó học bộ dáng của hắn đưa đầu lưỡi vào trong miệng hắn khuấy trộn, rất có khí thế muốn ăn hắn, nếu Trương Úc Lê không phải là một con quỷ, chắc hiện tại đã máu thịt mơ hồ rồi, bởi vì rằng hoàn toàn giống như chó cắn, nhưng Trương Úc Lê bị cắn đến tràn đầy vui vẻ, một tay đỡ cậu, một tay khác hã hê đưa xuống dưới, cái này khó nói rồi.

Trương Úc Giai cũng không phát hiện mình có gì không đúng, chỉ là thân thể cần, vừa lúc có một chỗ muốn lấy, cho nên cậu liều mạng chui vào bên trong, lại thêm tay Trương Úc Lê ở phía dưới của cậu, không cần nhắc tới, mấy cái đã làm cậu không biết ra sao, sau đó một vật cứng mát lạnh tiến vào thân thể cậu, cậu mới đột nhiên quay đầu lại, co rút nói: “Khốn kiếp, anh không thể báo trước một chút à!”

Trương Úc Lê liếc mắt cười, chờ cảm xúc của hắn qua đi, lúc này mới từ từ chuyển động ra vào, sau đó vừa hôn mí mắt của cậu vừa nói: “Em nhìn, vẫn là lâu rồi không làm, nếu không đã không có chuyện này.”

Trương Úc Giai không đếm xỉa tới nguy hiểm của người này, phía dưới không có đình chỉ khiến cậu không nhìn được rên rỉ ra ngoài, nhưng âm thanh vừa ra cậu lại lập tức xấu hổ không thôi, nhìn lại dáng vẻ ‘kêu một tiếng nữa’ của Trương Úc Lê, cậu lập tức cắn chặt răng, nhưng âm thanh này căn bản là từ lỗ mũi đi ra, khi cậu định vươn tay che lỗ mũi, Trương Úc Lê hăng hái ưỡn thẳng một cái, Trương Úc Giai ợ một cái, không chuẩn bị tách cổ họng kêu to ra tiếng, âm thanh hưởng thụ và âm thanh bị đè nén kia giống như ** bị phong tỏa, một khi hủy đi giấy niêm phong, chính là phun ra tới cực điểm.

Như thế, Trương Úc Lê giống như là gặp ma, một tay từ đầu gối của cậu trượt xuống phía dưới, ngón tay kia giống như đánh piano chạm đến từng điểm mẫn cảm bên đùi cậu, sau đó ra vào không theo thứ tự, mỗi khi cậu thả lỏng hẳn liền mạnh mẽ ưỡn gần, cứ thế lặp đi lặp lại vô số lần, đợi đến khi Trương Úc Giai kéo hông của hắn rơm nước mắt nói: “anh trai, anh đây là muốn làm chết em sao, phía dưới của em sắp bốc lửa.”

Trương Úc Lê mặc kệ, một tay lật ngược cậu lại, sau đó cúi người dán lên bối cậu, lần nữa đi vào thì ghé bên tai cậu, nói: “Bà xã, anh yêu em.”

“Ừ.” Trương Úc Giai nằm sấp trên lưng ghé sô pha, đầu tựa vào giữa hai cái đệm dựa, hừ một tiếng.

“Bà xã, anh yêu em.” Trương Úc Lê lại thêm một tiếng, nhưng lần này kèm theo hai lần ra vào mãnh liệt.

“Ừ!” Trương Úc Giai gật gật đầu, càng xác định hơn vừa rồi.

“Bà xã, anh yêu em!” lần này, hắn đâm vào khiến Trương Úc Giai toàn thân rung động, cắn chặt góc gối, nếu không cậu thiếu chút nữa gào thét ra ngoài, nhưng sự chịu đựng của cậu chỉ có thể mang đến cho hắn một lần lại một lần run rẩy, cuối cùng thật sự là nhìn không được, không thể không từ trong kẽ răng ép ra một câu: “Tôi biết rồi khốn kiếp, tôi cũng yêu anh.”

Thốt ra lời này, giống như điều khiển, lập tức chuyển kênh, va chạm mãnh liệt kia biến thành từ từ từng bước, mãi cho đến cuối cùng vẫn là Trương Úc Lê nhẹ nhàng ôm Trương Úc Lê đi lòng vòng, cho đến khi Trương Úc Giai mệt mỏi đầu đầy mồ hôi, Trương Úc Lê mới liếm lỗ tai của cậu, ngừng động tác.

Cuối cùng, Trương Úc Giai phát hiện trên người mình ướt hết, mà trên người Trương Úc Lê còn không ngừng phủ ra sương mù, cho nên cậu không hiểu hỏi: “Đây là ý gì?”

“Ta vui về a!” Trương Úc Lê nói xong lại dán lên người Trương Úc Giai, sau đó cọ toàn thân khí lạnh của hắn lên.

Trương Úc Giai bất đắc dĩ gắt một tiếng, nói: “Làm sao có người vui về sẽ ứa ra nước.”

Trương Úc Lê hừ cười, ngậm môi cậu, nói: “Vui về tất nhiên nước sẽ nhiều.”

“Khốn kiếp, tên sắc quỷ, coi tôi là phụ nữ à.”

“Đều có, em vừa rồi có.” (đây là nói về sắc quỷ ở câu trên nhé, hai anh đều háo sắc)

“Khốn kiếp tôi không có.”

“Em có.”

48. Chương 48: Âm Thai

Lần thứ hai ngồi ở phòng chuyên khoa, Trương Úc Giai chính thức thành một kẻ bên lề, nhưng kẻ bên lề này hiện tại có thêm một công việc, đó chính là sắp xếp lại tất cả tài liệu khám bệnh của bệnh nhân và thời gian thích hợp bố trí phẫu thuật, gọi là thích hợp, thật ra thì quyền vẫn nằm trong Trang Minh Thần,

cậu chỉ theo đó báo cho người nhà bệnh nhân thời gian phẫu thuật và những việc phải chú ý, nhưng khác lạ chính là vốn tưởng rằng ngày đó tức giận quá mức quan hệ của hai người sẽ sụp đổ, Trang Minh Thần sẽ càng thêm ‘Quan tâm’ Trương Úc Giai ?

Thỉnh thoảng gã sẽ bảo cậu đến phòng làm việc của gã làm một chút chuyện râu ria, thậm chí một số kỹ thuật giải phẫu vốn cậu không cần quan tâm đều làm qua trước mắt cậu một lần, còn hữu ý vô ý kiểm tra những thứ cậu đã xem, nếu như trả lời sai, gã sẽ yên lặng bỏ mặc cậu ở nơi đó nửa giờ cũng không nói với cậu một câu, từ đó khiến Trương Úc Giai phải tốn thời gian gấp ba thậm chí là gấp bốn bình thường để suy nghĩ đồ vật trong này, bởi vì chỉ có suy nghĩ thấu đáo cậu mới có thể đối đáp trôi chảy, mới có thể nhớ lâu dài.

Mà đến buổi tối càng kỳ lạ hơn, chẳng những muốn cùng cậu làm thêm giờ, sau đó cùng nhau ăn cơm, lại nhất định phải ngồi xe gã về, khiến cho kẻ bên lề như cậu ở trước mắt người trong khoa thì rất kiêu ngạo nhưng ở trong lòng mình thì rất đau khổ. nguyên nhân không phải là vì có cơm mời mà không ăn có xe đi nhờ mà không đi, mà là người này biến tướng cắt xén, khiến cho hai người giống như tình nhân, lúc ăn cơm thỉnh thoảng lại gần muốn đút cậu một miếng, Trương Úc Giai há mồm cũng không được không há mồm cũng không xong. Trên xe không phải là thỉnh thoảng sờ chân của cậu thì là nắm tay của cậu, càng đáng chết hơn chính là, gã nắm tay cậu lúc nào cậu cũng không biết, giống như đột nhiên để ở trên đùi của cậu, hoặc đột nhiên đặt ở ngang hông.

Liên tiếp như vậy qua một tuần, Trương Úc Giai hoàn toàn không nhịn nổi, lại bắt đầu nghĩ tới làm sao từ chối hợp lý người này, kì thực cậu cũng không phải là lo lắng đồng nghiệp nói sau lưng hay là buổi tối về bị A Lê châm chọc một câu, mà là bị người này bám dính đến phát sợ, ngay cả uống một ngụm nước cũng do gã đưa tới, còn dùng mặt thử nhiệt, trộm uống một ngụm cà phê cũng có thể bị gã ngăn cản ngay trước mặt mọi người, sau đó nói một chút tai hại liên quan đến uống cà phê, điểm chết người chính là đi nhà xí cũng có thể gặp gã, cậu bị làm cho sợ đến mức nhiều lần tiểu không ra, thậm chí hoài nghi tiếp tục như vậy sẽ liệt dương.

Tối hôm đó Trương Úc Giai mượn chuyện Diêu lão đầu gọi cho cậu để chuẩn bị trước thời hạn, bằng báo cáo đã bảo y tá trực ban thay cậu đưa đến tay Trang Minh Thần, sau đó chờ cậu chạy như điên đến bên ngoài công bệnh viện lúc này mới gửi tin nhắn cho Trang Minh Thần, cũng coi như thành động trước báo cáo sau, nhưng cậu không cho Trang Minh Thần cơ hội phản bác đã trực tiếp tháo pin điện thoại, sau đó chạy tới địa điểm đã hẹn với bọn Diêu lão đầu.

...

Vẫn là kho hàng bên dưới phòng nằm viện, nhưng lần này cậu từ một chỗ đi vào, đó chính là phía sau kho hàng của một tòa nhà sắp phá đang đợi di dời, lần trước lúc Trương Úc Giai và Diêu lão đầu đi thu quỹ đã cảm thấy nhà kho kia không đơn giản, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới nơi này có hai chỗ thông lên, hay bởi vì địa điểm này cách bốn tòa nhà và một con đường, cho nên rất khó tưởng tượng kho hàng dưới đất này rộng bao nhiêu.

Diêu lão đầu nói là phát hiện một ít đồ vật ở đây, Trương Úc Giai cho rằng lại là trận pháp rối loạn, nhưng khi đến nơi cậu mới phát hiện đồ vật đó là người sống.

Trong kho hàng có một cửa đất, đẩy ra mới biết phía sau có cái động khác, khắp nơi đều là mặt tường đổ bê tông, trước mắt bố trí ngổn ngang, nghiêm nhiên trở thành một cái mê cung đi không đến điểm cuối.

Nhưng Diêu Mạnh Đạt hiển nhiên là có biện pháp, chỉ thấy lão lấy ra một tờ bùa màu vàng, sau đó niệm một đoạn chú, sau đó lá bùa bay lên trên không, rồi đi thẳng về một hướng.

Ba người đuổi theo lá bùa, sau khi vòng qua hai bức tường lớn liền đến một bức tường đất không bê tông giống nơi bọn họ ngày đó phát hiện trận, hơn nữa càng vào bên trong càng ẩm ướt cũng càng âm u, tối tăm hơn, nếu không phải kia phát ra chút ánh sáng xanh thì gần như là đưa tay không thấy được năm ngón.

Trương Úc Giai chưa bao giờ nghĩ tới nơi này lại lớn như vậy, nhưng đi nửa giờ rồi vẫn chưa tới, cậu không khỏi bắt đầu hoài nghi lá bùa rách kia có đáng tin không, lúc đó dưới lòng bàn chân tiếng nước chảy bị tóa lên bùm bụp và tiếng côn trùng huyền ảo không yên khiến cậu có chút khó chịu, bởi vì nghĩ đến thì thể bị khảm trên tường ngày đó, cho nên cậu cố gắng đi ở chính giữa.

Hôm nay Dương Duẩn Trạch và Diêu Mạnh Đạt đều im lặng lạ thường, Trương Úc Giai mấy lần muốn tìm chút đề tài, cuối cùng cảm thấy không thích hợp, mà trong suốt thời gian 40 lá bùa kia bay, Trương Úc Giai rốt cục không nhìn được hỏi Dương Duẩn Trạch đi bên cạnh: “Áo gi lê này của anh giống như là một mới?”

Trên thực tế, Trương Úc Giai từ đầu đã cảm thấy quần áo này giống quần áo tù, chỉ là tác phong trước sau như một nên không có hỏi, nhưng thật sự là chịu không nổi việc đi về phía trước không mục đích, đành phải hỏi một số chuyện chẳng liên quan.

Dương Duẩn Trạch cũng khá thoải mái nhún nhún vai nói: “Không, tôi là chưa kịp thay quần áo.”

“Còn đang đóng phim?”

“Ừ, vừa đổi, ‘Nhà tù Shawshank.’”

“Ồ, lại là phim kinh điển, tôi muốn hỏi cái này có ý nghĩa gì không?”

“Chẳng lẽ anh chưa từng nghe qua nhân sinh là một tuồng kịch sao. ” Dương Duẩn Trạch tức giận hừ một tiếng, thấy không rõ về mặt, cũng không biết là giấu cột người khác hay giấu cột chính mình, tóm lại kia có chút tù túng khổ sở.

Nhưng Trương Úc Giai cảm thấy gã sống tốt hơn mình, đều là gặp phải quỷ như nhau, người ta chỉ cần diễn phim là được, cậu lại phải chịu trách nhiệm sinh con...

Nghĩ tới đây, bụng Trương Úc Giai không tự chủ kêu hai tiếng, không biết hôm nay A Lê định cho cậu ăn gì, sáng nay anh ta chọn món gì nhỉ?

Đang suy nghĩ, lá bùa sáng xanh phấp phấp trước đột nhiên rơi xuống, tia sáng biến mất đồng thời lại bốc ra từng đợt hơi nước.

Bốn phía theo tia sáng lá bùa biến mất mà trở nên tối đen, Trương Úc Giai thậm chí còn đụng phải phía sau Dương Duẩn Trạch, nhưng làm sao cũng không nhìn thấy, sau đó nổi lên từng trận gió lạnh, cùng với tiếng khóc lóc ai oán, trong bóng tối vốn tĩnh lặng như rừng rậm, âm thanh kia được phóng đại, nghe vào lỗ tai, làm cho tâm trạng trở nên khó chịu.

Trương Úc Giai định lấy bật lửa ra, lại bị một bàn tay dè dặt, nhưng ngay sau đó nghe được tiếng của Diêu lão đầu: “Nơi này oán khí quá nặng, sợ rằng có không ít oan hồn. ” Diêu lão đầu nói xong lại lấy ra mấy tờ phù, sau đó niệm chú, bay đến sau lưng mọi người, “Đây là diễn phù, phù ngụy trang người chết, bên trong là một cái tức hồn thai (đài chứa hồn), đoán chừng không dưới ngàn oan hồn tạo thành, chỉ cần vào bên trong một bước, các cậu một câu cũng không được nói, chỉ cần nói ra một câu là bại lộ, bất kể nhìn thấy cái gì, chỉ cần không ra tiếng nào thì không có chuyện gì.”

“Sau khi lên tiếng còn có đường lui không? ” Trương Úc Giai cảm thấy, càng chỗ dọa người càng cần dùng tiếng hét để thêm can đảm, đến lúc đó phát run một cái, ai còn nhìn được a!

Diêu lão đầu liếc cậu một cái nói: “Không có, đây là tức hồn thai, cũng là thiên hồn tiêu và tường quỷ (quỷ bị giết), thời cổ đã lưu lại, không nhận người, Quỷ Vương nhà cậu tới cũng không nể mặt.”

Trương Úc Giai vừa nghe thoáng qua, lập tức hỏi: “Ông nói ai là Quỷ Vương?”

Diêu lão đầu chợt thấy lỗ miệng, lập tức im bật đi về phía trước, vẫn là Dương Duẩn Trạch thở dài, hung hăng nói bên tai cậu: “Tốt nhất là mượn cơ hội này giết chết hắn, nếu không hắn sẽ giết chết anh.”

Dương Duẩn Trạch dứt lời đi tới phía trước, để lại mình Trương Úc Giai còn đang sững sờ, qua một lúc lâu mới theo sau.

Người bị dán diễn phù cũng kỳ lạ, tự nhiên nhìn thấy đường mờ mờ phía trước, hơn nữa cả người bay bổng, giống như thành quỷ, tà dị nói không ra lời.

Đi chừng mười phút đồng hồ, bọn họ vào một không gian bùn đất giống như hầm trú, vừa đi vài bước đã nhìn thấy cửa nhỏ trên hầm trú ẩn kia, nước dưới lòng bàn chân vẫn không qua mặt trên giày, Diêu lão đầu ra dấu với hai người bọn họ, Trương Úc Giai liền tự giác đưa tay che miệng, sau đó đi thẳng tới cửa nhỏ kia.

Mà sau khi vào cánh cửa kia, nơi nhỏ như huyết động kia lại sâu không nhìn thấy cuối, vô số bóng dáng mờ mờ lơ lửng khắp nơi, thỉnh thoảng có một vài thứ giống người đi qua, cũng là thiếu cánh tay hoặc mất chân, còn lại nửa người bò trên mặt đất, nơi bò qua để lại một nắm một nắm vật thể không rõ hình dạng màu sắc, còn có thứ không giống người mà giống như con ếch ngồi xổm ở đó, một đôi mắt màu đỏ rỉ máu nhìn chằm chằm Trương Úc Giai, tựa như có thể nhìn thấy cậu.

Đây chính là túc hồn thai, Trương Úc Giai yên lặng nghĩ tới, truyền thuyết túc hồn thai là thứ hình thành ngẫu nhiên, ở cổ đại, mỗi đế Vương xây dựng lăng mộ, đều sẽ xử tử hoặc bồi táng toàn bộ thợ để giữ bí mật, oán khí trên thân những kẻ chết oan có thể ngưng tụ mấy ngàn năm không tiêu tan, bất luận kẻ nào xâm phạm lăng mộ, đầu tiên sẽ phải chịu công kích của những oan hồn này, đây liền tạo thành một bức chắn tự nhiên bảo vệ mộ táng.

Đến đời sau, có một số cao nhân lợi dụng sơ hở liền trực tiếp lợi dụng loại nguyên lý mộ nghỉ này, ngay cả cơ quan bầy rập cũng không lập, mộ thất xây xong, liền trực tiếp giết chết những trai tráng hoặc phong bế ở bên trong, vừa tiết kiệm chi phí vừa đỡ tốn thời gian.

Trương Úc Giai bị những thứ quái trước phía sau này xuyên qua làm cả người sợ hãi, trời mới biết những thứ này lúc xuyên qua thân thể của cậu đến cỡ nào lãnh, giống như lục phủ ngũ tạng đều dội nước đá, lạnh đến linh hồn thân thể đều run rẩy.

Lúc đó, tiếng khóc lóc mơ hồ và tiếng gào thét đột nhiên giống như tập hợp thành tiếng động lớn rầm rĩ, trong tiếng động lớn rầm rĩ lộ ra vô số tiếng kêu gào thê lương, giống như tiếng thét bất lực bàng hoàng trong đêm khuya, được phóng đại vô số lần, màng nhĩ cũng run theo.

Ba người đi có khoảng 20 , rốt cục lại tiến vào một cái cửa nhỏ, lúc này Diêu lão đầu gõ phù trên thân hai người xuống.

Khi diệp phù từ trên người gõ xuống, tất cả tiếng gào thét cũng trong nháy mắt biến mất, không khí lạnh như băng cũng thành mát mẻ bình thường, nhưng bốn phía vì không có tác dụng của lá bùa mà trở nên tối thui, từ lỗ nhỏ trên tường đất bắn ra một đường ánh sáng còn sáng hơn lá bùa lúc này.

Bởi vì kia lỗ khá nhỏ, có thể là một cái lỗ rót nước, nhưng bởi vì hoàn cảnh hoàn cảnh ẩm ướt mà gỉ sét, hơi dùng sức là có thể hắt ra, Diêu lão đầu và Dương Duẩn Trạch lần lượt ghé vào phía ngoài của cái lỗ.

Diêu lão đầu sau khi xem xong rất bình tĩnh, mà Dương Duẩn Trạch lui thẳng về sau hai ba bước, vẻ kinh hoàng trên mặt lộ ra trọn vẹn, Trương Úc Giai vội vàng tiến lại gần.

Bày ra trước mắt chính là một cái hộp đựng trong suốt trang trí tinh xảo, bên trong cái hộp là một quả thận, bên cạnh chính thiết bị giữ tươi tiên tiến nhất, xuyên qua khe hở thiết bị, bên trong từng gương mặt người đi qua cái lỗ, có bao nhiêu trương là quen thuộc? Trương Úc Giai trừng mắt cố gắng phân biệt, khi cậu nhìn thấy Lưu Kỳ thì hít sâu một hơi, tiếp theo chính là tên thuật sĩ nhìn thấy ở nhà Nhan Gia Ninh ngày đó, nhận ra gã vì đôi mắt nhợt âm độc, thậm chí còn có khuôn mặt tươi cười vạn năm không đổi của Lưu Khai Phú, mà sau khi những người này đi qua, còn có bao nhiêu thiết bị như thế, bao nhiêu đèn sáng như thế, cậu nhìn không thấy hết.

Trương Úc Giai vẫn không nhúc nhích, hoặc là nói, cậu đã không biết động thế nào, đã sớm nghe nói nơi này có người buôn bán bộ phận cơ thể, không nghĩ tới lại ở dưới chân cậu, người tham gia đều là đồng nghiệp cười đùa bên cạnh cậu, Trương Úc Giai cảm thấy nơi này thậm chí có thể là trung tâm mua bán cơ quan lớn nhất cả nước.

Diêu lão đầu đẩy Trương Úc Giai đang cứng đờ, sau đó thấp giọng nói: “Nhìn thấy thứ không nên thấy thì đừng nói ra ngoài, chỉ gây thêm phiền phức cho bản thân, tôi nhìn ra mấy người trong đó đều được chỉ dạy, có chút rất tà môn, các cậu tuyệt đối cẩn thận đừng đụng đến chú của bọn họ, trở về tôi đuổi tà cho các cậu.”

Diêu lão đầu vừa nói, nhìn Trương Úc Giai vẫn đang phát run, cảm thấy có chút không ổn nói: “Cậu sao vậy?”

“Tôi không biết, vừa rồi tôi nhìn thấy lão đầu kia, lão già kia hình như nhìn tôi một cái, tôi liền cảm thấy ngực có chút khó chịu. ” Trương Úc Giai vừa nói vừa dấm ngực, cảm giác nơi này không khí càng ít.

Diêu Mạnh Đạt nghe xong thì nhú mồm nói: “Có thể lúc ở bên ngoài cậu bị thứ gì theo dõi, vừa rồi cậu có sờ vật gì không?”

Trương Úc Giai nghe lời lão đột nhiên nghĩ đến ánh mắt màu đỏ kia, vội vàng nói: “Có thể là thứ ngồi xổm bên tường kia, không giống người, gần giống con cóc, là mắt màu đỏ, nhìn chăm chăm tôi, tôi cho rằng muốn đi qua đây.”

“Làm sao bị vật kia nhìn chứ? ” Diêu lão đầu vuốt chòm râu có chút khó hiểu nói.

Dương Duẩn Trạch vội hỏi: “Tôi cũng nhìn thấy, thứ kia không phải là Địa Ma sao?”

“Không đúng, vừa rồi nơi đó không có Địa Ma, nhưng có không ít cầu sĩ, nhưng cầu sĩ chỉ ăn anh linh thôi!” nói đến đây Diêu lão đầu chợt hiểu ra, xoay người nói với Trương Úc Giai: “Có phải cậu mang thai âm thai hay không?”

“Hả? ” Trương Úc Giai không thể tưởng tượng nổi, mức độ khiếp sợ kia không hề kém lần đầu nhìn thấy A Lê.

Diêu Mạnh Đạt không để ý biểu cảm của cậu, trực tiếp đưa tay thăm dò bụng cậu, tiếp theo không đợi Trương Úc Giai hoàn hồn, lão đã thở dài nói: “Thất sách a, cậu mang thai âm thai, thể chất này còn lợi hại hơn triệu hồn thú, vừa rồi có thể đi vào tới đây đã là may mắn, hiện tại muốn đi ra ngoài, phải sắp xếp lại từ đầu, không giữ được là ba mạng đó.”

“Sai, là bốn. ” Dương Duẩn Trạch bình tĩnh thốt ra một tiếng.

“ĐCM! ” Trương Úc Giai ngu luôn rồi, cậu không nghĩ tới, tiểu quỷ cứ như vậy chạy đến bụng cậu, cậu hình như còn chưa đồng ý mà! Không đúng, hôm đó hình như đã đồng ý rồi.

Rốt cuộc có đồng ý hay không hả...

49. Chương 49: Ăn Hồn

Sau khi biết trụ sở phạm tội bí mật này, Trương Úc Giai quyết định không tham gia, dù sao không có móc nối đến lợi ích trước mắt của cậu, hơn nữa cậu muốn quản cũng không có năng lực, vẫn nên lo cho sống chết của mình trước đã.

Nói về chuyện cậu mang thai, sau khi bị Diêu lão đầu chọc phá, cậu cũng cảm thấy trong bụng của mình quả nhiên không giống ngày thường, mặc dù sờ hồi lâu không thấy động tĩnh gì, nhưng cẩn thận tĩnh tâm vẫn có thể cảm giác bụng của mình có một sợi khí lạnh lạnh đang không ngừng chuyển động, giống như mực ngưng tụ, thỉnh thoảng bám vào phía sau, thỉnh thoảng bơi tới phía trước, không cảm giác được hình dáng cụ thể của nó, cho nên nó là một sự tồn tại.

Trương Úc Giai nghĩ tới đây thì cả người run rẩy, đây chẳng khác nào trong bụng của mình có một con quỷ sao? ! Còn nữa cậu muốn biết, sinh vật giống đực không có tử cung như cậu, tên quỷ này rốt cuộc đang chạy loạn ở đâu? Chẳng lẽ đang ở trong ruột? Không phải là muốn ăn nội tạng của cậu chứ? !

Nghĩ tới đây, Trương Úc Giai toàn thân đổ mồ hôi lạnh, Trương Úc Lê muốn gạt cậu đến ngày nào? Chẳng trách mấy ngày qua hắn nâng cậu như bảo vật, ngay cả ‘làm’ cũng từ chối thẳng, thì ra là vị vụ này!

Đang tức giận muốn về tìm người tính sổ, đợi lấy lại tinh thần mới phát hiện một chuyện khó giải quyết, đó chính là Cầu Sĩ phía ngoài không đợi được cậu đưa tới cửa, mà trực tiếp đứng dậy tìm tới đây, tốc độ kia quả thực giống như bay thấp, không chút nào giống con cóc vụng về, đôi con ngươi màu đỏ rỉ máu trong không gian tối đen càng thêm dọa người, trong lúc hoảng sợ cậu cũng có thể cảm giác sợi khí lạnh lạnh kia đang chạy loạn trong bụng mình, dường như cũng sợ tới cực điểm như cậu.

Chỉ có Diêu lão đầu vẫn rất bình tĩnh, một bên kéo Trương Úc Giai lui về sau một bên không ngừng móc bùa từ trong túi ra, niệm chú ngữ cho nó bay về phía Cầu Sĩ.

“Phía sau không có đường thì làm thế nào? ” Trương Úc Giai hiện đang lo lắng nếu bọn họ vào ngõ cụt, chính là tình cảnh bị bao vây tấn công.

Nhưng Diêu lão đầu lại nói: “Các cậu không phải có bùa hộ mệnh của riêng mình sao, nói hai câu mềm mại đi ra là được.”

“Đại sư a, ông nói đùa gì vậy, nếu A Lê thật sự rơi đây, tôi đã sớm ôm anh ta rồi. ” nếu nói lúc đầu trong lòng cậu không qua được điểm mấu chốt này cho nên mạnh miệng, thì hiện tại khác rồi, cậu đã ngẫm thừa nhận địa vị của hắn trong lòng mình, giờ lại mang thai tiểu quỷ, nếu thật sự nói..., thì chính là thái độ của A Lê đối với cậu, còn chưa đựng được thốn thức !

“Âm hiểm a, bọn họ vẫn luôn nửa bước không rời khỏi hai cậu, không biết các cậu rốt cuộc là chọn tới cái gì, nhưng tôi cũng chỉ muốn nói, rốt cuộc người quỷ không chung đường. ” Diêu lão đầu mặc dù xương cốt đã già, nhưng chạy thì vẫn như dưới chân sinh gió, trong tay còn bắt chợt bay ra lá bùa, mặc dù lá bùa kia chỉ có thể trấn trụ Cầu Sĩ tạm thời, rồi sau đó ngay sau đó hóa thành phần đen, nó vẫn kiên nhẫn bay lên.

Chạy chừng nửa giờ, Trương Úc Giai rốt cục chạy hết nổi rồi, vốn cậu còn muốn di chuyển về phía trước, nhưng đoàn khí trong bụng kia giống như kết hợp với kinh mạch của cậu, chỉ cần cậu hơi động một chút cũng co rút khiến cậu đau thắt toàn thân, tức khắc đổ một trận mồ hôi, cậu lão đảo một cái thiếu chút nữa ngã nhào xuống đất, lại một phát túm được vật cao vót ở trên tường, sau đó miễn cưỡng đứng vững.

Dương Duẩn Trạch thấy cậu ngừng lại, đoán chừng là chạy không nổi, vốn định quay đầu lại kéo cậu, dù sao cũng cùng là người đi theo Diêu lão đầu, nghĩ người có thể được Diêu lão đầu coi trọng như vậy lúc nào cũng dẫn theo bên cạnh nhất định là có chỗ hữu dụng, cho dù mình không để ý sống chết người khác, nhưng coi như lấy lòng Diêu lão đầu cũng đáng, còn trông cậy vào lão tiêu diệt tên bán tiên đáng ghét bên cạnh gã mà.

Nhưng lúc gã đang định xoay người quay đầu lại, chỉ nghe tiếng nói khiến người khác sợ hãi như địa ngục nói: “Cậu bây giờ là Andy, cậu ta là Red, cậu không thể mang theo cậu ta đi cùng, nếu không cậu sẽ trốn không thoát nhà tù Shawshank hà khắc.”

Dương Duẩn Trạch đột nhiên gắt một cái nói: “Cút mẹ mày đi, mày có thể yên tĩnh một lát không? !”

“Nếu như cậu cưỡng ép mang Red đi cùng, như vậy cậu vĩnh viễn bị vây trong nhà tù Shawshank, làm hỏng kịch bản của ta, cậu chỉ là một nhân vật chết. ” tiếng nói lại vang lên, nghe không ra vui buồn.

“Con mẹ nó mày vừa uy hiếp bố mày? ” Dương Duẩn Trạch gần như sắp nổ tung, trời mới biết cảm nhận của một người đàn ông cả ngày bị buộc đóng phim, còn quay phim mọi lúc mọi nơi, có ai chịu được, không biến thành thần kinh đã tốt rồi.

Dường như tiếng nói nghe ra sự tức giận của gã nên lúc này mềm xuống nói: “Andy và Red không phải một đôi, Red tất nhiên có người trợ giúp cậu ta, điểm này không cần cậu quan tâm.”

“Bố mày không theo kịch bản của mày đấy, có bản lĩnh mày tìm người khác diễn. ” Dương Duẩn Trạch ước gì được như thế.

Nhưng một câu vừa xong, gã còn chưa kịp kéo Trương Úc Giai, đã thấy Trương Úc Giai đột nhiên đi về phía Cầu Sĩ, vốn dựa vào phù của Diêu lão đầu, gã chỉ có thể nhìn thấy một hình đánh, nhưng Trương Úc Giai có cái gì không đúng gã liếc một cái ra ngay, bởi vì đôi mắt cậu ta đã hiện màu xanh biếc sâu thẳm, hợp thành một thể với hồn phách tràn đầy âm u xanh biếc, quỷ dị nói không ra lời.

Mà Trương Úc Giai sau khi kinh mạch toàn thân đau thắt thì đột nhiên mất đi không chế, kinh mạch trên thân thể giống như rối bóng, bị người dùng dây treo di chuyển, nhưng ý thức của cậu vẫn còn, lúc đó đều là lo lắng cho sợi khí lạnh lạnh trong bụng kia, nhưng thần kinh không chịu nổi xuyên thấu tê dại toàn thân kia, cậu làm sao cũng không cảm ứng được đoàn khí kia, lúc này hết thấy trước mắt đều thay đổi, hồn phách vốn là màu xanh lục âm u và Cầu Sĩ đôi mắt đỏ ngầu kia trong nháy mắt thành đen trắng, một âm thanh nói bên tai cậu: “Ba ba, con đói bụng!”

Một tiếng này giống như từ nội tạng cậu truyền ra, chấn đến đau não, cho nên trong đầu nhất thời nổi lên một tia ý nghĩ đáng sợ, chẳng lẽ tiểu quỷ khống chế cậu?

Cùng lúc đó, hủ thi tanh hôi và tàn hồn nghiệt phách ở bốn phía trong nháy mắt bay ra một mùi hương kỳ dị, hơn nữa những thứ Vô Lư có hồn vô phách và Phi Luyện có phách vô hồn quả thực ngon đến mức tế bào toàn thân cậu đều run rẩy theo, tiếp theo không khống chế được một phát bắt một con Vô Lư bên cạnh,

rồi nhét vào trong miệng, mùi vị kia vừa tanh vừa thơm ngon, vừa nhai vừa nghe tiếng thét thảm thiết của nó giống như một món ăn nổi tiếng của Quảng Đông tên ‘cầm Giang tam khiêu’, nguyên liệu chính là chuội mới sinh ra, sau đó chấm tương ăn trong miệng, bởi vì lúc gấp con chuội kia kêu một tiếng, lúc cắn kêu một tiếng, lúc nhai lại kêu một tiếng, cho nên gọi gCầm Giang tam khiêu.

Lúc Trương Úc Giai được người khác mời khách đã từ chối món này, khí đó cậu nhìn bọn họ ăn thiếu chút nữa phun ra, hôm nay bỏ con Vô Lư này vào trong miệng, chẳng những không có cảm giác ghê tởm, ngược lại càng ăn càng muốn ăn.

Sau khi nuốt sống một con Vô Lư, cậu lại tiện tay bắt một con Phi Luyến, lần này là cắn đứt lưng của con Phi Luyến, cho nên chất lỏng tanh hôi từ trong bụng chảy ra bắn tung tóe, Trương Úc Giai còn nuốt cái đầu vào trong bụng, vừa bởi vì đầu lâu vô cùng cứng rắn, cậu lại nhai hai cái, kệt kệt tác hưởng.

Cứ như vậy ăn liên tiếp chừng mười con tàn hồn nghiệt phách, đột nhiên phát hiện Cầu Sỉ kia đã thành đồng vảy quanh cậu, con người đỏ rỉ máu ở trong mắt Trương Úc Giai lại thành đen trắng lúc sáng lúc tối, đi kèm với từng tiếng cục cục không giống gà cũng không giống chim, giống như hơi không cần thận bọn chúng sẽ đồng loạt tiến lên.

Mà Trương Úc Giai vốn đang tỉnh tỉnh mê mê bởi vì tình thế dọa người này mà đột nhiên tỉnh lại, giống như thân thể phản ứng theo bản năng, ý thức tự mình bảo vệ nhất thời thay thế sự không chế của con rối bóng kia, muốn vật lộn chạy trốn từ trong lỗ hổng cuối cùng.

Nhưng trước thể công như vũ bão, một cái phù của Diêu lão đầu đuổi tới, những con Cầu Sỉ kia lập tức tranh nhau lao lên, cái miệng to như chậu máu sâu không thể nhận ra, mắt thấy sắp nuốt mất Trương Úc Giai, ngực Trương Úc Giai dừm một cái, đầu tê dại ngất đi.

...

Khi Trương Úc Giai tỉnh lại đã là ba ngày sau.

Trong nháy mắt ý thức xâm chiếm đại não, cậu chỉ cảm thấy cả người nhẹ gần như sắp bay lên, bám bên giường rất lâu mới thích ứng được, nhưng trong nháy mắt mở mắt ra càng lạ lùng hơn, hình như cậu vẫn chưa tỉnh lại, màu sắc mơ hồ kia giống như đang ở trong mộng hoặc đang ở trong phim những năm 1970, không hề có chút chân thật nào.

Cảm giác như thế làm cho người ta không khỏi khủng hoảng và bất lực, đúng lúc ấy, bóng dáng Trương Úc Lê đột nhiên xuất hiện bên cạnh cửa, vẫn là dáng vẻ đeo tạp dề như trong trí nhớ, nhưng nụ cười nhợt nhạt, nhạt đến mức cậu không thấy, ngay cả đôi con ngươi màu xanh thẳm kia cũng sắp thành xám tro.

Trương Úc Giai không dám nói lời nào, bởi vì cậu phân không rõ đây là mộng hay là thực, nhưng A Lê trong ánh mắt bắn khoắn của cậu đọc được suy nghĩ của cậu, hiện tại Trương Úc Giai giống như người trong biển cả tối đen, cả người run rẩy khiến cậu nhớ tới thời khắc tử vong vừa rồi, khi đó cả thế giới đều trắng đen chao đảo, kinh hoàng liên chiếm cứ toàn thân mình, cho nên cảm thấy căng thẳng, Trương Úc Lê bước nhanh đến phía trước ôm cậu vào trong lòng, sau đó vừa xoa đầu cậu vừa nói: “Không phải sợ, em là hút nhiều âm khí trong tức hồn động, cho nên âm khí nặng.”

Trương Úc Giai bị hấn siết trong tay, cái loại cảm giác không biết làm sao càng thêm nghiêm trọng, bởi vì ngay cả A Lê cậu cũng cảm thấy mơ hồ, nghĩ đến ở trước kia đều có thể chân thật chạm được thực thể của hắn, hiện tại thành một đoàn khí, cho nên cậu run rẩy hỏi: “Có phải tôi sắp chết không?”

“Không phải, không phải. ” A Lê vừa nói, ôm càng chặt, “Em sống tốt, đợi hai ngày nữa Cầu Cầu ăn hết những thứ đó là tốt thôi, không cần lo lắng.”

Trương Úc Lê nói lời này làm Trương Úc Giai đột nhiên liền nhớ lại tình cảnh bất tỉnh lúc đó, những hủ thi và tàn hồn kia bị cậu từng miếng nuốt vào bụng nơi, cậu hiện tại cảm giác trong miệng toàn mùi hôi thối, lập tức một ngụm nôn ra ngoài, nhưng ra tới không phải là gầy tay đứt chân, mà là dịch dạ dày của cậu.

Trương Úc Lê thấy cậu như thế, không khỏi đau lòng vỗ sau lưng của cậu, kì thực hắn không muốn cậu đối mặt những thứ đó, nhưng muốn Cầu Cầu có thể an toàn trưởng thành, chỉ có thể không ngừng ăn những thứ đó, nếu không trong tình huống cơ thể cậu cần bản không đủ, lúc ấy hắn đứng ở bên cạnh cậu, vài lần muốn kéo cậu về, nhưng so với tính mạng của cậu, hắn vẫn chọn người trước, khi nhìn thấy sự bàng

hoàng và hoảng sợ của cậu, hẳn chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất đưa những hồn phách kia vào trong thân thể của hắn, cho nên người khổng chế cơ thể của cậu không phải là tiểu quý, mà là Trương Úc Lê.

Trương Úc Giai cứ như vậy mơ mơ hồ hồ vượt qua hai ngày, cậu vẫn tỉnh nửa ngủ ngồi ở trên ghế sa lon, thậm chí ăn cơm cũng không có sức, cảm thấy cả người phát lạnh, thân thể giống như không cần thận liên bay lên, ngay cả sợ hãi cũng phai nhạt, chỉ tỉnh tỉnh mê mê duy trì ý thức.

Như thế, Trương Úc Lê coi như là sáng tỏ, hồn phách của cậu không ổn định, trải qua lần này cũng không thể làm cho cậu cố hồn định phách, âm khí rót vào khiến cậu càng thêm thiếu dương khí, hồn phách còn lại kia nếu không phải ánh mắt của hắn nắm chặt thì đã sớm tan, cho nên mấy lần đều buộc phải dứt cơm cho cậu ăn, bởi vì lo lắng trong lòng cậu sợ hãi nên hẳn một bước cũng không rời.

Lại hai ngày sau, một mùi bánh bao thơm phức làm Trương Úc Giai tỉnh lại, mở mắt liền nhìn thấy con mắt giống như kim cương của Trương Úc Lê, thành linh dọa cậu nhảy dựng, tiếp theo nghe hắn hỏi: “Hôm nay khá hơn chút nào không?”

“Ừ. ” Trương Úc Giai toàn thân đau nhức muốn đứng dậy, nhưng còn chưa ngồi dậy, bên cạnh bụng có thứ gì đó đụng cậu, cho là điện thoại di động, không ngờ lật ra hồi lâu mãi cho đến cái bụng, này mới phát hiện là thứ trong bụng, sờ không tới, nhưng có thể cảm giác được một khối thịt, nhắm mắt lại thậm chí có thể cảm nhận được nó không ngừng phát ra từng đợt lạnh lạnh.

“Nó ăn rồi, cho nên trưởng thành một chút, đoán chừng đến tối nay sẽ yên tĩnh. ” Trương Úc Lê thấy đáng vẻ mơ màng của cậu, cho nên lập tức bổ sung.

Trương Úc Giai không giải thích được, nói: “Lúc này mới mấy ngày a, cứ như vậy đặt người vào, hai ba tháng sau tôi còn không phải giống phụ nữ chờ sinh à, còn có thể đi làm không?”

Trương Úc Lê cười nói: “Chỉ là em cảm giác nó lớn một chút thôi, thật ra thì bề ngoài nhìn chưa ra, đợi nữa hai ngày nó thể đi ra, đến lúc đó em sẽ không cô đơn.”

Trương Úc Giai nghe lập tức nói: “Vậy tôi chọn làm một người cô đơn đi! ” dứt lời, cậu lại nghĩ tới lời hắn vừa nói..., “Có phải mỗi lần nó ăn cái gì tôi đều phải chạy đến những chỗ dọa chết người kia?”

“Không phải ” Trương Úc Lê vừa cầm quần áo giúp cậu mặc lên người vừa nói: “Chỉ lần này. ” một lần là đủ rồi, còn lại hẳn sẽ nghĩ cách, hẳn không muốn nhìn thấy Trương Úc Giai bàng hoàng và bất lực như thế nữa, ý niệm của cậu yếu như vậy, tiếp tục như vậy nhất định sẽ hồn phách không yên.

Trương Úc Giai nghe được lời này của hắn mới an tâm, nhìn sắc thái xung quanh lần lượt thay đổi, đầu ngón tay tiếp xúc còn có thể cảm nhận được lạnh ấm, trong bụng không khỏi cảm thấy sống thật tốt .

50. Chương 50: Ma Ám

Một tuần rồi Trương Úc Giai không đi làm, đến ngày thứ tám cậu không thể ngáy ra đó nữa, dù sao ỹng phải có cái sống qua ngày, tiền lương vốn không cao lại vừa mới chuyển chính thức, cũng không biết Lưu Khai Phú sẽ phạt cậu thế nào .

Trương Úc Lê cũng không ngăn cậu, chỉ cậu sớm hay muộn gì cũng dừng ở lại nơi khác là được, trước khi ra cửa còn hỏi cậu buổi tối muốn ăn gì, Trương Úc Giai không chút do dự chọn thịt kho tàu.

Trương Úc Lê nghe cậu nói xong thì nhẹ nhàng hôn lên trán cậu, sau đó cười nói, được rồi, ta cũng mấy ngày rồi không ăn thịt.

Trương Úc Giai thấy vẻ mặt không đúng đắn của hắn, ngược lại hí híp mắt có chút hứng thú xấu xa đánh giá hắn, sau đó thừa dịp hắn không chú ý cào cào hắn, không đợi hắn hoàn hồn liền quay đầu bỏ chạy.

Một đường chạy như điên đến bệnh viện, nghĩ tới dáng vẻ lúng túng của Trương Úc Lê, tâm trạng của cậu vô cùng tốt.

Hôm nay bệnh viện không giống như trước kia, theo lý thuyết vào thu sớm muộn gì cũng có chút se lạnh, nhưng khi tiến vào trong nhà và bên ngoài hoàn toàn là một trời một vực, người bình thường sẽ cho rằng

do bệnh viện quanh năm không có ánh mặt trời chiếu vào, nhưng Trương Úc Giai lại cho rằng do hành lang tòa nhà âm khí quá nặng.

Mà trong lúc cậu chưa suy nghĩ ra nguyên nhân, đột nhiên phát hiện trong hành lang có hai cái bóng mờ mờ qua lại như con thoi, tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã không thấy đâu, không chỉ như thế, trên người mấy bệnh nhân đi qua bên cạnh cậu đều công ‘đồ ‘, có ‘đồ’ có thể nhìn thấy mặt, có ‘ đồ’ chỉ là đường nét mơ hồ, nhưng mắt đều biến thành lỗ sâu không thấy đáy, từ trong lỗ kia chảy ra máu loãng sặc mùi hôi thối, rùng mình cực điểm.

Trương Úc Giai biết, những người này đều đang bị ma ám a, cậu nghe Diêu lão đầu đã nói, Quỷ Hồn là ác quỷ nhập thân nhưng không thực sự xâm nhập cơ thể con người, thông thường là ở lưng hoặc ngực con người, ở lưng chiếm đa số, bởi vì trên thân người luôn có dương khí, cho nên ác quỷ không thể bám sát bên người, cần giữ khoảng cách ba thước với cơ thể người.

Trương Úc Giai không dám nhìn nhiều, dù sao những quỷ linh này, có thể giả vờ không thấy thì giả vờ không thấy đi, nếu chọc tới chúng thì đường sống cũng không có, cho nên ba bước thành hai đi tới phòng làm việc ở khoa tràng vị.

Hôm nay người tới không ít, kể từ sau khi phòng chuyên gia này mở ra ít khi có đủ như vậy, hơn nữa còn thêm một cô bé mới đến, mái bằng, mắt to, vừa nói xong đã cười khanh khách, đang bị đám Trương Khiết lôi kéo bàn luận nhân hiệu tính chất năng cơ.

Thấy Trương Úc Giai tới, mấy người cũng lập tức chào hỏi, Trương Khiết đi tới kéo Trương Úc Giai qua, thân thiết nói: “Giai Giai mau tới, mấy hôm không thấy làm chị nhớ muốn chết, mẹ nhỏ nhắc cậu mấy ngày rồi, người đẹp bé nhỏ mới tới cũng muốn làm quen với cậu đó .”

Trương Úc Giai nghe xong, có chút trang trọng cười nói với cô bé: “Chào em, anh tên Trương Úc Giai.”

Cô bé cũng rất cởi mở, không chút nhút nhát nói: “Em tên Tô Văn, mọi người gọi em Tiểu Tô, em thường nghe nhóm chị Trương nhắc tới anh, sau này có chỗ không hiểu xin anh Giai chỉ bảo nhiều hơn.”

“Cũng thế cả, bảo ban lẫn nhau, anh cũng mới chuyển chính thức không lâu. ” Trương Úc Giai mất tự nhiên gật đầu với mọi người, cảm giác cư xử với tên quỷ Trương Úc Lê kia lâu ngày, nói chuyện với con gái cũng mất tự nhiên.

Vẫn là Trương Khiết giải vây cho cậu: “Giai Giai, trên bảng sắp xếp công việc chiều nay có tiểu phẫu, mẹ nhỏ nói nếu như cậu đã đến rồi thì bảo cậu làm, đến lúc đó để Tiểu Tô làm phụ tá cho cậu.”

“Anh Giai, đến lúc đó nếu em làm không tốt, anh cũng không nên dạy dỗ em a! ” Tô Văn cười nói, tiếng cười khanh khách kia tựa như tiếng chuông bạc, càng tôn lên khuôn mặt động lòng người của cô.

” À à! ” Trương Úc Giai đồng ý, ánh mắt hoảng hốt, chột dạ liếc nhìn xung quanh, lập tức hoàn hồn nói: “Tôi đây đi trước làm việc, mấy ngày rồi không tới.”

“ừ ừ , anh Giai nhanh đi!”

Trương Úc Giai nghe xong vội vàng cúi đầu đi ra ngoài, nói là đi rót nước, nhưng ngay cả chén trà cũng quên cầm.

Trương Khiết thấy dáng vẻ hốt hoảng của cậu, liền cười nói với Tô Văn: “Giai Giai là người mới chị nhìn được nhất, làm việc khiêm tốn, toàn tâm toàn ý, đặc biệt đối với con gái, cuộc sống sạch sẽ, chị cho em biết, tìm bạn trai phải tìm người như vậy, mặc dù ngoài miệng không nói ngọt, nhưng tuyệt đối sẽ có trách nhiệm với em.”

Tô Văn bị Trương Khiết nói như thế nhất thời đỏ mặt, vội vàng trở về bàn làm việc của mình, sau đó cẩn thận nghiền ngẫm từng chữ chỉ lời nói của Trương Úc Giai từ lúc tiến vào đến lúc rời đi, trong lòng nghĩ chàng trai trắng trẻo dương quang như thế, cũng là hợp ý mình, nhìn dáng vẻ ngây ngô của anh ấy, nghĩ đến chắc giống như lời Trương Khiết nói, liền có ấn tượng tốt , bắt đầu nghĩ tới làm sao lôi kéo làm quen với Trương Úc Giai.

Trương Úc Giai bên này bị dọa sợ, sau khi đi ra mới hơi cảm thấy không ổn, không mục đích quanh quẩn trong hành lang rất lâu, cuối cùng phun ra một ngụm uất ức rồi trở về, đúng lúc này nhìn thấy mẹ nhỏ Trần

từ phòng vệ sinh đi ra.

Mấy ngày không gặp mẹ nhỏ Trần, người thân thiết nhất với cậu, nhưng hôm nay cô lại giống như mấy người bị ám kia, trên người công một ác quỷ chảy máu.

Tinh thần mẹ nhỏ Trần rõ ràng rất kém, ấn đường bốc lên khói đen cuộn cuộn, tay vịn tường từ từ đi về phía trước, thỉnh thoảng ho khan hai tiếng, cả người bị ép khom người rất mạnh, lúc này thấy Trương Úc Giai thì giãn lỏng mày nói: “Giai Giai rất cuộc đã tới, nếu cậu không tới, chỉ có thể tham gia tang lễ của mẹ nhỏ.”

“Phi phi, sáng sớm đã nói nhầm. ” Trương Úc Giai cũng không để ý hai hốc âm u phía sau cô, trực tiếp làm không nhìn thấy diu cô đi về trước, nhưng máu từ trong hốc kia chảy ra rất nhanh đã thấm ướt áo khoác trắng của mẹ nhỏ, màu đỏ lặn lặn in trên màu trắng tuyết kia khỏi nói có bao nhiêu dọa người, Trương Úc Giai run run một cái đã định buông tay, nhưng lại sợ một cái phủ của cậu sẽ làm mẹ nhỏ Trần rơi vào tình cảnh bất phục, đành phải kiên trì đi về phía trước.

Mà mẹ nhỏ Trần dường như nhìn ra bất mãn của cậu, liền liếc mắt thõn thức nói: “Sao vậy? Cậu ghét bỏ diu bộ xương già như tôi à, nói cho cậu biết, cậu cũng sẽ có ngày này.”

Trương Úc Giai cũng không phải để ý lời của cô, thậm chí cảm thấy như vậy mới xem như nhẹ nhõm một chút, cho nên đem máu dính trên tay xoa xoa lên người, tiếp tục nói: Chị đã bệnh thành như vậy còn không để mình nghỉ ngơi hai ngày sao, dù sao từ lúc em vào đây chưa bao giờ thấy chị xin nghỉ, chị thật keo kiệt với bản thân.”

Mẹ nhỏ Trần thở dài một hơi nói: “Đúng là trong đám chị em không có ai đối xử tệ với bản thân như tôi, nhưng tôi phải đi, không chừng lại loạn thành gì rồi đấy, gần đây không yên ổn a.”

Mẹ nhỏ Trần nói ra những lời này thật sự rất thấm thía sâu xa, có lẽ đúng như cô vừa nói, Trương Úc Giai không khỏi nghĩ đến cái trụ sở mua bán cơ thể người kia, không khỏi thở dài theo, nói: “Đúng vậy a, không yên ổn.”

Lát sau hai người tới cửa, mẹ nhỏ Trần lôi kéo cậu, nói: “Nhớ kỹ câu nói của mẹ nhỏ, bất kể lúc nào, cũng không được nhiều chuyện, bất kể cậu nhìn thấy gì cũng xem như không thấy.”

“A? ” Trương Úc Giai bị vẻ mặt nghiêm túc của cô làm cho khó hiểu, mà sắc mặt của mẹ nhỏ Trần cũng dịu đi, vỗ vỗ vai của cậu cười cười như bẻ trên, sau đó đi vào phòng.

Buổi chiều, Trương Úc Giai và Tô Văn cùng vào phòng mổ, đây là viêm ruột thừa cấp tính, coi như là tiểu phẫu.

Tô Văn không quái đản như cô gái khác, thái độ đối với Trương Úc Giai luôn có chừng có mực, làm việc khá thành thạo và thận trọng, không biết gì thì cô sẽ khiêm tốn hỏi, giải phẫu tiếp tục còn giúp cậu lau mồ hôi, động tác như vậy trong phòng mổ cũng coi như bình thường, nhưng Trương Úc Giai không chú ý tới, lúc ca mổ sắp kết thúc, cửa sổ phòng mổ đột nhiên xuất hiện một đôi mắt màu lam không có sức sống khiến cậu run rẩy, mặc dù biết đó là Trang Minh Thần, nhưng trong tiềm thức của cậu luôn liên hệ gã với Trương Úc Lê, hơn nữa không ngừng chồng chéo lên nhau, cuối cùng thành một người.

Sau khi kết thúc ca mổ, Trương Úc Giai ở trong phòng khử trùng gặp gã, vốn cậu định chủ động chào hỏi, nhưng vừa nghĩ tới chuyện ngày đó gã làm trước báo sau, không khỏi có chút chột dạ, mặc dù loại chuyện này trên lý thuyết mà nói cũng không sai, nhưng vẫn cảm thấy hành động không nhận ý tốt của người khác có bao nhiêu bất khoan, cho nên miễn cưỡng đứng ở bên cạnh chỉ dám lướt qua nhìn gã.

Mà viên cầu nhỏ trong bụng cũng rất vui vẻ, luôn từ trên xuống dưới, giống như gặp người quen, mặc dù không đau, nhưng ít nhiều có chút ách, cho nên cậu đặt lên bụng, cũng không giống như cảnh cáo, chỉ giả vờ bụng khó chịu, mà khi cậu nhìn thấy ánh mắt của Trang Minh Thần dừng trên bụng mình, cậu liền lập tức đưa tay xuống dưới, sau đó cười nói: “Ngày hôm qua cảm lạnh, có chút tiêu chảy.”

Cầu Cầu nghe cậu nói như vậy, dường như rất bức mình, lập tức trở mình lộn nhào trong bụng cậu, làm Trương Úc Giai lảo đảo thiếu chút nữa ngã xuống đất, cuống quýt vịn bệ nước mới đứng vững, sau đó chỉ đợi đứng vững liền vỗ vào bụng quát: “Mày còn ầm ĩ nữa tao kéo mày ra.”

Trang Minh Thần thấy đáng vẻ hung dữ của cậu, cũng hơi có chút thích thú nói: “anh đang nói chuyện với phân sao?”

“Ai ầm ĩ thì tôi nói kẻ đó ” mặc dù Cầu Cầu khá đáng ghét, nhưng cuối cùng vẫn là từ bụng cậu đi ra, bị người khác ví dụ thành phân không khỏi quá quái dị.

“Nếu anh không nói, tôi còn tưởng anh nói chuyện với con của mình đấy.”

Trương Úc Giai bị gã nói như thế, nhất thời chột dạ nói: “Đùa à, tôi là đàn ông. ” dứt lời, cậu cảm thấy có chút không đúng, lập tức lại nói: “Nếu thật sự có đứa nhỏ, tôi liền xách nó ra ngoài đánh”.

Trang Minh Thần cũng không có ý định tranh cãi với cậu, vừa lau tay vừa giương đầu mày nói: “Hết giờ làm đi ăn cơm với tôi nhé, lúc này tôi tìm được một nhà hàng Tứ Xuyên chính tông.”

Trương Úc Giai vốn định đồng ý, dù sao cậu thích nhất chính là món cay Tứ Xuyên, nhưng vừa nghĩ tới A Lê ở nhà đã nấu cơm chờ mình, còn đồng ý với hắn là không chạy loạn, cho nên đắn đo nhiều lần, cậu mới nói: “Tối nay tôi có chút việc, cậu xem...”

“Chuyện gì? ” Trang Minh Thần dường như không hài lòng với cách nói của cậu, đôi mắt màu lam vạn năm bình tĩnh đột nhiên hiện lên một tia nghiêm khắc.

Trương Úc Giai trong lòng phát lạnh, ấp ủ hồi lâu rốt cục nói: “Còn không phải do em họ tôi tới sao, chắc nó đã làm xong cơm ở nhà chờ tôi, buổi sáng tôi đều ăn với nó.”

Trang Minh Thần nghe xong thì giãn mày, vẻ mặt dịu đi, nói: “Tôi đây sẽ không quấy rầy các anh, nhưng tan tâm anh nhớ chờ tôi, tôi có đồ muốn đưa cho anh.”

“A? ” Trương Úc Giai còn chưa kịp hỏi là cái gì, chỉ thấy Trang Minh Thần đã để lại cho cậu cái bóng lưng.

51. Chương 51: Sinh Nhật

Sáng hôm sau, Trương Úc Giai dậy rất sớm, nguyên nhân là lạnh nên ngủ không được, cho nên cậu định đóng kín cửa sổ ngủ tiếp, nhưng trở lại giường đã thấy Trương Úc Lê không biết dậy từ lúc nào, vốn tưởng rằng hắn sẽ đứng lên làm bữa sáng cho cậu, nhưng xuống sau khi nằm xuống lại phát hiện trong phòng im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng ho khan cách vách nhưng lại không nghe được bất kỳ tiếng động nào ở phòng bếp.

Sau khi thức dậy không hề buồn ngủ một chút nào, cậu đánh răng rửa mặt như ngày thường, mãi đến khi đi vệ sinh xong, phía ngoài cũng không có bất kỳ tiếng động gì, chỉ là đang lúc sương mù sáng sớm rất dày, cách màn cửa sổ bằng lụa mỏng cũng có thể thấm vào, làm cả phòng khách lộ ra một tầng sương mù mỏng manh.

Trương Úc Giai hôm nay vô định ra ngoài mua bữa sáng, nhưng lúc đi tới phòng ăn đột nhiên ngửi thấy một mùi hương lạ, nhìn lại trên bàn ăn đã chuẩn bị bữa sáng thịnh soạn.

Trương Úc Giai không khỏi bị mùi hương này hấp dẫn, khi cậu ngồi xuống chuẩn bị động đũa mới đột nhiên phát hiện bữa sáng hôm nay khác ngày thường, không chỉ có cháo mà còn một ly nước trái cây màu xanh, thức ăn bên trong ba đĩa sứ bên cạnh cũng khác, mặc dù cũng không nhận ra là gì, nhưng màu sắc xinh đẹp mê người.

Trương Úc Giai mở nắp đậy nồi cháo, mùi hương hấp dẫn lần thứ hai chui vào mũi cậu, đáng lẽ cậu nên chống lại mùi hương này mới đúng, bởi vì ... mùi thơm lạ lùng này giống như mùi của Phi Luyện và Vô Lự cậu ngửi thấy trong tức hồn thai, thậm chí còn thơm hơn, nhưng cậu lại không chút do dự xúc ba thìa cho vào trong miệng, vừa nhai vừa gấp thức ăn, ăn vô cùng ngon.

Đợi khi cậu nuốt hết một nồi cháo và càn quét gần hết thức ăn, mới phát hiện thứ cậu nhai trong cháo vốn không phải là nấm hương, mà một loài nấm trong suốt, cho dù bị ngâm trong cháo, nó vẫn trong suốt đến mức có thể nhìn thấy đầu đũa.

Không kịp nghiên cứu rõ ràng đây là cái gì, dù sao ăn ngon là được, Trương Úc Giai bình thường không chú trọng ăn uống, sống một thân một mình nhiều năm như vậy khiến cậu học được phải biết đủ, cho nên có Trương Úc Lê chăm sóc cậu, cậu đã thỏa mãn rồi.

...

Hôm nay bệnh viện dường như còn âm khí nặng nề hơn hôm trước, những bệnh nhân đến đây khám bệnh, mười người thì có chín người ẩn đường bốc khói đen, căn bản đều có triệu chứng như nhau, tinh thần uể oải, vẻ mặt đại ra, ánh mắt trống rỗng, nhìn qua giống như bệnh tâm thần phân liệt, sau một loạt các quy trình kiểm tra lại không phát hiện ra bệnh gì, bác sĩ chỉ có thể bảo họ về nhà nghỉ ngơi.

Vốn tưởng rằng bệnh trạng của họ chỉ là trùng hợp, nhưng khi cậu đi tới phòng làm việc ở khoa tràng vị, lại nhìn thấy bên trong có không dưới mười cái bóng màu trắng xám đang lơ lửng qua lại, có thậm chí dính ở trên thân người, đường viền mờ hồ vẫn có thể nhìn ra vẻ dữ tợn, mặc dù người trong phòng làm việc đều đến đông đủ, nhưng vẫn cảm thấy không có nhiều sức sống.

Trương Úc Giai đánh dấu lên cái bảng trên bàn làm việc của mẹ nhỏ Trần, sau đó định đi tới vị trí của mình xem hôm nay được sắp xếp làm gì, ai ngờ bụng đột nhiên không thoải mái, cục thịt tròn bên trong lại bắt đầu rục rịch muốn động, làm Trương Úc Giai gần như đứng không vững, thật vất vả bắt được cửa tay vịn, sau đó đứng bên ngoài, cố gắng không để người trong phòng cảm thấy cậu khác thường.

Trương Úc Giai vốn cho rằng đây là Cầu Cầu đói bụng, vội vàng nhẹ nhàng xoa xoa bụng trấn an nó, nhưng phạm vi hoạt động của nó càng lúc càng rộng, cho đến lúc cảm giác có thứ muốn từ trong miệng của cậu đi ra, Trương Úc Giai mới phát hiện, cách đó không xa y tá trưởng Chu và chủ nhiệm Lưu mặt không biểu cảm đi qua bên cạnh cậu.

Trương Úc Giai kinh ngạc nhìn chằm chằm y tá trưởng Chu đã biến mất chừng hai tháng, cảm thấy toàn thân cô ta không giống lúc trước, cảm giác nói không ra lời, nếu không phải Cầu Cầu có phản ứng, cậu đã cảm thấy y tá trưởng Chu mặt trắng bệch không biểu cảm kia căn bản không tồn tại, một chút sức sống cũng không có, ngay cả người bên cạnh chào hỏi cô ta cũng không có phản ứng nào cả, ngược lại chủ nhiệm Lưu sau khi nhìn thấy Trương Úc Giai thì nhìn về phía cậu mấy lần, hai mắt âm trầm kia khiến da đầu cậu tê dại.

Nghĩ tới từ sau lần mấy người cùng đi theo Diêu lão đầu đến phòng nằm viện bị cậu báo mua bán cơ thể người, thì chủ nhiệm Lưu luôn tự cho mình là tiểu diện hồ (ví với người bên ngoài thì cười nói vui vẻ, bên trong thì vô cùng độc ác) lại không thấy cười nữa, khiến cả phòng thảo luận thật lâu, vì vậy Trương Úc Giai cho rằng, người này rốt cuộc có phải chủ nhiệm Lưu hay không.

Sau khi hai người đi xa, Cầu Cầu liền yên tĩnh lại, cho nên Trương Úc Giai lại đi vào bên trong, đột nhiên phát hiện mấy cô gái đang ngồi khóc nức nở, trong tay Trương Khiết hình như cầm thứ gì đó, ngay cả Tô Văn hôm trước còn vừa nói vừa cười thì hiện tại cũng trở nên ỉu xiu, gương mặt trắng như giấy Tuyên Thành, chỉ có hai con mắt vừa hồng vừa sưng.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Trương Úc Giai hỏi.

Trương Khiết đỏ mắt nói: “Mẹ nhỏ hôm nay xin phép, cô ấy nói mình không thoải mái, tôi cho là cảm lạnh, kết quả buổi sáng tôi đi qua cửa nhà cô ấy thuận tiện ghé thăm, cô ấy chỉ còn một hơi, vừa rồi người nhà cô ấy gọi điện báo tang cho tôi”

Trương Úc Giai nghe xong trong lòng nhất thời lộp bộp một chút, ngay cả cái đầu cũng đau đón theo, mờ mịt trong nháy mắt đánh tới, khiến cậu sợ hãi đến cực điểm, nhớ tới lời của mẹ nhỏ Trần ngày hôm qua, cậu lập tức đau xót nói: “Cô ấy bị bệnh gì?”

“Người nhà cô ấy nói là bị nhồi máu cơ tim, đều giống với phó chủ nhiệm Từ là bị ngã trong nhà vệ sinh được người nhà phát hiện, nói tới ngày hôm qua phát bệnh, buổi sáng hôm nay mới được người nhà phát hiện, nếu không nhất định có thể qua được, cậu nói xem đáng tiếc biết bao.”

Trương Khiết nói xong, Tô Văn lại nói tiếp: “Cũng quá đúng lúc đi, chúng em còn hẹn hôm nay cùng nhau sinh nhật đây này, ngay cả nhà hàng cũng đã đặt xong.”

Trương Úc Giai bị lời nói của Tô Văn làm cho sững sốt, hình như lời này đã nghe qua ở đâu, cẩn thận nghĩ lại đột nhiên rõ ràng, những lời này cũng chính là những lời mẹ nhỏ Trần đã nói hôm phó chủ nhiệm Từ chết, hơn nữa mẹ nhỏ Trần và phó chủ nhiệm Từ sinh cùng ngày, mà phó chủ nhiệm Từ cũng là bị tra ra là nhồi máu cơ tim, cũng chết ở nhà vệ sinh, cái này khiến cho cậu không khỏi bắt đầu nổi lên nghi ngờ, liền hỏi một câu: “Hai người đều sinh nhật hôm nay?”

“Là ngày mai. ” Tô Văn dụi mắt gật gật đầu nói: “Vốn định ngày mai đi ăn một bữa cơm, dẫn mọi người trong phòng theo, nhưng ngày mai là tháng bảy tết trung nguyên (rằm tháng bảy âm lịch), mọi người đều phải về nhà hoá vàng mã, cho nên đổi thành hôm nay.”

Trương Úc Giai nghe xong có chút cứng ngắc, dù sao bát tự của người sinh ngày lễ quỷ đều rất mỏng, tương đương với bát tự toàn âm, hết sức thông linh, ở nông thôn có một cách nói, chính là đứa trẻ sinh ngày lễ quỷ vào ngày đó không thể thất dây đỏ và lục lạc, như vậy sẽ chiêu quỷ, dễ dàng cho quỷ áp thân càng dễ cho quỷ đuổi hồn, mà hai người kia đều sinh cùng ngày, hơn nữa còn chết giống nhau như thế, cậu không khỏi nhìn về phía Tô Văn, chỉ thấy những cái bóng trong phòng vây quanh cô nhiều nhất, hơn nữa trong chớp mắt, trên án đường tỏa ra khói đen cuộn cuộn, dường như muốn đốt cháy cô.

Như thế, giống như xác minh suy nghĩ của cậu, nhất thời nhanh chóng nói: “Trương Khiết, cô biết trong nhóm còn ai sinh nhật hôm nay nữa không?”

Trương Khiết bị cậu hỏi như vậy, hơi sững sốt một chút, sau nói: “hình như có mấy người đấy, y tá trưởng Chu, còn có chủ nhiệm Lưu, mẹ nhỏ Trần và phó chủ nhiệm Từ đã mất, Lưu chủ nhiệm còn muốn mời bọn viện trưởng ăn cơm.”

“Lưu chủ nhiệm và y tá trưởng cũng vậy sao? ! ” Trương Úc Giai cảm thán, lại nghĩ tới hai người đó vừa đi qua, nhất thời kinh hãi.

Trương Khiết dường như cảm thấy cậu không ổn, lại hỏi: “Có phải cậu cảm thấy mẹ nhỏ Trần và phó chủ nhiệm Từ chết quá trùng hợp không? ” một lời còn chưa dứt, cô đã kêu to: “Không thể nào, năm ngoái bác sĩ Khang cũng chết vì nhồi máu cơ tim, hình như cũng chết ở nhà vệ sinh, sao tôi cảm thấy như ám sát vậy!”

Trương Úc Giai bị cô gào to như vậy, nhất thời hoảng sợ, phía sau cũng lạnh theo, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lưu Kỳ đang mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm cậu, đáng vẻ kia muốn có bao nhiêu nham hiểm thì có bấy nhiêu nham hiểm.

Ngày đó, Trương Úc Giai đều trải qua trong kinh hoàng lo sợ, cậu thỉnh thoảng nhìn Tô Văn cách đó không xa, sợ không để ý một chút thì cô bé này cứ như vậy đi, nhưng may mà hôm nay trừ tinh thần cô không vui thì những thứ khác coi như bình thường, ngược lại ánh mắt Trương Úc Giai làm cô nhìn về phía cậu cười cười, khiến cậu đi cũng dở mà ở cũng không xong, một lát sau đành phải kiên trì gật đầu.

Sáng ngày hôm sau, chứng thực trên cơ bản được định hình, bởi vì quỷ linh trên lưng Tô Văn thiếu chút nữa đè sập cô, án đường bốc ra khói đen không ngừng chảy máu loãng tanh hôi, cô khi thấy Trương Úc Giai thì cũng chỉ gật đầu, sau đó bước đến bàn làm việc của mình nằm gục lên đó, liên tục bóp vai và cổ của mình, mỗi lần như thế, quỷ linh kia lại dựa gần hơn.

Điều này hiển nhiên chính là mưu sát trá hình, mà đối tượng mưu sát đều là người sinh vào ngày tết Trung Nguyên, như vậy nếu là mưu sát, mục đích của hung thủ là gì? Tại sao tên hung thủ này còn có thể khu quỷ? Mà người khu quỷ này và đạo sĩ hoàng bào đi cùng với chủ nhiệm Lưu, y tá trưởng Chu, Lưu Kỳ rất cuộc có quan hệ gì ?

Một loạt vấn đề lù lút kéo đến, vì thế Trương Úc Giai xoắn xuýt cả một buổi sáng, cho đến khi Trương Khiết nói giữa trưa tham gia lễ truy điệu của mẹ nhỏ Trần, cậu rất cuộc hiểu rõ, thì ra những người này là cùng một nhóm, không chỉ như thế, bao gồm cả phó viện trưởng Nhậm Quốc Phong sau này kế nghiệp cũng cùng một bọn.

Giờ phút này bọn họ ngồi chung với nhau, ngoại trừ mặc một thân áo đen ra, mấy người kia đều không chút biểu cảm, thậm chí người bên cạnh co rút đến chết đi sống lại, mấy người này vẫn lạnh lùng âm trầm, thậm chí lông mày cũng giống nhau.

Trương Úc Giai quyết định báo chuyện này cho Diêu lão đầu, dù sao lão gần đây đều xoắn xuýt vụ trận ở bên dưới phòng nằm viện, nếu những người này có liên hệ, như vậy bọn họ khẳng định không thoát khỏi liên quan đến trận này.

Bởi vì hạn chế địa điểm tình huống, Trương Úc Giai chỉ gửi tin cho Diêu lão đầu, không ngờ lão lại trả lời ngay, lập tức yêu cầu buổi tối gặp, Trương Úc Giai không muốn xảy ra sự kiện kinh hãi như lần trước nên địa điểm lần này hẹn tại quán trà Băng Điểm, Diêu lão đầu lập tức đồng ý.

Đưa tiễn mẹ nhỏ Trần đoạn đường cuối cùng xong, Trương Úc Giai và mấy người Trương Khiết định trở về, dù sao hai giờ chiều lại phải đi làm, tuy nhiên lúc đi tới cửa bị Lưu Khai Phú kêu lại.

“Chủ nhiệm Lưu, có chuyện gì không?” Trương Úc Giai trong lòng thấy không ổn, bởi vì ...mấy người này đều có ý xấu, chuyện kỳ lạ liên tục nhiều ngày như vậy, đoán chừng chuyện báo án lần trước khiến bọn họ đền một khoản không nhỏ.

Lưu Khai Phú cũng không có ý định thừa nước đục thả câu, ánh mắt nham hiểm vỗ bờ vai của cậu nói: “Tiểu Trương a, gần nhất tiến bộ rất nhiều a.”

Lưu Khai Phú còn chưa dứt lời, Cầu Cầu lại bắt đầu động, Trương Úc Giai biết nó gì đó khác, cho nên vội vàng cười nói: “Vẫn là cảm ơn chủ nhiệm Lưu bồi dưỡng.”

“À, hai ngày nữa đại thọ năm mươi của viện trưởng Nhậm, nói tìm hai người mới tiến bộ nhanh dẫn theo, tôi nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có cậu và Lưu Kỳ, đến lúc đó đừng để tôi mất mặt a!”

Nhậm Quốc Phong vẫn không có lên tiếng, một lát sau đột nhiên vỗ vai Trương Úc Giai cười nói: “Yên tâm đi, chỉ là ăn một bữa cơm rau dưa, người không nhiều lắm.”

Lời này khiến trong lòng Trương Úc Giai lộp bộp một chút, mắt thấy trong mắt híp của Nhậm Quốc Phong lướt qua tia hung ác, da đầu lại nổ tung.

52. Chương 52: Xem Trò

Đêm đó đi đến bar Băng Điểm, Trương Úc Giai vào vị trí cũ tìm được bọn Diêu lão đầu.

Dương Vân từ xa đã nhìn thấy Trương Úc Giai, sau đó cười vẫy tay với cậu, Trương Úc Giai nhìn thấy Dương Vân cũng rất vui, dù sao nhiều ngày rồi không gặp, cậu thật sự có chút nhớ cô nhóc này.

Nhưng tối nay rõ ràng đông hơn lúc trước, bên cạnh Diêu lão đầu có thêm hai gương mặt la hoắc, trải qua một phen giới thiệu Trương Úc Giai biết được người hơi gầy tên Trần Kiến Quốc, người còn lại vóc dáng vừa phải tên Trần Kiến Vũ, là anh em họ, hai người này vốn là người của Tương Giáo, sau đến bái làm đệ tử của Diêu lão đầu, quá trình bái sư Diêu lão đầu không nói tỉ mỉ, đoán chừng nói tỉ mỉ cũng phải hai cuốn sách, dù sao phần bội sư môn và văn văn, nghe không phải là chuyện về vang gì, sợ rằng muốn nói tiếp cũng phải cần dừng khí, nhìn lại bề ngoài khí thế của hai người này, mặc dù không kém Trương Úc Giai là mấy, nhưng lời nói cử chỉ lại từng trải hơn.

Người Diêu lão đầu mang đến xen vào, Trương Úc Giai cũng không lộ vẻ miễn cưỡng, kể lại toàn bộ sự việc xảy ra trong mấy ngày qua, từ việc cậu phát hiện trong bệnh viện có thứ không sạch sẽ đến cái chết của mẹ nhỏ Trần và chủ nhiệm Từ, quan trọng nhất chính là quan hệ giữa đạo sĩ hoàng bào và mấy người đứng đầu bệnh viện, cùng với bữa cơm rau dưa mừng sinh nhật phó viện trưởng Nhậm Quốc Phong hai ngày tới.

Diêu lão đầu từ lúc cậu bắt đầu nói thì nhíu mày, mãi cho đến sau nửa giờ trần thuật, lông mày chữ nhất bị cưỡng ép vắn thành hình chữ S, thậm chí râu tết bím cũng bị quấn lại với nhau thành bánh quai chèo, có thể nghĩ chuyện này nghiêm trọng đến cỡ nào.

Qua chừng mười phút đồng hồ, Diêu lão đầu kết thúc trầm lặng, tiếp theo chính là nghiêm túc chưa từng có, nói: “Nhóm người bên trọng bệnh viện chắc không cứu được rồi, chỉ cần là người bất tự âm đều chạy không thoát một kiếp này, lúc vừa vào cổng lớn của bệnh viện kia tôi đã cảm thấy không ổn, sau đó vô tình nhìn bức vẽ bao quát bệnh viện nhìn từ trên xuống mới chợt hiểu ra, thì ra bệnh viện kia của các cậu từ lúc bắt đầu xây dựng đã bị người giở trò, chuẩn xác mà nói người thiết kế bệnh viện đã chôn một sát cục lâu dài, sau đó lại bị người có mưu đồ cải tạo, hiện tại coi như phát huy tác dụng của sát cục.”

“Cả bệnh viện biến thành một sát cục? Vậy tại sao không ai phát hiện chứ? ” Dương Duẩn Trạch nắm thật chặt chén trà trong tay, tỏ vẻ đây là chuyện kinh người nhất mà gã từng được nghe.

Diêu lão đầu lại bình tĩnh nói: ” toàn bộ thiết kế bệnh viện là một mọc cục, đây vốn là loại trận pháp sơn táng, tên gọi thập bát minh đình (mười tám người cỡi âm), còn gọi là thập bát mạch, là một loại linh trận dùng linh thú làm vật tế, nhưng Linh Thú khó tìm, mà thời gian duy trì lại ngắn, về sau liền biến thành dùng thấp thi (xác ả), nguyên lý chính là dùng dị thuật làm chủ, cơ quan làm phụ, dị thuật xông vào xâm chiếm thân thể, cơ quan hộ lằng quách kiên cố, tất cả mười tám mạch, chia làm mười tám mắt mạch, mỗi mắt mạch đều đóng thấp thi lên, sau đó dùng vật thể cỡ lớn trấn áp, cùng bảo vệ mộ chủ an bình, nhưng bởi vì mười tám minh đình này trái lại ý trời, liền bị cấm sử dụng, nhưng vẫn có chút hám lợi ghi chép lại trận pháp mười tám minh đình này, hôm nay là lần đầu tiên tôi nhìn thấy kể từ khi nhận trách nhiệm đến nay.”

Dương Duẩn Trạch nghe đến đó đột nhiên nhớ tới nói: “Vậy thi thể ngày đó chúng ta nhìn thấy dưới kho hàng kia có phải thi thể bên trong thập bát minh đình không?”

Diêu lão đầu im lặng gật đầu, sau đó nói: “Đây chỉ là một mắt mạch trong thập bát minh đình, người kia dùng tù tuần bao ngoài thập bát minh đình, chẳng khác gì là trong cục cục, quả thực là táng tận thiên lương, nếu tôi đoán không sai, chiều nay của tên kia chỉ sợ là bí quá hoá liều không thể không dùng, xem ra, gã cũng lâm vào cục diện bế tắc.”

Giờ phút này, Trần Kiến Quốc vẫn luôn im lặng đột nhiên mở miệng nói: “Sư phụ, người nhìn người nọ có phải dùng hồn nghiệt không?”

“hồn nghiệt là cái gì? ” Dương Duẩn Trạch tỏ vẻ tò mò.

Diêu lão đầu nhìn gã bằng nửa con mắt, có vẻ rất mất thể diện

Trần Kiến Vũ kiên nhẫn giải thích: “Chính là nợ quỷ, người này làm chuyện oan nghiệt, ép dương thọ bản thân, đưa tặng mệnh, sau những người kia thành ác quỷ đến báo thù hấn ta.”

Dương Duẩn Trạch nghe xong vỗ đùi nói: “Đây còn phải nói? Những người bị móc nội tạng nhất định là muốn trả thù hấn ta.”

“Móc nội tạng sẽ biến thành quỷ? ” Dương Vân có chút lửng lơ cả người, dù sao chuyện này cũng không phải là chuyện đáng tin.

Lần này đổi lại đến Dương Duẩn Trạch đắc ý, lập tức kiên nhẫn nói: “Mỗi người đều có tam hồn lục phách, bình thường người đã chết sẽ bị kéo đến âm phủ, người chết oan thì thành quỷ không chịu rời đi, bình thường mỗi người đều có ý muốn cầu sinh, mà những người chết thảm thiếu tâm thiếu gan bị chia tam hồn lục phách, cho nên cho dù chỉ là một thứ tồn tại ở dương thế, cũng sẽ để lại một phần không cam lòng trên bộ phận bị thiếu, hoặc là một hồn, hoặc là một phách, cho nên những kẻ cấy ghép tim gan người khác đều sẽ thay đổi ít nhiều, đây là một phần chứng cứ được lưu lại, cho nên người đã chết phải giữ toàn thân chính là đạo lý này.”

Dương Vân nghe xong kinh ngạc gật đầu, trong lòng thật là ngổn ngang trăm mối, nghĩ tới những hồn phách ở lại trên cơ quan cơ thể sau đó hòa vào thân thể người khác, làm sao cũng cảm thấy không tiếp nhận được.

Lúc đó, Diêu lão đầu thở dài nói: “Sợ rằng không đơn giản như vậy, nếu như thập bát minh đình có tác dụng, hấn ta cần gì phải chuyển qua tự âm trì?”

Dương Duẩn Trạch kinh hãi: “Tự âm trì kia ai dám đụng a? ! Sư phụ có nhầm không? !”

Diêu lão đầu hừ lạnh nói: “Hấn ta cũng là vạn bất đắc dĩ, nếu nói về phương pháp kia thì hấn ta còn chưa có bản lĩnh, chẳng qua tự âm trì theo thất quan thay đổi di động không ngừng, mà hấn ta đúng lúc xây chỗ kia trên đường di động của tự âm trì, rõ ràng người thông minh như vậy chắc sẽ không lâm, đã làm đến bước này xem ra hấn ta cũng có sự chuẩn bị rồi.”

“xem ra là gặp phải BOSS cao nhất trong đám quỷ rồi. ” Dương Duẩn Trạch vừa than thở vừa sợ hãi nói: “Người này giờ trở như vậy, chẳng phải chúng ta đều gặp họa sao?”

“Trước mắt chưa nghiêm trọng như vậy, nhiều nhất người ở bên trong thập bát minh đĩnh sống không được tốt.”

“Nghiêm trọng như thế? ” Trương Úc Giai trong lòng run lên, nói tiếp : “Có phải người trong bệnh viện chúng tôi đều phải chết không?”

“Chỉ người có bát tự thuần âm mới bị. ” Dương Văn tốt bụng nhắc nhở, sau đó liền lập tức đn mặt nói, “Anh Giai, anh hình như là bát tự thuần âm nhĩ!”

Trương Úc giai sửng sốt, vừa nghĩ sinh nhật của mình là giữa trưa 12h ngày 1 tháng 8 năm 1987, đột nhiên hoảng sợ, bốn số này cộng dồn lại, quả thực âm đến không thể âm hơn, chẳng trách chiêu quỷ như vậy.

Phép tính bát tự âm là Thiên can cộng địa chi, Thiên can là giáp, ất, bính, đinh, mậu, kỷ, canh, tân, nhâm, quý. Địa chi là tỵ, sửu, dần, mao, thìn, tị, ngọ, mùi, thân, dậu, tuất, hợi, số lẻ là dương, số chẵn là âm, tứ trụ bát tự toàn bộ do Thiên can địa chi số chẵn tổ hợp lại thành mệnh, tức là tứ trụ mệnh thuần âm. Cũng chính là bát tự thuần âm.

Nhưng làm Trương Úc Giai không thể giải thích được chính là, trong một vạn người chỉ mười người bát tự âm, mà bên trong bệnh viện mười người thì có ít nhất chín người ẩn đường biến đen, mà trong mười người ẩn đường biến có ít nhất ba người bị quỷ nhập vào thân, như thế có coi là trùng hợp hay không?

Lúc này, Dương Văn đột nhiên gào to nói: “Ai nha, em hình như cũng là bát tự âm.”

Dương Duẩn Trạch nhíu mày nói: “Chẳng lẽ bệnh viện của em tuyển toàn người bát tự âm? !”

Một câu nói kia làm Trương Úc Giai nhớ lại chuyện diên sơ yếu lý lịch lúc đó, vội vàng nói: “Tôi nhớ ra rồi, lúc tôi chuyển chính thức cũng diên một tờ giấy màu vàng, bên trên là chữ màu đỏ, xem không hiểu, chủ nhiệm Lưu bảo tôi diên ngày sinh tháng đẻ, hơn nữa phải diên rõ ràng. ” bây giờ suy nghĩ một chút tờ giấy kia giống như lá bùa.

Trương Úc Giai nói một hồi, mấy người lập tức hiểu rõ, quả nhiên đã có chuẩn bị.

“Vậy chúng ta còn cứu được không? ” Trương Úc Giai nói xong, suy nghĩ một chút lại nói: “Bên cạnh tôi đều chết mấy đồng nghiệp rồi, cô bé vừa mới đến chắc cũng nhanh thôi, cũng không thể cứ trơ mắt chờ chết như vậy chứ? !”

Diêu Mạnh Đạt thở dài nói: “Chuyện này sợ rằng lấy sức một mình tôi không giải quyết được, trong thời gian ngắn nhất tôi phải tìm được nhóm sư huynh của tôi, sau đó mời bọn họ hỗ trợ.”

“Vậy mấy ngày tới tôi còn có thể đi làm không? Bữa cơm rau dưa kia tôi có phải đi hay không? ! ” Trương Úc Giai có chút bất đắc dĩ, dù sao cậu biết rất rõ ngày đó chắc không có chuyện tốt, nhưng cậu vẫn phải nhảy vào bên trong, đây là một chuyện đau trứng cỡ nào a!

Diêu lão đầu nói: “Nếu cậu đi cũng tốt, đúng lúc tìm xem người phía sau là ai, mấy ngày tới cậu đi làm như bình thường, chắc chắn bọn họ đã quan sát cậu rồi, nếu cậu phản ứng quá khích sợ rằng sẽ làm tình hình phát triển nhanh hơn.”

Trương Úc Giai nghe xong buồn bực gật đầu, cậu biết là như vậy, cho nên vừa ngồi chốc lát, thấy tất cả mọi người không có ý rời đi, liền khó hiểu nói: “Mấy người không về sao?”

Dương Duẩn Trạch nói: “Đã quên nói cho anh biết, tối nay có trò hay, bảo đảm cho anh mở rộng tầm mắt.”

“Là cái gì?”

Diêu lão đầu chậm rãi nói: “Đợi sau 12h sẽ biết.”

“A? ” lời nhắc nhở của Trương Úc Lê, cậu vẫn luôn ghi nhớ, cho nên lúc này lại bắt đầu gặp khó khăn.

Diêu lão đầu dường như nhìn thấu suy nghĩ của cậu, vỗ bờ vai của cậu an ủi: “Yên tâm đi, nói xem kịch thật ra thì là ngồi tìm người quen, bảo đảm không xảy ra chuyện.”

Có Diêu lão đầu bảo đảm, trong lòng Trương Úc Giai mới bình tĩnh một chút, an tâm ngồi cùng bọn họ nói đông nói tây, thật ra thì cậu chỉ có thể trò chuyện với Dương Văn, bởi vì chủ đề của bốn thầy trò kia rõ ràng là cậu không chen mồm vào được.

Đến tầm 11h, mấy người đứng dậy muốn đi, Trương Úc Giai không khỏi nghi ngờ nói: “Định đi đâu vậy? ! Không phải ở chỗ này nhìn sao?”

“Ở đây không nhìn thấy, bọn họ không đến đây, yên tâm đi, cứ ngồi yên là được. ” Diêu lão đầu cam đoan, sau đó cầm lấy trang phục và đạo cụ của mình đi đầu, Trương Úc Giai đành phải theo sau.

Nơi được nhắc tới cũng không xa, chính là quán cơm nhỏ Trương Úc Giai bị bóng đè lần trước, nhưng lần này nhân viên gọi món sạch sẽ hơn cô gái mắt to mắt nhỏ kia, người trong quán cũng ít đi một chút, có thể do đã qua thời gian ăn cơm, Trương Úc Giai bụng muốn một bình trà, đơn giản là gần đây cậu cảm thấy lạnh, người ta mới mặc áo khoác, cậu đã mặc thêm áo len bên trong, may mà bệnh viện đều mặc áo khoác trắng, cho nên cũng không nhìn ra.

Đến tầm 11h40, Diêu lão đầu kéo Dương Vân sang một bên, sau đó dán một lá bùa lên người cô, sau có nhét hai đồng tiền cổ, đối với ba sư huynh đệ Dương Duẩn Trạch thì lão cũng làm như vậy, nhưng đến lượt Trương Úc Giai, lão chỉ quẹt ít nước bọt ấn lên mi tâm của cậu coi như xong việc, Trương Úc Giai không khỏi có chút tức giận vì bất công nói: “Ông già, lão làm xong rồi?”

“Ừ. ” Diêu lão đầu trả lời rất quả quyết, sau đó bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Trương Úc Giai thấy lão bình tĩnh như, trong lòng càng buồn bực: “Nhỏ một ngụm nước bọt thì xong rồi? Qua 12h là tết Trung Nguyên, ông không phải là cố ý muốn tôi bại lộ chứ.”

Diêu lão đầu nghe cậu oán hận nói như vậy..., nhất thời cười nói: “Thân thể cậu vốn thuần âm, cộng thêm có tên tiểu quỷ giúp cậu áp chế, âm khí của cậu không mạnh như quỷ là xong rồi, nhưng tôi vừa phun tinh khí đầu lưỡi, nâng cao dương khí, muốn cho kẻ khác biết cậu không phải là uy hiếp.”

Nói tới đây, Trương Úc Giai lúc này mới gạt đầu sáng tỏ, sau đó ngoan ngoãn chờ trò hay bắt đầu.

53. Chương 53: Ma Trơi

Đến gần 12h đêm, trời đêm vốn thưa thớt sao bắt đầu dày đặc, tất cả người đi đường đều không thấy bóng dáng, hơn nữa do chỗ này là nơi thi công quan trọng, đèn đường vốn là nửa dặm một cái, vốn có thể căn cứ vào đó để tìm đến dưới chup đèn, nhưng lúc này chỉ có thể miễn cưỡng đứng dưới cột đèn lạnh lẽo kia.

Trương Úc Giai chợt cảm giác không ổn, giống như thời tiết mùa thu không mấy dễ chịu đột nhiên lạnh lẽo, loại lạnh lẽo này không giống gió lạnh trong cửa hàng, mà giống như nước đá giội toàn thân xương cốt của cậu, khiến cậu không khỏi nhìn về phía nhóm người bên cạnh, rõ ràng bọn họ cũng có cùng cảm giác, cậu thậm chí có thể nhìn thấy Dương Vân ngay cả hơi thở ra cũng thành sương trắng, bệ cửa sổ thủy tinh bên cạnh Dương Duẩn Trạch cũng kết một tầng sương mỏng.

Lúc này, Diêu lão đầu mặt không biểu cảm nói: “Một lát nữa tiểu Trương và tiểu Vân ở lại, bất kể thế nào cũng không được ra khỏi phòng, mấy người chúng ta ở bên ngoài cửa sổ trong phạm vi hai người có thể nhìn thấy. ” Lão nói xong từ trong túi tiền móc ra hai cái chuông đồng có quả chuông lớn, còn có một quyển sách buộc một sợi tơ màu vàng kèm theo một đám len sợi màu đỏ, sau đó móc len sợi xuyên qua chuông đồng đưa cho Trương Úc Giai, “Cái này lát nữa chúng ta mỗi người kéo một đầu, mấy người chúng ta đứng ở bên ngoài trong phạm vi hai người các cậu có thể nhìn thấy, chỉ cần cái chuông thu hồn này di chuyển qua sợi màu vàng, các cậu liền kéo sợi màu đỏ này, nhưng nếu chuông thu hồn không qua sợi màu vàng, các cậu chết cũng không được kéo, như vậy sẽ khiến bọn họ chú ý, đến lúc đó cũng không phải vấn đề mấy mạng người thôi đâu.”

Trương Úc Giai nghe xong run rẩy nhận lấy đám len sợi xuyên qua cái chuông kia, nhất thời rút nước mắt, này nói xem trò vui, xem ra vẫn có nguy hiểm tính mạng, mặc dù cậu ở chỗ tương đối an toàn, nhưng trong tay nắm chặt mấy mạng người cũng không được lơ là.

Đến đúng 12h, Diêu Mạnh Đạt dẫn ba người Dương Duẩn Trạch đi ra ngoài, sau đó mở cửa sổ bên cạnh ra, nhận lấy một đầu kia của sợi đỏ.

Mà khi bốn thầy trò này di khỏi vị trí chừng 20m, Trương Úc Giai đột nhiên cảm thấy phía ngoài không giống bình thường, đối diện từ khi nào nhiều nhà như vậy? Hơn nữa những nhà này đều là kiểu nhà nông

thôn trước đây rất lâu, nhà tứ giác đều có ngói lưu ly vĩnh lên, trên nóc nhà điêu khắc song long hí châu kiểu cũ, những nhà này đều không có đèn sáng, mặc dù cách chỉ có hơn 10m, cũng chỉ có thể nhìn thấy hình dáng sơ sơ.

Mà phía trước nhà có một cái đường bùn hẹp, ven đường còn có một con sông nhỏ, đường rất dài, cũng rất thẳng, ít nhất cũng vài dặm (1 dặm =1/2km) trước khi biến mất trong tầm mắt. Mà nói nó là đường bùn, đơn giản vì trên đường kia có đập nước mấp mô, đường trong bóng đêmมืด mù này là đường màu trắng, mà những đập nước kia lại là màu đen, đập nước kia cũng yên bình giống như con sông bên cạnh, giữa sông bốc lên một tầng hơi nước màu xanh lục, lúc ẩn lúc hiện, càng tăng thêm sự quý dị của nơi này.

Nhìn đến đây, Trương Úc Giai bỗng nhiên hiểu ra, cậu đang thấy không phải là nơi người không có thể thấy, chỗ này không chừng là âm phủ, nếu không công trường và đèn ở ngoài cửa sổ vì sao lập tức biến mất?

Mà Dương Vân dường như cũng phát hiện sự khác biệt này, tay vẫn luôn nắm chặt Trương Úc Giai không biết làm sao có chút lạnh lẽo, đôi mắt lại càng nhìn chăm chăm chuông thu hồn cách đó không xa.

Lúc đó mấy người Diêu lão đầu đã dừng ở bên cạnh con sông nhỏ, bốn thầy trò đều có việc riêng của mình, trước đó đã được Diêu lão đầu phân công, động tác của bọn họ nhanh chóng có trật tự, hai người Trần Kiến Quốc và Trần Kiến Vô vừa không ngừng xếp tiền cổ lên đất, vừa niệm điển văn, còn lại Dương Duẩn Trạch thì không ngừng dán phù, về phần Diêu lão đầu, lão vẫn nhìn một quyển cổ thư dính sợi vàng kia, thậm chí lão làm sao có thể thấy được chữ trong sách tại nơi không có ánh sáng như vậy, điều này không ai biết được.

Thời gian trôi qua rất chậm, một phút đồng hồ còn khó chịu hơn một giờ, người ở phía ngoài vẫn như cũ bận rộn không ngừng, phạm vi tiền cổ kia bày ra rất nhỏ, chỉ có thể miễn cưỡng chưa được bốn thầy trò bọn họ, nhưng lại rất dày, cơ hồ không có bất kỳ khe hở nào.

Qua tầm mười phút, bọn họ rốt cục dừng tay lại, mà Trương Úc Giai và Dương Vân ở bên trong lại cảm thấy càng ngày càng lạnh, vốn là giới nước đá lên người thì hiện tại thành giới nước đá chì, một trận gió thổi qua cũng khiến toàn xương thịt đau buốt .

Mà một trận gió thổi qua, phía ngoài xuất hiện tình hình.

Trên mặt hồ bốc lên hơi nước màu xanh lục kia bỗng tỏa ra vô số đầu người, cùng lúc đó một mùi hôi thối phả vào mặt, Trương Úc Giai bị sặc đến mức ói ra một bãi, thiếu chút nữa ngay cả mặt cũng phun ra, miệng đầy nước chua làm cậu giật mình mấy cái, sau một trận hoa mắt chóng mặt mới miễn cưỡng đứng vững.

Mà sau khi đứng vững, lại nhìn ra bên ngoài càng khiến cậu muốn ói hơn, một đám đầu người vốn chỉ là đỉnh đầu đen đã chui ra khỏi nước, sau đó thì tràn đầy hồ đầy sườn dốc, nhào người về phía bờ, lúc bọn chúng còn ở trong hồ thì là hình người dáng người, nhưng chỉ đợi ra khỏi con sông bốc hơi nước màu xanh lục kia thì lập tức biến dạng, căn bản không tên nào có hình người, chẳng những quần áo rách tả tơi, mà máu thịt trên người còn rớt xuống từng khối từng khối, nhất thời một đám người thiếu tay thiếu chân chen chúc trên con đường nhỏ hẹp đi về phía trước.

Không quá từng giây từng phút, người trên sườn dốc con sông đã dâng lên trùng điệp, tiếng côn trùng xột xoạt và tiếng ếch khanh khách cũng chồng chéo lên nhau, nghe giống như tiếng móng tay mất thịt sau đó quệt lên kính, đau đớn cực điểm.

Bọn họ rõ ràng đều muốn rời khỏi con sông này, không ngừng tranh đoạt và giẫm đạp, tốc độ càng lúc càng nhanh, cho nên đi kèm âm thanh khiến người phát điên còn có tiếng bẻ gãy cổ lau đầm đìa hòa cùng tiếng gào thét tê tâm liệt phế, mà đây cũng là tiếng vô số xương cốt đứt gãy cùng với tiếng hồn phi phách tán.

Mà những thứ này tranh đoạt nhau bởi vì nước sông bắt đầu hạ xuống liên tục, mực nước càng thấp bờ lên càng thiếu, sau chưa đầy 10 đã khô khốc, những thứ kia không bò lên được, có chỉ lộ ra một cái tay hoặc đầu cũng bị kẹt chết ở mặt sông, từ xa nhìn lại là một vùng dữ tợn.

Cùng lúc đó, trên đường nhỏ vốn yên ắng kia đã bị dồn đống đến mức người đông nghìn nghịt, bên cạnh chẳng biết lúc nào có một chiếc đèn ***g giấy màu trắng phát sáng, chiếu sáng toàn bộ con đường, mà lúc này Trương Úc Giai mới phát hiện, con đường này không hề thẳng như cậu tưởng tượng, mà là quanh co khúc khuỷu kéo dài đến chỗ sâu hơn, hoặc nó vốn không có cuối.

So với sự bình tĩnh của Trương Úc Giai thì Dương Vân rất thảm, bị Diêu Mạnh Đạt mở ra tuệ nhãn, lần đầu tiên từ lúc chào đời đến nay cô nhìn thấy tình cảnh mệnh mông cuồn cuộn như vậy, bộ dạng ác quỷ và hủ thi kia đã đột phá điểm mấu chốt của cô, Dương Vân luôn tùy tiện, không sợ trời không sợ đất hiện tại run cầm cập rồi tỉnh rồi ngủ, tay nắm chặt bả vai Trương Úc Giai, nắm đến mức Trương Úc Giai đang sưng sốt cũng trở nên tỉnh táo cực điểm.

Sau nửa giờ, những quỷ hồn và hủ thi kia vẫn đi trên con đường kia, dường như di chuyển nhiều không xong, một cái đường bùn quanh co bị nhét chặt kín, trong sương mù hiện ra màu xám tro, còn xen lẫn hỗn phách đủ mọi màu sắc.

Bọn Diêu lão đầu đã nhóm lên một đồng lửa trong trận tiền đồng kia, lúc đó bọn họ giống như tan vào đội ngũ lớn kia, trở nên có chút trong suốt, nếu không phải bùa chữ màu vàng kia quá chói mắt, Trương Úc Giai cũng không nhìn thấy bọn họ, nhưng kỳ kỳ chính là màu lửa kia tỏa ra ánh sáng màu lam, giống như khí hóa lỏng, mà càng kỳ kỳ hơn là một đám quỷ hồn mang ánh sáng màu lam ngồi bên cạnh ngọn lửa, hơn nữa đám quỷ hồn màu lam còn không ngừng lao về phía cậu, chỉ chốc lát sau đã lao ra mấy tầng trong ngoài.

Đúng lúc Trương Úc Giai đang nhìn đến hăng say, trên đường kia lại có thêm một cái đèn ***g màu trắng, ở giữa đường bay tới nơi này, những nơi đi qua còn được quỷ hồn nhường đường.

Nếu Trương Úc Giai không nhìn lầm..., cái này đèn ***g là được người sống cầm, hơn nữa người này rất quen thuộc, Trang Minh Thần?

“Gã tới làm gì?” Dương Vân nghi ngờ hỏi nhỏ, Trương Úc Giai ngạc nhiên, liếc mắt nhìn Dương Vân, sau liền chăm chú theo dõi gã.

Chỉ thấy gã đi tới ngồi dưới đèn cái ***g màu trắng không xa, đồng thời nhóm lên một đồng lửa màu xanh lục, sau đó không lâu nhìn thấy có vô số Quỷ Hồn tỏa ra khí xanh lục và hủ thi ngồi bên cạnh đồng lửa kia.

Chẳng lẽ gã có mục đích giống bọn Diêu lão đầu? Trương Úc Giai âm thầm nghĩ, lúc này đột nhiên phát hiện gã nuốt những con quỷ xanh lục kia vào trong bụng, gã gần như là nuốt trọn, miệng kia há vô cùng lớn, có thể nói miệng to như chậu máu, hơn nữa tốc độ rất nhanh, chỉ trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi, thế cho nên quỷ khác cũng không chú ý.

“Em đã nói gã không bình thường anh còn chưa tin, lần này tin chưa, tên này chắc cũng không phải là người.” Dương Vân hung hăng nói, sau đó nhích lại gần Trương Úc Giai.

Trương Úc Giai cũng nghi ngờ gã, nhưng chỉ cho rằng gã có phải thể thân của Trương Úc Le hay không, không ngờ gã lại khủng bố như vậy.

Nhưng không đợi được cậu nhìn xong chỗ Trang Minh Thần, đã nhìn thấy không xa chỗ bọn Diêu Mạnh Đạt cháy lên một đồng lửa màu đỏ, cho nên một đám quỷ màu đỏ lập tức tụ tập đi qua, nhưng quỷ màu đỏ rất ít, mười phút đồng hồ cũng chỉ có mười mấy con quỷ, không tập nập như bên phía Diêu lão đầu, nhưng người tập hợp đám quỷ màu đỏ này cũng có chút mơ hồ, hẳn ta chính là tên đạo sĩ áo vàng kia.

“Em có biết Diêu lão đầu tụ tập đám quỷ này làm gì không?” Trương Úc Giai có chút không giải thích được.

Dương Vân cũng lắc đầu nói: “Anh của em nói biết càng ít càng tốt, em cũng hỏi không ra, nhưng anh ấy còn nói cho em biết, quỷ màu sắc càng tươi đẹp thì càng ác, vị đạo sĩ kia thu hút một đám quỷ đỏ, chắc lại muốn gây họa cho người khác.”

Trương Úc Giai nghe trong lòng phát lạnh, nói: “Hắn ta và cái tổ chức buôn bán bộ phận cơ thể dưới đất kia là một nhóm, muốn hại cũng hại anh trước.”

Dương Vân nghe lời lạnh lẽo này của cậu thì liếc cậu một cái nói: “Nếu ai dám hại anh, em nuốt sống hắn.”

Trương Úc Giai nghe lời này của cô thì trong lòng ấm lên, mặc dù cách quan tâm như vậy khá kỳ quái, nhưng cậu vẫn rất vui.

Kế tiếp, có lẽ trời vừa rạng sáng, toàn bộ quỷ từ trong sông bò ra đã đi hết rồi, trên đường lại khôi phục yên tĩnh giống như chết.

Mà lúc này bên cạnh tên đạo sĩ kia đã tụ tập chừng hai mươi tên quỷ đỏ, bên cạnh Trang Minh Thần vẫn duy trì một vòng quỷ xanh lục, bởi vì dư ra đều bị gã ăn hết, nhưng qua một thời gian dài gã liền rách dần đi. Mà bên phía Diêu lão đầu không có con quỷ nào cả, bởi vì những con quỷ kia đều bị lão thu vào trong tiền cổ, cuối cùng đã rõ tác dụng của tiền cổ, đó chính thu những con quỷ này, bên trong một đồng tiền cổ có một con quỷ, sau khi thu xong đều phát ra ánh sáng màu lam.

Bọn Diêu lão đầu nhìn thấy đạo sĩ áo vàng cách đó không xa, nhưng lại không có bất kỳ qua lại gì với hắn ta, sau khi thu xong những đồng tiền cổ kia thì ngồi yên lặng, ngay cả Dương Duẩn Trạch luôn kỳ quác cũng im lặng lạ thường, nhưng bên cạnh gã lại có thêm một con quỷ phát ra ánh sáng trắng, cũng đang ngồi yên lặng, có vẻ khá hài hòa.

Trương Úc Giai đã gặp qua con quỷ kia, chính là cái tên buộc Dương Duẩn Trạch diễn trò, một mình hắn ở trong một mảnh màu lam âm u có vẻ cực kỳ chói mắt, Trương Úc Giai coi như lần đầu tiên nhìn rõ bộ mặt thật của tên này.

Dáng vẻ hắn rất đẹp, Trương Úc Giai chỉ có thể dùng xinh đẹp để hình dung hắn, có lẽ từ ngữ thích hợp hơn với hắn là xinh đẹp đồng bóng hắn cũng có thực thể như Trương Úc Lê, nhưng không chân thật như Trương Úc Lê, có lẽ do lửa màu lam kia quá phá, làm tên kia ánh trơn như ngọc mỡ dề, Trương Úc Giai cho tới bây giờ chưa từng thấy người xinh đẹp như vậy, có lẽ hắn mới giống quỷ hơn, đẹp đến mức không thể xoi mói, thậm chí không chân thực.

Thấy hắn, Trương Úc Giai cảm thấy mình rất hạnh phúc, lúc đầu Trương Úc Lê cho cậu cảm giác rất chân thật, hơn nữa, cậu thích đàn ông có chút Man, đẹp như vậy cậu cảm thấy nếu ban đêm thức dậy sẽ bị hù chết.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: cưng ơi nhóm, có canh hai nha...

54. Chương 54: Cầu Cầu

Mục đích của tên đạo sĩ áo vàng kia không khác gì mục đích của bọn Diêu lão đầu, hắn ta cũng thu những con quỷ kia, nhưng thứ hắn ta dùng để thu quỷ rất đặc biệt, chỉ là một con búp bê vải mặc quần áo màu máu, đường nét phía trên đã bản không nhìn rõ lắm, nhưng loáng thoáng thấy được con búp bê vải kia là đàn ông, hơn nữa còn là đàn ông có đôi mắt màu lam.

Sau khi đạo sĩ áo vàng kia đi thì đã gần hai giờ sáng, nhưng bọn Diêu Mạnh Đạt vẫn ngồi yên như cũ, không hề động đậy, lúc này gió càng thêm lạnh, khắp nơi đều thấm một luồng sương mù mờ mịt, Trương Úc Giai bắt đầu buồn ngủ, ánh mắt nhìn chuông cũng híp lại thành một đường, sau đó cứ như vậy lấy tay đỡ đầu, đầu gật giống như tra hạt đậu, Dương Vân nhìn vài lần muốn cười.

Trương Úc Giai nhất định ngủ không yên, Dương Vân vốn định đánh thức cậu, dù sao trời lạnh như thế này ngủ như vậy có thể cảm lạnh, nhưng còn chưa mở miệng, cậu đã đột nhiên giật mình, nhìn về phía cô nói: “Vừa rồi ai kêu vậy?”

Dương Vân không biết chuyện gì, nhìn xung quanh, trừ việc phát hiện hai công nhân bàn bên cạnh đang uống rượu thì không có bất kỳ chỗ kỳ lạ nào.

Nhưng Trương Úc Giai lại nghe thấy kia tiếng khóc a a, tiếng khóc kia rất nhỏ, giống như con muỗi bám vào tai, chọc cậu ngứa ngáy, vài lần muốn phát điên, nhưng cậu không từ bỏ ý định một phát nắm lấy Dương Vân, sau đó nín thở tập trung tinh thần nói: “Bây giờ nghe thấy chưa?”

Dứt lời, âm thanh kia liền ra sức kêu lớn hai tiếng, lúc này nó đã gần giống tiếng ruồi nặng.

Dương Vân nhìn bộ dạng thần kinh của cậu, tiến lại gần nghe ngóng, nhưng dù đã ghé sát bên tai cậu thì cũng không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào, cho nên đành phải lắc đầu, sau đó nhìn cái chuông kia.

Trương Úc Giai không bình tĩnh nữa, âm thanh kia càng ngày càng gần, gần như muốn từ màng nhĩ chui vào đầu cậu, hơn nữa càng lúc càng lớn, cho đến khi nó chui vào trong khe não cậu xoay ba vòng, cuối cùng đột nhiên nói: “Ba ba...”

Dứt lời, lông mày Trương Úc Giai đau nhói, nháy mắt liền thấy một thằng bé trong sương trắng mịt mù chạy đến nhìn cậu, ánh mắt kia vừa đen vừa lớn, giờ phút này đang gục ở trên đầu cậu, bàn tay nhỏ bé còn đang nắm lông mày của cậu, vì vậy Trương Úc Giai bị dọa sợ đến mức lão đảo lùi về sau mấy bước, may mà Dương Vân nhanh tay nhanh mắt kéo cậu dừng lại, bình tĩnh hỏi: " Anh đột nhiên hoảng sợ cái gì vậy, làm em giật cả mình."

Trương Úc Giai nhìn Dương Vân, lại nhìn thứ ở trên đầu, nhất thời nói: "Em nhìn thấy cái gì?"

Dương Vân không nhịn được nói: "Em không nhìn thấy gì cũng không nghe thấy cả, tập trung nhìn chuông đi, mấy mạng người đều trên tay chúng ta đấy, muốn đùa đợi kết thúc hãy đùa."

Trương Úc Giai vỗ vỗ ngực, đợi bình tĩnh lại cậu liền chạy sang bên cạnh, sau đó định gạt tiểu quỷ trên đầu xuống, nhưng sương mù trên người nó vừa chạm vào đã tản ra, căn bản không nắm được, sau khi nắm mấy lần không được, cậu đành phải thử nói chuyện với nó: "Con có thể xuống dưới để mắt ba nghỉ một lát không."

Tiểu quỷ rất nghe lời, sau khi cậu nói xong thì chậm rãi bò từ đỉnh đầu đến vai cậu, nhưng đoạn đường này phải bò qua mặt, một tay nắm lỗ mũi một chân giẫm trong miệng của cậu cũng là lẽ thường.

"Ba ba, cục cưng giống ba và A Lê nha. " Cầu Cầu nói rất chân thành, mắt to đen nhánh kia mở ra hết cỡ, bán manh vô hạn.

Trương Úc Giai cũng cảm thấy Cầu Cầu hiện tại đẹp hơn Cầu Cầu trước kia rất nhiều, không làn da xanh lá và răng nanh màu máu, nếu thân thể của nó chân thật hơn chút..., chắc cha mẹ đứa trẻ khác nhìn ước ao chết đi được.

Đang suy nghĩ, Trương Úc Giai đột nhiên nhận ra một vấn đề, nếu đứa bé này đã đi ra, vậy có phải là thành công rồi không? Nhưng khi cậu đưa tay lên bụng, lướt qua bề mặt kia, đây vốn sờ không ra, hiện bên trong đã có một khối cứng rắn như trứng vịt.

Mà Cầu Cầu giống như biết ý nghĩ của cậu, lập tức ôm đầu cậu khanh khách cười nói: "Ba ba yên tâm đi, hai tháng nữa cục cưng sẽ đi ra, đến lúc đó cục cưng nhất định sẽ rất ngoan, ba ba sẽ không đau ."

"Con có thể nói cho ta biết con từ đâu đi ra vậy? " Trương Úc Giai rất tò mò về vấn đề này, nhưng hỏi thế nào đi nữa thì Trương Úc Giai cũng không nói cho cậu biết, cho nên cậu chỉ có thể moi chút thông tin từ chỗ tên nhóc này.

"Chính là A Lê mở bụng ba ba ra, sau đó lôi cục cưng ra. " Cầu Cầu nói rất nhẹ nhàng, Trương Úc Giai thì liên tục nuốt nước bọt, hình như bụng hiện tại lại bắt đầu đau rồi.

Cầu Cầu thấy dáng vẻ kia của Trương Úc Giai, lập tức vỗ vỗ mặt ba nó, nói: "Ba ba không sợ, đến lúc đó cục cưng sẽ rất ngoan."

"Nói bừa, ba mày mới không sợ. " Trương Úc Giai nói mạnh miệng, thật ra thì cậu đã liên tưởng đến hình ảnh sinh mổ, sau đó Trương Úc Giai không chú ý lời ruột của cậu ra ngoài.

"Ba ba, cục cưng rất nhớ người. " Cầu Cầu nói không chớp mắt.

Trương Úc Giai đang nghĩ đến chuyện sinh con, mặc dù cậu cũng là bác sĩ, nhưng cảm dao là một chuyện, bị dao mổ là một chuyện a.

Nhưng Cầu Cầu không biết suy nghĩ của cậu, chỉ không ngừng ở bên tai cậu hô một câu: "Ba ba, cục cưng rất nhớ người."

Trương Úc Giai bị nó oanh tạc cho tỉnh táo lại, lập tức nói: "Nhớ cái rắm, còn có người bám tao hơn mày đó."

Lời vừa nói ra, đôi mắt Cầu Cầu vốn mở to nhìn cậu, lập tức ầng ậc nước mắt, cái miệng nhỏ nhắn bệt thành cái gáo, ra vẻ muốn khóc to, Trương Úc Giai lập tức chuyển đề tài nói: "Ta cũng rất nhớ con, con cũng không nhìn xem, ta đã gây đi rồi."

Cầu Cầu vừa nghe xong thì ngừng khóc, mặc dù trong lời này không tìm được chữ nào cho thấy Trương Úc Giai thương nó, nhưng nó vẫn cười rất thỏa mãn.

“Ba ba, hôm nay A Lê cũng tới nha. ” Cầu Cầu nói xong, kéo đầu của cậu về phía cửa sổ.

Trương Úc Giai rất tò mò hỏi: “Anh ta tới làm cái gì?”

“Cục cưng không biết, dù sao cục cưng đã cảm giác được A Lê sắp tới.”

Trương Úc Giai nghe xong cũng ù ù cạc cạc, đúng lúc này Dương Vân xoay người gọi cậu: ” Anh Giai, anh mau đến xem.”

Trương Úc Giai thấy vẻ mặt bối rối của cô liền lập tức chạy tới, kết quả giương mắt thấy từ trong gương mù xuất hiện một mảnh trắng sáng, tập trung nhìn thì thấy vô số người mặc đồ trắng giơ cờ trắng và người giấy màu trắng, trong tay người dẫn đầu còn thỉnh thoảng tung tiền giấy màu trắng bay đầy trời, làm con đường nhỏ vô quanh co yên ắng, nhất thời thành một vùng trắng tang thương, mà đi kèm đội ngũ đưa tang là tiếng chiêng trống rung trời, tiếng chuông đồng và tiếng kèn Xô-na vang khắp một vùng.

“Đây là thật hay giả a? ! ” Dương Vân không khỏi cảm thán ra một câu như vậy, làm Trương Úc Giai có cảm giác hơi chân thật, nếu không phải cậu nhớ kỹ trước mặt vốn là công trường, chỉ sợ cậu sẽ tin độ chân thực của cảnh tượng này, nhưng kế tiếp một gương mặt quen thuộc khiến cậu mơ hồ nhớ lại, bởi vì người đàn ông giơ người giấy kia chính là Lưu chủ nhiệm, Lưu Khai Phú.

Đúng lúc Trương Úc Giai muốn nhìn rõ hơn, Lưu Khai Phú cũng đồng thời nhìn về phía cậu.

Nếu như nói Lưu chủ nhiệm trong bệnh viện không giống trước, như vậy tên quỷ trước mặt này lại cực kỳ giống, bởi vì lão ta nhìn về phía Trương Úc Giai vẫn cười như xưa, mặc dù trong mắt là cô đơn và bất đắc dĩ, nhưng khóe môi theo quán tính thấy người thì nhếch lên, nhìn thế nào cũng cảm thấy quen thuộc không thôi.

Mà không đợi cậu biết rõ tên quỷ đến cùng có phải Lưu Khai Phú hay không thì hai khuôn mặt phía sau tên quỷ kia cùng nhìn chằm chằm Trương Úc Giai khiến cậu ngẩn ra, bởi vì đó chính là Lưu Kỳ và y tá trưởng Chu.

Trương Úc Giai không có thiện cảm với Lưu Kỳ, nhưng chưa bao giờ có tư tưởng muốn người khác chết, giờ phút này Lưu Kỳ bớt đi thái độ khinh người ngày thường, toàn thân rụt rè buồn rầu, giống như tuyệt vọng chán chường, lại giống như không cần thận sẽ ngã, mà khi gã nhìn thấy Trương Úc Giai, khóe miệng chỉ hơi nhếch lên cười lạnh một chút, sau không nhìn về hướng này nữa.

Mà giờ phút này y tá trưởng Chu lại khóc lóc không thôi, sau khi nhìn thấy Dương Vân càng khóc kịch liệt hơn, trong mắt thiếu đi sự hung hăng lớn lối không coi ai ra gì, giờ phút này cô ta cũng lộ ra vẻ tuyệt vọng như Lưu Kỳ.

Trong lòng Dương Vân cũng không dễ chịu, liên tục xoay người nhìn Trương Úc Giai, hai mắt đều đều đỏ, nhưng chỉ lát sau đã quay lưng đi lau sạch nước mắt.

Lúc Trương Úc Giai định an ủi cô, trong đội ngũ kia lại xuất hiện một người quen, đó chính là mẹ nhỏ Trần mới chết hôm qua.

Trương Úc Giai nhìn thấy cô thì vô cùng buồn bã, từ ngày đầu tiên cậu bắt đầu vào làm, người phụ nữ này vẫn luôn lấy thân phận chị cả chăm sóc cậu, cho dù tất cả mọi người trêu chọc cậu thì cô vẫn đứng bên cạnh cậu, người phụ nữ này có một tấm lòng bao dung không từ nào có thể nói rõ, cũng nhờ vào tấm lòng chân thành đối xử người khác mà cô nhận được sự tôn kính của mọi người .

Mặc dù Trương Úc Giai từ nhỏ đến lớn không cha không mẹ, nhưng Trương Ngọc vẫn luôn chăm sóc cậu rất tốt, cậu căn bản không trải qua sinh ly tử biệt, hôm nay thấy người chị cả quan tâm mọi người cứ như vậy đột nhiên chết đi, lần đầu tiên cậu cảm thấy tâm như quặn đau.

Mẹ nhỏ Trần cứ như vậy nhìn cậu, trong mắt tràn đầy không nỡ, miệng mở ra muốn nói gì, nhưng cuối cùng lại thôi, vì vậy bóng dáng màu trắng kia liền theo từng nhóm từng nhóm từ từ biến mất trong tầm mắt của Trương Úc Giai .

“Ba ba người khóc. ” Cầu Cầu vừa lau nước mắt cho cậu vừa nói: “A Lê tới, nhưng tại sao không thấy cục cưng, có phải A Lê không cần cục cưng không?”

“A Lê? ” Trương Úc Giai nhìn về phía đội ngũ, nhưng hồi lâu không thấy được bóng dáng A Lê, liền an ủi: “A Lê không tới, anh ta có tới cũng không sợ, dù sao thì anh ta đã là quý rồi. ” nếu anh ta thật sự tới, nhất định sẽ xuất hiện.

Cầu Cầu lại ngó ra bên ngoài nhìn quanh một lượt, cuối cùng ủ rũ bỏ từ vai xuống ngực của cậu, sau đó gạt ra một chỗ ở đó, nói: “Nhưng A Lê đang ở rất gần cũng không đến nhìn cục cưng, A Lê biết hôm nay cục cưng xuất hiện mà.”

Trương Úc Giai vẫn nửa tin nửa ngờ lời đứa nhỏ, nhưng cuối cùng không đành lòng, bèn dỗ dành nó : “Nếu anh ta tới nhất định sẽ thấy con, anh ta thích Cầu Cầu nhất, lúc trước còn nhắc đến con với ba ba đấy .”

“Thật ă? ” Cầu Cầu sau khi nghe xong lập tức bỏ từ ngực lên mặt Trương Úc Giai, trong đôi mắt màu đen tĩnh lặng kia nhất thời lóe lên ánh sáng lấp lánh, quả thực rất vui vẻ.

“Thật a, mấy hôm trước còn anh ấy còn thu dọn đồ chơi và quần áo cho con đấy, không tin con trở về nhìn. ” quả nhiên vẫn là trẻ con dễ lừa a, nhưng đứa nhỏ này quá kích động rồi , “Nhưng trước hết con có thể xuống dưới mặt ba được không?”

“Ha ha. ” Cầu Cầu xấu hổ bám víu mặt cậu bỏ xuống, vừa bỏ vừa ngáp nói: “Ba ba con mệt, ngày mai gặp.”

“Ừ, ngày mai gặp. ” Trương Úc Giai nói xong, chăm chú nhìn nó đi xuống, sau thấy nó nằm sấp trên ngực cậu rồi biến mất, cậu vài lần muốn điên lên, muốn kéo nó từ trong bụng ra ngoài, nhưng cùng lúc nó biến mất, cậu sờ cũng sờ không được gì, chỉ có thể nhắm mắt lại cảm nhận trong bụng có một đám sương mù, hơn nữa đám sương mù này hiện tại đã yên tĩnh ngủ thiếp đi rồi.

55. Chương 55: Trùng Hợp

Lúc đó, Diêu Mạnh Đạt và ba đồ đệ đã ngồi suốt hai giờ bảy phút, màn đêm vốn rõ ràng lại lần nữa tối đen như vấy mực, Diêu Mạnh Đạt biết lão đợi không uổng công.

Đền ***g trắng vẫn như cũ lẳng lẳng treo bên đường, nhà cửa đứng sừng sững một bên làm thế nào cũng nhìn không rõ hình dáng, nước sông âm kia đã cạn khô, từng gương mặt dữ tợn không đi lên được, giờ phút này giống như bị dừng hình, khiến không gian lớn như vậy yên ắng đến mức rợn người.

Đột nhiên, một tiếng chuông bạc lạnh lạnh từ phương xa truyền đến, tiếng này mới ban đầu còn lạnh lạnh dễ nghe, theo thời gian kéo dài dần dần thành tạp âm, sau thì thành tiếng chuông dày đặc.

Mà nơi tiếng chuông lướt qua, tất cả đền ***g đều không gió dựng lên, lưu ly trong song long hí châu bắt đầu nhúc nhích, mọi nơi trong con sông âm đều phát ra tiếng cốn trùng xột xoạt tranh nhau bỏ lên chỗ nước đọng. Mà khi muốn tìm nơi tiếng chuông phát ra, âm thanh kia lập tức ẩn nấp trong không trung, sau đó lại khôi phục cảnh dừng hình lúc trước, khiến cho tất cả càng trở nên quỷ dị.

Diêu Mạnh Đạt liếc mắt về phía đám người Dương Dẫn Trạch, ý bảo bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, ba người vội vàng gạt đầu ra hiệu, sau đó từng người cắn nát đầu ngón tay của mình vẽ phù trên không trung, bởi vì không gian trừu tượng này vốn không có tác dụng, cho nên máu của bọn họ từ lúc cắn tay liền lơ lửng trong không trung, sau đó phát ra ánh sáng đỏ thắm, ba người vẽ rất nhanh, không bao lâu đã liên kết ba phù trận lại với nhau, tạo thành một bức tường bảo hộ hình tròn.

Bên này Trương Úc Giai và Dương Vân thấy bọn họ bắt đầu hành động, lập tức hết sức chăm chú nhìn chuông đồng kia, sợ lơ đãng một cái liền đi đời nhà ma.

Phù trận làm xong trong nháy mắt, chỉ nghe tiếng chuông vừa qua đi kia lại vang lên lần nữa, nhưng lần này nó không chỉ vang một tiếng, mà là vang lên không ngừng, rất có tiết tấu, giống như có người đang cầm chuông lắc, cùng với tiếng chuông vang lên, không gian này bắt đầu sống dậy.

Con sông âm vốn khô hạn không biết từ lúc nào đã tràn vào một dòng nước, nước kia chảy đến nơi nào thì những quỷ hồn bị mắc kẹt ở lòng sông lập tức giãy dụa tràn lên phía bờ sông, chỉ chít thành một mảnh.

“Nguy rồi, hần ta dám lén mở Quỷ Môn Quan. ” Diêu lão đầu thầm than một tiếng không ổn, lúc này chỉ nghe thấy chuông bạc kia truyền đến một tiếng gào thét vỡ tung, tiếng gào thét rung động làm bốn thầy trò lão đảo một cái, tiếp theo trời đất chợt nổi lên một trận gió tanh, gió thổi rất lớn, khiến cho đèn ***g đang đưa giữa không trung cũng bị đánh xuống, rơi vào sông trực tiếp biến mất không thấy gì nữa, gió lạnh thấu xương liên tiếp đánh về phía huyết phù, huyết phù nứt vỡ, một số gần như bị xé hỏng.

Mà một loạt âm thanh phát ra nhiếp tâm phách con người chính là tiếng gào của Quỷ Vương, tục xưng Âm Nộ, nếu ở dương gian, hiệu quả chính là tất cả vật sống trong vòng 500m đều hết khí mà chết, nếu bọn Diêu lão đầu không có huyết phù bảo vệ, chắc cũng khó thoát khỏi cái chết.

Nhưng bị chấn động như vậy, huyết phù kia nhất thời nguyên khí tổn thương nặng nề, nứt vỡ thành mấy lỗ, cho nên mấy người Dương Duẩn Trạch đành phải bắt đầu vá huyết phù.

Lúc này, những quỷ hồn và hủ thi từ sông âm đã trèo lên đến bờ, chen chúc xô đẩy đầy cả con đường nhỏ dài hẹp, nhưng không giống những con quỷ lúc trước, bọn quỷ này không đi, mà chỉ quanh quẩn trên con đường nhỏ kia.

Diêu lão đầu thấy vậy lập tức hoảng sợ, lão có thể đoán được đây là đang dùng lệ quỷ âm phủ tới cắn nuốt dương quỷ, dương quỷ là quỷ mới chết không lâu, hoặc là quỷ chưa kịp hoàn hồn, trên người ít nhiều mang một chút dương khí, những quỷ này thường không có oán khí, cho nên trải qua oán khí liền trở nên hung ác, sát khí cũng nặng nhất, quỷ âm phủ chỉ cần bị thao túng nuốt những dương quỷ này, bọn chúng liền liền chết nghe theo Quỷ Vương..., không có sợ hãi, biến thành nô lệ giống như tử sĩ, do đó hung mãnh kinh người.

Quả nhiên, chỉ nháy mắt thời gian, một đội ngũ đưa ma khác lại tới, nhóm này còn nhiều gấp đôi nhóm trước, Diêu lão đầu không thể ngăn cản một đám tử sĩ nghe lời quỷ vương, chỉ có thể tạm thời ngăn cản đội ngũ đưa ma đi tới, cho nên lão lập tức dùng máu đầu lưỡi vẽ ba cái chữ tinh khôn luân phù cao cấp nhất bay về phía bọn chúng, đội chữ tinh khôn luân phù đến trước đội ngũ đưa ma, đội đưa ma kia lập tức đứng sững lại, ngay cả sát khí và dương khí trên người cũng bị che giấu.

Mà Quỷ Hồn bị che giấu giống như vật chết, không có bất kỳ giá trị, cho nên những lệ quỷ tìm sát khí chỉ có thể phí công qua lại không ngớt trong đám quỷ hồn.

Nhưng tình huống như thế cũng không thể duy trì bao lâu, bởi vì thời gian của phù có hạn, đặc biệt là loại phù cao cấp phải hao tổn pháp lực và linh khí, thời gian của nó nhiều nhất chỉ có 20 , một khi qua thời gian linh khí dùng hết, phù sẽ tự động hoá tán, do đó lại trở về trạng thái vốn có, cho nên để duy trì cục diện như vậy, phải không ngừng vẽ bù.

“Sư phụ đại nhân a, phải gắng gượng tới khi nào a? ” Dương Duẩn Trạch nhìn Diêu lão đầu không ngừng cắn đầu lưỡi, gã cảm thấy một chỗ ít nhất đã bị cắn đi cắn lại bốn năm lần, hơn nữa một tờ phù phải dùng rất nhiều máu, nhìn sắc mặt lão càng ngày càng trắng, máu của mình không có pháp lực cao như vậy nên không giúp được gì, dần dần bắt đầu cuống lên.

Diêu lão đầu vẫn bình tĩnh nói: “Chỉ cần đợi tiếng chuông 3h vang lên là được.”

Dương Duẩn Trạch nghe xong lập tức nhìn đồng hồ đeo tay của mình, không ngờ kim đồng hồ dừng lại lúc 12h khi gã tiến vào nơi quỷ quái này, cho nên gã lập tức nổi cáu, nhìn thẳng sang bóng trắng vẫn luôn bình tĩnh đứng bên cạnh, nói: “Anh nhanh nghĩ cách đi, nếu không chúng ta chờ chết thôi.”

Bóng trắng nghe xong nhếch khóe môi, khiến cho gương mặt tuyệt thế đồng bóng đến mức người ta hít thở không thông, cuối cùng đưa tay vòng qua cái lưng căng thẳng của Dương Duẩn Trạch, thản nhiên nói: “Yên tâm, hần sẽ không hại cậu.”

“Thúi lắm. ” Dương Duẩn Trạch đẩy mặt của hần ta ra, sau đó hung hăng nói: “Hần không hại tôi đó là đương nhiên, tôi muốn bọn họ đều sống.”

“Vậy cũng khó làm đó. ” bóng trắng cố ý kéo dài hai chữ ‘Khó làm’ kia, bàn tay đặt trên lưng của gã trượt đi xuống, một đôi mắt hoa đào mê người lóe sáng, nhìn thể nào cũng rất thiếu đánh.

Dương Duẩn Trạch thở gấp đập rút cái tay của hần ta, đẩy đẩy sang bên cạnh, cố gắng phải sạch quan hệ giống như ghét bỏ: “Nếu anh có thể giúp thì giúp, không thể giúp thì cũng không bắt buộc anh, đừng nghĩ

làm cái gì không đứng đắn, nói cho anh biết, không —— thể —— nào! ! !”

Bóng trắng bị gã nói như thế, vẻ mặt không còn hòa nhã nữa, lập tức thu hồi vẻ ôn hòa vốn có, ngược lại hít một hơi lạnh lùng nói: “Vậy cũng đừng trách tôi không khách sáo.”

“Con mẹ nó mày lại uy hiếp bố mày phải không? ” Dương Duẩn Trạch vùng kiếm gỗ đào trong tay, chỉ vào mũi của hắn ta, quát lên: “Bố mày đời này ghét nhất chính là bị uy hiếp, mày có gan* một mình đấu, bố và mày đồng quy vu tận.”

Lúc Dương Duẩn Trạch làm chuyện này, người bên kia đã khôi phục sắc thái vốn có, thân thể như sương mù thoáng cái quần lên người gã, sau đó vừa di chuyển trên người gã vừa phát ngáy nói: “Anh không có giống*, em muốn sinh con cho anh không phải có rồi sao, thật đáng ghét, nơi đó có nguyên rửa của đứa nhỏ, lần này anh tha thứ em, nhưng lần sau không có để nói chuyện như vậy đâu.”

* từ chủng vừa có nghĩa là giống loài vừa có nghĩa là gan góc, bạn Trạch dùng nghĩa gan góc, còn bạn sương mù kia thì dùng nghĩa giống loài để chọc bạn Trạch.

Dương Duẩn Trạch quát: “Mày cút...”

Bóng trắng đã biết mất trước khi gã nói hết lời, nhưng tiếng cười kia vẫn quanh quẩn bên tai gã một vòng lại một vòng, rất lâu không thể đuổi đi.

Mà khi Dương Duẩn Trạch tự cho rằng đã giải quyết xong phiền phức này, thì lại thấy một cái phiền phức khác tới.

Máu chảy quá nhiều nên tốc độ vẽ bùa của Diêu lão đầu càng lúc càng chậm, bởi vì pháp lực của lão từng chút mất đi, thời gian duy trì những tờ phù kia cũng càng lúc càng ngắn, vì vậy khi trận tạo thành từ ba lá bùa bị phá một lỗ hổng, những dương quỹ được bùa che giấu phút chốc bị nuốt sạch, sau đó càng ngày càng tệ hơn, lá bùa thứ hai bị phá, phương pháp vốn có thể bảo vệ nguyên vẹn dương quỹ tức khắc giúp lệ quỹ một việc lớn, năng suất của bọn chúng càng cao hơn ban đầu, kết quả qua ba giờ chỉ có thể gắng gượng giữ được một lá bùa.

Mà lệ quỹ ăn dương quỹ như được mở mang tâm trí, mắt thấy bên này đang điều khiển, liền đồng loạt gào thét hướng về nơi này.

Cùng với lệ quỹ không ngừng tiến tới gần, Trương Úc Giai và Dương Vân nhìn chiếc chuông như trượt về phía sợi màu vàng, hai người đợi không kịp đã rung sợi dây đỏ, kết quả dây đỏ vừa động chuông kia liền trở về một chút, nhưng dây đỏ không động nó lại trượt tới, cho nên hai người đành phải không ngừng rung sợi dây đỏ, nhất thời giống như kéo co, chiếc chuông ở giữa qua lại vang vọng kịch liệt.

Không biết qua bao lâu, Trương Úc Giai và Dương Vân đã mệt mỏi đầu đầy mồ hôi, tay thì run rẩy thành bản năng.

Đến khi tiếng chuông điểm 3h vang lên, dây đỏ kia ‘đùng’ một tiếng đứt đoạn, chiếc chuông cũng theo đó rơi trên mặt đất, tiếng chuông lanh lảnh vang lên trong đêm tối vắng vẻ vắng vẻ, lúc này Trương Úc Giai mới phát hiện những thứ kia đều không thấy nữa, cảnh tượng trước mắt lại khôi phục như trước, nơi này vẫn là công trường không thi công, nửa dặm đường một ngọn đèn đường lắc lư.

Mấy thầy trò Diêu lão đầu coi như từ Quỷ Môn Quan lòi về một mạng, Trương Úc Giai thấy bọn họ đều lão đảo đi không nổi, bèn kéo Dương Vân ra ngoài dìu bọn họ trở về.

Phải nói mấy thầy trò này đều gan lớn tâm rộng, mọi người cũng chỉ lộ ra vẻ mệt mỏi mà thôi, nhưng không tính đến Dương Duẩn Trạch, Trương Úc Giai thấy gã như có tâm sự nặng nề bèn không nhận được quan tâm, nói: “Đại ca không sao chứ? “đây là gọi theo Dương Vân, hơn nữa gã thích người khác gọi như vậy, bởi vì như thế mới có thể tỏ rõ tư thái nhị lão của gã.

Nhưng Dương Duẩn Trạch không trả lời, lập tức hất mặt qua không ngừng dò xét bốn phía, giống như sợ bị thứ gì nhìn thấy, nhưng không lâu sau gã liền dừng lại ở một hướng, sau đó lộ ra vẻ mặt hung thần.

Trương Úc Giai theo tầm mắt của gã, liền nhìn thấy bóng dáng màu trắng kia, nhưng lần này hắn ta không ngừng tụ lại như lúc trước, mỏng giống một tầng lụa, nhưng Dương Duẩn Trạch vẫn nhìn về phía tầng lụa

mỏng này, quát to: “Mày chó đắc ý, đợi sau khi trở về ông đây sẽ đấu với mày, không nhốt mày vào chu sa làm bùa, tao sẽ không tên Dương Duẩn Trạch.”

Bóng trắng nghe gã nói xong thì cười nói: “Em vốn không tên Dương Duẩn Trạch, em tên Dương Tiểu Tả.”

“Tả mẹ mày...” Dương Duẩn Trạch lại phát điên, nhưng chưa kịp trút ra thì bóng trắng lại biến mất.

Trương Úc Giai thấy gã như vậy, trong đầu lập tức nảy ra ‘Đánh là thương, mắng là yêu.’, đang định hỏi tại sao tên Dương Tiểu Tả, Dương Vân đáng thương đã bị Diêu lão đầu thu tuệ nhân, căn bản không nhìn thấy bóng trắng vừa rồi, chỉ biết Dương Duẩn Trạch mù quáng gào to với không khí, sau một lúc lâu thấy bộ dạng phớt lờ người khác của gã thì có chút không vui, nói: “anh Giai hỏi anh đấy, dù sao anh cũng nói một tiếng, chẳng lẽ bị quỷ dọa ngốc rồi?”

“Em đi về trước, anh ngồi đây một lát.” Dương Duẩn Trạch nói xong lại tiếp tục nhìn ngấm xung quanh.

Trương Úc Giai biết gã đang tìm tên kia, trong lòng cảm thán thật đúng là nghiệt duyên, không thấy được thì không đành, cho nên mặc gã tự hành hạ bản thân, chuẩn bị trở về, dù sao buổi sáng còn phải sửa soạn một chút để đi làm đấy.

Nhưng Dương Vân thấy dáng vẻ của gã thì không vui, đành phải lôi kéo gã đi về.

Dương Duẩn Trạch hất tay cô ra, sau đó tránh ánh mắt của cô nói: “Anh còn có việc, một mình em về trước đi.”

Dương Vân sau khi nghe xong tức giận, ném gã sang một bên, mặc kệ gã tự sinh tự diệt. Mà sau này Trương Úc Giai mới nghe Dương Vân kể, tên này không phải là không thích để Dương Vân đỡ, mà là quần của gã bị tiểu ướm, một người tính tình nhị lão như gã, sao có thể mất mặt được, cho nên dù thế nào cũng không muốn cho người khác biết, chỉ biết là đêm đó gã ngồi hong gió xong mới trở về.

Mà đêm đó còn có một chuyện xảy ra, khi bọn họ chuẩn bị rời đi, nơi cách bọn họ không xa cũng chính là chỗ tên đạo sĩ áo vàng ngồi có một cái hố to, trong cái hố kia cũng có bảy cái hố nhỏ nông sâu khác nhau, nếu Trương Úc Giai nhớ không nhầm, cái hố này và cái hố dưới đất của tòa nhà văn phòng mà Trương Văn Cường đang trang trí là cùng một người tạo ra.

Trương Úc Giai vốn định nói chuyện này cho Diêu lão đầu, nhưng thấy lão chỉ nhìn chằm chằm cái hố kia trong chốc lát rồi rời đi, lời liền lơ đễnh dừng ở miệng, rồi cũng quên mất, nhưng nếu cậu biết chuyện xảy ra sau này, nhất định sẽ không giấu nữa.

...

Ngày hôm sau Trương Úc Giai tới bệnh viện từ rất sớm, không phải là cậu chịu khó, mà là cậu không có ngủ, sau khi về nhà tắm rửa xong chỉ còn lại hơn một giờ, cho nên cậu không ngủ, tránh cho đau đầu ngủ không dậy.

Sau khi đến bệnh viện, phát hiện tất cả mọi người còn ở đây, những thứ bất thường hay bình thường kia đều bận rộn như trước, Trương Úc Giai đi qua bên người bọn họ, muốn tìm ra một chút manh mối, kết quả trừ việc bị những người này đối xử lạnh nhạt ra, thì cái khác không có gì thay đổi.

Mà Trang Minh Thần ăn nhiều quỷ xanh lục như vậy, nhìn thấy cậu thì vẫn tỉ mỉ chu đáo như trước, buổi sáng đưa bữa sáng, buổi chiều đưa báng ngọt, buổi tối còn đón tan ca, nhưng sau khi Trương Úc Giai biết hành vi của gã thì không bình tĩnh nữa, cậu không dám ăn đồ gã đưa, mặc dù những thứ đó không khác gì trước kia, nhưng bây giờ nhìn lại trong lòng liền sợ hãi, cảm thấy thứ này ăn vào không tốt lành gì, mà tan ca ngồi xe và vân vân, cậu cảm thấy vẫn là chạy về tốt hơn, mặc dù Land Rover rất thoải mái, nhưng so với mạng nhỏ, cậu cảm thấy mạng quan trọng hơn.

Mà so với một đám quỷ giả làm người, cô nàng Tô Văn mới tới lại giống như người giả làm quỷ, giờ phút này cô ta đã bị bộ xương khô trên người đè cho thở không nổi, đáng vẻ giống mẹ nhỏ Trần khi còn sống, gương mặt trắng bệch nhợt nhạt, rất dọa người.

Tô Văn thấy Trương Úc Giai nhìn mình, cho rằng cậu lo lắng, vội vàng an ủi cậu: “Không có gì đáng ngại, hai ngày trước bị cắn, hai ngày nữa là khỏe.”

Trương Úc Giai thấy cô thương người như vậy, vội vàng cười gật đầu, trong lòng dâng lên từng trận đau đớn, nghĩ lúc đầu cậu không biết tình huống này, cho nên tự trách mình sơ ý lơ là, nhưng hiện tại cậu biết rồi, cũng không thể làm gì, không khỏi cảm thấy bản thân rất thất bại.

Cứ như vậy áy náy đến tối, bọn quỷ quái luôn chăm chỉ không biết mệt mỏi chút nguyên hình, trên mặt và thân của bọn chúng đều thối rữa, trong chốc lát làm cả bệnh viện đều có hình dạng khủng bố như thầy ma, mùi hôi thối sặc mùi ừn ừn kéo đến, nếu không phải trong lòng Trương Úc Giai đã có chuẩn bị, nhìn cảnh tượng đám đông quỷ không ra quỷ người không ra người trước mắt, nhất định sẽ bị hù chết.

56. Chương 56: Đáp Án

Buổi tối, sau khi Trương Úc Giai bước xuống xe của Trang Minh Thần thì vội vàng vọt vào cửa, thứ nhất không muốn có quá nhiều qua lại với tên thầy ma Trang Minh Thần, mặt khác đã hai ngày rồi cậu không nhìn thấy Trương Úc Lê, từ sáng sớm hôm qua cậu đã phát hiện hắn không có ở nhà, đến rạng sáng hôm nay cậu trở về cũng không tìm được hắn, không biết tên quỷ này có thể đi ra ngoài lẫn lộn ở đâu.

Nghĩ tới đây, Trương Úc Giai ở trong lòng nhéo mình một cái, trời mới biết người ghen với một con quỷ thì lý kỳ đến mức nào, hơn nữa từ đầu không biết người ta có ra ngoài hay không, cậu đã bắt đầu nổi máu ghen, chẳng lẽ đây chính là ghen tuông không căn cứ trong truyền thuyết ?

Sau khi tìm trong phòng một lượt vẫn không thấy bóng dáng Trương Úc Lê, trong lòng cậu lại có chút lo lắng, con người một khi lo lắng sẽ dễ suy nghĩ lung tung, ví dụ như sợ hắn bị bắt đi, mặc dù điều đó là không thể, còn sợ hắn lọt vào trong trận của người ta, mặc dù điều này cũng không thể. Nghĩ tới đây, Trương Úc Giai đột nhiên nhớ tới lời tiểu quỷ nói tối qua, nó nói nó cảm giác được Trương Úc Lê tới, nhưng lại không nhìn thấy hắn, trời ạ! Không phải lẫn lộn trong đám quỷ kia sau đó bị Trang Minh Thần ăn hết chứ, hay là bị tên đạo sĩ kia thu rồi...

Phỏng đoán này vừa mới thành lập, chuông cửa đột nhiên vang lên, Trương Úc Giai mở cửa ra nhìn, là Trương Văn Cường.

“Cường ca? Làm sao mà có thời gian tới ? ” Trương Úc Giai vừa nói vừa nhìn phía sau gã, bình thường gã đều đi cùng Trương Gia Vĩ, nhưng hôm nay lại tới một mình.

Trương Văn Cường cũng không khách sáo, trực tiếp đẩy cậu ra, sau đó đi vào phòng, vừa rót nước vừa nói: “Thằng nhóc mà cũng thật lợi hại, tao gọi điện thì tắt máy không tiếp, tao nói trước với mày bao nhiêu ngày rồi, bảo hôm nay đến chỗ tao ăn cơm, chẳng lẽ đã quên hôm nay là ngày mấy?”

Trương Úc Giai nghe xong, vỗ đầu một cái nói: “Xin lỗi Cường ca, tao đầu không dùng được, hàng năm đều quên sinh nhật mình, may có mày nhớ cho tao, nếu không qua rồi còn tưởng chưa qua.”

Trương Văn Cường vừa mở sprite uống hai ngụm vừa nói: “Mày là người thiếu suy nghĩ, sinh nhật người khác thì nhớ rõ, sinh nhật của mình lại không nhớ, hai ngày nữa phải về nhà Hoa Hương Dương một chuyến.”

“Mẹ làm sao vậy? ” Trương Úc Giai miệng hỏi, nhưng trong lòng lại không thoải mái, mấy ngày nay bận rộn những chuyện không giải thích được, Trương Ngọc gọi điện mấy lần cậu đều không nghe máy, cũng quên gọi lại.

Trương Văn Cường vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Chuyện này nói cho mày mà nhất định sẽ tin, mẹ nói nhà Hoa Hương Dương có ma, mấy đứa nhỏ đều nhìn thấy, cũng bị dọa sợ không nhẹ.”

“Vậy bà có thấy không? ” Trương Úc Giai quan tâm bà là chính.

Trương Văn Cường uống xong ngụm sprite cuối cùng sau đó ném lon đi, nói: “Bản thân bà không nhìn thấy, ngày hôm qua gọi điện thoại cho tao còn mang giọng điệu không tin, nhưng chuyện này người khác không rõ nhưng trong lòng tao và mày đều hiểu rõ nhất, tao định tìm người lập đàn tràng cho bà, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có mày đáng tin.”

Trương Úc Giai nghe xong cười nhạt, thật ra thì Trương Văn Cường không tìm cậu, cậu cũng sẽ đi, không vì cái gì khác, chỉ vì công ơn nuôi dưỡng nhiều năm như vậy, cùng lắm thì lại nợ thêm ân tình của Trương

Úc Lê, hơn nữa, ân tình này cậu thật sự đợi không được muốn nợ tiếp, dù sao nhiều ngày như vậy hai người ..

Đợi một chút...

Trương Úc Giai cảm thấy mình sắp điên rồi, lại chủ động muốn bị người ta đè, cúc hoa ngứa như vậy? Thật là lằng lơ a!

Cho nên, lập tức đập mình hai cái, sau khi đầu óc bị chấn động quả nhiên rõ ràng hơn nhiều, bèn lôi kéo Trương Văn Cường chạy ra xe, cũng mặc kệ Trương Văn Cường hỏi cậu tại sao lại đột nhiên đỏ mặt .

Trên đường, Trương Văn Cường nói cho Trương Úc Giai nghe chuyện làm ăn của gã gần đây, kể từ khi Trương Úc Giai rời đi, nơi đó liền không có bất cứ động tĩnh gì, ông chủ nhận thầu tòa văn phòng kia là người hiểu biết, còn cho thêm một phần ba tiền công, cho nên lúc này gã vừa nhận hai hợp đồng lớn, chẳng những hồi vốn mà còn chuẩn bị mở lại chi nhánh công ty.

Trương Úc Giai vui thay cho gã, bắt quá trong bụng cậu đang lo lắng hai người khác, một người là Trương Ngọc, cậu phải nhanh chóng đến chỗ bà xem một chút, một người khác chính là Trương Úc Lê, bởi vì đây là lần duy nhất cậu gọi mấy lần hần cũng không hiện thân, cho nên khả năng tên kia bị quỷ ăn càng lớn.

Một mạch đến khách sạn Trương Văn Cường đã đặt trước, vì để cho mấy người Trương Úc Giai thoải mái ăn uống, gã đã đặt riêng mấy gian phòng, Trương Úc Giai vốn không muốn vào phòng ngủ, dù sao phòng trong khách sạn khiến cậu có một loại cảm giác không sạch sẽ, mặc dù bản thân cậu khá lười thôi, nhưng dù bản thể nào thì cũng là đồ của mình, nhưng nhà hàng lại khác.

Nhưng Trương Văn Cường cũng nói cho cậu biết, gã mượn cơ hội này mời được ông chủ tòa văn phòng lần trước và hai ông chủ lớn đến giúp vui, Trương Úc Giai vốn định nói thể lực của cậu., nhưng gã lại nói mấy ông chủ lớn này đều là người thoải mái dễ ở chung, cũng vừa lúc có Trương Gia Vĩ làm bạn, vì thế cậu liền cầm thẻ đi vào phòng.

Số của căn phòng này là 417, vị trí sát phía đông đường phố nhất, lúc Trương Úc Giai cầm lấy thẻ đã cảm thấy có chút không thoải mái, dịch âm cố định với nhau, nhiều điềm xấu, nhà hàng và khách sạn lớn đều rất kiêng kỵ số 4 và số 7, bọn họ thường chọn cách trực tiếp nhảy qua, dù sao người làm ăn đều có chút mê tín, nhưng nhà hàng này lại không chút kiêng kỵ, hơn vừa vặn đến trên tay của cậu, đây căn vận khí cỡ nào a.

Mà đến khi căn phòng mở ra, lo lắng bất an trong lòng Trương Úc Giai càng nặng thêm, bởi vì mùi trong phòng thật sự là sặc đến mức toàn thân cậu khó chịu, cảm giác ghê tởm nói không ra lời từ trong lòng trào lên, vốn định cầm thẻ rời đi, nhưng là Trương Gia Vĩ đã chui lên giường lên, sau đó không kịp nói hai câu đã một mình đến mức ngáy khò khò.

Trương Úc Giai mới đầu tìm giấy che trên mũi còn có thể miễn cưỡng chịu được, nhưng chưa đầy mười phút đồng hồ cậu đã bỏ chạy đến phòng vệ sinh ới ra, nhưng còn chưa ới xong, liền thấy một khối tóc lớn dính máu trôi nổi trên mặt bồn cầu, lúc này cậu ngừng ới đứng dậy chạy nhanh ra ngoài, chạy cho tới khi đến bên cạnh Trương Gia Vĩ thì ới ra hai ngụm.

Trương Gia Vĩ ngủ như chết, không có chút phản ứng nào, nhưng Trương Úc Giai không cam chịu như vậy lại chạy đến phòng vệ sinh nhìn lần hai, phát hiện tóc ở đó càng ngày càng dài, máu cũng càng lúc càng lớn, có như thế cậu mới biết rõ hai mắt của mình có thể nhìn thấy, cậu không có gì đáng ngại, nhưng trong lòng chính sợ phát run.

Nửa giờ sau Trương Văn Cường tới gọi người, Trương Úc Giai vội vàng tóm Trương Gia Vĩ đi ra ngoài, cũng không đợi tên này tỉnh táo lại đã kéo hần đến bên cạnh bàn, Trương Úc Giai vốn hoảng hồn chưa yên, đã lập tức đối mặt với một đôi mắt âm khí dày đặc.

“Vị này chính là ông chủ Chung, chủ của tòa văn phòng kia. ” Trương Văn Cường vừa cười vừa chỉ vào Trương Úc Giai, nói: “Vị này là người sinh nhật hôm nay, là em trai của tôi, Trương Úc Giai, cũng chính cậu ấy nhờ người giúp vụ kia.”

“Thì ra vị này chính là ông chủ Chung, rất vui được gặp ngài. ” Trương Úc Giai miễn cưỡng cười với người đối diện, đây coi như đã gặp qua, hơn nữa ấn tượng sâu sắc, lão ta chính là ông chủ bất động sản lúc Trương Úc Giai và Diêu Mạnh Đạt gặp lần đầu tiên đã gặp qua lão, sau đó lại thấy lão ở nhà Hoa Hướng Dương và

trong lễ truy điệu của mẹ nhỏ Trần, nốt đen lớn có lông dài ở trên trán kia quả thực không thể nhầm được, nhưng trong lòng cậu cũng là ngổn ngang trăm mối, nghi ngờ càng sâu.

Bữa cơm này ăn đến từng từng, bởi vì ba ông chủ này sau khi cơm nước xong liền tự giác tránh đi, để lại Trương Văn Cường, Trương Úc Giai và Trương Gia Vĩ, cùng với hai bạn học trước kia đi hát, mấy người hát đến rạng sáng hai giờ mới trở về khách sạn.

Lúc này đến khách sạn Trương Úc Giai coi như thông minh, đi thẳng về phía quầy đổi phòng, ngủ cả đêm tới hừng sáng mới thuê xe trở về bệnh viện.

...

Tối hôm đó lúc tan ca, Trương Úc Giai vẫn bị Trang Minh Thần ép lên xe của gã, lại thêm chuyện tối qua người này xuất hiện ở công trường ăn nhiều quỷ như vậy, Trương Úc Giai vẫn canh cánh trong lòng, mặc dù buổi sáng cậu đã bắt đầu điều chỉnh tâm trạng, nhưng đến buổi tối đối mặt lần nữa, cậu vẫn vô ý lộ ra sợ hãi của bản thân, ngay cả lúc lên xe cũng không dám ngồi ở vị trí kế bên người lái, trực tiếp ngồi ở phía sau.

Về điểm này Trang Minh Thần cũng không làm khó cậu, tùy ý cậu ngồi ổn định rồi thì lái xe đi.

Dọc đường, Trương Úc Giai đều cố gắng tìm vài chủ đề thoải mái, nhưng nghĩ nửa ngày, cuối cùng không có kết quả, vốn muốn hỏi người phụ nữ của gã, nhưng xoay người lại nghĩ vợ người ta là quỷ, vấn đề này có phần không thoải mái, cho nên cũng chỉ có thể lúng túng, may mà quãng đường này cũng không dài.

Nhưng, đợi một chút...

“Đây là định đi đâu? ” căn bản vòng một khúc cua là đến, nhưng tại sao không dừng chút, nhìn lại người phía trước, dường như không có ý định dừng lại, tốc độ xe càng lúc càng nhanh, giống như không sợ chết.

Trương Úc Giai thấy vậy trong lòng run rẩy mãnh liệt, nhìn lại gương mặt bên trong kính chiếu hậu kia, giờ phút này nhú chặt chân mày, bên trong đôi mắt màu lam kia một nháy một đậm rõ ràng.

Cảm thấy không ổn, Trương Úc Giai lập tức vội quát lên: “Mau dừng cho tôi xuống xe, nếu không tôi sẽ không khách khí.”

Trang Minh Thần cũng không nhìn cậu, trực tiếp gào lên: “Cho anh hiện tại tới ngồi vào vị trí lái phụ tôi, nhanh lên.”

“Cậu lại phát thần kinh gì hả? ” lời của Trương Úc Giai còn chưa dứt, chỉ nghe sau đầu cậu truyền đến một tiếng “Phanh ——”, lập tức quay đầu lại nhìn, thậm chí có vô số quỷ hiện ánh đỏ đỏ u ám đang bay tới chỗ cậu?

Trương Úc Giai run run, chưa kịp hoàn hồn, đột nhiên xe thắng mạnh khiến đầu của cậu va chạm với ghế trước, nhưng cậu không lo đầu đau, bởi vì từng gương mặt máu thịt mơ hồ nện lên kính đã sớm làm cậu quên mất đau đớn, khuôn mặt hung ác giống như bị ép chết, một đám vượn dài đầu lưỡi, cứ như thế, Trương Úc Giai cũng chẳng quan tâm dáng vẻ lúng túng vừa rồi, liền vừa lặn vừa trèo về phía tay lái phụ, còn chưa trèo qua, chỉ thấy Trang Minh Thần đạp mạnh chân ga, điều này làm cậu suýt ngã mặt về sau, may có một cái tay kịp thời kéo cậu lại, đặt ở chỗ ngồi phía trên, tiếp theo cậu chỉ có thể dựa sát ghế nhìn kiến trúc hai bên đường thụt lùi như bay.

Trương Úc Giai không dám nói sợ ảnh hưởng người bên cạnh, sợ xảy ra điều gì không may làm cậu chết thẳng cẳng, hôm nay cậu cũng bất chấp ban đầu nghĩ gì, cảm thấy chết trên tay người quen dù sao cũng hơn chết trong tay dã quỷ, hơn nữa người này lợi hại như vậy, cũng có thể xếp hàng trước quỷ môn quan, muốn ăn mình không phải dễ như trở bàn tay sao.

Cứ như vậy lao vun vút trên đường, luồn lách quanh co, Trương Úc Giai đã không nhớ rõ đường về nhà đi như thế nào, nhưng nhìn đám quỷ đỏ càng ngày càng xa, chính xác mà nói thì hủ thi ứa máu dần dần không theo kịp tốc độ của xe, lúc này Trương Úc Giai mới hơi yên lòng một chút, sau đó hắng hắng giọng: “Không giải thích một chút sao?”

“Chờ đến nơi đó anh sẽ biết. ” Trang Minh Thần vẫn bình tĩnh, chẳng qua là chân mày nhú chặt kia vẫn chưa giãn ra.

Chạy chừng nửa giờ, xe chậm rãi chạy vào trong khu biệt thự phong cách Châu Âu, sau đó dừng lại trong một ga ra tư nhân lớn.

Trương Úc Giai nghe Trang Minh Thần nói..., cảm thấy lần tới đây này quá ý nghĩa, mặc dù người này cho cậu ấn tượng xấu, nhưng ít nhất chưa từng có hành động thô lỗ với cậu, cậu tin tưởng, chuyện ngày hôm nay tuyệt đối không phải là tình cờ.

Đây là một khu biệt thự sa hoa, hầu như tất cả gia đình đều có một gara lớn, thỉnh thoảng nhìn thấy có xe mở đi vào mới phát hiện bên trong còn đỗ mấy cái xe tốt nữa, vì vậy cậu không khỏi hoài nghi, nơi này rất cuộc có phải nơi ở của Trang Minh Thần hay không.

Mà sau khi cậu vào trong nhà thì vấn đề này được giải quyết dễ dàng, chỉ thấy trên tường trong phòng treo đầy hình Trương Úc Giai, từ hồi nhỏ thổi kẹo cao su cho đến trước đó không lâu cậu cầm quần áo của Cầu Cầu bật cười, bên trong phòng cũng có cả ảnh Trương Úc Lê, từ ảnh thổi kẹo cao su với Trương Úc Giai đến ảnh tốt nghiệp tập thể cầm chứng nhận bác sĩ, mặc dù người trong hình đầu rất nhỏ, nhưng Trương Úc Giai vừa nhìn đã tìm ra vị trí của hắn, bởi vì cậu cảm thấy bất kể A Lê ở đâu cũng có một phong cách rất đặc biệt, người khác chỉ là làm nền.

Mà khi cậu nhìn thấy Trang Minh Thần đứng bên cạnh Trương Úc Lê, không khỏi ngạc nhiên nói: “A, hóa ra cậu là bạn học của A Lê a! Các cậu...”

Một câu chưa nói hết, cậu đột nhiên căng thẳng trong lòng, xoay người nhìn sang người bên cạnh cũng đang nhìn cậu, chỉ cảm thấy rất chua xót đau khổ, giống như trong khoảnh khắc hiểu tất cả, nước mắt thoáng cái đóng đầy hốc mắt, không đợi rơi xuống, cậu đã ôm lấy Trang Minh Thần.

57. Chương 57: Nói Thật

“Sau khi ta rời nhà Hoa Hướng Dương liền theo ba mẹ đi Anh, ba ba Pitt Dufress là một điền chủ rất có tiếng tăm, hơn mẹ ta mười một tuổi, ta theo nguyện vọng của mẹ thi vào khoa y của trường Harvard Mỹ, định sau này đến bệnh viện của hai cậu làm việc, nhưng không lâu sau hai cậu của ta bị truy nã vì liên quan đến tội danh mua bán bộ phận cơ thể, bệnh viện của hai người liền đóng cửa, sau đó bọn họ đến nhờ cậy mẹ ta, nhưng sau khi cha chấp nhận không lâu thì họ giết cả nhà chúng ta.

Lúc ấy ta ở trong xe được mẹ ta ôm vào lòng nên chưa chết, nhưng người của bọn họ lại kéo ta ra khỏi xe, sau đó móc toàn bộ nội tạng chưa bị tổn hại của ta, rồi móc mắt của ta ra vất xuống sông, ta chỉ dựa vào hai con mắt còn sót lại mà tồn tại khuyết thiếu ở thế gian, cho nên bò qua sông âm đi tới bên cạnh em, tặng một nửa quan trọng nhất cho em. ” Lúc Trương Úc Lê nói điều này trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào, nhưng Trương Úc Giai lại có thể cảm nhận được hắn lúc đó có bao nhiêu bàng hoàng và bất lực, cậu đã từng trải qua cuộc sống như vậy, thế giới hư vô không phân rõ đâu là thực đâu là mơ, làm cho người ta hoảng sợ chỉ muốn dùng cái chết để kết thúc. Vì thế đối với một nửa của hắn, cậu càng nắm chặt.

Cùng lúc đó, cậu càng thêm cảm hận hai tên cầm thú đã giết Trương Úc Lê, bọn chúng lại có thể làm ra chuyện khiến người ta phẫn nộ như thế, cho nên cậu hỏi tiếp: “Vậy anh tìm được hai tên cậu kia của anh không?”

Trương Úc Lê gật đầu, nhưng không tức giận như trong tưởng tượng, chỉ ôm cậu chặt hơn, sau đó vùi ở cổ cậu, cúi đầu nói: “Tìm được rồi, tìm rất vất vả đấy.”

“Là ai? Nói cho tôi biết. ” Trương Úc Giai khá kích động, cậu muốn làm chút chuyện cho Trương Úc Lê, ít nhất để hắn chết không oan khuất, cậu không trông cậy có thể làm cho hung thủ quy án, cũng không ngu như vậy, chỉ là muốn làm cho bọn họ sống không bằng chết.

Trương Úc Lê thấy dáng vẻ nhe răng trợn mắt của cậu, liền cười, một tay kéo cậu ngồi xuống ghế sofa, sau đó để cậu ngồi trên đùi của mình, vừa xoa xoa mái tóc đen mềm của cậu, vừa nói: “Ngoan, ta không muốn tổn tâm trí cho việc này, em chỉ cần sống khỏe mạnh ở bên cạnh ta là đủ rồi, còn lại ta đã sắp xếp xong xuôi.”

“Anh nói cho tôi biết bọn họ rốt cuộc là ai, tôi biết không? ” Trương Úc Giai mặc kệ, cho dù đầu óc cậu không được tốt như người khác, cậu cũng muốn âm thầm phun cho đám kia vài ngụm nước miếng, dù sao bọn chúng là cùng một giuộc.

“Biết, hơn nữa bọn họ còn lượm được nghề cũ, nhưng đã chết một tên, một tên khác coi như có chuẩn bị.”

Trương Úc Giai vừa nghe nghề cũ, lập tức nhớ tới cái trụ sở lớn mình nhìn thấy ở túc hồn thai, tìm tòi một chút người mình nhìn thấy ở bên trong, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ tới hai anh em kia, sau đột nhiên nhớ tới Trương Úc Lê sau đó đổi tên theo họ mẹ, tên là Nhậm Phong Lê, cho nên cậu của hắn cũng họ Nhậm, nhưng cả bệnh viện họ Nhậm chỉ có viện trưởng Nhậm Quốc Khải và phó viện trưởng Nhậm Quốc Phong.

Nghĩ tới đây, Trương Úc Giai quyết đoán nhớ tới ngày 15 tháng 7 đó nhìn thấy phó viện trưởng Nhậm Quốc Phong bên bờ sông âm, bộ dạng tuyệt vọng nhưng giải thoát khiến cậu đột nhiên hiểu ra, cậu coi như Nhậm Quốc Khải hai lần, nhưng cho dù nghĩ lại thế nào, cũng chỉ nhớ được dáng vẻ trừu tượng của lão ta, người này hình như cũng không muốn để người khác nhìn thấy mặt, hoặc là đeo khẩu trang, hoặc là đội mũ, càng không ngờ tới lão ta lại vì ích lợi mà trực tiếp giết người anh em ‘Vào sinh ra tử’ của mình, hơn nữa thi thể của em lão đến nay còn đang lang thang trong bệnh viện, hồn bay trên đầu lão cũng không biết là của ai, muốn bao nhiêu dọa người thì có bấy nhiêu dọa người.

Chẳng trách được một cái bệnh viện lớn như vậy nhiều năm liền không ngừng có gia đình người bệnh tới âm ỉ, bên dưới phòng nằm viện rộng như vậy phải lợi dụng chứ, cần gì tùy ý bỏ hoang, nguyên nhân chỉ có một, đó chính là cố ý sắp đặt , làm nhiều trận như vậy, chỉ để giữ vững trụ sở dưới đất, những lần này lão ta tàn nhẫn hơn, trực tiếp khiến cho toàn bộ bệnh viện chướng khí mù mịt, có lẽ lão ta muốn kiếm một khoản lớn, nghĩ bác sĩ và bệnh nhân ở cái bệnh viện này cũng mấy ngàn người đi, nội tạng những người này cộng lại cũng được một khoản kếp xù.

Nghĩ tới đây, Trương Úc Giai không dám nghĩ thêm nữa, cho nên cậu đành phải nuốt nước bọt hỏi: “Vậy anh đối phó với lão ta thế nào? Lão có biết anh là A Lê không?”

“Trước mắt lão ta còn chưa biết, nhưng bọn họ đã nói chuyện dưới đất cho ta, bởi vì ta không có ý muốn với cơ sở dưới đất của bọn họ, ta chịu trách nhiệm tạo tiếng tăm cho bệnh viện.”

“Nói như vậy anh cũng thành một thành viên của bọn họ? Vậy đến lúc đó điều tra nhất định sẽ tra đến anh”

“Trước mắt nghiêm trọng nhất chính là em và Cầu Cầu đã làm bọn họ chú ý.”

Trương Úc Giai kinh hãi, “Bọn họ nhìn chăm chăm tôi làm gì?”

“Bởi vì đôi mắt của ta ở trên tay của em, Nhậm Quốc Khải không còn mấy hơi thở, nếu không lão cũng không sát hại Nhậm Quốc Phong, mạng lão nhất định phải có người quan hệ huyết thống đến thay, hút dương khí của Nhậm Quốc Phong, cũng chỉ có thể kéo dài cho lão mấy ngày, hiện tại duy nhất có thể làm cho lão sống sót con của chúng ta, lão biết ta còn ở dương gian, cho nên lão vẫn luôn tìm ta.”

“Chẳng trách lão mời tôi đi ăn cơm, tối nay xem ra là không được đi.”

“Khuya hôm nay bọn họ đã chờ em ở cửa, nếu không phải ta nhanh, tối nay em không muốn đi cũng phải đi.”

Trương Úc Lê u ám nói, khiến Trương Úc Giai bỗng dưng nhớ tới khuôn mặt quỷ dán lên cửa kính, thật sự rất người, cho nên quyết đoán nói: “Vậy tôi có cần đi làm không? Bọn họ đã phát hiện tôi, tôi nghĩ tôi phải trốn.”

Trương Úc Lê gật gật đầu nói: “Mấy ngày tới em không cần đi, nhưng ta vẫn phải đi, chỗ này ta chọn cho em là an toàn nhất, nhưng trong thời gian ta đi ra ngoài, em không thể mở cửa, bất kể kẻ nào gõ cửa cũng không được mở.”

Trương Úc Giai gật đầu, nhưng ngay sau đó nhìn về phía ngôi biệt thự hoàn toàn không phù hợp với phong cách của Trương Úc Lê, khắp nơi đều là màu sắc rực rỡ, đẹp mắt mà khoa trương, nơi nơi tràn đầy sức sống,

cho nên Trương Úc Giai không nhìn được hỏi: “Chẳng phải anh không nhìn thấy màu sắc sao, tại sao lại để màu sắc tươi sáng như vậy?”

Trương Úc Lê nghe xong cũng không bất ngờ, chỉ đầy thâm tình nhìn Trương Úc Giai nói: “Bởi vì em còn sống, em thấy được.”

Lời này làm Trương Úc Lê đau lòng vô cùng, nghĩ người này, phải trả giá bao nhiêu mới có thể đến bên cạnh cậu a, nghĩ đến hắc sống không dễ, chết càng không dễ, nghĩ một người phải làm bao nhiêu chuyện sai lầm mới có thể khiến kiếp sau lận đận như vậy, nhưng trong mắt Trương Úc Giai, nếu nói chuyện sai lầm Trương Úc Lê từng làm thì đó chính là đã yêu cậu, chẳng lẽ bọn họ ở chung một chỗ khó chấp nhận vậy sao, càng làm cậu đau lòng hơn chính là, người trước mắt này rốt cuộc muốn bỏ ra bao nhiêu mới xem như chứng minh tình cảm của hắn, bản thân cậu chưa từng giao ra một chút yêu thương nào, cũng chưa từng lấy gì để báo đáp tất cả những gì hắn đã làm .

Nghĩ tới đây, Trương Úc Giai đã khóc không thành tiếng, gơ tay lên che lại con ngươi tăm tối của hắn, vuốt ve chậm rãi, giống như chỉ có như vậy mới khiến ấy nín thở mấy ngày qua của cậu bớt đi một chút.

Mà Trương Úc Lê lại không muốn cậu thương cảm, chỉ nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng, sau đó nói: “Gắng gượng qua trận này là tốt rồi, đến lúc đó chúng ta liền vĩnh viễn ở cùng một chỗ, đợi thêm mấy ngày nữa là được.”

Trương Úc Giai nghe hắn nói như vậy, chỉ cho rằng chờ tên viện trưởng kia chết đi thì sẽ ổn, lập tức ngoan ngoãn gật đầu, sau đó ngừng nức nở.

Mà nói tới chỗ này, cậu lại nghĩ tới chủ nhân thân thể này, vì vậy nhớ tới nữ quý đứng bên cạnh Trang Minh Thần, cho nên vội hỏi: “Vậy tại sao anh ở trong cơ thể Trang Minh Thần?”

Trương Úc Lê nói: “Ta và cậu ấy là bạn học, cậu ấy có một đôi mắt thông linh, cậu ấy cầu xin ta tìm về bạn gái đã mất của cậu ấy, cũng lấy thân thể ra trao đổi, ta vốn không muốn đồng ý, nhưng em cũng không biết ta nhớ em đến thế nào đâu, ta tìm em đã lâu, nhưng ta không có thân thể, căn bản không đi được, ta không thấy được em, chỉ có thể mỗi ngày trôi dạt ở thế giới trắng đen này, không sờ tới thực tế cũng không cảm nhận được cảnh mơ, cứ như vậy chỉ gặp được Trang Minh Thần, cho nên ta đồng ý bởi vì chỉ như vậy mới có thể tìm được em, từ đó ta và cậu ấy dùng chung một thân thể, nhưng trong vòng 24h hồn cậu ta phải trở về một lần, nếu không sẽ vĩnh viễn không về được.”

“Vậy là làm sao anh tìm được đến bạn gái gã? ” Lúc Trương Úc Giai hỏi lời này, nước mắt đã đã thấm ướt cổ áo.

Trương Úc Lê cân nhắc lời lẽ để trả lời cậu, trong mắt có loại khí thế của người đã trải qua ‘tuyệt vọng đời này không muốn nếm trải lần hai’, sau đó hờ hững nói: “Trang Minh Thần mỗi ngày dùng máu gà sống cúng bái vị cô ấy, kết hợp với một chút cổ chấp cô ấy để lại ở dương gian, nhưng thân thể của cô ấy đã bị người nhà hỏa táng, hồn phách không có thân thể cũng không tránh được ngày tết Trung nguyên, tục xưng Tạm Hành, lúc ấy cô ta đã vào âm phủ, ta phải lội qua âm sông mới tìm được cô ta trở về, ở giữa sông âm ta mất đi một con mắt, nhưng may mắn còn lại một con, nếu không cũng không thấy được em.”

Hóa ra, cái anh ta gọi là một nửa quan trọng nhất lại chính là tất cả của anh ta, con người âm đạm kia, Trương Úc Giai vốn tưởng rằng một con làm nhẫn cho cậu, không ngờ lại vút ở giữa sông âm, cậu đã nhìn thấy những quỷ hồn không thể ra khỏi sông âm, cuối cùng chết ở bên trong, nghĩ hắn chỉ dựa vào một con mắt để sống sót đi vào thế giới này, tình cảm đối với cậu phải sâu nặng đến cỡ nào a!

“Tại sao anh không nói cho tôi? ! ” Trương Úc Giai dùng giọng điệu trách mong nhưng trong lòng thì ghen ngào, giờ phút này lần đầu tiên cậu tỏ ra yếu thế trước mặt hắn, có lẽ con người chính là như vậy, luôn cảm thấy cuộc sống và vận mệnh bình thường, mà đến một ngày ra khỏi sự bình thường đó, mới đột nhiên phát hiện thì ra bình thường là một từ không dễ có như vậy, mà người luôn cùng cậu trải qua cuộc sống bình thường đó, thứ hắn bỏ ra còn nhiều hơn cậu cảm nhận rất nhiều.

“Ta chỉ muốn cho em cuộc sống yên bình, nhưng do chúng ta vốn xa cách âm dương, cổ chấp ở chung như thế đã làm trái quy luật tự nhiên của hai giới âm dương, tất cả báo ứng, ta muốn một mình gánh chịu, nhưng hôm nay vẫn liên lụy tới em. “Trang Minh Thần nói xong, ánh mắt ảm đạm, giờ phút này Trương Úc Giai có thể nhìn ra sự khác biệt trong mắt hắn, vẫn là một bên sáng một bên tối, không hề nghi ngờ chút chính là con mắt bên tối kia đang ở trên tay cậu.

Vì vậy cậu nhẹ nhàng giơ tay lên trước mắt, sau đó cẩn thận nhìn viên kim cương xanh thắm kia, lần đầu tiên cảm thấy nó vô cùng xinh đẹp, giống như lần đầu tiên cậu nhìn thấy đôi mắt của hân, lúc ấy cậu cảm thấy, dường như cả biển rộng cũng không nổi nét xanh thắm của hân, sâu không thể lường.

Cho nên Trương Úc Giai nhớ lại lần đầu tiên gặp Trang Minh Thần trong thang máy thì có loại cảm giác quen thuộc đến vậy, sau gã mấy lần ở trong phòng giải phẫu cứu cậu, thậm chí phân nhân vật không chút thu hút nào như cậu đến bên người làm trợ mỗ một, sau đó tình cờ nhìn thấy nhẫn hoa mạn đà la màu máu của gã, cùng với lời nói thâm tình chân thành của gã “Đây là tâm của vợ tôi a! Cho nên phải bảo vệ cẩn thận. ” “Tôi không tốt với người ta thì tốt với ai! ” những lời này, cậu đều muốn coi gã như Trương Úc Lê , thậm chí không sợ gã, thường có suy nghĩ ức hiếp gã. Mãi đến sau này nhìn thấy gã và người phụ nữ khác đi trên đường, lúc xác định gã không phải là Trương Úc Lê, cậu lại có một loại mất mát không giải thích được, nghĩ tới tại sao gã không thời thời khắc khắc bầu bạn bên cạnh mình, bắt đầu từ ngày đó, cậu đã nhận rõ tình cảm của mình đối với hân.

Trương Úc Giai vòng tay qua cổ hân, ngửa đầu với lên môi hân.

Đây là lần đầu tiên cậu cam tâm tình nguyện giao mình cho hân, không mang theo bất kỳ dụ hoặc hay áp bức lên sinh lý, cũng bắt đầu từ giờ phút này, cậu quyết định mở lòng, cất tất cả của hân vào trong lòng mình.

Trương Úc Lê cũng vì điều này mà cảm thấy vui vẻ, lập tức cạy mở răng cậu, sau đó bổ sung những thứ đã thiếu cậu nhiều ngày qua, phía sau đột nhiên vang lên hai tiếng ho khan của phụ nữ, lập tức nói: “Đây cũng là thân thể chồng tôi a.”

Hai người nhất thời hóa đá...

58. Chương 58: Chân Thực

Sự xuất hiện của người phụ nữ này, Trương Úc Giai hoàn toàn không ngờ tới, nhưng vì cô ta xuất hiện bên buộc phải dừng lại tiến trình, thật ra thì và rồi cậu đã làm tốt chuẩn bị chiến đấu, còn Trương Úc Lê thì liên tục sờ mấy điểm mẫn cảm trên eo cậu, làm cậu cả người nóng ran, nhưng khi cậu chuẩn bị khởi xướng xu thế lửa cháy lan ra đồng cỏ xu, một chậu nước lạnh dội tới, mạnh mẽ dập tắt ngọn lửa nhỏ trong cơ thể cậu.

Cho nên ánh mắt Trương Úc Giai nhìn về phía người phụ nữ này hoàn toàn là đáng vẻ oán hận chó không gặm được xương, làm cô ta không được tự nhiên lại ho khan hai tiếng nói: “Thật ngại đã quấy rầy hai vị, tôi vốn không định đi ra, nhưng nhìn thấy chồng mình thân mật với người đàn ông khác thì có chút khó chịu. ” nói xong cô đan hai tay vào nhau, xoay vòng vòng ngón cái, hoàn toàn đáng vẻ phụ nữ vô tội, nét quyến rũ kia hoàn toàn khác với lần đầu tiên Trương Úc Giai gặp cô trên đường.

Trương Úc Lê bị cô nói như thế, dường như cũng ý thức được không đúng, liền lôi Trương Úc Giai đứng dậy, nhưng ngay sau đó móc từ trong túi ra một miếng dương mộc bị bôi đen, đợi đến khi hân đặt dương mộc kia lên bàn thì trong đó liền lập tức sinh ra một luồng khí màu đen, tiếp theo liền thấy tròng mắt xanh thắm kia hóa thành màu nâu.

Đợi khi màu nâu chiếm toàn bộ con ngươi hân, nụ cười vốn quan thuộc trên mặt Trang Minh Thần đột nhiên biến mất, thay vào đó là liếm môi vừa đóng mở hai tay, giống như nghĩ đến cảm xúc vừa rồi chạm vào Trương Úc Giai, cực kỳ lúng ta lúng túng.

Cùng lúc đó, Trương Úc Lê cũng ngưng tụ thành thực thể lại lần nữa vòng ôm lưng Trương Úc Giai, sau đó ghé môi vào bên tai cậu vừa vuốt ve vừa thở hổn hển, ra vẻ sẽ ngậm vành tai trắng mềm của cậu.

Còn Trang Minh Thần chân chính hiển nhiên còn đang không thích ứng được việc bản thân vừa trình diễn một màn đồng chí kích thích nóng bỏng như vậy, biểu cảm trên mặt trong nháy mắt thay đổi đa dạng, còn nhanh hơn đèn bão, gần như nói năng lộn xộn: “Nhậm Phong Lê, cậu cậu cậu... Cậu không biết xấu hổ, còn làm trước mặt vợ của tôi chứ, không không không, không nên làm hư vợ của tôi. ” gã ta thuận thế kéo người phụ nữ bên cạnh vào trong ngực, sau đó giữ đầu cô ta, lại không quên trừng phu phu Trương Úc Lê, giống như muốn ăn bọn họ.

Trương Úc Giai trong nháy mắt muốn phun ra, nghĩ Trang Minh Thần trong ấn tượng của cậu luôn dừng ở hình ảnh mặt than và gần mặt than, lúc này thoáng cái đã nhìn thấy gã ta đồng thời lay động nhiều dây thần kinh làm ra các loại biểu cảm, giống như không thể nào tưởng tượng nổi Tổng thống một quốc gia đột nhiên làm mặt quỷ trước ống kính.

Xét theo phép lịch sự, Trương Úc Giai vẫn đẩy Trương Úc Lê vừa đắc ý ra, sau đó rất thân thiện tự giới thiệu mình: “Tôi tên Trương Úc Giai, ngại quá mới vừa đụng chạm đến hai người, nhưng phức tạp trong chuyện này mong hai vị có thể hiểu và bỏ qua a? !”

“Bỏ qua? Bỏ qua thế nào hả? “Trang Minh Thần dường như rất tức giận, chỉ vào Trương Úc Lê ở phía sau cậu, quát: “Tao đã nói với mày bao nhiêu lần, thân thể bố đây đừng làm loạn, giúp mày cũng được thôi, nhìn thấy bạn trai nhỏ bé của mày liền ôm vào lòng, mày không nắc thì ông đây cũng nắc, tao cũng không phải người chết, tao có cảm giác được không.”

“Nhưng chính cậu đồng ý cho tôi mượn thân thể này. ” Trương Úc Lê nhìn quen rồi , bình tĩnh nói, dứt lời còn đi lên ôm eo Trương Úc Giai.

Trang Minh Thần là tặc mao, có vẻ sẽ đi lên đánh người, lại bị cô vợ trong lòng gã kéo lại, cuối cùng miễn cưỡng nén giận, nói: “Nếu tao biết mày có loại đức hạnh này, lúc ấy chết cũng không cho mày mượn.”

“Chỉ cần cậu không hối hận tôi sẽ không hối hận. ” Trương Úc Lê vẫn rất thản nhiên.

Trang Minh Thần như bị nói đúng chỗ đau, há miệng nhưng không cãi lại, xoay người ôm vợ mình, giống như chiếm được bảo bối thích nhất, thế nào cũng không chịu buông tay.

Còn người phụ nữ kia thì lý trí hơn Trang Minh Thần rất nhiều, thấy Trương Úc Giai tới chào hỏi, liền giã giữa hương ra ngoài, sau đó khẽ mỉm cười với Trương Úc Giai: “Tôi tên Hứa Thanh, hai người bọn họ luôn như vậy, cậu đừng để ý. ” dứt lời cô lại ngoan ngoãn vui mặt trong ngực Trang Minh Thần, giống như đáp lại tình cảm của gã.

Trương Úc Giai thu hết hành động và nét mặt của cô vào trong mắt, miệng lặng lẽ đánh giá tên và mệnh của cô, Hứa Thanh, hai chữ lạnh nhạt như sương, tên của cô ta đã quyết định mệnh của cô ta, nghĩ đến hai người này cũng không dễ ở cùng nhau, bất kể là Trang Minh Thần cô chấp hay Hứa Thanh thấu hiểu ý người, hai người khi còn sống nhất định là một đôi trời sinh, chẳng qua bị ép chia lìa, sau đó khiến bọn họ âm dương xa cách, ném hết nỗi khổ tương tư, dường như người có tình cuối cùng không được chết yên lành.

Trương Úc Giai vốn định nói thêm gì nữa, nhưng lại bị Trương Úc Lê kéo trở lại, sau đó một tay túm lấy cậu đi về phía cửa, không quên nói: “Không để ý tới đôi gian phu *** phụ bọn họ, chúng ta đi.”

“Vậy, vậy chúng ta làm cái gì? ” Trương Úc Giai có chút ngạc nhiên, không khỏi quay đầu lại nhìn thoáng qua, không ngờ một người một quỷ phía sau đồng thời phát ra ánh mắt ‘Nghịch thiên a!’ , làm Trương Úc Giai phải hỏi một câu, “Chúng ta rốt cuộc phải đi đâu a?”

“Đến đó em sẽ biết. ” Trương Úc Lê thông thả mở cửa, sau đó đi về phía ga ra.

Cho đến khi tới cửa gara, Trương Úc Giai có một dự cảm không lành, đột nhiên nhớ tới lần trước hần lăm bầm một câu ‘Không biết làm trong xe có cảm giác gì’ sau đó hần trăm phương ngàn kế tự nói với mình về không gian lớn nhỏ và không gian cuốn của Land Rover, lúc này lập tức đỏ mặt nói, “Không, không phải là muốn ở trong xe chứ?”

Trương Úc Lê vừa ấn điều khiển vừa nhướn mày nhìn cậu, ra hiệu ‘Đoán đúng rồi’ .

Trương Úc Giai nghĩ tới không gian nhỏ hẹp kia, nói không chừng phải làm ra một chút động tác yêu cầu cao nhân loại không thể tưởng tượng được, cho nên lập tức có loại xúc động muốn rút lui, nhưng con vịt đã đến miệng, Trương Úc Lê sao có thể để cho nó bay đi vô ích, bèn nhanh tay nhả nh mắt kéo cậu vào trong lòng, sau đó ôm cậu nhét vào ghế sau.

Dựa theo kích thước 4m9 chiều dài và 2m03 chiều rộng của Land Rover thì không gian sạch cũng vượt quá 1m8 và 2m5, hai người có thể hoàn toàn không tổn sức chút nào xoay người 2 vòng trong này, đây chính là lý do tại sao Trương Úc Lê không do dự lựa chọn Land Rover 5. 0 V8 SC trong đám xe cùng hãng.

Hắn vốn không muốn lăn lộn trong xe này, đây có gì khác với ở trên giường đâu, nhưng hắn muốn nhìn xem độ mềm dẻo của người trong ngực, lựa chọn không gian lớn, cũng vì sợ cậu bị đung đầu, không thể uống phí điều kiện tốt như vậy.

Nhưng Trương Úc Giai lại không thoải mái như vậy, run rẩy nhìn người đưa tay chặn mình lại, sau đó kéo cậu ngồi lên người hắn, chỗ nào đó rục rịch ngóc đầu dậy bị chỗ bên dưới cứng rắn chống đỡ, không khỏi bắt đầu nóng ran.

Hai người gần như không có chuẩn bị trước đã trực tiếp tiến thẳng vào giữa sân.

Nhưng Trương Úc Lê vẫn cẩn thận giúp cậu khuếch trương, hắn đặt cậu ở trên đệm, sau đó lấy từ dưới ghế lái phụ ra dầu bôi trơn chưa bao giờ bóc, mắt Trương Úc Giai tròn to hơn cả chuông đồng, Trương Úc Lê dỗ dành: “Thật ra thì cái này lúc mua xe người ta đưa cho.”

Có quỷ mới tin a, Trương Úc Giai im lặng tại chỗ, buột miệng nói: “Thằng cha nhà anh, mẹ nó cố ý, đoán chừng anh mua xe chính là vì làm chuyện này, anh rốt cuộc là giống quỷ gì hả? Sắc quỷ phải không? Dầu bôi trơn và dầu bôi trơn là một khái niệm hả? Chẳng lẽ tôi ngốc như vậy sao? Anh muốn lừa tôi...”

Trương Úc Lê ngậm miệng không đáp, chỉ chuyên tâm nâng hai bắp chân nhỏ dài lên, giống như giơ lên con gà con, sau khi giúp cậu bôi trong trong ngoài ngoài, liền thừa dịp cậu buông lỏng, thoáng cái tiến vào.

Trương Úc Giai nói lại nói đột nhiên phá ra một tiếng thét, cảm giác kia giống như rút gân, đầu âm ỉ đau, mặc dù cậu và Trương Úc Lê đã làm rất nhiều lần, nhưng mỗi lần bắt đầu đều phải thích ứng rất lâu vì vấn đề kích cỡ của người nào đó, lần này hiển nhiên khác những lần trước, dường như... Càng chân thực hơn?

Đúng, chính xác là chân thực, bất kể là cảm giác trên ngón tay hay lúc chỗ yếu ớt nhất nào đó ở phía sau tiếp nhận dòng điện phát ra, đều làm cho cậu có loại cảm giác người trước mặt là một người sống.

Mà Trương Úc Lê căn bản không đoán được cậu nghĩ cái gì, chỉ thấy trên trán cậu nổi gân xanh, cái này nhất thời hiểu ra cậu khó tiếp nhận, cho nên nhẹ nhàng ôm cậu ngồi trên người mình lần nữa, sau đó vừa cầm hai viên bóng bẩy trắng mềm đang nảy lên, vừa dùng bàn tay xoa chỗ mẫn cảm bên hông cậu, ra sức làm cho thân thể của cậu ra nhiều dịch thể hơn, như thế cậu có thể tiếp nhận nhiều hơn.

Mãi đến khi cảm giác đau đầu kia thoáng biến mất, vẻ mặt Trương Úc Giai mới dịu đi một chút, vì vậy người nào đó trước mặt vẫn luôn điên cuồng đè nén mới bắt đầu động, lần lượt chậm rãi phun ra nuốt vào, mỗi lần đều rất nồng, cho đến khi lặp đi lặp lại chừng mười lần, hắn mới đi sâu vào.

Mà mỗi lần đi vào đều đúng lúc Trương Úc Giai giãy giụa nhất, vừa chịu cảm giác đau đớn bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung căng trướng xé rách, vừa đi cùng với cảm giác khô nóng thoải mái dễ chịu, làm cậu không khỏi hòa theo.

Mỗi lần như thế, Trương Úc Lê liền biết đã đến lúc trái đào chín, cho nên bắt đầu thăm dò chín nồng một sâu, lần sau mãnh liệt hơn lần trước, trong chốc lát bên trong xe chỉ nghe thấy tiếng ghé ngồi ‘oán trách’ và tiếng nước thẩm ào ào...

Sau khi thử xong tư thế ngồi, Trương Úc Giai đã hao hết hơn phân nửa thể lực, nhưng ở mặt này, Trương Úc Lê không bao giờ nói chuyện tình người, trực tiếp đặt cậu nằm sấp ở tay lái, tiếp theo lại lần nữa nồng sâu tiến vào...

Mãi đến khi làm xong tất cả các tư thế có thể làm trong xe, Trương Úc Giai đã khóc không thành tiếng, luôn miệng xin tha nhưng hết lần này tới lần khác phía dưới cắn khế không chịu thua, cũng còn người nào đó đang đâm vào rút ra, cung cấp bôi trơn vô tận, đã đòi hỏi đến mức độ cao nhất, gây ra từng đợt sóng trào...

59. Chương 59: Hứa Thanh

Qua mấy ngày ở chung, Trương Úc Giai biết sơ sơ tính tình của đôi vợ chồng người quỷ này, cho nên lúc Trang Minh Thần ở bản thể thì cố gắng không đi chọc hai người bọn họ, dù sao tên Trang Minh Thần này thật sự có chút cuồng vợ, yêu đến trình độ làm người ta tức lộn ruột, thậm chí mèo nhà bên cạnh cũng

không cho phép người ta liếc mắt nhìn, cậu quả thực thiếu chút nữa cho rằng đây là đôi vợ chồng mỗi ngày đều như trải qua tuần trăng mật, gắn bó keo sơn.

Nhưng khi Trương Úc Lê lấy thân thể Trang Minh Thần theo thường lệ đến bệnh viện làm việc, Trương Úc Giai cuối cùng có thể nói chuyện với Hứa Thanh, bởi vì Trang Minh Thần hồn không rời khỏi thân thể, cho nên gã chỉ có thể yên tĩnh sống trong dương mộ ở túi áo.

Hứa Thanh là một người phụ nữ rất dịu dàng, ân cần, có thể nói là kiểu người có thể lên phòng khách, xuống nhà bếp..., hơn nữa bề ngoài lại rất xinh đẹp, Trương Úc Giai cho rằng chỉ cần là một người đàn ông hẳn sẽ thích một phụ nữ như thế, nếu không phải cậu đã có Trương Úc Lê, người phụ nữ như vậy chắc chắn là người tình trong mộng của cánh đàn ông, mà hôm nay, cậu đối với người phụ nữ này chỉ có yêu mến và tán thưởng đơn thuần.

Hứa Thanh rất thích kể cho Trương Úc Giai một số chuyện trước kia của cô, ví như chuyện ở trường, chuyện công việc, nhưng nói nhiều hơn là về chuyện cô và Trang Minh Thần gặp nhau, thân nhau và yêu nhau, thậm chí có khi nhắc đi nhắc lại mấy lần, nhưng dường như cô không muốn nhắc đến nguyên nhân cái chết của mình, Trương Úc Giai cũng không hỏi, dù sao mỗi lần nhớ lại chuyện mình đã chết không thể nghi ngờ là một lần chịu đựng, cho nên điều này làm cho Trương Úc Giai tưởng rằng nữ quỷ này không muốn nhắc tới, coi như là kiêng kỵ.

Mấy ngày sau, Cầu Cầu mỗi ngày đều muốn ra ngoài lác lư, Trương Úc Giai biết nó chỉ khi nào ăn uống no nê mới trở về, cho nên không thể không quy công lao đòi hỏi mỗi đêm của Trương Úc Lê, cậu thậm chí không hiểu được tại sao tên quỷ không có thẩm mỹ, không biết một nhọc này có thể thốt ra được lời như vậy, mỗi lần đều muốn cậu kêu la cầu xin tha thứ, đến mức phải dùng sức khỏe Cầu Cầu để uy hiếp hắn, hắn mới lưu luyến rời đi, nhưng vẫn để vật thô to ở phía sau cậu mấy giờ mới chịu đi ra.

Viên cầu trong bụng đã lớn như miệng chén, mỗi lần Trương Úc Giai nhắm mắt cảm nhận đều thấy đám khí này giống một cái nhọt, ngay cả mũi, mắt cũng không rõ, điều này làm cho cậu hoài nghi trong bụng mình là một quả trứng, sau đó cậu sẽ giống như gà mẹ đáng thương, để trứng ra còn phải ấp nữa.

Nhưng theo sự lớn lên của quả trứng, Cầu Cầu hiện tại đã giống như đứa trẻ bình thường tới lúc sinh, thân thể cũng càng ngày càng chân thật, dáng vẻ trắng trẻo mập mạp, hơn nữa đôi mắt to vẫn chiếm nửa khuôn mặt, rất giống hình ảnh trên tranh tết làm người ta yêu mến không thôi, mỗi lần Trương Úc Giai ăn cái gì nó đều gục trên vai cậu chảy nước miếng, Trương Úc Lê đã căn dặn nó chưa thể ăn cái gì, nhưng dáng vẻ bặm bặm môi của nó mạnh đến mức Trương Úc Giai mềm lòng.

Mà mỗi lần như thế, Hứa Thanh luôn ôm nó ngồi gần Trương Úc Giai, sau đó lấy ra một lọ thủy tinh màu đen cho nó ăn, Trương Úc Giai mỗi lần đều tò mò bên trong đựng cái gì, nhưng Hứa Thanh không để cho cậu nhìn, ngược lại Cầu Cầu ăn rất vui vẻ, giống như là nhai kẹo qq (kẹo dẻo), rất đáng yêu.

Cầu Cầu có thể hoạt động trong phạm vi cách Trương Úc Giai nửa mét, quá nửa mét này ai bế đi, nó cũng sẽ tự trở về.

Hứa Thanh rất thích Cầu Cầu, cô cũng thích xe, lại thích học phía tr kênh giáo dục trẻ em, mỗi lần như thế Trương Úc Giai cảm thấy cô rất muốn làm mẹ, thật ra thì sinh con cho người đàn ông mình yêu đều là mơ ước của rất nhiều người phụ nữ, chỉ là điều kiện bản thân cô không cho phép, nghĩ đến cũng rất đau khổ.

Cho đến một ngày, Trương Úc Giai nhìn thấy cô đứng khóc ở trong góc khuất, hơn nữa bóng dáng vốn không chân thực lại nhợt nhạt giống như một tầng sương mỏng, tựa như lơ đãng một chút thì tầng sương kia có thể tản đi, sau đó vĩnh viễn không quay lại, giống như Trương Úc Lê ban đầu không chịu nổi một đòn sượt nữa bị quỷ mị nuốt.

Trương Úc Giai cảm thấy không ổn, lập tức tiến lên muốn đỡ cô dậy, sau đó hỏi đến lý do, nhưng tay của cậu vẫn xuyên qua tầng sương mù trước mắt, làm thân thể kia bỗng nhiên tản đi, ngay cả một chút mây khói cũng không nhìn thấy.

Trương Úc Giai lập tức luống cuống, nhìn về phía không trung không người, kêu to: “Hứa Thanh, em làm sao vậy, có chuyện gì nói với anh, đừng giấu trong lòng, em như vậy trong lòng anh cũng buồn theo em a.”

“Anh Giai, anh mặc kệ em, để em yên lặng một lát đi, tâm trạng em không tốt!” Tiếng nói từ không trung

truyền đến, giống như máy ghi âm cũ kỹ, đứt tiếng đứt quãng sứt mẻ hợp lại với nhau mới mới miễn cưỡng đoán được, nhưng lúc này mới coi như thanh âm thật sự của quỹ chẳng!

Trương Úc Giai đâu chịu bỏ qua, không nói đến hai người đã ở chung một thời gian lâu như vậy, cậu đã xem cô như em gái của mình, cho dù là một người xa lạ nhìn thấy có người khóc ở góc đường cũng phải hỏi thăm hai ba câu, cho nên cậu tiếp tục nói: “Em muốn anh lo chết sao? Có chuyện gì chúng ta cùng nhau giải quyết, em và Trang Minh Thần âm dương xa cách cũng có thể ở chung một chỗ, còn có chuyện gì lớn hơn cái chết?”

“Em lừa anh ấy, em phải đi, là em ích kỷ, em không muốn rời khỏi anh ấy, em rất nhớ anh ấy, em rất nhớ anh ấy.. Anh ấy... Nhớ anh ấy...” Lại là tiếng đứt quãng truyền đến, lần này càng thêm u oán, làm cả người Trương Úc Giai âm ỉ khó chịu.

“Nếu em đã đến rồi, cần gì lại nói đi, em dám bảo đảm sau khi đi rồi em sẽ không nhớ đến cậu ta nữa ? Thích một người sẽ phải cố mọi khả năng để ở cùng người đó, em đi rồi, cậu ta còn hạnh phúc không, nếu như em xác định em là người yêu cậu ta nhất, như vậy em chính là người có khả năng mang lại hạnh phúc cho cậu ta nhất.”

Một câu kết thúc, tiếng khóc mơ hồ kia quả nhiên ngừng, đám sương mù kia qua rất lâu mới lay động ngừng tụ chung một chỗ, vẫn là một tầng sương ngời ở góc tường, điềm đạm đáng yêu.

Trương Úc Giai đứng bên cạnh cô, cũng không nói gì, cậu cho cô đủ thời gian chuẩn bị để nói cho cậu, hay nói là cho cô đủ thời gian quyết định có muốn nói ra hay không.

Qua chừng mười lăm phút, Hứa Thanh mới từ trong góc đi ra ngoài, lúc này cô đã ngồi ở bên cạnh cửa sổ sát đất, mặc cho tấm rèm lụa mỏng như cánh ve qua lại cơ thể cô.

“Thật ra thì, thân thể của em còn trên đời. ” Lúc cô nói lời này Trương Úc Giai không thấy rõ nét mặt của cô, nhưng đủ nghe ra luống cuống và tuyệt vọng trong câu từ của cô.

Nhưng tin tức kia đối với quỹ chạy ra từ sông âm quả thật không phải là chuyện tốt, bởi vì thân thể chính là trói buộc và nguyên rủa của cô, bất cứ người nào chiếm giữ hoặc khống chế thân thể của cô đều có thể làm ra việc đáng sợ sau đó, nhưng Trương Úc Lê rõ ràng đã nói với cậu, thân thể Hứa Thanh vì bị người nhà của cô hỏa táng nên mới qua âm sông, hơn nữa, cần phương thức gì mới có thể làm một cỗ thi thể trong thời gian gần một năm giữ nguyên như cũ, không có người nhà nào đau buồn đến mức không để cho người thân của mình nhập thổ yên nghỉ, kết quả như thế chỉ có một chính là có người khống chế thi thể cô, hơn nữa lợi dụng làm việc, cho nên Trương Úc Giai lập tức hỏi: “Vậy, em biết thi thể em hiện tại ở đâu không?”

“Một trấn nhỏ cách đây không xa, nơi đó có rất nhiều người giống như em. ” Lúc Hứa Thanh nói điều này, thân thể của cô vẫn như có như không, vẻ mặt tuyệt vọng kia như muốn bay mất vậy.

Vì vậy Trương Úc Giai vội la lên: “Em đừng gấp như vậy, em đã biết thi thể mình ở đâu, chúng ta nghĩ cách lôi nó ra, đợi buổi tối bọn A Lê trở về...”

“Đừng. ” Hứa Thanh lập tức ngăn cản nói: “Em sợ em không gắng gượng được đến lúc đó, anh tiếp tục nói chuyện với em là tốt rồi.”

“Nói cái gì mà nói! ” Trương Úc Giai nổi nóng vì suy nghĩ không tiến thủ của cô, lại thấy thân thể của cô càng lúc càng nhạt, cho đến thấu qua như lưu ly, lúc chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ, cậu đột nhiên cảm giác có gì đó không đúng: “Em làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Một câu nói chưa dứt, chỉ nghe ngoài phát ra tiếng kêu khanh khách, âm thanh kia giống như âm thanh của đám quái vật cậu nghe thấy ở tức hôn thai, khiến người ta nổi da gà, cho nên lập tức chạy đến cạnh cửa nhìn xem chuyện gì xảy ra.

Mà trong nháy mắt xuyên qua mắt mèo nhìn ra ngoài, Trương Úc Giai sờ sờ bị dọa cho lảo đảo một cái, chỉ thấy có khoảng vài chục con cầu sĩ đứng ở cửa, đều nhất trí ngồi xổm mặt hướng ra ngoài, trợn mắt kia giống như đang bảo vệ cái gì, tràn đầy sát khí.

Trương Úc Giai giờ phút này chỉ có thể cầu tiểu quỷ trong bụng tai qua nạn khỏi, nghĩ nó biết không ít chuyện, nhưng Trương Úc Lê dường như cũng đã tẩy não nó, đối với chuyện không thể nói, nó cũng ngầm

miệng không nói, đúng là cha thế nào thì con thế đó.

“Cái này là Linh Thú A Lê phái tới bảo vệ ba, hoàn toàn che kín mùi của ba ba và tòa nhà này, ba ba không cần lo lắng nữa. ” Tiểu quỷ về mặt vô hại nói.

“Hoàn toàn che kín? ” Trương Úc Giai nghe lời này lập tức nhớ tới, hình như cơ thể và hồn phách không thể tách rời, tách lâu sẽ mất hồn, như vậy Hứa Thanh có phải cũng là do nguyên nhân này không?

Lúc muốn hỏi Hứa Thanh tìm hiểu mọi chuyện, phát hiện trên bóng dáng trong suốt trên đã không thấy đâu.

Nhưng đáng tiếc nhất chính là thân thể Hứa Thanh không đủ chân thật, chuyện cô có thể làm cũng không nhiều, chỉ là mấy chuyện lẻ tẻ vụn vặt, Trương Úc Giai cảm thấy cô đã rối tinh rối mù.

Trương Úc Giai luống cuống, xem ra suy đoán không sai, cho nên cậu lập tức định gọi điện thoại cho Trương Úc Lê, nhưng điện thoại giống như đã chết, không có bất kỳ âm thanh nào, bất đắc dĩ cậu kêu gào một hồi với cái nhẫn, muốn đánh thức một sợi linh hồn Trương Úc Lê giữ lại trong đó, tiếc rằng tiểu quỷ lại nói nơi này đã ngăn cách, thậm chí ngay cả A Lê cũng không thể nghe thấy.

“Vậy làm sao mới có thể đuổi bọn chúng đi? ” Trương Úc Lê luống cuống nói.

Nhưng này nói giống như chạm phải bộ phận A Lê tẩy não nó, đối mặt với vẻ mặt chân thật đáng tin của Trương Úc Giai, nó trực tiếp chui lại trong bụng, Trương Úc Giai tức giận, ấn một cái vào phần ngồng cuồng của nó, sau đó xù lông muốn dùng dao xé nó ra, lúc này nó mới nơm nớp lo sợ nói: “Bọn họ sẽ không đi, bọn họ đều biết ba ba, ba ba chỉ cần đi qua giữa bọn chúng là được.”

Trương Úc Giai vốn cho rằng đi xuyên qua đám quái vật kia là một chuyện khá dễ dàng, nếu không chịu được đáng sợ của bọn chúng, vậy cứ nhắm mắt lại là được, nhưng cậu không nghĩ tới đám cầu sĩ này sắp xếp rất chặt chẽ, ngay cả chỗ lau chân cũng không có, cho nên cậu đành phải trèo qua người bọn chúng, quá trình kia khiến một giây đồng hồ dài bằng một giờ, dinh dính và mùi hôi thối sặc mùi kia, Trương Úc Giai nhắm mắt lại cũng không dám mở ra nữa, sợ lúc mở mắt ra sẽ phát hiện trên tay của mình cầm một nắm tóc dính máu, hoặc là lớp da hôi thối xộc trời của đám cầu sĩ kia .

60. Chương 60: Huyền Thuật

Sau khi bò qua đám cầu sĩ kia, tín hiệu trên điện thoại lập tức có lại, Trương Úc Giai chẳng quan tâm gì khác, trực tiếp bấm số Trương Úc Lê, sau đó chỉ chờ hắn nghe máy liền một hơi kể lại mọi chuyện.

“Làm sao em ra được? ” trọng điểm của hắn tựa hồ có chút nhầm lẫn.

Trương Úc Giai còn tưởng rằng hắn không nghe hiểu, liền nói tiếp: “thi thể Hứa Thanh vẫn còn, nhưng hình như bị người khác khống chế, nếu không giúp cô ấy...”

“Hiện tại em lập tức trở về phòng, sau đó ai gõ cửa cũng không được mở. ” người trong điện thoại vừa nói vừa thở hổn hển, giống như đang chạy như điên, tiếp theo chỉ nghe thấy tiếng ồn ào chói tai do lốp xe điên cuồng ma sát với mặt đường.

Trương Úc Giai lúc này mới nhận thấy không ổn, vội vàng xoay người nhìn lại, đám cầu sĩ xếp hàng chỉnh tề kia đã không thấy, chỉ còn lại tiếng gào thét phát ra từ cửa, u ám lạnh lẽo đến cực điểm.

“Ba ba, chúng ta mau vào đi thôi, có người xấu sắp tới. ” Cầu Cầu sợ hãi nói, tay lôi đầu của cậu, thỉnh thoảng hết nhìn đông lại nhìn tây, dường như rất sợ.

Trương Úc Giai vốn không muốn vào phòng này nữa, luôn cảm thấy nó là lạ ở đâu đó, làm cho trong lòng người ta sợ hãi, nhưng e ngại Trương Úc Lê đã căn dặn như vậy, cậu đành phải kiên trì đi về phía căn phòng kia.

Vào phòng đóng cửa lại, cậu vốn định ngồi trên ghế sofa nghỉ ngơi một chút, nhưng lại phát hiện căn phòng không giống lúc trước, căn phòng vốn sạch sẽ thì hiện tại khắp nơi đều là thứ gì đó mờ mờ, bọn chúng không ngừng lơ lửng, thấy không rõ hình dáng, chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng, thỉnh thoảng xuyên qua

thân thể Trương Úc Giai, mỗi lần như thế một luồng lạnh giá khiến người ta run rẩy đều làm cậu lão đảo mấy cái, vì thế cậu cho rằng sau khi đám cầu sĩ đi rồi thì thứ này được thả vào.

“Con nói người xấu chính là những thứ này? ” Trương Úc Giai đột nhiên rất mệt mỏi, sau đó tìm một góc ít thứ kia đi qua, muốn ngủ, lại vì Hứa Thanh biến mất mà hoảng loạn.

Trời dần dần tối đen, ánh sáng trong phòng càng ngày càng mờ, cho nên những thứ màu bạc mờ mờ kia càng ngày càng rõ ràng.

Trương Úc Giai muốn đi mở đèn, nhưng tiểu quỷ lại ngăn cản cậu, nói là như vậy sẽ làm người xấu dễ dàng tìm thấy cậu hơn, Trương Úc Giai có thể tưởng tượng người xấu chính là đám người ở bệnh viện kia, nhưng người đầu tiên gõ cửa làm tim cậu lập tức vô tan.

Chỉ thấy Trương Văn Cường đứng ở ngoài cửa nhìn vào bên trong, vẻ mặt kia tương đối nôn nóng, giống như có chuyện khẩn cấp gì đó, nếu là trước đây, Trương Úc Giai nhất định mở cửa không chút do dự, nhưng Trương Văn Cường thật sự căn bản không biết tình huống của cậu, vậy tại sao lại biết cậu đang ở đâu. Nghĩ tới đây, Trương Úc Giai đột nhiên nhớ tới chuyện ma quái ở chỗ Trương Văn Cường lúc trước, sau lại thấy ông chủ Chung có nốt ruồi đen trên trán xuất hiện, người nọ vốn rất kỳ lạ, lại cùng một bọn với đám người ở bệnh viện, xem ra Trương Văn Cường khó thoát một kiếp.

Đang suy nghĩ, Trương Văn Cường đột nhiên một khuôn mặt đầy hung ác dán lên mắt mèo, bởi vì gương mặt trong nháy mắt lớn hơn, Trương Úc Giai hoảng sợ liên tiếp lui về phía sau hai bước, Cầu Cầu thấy gã trợn mắt kinh khủng như vậy, nó cũng sợ theo, liên tục bò qua bò lại trên vai cậu, cho đến khi gương mặt ở mắt mèo tuột xuống mới yên tĩnh lại.

“Vậy có phải Trương Văn Cường không? “Trương Úc Giai có chút luống cuống hỏi, cậu không dám mở cửa, nhưng mắt thấy Trương Văn Cường biến mất, trong lòng cậu lại bắt đầu khó chịu, dù sao hai người bọn họ là anh em tốt, nếu gã thật sự gặp chuyện không may, làm anh em như cậu sẽ đau lòng muốn chết.

Nhưng tiểu quỷ lại nói: “Cái này là huyền thuật, chỉ có quỷ mới biết, nó sẽ không có biểu cảm với lời người thật nói.”

“Vậy tại sao lại có quỷ tới ? Không phải là người tới sao!”

“Bởi vì mùi của ba quá lớn, Linh Thú đi, mùi vị không giấu được.”

“Trên người của ta có mùi ?”

Tiểu quỷ rất chắc chắn gật đầu nói: “Bởi vì cục cưng rất thơm, cho nên ba ba càng thơm.”

Trương Úc Giai hung dữ nhìn nó một cái, tóm lấy nó quát lên: “Thơm cái lông mày, nếu không phải vì mày, tao phải chịu tội vậy sao? Hai cha con mày đều chẳng tốt lành gì.”

Dứt lời, tiểu quỷ nhất thời nước mắt lưng tròng nhìn cậu, cũng không biết là cố ý hay là gì, dù sao trong không gian tối om đã nhìn thấy hai con mắt to đen nhánh và một vũng nước mắt của nó, làm Trương Úc Giai áy náy đến rồi tỉnh rồi ngủ, dù sao nó vẫn còn con nít, bèn hoảng hốt giữ nó vào trong lòng, nói xin lỗi, “Là ba ba không tốt, ba ba không nên dữ với cục cưng.”

“Ô ô ô...” bởi vì đang sụt sịt, người nào đó khóc càng nhiều, nước mắt kia giống như vòi nước chảy ra, khiến Trương Úc Giai cảm thấy gan phổi lạnh lẽo, rất có xúc động muốn liềm mình.

Đúng lúc này, điện thoại của Trương Úc Giai lại vang lên, vừa nhìn là Trương Úc Lê gọi đến, cho nên cậu không chút lựa chọn nghe, nhưng cũng không biết do tín hiệu không tốt hay là thế nào, trong đó chỉ truyền tới tiếng nước nổ đứt quãng, một lát sau phát ra tiếng tạp âm cở rắc cở rắc, giống như TV đen trắng không cài đặt kênh, nghe đến mức xương cốt toàn thân mềm nhũn, đành phải cúp máy.

Cúp rồi định nhấn gọi lại, không ngờ điện thoại trực tiếp báo hỏng, hoàn toàn thành một cục gạch.

Trương Úc Giai tức giận đập tan thứ đồ chơi này, sau cùng lại thấy từ chỗ mắt mèo chiếu vào một vệt sáng loáng thoáng, nhất thời nhìn về phía ngoài, lúc này đổi một người khác, nếu như lời Cầu Cầu vừa nói là thật, vậy người này cũng coi như người thật, chỉ là hồn của cô bị câu đi mà thôi.

Vì vậy, Trương Úc Giai không khỏi nhói một cái, nhấc tới người này coi như là quen biết, cô chính là người đối tốt với cậu đủ kiểu, ban đầu cô còn mạnh mẽ chống đỡ, an ủi cậu, hôm nay cô đã chết, cuối cùng không chống đỡ được, một bông hoa như thế bất giác có chút đáng tiếc.

Tô Văn lẳng lặng đứng trong ngọn đèn mờ, vẻ mặt lạnh như băng, không chút dính dáng gì đến sự hoạt bát nhiệt tình ngày thường, cảm giác như cái xác bị rút mất linh hồn, khiến người ta cảm thấy đau thương lạnh lẽo đến cực điểm.

Lúc đó ‘Tô Văn’ đến gần, sau đó khá hiền lành lộc cộc gõ cửa, tiếp theo làm ra dáng vẻ đợi mở cửa, cúi đầu ra vẻ biết điều, nếu như không tính đến vẻ mặt cứng ngắt kia.

Trương Úc Giai cho rằng cô sẽ giống như ‘Trương Văn Cường’, nếu không có người mở cửa sẽ làm vẻ mặt dọa người rồi bỏ đi, cho nên theo bản năng lui về sau hai bước, nhưng đợi rất lâu chỉ nghe thấy phía ngoài phát ra tiếng rít, nếu không phải là tiếng nước chảy ồ ồ, vậy muốn đi lại nhìn, không ngờ khi cậu đến gần cửa thì người bên ngoài đã bị người ta mổ bụng, cảnh tượng máu thịt lẫn lộn kia lập tức khiến chiến dạ dày của Trương Úc Giai, gần như vừa nhìn thấy thì cậu đã ói ra, tiếp theo dựa vào tường đi vào bên trong, cuối cùng vì bên trong quá nhiều thứ bẩn nên vòng trở lại.

Trương Úc Giai ói rất lâu, lúc cảm thấy ruột mình cũng sắp ói ra mới miễn cưỡng bóp cổ để ép dừng lại, cuối cùng muốn lại nhìn Tô Văn ở ngoài cửa, chỉ thấy đôi mắt lộ ra tuyệt vọng kia đang nhìn về phía Trương Úc Giai, giống như oán trách cậu lúc trước không dốc hết sức, điều này làm Trương Úc Giai không đành lòng nhìn lại cô, cho nên chỉ tựa vào cửa ngồi xuống, sau đó hai tay ôm lấy mình, vùi đầu vào giữa hai chân, cố gắng để mình bình tĩnh lại.

Cầu Cầu còn đang khóc, nói chính xác thì khi Trương Úc Giai không để ý đến nó nữa, nó lại tiếp tục khóc, nhưng qua một lúc lâu thấy Trương Úc Giai không có phản ứng, nó giả vờ như đã khóc đủ, làm âm thanh nhỏ dần đi, sau đó lặng lẽ ngồi trên đầu cậu, cùng cậu trải qua đêm dài đằng đẵng này.

Kế tiếp người xuất hiện càng lúc càng thái quá, đáng vẻ, thủ đoạn mỗi người đều không giống nhau, có khi là ra lệnh, có khi là lên án, có khi là cầu khẩn, kết quả đều là người này thê thảm hơn người kia, từ phó viện trưởng Nhậm Quốc Phong đến mẹ nhỏ Trần, thậm chí Hứa Thanh đã mất tích, mỗi một người đều chết rất dọa người.

Cho đến khi qua một giờ đồng hồ, cả người Trương Úc Giai đã căng thẳng run rẩy muốn ngã xuống, mà khi người phía ngoài xuất hiện, tinh thần căng như dây đàn của cậu hoàn toàn bị đứt, người này chính là Trương Ngọc, người mẹ nuôi dưỡng cậu hơn hai mươi năm

Giờ phút này Trương Ngọc không hề im lặng giống những người và quỷ kia, bà dường như rất vội, vừa nhìn phía sau vừa gõ cửa nói: “Giai Giai, con có ở bên trong không Giai Giai?”

Âm thanh của Trương Ngọc rất vội vàng, âm thanh này rất giống tiếng của bà như đúc, vẻ mặt cũng rất thật, Trương Úc Giai trong nháy mắt đã muốn tin rồi, người ở phía ngoài lại tiếp tục nói: “Có người đuổi theo mẹ, mau mở cửa cho mẹ a!”

Có nên mở hay không? Có nên mở hay không? Trương Úc Giai vừa thở hổn hển vừa bấm chặt ngón giữa vào lòng bàn tay, đau đớn kịch liệt khiến cậu tỉnh táo một chút, cậu đột nhiên nhớ tới Trương Văn Cường nói nhà Hoa Hương Dương có quỷ, chẳng lẽ Trương Ngọc cũng bị khống chế? Nếu như vậy, như vậy Trương Ngọc bên ngoài có thể thật, chẳng qua bị khống chế mà thôi.

Đúng lúc ấy ở mắt mèo lại thêm một người, chính là tên đạo sĩ áo vàng kia, hắn ta đến làm Trương Ngọc hoảng sợ đập cửa, tiếng kêu gào sợ hãi khiến Trương Úc Giai gần như muốn khóc.

Đúng lúc Trương Úc Giai do dự đặt tay lên nắm cửa, tiểu quỷ đột nhiên xuất hiện trên cánh tay cậu, sau đó nguy cấp nói với cậu: “Ba ba, không thể mở cửa, bên ngoài đều là giả, lừa gạt ba.”

“Nhưng đó là Trương Ngọc nha, nếu bà thật sự bị người khác khống chế, nói không chừng sau này ta sẽ không còn gặp lại bà nữa.”

“Nếu ba ba mở cửa cũng không thể hỗ trợ, A Lê rất sốt ruột đó. ” tiểu quỷ vừa nói vừa bò lên cánh tay cậu.

“Vậy con nói cho ta biết, bên ngoài có phải bản thân bà hay không? ” Trương Úc Giai âm thầm chịu đựng, gần như sắp bùng nổ, tiếc rằng tiểu quỷ tuổi còn nhỏ, căn bản sẽ không nói dối, âm ỨC muốn mở miệng, nhưng nhìn thấy hốc mắt đỏ lên của cậu thì nó lại cúi đầu.

“A —— Giai Giai, mở cửa nhanh a, có người muốn giết mẹ a, mở cửa nhanh a, con muốn ta chết ở trước mặt của con sao? Mau...” phía ngoài liên tiếp hồi thúc khiến cậu hoàn toàn mất đi lý trí, ẦM XUỐNG TAY NẮM CỬA.

Chỉ nghe ‘két’ một tiếng, cửa mở ra...

61. Chương 61: Luyện Thi

Trương Úc Giai mơ một giấc mơ rất dài, trong mơ cậu luôn ngây ngô đại dột đi về phía trước, toàn bộ thế giới đều là màu xám trắng, không phân rõ trời đất, cậu quên mất mình là ai, lại không biết mình phải đi hướng nào, càng không biết mình từ đâu tới, cảm giác mơ hồ như vậy khiến cậu rất gấp gáp, nhưng không biết mình tại sao gấp gáp, cho đến khi một âm thanh nơi phương xa gọi cậu, âm thanh đi theo không ngừng nghỉ đi theo không buông tha, cho nên cậu gắt gao dựa vào tín nhiệm không rõ kia, cuối cùng đi theo âm thanh này tỉnh lại.

Khi Trương Úc Giai tỉnh lại đã gần đêm, toàn thân đau đớn như chuột rút xương gãy khiến cậu ngồi dậy cũng có chút tổn sức, cho nên cậu đành phải chống hai tay đứng lên, mà lúc ngồi dậy cậu mới phát hiện, mình ngủ trên mặt đất, chính xác là ở trên đất rải đá, chẳng trách toàn thân đau như vậy .

Đang khó chịu, cậu đột nhiên phát hiện nơi này cũng không phải là nơi hoang dã, trời chiều cậu nhìn thấy chỉ là một cái đèn lồng mờ trong không gian đóng kín rộng lớn này mà thôi, trong đó có rất nhiều người vừa tỉnh lại như cậu, cũng có rất nhiều người đã tỉnh lại đang lắc lư qua lại, bọn họ giống như cậu không biết làm sao, thậm chí nhìn thấy người bên cạnh đều phải cảnh giác, cho đến khi xác định đối phương không có thái độ thù địch mới yên tâm lại, tiếp theo lại là quá trình cảnh giác với người khác.

Vì vậy, Trương Úc Giai cố gắng hồi tưởng đến tình cảnh trước khi mình bất tỉnh, hy vọng có thể tìm thấy được một chút trí nhớ về nơi này, cho dù là một mảnh lộn xộn cũng được, nhưng nghĩ thật lâu, cậu chỉ nhớ rõ trong khoảnh khắc cậu mở cửa, Trương Ngọc một phát bắt được cậu, sau đó khuôn mặt hung ác của bà khiến cậu muốn chạy trốn thật nhanh, nhưng không đợi cậu phản ứng, trước mắt của cậu chợt tối sầm, sau đó mất đi tri giác.

Hôm nay, mặc dù cậu đi ra khỏi thế giới tối tăm kia, nhưng thế giới ảm đạm trước mắt này biết đâu lại đại diện cho cơn ác mộng khác, cậu vẫn không biết mình ở đâu, cũng không biết nên đi đâu, hơn nữa nơi này còn nhiều thêm một thứ so với thế giới tối tăm kia, đó chính là sợ hãi, bởi vì không gian khép kín quá lớn, nơi ánh đèn có thể chiếu đến cũng là bị nhuộm một tầng óng vàng lay động, mà nơi ánh đèn chiếu không tới vẫn là một vùng tối thui, mà phía sau chỗ tối kia, mới thật sự khiến người ta sợ hãi, người trong bóng tối sợ, không phải sợ tối, mà là sợ thứ không biết trong bóng tối.

Trương Úc Giai lúc này cảm giác trên bụng có gì đó đang bò, cúi đầu nhìn thấy một thằng nhóc trắng hồng mập mạp đang nằm sấp trên bụng cậu, chẳng qua lúc này nó hình như nhỏ hơn, nhưng trong lòng cậu vẫn không khỏi mừng thầm, lập tức cảm thấy mình còn mạnh hơn những người kia nhiều, ít nhất cậu còn có bạn, cho nên vỗ vỗ Cầu Cầu đang nằm bò trên bụng cậu, sau đó khẽ cảm ơn: “Cảm ơn con vừa rồi cứu ba ba, may mà có con, nếu không ba ba nhất định là đi không trở lại.”

Đây là lần đầu tiên Cầu Cầu được Trương Úc Giai khen, lập tức đắc ý bò lên đầu cậu, sau đó khoe : “Ba ba, chúng ta bây giờ đang ở trong hồ luyện đá, những người xấu kia muốn luyện thi chúng ta đây, người xấu còn muốn tìm ba, là cục cưng giúp ba ba ép mùi xuống.”

Trương Úc Giai nghe nó nói như vậy, trong lòng nhất thời đau xót, chẳng trách nó lại nhỏ đi, thân thể cũng không chân thật như lúc đầu, xem ra quỷ dùng công lực, vẫn phải hao phí thể lực.

Một lúc lâu sau, Trương Úc Giai lại hỏi: “Luyện thi? Con biết đây là chỗ nào? ” nghe này hai chữ kia Trương Úc Giai cũng cảm giác toàn thân run rẩy, cậu lập tức nghĩ chạy trốn.

Cầu Cầu vẫn không chút hoang mang nói: “Cục cưng cũng biết nơi này là hổ luyện thi, bên kia có đồ ăn ngon. ” nói xong, nó chỉ chỉ vùng tối đen phía sau Trương Úc Giai.

Trương Úc Giai nhìn chỗ nó chỉ, hình như có thứ gì đó di động về phía kia, nhưng mà rất xa, hơn nữa vật này rất nhỏ, hiện ra từng điểm từng điểm như ánh sao, lúc ẩn lúc hiện.

Trương Úc Giai nhìn xong, lắc đầu nói: “Ta không đi, nơi đó một mảnh tối đen, không chừng có thứ gì không sạch sẽ.”

Cầu Cầu lại kéo đầu của cậu, bĩu môi nói: “Nhưng ba ba, cục cưng đói bụng.”

Trương Úc Giai thấy đáng vẻ đáng thương của nó, nhất thời lại nghĩ tới A Lê, nghĩ đến mình đột nhiên biến mất, A Lê chắc sẽ lo lắng, ban đầu hẳn đã dẫn đi dẫn lại cậu không được đi ra ngoài, hôm nay đến nơi này từng bước sẽ bị người ta xem như thi thể mà luyện hóa, không biết hẳn có thể chạy tới cứu mình hay không.

Nghĩ như vậy, Trương Úc Giai cảm thấy mình không mạnh mẽ, trong bụng oán thầm có phải được hẳn nâng niu trong lòng bàn tay đã lâu liền trở nên yếu ớt không, nghĩ mình cũng là đàn ông, cho dù Trương Úc không đến, cậu cũng phải chăm sóc tốt bản thân, sau đó dùng hết mọi khả năng đi ra ngoài.

Nhưng, trước đó, cậu vẫn muốn hỏi: “A Lê biết chúng ta ở chỗ này không?”

“A Lê đang ở bên ngoài, nhưng A Lê không vào được. ” Cầu Cầu nói xong, lại cọ cọ vào đầu cậu.

Trương Úc Giai nghe vậy, trong lòng lập tức kiên định rất nhiều, “Tại sao?”

“Bởi vì nơi này bị đóng kín, A Lê căn bản không tìm được ba, giống như lúc trước A Lê nhốt ba ở trong phòng. ” Cầu Cầu nói xong, đôi mắt to lại nhìn chăm chăm cậu: “Ba ba, cục cưng rất đói bụng.”

“Vậy con ăn ta đi! ” Trương Úc Giai biết, anh linh sống dựa vào sức sống trong cơ thể con người, trong cơ thể mỗi người có dương khí đồng thời cũng có âm khí, đàn ông dương khí hơi cao, phụ nữ âm khí hơi cao, cơ thể phụ nữ bình thường đều không giữ được cho đến lúc anh linh sinh ra, bởi vì phụ nữ vốn âm khí thịnh, bản thân anh linh vốn mang âm khí sẽ khiến người chịu không được mà chết, cho nên một phần mục đích mỗi lần Trương Úc Lê và cậu mập hợp là hút âm khí trong người cậu đi, như vậy mới có thể bảo đảm dương khí đầy đủ.

Nhưng Cầu Cầu lặng lẽ vén góc áo của cậu lên, nói: “Nếu cục cưng lại ăn ba ba..., A Lê sẽ đánh cục cưng.”

Trương Úc Giai theo hành động của nó vén áo ở bụng dưới mình lên, nhìn lại vết ban vốn đã nhạt gần như không thấy, lúc này đã lớn bằng trứng gà, nếu tiếp tục lâu dài..., đoán chừng cậu có thể thành quỷ, cậu còn nhớ rõ Diêu lão đầu từng nói qua, nếu vết ban kia lớn như nắm tay, cậu liền trực tiếp thành kẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Nghĩ như vậy, kinh hãi cỡ nào chứ, chẳng trách cậu ở trong mơ không ra được, tưởng rằng hồn phách của mình không yên mà thôi, hơn có thể do mình đã có xu hướng quỷ, nếu quả thật biến thành quỷ, như vậy cậu sẽ không nhìn thấy sắc thái của thế giới này nữa, sau đó núp trong xó xỉnh tối tăm nhất, mang theo trí nhớ kiếp này nhưng lại không có can đảm bắt đầu kiếp sau, mơ màng vượt qua mấy năm, cuối cùng thật sự quên mất mình từ đâu tới và phải đi về đâu, đây là chuyện đau khổ đến mức nào a.

Trong khi Trương Úc Giai đang do dự, Cầu Cầu lại nói: “Ba ba, A Lê hiện tại không có ở đây, cục cưng không ăn gì sẽ chết đói ”

Nghe nó nói như vậy, Trương Úc Giai cảm thấy có vẻ rất nghiêm trọng, thử nghĩ xem tiểu quỷ vì cứu mình mới biến thành như vậy, ít nhiều gì cũng có chút áy náy, vậy thì giúp nó chuẩn bị chút đồ ăn a, nhưng cậu mới không thừa nhận đây là mình không nỗ lực để con trai đói đâu.

“Con nói cho ta biết trước trong đó có cái gì? ! ” Trương Úc Giai vẫn còn sợ chuyện ở tức hồn thai lần trước, những mùi hôi thối sắc mũi kia dường như còn ở trên môi cậu, thật không biết mình lúc ấy tại sao lại giống như tẩu hỏa nhập ma ăn vui vẻ như vậy, cảm giác giống như ăn mì ăn liền, lúc trước không ăn thì rất muốn ăn, sau khi ăn xong cảm thấy rất tởm.

Cầu Cầu dĩ nhiên biết Trương Úc Giai đang nghĩ gì, vì không để cho cậu khủng hoảng không cần thiết, nó quyết định học Trương Úc Lê giấu diếm một phần tình huống, nói cơ bản: “Trong đó đều là dương quỷ mới

chết, còn có một ít động vật nhỏ, không có ác quỷ, ba ba yên tâm đi.”

“Động vật nhỏ là gì? Con muốn ăn dương quỷ? ” Trương Úc Giai cảm thấy nắc nhen, nếu là quỷ đã chết rất lâu, cậu cũng có thể chấp nhận, dù sao những quỷ này cũng đã qua tuyển chọn, nếu là ác quỷ, vậy cũng đã từng làm chuyện ác, ăn một con coi như cống hiến cho xã hội, cần phải ăn là những con quỷ trên người lại mang theo dương khí kia, cảm giác giống như ăn người sống, bọn họ còn chưa lựa chọn bản thân muốn đi hay ở, ngộ nhờ gặp phải người quen...

“Ba ba không cần lo lắng, con chỉ ăn động vật nhỏ, những thứ khác đều không ăn. ” Cầu Cầu thấy cậu do dự, lại bổ sung, sợ cậu chết cũng không đồng ý.

Trương Úc Giai vừa nghe nó nói chỉ ăn động vật, trong lòng dễ chịu một chút, dù sao động vật cũng không có tâm trí gì, ăn nó tốt hơn chuyện tạo nghiệt ăn thịt người, mặc dù ở đây có một ít quỷ qua lại, chỉ cần có thể thỏa mãn yêu cầu của con trai, cậu cảm thấy cũng không có cái gì.

Cầu Cầu nhìn vẻ mặt của cậu biết là cậu đồng ý, lập tức cười khanh khách, sau đó giống như thủy thủ đường xa, một chân giẫm lên bả vai cậu, một chân đạp lên lỗ tai của cậu, lôi kéo đầu của cậu đứng thẳng đầy thách thức.

Chỗ túc hồn kia rất xa, Trương Úc Giai đi nửa giờ đường cũng chưa đến, những điểm sáng lốm đốm kia đã biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là bóng tối vô tận, nếu không phải viên kim cương màu lam trên tay phát ra ánh sáng, Trương Úc Giai cũng có thể bị bóng tối nuốt sống.

Lại đi chừng mười phút, Trương Úc Giai đột nhiên ngửi thấy một mùi khét, giống như mùa thu trên ruộng đốt rạ, hoặc giống như mùi trong sân nhà nông nổi lửa nấu nướng, tóm lại hết sức sặc mùi, Trương Úc Giai buộc phải lấy tay che lỗ mũi, cũng lười hỏi đây rốt cuộc là cái gì.

Nhưng dưới chân một cái cái hố nhỏ khiến cậu lão đảo mấy cái, Trương Úc Giai chỉ sợ giống như lần trước đột nhiên thò ra thứ gì, nên cũng không dám nghiên cứu, nhưng vừa đi chưa được hai bước, đã lão đảo một cái ngã trên đất, may mà biên độ khá nhỏ, hai tay chống đỡ trên mặt đất cũng không đau, nhưng lúc này cậu cũng thấy rõ, trên đất này căn bản không phải thò ra thứ gì, mà vốn có lỗ, những thứ lỗ nhỏ hình vuông, đen ngòm, không nhìn rõ phía dưới có cái gì, cách một bước có một cái, sắp xếp rất chỉnh tề.

Những thứ quen thuộc như thế làm Trương Úc Giai nhớ tới lò gạch, nghĩ lại khi cậu còn bé xem qua lò nung gạch cũng là kiểu này, thông thường thì đây là tầng 2, phía dưới có hầm để gạch công nhân sẽ xếp gạch trong hầm, sau đó rải trấu phía trên, đợi qua vài ngày trấu đốt hết là xong, gạch bên dưới hầm cũng đã được rồi, nhưng tất cả gạch trong lúc nung đều phải đóng kín, nhiệt độ kia đủ làm bốc hơi một cái đầu trấu.

Trương Úc Giai nghĩ như vậy, càng cảm thấy giống, bởi vì ... này mùi này giống mùi đốt trấu, nhưng tại sao những người đó muốn dẫn cậu tới đây chứ? Chẳng lẽ thật sự muốn luyện thi?

Suy đoán như thế khiến Trương Úc Giai bị dọa sợ không nhẹ, lập tức đứng dậy đi về phía trước, cũng không dám nghĩ lung tung nữa.

62. Chương 62: Dương Vân

Đi từ nơi đây người kia tới cái chỗ đưa tay không thấy được năm ngón này, Trương Úc Giai tốn một giờ liền, mà sau một giờ vòng vèo cậu mới phát hiện thật ra thì khoảng cách trong này chỉ có hơn 10m mà thôi, nhưng làm cậu sợ hãi không phải là sự lợi hại của quỷ đả tường, mà là những chấm nhỏ lốm đốm cậu nhìn thấy kia chính là mắt của quỷ hồn vừa mới chết, bọn họ giờ phút này đang lang thang tại bức tường đất bị đục vô số lỗ lớn, hồn phách còn có ánh sáng đặc biệt vốn có của người, không giống như những người chết lâu tỏa ra mùi hôi thối, lại đủ mọi màu sắc.

Trương Úc Giai còn phát hiện bọn họ căn bản không cách nào vượt qua mặt tường này, những lỗ thủng kia có chiều cao không kém người là mấy, giống như có một tầng chắn vô hình đóng kín bọn họ ở bên trong, mà càng thêm không thể giải thích được chính là nơi này cũng có Cầu Sĩ, từng con từng con trợn đôi mắt đèn ***g như dạ minh châu lên, nhưng cả đám đều ngơ ra ở trong góc hoảng sợ nhìn cậu, không trắng trợn như lần đầu ở túc hồn thai, thậm chí giống như con cóc ẩn nấp sau lỗ thủng.

Nhưng điều này lại làm Trương Úc Giai sợ hãi, lần trước cậu nhìn thấy những thứ này là vì cậu có dán tiền phù ngụy trang người chết, ngày thường cho dù nhìn thì cũng chỉ thấy một cái bóng màu xám, trừ lệ quỷ phát ra tia sáng chói lòa, nhưng hiện tại cậu lại cảm thấy những thứ này rõ nét như người thường, thậm chí ngay cả lân phiến trên người Cầu Sĩ cũng rõ ràng hơn, như vậy cậu coi như là quỷ rồi phải không?

Đang suy nghĩ, Cầu Cầu thúc giục bên tai cậu: “Ba ba đi mau, cục cứng chết đói.”

Trương Úc Giai nghe xong lấy lại tinh thần, nhanh chân đi vào cửa lỗ thủng kia, vốn muốn tìm một chỗ ít quỷ hồn, sau đó để cho nó tự tìm động vật nhỏ ăn, nhưng lúc này Cầu Cầu lại chỉ vào đám Cầu Sĩ kia: “Ba ba, mau đi, bọn nó trốn phía dưới kia kìa.”

Trương Úc Giai nghe nó nói như thế, lập tức sững sờ: “Gì? Không phải con muốn ăn động vật nhỏ sao, những thứ kia là động vật nhỏ? !”

Cầu Cầu bị cậu nói có chút chột dạ, nhưng là cái bụng đói thúc giục, bèn bĩu môi chơi xấu nói: “Đó chính là động vật nhỏ mà, Cầu Cầu chỉ có thể ăn cái kia, cái kia có dương khí, có thể giúp ba ba khôi phục.”

“Nói nhầm. ” Trương Úc Giai nhớ lại lời Diêu lão đầu nói ở túc hồn thai, lão nói Cầu Sĩ ăn anh linh, lúc này chạy tới, đây không phải là chịu chết sao, hơn nữa, đứa con mà cậu vất vả đeo trên người gần hai tháng, cậu không hy vọng cứ như vậy bị dã thú ăn thịt.

Cầu Cầu thấy cậu dừng lại, hoàn toàn xù lông, một bên lông tóc của Trương Úc Giai, một bên hung hăng giậm lên vai cậu, còn hơi nức nở nói: “Cục cứng không sợ bọn họ, lần trước cục cứng cũng ăn thật nhiều đấy, chẳng qua A Lê lo ba ba sợ hãi nên để ba ba quên mất mà thôi, nếu ba ba không yên lòng thì hỏi A Lê đi.”

Trương Úc Giai lúc này coi như hiểu, cậu trải những ngày ngây ngốc kia là do hấn ban tặng, chẳng trách được ở túc hồn thai đột nhiên bất tỉnh, chính là kiệt tác của Trương Úc Lê, hai người này kết phướng lừa gạt cậu.

Mà nhìn vẻ mặt Trương Úc Giai giống mặt người bên trong đèn kéo quân, Cầu Cầu ý thức được mình nói lỡ miệng, liền chạm đầu cậu cọ cọ hồi lâu, cuối cùng thua bởi cái ăn, nói thầm bên tai cậu: “Ba ba, cục cứng không cố ý, A Lê cũng không cố ý, nhưng chỉ có như vậy mới cứu được ba ba, kiếp trước cũng như vậy, ba ba quên mất mà thôi.”

Hung hăng nuốt từng ngụm nước bọt, Trương Úc Giai quyết định cho tiểu quỷ này ăn no sau đó xử lý hai người này, để cho bọn họ biết hậu quả khi bắt nạt cậu, cho nên cậu nhắm mắt đi tới đám Cầu Sĩ đang không ngừng lui về sau.

Đi chừng mười bước, Trương Úc Giai nghe bên tai có một tiếng nói vội vàng gấp gáp: “Ba ba dừng lại. ” tiếp theo nghe một trận ục ục vang lên, sau đó bản thân không tự chủ được nắm thứ gì đó dính dính, sau đó bỏ vào trong miệng.

Trương Úc Giai không biết trạng thái ghê tởm này kéo dài bao lâu, thậm chí không dám tưởng tượng hình dạng cái miệng to như chậu máu của mình, miệng càng mở càng lớn, đồ nhét vào trong miệng cũng càng ngày càng nhiều, vẫn đang không ngừng chuyển động, lúc nhai nuốt thậm chí phát ra tiếng xèo xèo, cái này khiến cậu nghĩ tới món Cẩm Giang Tam khiêu kia, trong lòng không khỏi một trận lật tường đổ nước, ngay cả ánh mắt cũng không dám mở ra, sợ đập vào mi mắt cảnh tượng sẽ làm mình sợ hãi đến mức trở ngại thần kinh, từng trận từng trận mùi tanh quen thuộc sắc mũi không ngừng tràn ngập nị vị giác *của cậu, cậu bị hấp dẫn đến mất hơn nửa lý trí, chỉ biết ăn còn muốn ăn, ngay cả lông cũng có thịt, đầu lưỡi bị xước đau, chắc đã nứt ra vô số lỗ rồi, chẳng qua mùi máu tươi trong miệng và những thứ kia đã hòa trộn với nhau, phân không rõ.

* nị vị giác : khí quan cảm thụ của vị giác, phân bố trên mặt lưỡi, dùng để phân biệt mùi vị

Đợi lúc tiểu quỷ ợ một cái ngồi ở trên bả vai của cậu, nói ăn no rồi, Trương Úc Giai cũng cảm giác nó nặng gấp đôi lúc trước, thân hình cũng lớn gấp đôi ban đầu, thứ kia chính là thuốc kích thích tăng trưởng gấp, chẳng trách được hồi trước sau khi ăn xong nó có thể từ trong bụng cậu bò ra, nhưng không nghĩ được nhiều hơn, cậu chùi miệng xoay người bỏ chạy, chẳng thẳng đến cửa lỗ thủng kia mới dám mở mắt, sau đó cố gắng khiến bản thân trở lại bình thường, sẽ tìm đường ra gì đó.

Nhưng cuối cùng không thể lạc quan như tưởng tượng, ăn xong Cầu Sĩ cậu còn bay bổng hơn ngày đó, cảm giác mình đã tan ra làm một thể với đám quỷ kia, chỉ cần cậu dùng sức một chút cũng có thể bay lên, tất cả cảm giác trên người, trừ thính giác còn miễn cưỡng có ích, những giác quan khác đều mơ hồ, thậm chí tiểu quỷ lôi đầu của cậu thì cậu cũng không có cảm giác đau đớn gì, cả ánh đèn mờ mờ cách đó không xa cũng thành màu trắng u ám .

Cảm giác sợ hãi khi không biết được đâu là thực, đâu là mơ, tựa như giẫm lên đám mây, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã, cái gì cũng không nắm được.

Ngay khi cậu vừa bước khỏi chỗ kia không bao xa, đám người cách đó 10m bộc phát ra một trận gào thét kinh người, Trương Úc Giai lập tức ngừng đầu nhìn lại, chỉ thấy một cảnh tượng người ăn người quỷ ăn quỷ, trong đó có rất nhiều thứ không phải là người, nói chính xác thì là {hoạt thi } (xác sống), những hoạt thi này giống những con rối trong bệnh viện, bọn họ giống như người thật, thói quen trước kia không có hề thay đổi, nhưng tâm đã bị khoét mất, chẳng khác nào bị người ta xuyên một sợi dây vô hình lên người, sau đó thành rối bóng.

Mà những hoạt thi kia không ngừng nuốt vào những người sống gầy yếu, người sống trong nháy mắt lại biến thành {hoạt thi} (xác sống), tiếp theo lại nuốt người gầy yếu, chẳng lẽ đây chính là luyện thi trong truyền thuyết?

Cùng lúc đó, lỗ nhỏ xếp thành hàng trên mặt đất kia đột nhiên phun ra ngọn lửa xanh âm u, làm những dương quỷ và hoạt thi kia hoảng sợ chạy tán loạn, trong chớp lát một mảnh thê thảm.

Vì vậy khỏi thể không nói số Trương Úc Giai khá may, cậu lập tức chọn quay đầu lại, sau đó tìm được một góc có một con Cầu Sĩ đang ngồi, bên ngồi chung với nó, Cầu Sĩ bị dọa đến không đường thối lui, đành phải thành thành thật thật ngồi ở đó, mà tiểu quỷ ăn thỏa thuê cũng không thèm động đến nó, cho nên ba người họ cứ như vậy mất to trừng mắt nhỏ, đợi đến khi một âm thanh quen thuộc xuất hiện trước mắt Trương Úc Giai.

“Dương Vân? ” Trương Úc Giai gần như không thể tưởng tượng được sẽ nhìn thấy bóng dáng đang không ngừng đập vào kết giới của lỗ thủng kia, nhưng tầm mắt mơ hồ lúc rõ lúc mờ, cho nên cậu không xác định được, bèn hỏi tiểu quỷ: “Kia thật sự Dương là Vân sao?”

Cầu Cầu gật gù đầu nói: “Đúng vậy, cô ấy giống chúng ta bị bắt tới.”

“Vậy tại sao cô ấy không vào được? ” Trương Úc Giai nói xong liền đứng dậy đi tới kết giới kia.

Cầu Cầu lại bình tĩnh chậm rãi nói: “Bởi vì cô ấy không giống ba, bởi vì một phần hồn của A Lê che phủ dương khí của ba, cho nên ba có thể nhìn thấy chúng con, còn có thể tồn tại với đám quỷ này, nhưng cô ấy thì khác, cô ấy người sống, đi vào sẽ bị đám quỷ này công kích chết.”

“Nói đùa gì vậy, ý của con là chúng ta không cứu được cô ấy? ” Trương Úc Giai thốt lên một câu, lập tức khiến tâm hung hăng không rõ của cậu lộp bộp một cái, chẳng lẽ cậu còn phải nhìn Dương Vân đi tìm chết?

Cầu Cầu không lên tiếng, tỏ vẻ cam chịu, điều này làm tâm Trương Úc Giai nguội lạnh một mảng lớn, nhất thời cảm thấy, người bên cạnh cậu đều bỏ cậu mà đi, nếu tất cả người thân bạn bè chết hết, vậy cậu sống làm gì? Ai có thể chứng minh cậu còn sống? Cái cảm giác này e rằng còn làm người ta sợ hãi hơn cả cảm giác không phân biệt được đâu là mơ, đâu là thực.

Gần như do bản năng sai khiến, cậu lập tức xông về phía lỗ thủng kia.

Cầu Cầu vội la lên: “Ba ba không muốn sống nữa, phía ngoài đều là người chết, bọn họ sẽ ăn ba ba.”

Trương Úc Giai không nói chuyện, vẫn đi về phía trước, Cầu Cầu hung hăng giậm chân trên bả vai cậu: “Ba ba mau dừng lại, người chết phía ngoài đều thành đồng rỗng .”

“Ba ba, nếu ba ba còn như vậy, A Lê sẽ tức giận, con cũng sẽ tức giận.”

“Ba ba...”

Rốt cục, trong nháy mắt Trương Úc Giai tới lỗ thủng, Cầu Cầu hô lớn: “Con phục ba rồi, ba không nên đi nữa, cục cưng giúp ba đi đón người.”

Lời vừa nói ra, một chân Trương Úc Giai vừa bước ra ngoài kết giới lập tức rút về, sau đó cười mờ ám nói: “Vạy nhanh đi a.”

Cầu Cầu cảm thấy mình bị lừa rồi, nhưng lời đã ra khỏi miệng, đành phải giậm chân, sau đó bĩu môi nói: “Cực cực không thể cách ba ba nửa mét, cho nên ba ba ở bên trong phải nghe con chỉ huy.”

Trương Úc Giai nhìn người phía ngoài tụ lại ngày càng nhiều, lập tức gật đầu nói: “Được, vậy con ngay bây giờ đi, mau!”

Vừa dứt lời, tiểu quỷ đã không thấy đâu, sau đó nghe một thanh âm trong đầu truyền đến: “Ba mau đi trở về đi, con không tìm được cô ấy.”

Trương Úc Giai sau khi nghe xong liền dang hai cánh tay áp lên vách tường, sau đó không ngừng chạy về hai bên, nhưng qua mấy phút đồng hồ, cậu đã chạy đến đầu đầy mồ hôi, vẫn không thấy bóng dáng Dương Vân, mà những hoạt thi càng ngày càng gần, những kẻ chạy chậm đều bị ăn, đáng về ăn kia ghê tởm đến chí cực, kết hợp với máu dính thịt, cùng với tiếng gào thét thảm thiết, khiến người nghe tê dại, giờ phút này Trương Úc Giai cảm thấy tim của mình thật là lạnh, cậu chỉ nghĩ cứu Dương Vân, còn những người khác thì cậu lơ đãng nhìn họ bỏ mạng.

Rốt cục sau gần mười phút đồng hồ tìm kiếm, tiểu quỷ tìm được cô trong đồng người kia, giờ phút này cô đã bị giẫm đạp cả người toàn máu, gương mặt sưng húp, nếu không phải ánh mắt kia quen thuộc, Trương Úc Giai quả thực không nhận ra cô, hiện tại cũng không biết cô bị thương ở đâu, cả người đều là máu, có phải máu của cô hay không cũng không rõ lắm, nhưng bản thân Dương Vân còn có một chút cảm giác, nhìn thấy Trương Úc Giai thì tủi thân khóc, ôm cậu không buông.

“anh Giai, xin anh dẫn em đi, em sợ lắm!”

Dương Vân run rẩy nói ba chữ cuối, biết cô lâu như vậy, lần đầu tiên Trương Úc Giai thấy mặt yếu đuối của cô, có thể thấy được cô bị dọa thành cái dạng gì, Trương Úc Giai nghe xong đau lòng, thật ra thì cậu còn sợ hơn cô, thậm chí còn không phân rõ thực hư, nhưng cậu không hy vọng cô gái trước mắt này sợ hãi thêm, đành phải kiên trì an ủi cô: “Đừng sợ, chúng ta nhất định có thể đi ra ngoài.”

“Anh Giai, nếu anh không tới, em sẽ chết, xin người đừng bỏ rơi em, anh em cũng đi rồi, bọn họ không cần em, em nên làm gì bây giờ? ! Trời, trời sắp sụp, mẹ em cũng bị người giết, đã chết, bọn họ đều chết hết, bọn họ không cần em.”

Dương Vân run rẩy, lời nói ra có chút luống cuống..., Trương Úc Giai nhớ tới những thứ mình thấy qua mắt mèo, cũng đấu tranh không thôi, đến nay vẫn không biết thật giả, cho nên cũng chỉ có thể học Trương Úc Lê ôm chặt cô, nhẹ giọng dỗ dành nói: “Không có chuyện gì, bọn họ cũng không có chuyện gì, chỉ đi em vào quỷ trận mà thôi, đợi sau khi trở về, bọn họ vẫn giống như lúc đầu.”

“Không, bọn họ thật sự đã chết rồi, chúng em là bị những hoạt thi kia công kích, anh em trước khi đi bảo em dù thế nào cũng không được mở cửa, nhưng em đã mở ra, em vẫn mở ra. ” câu nói hối hận của Dương Vân khiến Trương Úc Giai cũng nhớ lại khoảnh khắc mình mở cửa, chỉ có thể im lặng, sau đó cố gắng làm cô bình tĩnh lại.

63. Chương 63: Bãi Tha Ma

Khoảng thời gian tiếp theo, bọn họ nơm nớp lo sợ địa nhìn những người sống gục bên ngoài tường hình vòm, một người lại một người bị những hoạt thi kia nuốt chửng, có người trực tiếp bị rút đầu, máu tươi trong óc văng đầy đất, có người bị cắn đứt cánh tay lộ ra một đoạn xương trắng, có người thậm chí bị một đám công kích, một miếng cần bụng của người đó, dùng sức kéo ra một đoạn ruột thật dài, cho nên máu trên kết giới kia càng quét càng nhiều, cho đến cuối cùng gần như không nhìn thấy bóng người bên ngoài.

Cùng lúc đó, bên trong tường hình vòm cũng bắt đầu bạo động, bởi vì Dương Vân tiến vào, tất cả quỷ đều vọt về phía này, bởi vì bọn chúng là dương quỷ, oán khí trên người tương đối nặng, thậm chí phần lớn còn có trí nhớ ở dương thế, mà người bình thường đều có ý thức muốn sống, cho nên thân thể Dương Vân nhất thời trở thành đối tượng tranh đoạt của tất cả dương quỷ.

“Không có đường lui rồi anh Giai, em chắc phải chết ở chỗ này rồi. ” hai người đã thối lui đến rìa gần nhất, nhìn những Quỷ Hồn thiên hình vạn trạng kia không ngừng nhích tới gần, Trương Úc Giai chỉ có thể lựa chọn hai con đường, một là ném Dương Vân, một là đi theo đám Cầu Sĩ kia vào sâu trong lỗ, có lẽ tận cùng của cái lỗ cũng là một con đường chết.

“Chúng ta đi! ” gần như không chút nghĩ ngợi, Trương Úc Giai lôi kéo nàng chạy như điên về phía lỗ hồng tụ tập những con Cầu Sĩ kia.

Cầu Sĩ thuộc một loại thú quỷ, không ăn người sống, nhưng có tác dụng chấn nhiếp quỷ hồn, vốn cho rằng bọn chúng sẽ ăn anh linh, nhưng Cầu Cầu rõ ràng xem bọn chúng như đồ ăn, cho nên dọc theo đường đi đám Cầu Sĩ đều nhường đường, có đám còn chónh khắp nơi, giống như cậu là sinh vật rất đáng sợ.

Mà khi hai người bọn họ đi tới phía sau, Trương Úc Giai lần nữa chứng thật, đây chính là một cái hầm lò, hơn nữa hầm này bị hoang phế, đồng gạch kia không biết đã qua bao nhiêu năm, ngay cả bụi gạch màu đỏ gạch cũng rụng từng lớp một, có chỗ vẫn là gạch xanh của mấy chục năm trước, rất cũ nát, cảm giác giống như bất cứ lúc nào cũng có thể đổ xuống.

Nhưng Trương Úc Giai không quan tâm cái này, cậu luôn luôn hồi tưởng đến khi còn nhỏ đã từng xem qua hầm, nghĩ cửa bị đóng ở nơi nào đó, bởi vì cửa bị đóng tạm thời, tiện cho kéo gạch đã nung xong bên trong ra, nên gần như mỗi cái cửa đóng đều vừa đẩy đã đổ.

Nhưng không ngờ là hầm bình thường chỉ có mười mấy vuông, bởi vì hầm quá lớn không cách nào giữ hơi nóng, nhưng cái hầm này lại chậm chậm sờ không thấy cuối, vì vậy Trương Úc Giai cho rằng mình gặp quỷ dữ tưởng, để phân rõ thật giả, cậu không thể không xin giúp đỡ của tiểu quỷ vẫn không lên tiếng ở trên vai: “Nếu con chịu nói cho ba ba biết..., ba ba sẽ mua cho con rất nhiều đồ chơi.”

“Hừ —— ” Cầu Cầu hầm hừ bỏ qua đầu, dường như còn đang tức giận chuyện vừa rồi, nhưng Trương Úc Giai thật sự đau lòng, bởi vì Cầu Cầu vừa lớn hơn phân nửa dường như vì cứu Dương Vân mà tổn không ít sức, hiện tại lại nhỏ đi chút, trên người hình như còn có hai vết thương, mặc dù cậu không rõ quỷ làm sao lại bị thương, nhưng trên người nó thực sự có hai vết thương, rõ ràng nhất là một chỗ ở trên trán, hiện tại thể chất Trương Úc Giai lại nghiêng về âm, cho nên lúc nhìn nó lại càng chính xác, không khỏi muốn ôm nó vào lòng dỗ dành, nhưng ngại tình hình hiện tại, không thể biểu đạt ra miệng.

“Ba ba chưa bao giờ lừa người khác, không tin con hỏi A Lê, xem ba ba có nói dối hay không.”

” Không tin ba đâu, ba nhìn xem toàn thân cục cưng đều là vết thương, nếu không phải cục cưng lợi hại, hôm nay đã chết rồi, sau này ba ba và A Lê sẽ không nhìn thấy cục cưng nữa. ” nó nói mắt nước mắt lưng tròng, rất đáng thương, khiến cho tâm Trương Úc Giai mềm nhũn.

“Thật xin lỗi, do ba ba không tốt, ba ba thề, sau này tuyệt đối sẽ không để cục cưng mạo hiểm. ” Trương Úc Giai kiên nhẫn dỗ dành, một tay không nhí được sờ sờ vết thương trên trán nó, kết quả lau một tay máu, nhìn lại trán của nó, căn bản đánh rắm cũng không có, nhất thời lửa giận bốc cao nói: “Thằng ranh con vô lại kia, lừa gạt tình cảm của bố mày vui lắm hả? ! Nhìn bố mày đánh nát cái mõng của mày.”

Tiểu quỷ vừa thấy bị cậu nhìn thấu, lập tức chột dạ cười khan hai cái, sau đó ăn ngay nói thẳng: “Ai bảo ba ngốc như vậy, cũng không nhìn xem cục cưng là ai, cục cưng nhưng là đệ nhất ác quỷ, Cầu Sĩ thấy con còn phải nhường đó, ba ba xấu hổ, dần như vậy.”

Trương Úc Giai bị nó nói như thế nhất thời đầu đầy hắc tuyến, mắt thấy nó sắp chui vào trong bụng, bèn tóm lấy chân nó, sau đó xách ra ngoài cảnh cáo: “Mày muốn trơ mắt nhìn bố mày chết à, muốn ngủ trước nói cho bố mày biết cửa ở đâu.”

“Ba ba đi ra ngoài cũng vô ích thôi, phía ngoài cũng như trong này thôi.”

“Ngoài hầm không phải là sân gạch sao, tại sao lại vô ích. ” Trương Úc Giai không biết vì sao.

“Chẳng lẽ ngoài cũng bị quỷ lợi dụng? ” Dương Vân tức thời chen miệng nói.

Tiểu quỷ không nói lời nào tỏ vẻ cam chịu, sau đó ngáp một cái tỏ vẻ muốn chui vào, Trương Úc Giai vốn còn muốn trốn trong này một lát, nhưng lúc xoay người thì đỡ ra, chỉ thấy những dương quỷ kia chưa từ bỏ ý định, lại bất chấp nguy hiểm bị Cầu Sĩ ăn xông vào, mặc dù đám Cầu Sĩ mới đầu khá hung dữ mạnh

mẽ, nhưng sau khi số lượng dương quỹ kia lên đến hàng nghìn con, bọn chúng đã no rồi, cho nên dần dần bắt đầu lười biếng, thế nên những con quỹ kia lại ùn ùn tiến lên.

Vì thế Trương Úc Giai đành phải bắt tiểu quỹ lại, nói: “Trước tiên là nói cửa ở đâu?”

Tiểu quỹ ngập hai cái, thông thả nói: “xoay bên phải “.

Trương Úc Giai vừa nghe xong nhìn thoáng qua bên phải, cũng không nhìn ra cái gì kỳ lạ, sau nhất thời nhớ tới Diêu lão đầu đã từng nói về cách phá quỹ đả tường, đó chính là đột nhiên xoay tròn về bên trái chín mươi độ, cho nên cậu lúi kéo Dương Vân đồng thời xoay tròn về bên trái chín mươi độ.

Mà khi xoay xong chín mươi độ, mới phát hiện, thì ra nơi này cũng không phải là hầm lò, mà là một nơi lớn hơn quảng trường vừa rồi, nhưng khác ở chỗ, ánh đèn nơi này mờ hơn, người và {hoạt thi} cũng nhiều hơn, những người này cũng không ngừng cảnh giác mọi người bên cạnh, cho nên bọn họ không thể không dùng đến cách lúc đầu chạy đến bên cạnh, sau đó lại lẩn vào tường hình vòm, lại xuống hầm lò, lại xoay tròn chín mươi độ.

Sau chín mươi độ, lại là quảng trường lớn hơn nữa.

Khi bọn họ xuống hầm lò lần thứ tư, quảng trường kia đã lớn đến mức không nhìn thấy rìa, người cũng nhiều đến không nhìn thấy cuối, lỗ nhỏ hình vuông dưới chân càng thêm dày đặc.

Rốt cục, hai người mệt mỏi đi không nổi, đành ngồi xuống nghỉ ngơi một lát, lúc này tiểu quỹ nhin không được nhắc nhở: “Ba ba, con bảo ba ba xoay bên phải, không phải ở phía dưới xoay bên phải, hiện tại nhất định phải ở phía trên xoay bên phải, nếu ba ba không xoay, con sẽ hành ba ba sinh non”

Hả, lại bị thăng nhóc thú này ra oai, Trương Úc Giai thầm oán.

Vì vậy chọc Cầu Cầu thò đầu ra, làm mặt quỷ với cậu: “Ai bảo vừa rồi ba dữ với cục cưng, đáng đời.”

Trương Úc Giai vốn định đánh thăng nhóc này một trận, kết quả không bắt được, nó đã chui tọt vào trong bụng, không còn cách nào khác, đành âm thầm đợi đến khi sinh nó ra rồi tìm nó tính sổ.

Lần này xoay người, không còn là hầm lò xa vô tận kia nữa, mà là một khu biệt thự không nhìn thấy điểm đầu.

Khu biệt thự này xây dựng rất đẹp, từng nhà đều có một cổng một sân, phía trước còn có vườn hoa lớn, thậm chí còn có hòn non bộ và công viên, trong đó có một nhà hình như rất giàu, cổng đỗ 5 chiếc limousine, đều mới tinh

Nhưng Dương Vân lại ngạc nhiên nói: “Anh Giai, anh có phát hiện ra điều gì không đúng không? Tại sao các nhà nơi này đều đóng chặt cửa, một chút hpi người cũng không có.”

Trương Úc Giai nghe cô nói như thế, cũng cảm thấy kỳ lạ, mặc dù trên đỉnh đầu không có mặt trời, nhưng là ban ngày, cho dù là nơi người có tiền ở cũng phải có người qua đường mới đúng chứ, kết quả chỗ này giống như trải qua ngày tận thế, thậm chí ngay cả tiếng chó sủa cũng không nghe thấy.

Sau đó, Trương Úc Giai lại phát hiện một việc, nơi đây cũng lát giống như khu dân cư cao cấp của Dương Vân, nhưng người nơi này dường như nhà nào lo nhà đó, ngay cả cổng cũng là bùn, dù vậy, ngay cả đèn đường khu dân cư cũng không có, mặc dù phòng của mỗi nhà xây khác nhau, nhưng cổng mọi nhà đều có chung một đặc điểm, đó chính là phía trước mỗi nhà đều có ba hoặc nhiều hơn mấy cây cột trắng, những cây cột này giống như dùng dây quần lên, hoặc như dính keo, tóm lại có chút dọa người.

Trương Úc Giai và Dương Vân cuối cùng cũng không đi đến mấy nhà kia gọi cửa, cho dù bọn họ đi rất lâu cũng không tìm được đường ra ngoài, nhưng bọn họ vẫn lựa chọn đi suốt như vậy, chỉ sợ động vào một vật trong đó sẽ quấy rầy thứ gì đó không tưởng tượng được.

Hai người đi chừng nửa giờ, đột nhiên phát hiện đã đi qua khu biệt thự vừa rồi, hiện tại toàn bộ nhà cửa đều là nhà lầu, loại này nhà lầu là nhà lầu kiểu cũ những năm 1970 mỗi nhà đều giống giống nhau, đều thẳng tắp hai trên hai dưới, nóc phòng còn có ngói lưu ly mái cong, ngay cả khuôn mẫu cũng giống nhau, cổng mỗi nhà đều thích để hai chậu hoa lớn, hoa trong chậu có khi là hoa nhựa kiểu cũ, có khi là trống không, có lẽ hoa cũ quá rồi, sau đó bị chủ nhân vứt đi.

Trời dần dần tối, Trương Úc Giai và Dương Vân đã đi chừng ba giờ, nhưng kiếu nhà cũ này không có điểm cuối, hơn nữa dõi mắt nhìn lại cũng không thấy giới hạn, càng làm người ta thêm luống cuống chính là, bọn họ vẫn không gặp một người sống nào.

Dương Vân đã đi không nổi, nghỉ từ khi cô sinh ra đến giờ chưa từng đi quãng đường dài như thế, dưới lòng bàn chân đã bị cọ ra rất nhiều vết phồng nước, mỗi bước đi đều đau đến tim, nhưng cô không muốn liên lụy Trương Úc Giai, cảm thấy có người này trong lòng sẽ cảm thấy an toàn.

Rốt cục, Trương Úc Giai phát giác nghiêm trọng có gì đó không đúng, cho nên cậu một phát túm lấy Dương Vân nói: “Em nhìn, hiện tại trời sắp tối, tại sao những nhà này vẫn không có bất cứ động tĩnh gì, ngay cả đèn cũng không bật, theo lý thuyết thời gian này giờ cao điểm tan tầm, cũng lúc náo nhiệt nhất trong ngày, tại sao nơi này không nhìn thấy một ai vậy?”

“Anh Giai, có phải chúng ta lại gặp quỷ dữ tường không? ! ” câu nói của Dương Vân khiến Trương Úc Giai đột nhiên cảm thấy không ổn, vội vàng xoay người nhìn về phía những ngôi nhà đã đi qua kia, phát hiện bọn chúng ở ban đêm vẫn không chân thực như vậy, giống như là, giống như là giấy, mà mấy cái cột màu trắng cắm ở cổng, căn bản là cây đại tang, mà chậu hoa nhựa kia, gần như trước mỗi phần mộ đều có, chẳng trách nhà nào mặc nhà đấy, bởi vì những cái này đều là mộ đó!

Lúc Trương Úc Giai nhận ra điều này, trên không đột nhiên truyền đến mùi hóa vàng mã, tiếp theo những ngôi nhà đã nhìn thấy đều bùng lên, chỉ trong nháy mắt toàn bộ thành biển lửa, những giấy bị đốt giấy còn giữ màu đỏ kinh người, giấy Hồ Diệp màu đen bay múa đầy trời.

“Nguy rồi, chúng ta sắp bị chết cháy. ” Trương Úc Giai còn chưa dứt lời đã kéo Dương Vân chạy như điên về phía trước, nhưng giờ phút này, bất kể bọn họ chạy về hướng nào thì cũng là đường chết.

Khi hai người đã chuẩn bị tốt chờ chết, đột nhiên một tiếng gào thét vang dội trời đất, ngay sau đó toàn bộ nơi này biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại Trương Úc Lê là người phát ra tiếng thét giận kia.

64. Chương 64: Hung Thú

Trương Úc Giai gần như nhào tới trong khoảnh khắc nhìn thấy Trương Úc Lê, hoàn toàn chẳng để ý dáng vẻ làm bộ làm tịch ngày thường, đi tới liền gào thét khóc rống lên, trời mới biết cậu sợ hãi thế nào khi không thấy hân, bụng còn dật theo tên nhóc kia, bề ngoài nhìn không ra, trên thực tế nặng muốn chết, đi lâu như vậy bụng cũng mơ hồ đau tới tâm, nếu hân không tới, đoán chừng cậu sẽ bị hù chết.

Trương Úc Lê cũng không dễ dàng gì, lúc nhận được điện thoại của cậu, hân một mạch chạy như điên trở về, sau đó lập tức sai rất nhiều Thiên Hồn Tiêu (tiêu : ma núi) và Tường quỷ đi bảo vệ cậu, ai ngờ cậu vẫn bị bắt đi ra ngoài, sau đó hân theo những hoạt thi kia lần mò tới đây, ai ngờ chỗ này đầu đầu cũng có trận hình, vạn bất đắc dĩ hân đành phải dùng âm nộ.

Âm nộ ngang với tám thẻ bài cao nhất trong tay quỷ, tiêu hao khá nhiều tinh khí để làm phép, quỷ bình thường căn bản không cách nào vận dụng âm nộ, chỉ có quỷ đầy đủ sát khí và oán khí mới có thể phát ra, hôm nay hân dùng âm nộ nên hao tổn tinh khí, ngay cả thực thể cũng không chân thật, ôm thân thể Trương Úc Giai đều có chút lão đảo muốn ngã, dù vậy, hân vẫn dụi dụi dỗ dành cậu: “Đừng sợ, ta ở chỗ này, đừng sợ.”

Trong thời gian tiếp theo, Trương Úc Giai và Dương Vân được thu xếp trong một thôn xóm vắng vẻ, ban đêm rất yên tĩnh, nửa đêm sau khi hai người mưa gió triền miên, Trương Úc Lê ôm Trương Úc Giai vào trong lòng, vừa xoa xoa đầu của cậu vừa như có điều suy nghĩ, nói: “Nếu để em trở lại cuộc sống trước đây, em có đồng ý trở về không?”

“Anh nói lúc anh chưa xuất hiện sao? Vậy tôi đồng ý trở về nhé! ” Trương Úc Giai có chút buồn cười, tại sao hôm nay người này đột nhiên học u buồn.

Trương Úc Lê nghe cậu nói như vậy, cố ý tăng thêm lực tay, “Em cố ý đúng không ?”

“Tôi nói thật. ” Trương Úc Giai suy nghĩ một chút nói: “Trước kia tôi không gặp những chuyện này, cũng không trải qua nơm nớp lo sợ như vậy, mỗi ngày chỉ cần nghĩ đi làm tan ca là được, sau khi gặp những

chuyện không giải thích được kia, cảm giác cuộc sống như liềm qua mũi đao, rất mệt mỏi.”

“Vây, những thứ tôi nhìn thấy phải sau cửa, là thật hay là ảo giác ? Mẹ tôi rồi cuộc có sao không. ” Trương Úc Giai vẫn không yên lòng, bởi vì Dương Vân cũng gặp vấn đề như thế, nếu như là giả, tại sao Dương Vân lại tới nơi này, bọn Trương Ngọc có gặp phải vấn đề như vậy không, bọn họ có mở cửa hay không?

Trương Úc Lê không trả lời vấn đề của cậu, suy nghĩ rất lâu mới nói: “Bọn họ không có chuyện gì, em không cần lo lắng.”

“Sao tôi có thể không lo lắng, nếu bọn họ cũng bị bắt vào trong hầm lò kia, không biết là biến thành thầy ma thì tốt hay bị thầy ma ăn sau đó giải thoát thì tốt, sợ rằng, toàn bộ thành phố này đêm hôm đó xảy ra chuyện như vậy, tôi thật sự sợ có phải đến tận thế rồi không, đến lúc đó khắp thế giới không có một người sống nào, trên đường lớn đều là thay ma, chúng ta phải dựa vào cái gì để sống.”

Trương Úc Lê nhìn cậu một cái, mặc dù cậu đang vui trong ngực hắn, nhưng hắn vẫn có thể cảm giác được sợ hãi từ sâu trong lòng cậu, bỗng dưng cảm giác nợ cậu rất nhiều, trong lòng run lên, càng ôm chặt hơn, cũng đồng ý nói: “Yên tâm đi, qua ba ngày nữa, ba ngày sau sẽ ổn, tất cả sẽ khôi phục như lúc ban đầu.”

Trương Úc Giai nghe lời này bỗng ngừng lại, lập tức lộ đầu ra hỏi: “A Lê anh có chuyện gì gạt tôi phải không?”

“Không có, ta chỉ là muốn cho em một cuộc sống yên ổn mà thôi, yên tâm đi, ta có chừng mực. ” câu trả lời của hắn khá bình tĩnh, nghe giống như là đồng ý, nhưng càng giống một loại ám hiệu, cụ thể là gì, hắn không muốn nói, Trương Úc Giai cũng không tiện căn vặn hắn, ngược lại đang suy nghĩ hai người cũng ở chung một chỗ thời gian lâu như vậy, điểm này vẫn có thể tin nhiệm.

Sáng sớm hôm sau, Trương Úc Lê đã rời đi từ rất sớm, trước khi đi dặn dò Trương Úc Giai chăm sóc tốt bản thân, cũng thường xuyên ra ngoài đi dạo, còn gọi Cầu Cầu ra, dặn nó phải ngoan ngoãn..., lúc này mới yên tâm rời đi.

Trương Úc Giai là chưa bao giờ đối xử tệ với bản thân, cho nên cậu rất nghe lời sau khi ăn sáng thì đi dạo, dù sao rất ít đến nông thôn, cho nên tất cả mọi thứ ở nơi này đều mới lạ với cậu.

Cái thôn này rất cổ xưa, bốn bề đều có núi bao quanh, tương đương với sơn thôn chính tông, nhưng kiến trúc cũng khá mới lạ, nhà cửa trong thôn giống như nhà nông sân nhỏ ở cổ đại, còn có loại mái cong góc nhọn như cổ đại, trước cửa có hành lang, trên hành lang còn có đèn cung đình, nhà chính ba gian rộng rãi, còn lại có chút khác, gần như mọi nhà đều có viện riêng, trong viện trồng hoa cỏ, rất giống phong cách thành cổ.

Nhưng điểm khác duy nhất chính là nhà ở nơi này trước sau đều có vườn rau, có gia đình trong sân có giếng, đám phụ nữ tụ tập lại bên giếng vừa giặt quần áo vừa tán gẫu, đàn ông đã đến ruộng từ rất sớm.

Chủ cho thuê nhà của Trương Úc Giai ông lão rất phúc hậu, họ Đồng, Trương Úc Giai gọi lão là chú Đồng, vì con trai và con dâu chú Đồng vào trong thành phố làm, cho nên nơi này trống, sau bởi vì nhiều người tới du lịch và trải nghiệm cuộc sống, ông mới thu dọn nơi này cho thuê, thu chút tiền thuê vừa phải, cũng có thể miễn cưỡng đủ chi phí ăn uống mỗi tháng.

Chú Đồng rất quan tâm Trương Úc Giai và Dương Vân, nơi đây vốn gần Đông Bắc, dân bản xứ đều ăn mì, biết bọn Trương Úc Giai chủ yếu ăn cơm, buổi sáng còn nấu riêng chút cháo riêng, làm mấy món ăn sáng, đối với mấy món lần đầu ăn này, Trương Úc Giai và Dương Vân Lai đều cảm thấy rất ngon, hai người ăn đến cuối cùng thật sự chịu không nổi mới buông đũa.

Xế chiều, hai người bị chú Đồng dẫn đến ruộng, thật ra thì hai người bọn họ vốn không muốn vào, dù sao cái loại này cũng phải có nghiên cứu, đừng để đến cuối cùng làm hoa màu nát bét, nhưng khi nhìn thấy chú Đồng vừa cầm xẻng đào một lỗ trên đất, vừa bỏ đậu tương vào, hai người trong lòng ngứa ngáy không nhịn được, rồi rít yêu cầu ra trận, bận rộn cho đến chân trời tối đen mới ngừng tay. Chú Đồng cũng rất kiên nhẫn, cho dù hai người ném đậu tương đầy đất cũng không tức giận, còn cảm ơn hai người bọn họ hỗ trợ, cho nên hai người đối với chuyện lần đầu tiên trồng trọt, có cảm giác rất thành tựu.

Gia đình nông thôn, buổi tối đi ngủ rất sớm, chỉ đợi thấy tối liền lên giường, sau đó các nhà làm ổ trên giường, nếu không phải xem TV thì cũng tán gẫu, đến tầm 8h đều tắt đèn vào mộng.

Trương Úc Giai rất cuộc không thể chấp nhận ngủ sớm như vậy, nghĩ cậu bình thường đều phải mười một, mười hai giờ mới ngủ, nếu cùng Trương Úc Lê lẫn lộn một lát, chắc phải tới hai ba điểm, nếu cứ ngủ thế này, phải cần chất lượng giấc ngủ thật tốt !

Sau khi cảm thán, cậu lại nghĩ tới Trương Úc Lê, cũng không biết hai ngày này hẳn đang bận cái gì, buổi tối ngay cả tin nhắn cũng không gửi cho cậu, nhưng lại nghĩ tới kinh nghiệm ngày đó ở nghĩa trang, lập tức trong lòng lại cân bằng, ít nhất khi người này còn ở đây, mình đều ngủ trong chăn ấm, còn có thể ăn nằm dài nghĩ chuyện đã qua, đây chẳng phải là một loại hạnh phúc sao.

Lúc này, đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, tiếp theo không đợi cậu hỏi là ai đã thấy người nọ tiến vào, vừa cởi giày vừa bò lên giường, hóa là Dương Vân.

Dương Vân ngày đầu tiên ngủ một mình, ban đêm hoảng sợ mấy lần, hôm nay cô nhất định phải ngủ cùng Trương Úc Giai, Trương Úc Giai thấy cô thực sự bị dọa không nhẹ, bèn đồng ý.

Nhưng dù hai người đều ngủ trong chăn của mỗi người, vẫn cảm thấy khá mất tự nhiên, không nói hai người đều là lần đầu tiên ngủ chung giường với người khác phái, chỉ nói giường này vốn nhỏ hẹp, cho nên hai người phải đầu sát đầu, thân kề thân mới miễn cưỡng chen chúc, vì vậy hai người cứ thế mắt to trừng mắt nhỏ mãi đến nửa đêm cũng không ngủ được.

“Anh Giai, anh ngủ chưa? ” Dương Vân rốt cục không nhịn được hỏi.

“Chưa, sao em còn chưa ngủ? ” Trương Úc Giai nói xong lại nhích tới mép giường một chút, giống như dọn chỗ co cô, trên thực tế chỉ mình cậu biết, làm như vậy trong lòng mới thoải mái một chút.

“Anh Giai, anh có để điện thoại bên người không? ” Dương Vân nói xong lấy điện thoại ra, nhìn chốc lát đành thở dài nói: “Nơi này vẫn còn rất lạc hậu, một chút tín hiệu cũng không nhận được, hôm nay hỏi mấy thôn dân, bọn họ đều không có điện thoại di động.”

“Vậy điện thoại kia? Người trong thôn người có lẽ thích dùng điện thoại cố định. ” Trương Úc Giai nói xong, trong lòng nghĩ có phải nên vì tín hiệu không tốt nên tin nhắn của Trương Úc Lê mới không đến được.

Nhưng Dương Vân lại nói: “Cũng không có, em đã hỏi, bọn họ nói gia đình ở đây cũng không có, em thấy kỳ quái, bọn họ làm sao liên lạc với người khác.”

“Đợi ngày mai rồi nói sau, nói không chừng hai ngày nữa sẽ tốt. ” Trương Úc Giai nhớ lại lời A Lê nói tới qua..., trong lòng không khỏi an tâm.

Dương Vân im lặng hồi lâu, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, một lát sau mới hỏi nói: “Anh Giai, chuyện tình của anh và tên quỷ kia, em nghe anh em nói rồi, hẳn, hẳn đối tốt với anh không?”

“Uhm... “Trương Úc Giai vẫn luôn xem Dương Vân như em gái, trong suy nghĩ của cậu loại chuyện này đã không có gì ngạc nhiên nữa, mặc dù lúc bắt đầu cũng có ăm ỉ , nhưng hiện tại hoàn toàn xem Trương Úc Lê thành bạn đời, hôm nay đột nhiên bị cô hỏi như vậy, vẫn thần thiết như thế, cậu không biết mở miệng từ đâu, dù sao một người và một quỷ vốn rất không thể tưởng tượng được, hiện tại quỷ này lại là đàn ông, cũng coi như khiến người khác khiếp sợ đi, “Bọn anh rất tốt, hẳn cũng rất tốt với anh.”

“À. ” Dương Vân thần nhiên trả lời, dường như nằm trong dự liệu, “Bé con kia là gì của anh? Em thấy nó gọi anh là ba ba.”

“Em có thể nhìn thấy nó? ” nhớ lại cô cũng đã lẫn lộn rất lâu với Dương Duẩn Trạch và Diêu lão đầu, hơn nữa cậu luôn nói chuyện với tiểu quỷ, chắc cô chú ý.

“Nó là con trai. ” nghĩ nửa ngày, Trương Úc Giai vẫn quyết định nói thật, “Mấy đời trước đã là con trai anh rồi.”

“Hai anh sinh? ” Dương Vân có chút khó tin, nhưng ngay sau đó lại nói: “Anh định bên hẳn cả đời?”

“Anh cũng không biết nói như thế nào, tóm lại bọn anh trước đây rất lâu đã có quan hệ, hẳn không chịu buông, anh cũng không thể rời bỏ hẳn, tạm thời không nghĩ xa như vậy.”

“Nhưng nhân quỷ thù (người quỷ khác đường), cuối cùng không được lâu dài. ” câu nói của Dương Vân mang theo mất mát nhàn nhạt, sau đó trở mình quay mặt vào bên trong, cuối cùng im lặng.

...

Ngày hôm sau, Dương Vân vẫn không tìm được cách liên lạc với bọn Dương Duẩn Trạch, thậm chí cô đã thử rời khỏi cái thôn này, tuy nhiên lại phát hiện nơi này bốn bề núi bao quanh, căn bản không ra được, chú Đồng cũng nói núi này khó leo, phải mất năm ngày đường mới qua được, hơn nữa trong núi có dã thú, bảo bọn họ yên tâm ở đây đợi bọn Trương Úc Lê tới đón.

Bất đắc dĩ cô không thể làm gì khác hơn là tiếp tục phí thời gian, sau đột nhiên phát hiện một chuyện quái dị, cô nghĩ tới những khách tới đây du lịch mà chú Đồng đã nói, hiện tại sắp đến lễ quốc khánh, người tới tham quan hẳn rất nhiều, tại sao phát hiện trong thôn này trừ hai người khách là bọn họ ra thì một người cũng không có vậy, lại nói nếu như đi vào thôn này phải tốn nhiều sức thể, vậy những du khách kia đi vào bằng cách nào? Chẳng lẽ đều là đến thám hiểm?

Dương Vân định nói chuyện này cho Trương Úc Giai, không ngờ cậu đang ngây người nhìn chú Đồng làm việc trong ruộng cách đó không xa, tiếp theo không đợi Dương Vân mở miệng, cậu liền nói: “Em có phát hiện một chuyện không? Ngày hôm qua mảnh đậu tương kia đã gieo qua rồi, tại sao chú Đồng còn gieo lại?”

Dương Vân bị cậu nói như thế, cũng cảm thấy kỳ lạ, dù sao mảnh ruộng kia chính là hai người bọn họ gieo giúp, bình thường sẽ không phát hiện, sau lại nhìn biệt viện của các hộ, hình như đám phụ nữ bên giếng vẫn mấy người cũ, mà quần áo trong thùng vẫn nhiều như ngày hôm qua, thậm chí trẻ con hi hi bên giếng, vẫn đang tranh luận quyền sở hữu băng ghế, điều này khiến hai người bọn họ cùng run rẩy, trong nháy mắt cảm giác giống như tiến vào phần mộ kia ập tới, làm ban ngày tháng chín đột nhiên lạnh đến toàn thân phát run.

“Trước đừng sợ hãi, chúng ta nhìn nhìn lại, nói không chừng không giống tưởng tượng. ” thật ra thì trong lòng Trương Úc Giai rõ ràng, đây chẳng qua là huyền trận của người khác, nhưng khiến cậu có chút không dám tin chính là, nếu như đây là một huyền trận lớn hơn, như vậy, Trương Úc Lê xuất hiện coi như là gì, cậu dám khẳng định đó là Trương Úc Lê thật, như vậy hẳn có quan hệ như thế nào với trận ở phần mộ trước kia? Mà trận ở phần mộ rõ ràng liền một chỗ với cái trận ở lò gạch, như vậy trận ở lò gạch kia có quan hệ gì với hắn, nếu như không có quan hệ, tại sao Cầu Cầu dễ dàng ra vào như vậy?

Một loạt vấn đề khó khăn ủa đến, Trương Úc Giai bị ép tới không thở nổi, chỉ cần nhớ lại hành vi cử chỉ thậm chí là lời nói của hắn trước đây, đều có thể tìm ra một số chuyện làm cậu không dám tin, mà những chuyện này rõ ràng không phải là trùng hợp.

Dương Vân theo căn dặn của cậu, cố làm ra vẻ bình tĩnh, nhưng cũng không nén được sợ hãi trong lòng nói: “Nếu không chúng ta tìm tìm cửa ra, xem có thể đi ra ngoài hay không.”

“Được, coi như đi dạo, cố gắng đi bên lề ấy. ” hai người nhất trí ý kiến, cho nên hai người cùng nhau đi ven bờ ruộng.

Bên trong ruộng lúa vàng, từ xa nhìn lại nơi nơi đều là một mảnh vàng óng, một trận gió thổi qua, trong biển lúa dấy lên từng tầng sóng vàng óng ả, nhìn lại cách ruộng lúa đó không xa có một góc ngô đồng lớn tỏa bóng, bởi vì thu đến nên thay đổi đủ mọi màu sắc, bên cây ngô đồng có một hồ nước lớn, trong hồ nước có lau sậy xác xơ, gió thổi làm lau sậy rung động từng trận, vài con cá bơi vòng quanh gốc lau sậy bị dọa đến tán loạn khắp nơi, nếu tất cả đây là thật, như vậy đây là nơi khiến người ta muốn hưởng tới cỡ nào.

“Không biết cá này thật hay giả. ” Dương Vân nói thầm, đang có ý định đi xuống sờ một phen, dù sao nước ở đây trong veo lại cạn như vậy.

Cử động này bị Trương Úc Giai ngăn lại, vội vàng nói: “mọi thứ ở đây chúng ta không nên động vào, cái không gian này chỉ cần bị nhìn thấu nói không chừng giống như bài tha ma kia, thiêu cháy thì xong.”

Dương Vân đồng ý gật đầu, vẫn ngồi xổm ở đó nhìn cá trong sông, Trương Úc Giai đoán cô đi mệt rồi, đành phải đi về phía chân núi, muốn tìm ra một chút sơ hở, nhưng trong lòng lại hi vọng không tìm được bất kỳ sơ hở nào, như vậy trong lòng sẽ dễ chịu một chút.

Đi chừng mười phút đồng hồ, cậu dừng lại ở một chỗ dốc khá bằng phẳng, sau đó thử một chút độ rắn chắc của cây phi và mùi bùn đất, trèo lên trên một gò đất nhỏ khá thấp, sau khi trèo lên nhìn bao quát toàn bộ thôn, lại phát hiện cả thôn một mảnh mông lung, giống như đặt mình trong trong mây mù, không chân

thật, nếu như Trương Úc Giai không phải từ trong thôn đi ra, cậu gần như sẽ bị cảnh tượng này làm rung động, nhưng sự thật chỗ này đang vào tiết trời cuối thu quang đãng, trời xanh mây trắng đều rõ ràng, đây chỉ là một gò đất cao chừng 10m mà thôi, tại sao lại lọt vào sương mù .

Lúc này, Dương Vân cũng từ ven hồ cá đi tới, không đợi lên tới gò đất, cô đã vội vàng nói: “Anh Giai, anh đoán em phát hiện cái gì.”

“Không bắt được cá? ” Trương Úc Giai nói xong, bẻ một nhánh cây tùng bên cạnh, sau đó đặt ở khế miệng ngửi, lại còn ngửi được mùi nhựa thông gay mũi, trong lòng không khỏi than thở cảm giác chân thực này.

Dương Vân chọn một chỗ bên cạnh cậu ngồi xuống, sau đó nói: “Những con cá kia còn lợi hại hơn cá trong chương trình, giống như cá cảnh nhiệt đới nín thở tự bảo vệ, phương hướng bơi đều đặt ra thời gian, em vừa tính toán một chút, đoán chừng nửa giờ mới luân hồi một lần, rất lạ lùng.”

Trương Úc Giai gần như có thể đoán được kết quả, cậu cũng hoài nghi thời gian đặt ra của chú Đồng chính là hai mươi bốn giờ luân hồi một lần, những người phụ nữ và đứa nhỏ bên cạnh là hai giờ luân hồi một lần.

Dương Vân thấy Trương Úc Giai chưa trả lời, bèn dè dặt hỏi: “Anh Giai, anh nói cái tên Trương Úc Lê kia, có thể hại anh hay không.”

“Sẽ không, hẳn nhất định là có việc mới buộc lòng làm vậy. ” Trương Úc Giai vẫn là quả quyết, dường như tình cảm của Trương Úc Lê dành cho cậu, cho tới bây giờ cậu chưa từng nghi ngờ, cho dù hai người có cãi nhau, cậu cũng chưa bao giờ nghi ngờ tình cảm của hắn đối với cậu, tựa như đối phương chính là mình, ai tự nhiên đi nghi ngờ mình chứ.

Dương Vân thấy cậu trả lời như vậy, cũng không nói gì nữa, chỉ ngồi trong chốc lát sau cô lại leo lên, Trương Úc Lê cũng leo lên cùng cô.

Hai người leo thẳng tới giữa sườn núi, Trương Úc Giai kinh ngạc phát hiện trong bụi cỏ dại cách đó không xa lắm có tượng đá phủ đầy rêu xanh, những tượng đá này rất quen thuộc, đều là hung thú giống như Cầu Sỉ hoặc là Tỳ Hưu, căn bản đều là hai mắt to tròng lồi, hình dáng giống con cóc, cái miệng há ra chiếm nửa người, rất dọa người, nhưng những tượng đá này có chung một đặc điểm, đó chính là trong miệng đều chậm rãi không ngừng phun nước, về phần nước này từ đâu tới, thật đúng là khó biết được.

65. Chương 65: Tắm Hình

Hai người luôn ở trên núi đến ban đêm mới trở về, vẫn không có phát hiện bất kỳ chỗ nào có thể rời khỏi không gian này, Dương Vân thậm chí đã chạy nửa núi nhỏ, nhưng điện thoại của cô vẫn giống như một cái cục gạch, không có bất kỳ tín hiệu nào.

Buổi tối lúc hai người trở về còn đặt biệt đi đến chỗ chú Đồng, đứng bên kia ruộng vắng lặng nhìn chú Đồng một mình gieo đậu trên mảnh đất hôm qua bọn họ đã gieo giúp, chú Đồng vẫn kể cho bọn họ nghe một chút chuyện con cái trong nhà chú, ví như vợ chú khi còn sống hiền cỡ nào, ví như con dâu và con trai chú rất hiếu thảo, ví như chuyện xảy ra ở Trương gia, Lý gia cách vách mà chuyện duy nhất chú không nhớ được chính là mảnh đất kia ngày hôm qua đã gieo đậu rồi, giống như chương trình bởi vì người chơi biểu hiện khác nhau mà sinh ra hậu quả khác nhau, làm người ta giật mình.

Trương Úc Giai ăn cơm tối xong liền đi ngủ thật sớm, cậu vốn định thừa dịp trời tối nhìn nhìn thứ tự ghi chép thay đổi, không ngờ nhóc con trong bụng quậy rất kịch liệt , một luồng đau quặn và trướng đau làm thân thể cậu co quắp theo, ngay cả đứng cũng không được, tiếp đó là đau cơ, bởi vậy trong lòng cậu không khỏi có một loại cảm giác vỡ nước ối sắp sinh, nhưng nó sẽ từ đâu đi ra ngoài đây? !

Vấn đề này mãi cho đến khi Dương Vân tắm xong đi vào chuẩn bị đi ngủ mới đột nhiên dịu đi, nhưng chỉ là dịu đi, loại đau trướng liên kết gân thịt này vẫn không ngừng nghỉ, ngay cả mí mắt cũng đau không nhắm lên nổi, vì vậy cậu đành phải nhắm mắt lại nói chuyện với Dương Vân.

Dương Vân càng ngày càng bất an, nhưng cô không biểu hiện trước mặt Trương Úc Giai, bởi vì cô biết, cho dù hậu quả có nát bét, ít nhất còn có cậu bên cạnh cô.

Mà Trương Úc Gia thì nghĩ tới lời A Lê đã nói, sau đó tưởng tượng cảnh hai người gặp lại, tưởng tượng cuộc sống tốt đẹp sau này, nếu theo đúng lời của hắn, sáng sớm ngày mai tất cả sẽ khôi phục như lúc ban đầu, có lẽ chỉ ít đi những thứ không nên nhìn thấy mà thôi, mà cậu thì hưởng tới điều đó.

Mà kỳ lạ chính là, cậu chỉ không gặp hắn mấy ngày thôi, thế nhưng nhớ hắn như vậy, càng về khuya lại càng nhớ hắn, cái loại tư tưởng của cô vợ nhỏ này bị cậu khinh thường, nhưng hiện tại cậu chỉ muốn tựa vào trong ngực của hắn, sau đó được hắn ôm dỗ dành, có như vậy, cậu mới có thể yên tâm.

Cứ như vậy nghĩ thật lâu, Trương Úc Giai vừa tiến vào giấc mộng, bên tai đột nhiên truyền đến âm thanh vội vàng của Dương Vân, “Anh Giai, điện thoại di động của em ở trong nhà vệ sinh có tín hiệu rồi, em gọi điện thoại cho anh em, anh của em nói bọn họ cũng rất tốt.”

“Điện thoại của em có thể kết nối được? ” trong ánh trăng mờ, Trương Úc Giai dường như còn chưa kịp phản ứng lời của cô.

Nhưng Dương Vân chỉ biết vừa kéo cậu vừa nói: “Điều đại sự cũng ở đây, ông ấy nói chúng ta hiện tại đang ở bên dưới khu nằm viện, nơi này chính là ảo cảnh, ông ấy còn nói toàn bộ thành phố B đã thành quỷ thành, chuyện này A Lê của anh không thoát khỏi liên quan đâu, hắn là Quỷ Vương, thật sự là Quỷ Vương âm phủ.”

Bị Dương Vân gào to như vậy, đầu Trương Úc Giai trong nháy mắt tỉnh táo, nghĩ đến lời hắn nói ba ngày trước, cậu đột nhiên hoảng sợ giật mình, theo lời hắn nói ‘Ba ngày sau khôi phục như lúc ban đầu’ rốt cuộc có ý gì? Chẳng lẽ không phải là trở lại thế giới sạch sẽ kia, mà biến toàn bộ thế giới trở thành quỷ thành, cũng coi như ‘Khôi phục như lúc ban đầu’, như vậy mục đích của hắn chính là tàn sát cả thành phố B, tiếp đó khống chế mọi người, nhưng hắn làm thông qua phương pháp gì vậy?

“Mang anh đi nhà vệ sinh coi một chút, nơi đó nhất định có cửa đột phá. ” Trương Úc Giai dứt lời tùy tiện xỏ giày đi ra, sau đó hai người không nói thêm gì nữa đã chạy về phía nhà vệ sinh

Nhà vệ sinh ở nông thôn là loại nhà vệ sinh hình thức, nhà vệ sinh thực sự chỉ có ngồi cạnh một cái hố, may ra ở bên cạnh còn có một vòi nước, mình ngồi xổm đi vào trong hố là được.

Chỉ là nếu nói toạc ra cái trần này yêu cầu hai người chui vào đồng phân kia, Trương Úc Giai vẫn tình nguyện đứng ở ngoài lo lắng xuống.

Lúc này, điện thoại Dương Vân sáng, không đợi cô kết nối, đã nghe Diêu lão đầu bên kia thở hổn hển quát lên: “Nhanh, chậm nữa chúng ta đều chết hết, các người mau tìm chỗ đi ra ngoài a, nhìn xem chỗ nào có tín hiệu thì chính là chỗ ra, bước nhanh đi chuyển trần là xong. ”

“Chúng ta đang tìm, nhưng trước mắt chính là nhà vệ sinh, cũng không thể chui vào trong đồng phân vẽ trần chứ ! ” Dương Vân và Trương Úc Giai nghĩ giống nhau, cô đang do dự.

Diêu lão đầu lại nói: “Không thể nào, hắn không thể nào để lối ra trong đó, nhất định là ở chỗ khác, các người tìm tiếp đi.”

Trương Úc Giai lượn một vòng quanh nhà vệ sinh, phát hiện một căn phòng nhỏ sơ sài đồ nát bên cạnh còn có một cái chuồng heo, nhưng đồ trong đó chất đồng ngổ ngang khắp nơi, chắc là dùng làm nhà kho, mà chuồng heo bên cạnh lại không có mái che, phía dưới lại mấy cái lỗ nông sâu không giống nhau, vì vậy Trương Úc Giai liền nghĩ đến cái hố bảy người bên dưới toàn văn phòng của Trương Văn Cường và bên dưới khu nằm viện, nơi này chắc là lối ra.

Trương Úc Gia nghĩ như vậy, liền đứng dậy đi vào trong chuồng heo, Dương Vân thấy cậu chui vào đó, bèn đi theo giúp cậu gạt đồng củi ngổ ngang, đợi khi bảy hố hoàn toàn xuất hiện trước mặt cậu, Trương Úc Giai không chút do dự vẽ một cái trần đơn giản lên mặt, kết quả không đợi trần vẽ kết thúc, đã nghe một tiếng rít thảm thiết và gió lạnh thấu xương tạt vào mặt.

“Anh? anh, tại sao anh giờ mới đến.”

Trương Úc Giai còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra, đã thấy Dương Vân đánh về phía cái bóng tối đen như mực ở bên cạnh, đợi ổn định tinh thần mới biết đó chính là Dương Duân Trạch, bên cạnh chính là sư phụ

của gã, Diêu Mạnh Đạt, mà chỗ hiện tại cậu đứng chính là nhà kho ngầm bên dưới khu nằm viện, cũng chính là nơi cậu phát hiện ra bảy huyết động nông sâu khác nhau kia.

“Cậu coi như đi ra rồi, hai người bị vây ở trong trận chừng mấy ngày, làm thầy trò ta lo lắng cho hai người, nhìn hai người ở trong trận không ra được, ta tổn rất nhiều tâm sức.”

Diêu lão đầu nói như vậy, Trương Úc Giai liền lơ đãng nhìn xung quanh, quả nhiên trên đất chông chất bùa và đạo cụ trận pháp, xem ra hai người này mấy ngày qua cũng không ngủ.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trước kia ông nói A Lê làm sao? ” Trương Úc Giai cũng không tại sao mình lại ở chỗ này, chỉ là một mực nghĩ tới Trương Úc Lê.

“Không còn kịp đâu, vừa đi vừa nói. ” Diêu lão đầu nói xong, nguy cấp chạy ra bên ngoài, mấy người lập tức theo sau.

“Cái tên Trương Úc Lê kia hiện tại muốn tàn sát cả thành phố B, hấn đóng dinh toàn bộ thất quan của thành phố B, dùng đến khắc hồn Thất tinh trận hung ác nhất, mỗi cửa quan dùng bảy người sống làm đỉnh châu.”

“Ông nói đây là A Lê làm? ” Trương Úc Giai bị những lời lão nói làm cho hoảng sợ, lão đảo một cái, bụng bị va đập lại bắt đầu đau, ngay cả dưới chân cũng bắt đầu chần chừ.

Dương Duẩn Trạch thấy đáng vẻ không thể tin của cậu, liền nói theo: “Quý ở bệnh viện của hai người là do hấn ta làm, hấn lợi dụng ngày sinh tháng đẻ của người bệnh và nhân viên khám chữa bệnh, bảy người sống này đều là bát tự âm, gần như tất cả nhân viên vào bệnh viện đều phải điền bảng ngày sinh tháng đẻ, nếu nói không sai..., cậu cũng điền.”

Lời này khiến Trương Úc Giai nhớ tới ngày cậu chuyển chính, đúng là lúc cuối cùng có nhìn thấy tờ giấy vàng kia, chữ phía trên vụn vặt phức tạp, nhưng không nghĩ tới đó chính một tờ bùa chú, nguyên rửa cả đời của cậu.

Diêu lão đầu tiếp tục nói: “Cậu thử nghĩ lại xem, mấy ngày qua hấn có chỗ nào khả nghi không?”

“Hấn, hấn nói ba ngày sau tất cả sẽ khôi phục như lúc ban đầu, hôm nay chính là ngày cuối cùng. ” lúc Trương Úc Giai nói ra những lời này cảm thấy dường mọi thứ bất thường đều có thể giải thích được, hấn dùng thân thể của Trang Minh Thần chiếm được tín nhiệm của viện trưởng và phó viện trưởng, rồi sau đó ở chỗ sâu nhất của bệnh viện chôn gieo xuống hạt giống đen tối, hạt giống này bám vào hơi người trong bệnh viện càng ngày càng lớn, cho đến khi cả bệnh viện đã thành một tòa quỷ thành, viện trưởng và phó viện trưởng từng giết hấn đã sớm hồn phi phách tán, chỉ để lại một thể xác, nếu quả thật như thế, vậy mục đích của hấn đến tột cùng là gì? Hấn còn là A Lê sớm chiều bên cậu không?

“Vậy có cách pháp nào ngăn cản hấn không? ” Trương Úc Giai vội vàng nắm lấy tay Diêu lão đầu, hỏi.

Diêu lão đầu dừng một chút mới nói: “Tối nay Phá Quân tinh hơi tối, xem ra hấn quan cuối cùng hấn phong là Thái Du quan, nhưng thất quan của thành phố B bị hấn cưỡng chế di chuyển, ta chỉ có thể tìm được vân khấn quan, thượng quynh quan, tử thần quan, thặng hạ thượng dương quan, thiên dương quan, ngọc tức quan và thái du quan ngắn hạn căn bản không tìm được, cho nên ta cũng không biết phương vị cụ thể của thái du quan.”

“Mấy quan này có dấu hiệu gì rõ ràng không?”

“Nếu có dấu hiệu rõ ràng còn cần cậu tìm sao, tìm cậu chính là muốn hỏi cậu có cùng hấn đến chỗ nào khả nghi không, hễ dùng khắc hồn trận thì bên trong thất trận sẽ có trận thai, cũng chính chỗ cậu vừa bị nhốt.”

“Lão muốn nói đến bảy cái hồ kia? ” Trương Úc Giai rất ăn năn.

“Đúng, chính là nó. ” Diêu lão đầu thấy đáng vẻ hoảng hốt của cậu, đoán là cậu biết, lập tức mừng rỡ nói: “Cậu biết ở đâu không?”

Trương Úc Giai tâm lạnh gật đầu, đầu tiên cậu nghĩ đến chính là nhà kho dưới đất của Trương Văn Cường, ngày đó cậu và Trương Úc Lê cùng đi, sau đó cậu gặp quý tử tường, vốn tưởng rằng kia là một trận, bảy giờ nhìn lại, thật sự những đầu bị chôn bên trong đều là của người sống, có lẽ còn là người quen.

Chẳng trách, chẳng trách sau khi hấn đi vào tất cả mọi thứ đều biến mất, chẳng trách hấn khấn trương như thế khi cậu không ra được, hóa ra hấn sợ cậu phát hiện trận của hấn, vậy câu chuyện mà Trương Úc Lê thêu dệt cho cậu ngay từ lúc đầu có tính vào hay không, sau đó cậu trong câu chuyện đó không ra được nữa, hôm nay thực tế đâm phá giấc mộng của cậu, cậu suýt nữa không thở nổi.

Lúc mấy người bọn họ tới tòa văn phòng kia, phát hiện tòa nhà đã sớm đơn giản quy mô, phía ngoài bị thảm thực vật xanh biếc bao phủ, có tường rào bao quanh, rất cao, bên cạnh còn có phòng bảo vệ trực ban, vốn cho rằng bây giờ là buổi tối, mấy người họ căn bản không có bất kỳ lý do gì đi vào, nhưng Dương Duẩn Trạch lại phát hiện những người phụ trách an ninh kia vốn không phải là người sống, một đám ánh mắt đại ra, lúc bước đi thân thể không kiểm soát được nghiêng về phía trước, giống như rối bóng bị xách lên, rất dọa người.

“Xem ra nơi này không phải thái du quan, bên trong rõ ràng đã bị chôn xuống. ” Diêu lão đầu nói xong định đi trở về.

Trương Úc Giai lập tức theo sau nói: “Không đi vào sao?”

“Không cần, đi vào cũng vô ích, nơi này đã sớm bị chôn rồi, hấn không ở chỗ này. ” Diêu lão đầu nói xong lên xe, sau đó nói: “Cậu còn biết chỗ nào nữa?”

“Còn có căn phòng hôm đó chúng ta ăn cơm, ngày đó đúng tết Trung Nguyên, tôi vốn định nói cho ông...”

“Cái kia ta biết, kia là thượng quynh quan, ta vừa mới biết, là tiểu Dương nói cho ta biết. ” Diêu lão đầu nói xong mất tự nhiên liếc Dương Duẩn Trạch, ai cũng biết ngày đó gã tiểu ra quần, cho nên chuyện này ai dám nói cho ai.

“Vậy còn gì nữa không? Ông còn biết chỗ nào? ” Trương Úc Giai lập tức trở về chủ đề chính, cũng sợ chạm vào nghịch lân của người nào đó.

Diêu lão đầu cũng nhân cơ hội ho khan hai tiếng nói: “Còn có phía sau bệnh viện chính là khu dân cư đợi tháo dỡ, là văn khấn quan, bên dưới khu nằm viện chính là tử thần quan, những quan khác cũng không rõ lắm.”

Trương Úc Giai so sánh một phen, cảm thấy mình biết cũng chỉ là mấy chỗ này mà thôi, còn lại cũng không thấy.

Diêu lão đầu nói: “Cậu nghĩ lại xem, hấn để cậu ở chỗ nào, bình thường hấn chỉ có thể ở mấy chỗ này mới có thể sống yên ổn.”

Trương Úc Giai dựa theo lời Diêu lão đầu, một lúc lâu nhớ tới căn hầm kia, sau từ hầm nghĩ tới căn biệt thự Trương Úc Lê đưa cậu giấu ở đó, cho nên xe lập tức tăng tốc.

Đoạn đường Trương Úc Lê đi mất một giờ, dưới tốc độ bão táp của Dương Duẩn Trạch chỉ mất hơn 30 , sau khi đến phát hiện này nơi vốn không phải là khu biệt thự, mà là một sườn núi nhỏ, Trương Úc Giai cho là đi nhầm, nhưng một đường qua tới nơi này rất hoang vu, đừng nói khu biệt thự gì đó, đến nhà cửa cũng rất ít, bởi vì nơi này tương đối nghiêng, căn bản không bị khai phá.

Sau khi lên sườn núi liền phát hiện một cái hồ trũng lớn, bên trong là một căn nhà làm bằng gỗ, chỉ có một chỗ ngồi, bên cạnh không có bất kỳ chỗ dựa nào, hoặc bởi vì thời đại rất xưa, gỗ cũng đã mục nát, cửa sổ bên cạnh cũng rách vài miếng kính, một trận gió từ đó thổi qua, đều nghe thấy tiếng vù vù, đi liền với đêm tối đen như mực của trời cuối thu, thật thường nói không ra lời.

Lòng Trương Úc Giai càng ngày càng lạnh, cậu không thể tin được tất cả đều là giả dối, giống như tất cả mọi thứ hấn cho cậu đều còn ở ngày hôm qua, hiện tại nhắm mắt lại vẫn rõ mồn một trước mắt, thậm chí ngay cả bày biện trong phòng, cậu hoàn toàn nhớ rõ, thậm chí cậu hỏi hấn vì sao phải chọn màu rực rỡ như vậy, hấn nói, bởi vì cậu có thể nhìn thấy.

“Cậu xác định là chỗ này sao? ” Diêu lão đầu nói xong liền gạt đám cỏ cao nửa người ra, từng bước từng bước đi về phía trước.

Dương Vân không xác định nói: “Nhất định phải đi vào sao? ” dường như trong khe hở kia lộ ra tối tăm nhìn không thấy cuối, có loại không sợ hãi không thấy đáy.

Điều lão đầu lại là hoàn toàn không để vào tai, mở cửa...

Mọi thứ bên trong như lúc đầu, ánh sáng mặt trời rực rỡ, còn có, tất cả mọi thứ đều không thay đổi từ lúc cậu rời đi, thậm chí đồ chơi của Cầu Cậu đặt ở trên ghế sa lon chưa kịp cất xong.

“Anh Giai, có hình anh khi còn bé. ” Dương Vân vừa bật đèn vừa nói, bất giác có chút khó tin.

Trương Úc Giai cũng nhìn thấy tấm hình kia, đây bức hình duy nhất cậu chụp chung với Trương Úc Lê, là hai người ở bờ sông hái lá lau sấy xếp thành thuyền và điều, khuôn mặt tươi cười của hai người mặc dù đã trở nên ố vàng, nhưng vẫn ngây thơ rạng rỡ như thế, làm cho người nhìn đều không nhận được hướng về.

66. Chương 66: Trương Ngọc

Mấy người Điều lão đầu tìm thấy một cái cửa quan khác dưới giường ngủ của Trương Úc Giai và Trương Úc Lê, đáng tiếc trận này cũng bị lấp, chỉ là nhìn thấy mấy cái giấy kiểu dáng kích cỡ không giống nhau bị vứt bên cạnh, sàn nhà vốn lát gỗ thông cũng bị đóng lại một lần nữa, nếu không phải màu sắc một số tấm gỗ khác với những tấm còn lại, chắc cũng nhìn không ra.

Điều lão đầu bấm đốt ngón tay một lát, vội la lên: “Đây không phải là thái du quan, mà là thương dương quan vừa bị phong, xem ra thái du quan cách đây không xa. ” nói xong, lão xoay người hỏi Trương Úc Giai: “Cậu còn nhớ được chỗ nào khác không?”

“Trừ bệnh viện cthì chỉ có trong chỗ này, thời gian chỉ có hai chúng tôi ở chung với nhau rất ít. ” Trương Úc Giai cẩn thận nghĩ lại, hai người bọn họ ngay cả cùng nhau ăn cơm cũng ít đến đáng thương, nếu không phải những người trước mắt nhắc nhở cậu, cậu đều sợ mình ngày nào đó bỗng nhiên quên mất, bọn họ ngay cả một tấm ảnh chụp chung cũng không có.

Nghĩ tới đây Trương Úc Giai không khỏi có chút cô đơn, cảm thấy người đàn ông ngày hôm qua còn ôm cậu vào lòng, tại sao hôm nay lại thành ma quỷ khát máu, cậu cảm thấy mình cho tới bây giờ cũng chưa thật sự hiểu rõ hắn.

Lúc này, Dương Duẫn Trạch cũng nói: “Nếu trận pháp này của hắn ta là đóng đinh thất quan, như vậy nhất định cần phải đầy đủ thất quan đỉnh châu, chỉ cần chúng ta làm xáo trộn một cái đỉnh châu, như vậy có phải trận của hắn cũng sẽ không phát huy hiệu lực không.”

Điều lão đầu thở dài nói: “Nếu thật sự đơn giản như vậy, ta còn phí nhiều công sức như thế? Khắc hồn trận khác với những trận khác, vì sao gọi là trận vô cùng hung hiểm, nguyên nhân là khắc hồn thất quan đều tùy theo người không chế đỉnh châu, trừ khi chúng ta tìm được cửa quan hắn chưa kịp đóng đinh châu trước, sau đó hủy diệt nó, những đỉnh châu bị đóng này, chỉ cần động một cái trong số đó, những cái khác sẽ lập tức nhiếp hồn người.”

“Vậy phải làm sao bây giờ? ” Dương Vân lập tức tiến lên phía trước nói: “Nếu không, nếu không chúng ta hiện tại rời khỏi thành phố này, nhìn thời gian vẫn còn kịp!”

“Vô ích thôi, hồn của chúng ta đã bị hắn theo dõi, cho dù đến chân trời góc biển, chỉ cần này khắc hồn trận vừa mở, lập tức trở thành quỷ mị, cô cũng không ý thức được mình đã chết.”

Dương Duẫn Trạch cũng cười nói: “Tất cả mọi người là quỷ cũng không có gì phải sợ, vẫn làm việc ngủ nghỉ như thường, còn có thể trường sinh bất lão, thật tốt.”

“Nói nhảm! ” Điều Mạnh Đạt nghiêm khắc trách mắng, hình như cho tới bây giờ cũng từng thấy lão nghiêm chỉnh như vậy, “Mày biết cái gì, con người một khi rời khỏi thân xác, cho dù quỷ hồn lợi hại đến đâu cũng không thoát được truy bắt của âm phủ, mà có tránh được âm phủ, qua bao năm tháng ăn mòn, ngay cả chấp niệm cũng bị phá hủy, đến lúc đó thật sự thành cô hồn dã quỷ, cả ngày trôi dạt khắp nơi không mục đích, cuối cùng không giữ được chấp niệm, sẽ thật sự hồn phi phách tán.”

Ba người sau khi nghe xong lập tức lộ vẻ kinh hãi, riêng Trương Úc Giai, trong lòng run rẩy, lại nhớ tới những lời thản nhiên mà Trương Úc Lê đã nói trước đây, khi ôm cậu vào lòng, vì vậy trong lòng không nảy ra được cảm nhận gì, một phen giữ Điều Mạnh Đạt hỏi: “Hiện tại cách thất quan đóng đinh còn bao lâu?”

Diêu lão đầu bấm đầu ngón tay tính toán một chút, tiếp đó nói: “Còn bốn giờ, có thể sớm hơn, bởi vì sao Liêm Trinh vừa sáng, chỉ còn lại hai sao là Vũ Khúc và Phá Quân.”

Trương Úc Giai nghe lão nói như vậy, trong lòng chợt nhớ tới ngôi nhà Hoa Hường Dương cậu từng ở, bởi vì những cửa quan dọc từ bệnh viện thẳng tới đây, hình như cái nào cũng liên quan đến cậu, nếu nói những chỗ có quan hệ với cậu, vậy nhà hoa hướng dương nhất định là nơi hai người bọn họ đều không dứt bỏ được.

Sau khi Trương Úc Giai nói suy đoán của mình cho Diêu Mạnh Đạt, mấy người nhanh chóng lên xe, Dương Duẩn Trạch lại một đường bão táp, tiến thẳng đến gần nhà Hoa Hường Dương .

Lúc tới nhà Hoa Hường Dương đã là rạng sáng, giờ này lẽ ra bọn nhỏ vẫn đang ngủ, nhưng hôm nay ngay cả đèn đường cũng không có một cái sáng, tiếng cô trùng xột xoạt và tiếng la khóc rờ rạc không ngừng từ bên trong đi ra ngoài, khiến cho ngôi nhà Hoa Hường Dương bị bao phủ trong màn sương dày không hề có chút sức sống nào, thậm chí đứng ở cổng lớn cũng không nhìn thấy hình dáng cô nhi viện này.

Trương Úc Giai đã đoán được kết quả, lúc này muốn rời đi, cậu không có can đảm tìm thi thể của người mình tôn kính nhất trong đồng vật không sạch sẽ này, nhưng ngay khi xoay người, dưới chân đột nhiên trào ra chất lỏng khiến cậu chú ý.

“Nơi này chính là ngọc túc quan, xem ra phải mất chút công sức, người ở bên trong khẳng định đã luyện thành {hoạt thi}.”

Lời Diêu Mạnh Đạt còn chưa rơi xuống, cả nhà hoa hướng dương lập tức đèn đuốc sáng choang, không đợi mọi người kịp phản ứng, chỉ thấy kia cửa lầu chính đã mở ra, một người phụ nữ đoan trang hào phóng từ bên trong đi ra, đang mỉm cười đi về phía bọn họ, người này, chính là Trương Ngọc.

“Mẹ cũng biết hôm nay con sẽ trở về, còn chuẩn bị thức ăn, không ngờ còn có nhiều bạn bè như vậy, nhưng không sao, mẹ xào hai món ăn là đủ rồi. ” giọng nữ này chói tai, cho dù ngụy trang uyển chuyển đến thế nào đi chăng nữa cũng không ra được được loại cảm giác thân thiết đã in sâu vào xương tủy cậu như của Trương Ngọc.

Trương Úc Giai ngơ ngác nhìn khuôn mặt Trương Ngọc càng ngày càng gần, móng tay ngón cái móng đã bị cậu bấm vào trong xương, nhưng vẫn không thể áp đảo cảm giác bỏng rát trong lòng cậu.

“Đây là... Giả... Giả có đúng không? ” Trương Úc Giai hỏi hoang đường, giọng nói run rẩy, thậm chí đã không nghe ra từ trong miệng cậu nói.

“Chúng ta đã vào Huyền trận, có thể tạm thời không thể quay về, chúng ta phải giả vờ trúng kế, cố gắng nghe theo, nếu không có thể sẽ dẫn tới âm mộ. ” Diêu lão đầu trong bụng đoán được người này khá quan trọng với cậu, cho nên len lén đặt một đồng tiền cổ vào lòng bàn tay cậu, như thế cậu có thể giữ được bình tĩnh.

Mà Trương Úc Giai lại âm thầm nói: “Tôi không muốn nhìn thấy bà ấy, chúng ta hiện tại đi được không? ” cậu sợ bản thân sẽ bị gương mặt này mê hoặc, như vậy ngay cả một tia tỉnh táo cuối cùng cũng sẽ sụp đổ.

Diêu lão đầu muốn cho cậu an tâm, bèn vỗ bờ vai của cậu nói: “Không nên lo lắng, chờ sau khi tôi bố trí trận xong, chúng ta có thể đi ra ngoài, cậu phải nhớ kỹ, đám người cậu thấy trong đó, không một ai, không một ai là người sống, bọn họ là dương thi bị yểm, hồn phách cũng bị Quỷ Vương nhốt lại, hiện tại trong thân thể là hồn kẻ khác, cậu chỉ cần không nhìn ánh mắt của bà là được.”

Trương Úc Giai run rẩy gạt đầu, sau đó cố gắng nặn ra nụ cười, nghênh đón nói: “Mẹ, tại sao mẹ mặc ít như vậy đã đi ra?”

Trương Ngọc mặt mỉm cười nói: “Mẹ không phải thấy các con nên mới vui vẻ đó sao, tại sao con trẻ thế này mới đến?”

“À, ra ngoài chơi với mấy người bạn. ” Trương Úc Giai vẫn thân thiết với bà như ngày trước, trong lòng thật sự kêu gào, cậu nhớ Trương Ngọc, rất nhớ, bởi vì từ nhỏ đến lớn hầu như chuyện gì cũng không gạt bà, thậm chí khi cậu biết Trương Úc Lệ muốn tàn sát cả thành phố thì chỉ muốn núp ở trong ngực bà mà khóc, không có gì tủi thân hơn nỗi nhớ người thân, hôm nay người thân nhất đang ở trước mắt của cậu, nhưng cậu lại chỉ có thể tiếp tục giả vờ không có chuyện gì.

Sau khi Trương Ngọc dẫn mấy người vào cửa bèn đi xuống bếp, trước khi đi vẫn không quên bảo Trương Úc Giai tiếp đón chu đáo bọn Diêu lão đầu, Trương Úc Giai nhìn bóng lưng của bà, suýt nữa gọi lại, nhưng may mà cậu kiểm chế được, cuối cùng mơ hồ ngồi ở một góc trên ghế im lặng không lên tiếng.

Sau khi Trương Ngọc đi rồi, Diêu lão đầu vẫn chưa buông tay buông chân bố trí trận pháp của lão, bởi vì ngay sau đó một đám nhóc vây quanh bọn họ, bọn nhỏ cũng không chào hỏi bọn họ, một đám mặc đồ ngủ chạy loạn khắp phòng.

Thoạt nhìn những đứa nhỏ này giống như trong nhà có khách đến, không chịu được ở nhà nên chạy ra ngoài chơi, nhưng Trương Úc Giai cũng là hiểu rõ, phần lớn đứa nhỏ trong số đó đều biết cậu, mỗi lần cậu tới đều ôm cậu không chịu buông ra, mà hôm nay sự xa lạ trong mắt những đứa nhỏ này khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng, thậm chí có đứa chạy xong một vòng còn quay lại liếc con người toàn lông trắng nhìn cậu, bộ dáng kia thật sự rất dọa người, giống như những tiểu quỷ không chỗ lều lổng bị cưỡng ép nhét vào trong những thể xác này.

Vì để Diêu lão đầu thuận lợi bày trận, ba người Trương Úc Giai không thể không cùng bước nhanh theo trận, cố gắng vây những đứa nhỏ này ở trong trận, như vậy bọn chúng sẽ yên ổn hơn nhiều, nhưng bởi vì Dương Vân là tay mới, trước đó Dương Duẫn Trạch cũng chỉ dạy cô hai lần mà thôi, cho nên vào trận chọn dò không đúng vị trí, trận hình vài lần đều bị tiểu quỷ dụng võ, vì thế cô buộc phải mò vẽ lại, qua mấy lần, trên trán đã chi chít mồ hôi hột, nhưng dù vậy, cô vẫn nghiêm túc cẩn thận.

Mà phương thức bày trận như vậy nhất định sẽ khiến cho đám quỷ trong trận chú ý, cho nên chưa đầy mấy phút, trên cửa sổ và trên kính cạnh cửa đã phản chiếu chi chít mặt quỷ, những khuôn mặt kia vặn vẹo cực điểm, có cũng không phân rõ trên những khuôn mặt đó có mấy lỗ thủng, nhưng bọn họ đoán vẫn chỉ là đoán, mấy người Trương Úc Giai không có chọc phá, bọn chúng cũng không hành động liều lĩnh, chỉ lẳng lặng chờ đợi, sau đó chờ bọn cậu lộ ra một tia sơ hở liền chuẩn bị đồng loạt xông lên.

Trương Ngọc một lát sau đã trở lại, trong tay bà quả thật bưng hai đĩa thức ăn nóng hổi.

Nếu là ngày thường, Trương Úc Giai chưa rửa tay đã bốc ăn, nhưng hiện tại cậu có thể nghĩ đến trong đĩa của bà rốt cuộc là thứ gì làm giả.

Diêu Mạnh Đạt là người gấp nhất trong bọn họ, bởi vì lão biết nơi này nhất định phải lộ ra sơ hở, hôm nay trận của lão mới vẽ xong hai phần ba, một phần ba còn lại chỉ có thể đổ mắt trông chờ, trên những lá bùa bố trí trận vốn là dùng máu tươi, cho nên pháp lực đang từng chút mất đi, như thế sau khi ăn đĩa thức ăn kia thì sẽ không ra được trận, nhưng nếu không ăn hậu quả sẽ nghiêm trọng hơn.

Trương Úc Giai đã đoán được suy nghĩ của Diêu Mạnh Đạt, nhận lấy đĩa thức ăn trong tay Trương Ngọc đưa cho Dương Vân, sau đó ôm cô nói: “Mẹ, lâu rồi con không uống nước ép ba loại trái cây mẹ làm, mẹ ép cho con uống đi!”

Trương Ngọc này cũng khéo đưa đẩy, không đợi đến cửa phòng bếp đã dừng bước nói: “nước ép ba loại trái cây hôm nay sợ rằng uống không ngon, táo và đu đủ đều có, nhưng không có lê, nếu không đợi sáng mai mẹ đến siêu thị mua cho con.”

“Đừng mà! ” Trương Úc Giai nắm eo của bà nói: “Vậy thì làm quả khác cũng được.”

“Nhưng không có lê được chứ ? ” Trương Ngọc dường như còn đang chần chừ, nhưng lại bị Trương Úc Giai kéo ngay vào phòng bếp.

Sau khi vào phòng bếp, Trương Úc Giai lấy đu đủ và táo trong tủ lạnh ra, vì kéo dài thời gian, cậu lại lấy ra quả thanh long, sầu riêng, quả nhãn sâm để vào trong rổ, sau đó lại rửa rồi mới đưa cho bà ép nước.

Cho dù như thế, tốc độ của Trương Ngọc vẫn rất nhanh, thậm chí bà cũng không nghi ngờ tại sao cậu lấy nhiều trái cây như vậy, chỉ là lúc ép đến quả thứ sáu, bà bắt đầu không nhìn được lấy có muốn đi ra ngoài xem bọn nhỏ chơi đùa.

Trương Úc Giai một phen ngăn cản bà, sau đó nhanh chóng vọt tới cửa, hô lớn giao nhiệm vụ bảo những đứa nhỏ trở về ngủ cho bọn Dương Duẫn Trạch, sau đó sử dụng tốc độ nhanh nhất trở lại bên cạnh Trương Ngọc, tiếp theo sau khi ép xong trái cây, cậu lại lấy có Diêu Mạnh Đạt thích ăn chân giò hun khói cà chua, sau đó vừa chủ động giúp Trương Ngọc rửa rau vừa không quên giúp bà xoa bóp vai.

Qua chừng mười phút, đột nhiên từ phòng khách truyền đến một tiếng gào thét tâm thần, sau đó là tiếng kêu la điên cuồng như nổi giận.

Trương Úc Giai nhận thấy không ổn, sợ bọn Diêu lão đầu xảy ra chuyện gì, bèn vội vàng đi ra ngoài, đúng lúc này bị Trương Ngọc kéo lại.

Trương Úc Giai vốn cho bà sẽ tấn công mình vì huyền trận có sơ hở, không ngờ bà lại chảy nước mắt nói: “Giai Giai, nếu mẹ đi rồi, con phải chăm sóc bản thân cho tốt.”

Dứt lời toàn thân bà vịn vẹo ngã xuống, phía sau là mặt bàn cẩm thạch, lưng và gáy của bà đập mạnh vào góc nhọn của bàn, chỉ nghe rằng rắc tiếng xương cốt gãy và huyết tương đồng thời tung toé, Trương Úc Giai thấy vậy trong lòng rất buồn bã, vội vàng đi tới ôm bà vào ngực, ngay cả khóc cũng quên.

67. Chương 67: Bày Tỏ (đại Kết Cục)

Sau khi ra khỏi nhà Hoa Hướng Dương, bên ngoài cuồng phong nổi lên bốn phía, nhà Hoa Hướng Dương vốn đèn đuốc sáng choang trong phút chốc bị bóng đêm cắn nuốt, mặc dù gió thổi rì rào làm lung lay cành cây, nhưng toàn bộ nhà Hoa Hướng Dương dường như rất im ắng, không có bất kỳ chuyển động nào.

Không bao lâu sau, một trận mưa đá to như hạt đậu tạt vào mặt người vừa đau vừa lạnh, lúc này gần như đêm mùa đông, lạnh đến cả người phát run, giống như từng nhát dao sắc bén, mỗi đao đều tàn nhẫn nhéo một cái, mấy người Dương Duẩn Trạch buộc phải chui vào xe.

Chỉ chốc lát sau, phía ngoài bắt đầu mưa, mưa càng lúc càng lớn, bộp bộp nện trên cửa xe, cánh giống như có người hung hăng gõ lên, làm cho tim người ta cũng bị dọa theo.

Diêu Mạnh Đạt biết đây là dấu hiệu khắc hồn thất tinh trận sắp mở ra, cho nên lão phải bảo Dương Duẩn Trạch bắt cháp chạy về phía trước, cũng không quên nói gã chạy về tiểu khu của Trương Úc Giai.

Lão nghĩ thái du quan cuối cùng ở phía dưới khu nhà của Trương Úc Giai.

Trương Úc Giai không phản đối, nghĩ quan cuối cùng lại ở khu nhà của cậu, dù sao nơi đó là nơi cậu và Trương Úc Lê ở chung nhiều nhất, quay về nhớ lại chuyện cũ, tất cả đều rõ mồn một trước mắt, giật mình tựa như chuyện ngày hôm qua, từ khi gặp nhau, quen nhau, hiểu nhau rồi yêu nhau,

“Còn lại bao nhiêu thời gian? ” Diêu Mạnh Đạt xoay người hỏi Trương Úc Giai ở bên cạnh vẫn đang thần thờ, lão muốn an ủi cậu, nhưng không biết mở miệng từ đâu, dù sao ai cũng không chịu được đau khổ khi mọi người bên cạnh mình rời đi, cho dù tất cả mọi thứ quý vương kia làm đều là vì cậu, nhưng hậu quả như vậy quá mức tàn nhẫn, cho nên lão đành phải mở miệng nói: ” Nhóc con, những người cậu thấy đều là bù nhìn, hồn bọn họ khẳng định không còn, chỉ cần hồn bọn họ được đưa về thân thể, tất cả sẽ khá hơn.”

Trương Úc Giai nghe xong trong lòng ngừng một chút, vội hỏi: “Nếu trận kia của A Lê không có tác dụng, có phải bọn họ sẽ trở về không? ” lời này nói ra ngay cả Trương Úc Giai cũng cảm thấy mình hỏi ngây thơ.

Diêu Mạnh Đạt nghe xong dừng một lát, sau không biết là không đành lòng hay là chết lặng, lại tê cứng gật đầu, sau đó khẽ nói: “Chỉ cần hấn bỏ ý định nuốt thành phố này, đem hồn phách bọn họ trở về vị trí cũ là được.”

“Thật ? ” Trương Úc Giai lập tức hỏi, không đợi Diêu Mạnh Đạt trả lời, cậu đã lập tức nói: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt quá.”

Đoạn thời gian sau đó, mấy người trong xe cũng không lên tiếng, ngược lại phía ngoài mưa đá càng lúc càng lớn mang theo hạt mưa không im lặng như họ, mà theo mưa rơi càng ngày càng lớn, Dương Duẩn Trạch cũng càng ngày càng khó lái xe, cần gạt nước đã đến tốc độ nhanh nhất, nhưng vẫn không thấy rõ đường phía trước, cùng lúc đó, đèn đường hai bên cũng tắt một cách lỳ lợ, mặc dù gã đã bật toàn bộ đèn chiếu xa chiếu gần, vẫn không thấy rõ đường phía trước.

Mà khi Dương Duẩn Trạch đang gian khổ lái xe, bụng Trương Úc Giai đúng lúc này lại bắt đầu đau, lần này, nhóc con bên trong giống như không chịu được âm thanh đập không ngừng vào cửa sổ, gần như mỗi

lăn đập, nhóc con ở bụng của cậu lại lăn lộn một vòng, làm màng nhĩ và xương sọ của Trương Úc Giai đều đau.

Cho nên, cậu cảm giác được rõ ràng có gì đó không đúng, nghĩ đến tiểu quỷ đã mấy ngày rồi không xuất hiện, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì sao?

Nghĩ như vậy, tim của cậu chợt néo một cái, bèn đặt tay lên cái bụng hơi nhô lên của mình, sau đó cúi đầu gọi: “Cầu Cầu?”

Bên trong không trả lời, nhưng vẫn không ngừng quay cuồng như cũ, thậm chí trong khi lăn lộn còn không ngừng cấn xé của nội tạng của cậu, nhất thời cậu đau đến đầu đầy mồ hôi.

Lúc này, Dương Vân dường như phát hiện cậu có gì đó không đúng, vội vàng nhích tới gần hỏi: “Anh Giai? Anhi không sao chứ?”

Lời này dẫn tới sự chú ý Diêu lão đầu ngồi ở kế bên, chỉ thấy lúc lão nhìn thấy cậu thì vẻ mặt thay đổi, vội vàng từ tay lái phụ vọt tới phía sau, rồi sau đó vừa nguy ngập móc từ trong túi ra một dương mộc khắc hình người nhỏ, vừa xoa xoa tro bùa, dùng máu đầu lưỡi bôi tro bùa lên hình người bằng dương mộc kia, sau mới để cho cậu cầm.

“Hiện tại không phải lúc, xem ra không bao lâu sẽ phải sinh.”

“Ngài nói chính là hôm nay? ” Trương Úc Giai há to miệng thở hổn hển, không thể tin, sau cẩn thận tính ra, tiểu quỷ cũng đã ở trong bụng cậu hơn hai tháng, Trương Úc Lê đã nói, nhanh thì hai tháng sẽ sinh, hôm nay đã qua hơn mười ngày, xem ra hai ngày qua bụng đau dần đập, thật sự sắp sinh rồi.

Nghĩ tới đây, trong lòng cậu lại ngẩn ra, nghĩ nếu không có Trương Úc Lê ở đây, cậu phải sinh Cầu Cầu ra như thế nào? Mặc dù Diêu lão đầu có biện pháp, nếu chuyện này làm lỡ thời gian thì, cậu sẽ không có thời gian đi tìm Trương Úc Lê, mà nghĩ đến Trương Úc Lê quan tâm Cầu Cầu như vậy, trong lòng cậu chợt có một suy nghĩ —— nếu dùng Cầu Cầu và mình để cá cược, hẳn có thể đồng ý bỏ qua cho người trong thành phố này không?

Nghĩ tới đây, cậu vội vàng nắm tay Diêu lão đầu hỏi: “Có thể trì hoãn lại không? Tôi muốn thấy A Lê”

Diêu lão đầu rung rung râu thắt bím của lão, cup mí mắt xuống rồi lại giương lên, mắt lộ ra một tia vui mừng, liền nói: “Hiện tại tôi giúp cậu trì hoãn, chắc cũng có thể kéo tầm hai giờ.”

Diêu lão đầu nói xong, Cầu Cầu trong bụng Trương Úc Giai thực sự yên ổn đi một chút, mặc dù nó vẫn đang lăn lộn, nhưng là biên độ không lớn lắm.

Đau đớn trong bụng giảm bớt, ngược lại trên tay phải truyền đến đau đớn bén nhọn, Trương Úc Giai mở tay phải ra, lại phát hiện bên trong có một tờ giấy vo tròn, chính xác mà nói đây là một bức ảnh bị gấp lại, góc nhọn bên ngoài bức ảnh đâm sâu vào lòng bàn tay của cậu, hòa theo máu tươi chảy thẳng đến cổ tay cậu, nhưng Trương Úc Giai lại không phát hiện ra, có lẽ đau đớn ở bụng che giấu vết thương nhỏ bé này.

Mà hiện tại, cậu từng chút mở bức hình ra, nhưng lúc ánh mắt chạm đến khuôn mặt kia thì toàn thân run lên, suýt nữa rơi hình trong tay, nghĩ Trương Ngọc trước khi đi nhét ở trong tay của cậu.

Tấm hình này cực kỳ quen thuộc, cũng tấm hình cậu xem nhiều nhất trong đoạn thời gian dài như vậy —— tấm hình chụp chung duy nhất của cậu và A Lê.

Hai bé trai trong hình đều tươi cười, mang theo nét ngây thơ và hồn nhiên, nụ cười kia cực kỳ ăn ý, dường như cảnh sắc tháng chín cũng không rực rỡ như vậy.

Trương Úc Giai nhớ mang máng, A Lê rất thích tấm hình này, còn treo tấm hình lớn hơn trong phòng cậu, mỗi lần nhìn thấy cậu đều khắc khoải không thôi, nghĩ đến từ đó về sau, cậu cũng không có cơ hội chụp chung với A Lê nữa, nếu một ngày kia A Lê rời khỏi cậu, cậu sợ hãi bản thân mình sau khi tỉnh dậy sẽ lầm tưởng tất cả chỉ là một giấc mơ, thậm chí cậu còn không nhớ được dáng vẻ trong mơ của hắn, điều này đau khổ biết bao.

Nghĩ tới đây, trong lòng Trương Úc Giai chợt dừng một cái, vậy tạo sao Trương Ngọc nhét tấm hình này cho cậu? Nếu nói bà muốn vạch trần người chủ mưu sự kiện lần này là A Lê, bà hoàn toàn không cần lao

lực như vậy, mà tấm hình này rõ ràng không phải bức hình A Lê cất giữ, chỉ thấy viền bức hình cũng bị ăn mòn theo thời gian, mà bức hình A Lê khi còn bé cũng không đơn giản chỉ có một tấm này...

“Mau, mau quay đầu xe, đi khu công nghiệp. ” cậu nghĩ tới, địa điểm cuối cùng chính là hồ nước phía sau bọn họ, nếu A Lê sắp đặt tất cả địa điểm đều là nơi bọn họ từng trải qua, như vậy hồ nước kia nhất định là nơi hấn để ý nhất, mà điều Trương Úc Giai không để ý đến là mỗi lần hai người bọn họ đi cùng nhau, hấn luôn nói với cậu một lần “Mình thích cậu, mãi mãi...”

Mãi mãi...

Nơi có mãi mãi kia sau khi Trương Úc Lê đi không bao lâu đã biến thành khu công nghiệp, sau này cậu cũng đi qua một chỗ kia một lần, hiện tại phía trên hồ nước đã là một nhà máy sắt thép khổng lồ.

Sau khi nhận được lời nói chắc chắn của Trương Úc Giai, Diêu Mạnh Đạt không chút do dự bảo Dương Duẩn Trạch quay đầu...

...

Nửa giờ sau, Trương Úc Giai gặp lại Trương Úc Lê.

Khi hấn ở trong nhà xưởng nhìn khuôn mặt kinh hoàng cách đó không xa, trong lòng nhất thời bùi ngùi muôn vàn, cái loại rối bời này, cảm giác giống như đã xa cách ngàn năm, nhưng lúc gặp lại, hai người không có bất kỳ cơ hội để ôm nhau.

Lúc đó, trong nhà xưởng rộng rãi này quỷ hồn từ bốn phương tám hướng chạy tán loạn, tất cả trở nên tương đối chật chội, một số Vô Lự và Phi Luyến không ngừng dẫn dắt một bộ phận trong đám quỷ hồn, bọn chúng đi tương đối có trật tự, phía trên nhà xưởng rõ ràng nhiều ra mấy cái cửa, do đó từ mười cửa vốn có thành mười tám cửa, bên cạnh từng cái cửa đều có một thứ quỷ không ra quỷ, thú không thú ghi chép gì đó, mà trong khoảnh khắc cửa kia mở ra, đều có thể nhìn thấy hành hình và tiếng gào thét tê tâm liệt phế đến từ mỗi cánh cửa giống như trong địa ngục, nhất thời cảm giác như vào Âm phủ, qua hết vọng hương đài dựa theo công đức khi còn sống của mỗi người để phán đoán cấp bậc tội nghiệt, mờ mờ ảo ảo, lại khiến người sống đều sợ hãi.

Mà những quỷ hồn gần nhất bị Cầu Sĩ vây quanh một vòng, hề có một Quỷ Hồn phản kháng, nó liền không chút do dự nuốt vào trong bụng, hoàn toàn phá vỡ cách nói Cầu Sĩ chỉ ăn anh linh mà Diêu lão đầu từng nói, những hồn phách bị nuốt trọn kia đa phần là bị nuốt sống, thế cho nên bụng những con Cầu Sĩ này đang không ngừng động đậy, rất dọa người.

Cùng lúc đó, Trương Úc Lê đứng ở thái du quan, cửa quan cuối cùng, trong năm hố đào xong đã có năm đôi chân chống ngược lên, trong đó nhỏ nhất đoán chừng chỉ có ba bốn tuổi, năm đầu ngón chân nhỏ giống như hạt tương tự liền cùng một chỗ, trắng trắng mập mập, nếu không phải phía trên đã sinh ra đầy sâu bọ, chắc sẽ làm cho rất nhiều người yêu thích.

Mà trong năm người bị lộn ngược này, có bốn đã bị lấp xong, còn lại một người đang bị hai con quỷ xanh lục nâng, một con quỷ lục khác đang lấp đất, cho dù thấy bọn họ tới cũng không dừng lại.

Nếu như trước đây, Trương Úc Giai còn ôm một tia may mắn cuối cùng, thì giờ phút này, ở cái nơi sợ hãi đau thương khắp chốn đều là hung hồn và hung thú này, nhìn thấy gương mặt quen đến không thể quen hơn, bỗng chốc thổ tan toàn bộ may mắn trong lòng cậu, chỉ còn lại chết lặng.

“Sao em lại tới đây? ” khi tiếng của Trương Úc Lê truyền vào lỗ tai Trương Úc Giai, nhưng lại trở nên trống rỗng xa xôi thê lương, giống như từ trong xác khô vạn năm nặn ra, khiến người nghe được phải run sợ.

Trương Úc Giai nắm thật chặt bức ảnh đã vo viên lần nữa kia, rất lâu mới nói: “Tôi nhìn anh một chút, thuận tiện nói cho anh biết, Cầu Cầu sắp sinh ra rồi.”

Trương Úc Lê nghe lời này sắc mặt càng thêm trắng bệch bị ai, con người xanh thẫm như bầu trời quét qua đám người Diêu Mạnh Đạt ở phía sau cậu, lúc này mới lại rơi vào khối dương mộc trong tay Trương Úc Giai, ánh mắt kia thoáng cái ảm đạm, làm âm khí lạnh lẽo xung quanh nhất thời hưng thịnh, nhiều như sương mù dày đặc không gạt đi được.

Mà chỉ một lát sau, hắn đã đứng trước mặt Trương Úc Giai, một tay túm lấy hình người bằng dương mộc trong tay Trương Úc Giai, dùng giọng nhần nhện tức giận, khế quát lên: “Em còn dùng nó kéo dài thời gian? Em có biết vật này sẽ làm em hao tổn dương thọ không?”

“Không phải anh muốn tôi chết sao? ! ” đến lúc này, Trương Úc Giai cũng lớn gan.

Trương Úc Lê bị tiếng quát nhẹ đau khổ của cậu làm cho ngây ngẩn cả người, một lúc lâu mới nói: “Tại sao ta lại muốn em chết? Chẳng lẽ mọi thứ ta làm còn chưa rõ ràng sao?”

“Tôi phải hiểu thế nào? Những người bên cạnh tôi đều bị anh giết chết, chưa tới sáng, nơi này sẽ biến thành quỷ thành, đến lúc đó toàn thành phố chỉ có một mình tôi sống, anh muốn tôi suốt ngày người không ra người quỷ không ra quỷ dạo chơi trong đám quỷ hồ sao?”

“Ta chỉ... Ta chỉ muốn để bọn họ vĩnh viễn bên cạnh em, em vẫn có thể sống như người bình thường, cùng với ta! ” Trương Úc Lê nói xong, cuối cùng không thể nhìn dáng vẻ đau lòng của cậu, một tay ôm cậu vào trong ngực, sau đó dỗ dành: “Ngoan, em quay trở lại thế giới ta đã làm cho em đi, chờ đến khi mặt trời mọc, tất cả đều sẽ tốt thôi.”

“Tên điên nhà anh! ” Trương Úc Giai thở hổ hển đẩy hắn ra, run rẩy chỉ vào hắn nói: “Anh còn nghĩ tới những thứ này, anh muốn giết chết tôi sao? Nếu anh thật sự muốn tôi ở bên cạnh anh, xin anh bỏ qua cho những người vô tội này, anh giết chết tôi được rồi, sau đó biến tôi thành lệ quỷ, tôi ngày ngày ở gần anh, không đi đâu hết, có được hay không?”

Trương Úc Lê nhìn người mình yêu thương đến tận xương tủy dùng giọng điệu cầu xin mình, nghĩ đến hai người bọn họ quen biết lâu như vậy, Trương Úc Giai chưa bao giờ cầu xin hắn chuyện gì, hôm nay cậu lại cầu xin cho một đám người không liên quan, vì vậy trái tim vốn luyến tiếc cậu nhất thời bị tức giận lấp đầy.

“Ta nói rồi, chúng ta phải vĩnh viễn bên nhau, em thích ở dương thế làm người, ta liền để người cả thành phố theo em, đến lúc đó em sẽ vĩnh viễn không cần đầu thai nữa, như vậy ta cũng không cần một đời lại một đời tìm em. ” Trương Úc Lê nói xong, một trận lệ khí màu đen từ mi tâm của hắn tràn ra, tiếp theo đã nghe tiếng gào thét thê thảm từ trong quỷ hồn kia, sau lại nhìn vốn năm lộn ngược đã biến thành sáu người.

Trương Úc Giai thấy vậy trong bụng hoảng sợ, nếu theo tốc độ này, không cần đến bốn giờ, tất cả người trong thành phố này đều thành lệ quỷ, mà Trương Úc Lê căn bản cũng không có ý định dừng lại, lệ khí rỉ ra từ giữa trán của hắn chính là phương pháp dùng quỷ báo cho những Vô Lư kia tăng nhanh tốc độ.

Đã như vậy, Trương Úc Giai chỉ có thể tìm cơ hội nhất mắt cho bọn Diêu Mạnh Đạt, mà cậu mượn lúc này kéo Trương Úc Lê, nghĩ đến mặc kệ Trương Úc Lê đối với người khác như thế nào, chấp niệm của hắn chính là cậu, cho nên dù thế nào hắn cũng sẽ không làm hại mình, nhờ điểm này, cậu liền chấp tay sau lưng dùng tay ra hiệu cho Diêu Mạnh Đạt, sau đó một phen đánh về phía Trương Úc Lê.

“Tôi biết anh cũng vì tốt cho tôi, lòng của anh, tôi nhìn rất rõ ràng, nhưng cái thế giới anh tạo ra hiện tại khiến tôi cảm thấy đáng sợ, tôi đã sớm cảm giác bên trong không chân thật, bọn họ là quỷ, không nhớ được từng chuyện đã xảy ra, chỉ cố chấp với chấp niệm của mình, Quỷ Hồn vĩnh viễn là Quỷ Hồn, tại sao bọn họ ở trong thế giới của anh mặc anh sai khiến, là bởi vì anh giữ hồn của bọn họ, thế giới bị mình làm thành như vậy còn có ý nghĩ gì? Thậm chí bọn họ đều không vào được luân hồi, theo thời gian trôi qua, ngay cả chính mình cũng quên, kia căn bản không phải thế giới tôi muốn.”

Trương Úc Giai nói thỏa thích, mê muội trong ***g ngực đã lâu không gặp, mặc dù ***g ngực lạnh lẽo này khiến cậu run run, nhưng trong tim của cậu vẫn cảm giác được ấm áp chưa bao giờ có.

Trương Úc Lê vốn bị những lời nói yếu lòng của cậu làm cho xúc động, cho nên ôm lấy cậu, cố gắng để cậu cảm nhận được hắn, để cho cậu không cần sợ như thế, nhưng chưa được một lúc, phía sau truyền đến tiếng kêu gào quỷ dị khiến hắn cảm giác xảy ra chuyện, vội vàng xoay người, chỉ thấy đỉnh châu cuối cùng vốn đã chuẩn bị xong lại bị hủy.

Trương Úc Lê giận dữ tức giận, ngửa đầu gào to, trong âm thanh kia bao bọc vô số oán khí, chấn động đến mức toàn bộ lệ quỷ trong nhà xưởng đều bị dọa đến chân tay co quắp, ngay cả Phi Luyến và Vô Lư bị mất đi ý thức cũng lui về phía sau.

Mà Trương Úc Giai sau khi trải qua tiếng gào nàu thì đã hoảng sợ ra một thân mồ hôi lạnh, nếu như nói, trước kia cậu không tin hấn là quỷ, bởi vì hấn ở bên cạnh cậu chưa bao giờ lộ ra bộ mặt thật của mình, hôm nay tên lệ quỷ mặt mũi hung tợn, cả người đều phát ra khí đen của lệ quỷ khiến người run rẩy, khiếp trừ hai con mắt vẫn xanh thắm như cũ, những cái khác không có chỗ nào giống Trương Úc Lê tao nhã lịch sự kia, mà Trương Úc Lê sau khi biến thân dường như lớn hơn gấp đôi, chân chính thành linh hồn quỷ quái.

Chuyện này rõ ràng đã chọc giận hấn, chỉ thấy hấn bước hai bước đến bên cạnh Diêu lão đầu, không đợi Trương Úc Giai nhắc nhở, hấn đã hất lão sang bên cạnh, bị hất cùng còn có Dương Duẩn Trạch và Dương Vân.

Diêu lão đầu rút cuộc là đại sư, bị ném xa như vậy vẫn đứng vững chân, Dương Duẩn Trạch chỉ ôm bụng hừ hừ, nhưng Dương Vân là không ngờ được, bởi vì cô nằm ở bên kia tường không nhúc nhích, khóe miệng có máu không ngừng chảy ra.

Tiếp theo không đợi mọi người kịp phản ứng, chỉ thấy Dương Vân bị nhấc lên, sau đó ném thẳng vào cái hố cuối cùng, cô thậm chí không có một tia giãy giụa.

Mất thấy những Quỷ Hồn kia sắp lấp đất, Trương Úc Giai vội vàng muốn tiến trước định ngăn cản Trương Úc Lê, nhưng khi nhìn bóng lưng của lệ quỷ kia, bước chân bị dọa sợ đến không nhấc lên được, cùng lúc đó bụng của cậu lại bắt đầu đau, cho nên cậu cúi đầu chửi một tiếng, nhớ lại, có thể là do dương mộc bị Trương Úc Lê phá hủy, nhưng nếu mượn cơ này, hấn có thể dừng lại nghe cậu hay không?

Vừa nghĩ như vậy, Trương Úc Giai cắn răng đánh cuộc một lần, lập tức gọi to: “A lê, tôi đau bụng, có lẽ sắp sinh, A Lê...”

Quả nhiên, hấn quay đầu lại.

Chỉ là ánh mắt của hấn giống như xét hỏi, vô cùng nghiêm túc, tựa như nghi ngờ lời cậu nói, sau đó thấy sắc mặt cậu quả thật khó coi muốn chết, lúc này đi tới ôm cậu vào trong lòng, sau đó đưa tay xoa nhẹ lên bụng của cậu, tiếp theo chính là vẻ mặt vui mừng, lập tức đã ôm cậu sang bên cạnh, sau đó vung tay dùng sương đen dày đặc toàn thân phát ra làm thành bức chắn, vừa lúc ẩn hai người bọn họ vào trong đó.

Trương Úc Giai vô cùng đau đớn, nếu nói lúc trước tiểu quỷ chỉ lẫn lộn trong bụng cậu thì hiện tại nó đang móc từng khối từng khối lục phủ ngũ tạng của cậu, hơn nữa không ngừng quấy rối, cảm giác kia còn đau khổ hơn tê tâm liệt phế, không bao lâu mồ hôi to như hạt đậu trên cơ thể thì nhau lẫn xuống

Trương Úc Giai cắn răng để giữ cho mình tỉnh táo, nghĩ tới Dương Vân bên ngoài kia sắp bị chôn vùi trong đất, cậu túm tay áo của hấn nói: “Anh đối với tôi rất tốt, tôi luôn ghi nhớ, chưa kịp nói với anh, cho rằng anh cũng hiểu, tôi không hiếm lạ thế giới anh tạo ra, chỉ cần anh ở đây bên cạnh tôi, tôi đã thỏa mãn, chẳng lẽ tấm lòng của tôi anh không hiểu sao? !”

“A Lê, thế giới tôi muốn rất đơn giản, có anh và Cầu Cầu là đủ rồi, những người khác không liên quan đến tôi, tôi cần gì phải nói thay bọn họ, chỉ mong anh đừng giết lầm người vô tội, khiến tôi cả đời sống tội ác.”

Cùng lúc đó, Trương Úc Lê vì những lời của cậu mà sững sốt rất lâu, trong trí nhớ của hấn, cậu không kiên trì ý kiến của mình như thế, mà lời của cậu cũng làm cho hấn suy nghĩ sâu xa, nghĩ hấn chưa từng nghi ngờ quyền hạn của mình cho cậu thứ tốt nhất thế giới, thậm chí nếu cậu muốn, cho dù giao ra tính mạng hấn cũng sẽ thỏa mãn cậu, nhưng thứ hấn vốn tự cho rằng tốt nhất thế giới, lại không phải là thứ cậu muốn, hấn đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi.

Một lúc lâu sau, Trương Úc Lê khôi phục dáng vẻ anh tuấn thường ngày, lệ khí trong mắt đã gần như tan biến hết, ngược lại trở nên mờ mịt, vừa dịu dàng xoa xoa bụng của cậu, độ đủ âm khí, vừa mệt mỏi mở miệng: “Không phải em muốn những thứ này sao? Đầu thai một đời lại một đời, rốt cuộc là vì cái gì?”

Trương Úc Giai nghe đến đây đã không thở nổi, cậu nghe không rõ ràng lắm, nhưng hiểu rõ đại ý, nghe lời nói mềm mại của hấn..., Trương Úc Giai cảm giác nhớ tới trước đây, nháy mắt toàn bộ sợ hãi trong lòng cậu đều tan biến, cậu biết, A Lê vẫn thương cậu, cậu vĩnh viễn là người hấn không nỡ bỏ nhất, vì thế không có khoảnh khắc nào làm cho cậu hạnh phúc hơn hiện tại, bởi vì người đàn ông trước mắt này, mặc dù có bản lĩnh thông thiên, hấn vẫn là người đàn ông dịu dàng nhất, cậu vui vẻ biết bao!

Cho nên, cậu dùng ngón tay từ từ khắc họa hình dạng của hân, lần lượt đưa từng dấu ấn của hân vào trong lòng, như vậy cậu có thể vĩnh viễn không quên mất hân, “Anh cùng em đi qua nhiều năm như vậy, từ trước tới nay anh đều cho em thứ tốt nhất, em chưa từng cầu xin anh điều gì, chỉ hy vọng lần này anh có thể nghe em, nếu anh thật sự thương em, thì xin nường tay...”

“Nhiều năm như vậy, chúng ta luôn luôn diễn trò quen biết hiểu nhau, em luôn luôn lưu luyến thế gian rực rỡ phồn hoa, sợ thế giới không có màu sắc lạnh lẽo kia, em luôn luôn tìm kiếm nơi ấm áp nhất, nhưng hiện tại mới biết được, trên thế gian này nơi ấm áp nhất chính là trong lòng anh. ” Trương Úc Giai nói xong, đưa ngón tay về phía tim và miệng của hân, mỉm cười nói: “Đây là nơi ấm áp nhất, em rất may mắn, nơi này vẫn luôn...”

Trương Úc Giai, đem tấm hình vẫn luôn nắm trong tay kia đặt vào tay Trương Úc Lê, sau đó chịu không nổi hôn mê bất tỉnh.

...

Buổi sáng, Trương Úc Giai mơ màng tỉnh dậy, mặt trời bên ngoài thật rực rỡ, chói đến mức cậu không mở mắt ra được.

“Tỉnh? ” một âm thanh ấm áp mà quen thuộc truyền vào trong lỗ tai của cậu, tiếp theo đó bên cổ nóng lên, “Bữa ăn sáng đã làm xong, có sushi lòng đỏ trứng em thích ăn nhất.”

“Thật? ” Trương Úc Giai cười mở mắt, sau đó vươn tay quàng lên cổ người đàn ông trước mắt, chờ hân bế mình lên, vẫn không quên mang theo tức giận khi rời giường, không phối hợp hân giúp cậu mặc quần áo.

“Ngoan nào, còn kéo dài nữa sẽ không kịp tập đâu, lão đầu kia và Dương Vân đang chờ em ” Trương Úc Lê nói xong giúp cậu kéo ống quần.

Trương Úc Giai cũng không vì vậy mà tự giác, ngược lại treo toàn bộ thân thể lên người hân, sau đó vuốt ve bên tai hân, nói: “Còn không phải đều tại anh, nếu buổi tối anh bớt lần qua lần lại một hồi, tôi sẽ mệt mỏi như vậy sao. ” trời mới biết năng lực tác chiến của người này mạnh cỡ nào, may mà thân thể của cậu còn có thể, nếu không người bình thường đã chịu không nổi.

“Ta không phải đồng ý với bên kia muốn hai đứa sao, phải nắm chắc chứ!”

“Còn muốn một đứa? ” Trương Úc Giai điên lên, “Anh cũng không biết con trai anh phiền cỡ nào rồi, chưa từng thấy đứa nhỏ nào khiến người ta phải lo nghĩ nhọc lòng như vậy, nếu thêm đứa nữa, tôi rất muốn chết cho xong.”

Lúc này, Cầu Cầu cầm một máy bay điều khiển từ xa chạy vào, thấy tình cảnh này, vội vàng cười nói: “Ba ba lớn như vậy còn để A Lê mặc quần áo giúp, xấu hổ... Xấu hổ...”

Trương Úc Giai hí mắt nhìn, một lúc lâu phát hiện trên người cậu dường như có gì đó không đúng lắm, sau đột nhiên giật mình, khoắc lên cậu lúc này chẳng phải là ra giường cậu mới mua hay sao.

“Thằng ranh kia, mày vừa xé ga giường của tao, xem tao đánh chết mày. ” Trương Úc Giai nói xong nhất thời tỉnh táo, ngay cả giày cũng không kịp xỏ đã chạy vội xuống.

Kết quả tiểu quỷ sinh đã luyện được kỹ thuật lòng bàn chân bôi dầu đi không thấy tiếng, nháy mắt đã không thấy tấm hơi, làm Trương Úc Giai tìm rất lâu, gào to khàn cả giọng, sau đó dứt khoát không tìm nữa, lại bắt đầu kể lễ tạt xấu của hai người bọn họ, nói nửa ngày rồi còn không chịu dừng.

Trương Úc Lê nhìn cậu giống như oán phụ, xoa thắt lưng hô to, trong mắt chứa đầy nụ cười, chưa từng nghĩ cái đêm cách đây nửa năm, người này khiến hân trông coi ba ngày ba đêm mới giữ được hôn cậu, mà lời nói cuối cùng kia của cậu, bất kể luân hồi bao nhiêu lần hân cũng sẽ không quên...

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-dam-sau-lung-tui-vay>